
ZAMANSIZ
M.RISE

1. Bölüm 1 : Soğuk
2. Bölüm 2 : Beyaz Yılan
3. Bölüm 3 : Gölge
4. Bölüm 4 : Scathan
5. Bölüm 5 : Efendi
6. Bölüm 6 : Bilinmeyen Diyârlar
7. Bölüm 7 : Parehe
8. Karakterler
9. Bölüm 8 : Elçi
10. Bölüm 9 : Efendi ve Gölgesi
11. Bölüm 10 : Karanlık Sular
12. Bölüm 11 : Zirve
13. Bölüm 12 : İmkansız Seçimler
14. Bölüm 13 : Özgür Ruh
15. Bölüm 14 : Yargı
16. Bölüm 15 : Salem
17. Bölüm 16 : Cadıyı Yak
18. Bölüm 17 : Yanlış Seçim
19. Bölüm 18 : Kehanet
20. Bölüm 19 : Dione'un Kitabı
21. Bölüm 20 : Rose
22. Bölüm 21 : Tutsak
23. Bölüm 22 : Düş Kapanı

Bölüm 1 : Soğuk

Yoğun bir sisin ortasındaydım ve korku iliklerime kadar işlemişti. Beni yakalamaya ant içen saf kötülük her an ensemdeydi.

Elbisemin eteklerini tutarak yönümü bulmaya çalıştım. Kaybolmuştum... Nerede ya da ne zamanda olduğumu bilmiyordum. Belki de dünyanın en ucuna kadar gelmiştim ve sonsuz boşluğa düşmek üzereydim.

O boşluğa düşeceğimi hissettiğim anda bir siluet belirdi karşımda...

Bir ışık...

Karanlığın içinde ışıktan bir siluet cennetine kabul etmek istiyor gibi elini bana uzatmıştı.

Gözlerim kamaştığı için yavaşça kısmak zorunda kaldım. Gözlerim fazla ışıktan yaşarsa da onu görmek adına kapatmadım. Fazla yanmaktan yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu ama buna değerdi.

Ona değerdi.

Beni saf kötülükten koruyacak tek isim onundu. Zihnim bunu biliyordu. Karanlıktan tek kaçış, parlak bir ışıktı.

"Falcon Sarpedon," dedim kısık sesle.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Vücudumdaki ısı, güven duygusunun vücuduma nüksettiğinin kanıtıydı. Yüzümde cennete giren bir kulun saf gülümsemesiyle elimi ona uzattım fakat daha parmaklarına dokunamadan ensemde bir ürperti hissettim.

Soğuk, vücudumdaki sıcaklığın izlerini hızla silerken derin bir nefes aldım. Işık yerini karanlığa bıraktığında, yenilgi dolu sesimle bir isim döküldü dudaklarımdan.

"Blake Nightingale."

Soğuk, beni sarıp varlığımı sonsuza kadar işkence etmek için dondururken aklımda tek bir şey vardı...

Şeytan'ın cehennem ateşinde yaktığı koca bir yalandı.

*

Hellooo. İşte yeni kurgu işte yeni karakterler! 3 yıldır aklımda dönen dolaşan karakterleri artık yazmaya başladım. Av serisiyle bağlantılı bir kurgu olduğunu söylemiştim... Bunu ilerleyen bölümlerde daha çok anlayacaksınız.

Fakat karakterler tamamen farklı.

Dediğim gibi beni çok sıkıştırmazsanız harika bir şekilde ilerleyebileceğimizi düşünüyorum.

Çok heyecanlıyım. Bir bölüm günü belirlemedim, bir anda belireceğim karşınızda. Görüşürüz, Zamansızlar!

Vov yeni bir ismimiz daha oldu ^.^

Ben sevdim.

Ya siz?

Bölüm 2 : Beyaz Yılan

İyi okumalar :)

-

Kesintisiz yarım saattir, parmaklarım klavyenin üzerinde, öylece diz üstü bilgisayarımın ekranına bakıyordum.

Lanet olası ilham perilerim uyku ilacı mı içmişti?

Sıkıntıyla oflayıp koltuğumda geriye yaslandım. Bakışlarım bir süre ilham almak istiyor gibi penceremin dışında dolaştı. Sokak sisle kaplanmıştı ve soğuk bir kış akşamıydı. Sokak lambasının ışığı, karanlığı dağıtmak için son gücüyle yanıyordu.

Tıpkı rüyamda olduğu gibi; ışık, sis ve soğuk bir aradaydı.

Falcon Sarpedon.

Blake Nightingale.

Bu iki isim hep zihnimin gerisinde bekliyordu ve yeni bir kurgu oluşturmak için kaşınan parmaklarım artık o isimleri kaleme almam gerektiğini belli ediyordu. Dün gece gördüğüm rüyanın da etkisiyle bilgisayarın başına oturdum ama yine bir çıkmazın içine düşmüştüm.

Tekrar onların özelliklerini tasarlayıp yazdığım kâğıda baktım ve emin olduğum özelliklerinin yanına tik koydum.

Karakterler:

<u>1: Falcon Sarpedon</u>

Yakışıklı. (Tik)

Çekici. (Tik)

Kahraman (Tik)

Korkusuz (Tik)

Yenilmez .

Son maddeyi karaladım. Herkesin bir zayıf noktası vardı.

2. Kız karakter. (Henüz isim bulunamadı.)

Henüz bir özelliği de yok.

Ah, Tanrım bu kızın özelliklerini bir türlü tasarlayamıyordum!

Kalemimi dudağıma vurarak elimdeki kâğıdı incelemeye aldım. Elimde bu kadar bilgiyle ne yazacaktım ben? Daha baş kız karakterin ismini bile bulamamıştım.

Blake Nightingale'in özellikleri ise korkunçtu. O yüzden onu tasarlamayı en sona bırakmıştım.

O sırada kapı çalınca girdiğim derin buhrandan çıkıp kapıya doğru terliklerimi sürüye sürüye yürüdüm. Üzerimde bana iki kat büyük pijamalarımdan biri vardı. Annemin pijamalarını giymeyi seviyordum.

Hayır, ailemle yaşamıyorum. Yirmi iki yaşındaydım ve ailemden ayrılalı çok uzun zaman olmuştu. Ailem dediğim, çekirdek aile olarak sadece annem ve ben vardık. Babam kanserden öldüğünde on yaşındaydım. O günden sonrası tıpkı bir kâbus gibiydi.

Yalnız kaldığımız için bizim gibi Boston'da oturan teyzemlerin yan dairesine taşınmıştık. Ailenin geri kalanı teyzem, kocası ve onların ahmak üç çocuğundan oluşuyordu. Onlarla komşu olduğumuz için sürekli iç içeydik, fakat ahmak erkek kuzenlerim büyüdükçe daha da ahmaklaşmışlardı. Sürekli bana büyüklük taslıyorlar, paramı çalıyorlar ve kitap yazmama engel oluyorlardı.

Daha fazla onlarla yaşayamayacağıma emin olunca, üniversite okumak için tek başıma New York'a gelmiştim. İlk üç sene yurtta kalsam da bu son sene işler değişmişti. Okulun kapanmasına üç ay kalmışken, birinci sınıf olan yurt arkadaşlarımın gürültüleri yüzünden patlama noktasına gelmiştim. Yazmama engel oluyorlardı ve bu da ailemin yanına dönmeden önce geçireceğim son sessiz aylarımın da heba olacağı anlamına geliyordu.

Eğer üniversiteden tanıştığım, tıpkı benim gibi Boston'dan gelen Kalli olmasaydı ne yapardım bilemiyordum. Birlikte kalmayı teklif etmişti ve balıklama atladığımı inkâr edemezdim. Yaklaşık iki aydır beraberdik, fakat o kadar yakın olmuştuk ki sanki iki senedir beraber kalıyor gibiydik.

Kapıyı açınca, Kalli çantasını karıştırırken buldum. "Mutfak masasında, boşuna arama."

"Ah!" dedi elini kalbine koyup. "Bunu da düşürdüm diye çok korktum."

"Git ve onu çantana koy. Kaybettiğin onuncu anahtar olma şerefine henüz ulaşamadığına sevinecektir."

Kalli gözlerini devirdi ve içeri girdi. "Yine neşe saçıyorsun, Rossy."

Parmaklarımı ağrıyan şakaklarıma bastırıp koltuğa yığıldım. "Biliyorum, özür dilerim. Sadece... işin içinden çıkamıyorum."

Kalli, ceketini çıkarırken koltuğa yığılmış halime baktı. "Hâlâ karakterleri mi oluşturmaya çalışıyorsun?"

Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes verdim. "Evet." Bıkkın bir nefes daha verip yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Sanırım yazarlık hayatım bitti."

"Ya dans ediyorsun ya da yazmaya çalışıyorsun. Çok zorluyorsun kendini. İlham perilerin havasızlıktan bayılmıştır."

Başımı iki yana salladım. "Yeni kurguya başlıyorum. İlk serimi yazarken bile aklımda bu isimler vardı. Sanki... onların zamanı geldi."

Kalli Amerikan tipi mutfağımızda kendine yiyecek bir şeyler hazırlarken, "Anlat bakalım şu karakterlerini," dedi.

Başımı oynatmadan alttan alttan ona baktım. Karakterleri tasarlama aşamasında kimseye anlatmazdım ama işin içinden çıkamadığım bir kurgu söz konusuydu.

"Falcon Sarpedon," dedim bakışlarımı tavana dikerek. "Asıl adam. Yakışıklı ve oldukça cesur biri. Ayrıca bir lider..."

Kalli ses çıkarmayınca, tekrar bakışlarımı ona çevirdim. Resmen gevrek paketine kafasını sokmuştu. "Beni dinliyor musun?" dediğimde irkildi.

"Ha? Ne?" Ağzındaki gevreği zorlukla yutkundu. "Ah, evet. Falcon... Neydi? Sarpedon. Demek bir lider, ha?"

"Evet ve kitap bilinmeyen zamanlarda geçiyor. Televizyon yok, internet yok."

Kalli, ürperir gibi titredi. "Korkunç." Sonra eliyle devam et der gibi, "Ee, diğer karakterler?" diye sordu.

Tekrar gözümü tavana dikerek, diğer ismi söyledim. "Blake Nightingale."

Kalli gevreği yemeye devam etse de gözleri ilgiyle bana dönmüştü.

"Onunla ilgili... bilemiyorum. Saf kötülüğü simgeliyor. Bir yaratığa benziyor olabilir. Belki de onu yarı yaratık yarı insan olarak yazmalıyım. Çirkin bir surat, kara bir kalp."

Kalli yine yemeye odaklanınca gözlerimi devirdim. "Anlattığım insana da bak!"

Gevreğini zorlukla yutkunurken homurtulu bir ses çıkardı. Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyordu hiçbir fikrim yoktu. Onu tanıdığım günden beri sürekli bir şeyler yiyordu.

"Üzgünüm üzgünüm. Gerçekten dinliyorum! Pekâlâ, elimizde bir de kötü bir yaratık var."

Başımı aşağı yukarı salladım.

Kalli düşünüyor gibi dudaklarını büktü. "Peki, kız karakterin nasıl?"

Derin bir nefes verip yüzümü koltuğa gömerken, "Kızın nasıl biri olacağını bilmiyorum," dedim.

"Kendini yaz," dedi Kalli omuz silkerek. "Bırak bu senin hikâyen olsun."

Nefes almayı kesip bir iki dakika öylece kaldım. Fikri yavaş yavaş zihnime aşılarken, dudaklarımda rahatlamanın verdiği sıcak bir gülümseme oluştu. "Bu fikri sevdim."

"Ne dedin?" diye sordu arkadaşım ağzını tıka basa doldurmaya devam ederek.

"Bu," dedim ayağa kalkıp ona sırıtırken. "Kesinlikle benim hikâyem olacak."

***

"Bikinilerini üste koymuşsundur umarım."

Arabayı sürerken Kalli'ye yan bir bakış attım. Aklımda hâlâ kurgum dolaşsada normal yaşama da adapte olmaya çalışıyordum.

Kalli sorumu başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

Kış bitmiş eve dönme zamanımız gelmişti, ama dönmeden önce beraber iki gün tatil yapacaktık. Boston'a yakın bir yer olsa da nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim yoktu.

"Gideceğimiz yeri hiç duymadım"

Benjamine'in yolladığı konuma göre navigasyonun yönlendirmesiyle yola devam ettim.

"Benji, yazlıklarının ormanla okyanusun birleştiği bir yerde olduğunu söyledi. Issız bir yermiş. İnsanlardan biraz uzaklaşmak güzel olacak," dedi. Sırıtarak bana baktığında yüzünde şehvetli bir ifade oluştu. "Benjamine'le vakit geçirmek çok daha güzel olacak."

Boğazımdan garip bir ses çıkardım. "Oraya yalnız da gidebilirdin, Kalli."

"Henüz yeni tanıştığım birisiyle, ıssız bir yerde beni yalnız mı bırakacaksın?"

"Yeni tanıştığın birisiyle, ıssız bir yerde yalnız olacağımızın farkındasın yani?"

"İkiye karşı bir," derken yine sırıttı. "Kıçını tekmelememiz daha kolay."

Pes ederek sırtımı koltuğa yaslayıp derin bir nefes verdim. Rahat olmaya çalışıyordum zira aptal kuzenlerime kavuşmadan önce biraz eğlenmem gerekiyordu.

Yazlık alanlar genelde hareketli olurdu ve buranın da merkezi öyleydi. Fakat biz ilerlemeye devam ediyorduk, sonunda ise ormanın ortasından giden bir patikaya vardık. Artık etraf ıssızlaşmıştı ve bu beni biraz da olsa gerdi.

Kalli'ye baktığımda, pervasız arkadaşım pek de etkilenmiş görünmüyordu.

Ben de omuzlarımı gevşetip kendime birkaç gün dinlenip eğleneceğimi hatırlattım. Benjaminin attığı konum sayesinde kaybolmadan birkaç patika daha arabayı sürdüm ve sonunda bir ev görüş alanımıza girdi.

Küçük bir taş evdi, ama yeri harikaydı. Ormanla okyanusun birleştiği bir yerde bulunuyordu. Manzaraya bakarken ister istemez bir ıslık çaldım. "Bahsettiğin kadar varmış."

Gün ışığı okyanus sularına vururken, etrafa kızıl bir ışık yansıyordu. Burada ömrümün sonuna kadar kalabilir ve harika kitaplar yazabilirdim.

Kalli neşeyle sırıtarak arabadan indiğinde, "Hey telefonunu unuttun!" diyerek seslendim ama beni duymadı. Buna artık şaşırmıyordum. Kalli, ev anahtarını, telefonunu unutma konusunda bir numaraydı.

Telefonu alıp arabadan indiğimde, arkadaşım çoktan eve doğru yürümeye başladığı için bagajdan eşyaları çıkarmakta bana kalmıştı.

Bagajı çantalarımızı çıkardığım sırada, "Hey, bekle yardım edeyim," dedi birisi.

Başımı hızla kaldırınca, kafam bagaj kapısına çarptı. "Off." Elimle başımı tutarken, yanıma gelen oğlana baktım.

"Üzgünüm," dedi ellerini teslim oluyor gibi kaldırırken. "Korkutmak istememiştim. Sadece yardım edecektim."

"Sorun değil," diyerek elimi başımdan çektim. Her ne kadar ıssız bir yerde olduğumuz için karşımdaki oğlanı potansiyel bir katil olarak görebilecek kadar gergin olsam da çaktırmadım.

"Benjamine," dedi çocuk elini uzatarak.

Pekâlâ, Kalli'nin onunla zaman geçirmek istemesini anlayabiliyordum. Benji, hoş görünüyordu. Sarı saçları dalgalı bir şekilde alnına dökülüyordu, gözleri ise kahverengiydi. Gülümsemesi dost canlısıydı ve karşısındakini de gülümsetebilecek bir havaya sahipti.

"Rosanna," dedim ben de elimi ona uzatarak.

Benji dost canlısı bir şekilde gülümsedi. "Kalli bana senden çok bahsetti. Seni uzun zamandır tanıdığımı hissediyorum."

Gülümsedim. "Konuşmayı çok seviyor, öyle değil mi?"

Benji'de güldü.

"Sana yardım edeyim ve bir an önce bahçeye geçelim. Harika bir barbekü partisi sizi bekliyor."

Eşyaları taşımama yardım etti. Üst katta üç oda vardı ve misafir odasına eşyalarımızı bıraktım. Benji yerleştirme işini sonraya bırakmamı söylediğinde onu onayladım ve aşağı bahçede çoktan yerini almış Kalli'nin yanına gittim.

Üç kişilik barbekü partimiz oldukça güzeldi. Her ne kadar burada sıkılacağımı düşünsem de aslında tam benlik bir yerdi.

"Hiddenfield," dedim kasabanın adını tekrarlayarak. "Burayı daha önce hiç duymamıştım. Bu kadar büyüleyici bir yeri nasıl hiç kimse bilmez?"

Benji, birasını yudumlarken bana baktı. "İşin güzelliği de burada. Kasaba beton yığınlarıyla dolmamasını buna borçlu."

Haklıydı. İnsanlar keşfettikleri yerleri mahvetmeye fazla meyilliydi.

"Suya girmeye ne dersiniz?" dedi Benji yemek bitince.

Kalli hemen havaya zıpladı. "Harika bir fikir. Hadi Rossy, hazırlanalım."

Ne kadar burada kalıp bir şeyler yazma fikriyle dolsam da, derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

Biraz eğlenmelisin, Rose. Karakterlerini düşünerek aklını kaçıracaksın.

İç sesim haklıydı.

Kalli'nin peşi sıra ilerledim ve ikimizde üzerimizi değiştirip aşağı indik. Bikinimin üzerine beyaz kısa bir elbise giymiştim. Elbiseyi Kalli seçmişti. Kendisi ise uzun kahverengi etnik bir elbise giymişti.

"Imm," dedim ona bakarak. "Bu pek Kalli tarzı değil."

Elbisesine göz gezdirdi ve tekrar bana baktığında yüzünde hınzır bir ifade oluşmuştu. "Benji hakkında öğrendiklerimden biri etnik şeylere bayıldığı."

"Pekâlâ," dedim ellerimi teslim oluyor gibi kaldırıp. "Senin erkek tavlama sanatına karışmıyorum."

Bugüne kadar bir tane sevgilim olmuştu, o da üniversite birinci sınıftaydı. Kitap yazdığım için onunla ilgilenmemiştim ve bu esnada çocuk sınıf arkadaşım Jen ile arayı tutturmuştu. Üzücü bir hikâye gibi durabilir ama onu pek umursadığım söylenemezdi.

Sanırım bugüne kadar hiç gerçekten âşık olmamıştım.

İşte bu üzücü bir hikayeydi.

Aşk, güzel bir şey olmalıydı.

Benji bizi okyanus sularının oluşturduğu kayalıklar arasında gizli bir gölete götürmüştü. Burası gerçekten harikaydı. Tam kitabımı yazmak için uygun bir alandı.

Onlar yüzerken ben de uzanmış, gözlerimi kapatarak düşünüyordum. Gülüşmeleri ve birbirlerine su sıçratmaları dışında kuş sesleri de ortamı dolduruyordu.

"Gel, Kalli," dedi Benji. "Sana göstermek istediğim güzel bir yer var."

Gözlerimi açmasam da dudaklarımda kısa bir gülümseme oluştu. Kalli her ne kadar beni yanından ayırmak istemese de Benji'nin yalnız kalmak istediği belliydi. Yine de tetikte oldum, arkadaşımın başına bir şey gelmesini istemezdim.

Ben kurgumun derinliklerine dalmışken ortamda sadece kuşların sesi kalmıştı. Bir kuşun tam yanımda yere konduğunu hissedince gözlerimi açtım.

"Teknolojinin olmadığı bir zamanı neden tasarladığımı ben de bilmiyorum," dedim ona bakarak. "Evet, çok zor değil mi? O zamana dair bir şey bilmiyorum, sadece karakterlerden eminim."

Kuş bir *cik* sesi çıkardı.

"Evet, Falcon'ın bir *Efendi* olması gerekiyor. Bir lider, anlıyorsun ya?"

Cik.

"Ah, Blake konusunda emin değilim. Onu bir mağarada yaşayan yaratık yapabilirim. Belki de yaratık kızı mağara kapatır ve beyaz atlı prens onu oradan kurtarır? Ne dersin?"

Cik.

"Ahhhh!"

Bir an tüm bedenim gerildi ve dikleştim.

Duyduğum ses kuştan çıkmış olamazdı ve ben de bağırmamıştım. Nabzım hızlanmaya başlarken, temkinli bir şekilde tekrar kulak kabarttım.

Bir çığlık daha kulağıma doluştuğunda artık tamamen ayaktaydım.

Bu...

"Kalli!" diye bağırdım güçlü bir sesle.

Nefesim hızlanmış şekilde etrafıma bakındım ve sesin geldiği yönü bulmaya çalıştım. Kalli'nin çığlığını tekrar duymuştum. Göletin yukarısında kalan yükseklikten geliyordu.

Elbisemin eteklerini ayağıma dolanmasın diye tutarak koşmaya başladım. Ayaklarımda ayakkabı yoktu, bu yüzden yerdeki çalılık ve taşlar ayağıma batıyordu ama bu beni yavaşlatmadı.

Sessizce ilerlemeye özen gösterdim. Sesler artık daha yakından geliyordu. Kalli'nin bağırdığını duyduğumda sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Sonunda sesin bir oyuğun içinden geldiğini fark ettim. Bir mağara gibiydi, girişinde sarmaşıklar ve yeşil bitkiler olduğu için hızlı olsam gözden kaybedebilirdim fakat adımlarım sesin geldiği yönü bulmaya çalışırken yavaşlamıştı.

Oyuğa yöneldim ve boğuşma sesleri duydum. Kalli tekrar bağırdı.

"Bırak beni diyorum sana!"

Benji'nin sesini duyduğumda kalbim deli gibi gümbürdedi.

"Senin de bunu istediğini sanıyordum, Kalli?" dedi öfkeyle. "Buraya bu yüzden gelmedin mi?"

"Üzerime bir hayvan gibi atlayacağını bilseydim gelmezdim!"

"Hayvan mı?" Sesi artık daha öfkeli çıkıyordu. Bir tokat sesi duyduğumda kan beynime sıçramıştı.

Daha fazla dayanamayıp kendimi içeri attım.

Bağırarak direkt Benjamine'in üzerine saldırdım ve oğlan duvara sinmiş olan Kalli'ye doğru yürürken bana dönmek zorunda kaldı.

"Ne oluyor?" dedi ama ben çoktan saçlarına yapışmış onu devirmeye çalışıyordum.

"Seni pislik!" diyerek bağırdım fakat Benjamine çok güçlüydü. Beni üzerinden bir sinek gibi fırlattı.

Kalli'nin arkadan ona vurduğunu gördüm ama onu da elinin tersiyle ittirdi. Arkadaşımın sırtı taş duvara öyle bir çarptı ki kemiklerinin kırıldığını düşündüm.

Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada Benjamine bu sefer hızla bana yaklaştı. Tam tekrar atılıyordum ki iki eliyle birden beni geriye savurdu.

"Sizi sürtükler," dedi bağırarak. "Ne tür bir oyun çeviriyorsunuz?"

Bükülen bacağımla dengemi sağlayamadım. Geriye doğru devrilirken sırtımın toprağa çarpacağını sanıyordum ama beni karşılayan toprak değil... Derin bir boşluktu.

Siktir.

Mağaranın içinde bir boşluk vardı ve ben... Belki de cehenneme doğru düşüyordum.

***

Yerin altı bu kadar serin miydi?

Nefes... Nefes alamıyordum fakat serinlik tüm vücudumu sarmıştı.

Gözlerimi ve ağzımı açmak istediğimde vücudum bir şeyle doldu, gözlerim yandı.

Su. Su. Su.

Lanet olsun bu suydu!

Boğulmak üzereydim. Ölümüm yere çakılmaktan değil, suda boğulmaktan olacaktı.

Kollarımı deli gibi sallamaya başladım ve bacaklarım da onlara eşlik etti. Yüzeye ulaşmam bir ömür gibi gelse de sonunda burnum havayla buluşmuştu. Deli gibi öksürürken derin bir nefes almaya çalıştım.

Havayı ciğerlerime doldurmaya çalışıyordum fakat yüzmekte zorlandığım için boğulma riskini hâlâ atlatamamıştım.

O sırada yanan ve bulanık gören gözlerimin önünde bir şey belirdi. Deli gibi çırpınırken o şeyin bana yaklaştığını fark ettim ve bir el belimi kavradı. Korkuyla çığlık atıyor, nefes almak için balık gibi ağzımı açıp kapıyordum.

Beni tutanın Benjamine olmaması için dua ettim. Boğması muhtemeldi ve ölmek için henüz çok gençtim.

El beni kıyıya doğru çekiştirdiğinde algılarım karıştı. Gözlerimle görmek istiyordum fakat görebildiğim tek şey uzun saçlardı. Bir dakika. Bu Benjamine olamazdı, çünkü kızdı.

Kalli'de olamazdı, çünkü o da sarı saçlıydı. Bu saçlar kesinlikle koyuydu.

Kız beni kıyıya ulaştırıp ellerini bıraktı ve toprağa yapışarak kendimi sürüyüp sudan çıktım.

Deli gibi öksürüyor, toprağı ciğerlerimden taşan suyla dolduruyordum. Sonunda derin bir nefes alıp sırt üstü döndüm ve başımı yere yasladım. Gözlerim gökyüzünde dolaştı.

Ne kadar süre öyle nefeslendim bilmiyorum fakat hayata dönmüş olmanın heyecanıyla bir süre kendime gelmeye çalıştım. Sonunda kafama

yaşadıklarım dank etti ve başımı kaldırıp suya baktım.

Kız... Neredeydi?

"Hey!"

Öyle bir bağırdım ki ağaçtan birkaç kuşun uçtuğunu duyabilmiştim. Suda kıpırtı olmadı. Tekrar bağırdığımda, bu sefer suyun yüzeyinde bir dalgalanma oluştu.

Bir baş yavaşça yukarı doğru çıkarken kıpırdayamadım.

Suyuna altından mı çıkıyordu o?

Önce bir ışık saçıldı suyun yüzeyine. Mavi ışık ağzımın şaşkınlıkla açılmasına neden olmuştu. Sonra saçlarını sonra da yüzünü gördüm. Daha da yukarı çıktı ve... Yüzü, gövdesi tamamen görüş açıma girdi.

Bu...

Parıl parıl parlayan, üzeri çıplak, saçlarıyla göğüslerini kapatmış bir kızdı. Ve... Burnu... Burnu balık yüzgecine benziyordu.

Kıpırtısız uzun süre birbirimize baktık.

Sonunda dudaklarımdan öyle bir çığlık çıktı ki kız hızla suyun içine girip kayboldu.

Hangimiz daha çok korktuk bilmiyorum fakat bağırarak ayağa kalkıp çoktan koşmaya başlamıştım.

"Kahretsin, kahretsin, o da neydi? O da neydi?" Kendi kendime konuşuyor, deli gibi koşmaya devam ediyordum.

Deniz kızları gerçek olamazdı. Tanrım, orası deniz bile değildi. Bir göletti!

Ellerimi bir ağaca koyup, gideceğim yönü bulmaya çalıştım. O sırada kaçırdığım aklımı geri kazanmış olmalıyım ki aklıma Kalli geldi. "Ah, hayır. Kalli!"

Arkadaşım o mağarada kalmıştı. Hayır, hayır.

Geriye dönüp o mağarayı bulmaya karar verdim fakat ne yöne gideceğim konusunda bir fikrim yoktu. Yeşil ağaçların olduğu bir ormandaydım. Çam ağaçları neredeyse gökyüzüne kadar uzanıyordu ve hepsi oldukça iriydi. Orman bana biraz farklı gelmişti, acaba kasabanın gördüğümden farklı bir bölgesine mi koşmuştum?

Bir yol bulmam gerekiyordu. Yol mutlaka bir yere çıkardı ve oradan yardım çağırıp Kalli'yi kurtarabilirdim.

Ya geç kaldıysan?

İç sesimi tokatlayıp susturdum. Olumsuz düşünmemem gerekiyordu, bu beni sadece yavaşlatırdı.

Koşmaya devam ederek bir yol aradım, hava kararmadan bu ormandan kurtulmam gerekiyordu. Islak beyaz elbisem ağırlık yapıyordu, içimdeki bikiniyi göstermesi de cabası... Kalli'ye bana beyaz giydirdiği için kızmak istedim ama nasıl bir halde olduğunu düşünürken delirecek gibi oluyordum.

Derin derin soluklanmak için bir ağacın altında durdum. O sırada benim nefes seslerimden başka bir ses kulağıma doluştu.

Çok yakından bir ses...

Çok ama çok yakın...

Bir tıslama... Bir...

Başımı ağır çekimle, yavaşça ve sakince sola doğru çevirmeye başladım. Ağır ağır... Gördüğüm şey...

Bir *yılandı*.

Hem de beyaz bir yılan.

Ağacın en alt dalından bana doğru uzanmıştı ve şu an yüz yüzeydik.

Çığlığım bu sefer çok daha şiddetliydi.

Hareketsiz durmak istesem de başaramamıştım. Arkamı döndüğüm gibi tekrar koşmaya başladım. Ben bugün ne yaşıyordum, Tanrım?

Bir rüya olmalı. Bir rüya olmalı.

Ayaklarım taşlar tarafından yaralanıyor, yüzüm çarptığım çalılar yüzünden çiziliyordu. Kollarımda da çizikler olduğuna emindim. Acıyan canım tüm bunların bir rüya olmadığını belli ediyordu.

Hızımı alamayıp bir yükseklikten yuvarlanırken, bir çalı topluluğunun arasında düştüm. Dikenler her bir tarafıma battı.

Çığlıklarım yaralı bir havanın acı dolu iniltisine dönüşürken, emekleyerek çalılıktan kurtulmaya çalıştım ve kendimi toprak yüzeye attım.

Nefes nefeseydim. Yılanın beni yiyeceğini bilsem bile kalkacak durumda değildim. Belki de ölümü kabullenmeliydim.

O sırada hissettiğim sesler nefesimi tutmama neden oldu. Zira bir yılanın sürünmesinden çok, adım seslerine benziyordu.

Sesler iyice çoğaldı ve ben kılımı bile kıpırdatmadan öylece yatmaya devam ettim. Neden ölü taklidi yaptığımı bilmiyorum, belki beni kurtaracak insanlara rastlamıştım fakat içimden bir ses kıpırdamamam gerektiğini söylüyordu.

"Ölü olmadığını biliyoruz, kaldır kafanı."

Duyduğum kız sesiyle tuttuğum nefesimi bıraktım.

Bariton bir sesti ve bir kızdan bu kadar buyurgan bir ses çıkması beni afallatmıştı. Yavaşça başımı kaldırırken önce görüş açıma ayakkabılar girdi. Daha doğrusu deri botlar... Modelleri yıpranmıştı, kimisi siyah kimisi kahverengiydi.

Kalabalıklardı...

On kişi olabilirlerdi.

Başımı biraz daha yavaş kaldırıp yüzlerini görmeyi amaçladım ama görüş açıma bu sefer de kıyafetleri girdi.

"Bu da ne...?" Sesim sonlara doğru iyice kaybolmuştu.

Bir Robin Hood film setine mi düşmüştüm?

Tarif etmeye kalksam, kahverengi, siyah ve koyu yeşil rengin eşlik ettiği deri pantolon ve uzun tunikler, pelerin ve postallardan oluşan bir topluluktu... Ellerinde ise... İlkel silahlar bulunuyordu.

Dalga geçmiyorum.

Ok ve yay... Balta ve tanrım topuz muydu o?

"Kaldırın."

Biraz önce de konuşan kızı duyunca gözlerim ona döndü. Saçları beyaza yakın bir sarıydı. Üzerinde kahverengi bir tunik ve kahverengi deri bir tayt vardı. Sırtındaki tüylü hayvan postu ve belindeki kemerde asılı duran kılıç ağzımın hafifçe aralanmasına neden oldu.

İki erkek bana doğru yaklaşıp kollarımdan beni kaldırdı. Beni muhtemelen ayakta duracağımı sanarak bıraktılar ama yanılmışlardı. Tekrar yere yapıştım.

Sarışın kızın ofladığını duydum.

Sinirle doğrulmaya çalıştım. Canımın ne kadar acıdığını fark etmiyorlar mıydı?

"Tekrar," dediğinde kendimi geri çekmeye çalıştım. Bana tekrar dokunmalarını istemiyordum.

"Bırakın."

O sırada duyduğum sesle ruhum buz kesti.

Bana doğru yaklaşan oğlandır durmuştu. Herkes sessizleşti, hatta nefesler tutuldu. Ormandaki hayvanların bile duraksadığına eminim.

Sarışın kız pek istifini bozmasa da yana çekildi ve birine yol verdi.

Gözlerimi o yöne sabitledim.

Siyah.

Görebildiğim tek şey siyahlıktı.

Simsiyah giyinmiş gibi bana doğru yaklaşıyordu. Uzun siyah çizmeleri, siyah pantolon ve siyah uzun bir ceketi vardı. Ceketin başlığını başına geçirmişti. Yüzünün yarısını ise... siyah bir peçe kapatıyordu.

Ağzım bir karış açılmak ister gibi hareket etti fakat kendimi tuttum.

Uzundu... Çok uzundu. Omuzları geniş olsa da bir ağaç gövdesinden çok ince fakat atletik bir yapıya sahip gibiydi.

Bana iyice yaklaştı ve tepemde durdu. Başımı iyice geriye yatırıp ona baktığımda kalbim dışarı fırlamak için çırpınıyordu.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

Bana tepeden bir süre baktıktan sonra eğildi ve göz göze geldik.

Gözleri... Anlam veremeyerek iyice onu inceledim.

Göz rengi donuk bir griydi. O kadar donuktu ki bir an ona verecek bir renk bulamadım.

O bana bakmayı sürdürürken, tüm bedenimdeki kaslar gerildi. Hepsi birbirlerine kenetlendiler ve beni kıpırtısız bıraktılar. Peçesine dokunup onu açmak ve yüzünü görmek istedim.

Kimdi bu? Bunlar kimlerdi ve neden böyle giyiniyorlardı?

Peçeli oğlan bir anda ayağa kalkınca irkildim.
Kalbim bu sefer durma noktasına gelmişti.

"Götürün."

Söylediği şeyi algılamam biraz sürdü. *Ne?*

"Hayır, durun," dedim başımı iki yana sallayarak. "Beni nereye götüreceksiniz?"

Ben afallamış suratımla peçeli oğlana bakarken daha önce kollarımdan tutan oğlanlar beni tekrar yakaladı. Nefesim hızlanmıştı, korku tüm iliklerimi sarmıştı.

Konuşmak, kimi arıyorlarsa ben olmadığımı söylemek istedim fakat bal rengi saçlara sahip sarışın bir kız bana yaklaştığında ona odaklandım. Yüzünde siyah boyalar vardı ve bir amazon savaşçısına benziyordu.

Boynuma bir şey batırdığında yüzüm buruştu, bunun sivriltilmiş bir ağaç dalı olduğuna emindim.

"Kimi arıyorsunuz bilmiyorum!" diye bağırdım fakat cümlemin devamını getirmem çok ama çok güç oldu. "Ama...," dedim bilincimi kaybetmek üzereyken.

Beyaz yılanı, siyah giyimli oğlanın yanında gördüğümde son cümlemi korkuyla dile getirdim.

"Ben o değilim."

-

Evvet yeni kurgu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bölüm 3 : Gölge

İyi okumalar:)

-

Sarsıntı.

Sarsılan zihnim miydi bedenim miydi anlamaya çalışıyordum. Düşüncelerim birbirine girip bir yumak halini almıştı ve ben o yumağı açamıyordum.

Gözlerimi de açamıyordum.

"Ne tuhaf bir gelinlik bu böyle."

Bir sarsıntı daha.

Duyduğum sesin sahibi bir erkekti. Söylediğini anlamaya çalıştım ama başarılı olamadım. Yanağım sert bir zemine yaslanmıştı ve cenin pozisyonunda yattığımı fark etmem vücudumun kasılmasına neden oldu.

"Gordion'da gelinlikler böyle demek ki, Kaidan. Kızı izlemeyi bırak ve kafesi düzgün çek."

Gelinlik, Gordion ve kafes... Hemen hemen ayılmış olmama rağmen konuşulan şeylere bir anlam vermem zaten mümkün değildi. Hem söyledikleri anlamsızdı hem de aksanları farklıydı. Sonunda gözlerimi ağır bir şekilde açtığımda bulanık görüş açımla karşıya baktım. Birkaç saniye sonra görüşüm daha da netleşti.

Bu da...

"Belki de yanlış kızı götürüyoruz."

Kimi arıyorsunuz bilmiyorum ama... Ben o değilim. En son söylediğim söz kulağımda yankılandı.

Hayır, hayır, hayır! Son olanlar gerçekten yaşanmış olamazdı.

Beynim uzun süre bir durdu ve içinde bulunduğum durumu mantıkla hayal alemi keselerini koyarak tartmaya çalıştı.

Ormanın ortasında bir kostüm partisine gider gibi giyinen eşkıyalar beni bayılmışlardı! Ve şu an ellerim bağlı şekilde bir kafesin içinden onlara bakıyordum. *Bir kafes!*

Hayal alemi tartıda baskın geldi.

Rüyadaydım ya da şizofrendim.

Belki de yanlış kızı götürüyoruz diyen oğlana biraz önce konuşan kız tekrar karşılık verdi.

"Gölge yanılmaz."

Gölge'ye alay dolu bir selam! Çünkü basbayağı yanılmıştı.

Gölge mi?

Elimle demirlere dokunduğumda sanki kor alevlere dokunmuşum gibi irkilerek geri çekildim. Metalin sert dokusunu hissetmiştim.

Rüyada değildim, gerçekten bir grup manyağın eline düşmüştüm.

"Nesiniz siz? Sirk çalışanları mı?" Doğrulduğumda etrafı daha net görmeye başladım. Sesim kısık çıksa da hepsi dönüp bana bakmıştı. Üç kişilerdi. Bayılmadan önce bu grubu daha kalabalık gördüğüme emindim. "Beni sirkinize götürüyorsanız kötü bir haberim var, kafesin içinde sergileyebileceğiniz bir hayvan değilim!"

Kafesi iki erkek çekiyordu. Altındaki tekerlek taşlara denk geldikçe sarsılıyordum ve sarsıntımın kaynağı şimdi anlaşılıyordu.

Sol tarafımda yürüyen ve beni bayıltan bal rengi saçlı Amazon kaçkını kız konuştu. "Sirk ne bilmiyoruz ama seni sergileyeceğimiz yer orası değil, *prenses*."

Bana son bir yan bakış attıktan sonra yürümeye devam etti. Bense gözlerimi ondan alamamıştım. *Prenses mi?*

Başımı geriye atıp gür bir kahkaha attım. Arabayı çekenler durunca başım demirlere çarptı. "Tamam, tamam," dedim bağlı ellerimi havada sallayarak. Deli gibi gülmeye devam ediyordum. *Belki de gerçekten delirmiştim, bu şık varlığını hâlâ koruyordu*. "Benjamine ve Kalli bana oyun oynuyor değil mi? Bu bir kamera şakası."

O sırada aklıma arkadaşım geldi ve ister istemez içimi bir ürperti kapladı. Benjamine'in bize saldırışı ve yükselikten düşerek kendimi bambaşka bir yerde bulmam...

Kafesin dışındakiler sanki tuhaf olan kendileri ve bu yaşananlar değilmiş de, benmişim gibi afallayarak bana baktı.

"Ne diyor bu kız?" dedi ben ayılırken de konuşan oğlan. Sarışındı ve saçları çok kısaydı. Eğer üzerinde eskitme deri kahverengi bir pantolon, deri bir yelek, bileğine kadar gelen kahverengi kolluklar, belini saran kalın kılıfta bıçaklar ve elinde *balta* olmasaydı onun bizim üniversitedeki kızların yüzde seksenini etkileyebileceğini söyleyebilirdim.

Çocuk dolgun dudaklarını düşünceli bir şekilde kıvırdı. "Sinsi Gordionluların duvarlarının ardında ne işler çevirdiğini merak ediyorum. Ne dedi o? *Kambera şakı* mı?"

Gülümsememi silmeden bakmaya devam ettim.

"Bence *kamera şakası* gibi bir şey dedi." Konuşan koyu saçlı, çelik mavisi gözlere sahip bir oğlandı. Saçları kulağının biraz altında bitiyordu. Sağ kaşından gözünün altına kadar inen çizgi şeklinde bir yarası vardı. Siyah deri pantolon ve yelek giymişti. Sırtında okların ucunun göründüğü ok çantası ve elinde yayı vardı. Sert görünüyordu.

O ikisiyle beraber bir de kafesin yanında amazon kaçkını kız vardı. Hepsi yirmili yaşlarında olmalıydı.

Amazon kaçkınının seslenmesine göre adının Kaidan olduğunu öğrendiğim sarışın çocuk suratını buruşturdu. "Çok tuhaf biri."

Elimi yavaşça kendime doğrulturken yapma gülümsemem daha da genişledi, fakat muhtemelen hırlayan bir köpeğe benziyordum. "Tuhaf olan benim yani?"

"Bu kadar konuşmak yeter," dedi kız. Sesi buyurgan çıkıyordu. "Rem, Kai tekrar işe koyulun. Diğerlerine yetişmeliyiz." Sonra bana baktı, yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. "Prensesin kaçan tebaasını çoktan yakalamışlardır."

Gülümsemem yüzümden ışık hızıyla silindi.

Bu manyaklardan kurtulana kadar en sık kullanacağım kelime çoktan belli olmuştu... *NE?*

"Ne prensesi? Ne tebaası?"

Sarışın kız sabır dilenir gibi nefesini verdi.

Ellerimi havaya kaldırıp son şansımı denedim. "Pekâlâ, pekâlâ... Hiddenfield'ın bir çeşit kostüm festivaline falan mı denk geldim? Eğer öyleyse söyleyin, size ayak uydurabilirim."

Oğlanlar kafesi tekrar çekmeye başladıklarında sarsıldım. Demirlere çarptığımda sırtımdaki kemikler etime batmıştı. "Bırakın beni!" diyerek bağırdım. "Bırakın diyorum size! Belli ki bir akıl hastanesinden kaçtınız ve film çeviriyorsunuz!"

Sık ağaçların arasından geçiyorduk ve sesim ormanda yankılanıyordu. "Bırakın beni!"

"Camilla, bir şeyler yapsan artık diyorum."

Rem denilen somurtkan oğlanın dediğini duyan kız yine derin bir nefes verdi ve kafese yaklaştı. Ben dehşetle ona bakarken, elini bana uzattığında daha kaçmaya vaktim olmadan boynuma bir şey sapladı.

"Uyu, prenses. Sesini duyacağımız daha çok günümüz olacak, şimdiden sıkılmak istemeyiz."

Kafeste ayağa kalkmaya çalıştım fakat sendelemem ve yanağımın demir yüzeye yapışması saniyeler sürdü.

Lanet... Olası... Amazon. Beni yine bayılmıştı.

***

Yüzüme esen tatlı hava güzel bir bahar gününde olduğumu hissettirmişti. Fakat saniyeler sonra bir terslik olduğunu anladım.

Rahat değildim. Bedenim ağrıyor, acı her bir kasımda kol geziyordu. Tatlı havadan eser kalmadı, tenimin ürperdiğini hissettim.

Uyurken birisi sizi izlediğinde nasıl olduğunu anlamaz ama hissedersiniz ve uyanırsınız ya; işte tam o anı yaşıyordum. Gözlerimi yavaşça araladığımda yanağım yine sert bir yüzeye dayandığı için etrafı tam göremedim. Ellerimi zemine yasladım ve güçlükle doğruldum. Başımı kaldırıp tam karşıya baktığımda... İşte oradaydı...

Görüş açıma tamamen girmişti.

Beni izliyordu.

Siyah peçeli oğlan...

Üzerindeki siyah uzun ceketin başlığı hâlâ başındaydı. Açıkta kalan tek yeri gözleriydi.

Kıpırtısız bir şekilde durmaya özen gösterdim. Tek bir hareketimde saldıracak bir pantere benziyordu.

Etrafımızda hissettiğim hareketlilikle bir tek onun burada olmadığını anladım. Aksine ilk gördüğüm kalabalık yine olduğu gibi karşımdaydı.

Peçeli bir baş hareketi yaptı ve yanındaki beyaza yakın sarı saçları olan kız kafese doğru yürümeye başladı. Bu kız, peçelinin sağ kolu falan olmalıydı. İlk benimle konuşan da oydu, zira bariton sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Çatık kaşlarımla ona bakarak ne yaptığını anlamaya çalıştım.

Kafesin kapısını açtı ve elini bana uzattı. Geri çekilmeye çalışsamda başarılı olamamıştım. Ben elinden kurtulmaya çalışırken beni sertçe çekti ve kafesin dışına çıkardı. Narin görünen eli o kadar güçlüydü ki omzum delinmediği için şanslıydım.

Beni sağa döndürdü ve görüş açımı değiştirdi.

Kaşlarımı çatarak gördüklerimi analiz etmeye çalıştım. Algımın açıldığı an çığlığı basıp geri kaçmaya çalışmam bir oldu.

Yerde ölü bedenler vardı. Ölü!

Platin saçlı kız omzumu daha sıkı tuttu. Parmakları neredeyse etime gömülecekti, acıyla suratımı buruşturdum.

"Eğer rahat durmazsan son kalan yardımcının da kafasını uçururum."

Tükürüğüm neredeyse boğazıma kaçacaktı, dehşetle gözlerim açıldı. *Kafa uçurmak mı?*

Yaşadığım şokla titrerken zar zor tekrar önüme baktım ve üç ölü erkek bedeninin arasında duran kıza odaklandım. Dizlerinin üzerine çökmüştü ve elleri arkadan bağlıydı. Saçları kızıldı, çilli yanakları ise ya yaşadığı dehşetten ya da doğal renginden kıpkırmızıydı. Üzerinde bol kol kesimine sahip uzun bordo bir elbise vardı. Kumaşı bir yatak örtüsüne benziyordu.

"Onları öldürmüşsünüz," dedim soluk boruma kaçan kesik nefeslerimin arasından.

Yanımdaki beyaz saç homurdandı. "Kılıcımı Gordionlu kanıyla kirletmeyi ben de istemezdim. İnan bana prenses, onlara yaşama şansı verdik."

Çok basit bir şeymiş gibi konuşuyordu.

Bu insanlar ciddiydi! Bir *prenses* arıyorlardı ve belli ki bu arayışta insan öldürmekten çekinmiyorlardı.

Dizlerinin üzerine çökmüş kızla göz göze geldim. Pür dikkat bana bakıyordu.

Prensesi ben değildim. O da bunu biliyordu.

Önemli biri olmadığımı öğrenince beni bırakırlar mıydı? Ya da tüm bunlara şahit olduğum için öldürürler miydi?

Ben bitmiştim. Her şekilde bitmiştim.

"Prenses Leda," dedi kız bana bakarak. Sesi çaresiz çıkıyordu. "Yardım edin."

Ağzım aralık kaldı.

Harika.

O da kaçıktı!

Ne saçmalıyorsun? der gibi bakarak kızla bir iki saniye daha göz göze geldim. Elbette bu cümleyi sesli dile getirsem anlayabileceğinden bile emin değildim.

Belki de önemsiz biri olursam beni öldüreceklerini düşünmüştü. Haliyle kendisinin de bir önemi kalmazdı ve onu da öldürürlerdi.

"Blue," dedi sarışın kız. "Kızın ağzını bağlamanı söylemiştim."

Gözlerim daha önce fark edemediğime şaşırdığım bir kıza çevrildi. İsminin hakkını verircesine uzun mavi saçlara sahipti ve sıra dışı bir güzelliği vardı. Teni süt kadar berraktı, gözleri saçlarına oranla daha koyu görünüyordu. Bu

Kız bir amazona benzemiyordu, yanımdaki platin kız gibi giyinmişti. O kadar narin görünüyordu ki diğer kaçıklar gibi bir savaşçıya benzemiyordu.

"Kız doğru düzgün konuşamıyor bile, Ardell."

Yanımdaki platin sarısının adını da öğrenmiş oldum.

Ardell'in Blue'ya ters ters baktığını hissettim. "Sana söylediğimi yap."

Blue gözlerini devirdi.

İlerleyip kızın ağzına bir kumaş bağlamasını ya da kızı bayıltmasını bekledim, fakat işler pek beklediğim gibi gitmedi.

"Siktir!"

Ellerim kendimi korumak istiyor gibi havaya kalktı, bedenim gerginlikten patlamak üzereyken geriye devrilecekti. Ardell'in omzumdaki eli beni ayakta tutuyordu. Bacaklarım kumdan bir kale gibi dağılacaktı, birkaç kere daha sendeledim.

Gördüklerimin tek bir açıklaması olabilirdi ve artık sıkı sıkıya bu açıklamaya inanmaya başlamıştım.

Arkadaşım Kalli'yi Benjamine'den kurtarırken yükseklikten düşmüş ve... Ölmemiştim ama komaya girmiştim. Tüm bunları bir hastane yatağında komada yatarken düşlüyordum.

Buna inanmama neden olan şey tam olarak şuydu; Blue, bir el hareketi yaptı ve kızıl saçlı hizmetçinin ağzının çevresinde şeffaf bir ip belirdi. Sonra ip aniden kayboldu. Baktığınızda hâlâ dudaklarının serbest olduğunu sanabilirdiniz, fakat hayır. Konuşamadığı çırpınışlarından ve dudaklarını kıpırdatamamasından belliydi.

"Cadılar gerçek değildir. Cadılar gerçek değil..."

Kendi kendime mırıldandığım şeyi duyan Ardell bana yan bir bakış attı. "Blue zaten bir cadı değil. Gerçekten bir nemf ve cadıyı ayırt edemeyecek kadar aptal mısın?"

Öylece suratına baktım.

"Yol kafes taşımak için uygun değil, bundan sonrasını yürüyerek gideceğiz."

Kalbimi ele geçiren panik duygusuyla ne yapacağımı düşünürken bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bırak beni!" diyerek dirseğimi Ardell'in karnına geçirdim.

Kaçmaya yeltendiğimde Ardell beni saçımdan yakaladı. Saç tellerim belki de elinde kalmış olabilirdi, canımın acısıyla haykırdım.

"Bırak beni!" Tüm gücümle bağırdım. Sesimin şiddetiyle ağaçlardaki kuşlar bile kanat çırpmıştı.

Kızın beni dinlediğini sanmıyorum fakat mucize eseri saçlarımı bırakmıştı. İleri doğru koştum, başımı arkaya çevirip peşimden gelip gelmediklerine baktığım sırada bir şeyin bana doğru geldiğini görmüş oldum.

Gelen şey bir *hançerdi*.

Sırtım ağaca çarptı ve hançer de tam başımın yanından eş zamanlı şekilde ağaça saplandı.

Yüreğim ağzıma gelmişti.

Nefesi kesilmiş şekilde öylece dururken *siyah peçeli* oğlan dibime kadar gelmişti. Gözlerini yakından görmenin şokuyla bir iki saniye sesim kesildi. Ruhsuz ve renksiz. Mekanik. Duygudan tamamen yoksun görünüyordu.

Gölge.

Gölge buydu.

Amazon kaçkını Camilla ona yanılmaz demişti, ama yanılmıştı işte.

Ben prenses Leda falan değilim.

Ben, Rosanna Camborne'um.

Ona bunu haykırmak istedim fakat dilim lal olmuş, kelimeler ağzımdan çıkamamıştı. Ağaca saplanmış hançeri çıkardığında yutkundum.
Bana resmen bir hançer fırlatmıştı ve belli ki bu bir uyarıydı.

Bir baş hareketi yaptı ve Blue öne çıktı.

"Bağla."

Peçesinin ardından gelen boğuk sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu. Peçesinin ardında ne varsa, ödümü patlatıyordu.

"Elim zaten bağlı," diyecek oldum ama cümlemi tamamyalamadan olanlar oldu.

Blue'nun havaya kalkan eline odaklanmama fırsat kalmadan, o elden bana bir ışık topu fırladı ve bedenime çarptı. Küfür bile edememiştim, zira donmuştum. Gerçekten anlamda bir donma!

Kahretsinkahretsinkahretsin. Beni de görünmez bir şeylerle bağlamıştı.

O an aklım ve bedenim bu olanları kaldıramadı, kimse beni bayıltmadan kendim karanlığa teslim oldum.

Bu kadar bile dayanabilmem bir mucizeydi.

***

Yanağım sert bir yüzeye çarpıyordu fakat bunun kafesin zemini olmadığına emindim.

Gözlerimi araladığımda dünya tersine dönmüştü. *Dünyam her şekilde tersine dönmüştü.*

Siyah bir kumaş yanağıma değip duruyordu ve bulunduğum konumu fark etmem paniğe kapılmama neden oldu ama bedenimi hareket ettiremiyordum.

Birisi beni omzuna bir çuval gibi atmıştı ve o kişinin kim olduğunu iliklerime kadar biliyordum.

Gölge beni taşıyordu.

Hâlâ felçli gibi olduğum için bir süre ayık bir zihinle o şekilde yolculuk ettim. En azından üzerime bir pelerin atmış olmalılardı, daha sıcak hissediyordum. Diğerlerinin adım seslerini de işitirken, yerdeki taşları, çimleri, yeşil ağaç yapraklarını izledim.

Sonunda hava kararmıştı.

Bedenim hâlâ kıpırdamıyordu fakat yavaşça çenemi oynatmaya başlamıştım. Yine de çaktırmadım, çözüldüğümü anlamazlarsa en azından kaçmaya fırsatım olabilirdi.

Yolu aydınlatan bir ışık vardı fakat nereden geldiğini kestiremiyordum. İlkelliklerine bakılacak olursa el fenerlerinin olmadığına emindim. Meşale mi yakmışlardı?

Ben tüm bu düşüncelerle ve Gölge'nin bedenine yaslanmış bedenimi yok saymaya çalışarak zamanımı geçirirken yerde bir şey görüş açıma girdi.

Aniden bir çığlık koyuverdim.

Çenem gerçekten çözülmüştü ve artık normale dönmeye başladığımı hepsi öğrenmişti. *Plan iptal.*

Yerdeki beyaz yılanı görünce bağırmam elbette kaçınılmazdı, bu yüzden kendimi çok suçlamadım.

Gölge aniden durdu. Sırtının gerginliği ve bedeninin heybetini hissedebiliyordum. Beni aniden yere fırlatır gibi bırakınca neye uğradığımı şaşırdım.

Bedenim zor da olsa hareket edebiliyordu. Geri geri sürünerek bir kayaya yaslandım. Yılan ortalıkta görünmüyordu.

"Burada kamp yapacağız!" diyerek komut verdi Ardell.

Etrafı neyle aydınlattıklarını gördüğümde nutkum daha da tutuldu. Blue'nun elinde bir ışık topu havalanıyordu.

Ben hipnoz olmuş gibi ona bakarken diğerleri komutu alır almaz sırtlarındaki çantaları yere bırakıp içlerini boşaltmaya başladılar. Birkaç tanesi çadır kurmaya başladı. Bizim kampta kurduğumuz çadırlardan çok uzaktı elbette. Hayvan derisinden yapılma gibi kumaşı vardı.

Blue'nun nasıl bir canlı olduğunu anlamaya çalışıyordum. O sırada Ardell, Kaidan veRem isimli oğlanların yığdığı odunlara elini uzattı ve odunlar... Ateş aldı.

Elinde bir çakmak aradım yoktu. Taş devrinde olduğu gibi taşları birbirine sürtmesini beklerdim onu da yapmamıştı. Sadece elini uzatmıştı ve... Lanet. Olası. Bir. Ateş. Yakmıştı.

Delirdiğimi kabullenerek onları izledim. Blue ateş yanınca ışığını söndürdü. Kıpırdamıyordum, bu da onların ara sıra bana dönüp kuşkuyla bakmasına neden oluyordu.

Gölge, kendisi için yapılan bir çadıra girdi. Diğerleri de ateşin başında oturmuş, ağaç dalına geçirdikleri bir hayvanı çeviriyorlardı.

Açlıktan midemin kazındığını hissettim. İçlerinden birisi insaflı olacak ki bana doğru yaklaşıp, "Gel prenses," dedi. "Biraz bir şeyler ye." Bu Blue'ydu.

Bitkin bir halde ona baktım. Tuhaf bir yaratığı inceliyor gibi onu süzdüğümü fark edince rahatsızca kıpırdandı. "Sizi bağladığım için üzgünüm. Gölge'nin emrini yerine getirmek zorundayım."

Bir süre daha sessiz kaldım fakat sonunda merakım ağır bastı. "O kim oluyor da size emir veriyor?"

"Efendinin olmadığı yerlerde emirleri Gölge verir."

Anlam vermeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Efendi mi?"

Blue ağzını açacak oldu ama devamını getiremedi. Ardell sert bir sesle onu çağırmıştı.

Onun inadına ayağa kalktım ve Blue ile beraber ateşe doğru yürümeye başladım. Beni görünce hepsi başlarını kaldırıp baktılar. Blue'nun gösterdiği kütüğün üstüne otururken seslerini çıkarmamışlardı.

"Yardımcımın da yemesi gerek." Söylediğim şey üzerine gözler yine üzerime odaklandı. Kızı hâlâ bir köşese esir ediyorlardı.

"Bir Gordion'lu doyurduğumuz yeter."

Ardell'in söylediği şeyi duyunca dik dik suratına baktım. "Yemezse ben de yemeyeceğim ve ne planlıyorsunuz bilmiyorum ama ölü halimin işinize yaracağını sanmıyorum."

Aramızda süregelen bir göz savaşından sonra bir baş hareketi yaptı Rem ayağa kalktı. Gidip kızıl saçlı kızı yanımıza getirdi ve benim oturduğum kütüğe oturttu.

Blue bir el hareketi yaparak kızın bağlarını çözdü. İrkilmemek için kendimi zor tuttum. *Sakin ol. Sakin. Sakin. Bunlar kurtulacaksın. Psikoloğunla geçirdiğin derin seanslar sonunda tüm bu olanlar geçecek.*

Sözde yardımcım olan kız bana minnet dolu bir bakış attı ve önüne tahta bir tabakla verilen ete yumuldu. Rem benim elime de bir tabak tutuşturduğunda ete baktım.

"Ne bu?"

Ardell'in homurdandığını duydum. "Size özel hindi kesemediğimiz için üzgünüz, prenses. Elimizde sadece tavşan vardı."

Midem ağzıma geldi.

"Yiyebileceğim başka bir şey yok mu?" diye sordum.

Ardell'in sabrı taşmak üzere gibi görünüyordu. Onun yerine Blue ayağa kalktı ve bana bir çantadan bir şeyler çıkardı. Kare şeklinde kıtır kıtırdı ve

ekmek görevini görüyordu. Midemi doldururken Blue'ya minnet ettim.

"Ellerini kullanmadan," dedim Ardell'e bakıp. "O şeyi... Ateşi nasıl yaktın?"

Kaidan'ın güler gibi nefesini verdiğini duydum. Rem tuhaf tuhaf bana bakıyordu, Blue da şaşkındı. Camilla bir ağaç dalını sivriltirken bana yan bir bakış attı.

Ardell'in tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Hiç mi bir cadının ateş yakabildiğini görmedin?"

Bir...

Bir...

Cadılar gerçek değildir. Cadılar gerçek değildird. Cadılar...

"Siz Gordion cadıları bir şey beceremiyorsunuz demek ki."

Boğazımdan gürültülü bir gülme sesi yükseldi. Sözde yardımcım bana bakıyordu ve gözlerinde ikaz dolu bir ifade vardı. *Sus diyordu. Sus ve bizi öldürtme.*

"Uyumak istiyorum," dedim aniden ayağa kalkarak. Daha fazla bu şamataya dayanamayacaktım. Ardell bana elindeki bıçakla çadırı gösterdi.

"Gölge seni dışarıda yatırmadığı için şanslısın."

Dehşetle gözlerim büyüdü.

"Onun çadırında mı yatacağım?"

Yüzünde alay dolu bir gülümseme belirdi. "Eğer dışarıda yatarsan, uyurken boğazını kesmeyeceğimin garantisi yok."

Kaltak.

Ağır adımlarla çadıra ilerlerken titrememek için kendimi zor tuttum. Gölgeyle aynı çadırda uyumak mı daha kötüydü, Ardell'in boğazımı kesmesi mi emin olamıyordum.

Elimle sert kumaşı kavrayıp ikiye böldüm ve çadırdan içeri girdim.

İçerisi zifiri karanlıktı. Sadece en sağ köşede ufak bir mum yanıyordu. Gözlerim karanlığa alışınca ortada serili büyük örtü dikkatimi çekti.

Örtünün sağ tarafında yatan bedeni görünce irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Gölge boylu boyunca uzanıyordu. Her şeyi hâlâ üzerindeydi, siyah botlu ayağının birini diğerinin üzerine atmıştı. Ellerini başının altında birleştirmişti ve peçesi hâlâ yüzündeydi.

"Uyu."

Yerimden hopladım.

Dışarı çıkmakla yanına yürümek arasında bir seçim yapmaya çalışarak biraz daha bekledim.

"Son şansın."

Uyarılarını ciddiye almam gerektiğini bana güzel bir yöntemle öğretmişti.

Yavaş adımlarla kumaşa doğru yürüdüm ve ondan olabildiğince uzak durmaya çalışarak uzandım. Bedenlerimiz arasında mesafe vardı, fakat yine de rahat değildim. Sanki bana her an dokunacakmış gibiydi.

"Nesin sen?"

Kimsin sen yerine nesin diye sormuştum zira insanlığından şüpheliydim.

Sessiz kaldı. Bana cevap vermesede uyumadığını biliyordum. Nefesini bile duyamıyordum, peçesi her şeyi gizliyordu sanki.

Ona sırtımı dönüp ellerimi yanağımın altına yasladım. Bileğimde hâlâ ipler dolanmıştı. Yaşadıklarımı, Kalli'yi, arkamda uzanan korkunç yaratığı es geçip uykuya dalmam düşündüğümden daha kısa sürdü.

Yoğun bir sisin ortasındaydım ve korku iliklerime kadar işlemişti. Bir şeyin beni yakalamaya çalıştığını hissediyordum.

Kaybolmuştum... Nerede ya da ne zamanda olduğumu bilmiyordum. Bildiğim şey; saf kötülüğün ensemde olduğuydu.

O an beni karanlıktan kurtaracak olan bir ışık belirdi karşımda...

Bir ışık...

Karanlığın içinde ışıktan bir siluet cennetine kabul etmek istiyor gibi elini bana uzatmıştı.

"Falcon Sarpedon," dedim kısık sesle.

Güven duygusuyla gülümsedim ve elimi ışığa uzattım. Fakat daha parmaklarına dokunamadan ensemde bir ürperti hissettim.

Soğuk, vücudumdaki sıcaklığın izlerini hızla silerken derin bir nefes aldım. Işık yerini karanlığa bıraktığında, yenilgi dolu sesimle bir isim döküldü dudaklarımdan.

"Blake Nightingale."

Hızla doğrulup derin bir nefes aldığımda kalbim deli gibi gümlüyordu. Elimi göğsümün üzerine yerleştirip kalp atışlarımı dinledim.

Derin bir nefes dudaklarımdan firar ederken, yine aynı rüyayı gördüğümü anlamıştım.

"Şimdi bunun sırası değil, Ross," diyerek mırıldandım.

Yazmak istediğim kurgudaki karakterlerimi rüyamda görecek zamanım yoktu. Bir an önce buradan kurtulmalıydım.

Soluma baktığımda Gölge'yi görmemenin rahatlamasıyla nefesimi verecektim ki sağ da bir şey kıpırdandı. Sıçrayarak o yöne baktığımda sözde yardımcımı bir köşede kıvrılırken gördüm.

Ortalığı gözetlemek için ayağa kalkıp çadırın kumaşını araladım. Sabahın en erken saatleri olmalıydı, hava karanlıkla aydınlık arasında gidip geliyordu.

Bu bana Falcon ve Blake'i hatırlattı.

Kendimi silkeledim.

Üzerimdeki pelerini bağlı ellerimle zar zor düzeltip yardımcıya yürüdüm. Kız beni hissedince irkildi ama aniden ağzını kapattığım için konuşamamıştı.

Parmaklarımı dudağıma götürüp sus işareti yaptım. Afallayarak bana bakıyordu.

Parmağımla dışarıyı gösterip kaçacağımızı işaret ettiğimde gözleri büyüdü.

"Bunu yapmak zorundayız," diyerek ses çıkarmadan dudağımı oynattım. Kız bir süre sonra onaylar gibi başını salladı.

Ne zaman gelmişti bilmiyorum ama onun çadırda olması büyük şanstı, aksi takdirde onu kurtaramazdım. İkimizde ayağa kalktık. çadırın dışında doğru yürüdüm ve kafamı dışarı uzattım. Etrafta hiç hareketlilik yoktu, hepsi sönmüş ateşin etrafında uyuyordu.

Gölge'nin ise nerede olduğuna dair bir fikrim olmasa da bu fırsatı kaçıramazdım.

Derin bir nefes aldım ve ses çıkmamasına özen göstererek çıplak ayaklarımla yürümeye başladım. Kız da beni aynı hareketlerle takip etti. Yapraklara basmamaya özen gösteriyordum, herhangi bir çıt sesinde Ardell'i peşimizde bulabilirdik.

Gruptan uzaklaştıktan sonra daha hızlı koşmaya başladım. Başarının verdiği sevinçle nefesim kesilmeye başlamıştı. Bir ağacın altında durup derin derin

soluklandım.

"Prensesin olmadığımı biliyorsun," dedim benimle soluklanan kıza. "Ve buralara da yabancıyım. Bana yol göstermen gerekiyor."

"Buraları ben de bilmiyorum," dedi kız. "Scathan topraklarına yaklaşmış olmalıyız."

Kaşlarım hızla aşağı eğildi. "Scathan mı?"

"Evet," dedi kız. "Lanetli efendinin ülkesi. Sizi ona götürüyorlar."

Koşma zamanı.

Duyduklarımı hazmetmeye bile çalışmadım. Beni neden ve kime götürdükleri hakkında bir fikrim yoktu ama bunu tehlike geçince öğrensem daha iyi olacaktı.

Kısa bir koşuşun ardından önümüzde bir uçurum belirdi. "Kahretsin," dedim aşağıda akan dereye bakarak. Gözlerim bir kaçış yolu arayarak fır döndü ve işte oradaydı.

Bir köprü.

Tahtadandı ve halatlarla ağaçlara tutturulmuştu. Sağlam görünmüyordu ama başka çaremiz yoktu, geriye dönemezdik.

O sırada ensemde bir ürperti hissettim.

Siktirsiktirsiktir.

Ağır çekimle başımı arkaya çevirdiğimde onu gördüm.

Gölge on beş adım ilerimizde durmuş, bize bakıyordu. Rahat görünüyordu ve kıpırdamaya pek niyeti yok gibiydi. Peşimden koşmaya başlaması gerekmiyor muydu?

Aniden atağa geçtim ve köprüye doğru koşmaya başladım. Halatlardan sıkıca tutunup ilerlediğimde tahtaların kopmaması için dua ediyordum.

Bir tanesi tam da korktuğum gibi koptu ve çığlığım akan nehir sularının sesiyle birlikte kayboldu. Pes etmeden birkaç adım daha attım ve bir tahta daha koptu.

Neredeyse düşecekken halata daha sıkı sarıldım. Dik durmaya çalışarak arkamı döndüğümde Gölge köprünün hâlâ başındaydı, yardımcı kızı da Rem tutuyordu. Diğerleri de çoktan gelmişti hepsi bana bakıyordu.

Bana çok uzun gelen saniyeler kimse kıpırdamadı. Sonrasında Gölge'nin bir baş hareketiyle Ardell elini savurdu ve...

Düştüm.

Görünmez bir güç beni aşağıda akan nehire fırlatmıştı.

Buz gibi suyun tenime nüfus etmesiyle, soluğum boğazıma kaçtı ve ölümün artık beni kucaklayacağını hissettim. Belki de zamanı gelmişti. Bu akıl almazlığa daha fazla katlanamayacaktım.

Soğukluğun vücudumu uyuşturduğu ve boğulmanın çaresizliğini iliklerime kadar hissettiğim anda birkaç el beni sudan çıkardı.

Gırtlağımdan boğuk bir öksürük kopmuştu. Bedenimi asla hissetmiyordum, morga girmiş bir ölü kadar soğuktum.

Genzime kaçan suları toprağa kustuktan sonra zar zor sesim çıktı.

"Benden ne istiyorsunuz?

Bir ökrüsük ve çıkan su daha...

"Efendi Nightingale seni bekliyor."

Duyduğum kelimeyle öksürük krizim son buldu ve son kalan su boğazıma kaçtı. Kesilen nefesimle son bir kez öksürdüm.

"Ne dedin sen? Nightingale mi?"

Ardell derin bir nefes verdi. "Evet, prenses. Scathan Efendisi."

Açık kalan ağzımla kıza bakakaldım.

"Blake Nightingale."

Mırıldandığım kelimeyi duyan Ardell'in yüzünde hoşnut ve vahşi bir gülümseme belirdi.

"Ah evet, ta kendisi."

-

Ve bir bölümün daha sonuna geldik.

Zamansız için instagram hesabı; @zamansiz.mrise

Daha çok paylaşıma ulaşabilirsiniz.

Nasıl buldunuz? Yorumlarınızı bool bool bekliyorum. Sırf sizi ve yorumlarınızı özlediğim için bölüm yayınlıyorum.

Görüşürüz, Zamansızlar:)

Bölüm 4 : Scathan

Multimedia: Rosanna Camborne

İyi okumalar, Zamansızlar :)

-

Ölümle burun buruna geldiğin o an, hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçer derler. Yaşamak istediğim bir tecrübe olmasada, bunun ne kadar doğru olduğunu merak ederdim.

Tamamen doğruydu.

New York' da üniversiteye gittiğim için mutlu olduğumu, Kalli'yle tanışıp ev arkadaşı olmanın güzel olduğunu, dans derslerini ne kadar sevdiğimi, son kitabımı yazmak için ne kadar uğraştığımı düşündüm. Tüm bunların ne zaman yok olmaya başladığını anlamaya çalıştım ve bir kasaba ismi belirdi kafamda.

Hiddenfield.

En son, New York'da beraber yaşamaya başladığım Kalli'yle beraber onun okuldan tanıştığı Benjamine'in Hiddenfield'daki aile evine gitmiştik. Boston'da yaşayan ailemin yanına dönmeden önce, biraz eğlenceli vakit geçirmek istemiştim. Sonucun trajediyle noktalanacağını ikimizde bilemezdik.

Benjamine Kalli'yi ıssız bir oyukta sıkıştırmıştı, biraz daha geç kalsam belki de ona tecavüz edecekti. Arkadaşımı kurtarmaya çalışırken o oyuktan bir boşluğa düşmüş, muhtemelen komaya girmiştim ve beynimde yarattığım yeni bir dünyaya hapsolmuştum; zira şu an yaşadığım şeylere başka türlü akıl sır erdiremiyordum. Düşünceler aklımda bir girdap gibi dönüyordu.

Etrafımda ne Kalli vardı ne de Benjamine. Hiddenfield'a yakın mıydım uzak mıydım onu da bilmiyordum. Beni kaçıran bir grup vardı ve hepsi

birbirinden tuhaftı. Onlardan kaçarken düştüğüm su akıntısından çıkarılmamın üzerinden belki de yarım saat geçmişti, ama ben titremeyi bir an olsun kesmemiştim.

Bir hayalin içinde yaşarken de bedenimin bu denli donduğunu hissedebilir miydim?

"Gölge, vücut ısısı gittikçe düşüyor."

Kilitlenen çenemle ve buz tutmuş gözlerle en önden ilerleyen siyah karartıya baktım. Şu an beni taşıyan kısa sarı saçlara sahip, ilk yakalandığımda kafesimi de çeken Kaidan homurtulu nefesler alıyor, aynı zamanda Gölge isimli *şerefsize* sesleniyordu.

Beni suya attırmıştı.

Gölge'nin çadırından kaçtığımda şanslı olduğuma inanacak kadar aptaldım. Beni üzerinden geçmeye çalıştığım kırık dökük köprüdeyken yakalamışlardı. Adam, dünyanın en normal şeyiymiş gibi cadı olduğunu söyleyen Ardell'e komut vermiş ve kız, kendisini rahatsız eden bir sineği kovalıyor gibi elini sallayarak beni akıntıya uçurmuştu.

Cadı kelimesi aklıma geldikçe gülme isteğiyle doluyordum, fakat nasıl ateş yaktıklarını ve beni köprüden el bile değmeden uçurduklarını gördüğüm için bu istek bir histeri krizine dönecek gibi oluyordu.

Rüzgâr oradan oraya koşarken donmak üzere olduğumu hissediyordum. Üzerimdeki ıslak elbise ve dün üzerime giydirdikleri pelerin bedenimi kurtarmıyordu.

"Belki de biraz durup bir ateş yakmalıyız."

Evet, evet lütfen, bir ateş yakın.

Beni taşıyan Kaidan'ın söylediğini duyan Gölge, peçesinden dolayı tam görünmeyen yüzüyle dönüp arkasına baktı. Bu seçenekten pek hoşnut olmadığını, kumaşın ardından gelen boğuk sesiyle konuşarak belli etti. "Dowra'ya kadar durmak yok."

Cadı kelimesini sindirmem yeterince zor değilmiş gibi *nemf* olduğunu söyledikleri, ismiyle uyumlu mavi saçlara sahip olan Blue'nun söze karıştığını işittim. "Köye daha var, kız donmak üzere."

Gölge'nin adımları aniden kesilince herkes taşa döndü ve yürümeyi kestiler. Gündüz vaktiydi fakat kül rengi bulutlar gök yüzünü daha çok sarmaya başlamıştı, gün ışığı azalmıştı. Gölge, yavaş adımlarla bize doğru yürüdüğünde ileri geri sallanan Kaidan'ın bir adım geri gitme isteğiyle savaştığını fark ettim.

Sessiz adımlarla bize yaklaşırken, eğer tamamen karanlık olsa birinin yanına bir nefes kadar yaklaşsa bile onu kimsenin fark etmeyeceğini düşündüm. Tam önümüzde durdu ve kumaşın ardından gelen boğuk sesiyle konuştu. "Prenses," dedi mekanik gözlerini yüzüme dikerek, "hareketlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeyi öğrenecek."

Titreyen bedenimle sessizce ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Yine de birbirine çarpan dişlerimi zor zapt edip birkaç kelime mırıldanmaya çalıştım; dudaklarımın bir cesedinkinden farkı olmadığına emindim.

"Cehenneme git."

Bana kısa bir süre daha baktı, bir tepki verecek mi diye bekledim fakat sözlerimin ona işlemediğini belli edercesine arkasını döndü ve yürümeye başladı. Kaidan, komutu almış gibi hareketlendi ve hepsi beraber onun arkasından ilerlemeye başladılar. Gölge, liderleriydi, onu kayıtsız şartsız dinledikleri belliydi fakat asıl baştaki kişi o değildi. Ve o an, onu düşündüm.

Efendi Nightingale demişlerdi. Nightingale.

Blake Nightingale.

"Sen iyi misin, prenses?"

Kaidan'ın benimle konuştuğunu fark etmem uzun sürdü. Yazmaya çalıştığım kitap karakterimin adını bu manyaklardan duymamışım gibi, "Harikayım," dedim zar zor. *Belki de beyin kanaması geçiriyorumdur.*

Şu durumda iyi olabilmem mümkünmüş gibi sorusu sinirlerimi daha çok bozmuştu. Söylediğimi ya ciddiye aldı ya da kötü olmam umurunda değilmiş gibi, bakışlarını önüne dikerek yürümeye devam etti. Nereye gidiyorduk, daha ne kadar yolumuz vardı bilmiyordum fakat bir an önce sıcak bir yere kavuşmam gerekiyordu. Vücudum hissizleşmişti ve uyumamak için çabalıyordum. Grup sükûnet içinde ilerliyordu.

"Handa duracağız," diyen bir ses duydum. Platin saçlı, Ardell'in konuştuğunu anladığımda o da bize bakıyordu. Sonra arkasını döndü ve Gölge'yle yan yana yürümeye başladı. *Han mı*? Deli gibi gülmek istiyordum. Tabii ya, ilkel silahlarla donatılmış, ilkel insanların bir otele gitmesini bekleyemezdim. Elbette bir han olacaktı.

Kirpiklerim artık birbirlerine çarpıyordu, gözlerimi açık tutmakta zorlandım ama yine de etrafıma bakmaya çalıştım. Derme çatma evlerin arasından geçtiğimizi fark etmiştim. Yerler çamurdu, alçıdan duvarları olan evler vardı ve ahşap panjurlarından yansıyan ışıkla ara sıra geçtiğimiz yerler aydınlanıyordu. Bazı evlerin bahçelerinde koyunlar, bazılarında kümesler vardı.

Bir köydeydik. Gölge'nin Dowra'ya kadar durmak yok dediğini anımsadım; Dowra, burası olmalıydı.

Sokaklar, taş döşemeyle kaplanmaya başladığında, evler de değişti. İki, üç katlı binaların dış cephesi, gaz fenerleriyle aydınlatılmıştı. Yanımızdan geçen insanlar gördüm; paspallardı ve gözleri beni kaçıranlara her çarptığında sanki korkuyla irkiliyorlardı. Hızlı hızlı yürüyorlardı, biz önlerinden geçerken bazı evlerin kısık ışıkları sönüyordu. Nasıl kişilerin eline düştüğümü düşünürken korku iliklerime daha çok işlemişti.

Bahsettikleri hana geldiğimizde, yüzünde uzun bir çizgi şeklinde yara izi olan Rem kapıya sertçe vurdu. Sırtında ok ve yayı vardı, aynı zamanda elinde beni taşıdığı için silahından mahrum kalan Kaidan'ın baltasını tutuyordu. Benim hizmetçim olduğunu düşündükleri kızıl saçlı kız da onun yanındaydı. Gölge, Blue, Ardell ve amazonlara benzeyen Camilla'yı göremiyordum, yolun bir kısmında bizden ayrılmış olmalılardı.

Kapıyı birisi açtı ve telaşlı bir ses duydum.

"Ah, hoş... Hoş geldiniz." Ellili yaşlarında, orta boylarda, tıknaz, buğday tenli bir kadındı ve yüzünden anlaşıldığı üzere gelenlerin kim olduğunu o da biliyordu. Herkeste olduğu gibi bakışlarında aynı tedirginlik vardı, ama ona rağmen gülümsemeye çalışıp kenara çekildi ve geçmemiz için yol verdi.

Kaidan içeri doğru adımını attı ve ardımızdan Rem ile hizmetçi kız içeri girdi.

Bir hana girmiştik fakat hâlâ ısınabildiğim söylenemezdi. Tahta masalarla dolu, üzerinde solmuş çiçeklerin bulunduğu, boş bir yemek alanı görüş açımızdaydı. Belli ki müşterisi olmayan bir handaydık. Mutfak olduğunu düşündüğüm bir yere açılan bir kapı vardı, onun dışında yukarı kata çıkan tahta merdivenler gözüme çarptı.

"Margeret?" diyerek olduğumuz yere gelen adam bizi görünce dondu. "Hoş geldiniz, genç efendiler, hoş geldiniz," dedi telaşla ve yutkunma sesi neredeyse bizim olduğumuz yere kadar ulaştı. "Odalarınızı hemen hazırlatayım."

Kaidan ve Rem'in konuşmasına gerek bile yoktu. Yüksek rütbeli askerler gibi karşılanıyorlardı ve bu beni epey geriyordu. "O zamana kadar size yiyecek bir şeyler hazırlatayım mı?"

Kaidan, ağırlığımızı bir ayağından diğerine vererek duruşunu değiştirdi. "Bir çanak çorbaya ve somun ekmeğe asla hayır demem, Yorgo, bunu biliyorsun."

Kır saçlı, dışarıda gördüğüm diğer insanlara göre daha derlitoplu giyinmiş olan Yorgo başını salladı. Sonra gözleri beni buldu ve soru sormaya çekinir gibi, "Hanımlar aynı odada mı kalacak?" dedi. Ruh gibi adamın suratına baktım. Halim onu da korkutmuşa benziyordu. "Sıcak su için ateş yakmamı ister misiniz?"

Rem, o sırada tok bir sesle araya girdi. "Ateşe gerek yok. Gölge, kızın böyle kalmasını buyurdu." Şok içinde ona baktım. Rem, benim bakışımı umursamadan bize bir göz gezdirdi ve "Ayrıca beraber kalamazlar," diye

ekleyip, yanındaki kızıl saçlı hizmetçiye doğru mırıldandı. "Bir başarısız kaçış girişimiyle daha uğraşacak halimiz yok."

Kızın bakışları etrafta dolaşıyor, Rem'in kendisiyle konuşmamasını umuyormuş gibi kaskatı duruyordu. Gölge'nin adını duyar duymaz han sahibi adam neredeyse benim gibi bir cesede dönmüştü. "Tabii, tabii," dedi ve harekete geçti. "Sizler şöyle bekleyin, çorbanız hemen geliyor. Aynı zamanda odalarınızı hazırlatıyorum. "

Kaidan, sonunda beni bırakmanın mutluluğuyla tahta bir sandalyeye oturttu, fakat oturmam mümkün değildi. Oyuncak bir bebek gibi yana doğru yığılacağımı anlayınca, tekrar kucakladı ve merdivenlere doğru yöneldi. "Ben en iyisi prensesi derhal odasına bırakayım."

Beni ölüme terk ediyorlardı.

Margeret isimli kadın, bir baş onayıyla telaşlı adımlar atarak merdivenlerde önden gitmeye başladı. "Boş ve temiz bir odamız var," dedi hızla, "Hemen oraya yerleşebilir."

O odada ölecektim.

Kadın tahta bir kapıyı anahtarla açtı ve içeri geçmemiz için kenara çekildi. Kaidan uzun adımlarla içeri girdiğinde oda bir iki dakika sonra aydınlandı. Margeret bir masanın üstünde duran üç tane kocaman mumu yakmıştı. Ardından Kaidan'ın bir baş işaretiyle odadan çıktı.

Kaidan kadının gitmesiyle beni neredeyse fırlatır gibi yatağa attı. "Af buyur, prenses, ama ne kadar hafif görünsende seni o kadar yol boyunca taşımak ölüm gibiydi."

Ciğerlerime nefes doldurmaya çalıştım. Sanki yatak taş bir beton gibiydi ve sırtım buzdan bir parça gibi kırılmıştı. "Beni kısmi bir hipoterminin ortasında bırakmayacaksın, değil mi?"

Kaidan anlamaz gözlerle bana baktı. "Gordion'da farklı bir lisan kullanıyor olmalısınız. Bazen seni anlayamıyorum."

"Yani *donuyorum*," dedim dişlerimin arasından.

"Üzgünüm prenses ama Gölge sana yardım etmememizi buyurdu. O yüzden yapabileceğim bir şey yok."

Kaidan, kaçarcasına odanın kapısını kapattı ve ben sırt üstü uzanmış şekilde tahta kapıya bakakaldım. Uşağı kaçtığım için bu kadar kinleniyorsa, asıl efendisi nasıl bir kindardı acaba?

Şu an düşünmemem gereken konulardan uzaklaşıp, ana odaklanmalıydım. Kendime gelme gayreti güderek doğrulmaya çalıştım ve geri sürüne sürüne sırtımı tahta yatak başlığına dayadım.

Oda, neredeyse yıkılacak gibi duran ahşap bir dolap, tahta masa ve iki sandalye, krem renginde eski kumaş bir perdeden oluşuyordu. Sadece masanın üzerinde duran, ateşin hâlâ dans ettiği üç tane büyük mumla aydınlanıyordu. Üzerinde yattığım, beyaz örtülü tek kişilik yataktan başka da hiçbir şey yoktu.

Gözlerimle ısınmamı sağlayacak şeyler aradım. Kurumaya asla tenezzül etmeyen nemli kıyafetlerimden kurtulabilirsem ısınmam daha mümkündü. Üzerinde yattığım yatağın örtüsünü aşağı kaydırdım ve ayaklarımı altına sokarak içine girdim. Üzerimdekileri çıkarıp çıplak kalabilirdim ama tanımadığım bir yerde, tehlikeli kişiler arasında bunu yapmak akıllıca gelmiyordu.

O sırada açılan kapı, neredeyse örtünün altına saklanmama neden olacaktı. Ağırlaşan hava, gelenin Gölge olduğunun habercisiydi. Bu yüzden ona bakmadan önce derin bir nefes aldım ve titreyen dudaklarımla etmek istediğim küfürleri yuttum.

Tam ona doğru döndüğümde yüzüme bir kumaş fırlattı.

Dehşet içinde kapanan görüş açımı yüzümdeki kumaşı çekerek açtım. Şaşkın bir şekilde elimde duran siyah şeye baktım; siyah, oldukça uzun, yumuşak bir kumaş gömlekti.

"Giy."

Takırdayan dişlerimi birbirine bastırdım. Suratına uzun uzun bakarken, yüzünü görme arzusuyla dolmuştum, böylece tam iki kaşının ortasına tükürebilirdim. "Ölmeye karar verdim."

Bir süre kıpırdamadı. Ben titredikçe yatağın güçsüz bacakları sallanıyordu. Gölge'nin içeri doğru birkaç adım attığını, tahtaların gıcırdamasından anladım.

"Ölün işimize yaramaz."

Eğer yapabilseydim dudaklarımı büker, ona alay dolu bir bakış atardım; ama yüz kaslarım soğuktan donmuştu. "Buradan bakınca pek öyle görünmüyor. Neredeyse ölüyordum ve hâlâ da o yoldan ilerliyorum."

Başında kapüşonu ve peçesinin ardından gölgede kalmış gözleriyle bir baş işareti yaptı. Üzerimde duran gömleği gösterdiği belliydi. O beni incelemeye koyulduğunda ben de gömleğe baktım. Kendi gömleğini verdiğini anlayabiliyordum ve bu beni ürkütmüştü, aynı zamanda ona kafa tutma isteğiyle doluyordum.

"Giymeyeceğim. Beni kime götürüyorsan ona git, kargoyu kaybettiğini söyle. Hatta dur, ona kargoyu öldürdüğünü söyle, seni kara zebani!"

Başını o kadar ağır yana eğdi ki, bir an duraksadım. Yanan mumların ışığı, gözlerini görmeme yetmiyordu; başındaki kapüşonu yüzünü gölgede bırakıyordu. Ne düşündüğünü ya da ne yapacağını kestiremiyordum.

"Kargo?"

Gözlerimi iki kere ağır ağır kırpıp açtım, ağzım aralandı, sonra tekrar kapandı. Otuz saniye boyunca birbirimize baktık. Artık söyleyecek bir şey bulamıyordum, yuvarlak gözlerle onlara bakmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Söylediğim birçok şeyi anlayamıyorlardı.

"Son kez söylüyorum, giy. Yarın erkenden yola çıkacağız."

Arkasını döndüğünde, kaslarım beni bile şaşırtacak şekilde çalıştı ve kol kasım öncülüğü ele alarak gömleği ona fırlattı. Gölge, kumaş sırtına

çarpınca durdu. Bir an hiç kıpırdamayacak ve kapıda sabaha kadar öyle heykel gibi bekleyecek sandım.

Fakat, bir gariplik vardı.

Büyük bir gariplik.

Vücudumda.

Elim yavaşça enseme gitti, huzursuzca kıpırdandım. Gözlerimi Gölge'den ayırmak istemesemde, vücuduma bakma isteğiyle dolmaya başlamıştım.

Bana doğru ürpertici bir sûkunetle döndüğünde elim gerdanımda yer buldu, soluklarım gittikçe hızlanıyordu. "Ben," dedim alnımda birikmeye başlayan ter damlalarını hissederek, "Burası..."

Nefesim gittikçe hızlandı, vücudumun içinde bir yanardağ patlamıştı ve lavlar damarlarımda dolaşıyordu. "Sıcak," dedim nefes nefese.

Yataktan öyle fırladım ki, kızarmaya başlayan koluma şaşkınlık içinde bakıp geri geri giderek sırtımı pencereye çarptım. Ayaklarım birbirine dolandığı sırada pencere pervazından destek aldım.

YANIYORDUM.

Masadaki mumlar titreşti, Gölge bana doğru yerdeki ahşabın acıyla gıcırdamasına sebep olacak bir adım attı.

Olanları aklımda bir yere oturttuğumda, dehşetle soludum. "Durdur şunu!" dedim hayret içinde. Bunu o yapıyordu! "Durdur dedim!"

Haşlanmış bir suya atılmış ya da güneşin üzerinde yürüyor gibiydim. Eğer biraz daha devam ederse, iç organlarım bedenimin içinde tütsülenecekti. Dumanların vücudumdan çıkması an meselesiydi.

"Lütfen!" dedim durdurmaya niyeti olmayan Gölge'ye bakarak. "DUR!"

Ve durduğunu hissettim.

Sıcaklık önce stabil kaldı, sonra yavaş yavaş ıslak parmaklarla söndürülmüş mum alevi gibi yok olmaya başladı. Nefesimi düzene koymaya çalışırken sanki bir el çıkmış, beni aşağı çekiyor gibi ayakta durmakta zorlanıyordum. Gözlerim kıpırtısız bir şekilde önümdeki adamdaydı.

Bunların kesinlikle şakası yoktu; ölümü kendime hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Bu dünyadan sağ kurtulamayabilirdim. Hiddenfield'a geri dönemeyebilir, Kalli'yi bulamayabilir, ailemi bir daha göremeyebilirdim. Okulumu, arkadaşlarımı.

Yüzüme yakıcı bir asit atılmış gibi acı içindeydim, aklım beni almadan gitmişti. Ellerim büyük bir depremin etkisindeydi. Gölge'nin durduğu yerden beni izlediğini bilsemde duygularımı zapt edemiyordum, bir bebek gibi ağlamak üzereydim.

Yine de son bir umut kendimi tuttum ve hızlı bir nefes çekerek göz yaşlarını içime geri gönderdim.

"Bir daha," dediğinde sesi hangi duyguyu taşıyordu bilmiyorum, kumaşından ardından her şekilde boğuk geliyordu ve muhtemelen de hiçbir duygu taşımıyordu, "sana ne söylüyorsam, onu yap."

Sanki onu beni yakmaya mecbur etmişim gibi konuşması beni daha da delirtti ama sesimi çıkartmadım. *Buradan kaçmam gerekiyordu.*

Sözlerini noktalandığında suratına nasıl baktım bilmiyorum -*öfkeli, umutsuz, kederli, acı içinde*- ama birkaç dakika sonra bana doğru bir adım atıp atmamak arasında kaldığını sezdim. Yanılmış da olabilirim çünkü tam tersini yapıp arkasını döndü. O kadar hızlı odayı terk etti ki, nefesimi vermeyi ancak o gittikten saniyeler sonra gerçekleştirdim.

Yere yığılmamak için yavaş adımlarla yatağa gittim ve titreyen ellerimle destek alarak bir süre oturdum. Gözlerim, biraz önce olanlara hiç şahit olmamış gibi neşeyle dans eden mum alevindeydi. Onun kadar neşeli olmak isterdim.

Tırnaklarım sert örtüyü kavradı, komada veya cehennemde olabilirdim, fakat hâlâ hayatta hissediyorsam buradan kurtulmanın bir yolunu bulmam

gerekiyordu. Nefes almak güzeldi, tamamen hiçliğe karışmak istemiyordum.

Ne kadar süre öyle oturdum bilmiyorum, muhtemelen saatlerdir böyleydim; üzerimdeki elbise bile bedenimden yayılan sıcaklıkla kurumuştu. Saçlarımda havanın nemini hissediyordum, hangi mevsimde olduğumuzu bile kestirememiştim.

Yavaşça ayağa kalktım, çift kanatlı pencerenin kenarına gelip aşağı bakarak atlayıp atlayamayacağımı ölçtüm. Faydasızdı. Pencere sokağın olduğu tarafa değil, başka bir cepheye bakıyordu. Müstakil üç tane ev vardı, birinin bahçesi görüş açımdaydı. Buradan tavuk kümesini seçebiliyordum. Eğer atlarsam muhtemelen bacağımı kırardım, kaçmam daha da imkansızlaşırdı.

Ama bunu denemeliydim.

En fazla beni, bir yerlerim kırık şekilde *efendilerinin* karşısına çıkarırlardı. Kırılanın boynum olmamasını umuyordum.

Gözlerim etrafta dolaştı, neredeyse devrilecek gibi duran dolaba ilerledim ve kapağını açarak içine baktım. Masadaki mumlar her hareketimle titreşiyor, beni sönmekle tehdit ediyordu. Titrek parmaklarımı azarlar gibi derin bir nefes alıp onlara ters ters baktım, ardından planıma konsantre olup dolabın içine gözlerimi çevirdim. Sadece eski püskü bir örtü vardı, bu da işime yarabilirdi. Örtüyü çekip boyutunu kontrol ettim, hemen hemen yataktakiyle aynı ölçüdeydi.

Filmlere, kitaplara, birçok şeye konu olmuş kaçış eylemlerinin vazgeçilmezi çarşaf bağlama yöntemini deneyecektim. Belki de bu çağ dışı mahlukların bu yöntemden de haberi yoktu, onları gafil avlayabilirdim.

Çarşafları birbirine bağladım, hırsla nefes alırken buradan kaçınca ne yapabileceğimi düşünüyordum. Belki yardımsever birini bulur, beni geldiğim yere götürmesi için yalvarabilirdim ya da sadece bana ne yöne gideceğimi tarif etse de olurdu. Beni garip bir yaratığın kurtardığı o gölü bulmalıydım; Hiddenfield'a dönmemin tek yolu bu olabilirdi.

Şimdikilerden daha kötüleriyle karşılaşmamayı umarak pencere pervazını ikiye ayıran tahta direğe çarşafın ucunu bağladım, yerinden sökülürse ne olurdu düşünmek, sonu acıklı biteceğini bildiğin bir filme başlamak gibiydi. *Senden önce ben* filmini bu yüzden izlememiş biri olarak, kendi acı sonumu düşünmek istemedim. Yapacağım şeyden anında vazgeçebilirdim.

İki örtünün birbiriyle bağlanma yerini de kontrol ettim ve derme çatma yaptığım kaçış ipini aşağı sarkıttım. Başımı pencere pervazından uzattığımda ağzım hafifçe aralandı. Elbette uzun bir yolda bir arpa boyu yol almıştım. Bu şekilde aşağı atlamadan ulaşabilmem mümkün değildi, ama hemen olumsuzluğa kapılmamalıydım. En azından düşüşümü biraz da olsa yavaşlatırdı.

Beyaz diz üstü elbisemin üzerindeki siyah pelerinin paçalarını toparladım. Bu pelerin en azından beni gizlerdi, diğer türlü fazla dikkat çekerdim. Bir ayağımı sarkıtıp, akşamın ayazını çıplak bacağımda hissettim. Ayağımda bir ayakkabı bile yoktu, durumum içler acısıydı. Vücudumdaki her bir kas açık havanın görkemiyle ürperirken, bir nefes daha alıp pervaza oturdum. Vazgeçmeme ramak kalmıştı.

Hadi, Ross, bunu yapabilirsin.

Vazgeçmek yok. Çarşaftan tutup kendimi sarkıttığımda bacağım kısa bir an havada salladı. Kumaşı kavrayan parmak boğumlarım bembeyaz olurken, soluğumu şiddetli bir şekilde verdim. Neyse ki açık havada sesim çok yankı bulmadı. Gölge'nin ve diğer iki adamının duyuları ne kadar gelişmiş olursa olsun, vampirler gibi kulağının kesik olmamasını umdum.

Derin bir nefes verip ayaklarımı tahta yüzeye bastırmaya çalışırken, kendimi biraz daha aşağı sarkıttım. Dudaklarımdan neredeyse bir çığlık kaçacaktı, dilimi ısırmak zorunda kaldım. Kısa bir an sonra kendimi tekrar bıraktığımda, sinsi bir rüzgâr pelerinin eteklerini havalandırdı ve çıplak bacaklarım titredi. *Son bir kere daha, hadi Ross!*

Ve kaçınılmaz oldu.

Kendimi son bir kez daha sarkıttığımda, stresten terleyen ellerim kumaşın üzerinden kaydı, yer çekimine yenik düşerken çarşafın en sonunu tekrar

yakaladım ama o da direncime dayanamadı ve iki çarşaf birbirinden ayrıldı. Yere gökyüzünden düşen meteor misali çakıldığımda örtü de üzerime düşmüştü, beni bir ölünün üzerine konulduğundaki gibi boydan boya örttü. Kendi mezar yerimi kendim belirlemiştim.

Tek istediğim; Yüzüklerin Efendisi'nde yüzük tayfları tarafından bıçaklanan Frodo'nun kurtarılıp devasa bir yatak ve yumuşacık yastıkların içinde uyandığı zamanı yaşamaktı. Ama ne yazık ki ben, her kendime geldiğimde, yaşadığım cehennemin bir üst katına çıkıyordum.

Düşüş esnasında dudaklarımdan çıkan ufak çığlığı duymamaları için dualar etsem de nafile olduğunu düşündüm. O *kara zebani* beni kesin duymuştu.

Kaç. Kaç. Kaç.

Sırt kaslarım buna izin verseydi, daha hızlı doğrulabilirdim. Minik çakıl taşlarının sırtıma battığı toprak zemin, kemiklerimi kırmış olabilirdi. Acının bir şimşek misali uzuvlarımdan birini vurmasını bekledim, ama beklenen olmadı. Ezilmeleri dışında, kırığım olduğunu sanmıyordum. Bu da kaçabileceğim anlamına geliyordu.

Nefes alıp verişim evrenin öbür yanından bile duyulabilirdi. Hızlı – *bir yaşlı ne kadar hızlı olabilirse*- bir şekilde kalktım ve yönümü bulmaya çalıştım. Pencereden baktığımda gördüğüm evin etrafından dolaşmak için, iki tane tahta çitin üzerinden bir koyun gibi atladım. Çit büyük hayvanları durduramazdı, ama tavuklar için yeterliydi.

Çıplak ayaklarım yerlerdeki taşlar, dikenler ve daha bir çok şeye karşı isyan etti. Yarı zıplayarak yarı topallayarak bahçeyi arşınladığım sırada, "Kim var orada?" diyerek bağıran birini duydum. Kalbim, göğsümde patladı, bacaklarım birbirine dolandı ve kendimi anın verdiği dürtüyle yere attım.

Bahçeyi ara ara kaplayan yabani otların içinde gözlerimi sesin geldiği yöne çevirdim ve evden birinin çıktığını gördüm. Nabzım şiddetle teklerken, durumu değerlendirmeue çalışıyordum. Ondan yardım istemeli miydim?

Gri bir kumaş pantolon ve üzerinde beyaz olduğun emin olsam da kirden sarıya dönmüş içlik gibi görünen bir şey vardı. Yarı ağarmış saçları bir o

yana bir bu yana dağınıktı. Kirli sakalı ve tek kalmış dişiyle etrafa bakıyordu.

Ona güvenmemiştim.

Adam etrafı dolaşmaya başladığında, ne yapacağımı düşünerek kalakaldım. Sonunda yakınımda duran kümese doğru emeklemeye başladım ve içeri resmen kendimi attım; tehlike geçene kadar burada saklanmayı umut ediyordum.

Şansımı cehennem köpekleri yesin.

Tavuklar beni ele verdi.

Hepsi birden kendilerini kapmaya gelmiş bir kurdu ispiyonluyormuş gibi kanat çırpmaya, acı dolu yakarmaya başladılar. Ben hareket ettikçe delirmeleri işimi zorlaştırdı, kaçmak için hareketlendim ama bir el beni saçımdan yakalayıp dışarı çoktan çekmişti.

Tüm tellerim, kendilerini kavrayan elin şiddetiyle neredeyse derimden sökülecekti. Çığlığım acının büyüklüğüyle eş değerdi.

"Bakın hele," dedi hırıltılı bir ses, "kümesimde bir hırsız."

"Bırak beni," dedim elimi bileğine geçirerek. Tırnaklarımı tenine batırdım ama adam etkilenmedi.

"Demek tavuklarımı çalmaya çalışıyordun," dedi başımı iyice yukarı çekip. Bükülü dizlerim biraz daha doğruldu ama tam ayağa kalkamamıştım, saçımın bir peruk gibi elinde kalması an meselesiydi. "Hırsızlara neler yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

Beni öyle güçlü ittirdi ki yüz üstü yere kapaklandım, fakat adrenalinle kavrulan bedenim anında sırt üstü döndü ve tehlikeye baktı. Adam, beni izliyordu. Geri geri sürünmeyi denediğim sırada güldü. Tek dişi sanki aklında yanan bir düşüncenin ampülüyle parladı.

"Belki de seni adalete teslim etmeme gerek yok."

Vücudumdaki tüm hava, tek bir soluğumla boşalmıştı. Kaçar kaçmaz attığım ilk adımda, karşılaştığım ilk kişinin bu denli berbat olması, artık kurtuluşuma dair tüm ümitlerimin acı çekerek can vermesine neden oldu. Gölge'den daha kötüsünün eline düşmüştüm.

Bana doğru bir adım attı. "Aç mıydın küçük kız?" dedi. "Sana yemek verebilirim."

İğrenç iması, midemi bulandırdı. Beni tecavüz etmesindense onun etini dişlerimle liğme liğme etmeye karar verdim. Vücudumdaki her bir sinir ucu kasılmıştı.

"Git kendini becer."

Adam duraksadı. Beklediği tepki kesinlikle bu değildi. Sarhoş bakan gözleri başka dünyadan gelmişim gibi beni taradı, ki bu da yanlış sayılmazdı.

Sonunda yerinde durmayı kesip bana doğru bir hamle yaptığında anın verdiği dürtüyle tekmemi savurdum; çıplak ayağım yüzüne denk geldi. Beyaz elbise, en son Kalli'yle göle gireceğim için giydiğim bikini altımı gösterecek şekilde açıldı ama o sırada bunu düşünemezdim. Çok korkunç bir yerdeydim, ölümle dans ediyordum, düşüneceğim son şey modern dünyamdan kalan bikinimdi.

Adam geriye savulduğunda, yerden destek aldığım ellerimde topraktaki çakıl taşlarının izi çıkmıştı. Adamın düşmesini fırsat bilip ayağa kalkacağım sırada, düşmediğini fark ettim. Sırtı bir şeye çarpmıştı, sanki duvara toslamış gibi öylece kalakaldı.

Adamın arkasında, ondan daha uzun, daha geniş bir gölge belirmişti.

Bu geçtekten, Gölge'ydi. Baştan sonra siyahlar içinde, karanlığın cisimlenmiş hali gibi oradaydı.

Adam şaşkın bir şekilde gözlerini büyütüp ağzını açtı, ama arkasını dönüp neye çarptığını anlayamadan, bir metal parladı. Metal adamın boğazında boydan boya gezindi, aslının kırmızı olduğunu bildiğim akıntı adamın etinden sızdı ve bedeni bir külçe gibi yere yığıldı.

Nefes almadım, gözlerimi kırpmadım, tek yaptığım anın içinde donmaktı.

Gölge, hançeri adımın üzerine sildikten sonra çizmesinin içine soktu. Ölü adamın üzerinden bir adım atıp bana doğru geldiğinde geriye doğru süründüm. İstem dışı gelişen bir hareketti, fakat bir adım daha attığında bu sefer bilinçli şekilde geri gittim.

Bir süre durdu. Sonunda sabrı tükenmiş gibi tekrar harekete geçti. Ürkek bir hayvanı korkutmak istemiyormuş gibi nazikçe bana uzandığında, sıçramamak için kendimi tuttum. Eldivenli eli, pelerinin kenarlarını yakaladı ve açıkta kalan bacaklarımı örttü.

Karanlığa şükrettiğim bir andı. En azından çıplak bacaklarım ve bikinim canlı renklerle tehşir olmamıştı. O kadar çok titriyordum ki, bir histeri krizinin ortasındaydım. Psikoloğa hiç gitmemiştim ve şu an uzun bir seansa ihtiyacım vardı. Fakat bir daha bir psikoloğa rastlayabileceğimi bile sanmıyordum.

Çevremdeki her şeye yabancılık hissi son darbeyi indirdi ve o an yapmam gereken son şeyi yaptım. Ağlamaya başladım.

Gölge, bir süre öyle kaldı. Yaşlar pıt pıt yüzümde yol çizerken, burnumu küçük bir çocuk gibi çekmemek için çabaladım. Ben vücudumdaki suyun yüksek bir yüzdesini gözlerimden akıtırken bir süre öyle kaldık. Ardından gelen birkaç hışırtı bakışlarımın o yöne dönmesine neden oldu.

Kaidan, kahverengi deri kıyafetiyle baltası belinde asılı dikiliyordu. Gözleri bizi taradı ama kaçamadığımı anlayınca rahatlamış gibi omzunu düşürdü, yerdeki cansız adama bakmamıştı bile.

Gölge sonunda ayağa kalkarken kolumu yakalayınca ufak bir çığlık attım. Kibarlığının süresi dolmuştu belli ki.

Ben ayakta dikilirken birkaç adım atıp Kaidan'ın kulağına bir şeyler söyledi ve sarışın oğlan anında harekete geçip yanıma geldi.

"Gelin benimle, prenses." Bir kolunu beni hareket ettirmek için bana uzatacağı sırada geri çekildim.

"Nereye?"

Kaidan, sarı kısa saçlarını kaşıdı. "Üzerinize kıyafet alacağız."

Şaşkın bir şekilde suratına baktım. İlk kaçma girişimimin sonu, Gölge'nin emriyle neredeyse donuyor ardından da kavruluyordum. Şimdi ise çekeceğim bir işkence çeşidi yok muydu? Yüksekten atladım diye beni tekrar odaya çıkarıp pencereden atmayacak mıydı?

Ben pür dikkat ona bakarken, o bize bakmıyordu, yüzünü yerdeki adama çevirmişti. Kaidan, nazik bir şekilde omzuma dokundu ve beni yürümeye yönlendirdi. Omzumu anında geriye çektim, şu an kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Yüzümde kuruyan göz yaşlarımı elimin tersiyle silip ters ters onlara bakarken başımı çevirip topallayarak yürümeye başladım.

Kaidan, bana yetişti. "Bu taraftan," dedi beni bir patikaya sokarken. Patika bir süre sonra bir sokağa açıldı, yerler yağmurla ve hava şartlarıyla yıllar içinde aşınmış taşlarla döşenmişti. Çamurlu ve rutubet dolu sokak boyunca ilerledik, evlerin önünde sokak lambası görevi gören yağ kandilleri arttı. İnsanlar belirmeye başladığında kendimi okyanusun kenarında tarih öncesinden kalmış bir balıkçı kasabasında gibi hissettim. Herkes pejmurdeydi, pazar yeri gibi kenara köşeye ahşap tezgâhlar yerleştirilmişti ve satış yapan insanlar vardı. Yağ kandillerinin yetmediği yerlere ateş varilleri yerleştirilmişti. Yiyecekleri incelediğimde gerçekten bazılarının balık olduğunu gördüm. Yer yer tahta, bakır ve ahşap oyma süsler; değişik bitki türleri satanlar da vardı.

Gözlerim tezgâhlarda dolaşırken Kaidan'ın bedeni hemen yanımda, tetikteydi. Kaçarsam kalabalığa karışabilir, belki onu atlatabilirdim ama bir daha biraz önceki gibi bir trajedi yaşamak beni ürkütmeye yetmişti. O yüzden tek yaptığım etrafı incelemek, nasıl bir yerde olduğumu çözmekti.

İnsanları inceledikçe, beni kaçıranlar gibi modernizmden nasibini anlamadıklarını anlamak zor değildi. Burası unutulmuş bir dünya falan mıydı? O oyuktan düştüğümde, dünyanın geri kalanının haberi olmadığı bir ülkeye mi düşmüştüm?

Bir tezgâhın ardından, bir kadın sesi duydum. Benim baktığım süsleri satan kadındı ve bilmiş koyu renk gözleri kandil ışığında parlıyordu. "Güzel kız, güzel kız, senin için neyim var bakalım?" dedi şarkı söyler gibi. Kafasına bir örtü bağlamıştı ve esmer teninde beliren kırışık göz pınarları yaşını ele veriyordu. "Evet, evet, bu." Diğer oyma süsler gibi bir şey bekledim ama şekilsiz pembe bir taşı bana uzattı.

Şaşkın bir şekilde taşa bakarken, Kaidan'ın öne geçerek kadınla iletişimimi şimdiden koparacağını anladım. Bedenine yol vermeyerek kadının tezgâhına yaklaştım.

Elindeki taşa bakarken kaşlarım hafif çatıktı. "Neden bunu seçtiniz?"

Sesimi duyan kadın, beni izledi. "Rose kuvars taşı. Güller gibi güzeldir." Sonra bir sır verecekmiş gibi tezgâhın diğer ucundan öne doğru eğildi. "Aşk taşı olarak da bilinir."

Ağzım hafifçe aralandı, ardından tekrar kapandı. Gül Kuvars. Taşın ismime olan uyumluluğunu kadının nasıl denk getirtiğini bilmiyorum ama koyu renk gözleriyle beni izliyordu. Şu haldeyken aşk düşündüğüm son şeydi ama kadın bana sır dolu bir gülümseme bahşetti. "Sana çok yakışır."

Taşı parmaklarımla temkinli bir şekilde kavradım ve kadının elinden aldım. Kaidan'ın sesi sabırsızdı. "Hareket etmeliyiz, fazla zamanımız yok." Ona ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum. Benim taşa büyülenmiş gibi baktığımı görünce nefesini verdi. "Alıyoruz. Ne istiyorsun?"

Kadın Kaidan'a bakınca yüzündeki bilmiş ifade kayboldu ve kendini geriye çekti. "İki gümüş sikke."

Başımı hızla kaldırdım. Gümüş sikke mi? Para birimi dolar olmayan bir yerdeydim.

"Ne gümüşü? Bu gerçek taş bile değil," diyerek hayret eder gibi konuştu Kaidan. "Kuvarsı nereden bulacaksın sen kadın?"

Kadın sessizce Kaidan'a bakarken, bunun gerçek taş olduğuna emin oldum. Öyle kadim bakıyordu ki kendini savunma gereği duymadan bana döndü.

Ona verebileceğim bir gümüşüm olmadığı için omzumu düşürüp taşı yerine bıraktım.

Kaidan'a dönüp, "Gidelim," dedim tek düze bir sesle. Kaidan taşı umursamadığımı görünce omuz silkti; sonuçta görevi bana süs eşyası almak değil, kıyafet almaktı. Yalın ayaklarımla biraz daha yürümeye devam edersem, bir yerlerimi üşütecektim ya da ayaklarımda yara olmayan bir yer kalmayacaktı.

Sonunda Kaidan kolumu yakaladı ve beni bir kıyafet tezgâhının önünde durdurdu. Yanımızdan geçenler onun baltasına kaçamak bakışlar atıyor, ondan birkaç adım uzak durmaya çalışıyordu. Sarışın dev ise bunu pek umursuyor gibi değildi. "Bunlardan birini seç."

Gözlerimle tezgâhı taradım. Kahverengi kumaş pantolon ve saman gibi bir ipten dokuma bluzu görünce ellerimle onu alıp üstüne fırlattım. Sonra yan tezgâhta duran uzun çizmeleri gördüm, muhtemelen ayağıma bir iki numara büyüktü ama şu an ki durumumdan iyi olacağını düşünerek onu da aldım, Kaidan'ın kucağındaki kıyafet yığınına koydum.

Kaidan, afallayarak suratıma baktı. "Bir elbise seçersin sanmıştım."

Ona tek kaşımı kaldırdım, sinirlerim çok bozuktu. "Gordion prensesleri böyle giyiniyor."

Hışımla yanıma yaklaşıp söylediğimin duyulmaması için çabalar gibi kısık sesle konuştu. Onunla kafa bulduğumu anlamayarak belli ki söylediğimi ciddiye almıştı. "O isimden burada bahsetme. Ayrıca giyim kuşamınız da lisanınız kadar kötü." Toprak yemiş gibi suratını ekşitti. "Gelinliğe bak. Özellikle şu aksanın."

Ağzım hayretle açıldı. Biraz önce, çağ dışında kalmış bir mahluk tarafından aksanıma hakaret edilmişti. Anglo-Saxon aksanıyla konuşuyor gibiyken, bana bunları söylemesi inanılmazdı.

"Seçiminin kısa sürmesine sevindim," dedi tezgâhın ardındaki adama ödemeyi yaparken. Bu sefer gümüş değil, cebinden beş yuvarlak bakır sikke fırlatmıştı. "Han'a geri dönelim. Ardından yola çıkacağız."

Yola çıkacağımızı duyduğum an kaçma sinyalleri beynimde ötmeye başladı. Kaidan'ın beni yakalayacağı su götürmez bir gerçek olduğu için nefesimi verdim ve alarmı devre dışı bıraktım. *Varsın ne olacaksa olsun*, modundaydım.

Ne önümde ne arkamda yürüyordu, eşyaları tutarken direkt yanımdaydı fakat bir adım öne çıksam beni yakalayacak gibi kolu hafifçe kasılıyordu. Tam dört sokağa bağlanan yuvarlak bir avluya çıkmıştı ki, kalabalığın burada daha yoğun olduğunu fark ettim.

Kaidan, hana doğru seğirtirken benim adımlarım kesilmişti. "Gitmemiz gerek," dedi benim kalabalığı incelediğimi görünce. "Biraz daha zaman kaybedersek Gölge..."

Elimi havaya kaldırıp onu susturdum, o sırada dikkatimi çok ilginç bir şey çekmişti. Kanım yavaş yavaş soğumaya başlarken ağzım aralandı. On sekizlerinde görünen bir oğlanı kollarından tutarak tahta bir platforma çekiştiriyorlardı.

Parmak ucumda hafifçe yükselerek platformu daha net gördüm ve bir adım geri atma isteğimle savaştım. Orada bir dar ağacı vardı ve iki kişi o oğlanı bir tahtanın üzerine çıkarıyordu. Yanımdan geçerken fısır fısır konuşan bir adam ve kadına bakıp kadını kolundan yakaladım. Kadın korkuyla iç çekti.

"Afedersiniz, burada neler oluyor?"

Kadın, muhtemelen yabancı bir yerden geldiğimi anlamıştı. Bunu ele verenin *aksanım* olduğunu bilsem de umursamadım. Yüzüm gözümün kiri ve yalın ayak olmam pek ilgi çekmiyordu çünkü çoğu kişi ortalıkta sokak çocuğu gibi dolanıyordu.

"Efendi'nin hüküm günü," dedi tereddütle beni incelerken.

Kafam karışmış şekilde kadına bakarken Kaidan beni çekiştirmek ister gibi koluma dokundu ama kendimi çektim. "Ne hükmü? O oğlan ne yapmış olabilir?"

Kadın Kaidan'dan korksa da bana iyice yaklaşıp bir sır veriyor gibi fısıldadı.
"Fırıncıdan ekmek çalmış." Ardından yanındaki erkekle beraber koşar adım kalabalığa karıştı.

Ağzım yer çekimine yenilirken, dehşet cisimlenmişti ve beni sarıyordu. Kaidan'a döndüm. "Gerçekten sadece hırsızlık yaptığı için o oğlanı asacaklar mı? Hem de bir sokağın ortasında?"

Hırsızlara neler yapılır, bilir misin?

Beni yakalayan, tek dişli adamın dediği kulağımda çınladı. Buranın adalet anlayışında bir sorun vardı. Hapis denen şey burada yok muydu, göklerdeki aşkına?

"Bizi ilgilendirmez. Eğer geldiğiniz yerde hiç şahit olmadıysanız, ki annenizin de bu konuda pek iyi duyulduğunu söyleyemeyeceğim, bu manzarayı görmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

Prensesin annesinden bahsettiğinde umursamadım çünkü benim annem bir karıncayı bile incitmezdi. "Lanet olsun, hapishanenizde mi yok? Bir ekmek çaldı diye genç bir çocuk idam mı edilir?"

Kaidan, bu sefer afallamasada suratı bezgin bir hâl aldı. "Hapishane mi?" Durdu ve düşündü. "Ha! Zindanlarımız var elbette."

O sırada bir küt sesi duyuldu ve çocuğun havada sallanan bedenini gördüm. Gerçek bir idam sahnesine şahit olduğumun idrakı, birkaç dakika sonra bedenime hücum etti.

Olduğum yerde bir buzdağı gibi donarken, iki elin omuzlarımı kavradığını ve beni sokak boyunca çekiştirdiğini hayal meyal fark ettim. Eller eldivenliydi, bu da arkamdaki geniş yer kaplayan varlığın kim olduğunu anlamamı sağladı.

Onun varlığı ne ara ortaya çıkmıştı ve beni yakalamıştı bilmiyorum ama tepki veremedim. Hiç kokusu olmadığını fark ettim. Belki üzerini kat kat giyinmişti, peçesi boynunu bile açık etmiyordu, bu yüzdendi. Bu

kumaşların ardında nasıl biri gizleniyordu bilmiyorum ama *Efendi* dedikleri kişinin bir yaratık olduğuna emindim.

Tıpkı benim kitabımda kurgulamaya çalıştığımdaki gibi.

Blake Nightingale, korkunç biriydi.

Hana geldiğimizde Gölge resmen beni yarı taşır vaziyette odaya soktu ve o zaman üzerimdeki hakimiyetini kesip bıraktı. Kaidan'ın aldığı kıyafetleri yatağın üzerine attığını fark ettim. Gömleğini giymediğim için bana kıyafet aldırması göz doldurucu bir incelikti. Ona doğru dönmeden kaçtığım pencereye baktım, perde olmadığı için karanlık havayı görebiliyordum.

"Bu çok yanlış," dedim zorla çıkan sesimle. Boğazımın çölden bir farkı yoktu. "Burada her suçun cezası ölüm mü?" Ona yavaşça dönüp baktığımda öylece dikiliyordu. Suratımı buruşturup elimi ona doğru salladım. "Adamın cezasını öylece kendin kestin. Herkes birbirini öldürebilir, ekmek çaldı diye bir çocuk asılabilir öyle mi? Ne biçim yer burası?"

Gölge'nin başını hafifçe yana eğdini fark ettim. Odada sönmemek için direnen mumlar, hafif aydınlık sağlıyordu bu sayede kapüşonunun ardından koyu renk görünen gözlerini yarım yamalak seçebiliyordum. "Adamın yaşamasını mı tercih ederdin?"

Boğazıma soluğum takılırken, peçenin ardından gelen boğuk sesiyle uyuştum. Elbette öyle bir pislik yaşamayı hak etmiyordu, ama bunun hükmünü biz veremezdik. "Bu karar sana düşmezdi."

Cevap vermedi.

"Efendin, senden daha korkunç biri."

Yana eğdiği başını belli bellirsiz dikleştirdi. Yine cevap vermeyerek bana doğru birkaç adım attığında olduğum yerde kalmaya gayret gösterdim.

Belinde duran geniş bir kuşak kemerden bir şey çıkarıp bana uzattığında elindeki nesneye boş bakışlarımı diktim.

"Bunu yanına al; bir tehlike anında nefesini kullan, seni duymamı sağlar."

Elinde bir *şeytan minaresi* tutuyordu. "Beni bir deniz kabuğu düdüğüyle mi duyacaksın?"

Yine farklı konuştuğumu fark etse de pek oralı olmadı, bariz olan bir gerçeği dile getiriyor gibi cevap verdi. "*Büyü,* seni duymamı sağlayacak."

Harika. S.O.S düdüğüm de büyülüydü.

Şeytan minaresini elime aldım ve tek kelime etmedim. Teşekkür etmedim çünkü konu ben değildim. Bir tehlike anında bana ulaşmak istiyordu, paketin zarar görmesi onun için sorun teşkil ediyordu.

"Kaçmayı da aklından çıkar, artık kendi topraklarında değilsin."

Umutsuzluk, dar bir elbise gibi beni sarmaya devam etti.

Gölge arkasını dönmeden önce, "Giyin, hemen yola çıkacağız. Bu kadar *dinlendiğin* yeter," dedi ve odadan çıktı.

Daha fazla adrenalini kaldıramayacağım için söylediğini yaptım ve kıyafetleri giydim. Pantolon bol olmuştu ama uzun çuvar gibi bluzun altında bir kat kıvırdım. Ayakkanı ayağıma bir numara büyüktü, çok yürümeyeceğimi umdum. Ayna görmek istemiyordum, kendime bakabilmem mümkün değildi. Korkunç görünüyor olmalıydım.

Dakikalar sonra odaya gelen Kaidan gitmemiz gerektiğini söyledi. Onu onayladım ve önden merdivenlerden indim. Hâlâ topallıyordum, ayaklarım korkunç haldeydi. Vücudumda da birkaç eziğin acısı mevcuttu.

Han çalışanları bizi yolcu etti, ama onlara bakamadım. Kimseyi görmek ya da duymak istemiyordum. Kabuğuna saklanan kaplumbağa gibiydim. Kapıdan çıktığımızda gördüğüm manzarayla yerimde dondum.

Üç tane siyah at kapının önündeydi. Atlardan birinin üzerinde hizmetçim olduğunu düşündükleri kızıl saçlı kız ve Rem, diğerinde Gölge vardı. Boş olan ata doğru ilerleyen Kaidan, muhtemelen beni yanına alacaktı ama o elini uzattığı an bir ses duyuldu.

"Prenses, benimle gelecek."

Gölge, konuşmuştu.

Onunla ata bineceğim gerçeği, onunla dip dibe yolculuk yapacağım gerçeğiyle birleşti ve beni yeni bir dehşet dalgasının içinde bıraktı. Çılgın okyanus dalgaları yanında halt ederdi.

Kaidan, beni bırakıp kendi atına bindiğinde boş boş onlara baktım. Gölge, eldivenli elini bana uzattığında boş bakışlarım devam etti. Peçesinin ardında sabır dilendiğini tahmin ediyordum. Daha çok dilenecekti.

Atından atlayıp bana doğru yürüdü ve beni kendine göre oldukça nazik bir şekilde çekti. Ardından eldivenli elleri belimi kavradı, ufak bir çığlıkla atın üzerine oturdum. O da hızlı bir şekilde ata bindi ve bedeni bedenimi boydan boya kapladı. İyi ki pantolon seçmiştim, oturuşum en azından rahattı. Ama güm güm atan kalbim aynısını söylemiyordu.

Gölge, dibimdeydi. Sert gövdesini sırtımda hissetmek tüm tüylerimi diken diken etmişti.

Ürpertimi fark etmiş ve bunun soğuktan olduğunu düşünmüş gibi, üzerindeki pelerinin eteklerini omuzlarıma sardı. Aynı kumaş parçasının içindeydik. Çok yakındık. Çok çok yakın.

Nabzım boğazımda dans etmeye başladığında,
elleri atın dizginlerini ele aldı ve ahafif bir ayak darbesiyle ata gidebileceğini komut verdi. Siyah at, onu ikiletmeden koşmaya başladığında hava yüzümü yaladı, kendimi bir motora binmekten daha heyecanlı bir şeyin içinde bulmuştum.

Motorları severdim ama ata daha önce hiç binmemiştim. Tanrım, fişek gibi giderken düşsem boynumu kırmam kaçınılmazdı. İster istemez Gölge'ye daha çok sokulmak zorunda kaldım.

Bunu fark etsede tepki vermedi. Ne kadar süre öyle gittik bilmiyorum ama akıp giden yolları inceledim. Sedir ağaçlarıyla dolu yollardan geçerken, yerleşim yerleri görmedim. Yabani otlar azaldı, daha çok yeşil çimlerin sardığı vadiler gözüme ilişti. Patika yolları sanki temizlenmiş gibiydi.

Karnımın gurultusunu duydum. Yaşadığım travmalardan açlığı bile unutmuştum. Gölge'de bunu düşünmüş gibi, bir süre sonra durdu ve atından indi. Kaidan ve Rem de indiler. İki kadın olarak atın üzerinden onları izledik. Gölge beni belimden yakalayınca irkildim ama atın üzerinden indirir indirmez bıraktı.

Eyere asılı bir çantayı kaptı ve köşedeki kayanın üzerine gidip çantayı attı. Kaidan, elini uzatıp bir ateş yaktığında *büyüyle* yakılmış ateşi çığlık atıp kaçmadan yuvarlak gözlerle izledim.

Hizmetçi kızla kayalığa oturduk ve çantadan çıkan kurutulmuş et, bir parça ekmek ve peyniri yedik. Sessizdim, sadece gözlemliyordum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. *Şimdilik*.

"Farran'dan geçmeden yolumuz uzayacak," dedi Rem. Onu bir süredir konuşurken duymamıştım. Kaidan'dan bir iki yaş daha genç görünsede, sesi onun sesinden daha kalın bir tondaydı ve bakışlarının hiç yumuşadığını sanmıyordum. Gözünden yanağına inen çizgi şekilindeki yara izinin nasıl olduğunu merak ettim.

"Farran, güvenli değil."

Elimde olmadan fısıldadım. "Farran neresi?"

Yanımdaki kızıl saçlı hizmetçi beni duydu. "Bir orman," dedi sessizce.

Rem, Kaidan Gölge'ye sessizce bir şeyler söylediler. Onlar kendi aralarında bir şeyler konuşurken ben de yanımdaki kıza yine fısıldadım. "Dinle, aaa..."

İsmini söyleyemediğimi anlayınca, "Ailis," dedi.

"Ailis, evet, şimdi bana şunu söylemen lazım. Bana ne yapacaklar?"

Ailis, duraksadı. Göz ucuyla konuşan savaşçılara bakıyordu. "Bilmiyorum."

"Beni neden istediklerine dair bir fikrin yok mu?" Yani prensesi.

Ailis, her ne diyecekse ağzını açtı ama çok geçti. Gölge hareketlendi ve hep beraber tekrar yola çıkmak zorunda kaldık. Sorularımın cevaplarını yolun

sonunda bulmayı dilemekten başka çarem yoktu. Hiddenfield'a geri dönmek bana artık hayal gibi geliyordu. En azından hayatta kalmayı denemeliydim.

Bir süre sonra yorgunluk galip gelmiş olmalıydı, çünkü yanağım sert bir zemine yaslanmış vaziyette gözlerimi açtım. Gölge'nin göğsüne yattığımı anladığımda boğazımda bir nabız takla attı. Hemen doğrulup duruşumu düzelttim, o an bana baktığını hissediyordum.

Hava ağarmaya başlamıştı, derin bir yamacın kenarından ilerliyorduk. Kocaman deniz büyüklüğünde bir göl yanımızdan uzanıyordu. Gölün diğer ucundaki sıra dağları görebiliyordum.

Manzaranın güzelliğinden etkilenirken, asıl etkileyici şeyi görmek dilimin tutulmasına neden oldu. Burası devasa, ihtişamlı, bir *kaleydi*. Saray ya da Şato. Müze olarak kullanılabilecek, turistlerin akın edeceği bir yer.

Devasa gölün ortasında küçük bir adanın üzerine kondurulmuş gibiydi. Hogwarts'ı gören Harry Potter gibiydim. Garip bir heyecanla oraya bakıyordum.

Oraya gidebileceğimiz bir köprü aradım ama yoktu. Yamacın kenarında durduk ve devasa yapıya baktık.

Bir sandal falan mı bizi alacaktı?

Gölge'nin peçesinin ardında bir şey mırıldandığını duydum. Anlamadığım dilde bir şeydi.

Ben daha onun ne dediğini anlamaya çalışmadan, havada bir elektrik akımı oldu. Yoğunluğu istem dışı hissediyordum. Suyun yüzeyinde belirmeye başlayan cisim, sanki geriye kaçabilirmişim gibi kendimi Gölge'nin bedenine yaslamama neden oldu.

Yoktan bir köprü beliriyordu.

Ben kaçmaya çalışırken kırılan tahta köprüden farklıydı. Dört arabanın sığabileceği devasa bir yol gibiydi. Taş köprüydü ve temelleri suyun içine

uzanıyordu. Nefes almayı kestiğimi, ağzımdan hava dışarı taşınca fark ettim.

Şaşkınlığımın geçmesini beklemeden, Gölge atı hareket ettirdi ve uçarcasına kaleye doğru yol aldık. O kadar afallamış haldeydim ki, çift kanatlı demir kapı iki yana açılırken dilim lâl olmuştu. Kapının kenarında dalganan bayrağa baktığımda, bir hançere sarılmış yılan figürünü gördüm.

Beyaz yılan aklıma geldi. Kendimi suya atıp sonsuzluğa uğurlanmak istedim.

İçeri girdiğimizde yol boyunca kimse yoktu. Bir bahçenin içinden geçtik, ardından kalenin içine giren uzun merdivenlerin önünde Gölge atını durdurdu.

İşte o zaman devasa yapının kapıları açıldı ve dışarı başkaları çıktı. Bazılarını tanımıştım.

Amazon kaçkını Camilla, Ardell ve ona çok ama çok benzeyen platin saçları omuzlarına değen bir oğlan vardı. Blue da onların yanındaydı. Başkaları da vardı ama hepsi pür dikkat bizi izlerken elleri savaş aletlerindeydi. Baltalar, kılıçlar, topuzlar, oklar...

Bir dizi setine düşmediysem eğer, bambaşka bir dünyaydaydım.

Gölge beni atımdan indirdi ve o önden merdivenleri tırmanırken biz orada öylece dikildik. Ardell'in yanındaki, ona benzeyen platin saçlı oğlana bir şey söyledi ve büyük kapıdan girip kayboldu.

Oğlan merdivenleri inerken, onu incelemekten kendimi alamadım. Üzerinde zırh vardı ve yenlerinde kırmızı işlemeler bulunuyordu. Beni kaçıranların aksine belindeki kılıcıyla soylu bir şovalyeye benziyordu. Açık renk saçları omuzlarına denk geliyordu ve göz rengi o kadar açıktı ki gökyüzü gibiydi.

Blake Nightingale bu muydu?

Hayır. İçten içe o olmadığını biliyordum, ne kadar diğerlerine göre daha soylu görünse de Gölge ona saygı göstermemişti. Dolgun dudaklarını

oynattı. "Beklediğimden farklı olduğunuzu," dedi gözleriyle beni kibirli bir şekilde süzerken, "itiraf etmeliyim, Prenses."

Üzerimdekilere şöyle bir baktım. Bir oğlan çocuğuna benzemekten ziyada bir sokak çocuğuna benziyordum ama umrumda değildi. "Beklentilerinizi karşılamadığım için üzgünüm."

Bambaşka bir dünyadaydım, kaçırılmıştım, ölümlerden dönmüştüm, büyücüler, nemfler, atlılar, kaleler vardı... Ama ben hâlâ çenemi tutamıyordum.

Oğlanın gözünde bir parıltı oluştu. Ona kişisel hiçbir zararım olmamasına rağmen beni öldürmek istiyor gibiydi. *Prensesi* olduğum yerden nefret ettiğini tahmin ettim.

"Efendi sizi bekliyor."

Nasıl olsa o seni doğduğuna pişman edecek, gülümsemesi takıdığını fark etmemek çok zordu. Derin bir nefes aldım, Kaidan koluma gireceği sırada onu uzaklaştırdım. "Kimsenin beni sürüklemesine gerek yok. Kendim yürüyebilirim."

Platin saçlı oğlanın gülümsemesi genişledi ve eliyle merdivenlerin yukarsını işaret etti. Yürümeye başladığımda tüm gözler üzerimdeydi bu da üniversitede geç kaldığım derse girmişim gibi hissettirdi.

Kapıdan geçerken Ardell'le göz göze geldim. Onunda diğer platinden farkı yoktu. Beni öldürmek hayallerini süslüyordu. Bu ikisinin neyi vardı böyle?

İçeri adımımı attığım an dilim bu sefer fena halde düğümlendi. Büyük bir giriş salonu vardı, belki de bir alışveriş merkezinin tek katı kadar büyüktü. Dış cephe ne kadar Hogwarts taşları gibi koyu renk olsa da, içeri daha ferah renklerle döşenmişti. Çok uzaklarda bir merdivenin yukarı çıktığını seçebiliyordum ama oraya kadar gitmeden beni sağa döndürdüler. Mermer sütunların arasından geçtik ve büyük tokmaklı bir siyah ahşap oymalı kapının önünde durduk.

Platin saçlı oğlan yanımda belirdi ve kapının tokmağını kavradı. Vücudum buz gibi olsa da terlemeye başlamıştı.

Efendilerinin huzuruna çıkacaktım. Blake Nightingale'in. Bu inanamayacağım kadar gerçekti.

Sarışın kapıyı açtı ve bacaklarım hareket etmeyi reddederken öylece bekledim. Oğlan sabrı tükenmiş gibi elini koluma koydu ve beni sürükledi.

Lanet olsun.

Elimde değildi, oraya girmek istemiyordum. Göreceğim şey beni korkutuyordu. Yazacağım kitapta bile onu yaratık olan tasvir etmişken şimdi huzuruna çıkacak olmam aklımı kaybetmeme neden olacaktı.

Sarışının mengene gibi beni kavrayan kolları diğerlerinden daha kabaydı. Bir örümceğin ağına yakalanmış gibi çırpındım. Sonunda beni fırlatır gibi durdurdu ve ayakta durmakta zorlanarak yerimde kaldım. Gözlerim, mermer yüzeydeydi. Değişik sarmal şekillerle işlenmişti.

O an, onu görmekten çok hissettim.

Varlığı biraz daha gözümü kaldırsam, görüş açıma ilişecekti ama korkudan titremeyi kesmem gerekiyordu. Hava aşırı ağırlaşmıştı, omuzlarım bu ağırlıkla çökmek yerine saldırmaya hazırlanan kedi gibi kabarmıştı.

Sonunda gözlerimi biraz daha yukarı kaldırdım ve *onu* gördüm.

Bu, hayallerinde ötesinde inanılmaz bir andı. Yazmak istediğim karakter kanlı canlı karşımdaydı ve benim tahmin ettiğimden daha çok... Aman Tanrım.

Durduğumuz yerden daha yüksek bir platformdaki altın varaklı tahta yayılmıştı. Bir dirseği tahtın kolundaydı ve havada duran elinin işaret ve baş parmağını dalgın dalgın birbirine sürtüyortu. Sarı, çift şerit düğmeleri gövdesi boyunca uzanan siyah tuniği ve siyah pantolonu vardı.

Saçları gece karasıydı ve ten rengi ona tezat bembeyazdı. Beynim son ayrıntının üzerinde fazla takılı kaldı. Pencereden vuran ışıkla net

görebildiğim gözleri... Gözleri, mermer bir heykele yerleştirilmiş zümrüt gibiydi. Can alıcı rengi ona insan üstü bir hava katmıştı. Adam bu dünyadan olamayacak kadar gerçek dışıydı.

Bu beni daha da ürküttü. Bir yaratık görmekle eş şaşkınlıktaydım.

Başını hafifçe yana eğince boyunun açıkta kalan kısmında bir iz gördüm. Daha doğrusu teninde bir şey vardı. Bir dövme miydi? Hayır, çok daha farklı bir şeye benziyordu. Doğum lekesi mi?

Gözlerim, gözleriyle buluşunca kış ayazında kalmış gihi buz kestim. Zümrüt yeşilleri, beni bir hediye paketini inceler gibi izliyordu.

Hiçbir şey söylemeyip aramızdaki sessizliği doldurduk. Sonunda, beni yer altı dünyasına götürmeye gelmiş Hades gibi dudakları kıvrıldı.

Panik kalp atışımın şaha kalkmasına ve göğsümün sıkışmasına neden olurken sesini duydum. Bu, hepsinden daha korkunçtu.

"Scathan'a hoş geldin, Prenses."

-

Evveeeeet. Nasıl buldunuz bebeksilerim?

Çok uzun zamandır yokum ama diğer kitaplarımla ne kadar meşgul olduğumu beni takip edenler bilir. Zamansız'a daha çok ağırlık vermeye karar verdim ve size uzun bir bölüm yazdım.

Blake Nightingale ve Gölge şimdiden beni yakmaya başladı.

Yakında görüşmek üzere, sizi seviyorum Zamansız'lar!

Instagram: M.Rise_

Bölüm 5 : Efendi

Multimedia: Blake Nightingale

İyi okumalar, Zamansızlar:)

-

Blake Nightingale.

Tam karşımdaydı.

Görkemli bir tahta oturmuş, beni izliyordu.

Blake Nightingale.

İsmi sürekli kafamda yankılanıyordu ve görüntüsü gözlerimin her ayrıntısıyla algılayabileceği yakınlıktaydı. Dünyevi olmayan mitolojik bir canlıyla karşı karşıya gibiydim.

"Scathan'a hoş geldin, prenses," dediği andan beri olduğum yere çivilenip kalmıştım. Sessizlik o kadar yoğundu ki somutlaşıp beni kollarıyla sarmalayacak gibiydi ve ben, çığlığımla sessizliğe son verip her an infilak edebilirdim.

Kendi kitap karakterimle karşı karşıyaydım.

Onu yazmak istemiştim. Kelimelere dökmek, her ayrıntısını betimlemek ve hikayemde kötülüğü temsil edecek bir yer vermek... Ama benim kullanacağım kelimeler, kesinlikle gördüklerimi anlatacak şeyler değildi.

Görüntüsü zihnimi tesir etti. Yıldızsız bir gece kadar koyu saçları hafif dalgalıydı ama kısa tuttuğu için alnına dökülmüyordu, önü düzgünce yukarı doğru şekillendirilmişti. Mermer gibi beyaz tenine yerleştirilmiş mücevher parlaklığındaki gözleriyle sessizce beni izliyordu. Dalgın bir edayla

birbirine sürttüğü iki parmağı durdu ve yerinden - düzeltiyorum *tahtından*- biraz doğruldu.

Tüm sinir uçlarım anında tepki vermiş, şoktan kısmen çıkmıştı. İstem dışı geri bir adım attım.

Büyük salonun tavanına kadar uzanan devasa, mozaik pencerelerden sızan ışıklar onun üzerinde bir hâle oluşturuyordu. Çift şeritli düğmeleri olan tuniği üzerinde gerindi ve ben, kendimi görüntüsünde daha fazlasını görmeye hazırlayamadan ayağa kalktı. İnce uzun yapısıyla artık bana daha tepeden bakıyordu, gerilen tuniği vücudunun sıkı bir çalışmadan geçtiğini fısıldıyordu.

Zümrüt yeşilleri, her bir ayrıntımı tarayarak beni tetkik etti. Üzerimdeki kıyafetler, Kaidan'la beraber pazar yerinden aldığım pantolon ve gömlekti. Beni değerlendirmeye devam ederek platformdan aşağı iki adım attığında duvarlardan geçebilseydim eğer, arkama bakmadan kaçacaktım.

Vakur adımlarla iyice bana doğru yaklaşmaya başladığında yere kapaklanmamak için devasa bir güç harcadım. Benden iki adım ilerde durdu.

Başım gövdesine denk geliyordu. Altın rengi düğmeleri çok ilginçmiş gibi onları izlemeye karar verdim. Düğmelerde bir arma vardı, bunu kaleye girmeden önce de bir bayrakta görmüştüm. *Bir hançere sarılı beyaz yılan...*

"Leda Dragler."

İrkildim.

Sanki kendi kendine bir şarkı ismi mırıldanıyor gibiydi. Derin, pürüzsüz ve kadife etkisindeki sesi ensemdeki saçlarıma kadar uyarılmama neden oldu.

Anlam veremeyerek kirpiklerimin ardından yavaşça gözlerimi kaldırdım, ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Leda Dragler mı? Zihnimdeki çarklar ani bir hızla dönmeye başladı, evet, evet ulaşmak üzereydim ve evet. *Prenses Leda.* Onlara göre ben buydum.

"Çok zor şeyler yaşadığınızı duydum," dedi Blake Nightingale, uzun, parlak siyah çizmeleriyle zarif adımlar atıp etrafımda dolaşmaya başlayarak. O yürüdükçe titreşen hava tenimi ürpertiyordu. "Aklınızın bir hayli karıştığı ortada."

Tahmin bile edemezsin.

"Sizi bu şekilde ağırlamayı," dediğinde tam önümde durdu ve göz göze geldik, "hiç istemezdim." Dolgun dudakları belli belirsiz büküldü, sesinde gizli bir alay saklıydı. Kesinlikle, beni çok daha kötü ağırlamak ister gibiydi.

Felç çukurundan çıkamıyordum. Odada Ardell'e çok benzeyen oğlanın varlığını bile hissedemiyordum. Efendi'nin gözlerine bakarken tam göğsümün ortasında bir şey takla attı. Bu gerçek olamazdı.

O, gerçek olamazdı.

O sırada gözlerim boynuna takıldı ve uzaktan dövmeye benzettiğim lekeyi daha net görme fırsatı yakaladım ama nereye baktığımı fark ederek duruşunu değiştirdi ve o kısım görüş açımdan çıktı.

Bayılmama evresini atlattıktan sonra sesimi bulmaya çalıştım. "Neden..." İşte buradaydı. *Kaçak.* "Buradayım?"

Neredeydim ve benim dünyama ne olmuştu? Avazım çıktığı kadar bu soruları bağırmak, kendimden geçene kadar ağlamak istiyordum.

Blake, dişlerini göstererek gülümsedi. Tanrı biliyor ya, bu kadar *ürkütücü* bir güzellik görmemiştim.

"Sizi görmek istiyordum." Bana doğru bir adım attığında yerime mıhlandığım için artık daha yakındık. "Korkarım bu durumda düğününüz bir süre ertelenecek." Gözlerinde sanki mümkünmüş gibi daha da parlak bir ışık yandı.

Kelimeler, benim için hiçbir anlamı olmayan cümleler oluşturuyordu. Ben daha zihnimde parçaları birleştiremeden arkasını dönüp tahtına ilerledi ve

yanımda durduğunu bile zar zor fark ettiğim sarışın uzun saçlı oğlana baktı. İki parmağını ileri doğru şöyle bir salladı ve oğlanın eli aniden koluma dolandı.

"Şimdi biraz dinlenin, prenses," dedi buyurgan bir sesle, "daha birbirimizi göreceğimiz çok zamanımız olacak."

Kalbim çılgın okyanus dalgaları gibi göğüs kafesime çarparken sarışın oğlan beni daha sıkı tuttu. Edendi'sine bir baş selamı verdikten sonra beni salon kapısına doğru yönlendirdi. Tepki vermek şöyle dursun, ağzımı bile açamıyordum.

Sarsak adımlarla salon kapısına doğru yürürken arkamı dönüp Blake'e bir bakış atmaktan kendimi alıkoyamadım. Tahtına yayılmış, bizi izliyordu. Yüzünde ise arkamı asla dönmemiş olmayı dileyeceğim yoğun bir bakış vardı fakat ayaklarımın birbirine dolanmasına ve sarışın oğlanın neredeyse devrilecekken beni tutmasına neden olan şey bu değildi.

Nereden çıktığını bilmediğim ama daha önce kesinlikle gördüğüm bir şey, *beyaz bir yılan*, tahtın üzerinde çıktı ve Blake Nightingale'in çevresinde dolaşarak evcil hayvanı gibi yüzünü onun yüzünün yanına getirdi.

Şimdi ikisi birlikte bana bakıyordu.

Çift kanatlı kapı açıldığı an kendimi dışarı attım, elim kalbimdeydi ve sarışın oğlanın çekiştirmesine kendimce uyum sağlıyordum. O, arkasını dönüp kapıyı tekrar kapattığında ben kalp krizinden ölmek üzereydim.

Yüzümün kireç gibi beyaz olduğuna ve her an kusacak gibi göründüğüme emindim. Geniş alana adımımızı attığımız an bizi karşılayan Ardell'in dudakları gördüğü şeyden memnun bir ifadeyle kıvrılmıştı. Bu kızın benimle derdini bir an önce çözebilmeyi diledim. Yanımdaki sarışının da tutuşu sertleşmişti. Tırnakları bileğime gömülüp saplandığı yerde ayın hilal haline benzer izler bırakmıştı.

İkisi arasında yem olacaktım.

"Hangisi küçük kalbini daha çok patlattı?" diye sordu Ardell alay eder gibi. "Efendi mi? Sedna mı?"

Sedna mı?

Yılandan bahsettiğini anlayınca kaskatı ona baktım. Blake'in tahtında dolandığını, yanına bir kedi gibi sokulduğunu görmek... *O yılan, onun resmen evcil hayvanıydı. Yüce Tanrım, en başından beri Blake'in yılanı çevremizdeydi.*

Ardell'in keyfi uzun sürmeden başkaları da yanımızda belirince omuzlarım bir nebze gevşedi. Blue'yu görmek beni rahatlatmıştı.

"Ona odasını göster," dedi yanımdaki oğlan Blue'ya.

Blue, kısa bir an mavi gözlerini ters bir şekilde oğlana kilitledi, ardından göz devirmemek için kendini zor tuttuğu belli olan şekilde başını eğdi. Ardell de kollarını gövdesinde birleştirip daha ciddi bir ifadeyle bize bakıyordu. Oğlan beni bıraktığı an, hayalet gibi süzülerek Blue'nun yanına sığındım. Beni bir an önce buradan götürmesini istiyordum.

Birlikte geniş holde yürüdük ve en sonda olan taş merdivenleri tırmanmaya başladık. Merdivenin üzerinde bordo rengi bir halı seriliydi. Beyaz taştan yapılma tırabzanlar, merdiveni daha görkemli bir hale getirmişti. Üst katta aynı halıdan oluşan koridorlar vardı. Biz sağ kanata yönelip yürümeye başladık. Tepelerden sarkan mum avizeler, aynı zamanda duvarlardan uzanan gümüş şamdanlar vardı.

"Skedwaller kardeşlere aldırma," dedi Blue, koridoru biraz ortaladığımızda. "Sana alışacaklar."

Skedwaller kardeşler. Evet, o ikisi kardeşten başka bir şey olamazdı.

Başımı ani bir hızla Blue'ya çevirdim. Mavi saçlarını kalın bir örgü yapmıştı. Üzerinde ise beyaz kayık yaka bir elbiseyi, gövdesini kaplayan kahverengi deri bir korseyle tamamlamıştı. Ayaklarında, korseyle aynı renk diz kapağına kadar gelen çizmeler giymişti. Gözleri, saçlarından daha koyu bir maviydi.

"Bana alışacakları kadar kalmayı düşünmüyorum."

Blue'nun gözlerinde gördüğüm muhtemelen acımaydı. Bunun benim elimde olmadığını söylemek ister gibiydi ama sağduyumu kaybetmemin bir ipliğin ucunda olduğunu fark etmiş olacak ki bu konuda sesini çıkarmadı. "Ardell, tanıyınca daha iyi olacaktır ama Arion için aynısını söyleyemem." Dudaklarını büktü. "O her zaman kuduz bir hayvan gibi davranır."

Sarışın oğlanın adını da öğrenmiştim. *Ardell ve Arion Skedwaller.* Uzak durulması gerekenler listesinin başındalardı.

Daha da üstlere çıkan merdivenler vardı. Burası bir labirent gibiydi. Sonunda Blue beni koridorun en ucundaki bir oymalı ahşap kapıya getirdi ve bir anda kapı kendiliğinden açılınca geriye sıçradım.

Blue mahcup bir sesle konuştu. "Affedin, prenses. Sizi korkutmak istemedim." Bana tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. "Ne nemf sihriyle ne de cadı büyüleriyle aranızın pek iyi olmadığını tahmin ediyorum." Bir çıkarımdan çok bir soru gibiydi ve bana sanki bu *tuhaf* bir şeymiş gibi bakıyordu.

Ona cevap vermedim. Kelimelerim beni, büyük salonda, Blake Nightingale'in huzuruna çıktığımda terk etmişti. Ne nemflere ne cadılara ne de beyaz yılanı olan kitap karakterime hazırlıklı değildim. *Üzgünüm, Blue.*

Bana yol verdiğinde içeri temkinli bir adım atıp girdim. Odada fildişi renkte başlığı olan ipek, beyaz nevresimli büyük bir yatak, devasa ahşap bir dolap ve en uçta dolapla aynı renk ahşap bir masayla sandalye vardı. Masanın üzerine tarakla birkaç tüp şişe konulmuştu. Yanında bir boy aynası duruyordu. Koyu renk taş duvarlardaki ara ara yerleştirilen oymalara mumlar vardı. Aynı zamanda metal uzun mumluklar da lambader görevi görüyordu. Perdeler, yatağın başlığıyla aynı renkti ve kalın iplerle tutturulmuştu. Banyoya açıldığını tahmin ettiğim bir kapı daha vardı.

Fildişi tüylü halılarla neredeyse yerden tavana kadar uzanan devasa pencerelere bakarak birkaç adım daha attım. Bir televizyonunun varlığını arıyordum. Telefonumu, kitabımı yazdığım laptopumu istiyordum.

"Sana yardım etmesi için hizmetlilerden birini göndereyim," dediğinde Blue'yu durdurdum.

"Hayır, yardıma ihtiyacım yok." Bana afallar gibi bir bakış attı. Muhtemelen bir prenses şu durumda hizmetli için yalvarırdı. "Yalnız kalmak istiyorum."

Kelimeler sesimde boğuluyordu. Biraz daha burada kalırsa yıkılışıma tanık olacaktı. Blue, bana anlayış gösterir gibi başını eğdi. "Bir süre dinlen, prenses. İhtiyacın olursa koridorun sol kanadından ikinci kapı benimki. Beni bul."

Başımı salladım ve kapıyı kapatmasını bekledim. O gittiği anda pelte kıvamına gelmiş bacaklarım beni taşımayı bıraktı ve dizlerimin üzerine yere düştüm. Ağzıma kadar gelen safrayı yutmak zorunda kaldım.

Şok tüm bedenimi sarsmıştı. Yaşadıklarımın mantık kelimesinden koşarak uzaklaşması, başımda ham bir ağrıya sebep olmuştu. Bir süre deli gibi nefes alıp vererek yerde öylece oturdum. Ellerim şakaklarımı ovuyor, ağrının dinmesi için çabalıyordu.

Zihnim, her şeyi gözden geçiriyordu.

Düğün, gelinlik, prenses.

Kaidan, sürekli bikinimin üzerine geçirdiğim beyaz elbiseme Gordion gelinliği deyip duruyordu. Prenses, aynı zamanda bir *gelindi*. Ve görünen o ki, Gölge isimli haydut tarafından Blake Nightingale için kaçırılmış, düğünü iptal olmuştu.

Kaçırılan *prenses* olsaydı durum buydu. Ama kaçırılan bendim.

Nightingale'e gidip Gölge'nin yanlış kişiyi getirdiğini söylesem ne olurdu? Gölge bu durumda zarar görür müydü? Ona ne olduğuyla ilgili endişelenmek bana düşmezdi ama yine de beni tecavüzcü köylüden kurtarması, zarar görmesini istememe kısmen engel oluyordu.

O sadece paketi koruyordu, aptal.

Olan buydu, bu yüzden önce kendimi düşünmeliydim. İşler daha da ileri gitmeden Blake Nightingale'le konuşacaktım, yoksa buradan sağ çıkma ihtimalim gittikçe azalacaktı. Prenses olmadığımı söyleyecek, karışıklığın benim suçum olmadığına onu inandıracaktım. Bir işe yaramadığımı görünce beni bırakabilirdi. Öldürmesi için hiçbir sebep yoktu. Ben hiçbir şey yapmamıştım!

Ne kadar süre orada öyle durdum bilmiyorum, sonunda yalpalayarak ayağa kalktım ve ilk işim kapıyı kilitlemek oldu. Hoş, büyü sayesinde kapıyı açmamalarına imkân yoktu ama ben yine de kendi kendimi korumaya aldığımdan emin olmalıydım. Yatağa ilerledim ve üzerine kendimi bıraktım. Tüm vücudum kırılıyordu. Dikenli çalılara girmiş, bir köprüden uçmuş ve hanın penceresinden aşağı düşmüştüm. Vücudum yaralar ve çürüklerle doluydu. Eğer kendi dünyamda olsaydım, şu an acil servis yatağında boylu boyunca yatıyor olurdum.

İçim ne zaman geçti ne zaman odanın penceresinden sızan ışıklar yok oldu bilmiyorum ama kapımın vurulmasıyla yerimden sıçradım. Odanın mumları yanıyordu, kapımın kiline hızlı bir göz attım. Birisi ben uyurken içeri mi girmişti?

"Prenses?" diye konuştu bir kız sesi.

Hala bana prenses dedikleri bir yerde uyanmanın gerginliğiyle gözlerimi ovaladım. Sonunda ayağa kalkıp kapının kilidine dokunduğumda hâlâ kilitli olduğunu gördüm. Mumlar da *büyüyle* yanmış olmalıydı.

"Evet?" dedim huzursuzca.

"Size yardıma gönderildim. Efendi, akşam yemeğinde sizi görmek istiyor."

Efendi, kelimesini duyduğum an panik, kalbimin dört nala koşan bir at gibi göğüs kafesimi zorlamasına neden oldu. Tereddütle geçen birkaç saniyenin ardından, "Ailis," dedim hızla. "Kendi hizmetlimi istiyorum." Aklıma ilk gelen isim oydu.

Kız birkaç dakika sessiz kaldı. "Af buyurun prenses, ama onun yanınıza gelmesi yasak."

Kahretsin. Başarısız kaçma girişimimizin sonucunda bizi bir arada tutmuyorlardı.

"O zaman Blue," dedim birden. "Blue'yu çağırır mısın?"

Birkaç dakika sessizlik oluştu. "Elbette, prenses," dedi kız ve minik adım sesleri duydum. Yaklaşık on dakika bir o yana bir bu yana odada yürüdükten sonra kapı tekrar çalındı. Bu sefer Blue'nun sesini duydum.

"Prenses?"

Hızla kapının kilidini döndürdüm ve açtım. Ruh gibi soluk bir şekilde ona bakarken bana soru soran gözlerle karşılık verdi.

"Ben," dedim tereddütle, ne diyeceğimi bilemiyordum. Tanıdık bir yüz görme ihtiyacıyla dolduğumu söylemek istedim ama onu da tanımıyordum. Yine de hiç görmediğim bir hizmetçidense, bana Blue'nun yardım etmesini tercih ederdim. "Bana sen yardım eder misin?"

Blue, bir iki saniye duraksadıktan sonra anlayışla başını salladı. Kapının diğer tarafında bekleyen hizmetli kıza komutlar verdiğinde onu izledim. Sonra o kişinin elinden kumaş parçalarını aldı. Birkaç dakika sonra kapıyı tekrar açtı ve içeri aynı kıyafetleri giymiş beş kız sıra sıra girip bize hiç bakmadan direkt odadaki kapıya doğru yürüdüler. Ellerinde kocaman kovalar tutuyorlardı ve içlerinde su vardı.

O kadar kısa sürede tekrar dışarı çıktılar ki onları inceleyecek vaktim olmadı, zaten hepsi kıyafetlerinden ve hareketlerinden dolayı birbirine benziyordu. Onlar gidince Blue kapıyı kapattı.

"Önce duş almalısın," dedi, odadaki diğer kapıya doğru ilerlerken. Annesinin peşinden giden bir ördek misali onu takip ettim. Kapıyı bu sefer *eliyle* açmıştı. Bu kıza bana anlayışla yaklaştığı için minnettardım. Oda, mermer duvarlardan oluşuyordu. Mumlar uzun şamdanlara yerleştirilmişti. Odanın ortasında devasa bir pirinç kaplama küvetin durduğunu görünce kaşlarımı kaldırdım.

Blue, elindeki kumaşları odadaki bir bankonun üzerine koydu. Mavi saç örgüsünü arkaya atarak, eğildi ve bir parmağını suya soktu. Asla anlamadığım dilde bir şeyler mırıldanmaya başladığında, suyun üzerinde yavaş yavaş dumanlar belirlemeye başlamıştı ve tatlı bir esans kokusu odayı sardı.

Kokuyu içime çektiğimde gevşemeye başladığımı hissettim, sanki mükemmel bir spa merkezine gelmiştim. "Şanslısın ki burada ben varım. Cadılar su ısıtma konusunda kendilerini geliştirdiler ama bu kokuyu oluşturmaları mümkün değil." Sırıttığında solgun tenine nazaran yanaklarının hoş kırmızılığı belirginleşti. "Nemf özü, seni rahatlatır."

Neredeyse her şey bana normal gelmeye başlamıştı ya da iyice gevşemiş, bir pudinge dönmüştüm. "Nemfler hakkında bilgim yok," dedim aheste bir sesle.

Blue'nun kaşları duyduğu şey üzerine, hafifçe çatılmış sorgulayan bakışları geri gelmişti.

"Yani, pek bilgim yok. Gordion'da nemflere rastlamak kolay değil." *Bunu tamamen sallamıştım.* Sadece anı kurtarmaya çalışıyordum. Prenses olmadığımı Blake Nightingale'e benim söylemem lazımdı. O an, gözlerine yavru bir köpek gibi bakıp kurtulmayı daha da garantilemeye çalışacaktım.

Blue, bu söylediğimi mantıklı bulmadı; bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Ama sorgulamadı da. Gordion'un içinde neler döndüğü hakkında bilgilerinin az olduğunu fark ettim.

"Buyur," dedi arkasını dönerek, "Suya gir de seni temizleyelim."

Soyunmamı beklediğini anlayınca, biraz afallayarak bekledim. Sonunda dediğini yapıp üzerimdekileri tamamen çıkardım ve suya bacaklarımı

soktum. Isısı, beni pudingden daha akışkan bir kıvama getirmişti. İçine göğüslerim kapanana kadar girdiğimde neredeyse uyumak üzereydim.

Blue, tamamen suya battığımdan emin olunca bana döndü ve bankonun üzerinden sünger benzeri bir şey aldı. Küvetin kenarında oturup kolumu tuttuğunda, başım geriye düşmüştü. Eliyle süngeri kolumda gezdirmeye başladı. "Çok fazla yara izin ve çürüğün var."

"Dikenli çalılara düştüm ve sürekli bir yerlere savruldum," dedim. Onları suçlar gibi konuştuğumda, pişman oldum; nedense ona sözsel saldırmak beni rahatsız etmişti. Bunların suçlusu o değildi.

"Dinle," dedim kolumu ovalamayı bitirip sırtıma geçtiğinde, "Burası da Amerika toprakları değil mi?" Sorunun cevabını beklerken rahatlamış bedenime rağmen birkaç kasım gerginlikle sıkılaştı.

Blue'nun sesi kafasının karıştığını belli ediyordu. "Burası yeni dünya, Scathan toprakları."

Birkaç saniye duraksadım, nabzım hızlanmaya başlamıştı. Hiddenfield'a yakın, teknolojiden haberi olmayan modern zamandan soyutlanmış insan topluluğuna düşmemiştim. Direkt Amerika'dan haberi yoktu.

Nabzım birkaç saniye daha tekledi, hızla çıkarımlar yapmaya çalıştım ama koku zihnimi mayıştırıyordu. Kız Amerika'nın eski adını demişti. *Yeni dünya.* Hâlâ aynı kıta üzerinde olmalıydım, bambaşka bir evrene ya da gezegene geçmemiş olmayı diliyordum.

Göklerdeki Tanrı! Zamanda yolculuk yapmış olabilir miydim?

"Hangi zamandayız?"

Blue'nun eli durdu, sünger kolumda sabit kalmıştı. Sorularımın kafasını iyice karıştırdığını bilsemde umrumda değildi, benim kafam daha karışıktı.

"Efendiler zamanındayız."

Lanet olası Efendiler her yerden çıkıyordu. Blue'ya daha çok şey sormak istiyordum ama bu beni ele verirdi, soruları prenses olmadığımı bilen tek

kişiye, Ailis'e sormaya karar verdim.

Yemekte bu işi bitirebilirsem, Blake'e bile sorabilirdim. Bu fikir gülmeme neden oldu. Kendi kitap karakterimle sohbet mi edecektim? Onunla sohbet etmek nasıl olurdu bilmiyorum ama tahtında oturduğu anı hatırlayınca gözüne bile zor bakacağımı düşündüm.

Blue'yla daha fazla konuşmadık, özenle beni temizledi. Ardından iş yemeğe hazırlanma faslına geldi.

Kahverengi, dalgalı uzun saçlarımı açık bıraktı. Üzerime, mavi ipek bir elbise giydirmişti. Kollarımı açıkta bırakıyordu. Göğüs kısmı dekolteli, belimi saran dar bir korsesi vardı ve eteği uçlara doğru dökümlü gidiyordu. Ayaklarıma elbiseye uyumlu bir babet vermişti. Bir hizmetçi olmadığını biliyordum, ama bana bu denli yardım ettiği için ona kanım daha da kaynamıştı.

Vücudumun açıkta kalan yerlerindeki çiziklere ve morluklara baktı. Sıkıntılı bir şekilde dudak büküp, bir krem kutusuna benzeyen kutuyu açıp içindeki beyaz pudrayla renk eşitsizliklerini kapattı. Masadaki bir tüp şişeyi açtı ve içindeki sıvıyı kulak arkalarıma damlattı. Taze bahar gibi kokuyordum. Sonra bir başka tüpü de açıp vücut yağı olabilecek bir sıvıyı, gerdanıma sürdü. Hafif ve dokusu yumuşacıktı. Kumral tenim, daha parıltılı ve güzel görünüyordu.

Yanaklarımı şöyle bir yoğurdu ve daha kırmızı olmasını sağlayıp ilkel bir allık yarattı. "Hazır görünüyorsun, artık gidebilirsin," dedi en son beni inceleyerek.

Bir an panikleyerek, geri geri birkaç adım attım. "Ben," dedim bir kaçış yolu düşünerek, "Ben, onunla tekrar yüz yüze gelmeye hazır hissetmiyorum."

Blue ihtiyatlı bir ifadeyle bana baksada, gerginliği yüzüne yansımıştı. "Efendi, sözünün çiğnenmesinden hoşlanmaz. Gitmek zorundasın."

Benim daha da paniklediğimi anlamış olacak ki bu sefer söylemlerini değiştirme yoluna gitti. "Eğer sana zarar verecek olsaydı, en baştan nefes

almıyor olurdun. Gölge, seni öldürürdü. Böyle düşün."

Harika motivasyon.

"Prensese- *yani bana*," boğazımı temizledim, "Bana neden ihtiyacı var?"

Blue'nun mavi gözleri mum ışığında daha da koyulaştı ve sözcükleri dillendirmeye pek hevesli olmadığını belli edercesine dudaklarını bastırdı. O an, ondan bir cevap alamayacağımı anlamıştım. "Bunu söylemek bana düşmez."

Daha fazla üstelemedim. Efendilerine sıkı sıkı bağlı oldukları belliydi ve o ne kadarını isterse o kadarını alabileceğimi anlamak zor değildi. Derin bir nefes aldım ve kaderin benim için planladığı yolda bir adım attım.

Odadan çıktığımızda gerginliğim git gide artıyordu, koşarak odaya saklanmamak için irademi zorlamam gerekti.

Aşağı kata inen merdivenlere geldiğimizde taş tırabzanların soğuğuyla elimin terlemesini engellemeye çalıştım. Sonunda beni büyük, çift kanatlı bir altın rengi kapının önüne getirdi. Bu kapı, Blake'in taht odasının kasvetli kapısından daha süslü oymalara sahipti.

Kapı, bizi görünce kendiliğinden açıldığında kalbim göğsümde patlasada bu sefer sıçramadım. İçeriden iki tane aynı kıyafetleri giymiş kız bizi görünce reverans yaptı. Şaşkınlıkla onlara bakarken, başımı eğmekle yetindim. Kendimi, büyülü bir kraliyet film setine düşmüş gibi hissediyordum ki şu durumda olması muhtemeldi.

Kızlar, hızlı adımlarla yanımızdan geçip gittiler. Blue bana eliyle içeriyi işaret etti. "Bundan sonrası yalnızsın," dedi ince sesiyle.

Nefesimi belki milyonuncu kez derince içime çekip, "Teşekkürler Blue," dedim yenilmiş bir sesle. Artık yalnızdım ve buradan kurtulmak istiyorsam hamlelerimi doğru yapmalıydım.

İçeri adımımı attığım an, tekrar Blue'nun yanına gitmek için yeltenecektim ama ayaklarıma ikaz dolu bir sinyal gönderdim. Dudaklarım aynı sinyali

almadı ve ağzım benden bağımsız şekilde bir karış açık kaldı.

Havada uçuşan mumlara bakakalmıştım. Ne bir şamdan ne de bir avize... Hiçbir şey yoktu. Krem rengi mumlar, yer çekimine meydan okuyarak kubbeli tavanda uçuşuyorlardı.

İnanamaz gözlerle onları incelerken, büyünün varlığı beni her geçen saniye daha çok sarıyordu. Fantastik kitap yazmamıştım, fakat eğer yazabilmiş olsaydım uçan mumlar harika olurdu.

Burası, taht odasından çok daha büyük bir alandı. Büyük kolonlarla doluydu, pencereler altın rengi perdelerle sarılmıştı. İçerisinde başka odalara açılan bolca kapı vardı, kalenin ortak salonu olmalıydı. Üzerinde yiyeceklerle dolu masa, uzun ve genişti fakat odanın ihtişamından olduğundan daha küçük görünüyordu.

Her şey hazır görünüyordu, masa yiyeceklerle doluydu. Kısık bir müzik sesi vardı, kaynağını bulmak için salonu daha çok inceledim. Bir arpın kendi kendine tellerini oynattığını görünce bu sefer bacaklarım sinyalimi reddetti ve geri geri kaçmaya başladım ama sırtım bir şeye çarptı.

Sanki mümkünmüş gibi paniğim daha da arttı ama bedenimi sabit tutmayı başardım. Kime çarptığımı çok iyi anlayan sinir uçlarım uyuşmuştu, canlanan kalp ritmim ise ona meydan okuyordu.

"Bir yere mi gidiyordunuz, *prenses*?"

Sesi, kulağımda bir yılan gibi kıvrıldı, içime doldu ve karnımda garip bir baskıya neden oldu. Kokusu da en sesi kadar sinsiydi. Birden üzerime hücum etti ve kış kokusuyla sarmalandım. Sanki tenine dilimle ulaşabilsem yaprakların üzerindeki çiy tadını alabilecektim.

Bu düşünce beni afallattı, kendimi öne doğru bir adım atmaya zorlayıp ona döndüm. Boyu benden neredeyse on beş santim uzun olmalıydı. 1.90 civarında olduğunu tahmin ettim. İnceydi fakat fit görünüyordu. Üzerine altın işlemeli yakalı bir siyah tunik giymişti, siyah pantolonu ve uzun çizmeleri vardı. Teni beyazdı ama solgun olmaktan ziyade, üzerindeki koyu renkler ve parlak mücevher gibi gözleri kontras sağlıyordu.

O da beni incelemeye koyulmuştu. Üzerimdeki elbiseyi süzdükten sonra yüzüme baktı ve göz göze geldik.

Uzanıp elimi tuttuğunda, bedenimin ona tepki vermesini ustalıkla engelledim. Dudaklarını elimin tersine dokundurdu ve soğuk öpücüğü tüylerimi diken diken etti. Centilmen hareketi karşında ne yapacağımı düşünerek ona baktım, bu adamın bir yaratık olması gerekiyordu. Bir minotor ya da cerberus gibi...

"Yemeğe geçelim mi?" diye sordu geri çekilip eliyle masayı işaret ederek.

O kadar dalgın bir şekilde ona bakıyordum ki bir an utanarak kafamı çevirdim. Masaya ilerledik, geniş arkalıklı sandalyeyi oturmam için çekti ve ben oturduktan sonra kendisi de masanın solumda kalan baş köşesine geçti.

Bu kadar yakın olmamız iyi değildi. Masanın en ucuna oturmak istiyor, mümkünse yemeğim bitene kadar onu görmek istemiyordum. Gözlerim gidip gelip kendi kendine çalan arpa takılıyordu. Bunu fark eden Blake, parmaklarını şaklattı ve müzik aniden kesildi.

Şimdi ortalığı amansız bir sessizlik sarmıştı.

Parmak uçlarım karıncalanarak gümüş çatalları elledim. Dikkatimi onun dışında her şeye yöneltmeye çalışıyordun. Eliyle bana başlayabileceğimi işaret edince, açlığım her şeye galip geldi ve yemeğe başladım.

Tavuk butları, patates yemekleri, sebzeler, meyveler hepsi vardı. Boğazımı ıslatmak için kadehteki şaraba uzandım ve koca bir yudum aldım. Kıtlıktan çıkmış gibi yemeye başladığımı gören Blake, kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. Prenseslerin görgü kurallarına lanet olsun, günlerdir doğru düzgün yemek yememiştim. Şarabın tadına garip garip bakınca, yüzünde ilgili bir ifade belirdi.

"Ambrossia," dedi ne içtiğimi anlayamadığımı fark ederek. "Nemfler üretir ve çok sık tüketiler." Yüzüne baktım, hafifçe koltuğuna yayıldı. "Ben de bir hayli severim."

Ambrossia mı? Tanrım, bu içeceği biliyordum. *Tanrıların içeceği*. Mitolojide uzun yaşam ve ölümsüzlüğü de simgelerdi. En azından internette öyle yazıyordu.

Gerçek ambrossiayı görmenin şaşkınlığıyla altın rengi ağır kadehi tekrar elime aldım ve bir yudum daha içtim. Tadı yumuşak, ama bir boğazımda bıraktığı etki bir o kadar kalıcıydı.

"Gordion'da nasıl bir yaşam sürdüğünüzü daha çok merak etmeye başladım," dedi parmaklarını yine dalgın dalgın birbirine sürterek bana bakarken. Gözlerinde meraklı bir parıltı dans ediyordu.

Bilgisizliğim onu şüphelendiriyordu, bu yüzden
"Yaşadığım yerde," dedim ses tellerimi dürtükleyerek, "ömrü uzattığı söylenir."

Blake'in bakışları değişmedi, başını yana doğru eğdi ve beni izlemeyi sürdürdü. "Böyle etkileri olduğu doğru. Peki siz, ömrünüzü uzatmak ister miydiniz, prenses?"

Hayatımın, birbirine sürttüğü iki parmağının arasında olduğunu belli edercesine hafifçe güldü. Gümüş çatalı yavaşça masaya bıraktım, iştahım kalmamıştı.

"Sadece, kısa da olsa güzel bir yaşam sürmeyi isterim."

Cevabımla çarpıcı zümrüt yeşil gözleri daha koyu bir tona büründü. Tavanda uçuşan mumlara gözlerim kaydı, ne yapıyordum ben böyle? Büyülü bir ortamda, kendi kitap karakterimle yemek yiyordum.

Masanın üzerinde duran elimi tuttuğunda bu sefer dokunuşuyla yerimden sıçradım. Kolumu kendisine doğru çekti, teninin soğukluğu ısınmış vücudumu ürpertiyordu. İki parmağını kolumdaki bir noktaya sürüp, Blue'nun pudurayla kapattığı yeri sildi.

Dikenlerin oluşturduğu morluk ve çizikler ortaya çıktığında bir iki saniye öylece baktı, kaşları hafifçe havaya kalkmıştı. "Ömrünüzü kısa tutma isteğiniz olduğu aşikar."

Kolumu ondan aniden çektim. Ellerini yavaşça geri çekip ani tavrıma aldırmamış gibi kayıtsızca bana baktı.

"Hiçbiri isteyerek olmadı." Dudaklarımı birbirine bastırmak istesemde daha fazla sessiz kalamadım. "Hepsi sizin evcil hayvanınız ve adamlarınız yüzünden."

Suçlamam karşısında sinirlenmesini bekledim ama o kayıtsızca karşılık vermeye devam etti. "Bana neler yaptığınızı anlattıklarında sorununuzun ne olduğunu anlamıştım."

Ne? Afallayarak suratına baktım. "Ne demek istiyorsunuz? Neymiş benim sorunum?"

Yaslandığı sandalyeden biraz doğruldu ve masada bana doğru yaklaştı. Gözlerini daha yakından görmek gafil avlanmama neden olmuştu. Başını biraz eğdiğinde siyah kirpikleri, beyaz tenine dökülüyordu. Boynundaki lekeyi, tuniğinin yakasından dolayı göremiyordum.

"Aptallıkla cesareti birbirine karıştırıyorsunuz, Prenses Leda."

Ağzım aralandı, ama sözcükler kendilerine bir yol bulamadı. Eğer kendi zamanımda olsaydım, onu tekmelemiştim ama maalesef karşımdaki onu tekmeleyen bacağımı koparttırabilecek biriydi.

"Barbarlığınızdan kaçmaya çalışmamı buyrun aptallık olarak görün," dedim korkularımı bir kenara bırakıp, dik dik ona bakarak. Ukalalığı sinirimi bozmuştu.

Bu sefer pek kayıtsız kalmadı, gülümseyen dudakları normale döndü ve bakışındaki bu seferki yoğunluk sandalyeme sinmeme neden oldu. Aramızda elektrik yüklü bir gerilim oluşmuştu.

Sonunda iradesini toplamış olacak ki, ayağa kalktı. "Konuşmamıza bahçede devam edelim."

Bana bahçe kapısını işaret ettiğinde, ben de kalktım ondan önce kapıya ilerlemeye başladım. Kapı beş adım kala kendiliğinden açıldığında artık

sıçramayacak kadar alışmıştım. Yine de bu heyecanlanmamı egellemedi. Kendi kendine hareket eden şeylere nasıl hemen alışılabilirdi ki?

Kemerli kapıdan geçip bahçe antresine adımımı attığım an nefesim kesildi. Ay ışığı, sedir ağaçlarının ve çeşitli çiçeklerin üzerinde dans ediyordu. Kalenin yüksek surları etrafı sarmıştı. Sağ tarafta, neredeyse gökyüzüne değecek kule duvarı vardı. Terasın on mermer merdiveni aşağı iniyordu.

Bahçeyi ay ışığı aydınlatsa da, sur duvarlarına yerleştirilmiş maşaleler de ona yardım ediyordu.

Blake'i beklemeden kendimi bahçenin güzelliğine attım. Boston'da beton şehir hayatından bıkan annem, balkonumuza bir çok çiçek ekerek orayı bahçe ferahlığına getirmeye çalışmıştı. Şimdi ise bu güzelliğin içime işlemesini istiyordum. Buradan kurtulmak için konuşmamı yapmadan önce biraz önceki gerilimi dağıtmam lazımdı.

Çiçeklere göz gezdirip çeşitlerini incelerken, "Sevdiğin bir çiçek var mı, Leda?" Sorusunu işittim.

Bana direkt hitap ettiğini fark edip, duraksadım. Leda demesi beni prensesden daha çok rahatsız etmişti.

Bahçede biraz daha göz gezdirerek, "Evet ve o burada yok," dedim.

Siyah çizmeleri toprak zeminde yavaş adımlar atarken, çiçeklerin üzerinde elini dolaştırdı. "Hangi çiçek?"

Gözlerimi ondan yana bakmamaya zorlayarak, "Gül," dedim.

Blake, duraksayıp "*Rose*,"diyerek kadife sesiyle mırıldandığında, sanki bana seslenmiş gibi irkilerek ona baktım. Ama hayır, sadece *gül* diyordu.

Sen onun için Leda'sın, aptal. Sen burada prensessin.

Onunla konuşmalıydım. Şimdi.

"Size söylemek istediğim bir şey var."

Blake'in adımları durdu. Ay ışığında bir kedi gibi parlayan gözleri gözlerime sabitlendi. "Nedir?"

Yanlış kişiyi kaçırdınız. Hangi zamandayım, hangi dünyadayım bilmiyorum ama Hiddenfield'a bir şekilde geri dönemem gerekiyor, lütfen beni bırakın gideyim. Hatta bana yardımcı olacak birini de yanıma verirseniz size minnettar kalırım.

Cümleler ağzımdan çıkmak için yalvarıyordu. Blake'in sorgulayıcı ve temkinli bakışları üzerimdeydi. Gerginlikle ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Etrafımda uçup fosforlu bir ışık yayan küçük kelebeği görünce dikkatim dağıldı.

O kadar güzeldi ki, şaşkınlıkla ağzım aralandı. Ona dokunmak için elimi havaya kaldırdım, ufak bir gülümseme yüzümü kaplamıştı. Etrafımda dolaşırken havaya kalkan elimi görmüş gibi oraya yöneldi ama bir anda hayvan pat diye yere düştü. Can çekişir gibi yerde çırpındığı sırada karşımda duran Blake'e baktım ve onunda gözünün kelebekte olduğunu gördüm.

Dehşet bir iki saniyede tokatını yüzüme indirdi. Onu yere düşüren oydu.

O an toprağı arşınlayan bir sürünme sesi geldi ve kelebek ansızın uzun, beyaz bir şey tarafından yutuldu.

Ufak çığlığımla geriye çekildim.

Kelebeği yutan beyaz yılan havaya dikelip boyu gövdeme gelene kadar yükseldi.

Tanrımtanrımtanrım.

"Sedna, sana zarar vermeyecek," dedi Blake kayıtsız bir sesle. "Bunun için çok önceden uyarıldı."

Beyaz yılanın çatallı dili ve kısık gözleriyle karşı karşıyayken söylendim. "Şu an içimin rahatlaması mı gerekiyor?"

Bu adama kesinlikle prenses olmadığımı söyleyemezdim. O, güzel yüzlü bir canavardı.

Güzel bir canlıyı yılanına yem etmiş, köydeki oğlanı ekmek çaldı diye astırmıştı. Bana ihtiyacı olmadığını öğrenince neler yapmazdı ki?

"Benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Odama gitmek istiyorum."

Kelimeler talaş tozu yemişim gibi ağzımdan zorla çıktı. Ani çıkışımla istifini bozmadı, bana doğru yaklaşmaya başladığında yılan sessiz bir komut almış gibi yere uzandı ve kıpırtısız orada bekledi.

Tam önüme geldiğinde başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerine rahatsız edici bir karanlık musallat oldu. "Öyleyse ben seninle konuşmak istediğim şeyi konuşayım." Bana bir adım daha yaklaştığında tamamen dip dibeydik. "Ben ne kadar istersem o kadar benim topraklarımda kalacaksın, *prenses*," dedi. "Daha önce yaptığın yanlışları tekrarlamamanı önerir, nezaketimin de bir sonu olduğuna seni temin ederim."

Kapana kısıldın, Ross, hem de çok büyük bir kapana.

Sanki düşüncelerimi çok iyi duymuş gibi ekledi. "İşin özü... Hiçbir yere gidemezsin."

*Kaçmayı aklından bile geçirme*nin üstü kapalı versiyonunu dinlerken geri bir adım attım. "Artık odama gidebilir miyim?"

Bir iki saniye daha mermer gibi katı çehresiyle bana baktıktan sonra eliyle merdivenleri işaret etti. Hatta resmen *huzurumdan çekilebilirsin* der gibi beni kışkışladı.

Reverans falan yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama umrumda olmadı. Bir an önce buradan gitmem gerekiyordu.

Elbisemin eteğini toplayarak merdivenleri tırmandım ve antreyi geçip büyük salona girdim. Uçan mumların altından ne ara geçtim ne ara salon kapısından da çıktım bilmiyorum ama kapıda bekleyen aynı renkleri giymiş kızlara baktım.

"Bir emriniz mi var, prenses?" dedi bir tanesi.

"Hiçbir şey istemiyorum ve bana *prenses* demeyi bırakın!" Kızlar şaşkınlıkla bana baktılar. Onlara patlamak istemiyordum ama elimde değildi. Hızlı hızlı büyük holden geçtim, merdivenleri aradım ve bulduğumda alamadığım soluklarım beni yavaşlattı. Ellerim boğazımda ve gerganımda dolaşıp tenimin sıcaklığını ölçtü.

Buradan kaçamayacağımı bildiği için Blake beni serbest bırakmıştı. Acaba Ailis hangi odadaydı? Kaçmak için onun yardımına ihtiyacım vardı. Bu serbest zamanımı onu bulmak için kullanabilirdim.

Efendi Nightingale pes edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Onu bulmak için biraz ortalığı araştırma isteğiyle sol kanata yöneldim. Etraf sessizdi, büyük kalenin neresinde kim vardı hiçbir fikrim yoktu. Sonunda bir hizmetli gördüğümde anında onu yakaladım.

Kız havaya hopladı, ufak tefekti ve teni solgundu. "Kızıl saçlı, Gordion hizmetlisini nerede tutuyorlar?" diye sordum. Kız panik halinde olduğu için sesimin daha tatlı çıkması için çabalamıştım.

Sanki zorla ağzından almam korkuyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana sallıyordu. Arkamda birinin varlığını hissedince aniden oraya döndüm.

Yüzünde uzun çizgi şeklinde yara izi olan Remus, benden neredeyse on santim uzun boyuyla bana bakıyordu. Yirmilerinin başında olduğunu tahmin ettim. Yine de sert çehresi ona olgun bir hava katıyordu. Hizmetliye

başıyla gitmesini işaret edince kız koşarak uzaklaştı. Remus ise odağını benden çekmemişti. "Hizmetlinle görüşmen yasak."

Sizli bizli konuşmayacak kadar sert şartlarda yolculuk etmiştik. Sessiz ve gözlemci olduğunu fark edecek kadar onu incelemiştim. Şüpheyle beni izliyordu. "Bu kaleden kaçamayacağımı bilecek kadar akıllıyım."

"Bundan şüpheliyim." Konuşurken yüzünde oluşan mimiklerde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Efendin açık bir şekilde beni uyardı, belki bu seni tatmin eder." Yanından geçmek için hareketlendim ama yolumu kesti.

"Odana kadar sana eşlik edeceğim." Eliyle geçmemi işaret edip peşime takılacağını belli edercesine birkaç adım attı.

Yenilgi dolu derin bir nefes verdim. Bu esaret dayanılmaz olmaya başlamıştı. Şımarık bir prenses gibi ona ters ters bakıp yanından geçerek yürümeye başladım. Çok geçmeden başka biri daha bize doğru yaklaşıyordu.

Birinden çok, koridorun yanan şamdanlarının arasında dolaşan gölgeye benziyordu. Fark ettiğim şeyle zınk diye durdum, Remus da benimle beraber durmuştu.

Gölge.

Simsiyah kıyafetleri ve yüzünde peçesiyle tam karşımızdaydı. Kalbim, çok daha farklı bir ahenkle atmaya başladı. Onu buraya geldiğimden beri görmemiştim.

"Prensesi, koridorlarda dolaşırken yakaladım. Hizmetlisini arıyordu."

İspiyonlanmamın gazabını Remus'a yönelttim. "Ve bu da çok garip bir şey, öyle değil mi? Adı üstünde, hizmetlim. Ona ihtiyacım olabileceği hiç aklınıza geliyor mu?"

"Burası hizmetli dolu." Rem'in küstah sesini duyunca ağzına yumruk atmak istiyordum bir yandan da Blake dışında, adamlarıylayken bir rahatlama

hissettiğimi fark ettim. İki gün onlarla yolculuk yapmak, onlara karşı daha doğal olmamı sağlıyordu. Reverans yapıp yapmamam gerektiğini düşünmüyordum mesela.

"Prensese ben eşlik ederim."

Remus, komutu alarak direkt arkamdan ayrıldı ve sırtını bize dönüp koridor boyunca ilerledi. O gözden kaybolana kadar ardından baktım. Gölge'yle beni yalnız bırakmaması için bağırsa mıydım?

Başımı çevirip kaderime boyun eğdiğimde, başlığı yüzünden neredeyse gölgede kalan gözleri ve peçesiyle Gölge beni izliyordu. "Hâlâ uslanmadın, değil mi?"

Boğuk sesiyle sorduğu sorunun karşısında gözlerim oraya buraya gitti geldi. Sırtım iyice dikleşmişti. Cevap basitti. *Evet.*

Mekanik gözlerinin nedense gerdanımda olduğunu fark ettim. Ben de başımı eğip gerdanıma baktığımda morlukları ve çürümüş yerleri gördüm. Ah. Oralardaki pudraları da elimle silmiş olmalıydım.

Gölge, bir çoğu kendi yüzünden olan eserlerine mi bakıyordu. *Buyursun baksın.*

"Düş peşime," dedi peçesinin ardından.

Kaba yaratık bana asla prenses gibi davranmıyordu. Bu da sapkın bir şekilde hoşuma gitti. Kendime sık sık hatırlatmak zorunda kalacak gibiydim... Sen prenses değil, Rosanna'sın.

Gölge'nin peşinden kalenin bilmediğim taraflarına gelmiştim. Beni nereye götürüyordu bu böyle? Postalları pat pat yeri döverken adımları koridor halıları için fazla kaba kalıyordu. Yabanıllara uygun bir savaşçı gibiydi.

Sonunda eski ahşap bir kapıyı yumruğunu vurup çaldı. Bir ses gelmeyince bu sefer daha sabırsız bir şekilde çaldı ve içeriden homurdanmalar işitildi. Kapı açıldığında kır saçları olan uzun yeşil cübbeli bir adam bize kapıyı açtı.

Adam Gölge'yi görünce kamburu iki saniye de düzelmiş gibi dikleşti, gözlerini dört açtı. "Yine mi yaralandın, evlat?"

"Benim değil, prensesin yaralarına bak."

Adam o an beni gördü ve kaşları hafifçe çatılarak beni süzdü. "Gordion prensesi mi?"

"Soru sorma zamanı değil, Himotep. Sana söyleneni yapma zamanı."

Yaşlı adam Gölge'nin kaba tavırlarına alışmış gibi eliyle onu geçiştirdi. "Gel, kızım," dedi beni içeri çağırarak. "Gel de yaralarına bir bakalım."

Gölge'nin beni şifacıya getirmesine inanamayarak bir iki saniye yerinde kaldım. Başını çevirip hareket etmem için bana bakınca elini bana uzatmış adama doğru ilerledim ve içeri girdim.

Raf raf dizilmiş otlar, tüpler ve köşede tahta bir masa vardı. Masanın üzerinde yağ kandili odayı küçük bir ışıkla aydınlatıyordu. Diğer köşede ise bir şilte vardı. En aşağı kattaydık, şilteye yakın küçük pencereden görülen dış cephenin zemini çok yakınımızdaydı.

"Gel, şöyle otur," dedi adam ve dediğini yaptım. Bir merceği gözlük gibi kullanarak yaralarımı incelerken sessizce bekledim. Gölge de odanın ucunda bekliyordu.

Adam mantar bir şişenin tüpünü açarak içinden bir sıvıyı yaralarıma sürdü. Canım yanarak tısladım. Sonra bir krem kutusunu açtı ve içindeki karışımı sürmeye başladı. "Cadıfındığı, iz kalmasını da engeller. Daha sonra sürmen için de sana bir karışım yapacağım."

Adam, rafların arasından gözden kaybolduğunda Gölge'nin yavaş ve uzun adımlarla olduğum yerin yakınlarında oyalandığını gördüm. Tüp şişeleri inceliyor, bazılarını eldivenli ellerine alıp etiketinde yazanı okuyarak oyalanıyordu.

"Teşekkür ederim," dediğimde ortamdaki sessizlik bozuldu.

Durup şişelerden ilgisini çekip bana yöneltti. Odadaki yağ kandilinden sızan ışık onu aydınlatmaya yetmiyordu, adına yakışır bir gölge gibi orada dikiliyordu.

Bana birkaç adım daha yaklaştı ve artık hemen hemen dip dibeydik. Bir kokusu olmadığını fark ettim. Peçesinin ve kıyafetlerinin ardında nasıl bir canlının yaşadığını merak ettim. Mekanik gözleri olan kokusuz bir varlık. Bir robot gibi.

Çirkinlik lanetine mi çarptırılmıştı? Ya da o da bilmediğim bambaşka bir tür müydü?

"Bana teşekkür etme." Boğuk sesi ortamı doldurdu. "Yenilerini oluşturmamaya bak."

En azından Efendi Nightingale gibi *aptallıkla cesareti birbirine karıştırıyorsun* deyip bunları hak ettiğimi belirtmemişti. Beni tedavi ettirmeye getirmişti.

Konuşmamız daha fazla sürmedi. Himotep elinde bir kutuyla gelip onu benim elime tutuşturdu. "Bunu iki gece yatmadan önce sür. Benim yapabileceğim bu kadar."

Ona teşekkür edip kalktım ve Gölge'nin peşi sıra odadan çıktım. Beni odama götürene kadae ikimizde sessizdik. Odamın kapısına geldiğimizde gitmek için döndü ama birden ağzımdan, "İyi geceler," çıktı.

Adım atmadan durdu ama ben çoktan odamın içine girmiştim. Bana sertçe bir karşılık vermesini ya da sessizliğini bekleyecek değildim. Ama sonra sanki peçenin ardındaki puslu sesi, beni kapıyı kapattığımda da takip etti.

"İyi geceler."

***

Blue beni uyandırıp kahvaltı için büyük salona götürdüğünde sabahın yedisiydi. Sabaha kadar ne yapacağımı düşünüp durduğum için bir iki saat

uyuyabilmiştim ve Nightingale'in bu kadar erken güne başlayıp bizi de başlamaya zorlaması harikaydı.

Neyse ki kendisi kahvaltısını etmek için beni beklememişti, taht odasında askerleriyle bir toplantı yapıyordu. Ben de tek başıma yiyeceklerin tadını çıkarıp salonun yapısını bir de gün ışığında inceliyordum.

Sonunda Blue beni tekrar almaya geldi. Bu kaledeki rehberimin onun olmasına seviniyordum. "Sana biraz daha Göl Kale'sini gezdirmemi ister misin?" diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım.

O bana mutfağa giden yolu, kapıların açıldığı kanatları anlatırken Blake'in ilk geldiğimde de beni huzuruna çıkarttığı taht odasının kapısı açıldı ve içeriden sarı saçları omuzlarına değen Arion çıktı. Üzerinde yine soylu bir hava vardı, burnunun üzerinden bize baktı. Ardından çıkan Ardell'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

O ikisini görmezden gelmeye çalışacağım sırada Gölge'nin de kapıdan çıkmasıyla duraksadım. Açık çift kanatlı kapının ardından salon görünüyordu, içerde birçok kişi vardı. Hepsi de savaşçı veya çalışan olmalıydı. Anlaşılan Blake Nightingale tüm kaleyi bir konuda bilgilendirmişti ve o konunun *ben* olduğuna emindim.

Tahtında oturduğunu durduğum yerden görebiliyordum. Burada bile en pahalı mücevherler gibi parlayan gözleri beni bulmuştu.

Onun yarattığı soğukluğu gidermek için gözümü kaçırdım ve tekrar Gölge'ye baktım ama o çoktan başını çevirip sert adımlarıyla gitmeye başlamıştı. Ardell ve Arion da bana küçümser bir bakış atıp onu takip ettiler.

Taht odasının kapısı kapandı.

"En iyisi, gezimize devam edelim,"dedi Blue gergin anları dağıtmak ister gibi eliyle havayı silkeledi. "Skedwallerlarla başın biraz dertte gibi görünüyor?"

"Onların derdi ne böyle?" dedim sonunda. "Herkese karşı böyle mi davranıyorlar?"

"Pek dost canlısı oldukları söylenemez ama durum bundan biraz farklı."

Geziye devam ederken konuşmayı sürdürdüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni ilk geldiğin gün ürkütmek istemedim ama bilsen iyi olur." Derin bir nefes verdi. "Onlar küçükken anne ve babalarını Gordion pusucuları öldürdü."

Dehşetle yüzüne baktım. Tenimin solmasını fark etsede devam etti. "Onlar soylulardı. O olaydan sonra bir önceki Efendi, yani Blake'in babası ya bir savaş çıkaracaktı ya da bir ateşkes imzalayacaktı. Efendi ikinciyi seçti."

Yutkundum. O ikiliden kesinlikle uzak durmam gerekiyordu.

"Ve tahmin edersin ki Ardell ve Arion bu ateşkesten memnun değil."

Çift kanatlı kapılardan birini açıp bizi geniş bir avluya bakan açık alana getirdi. Üst katlardaydık, temiz hava yüzüme çarpıyordu ve yüksek trabzanların ardından göl manzarası olabileceğinde uzanıyordu. Transa girmiş gibi trabzanlara ulaştım ve manzaraya mest olarak baktım.

"Burası harika."

Fakat gölün sessizliğini bozan bazı sesler vardı ve başımı sola çevirince avlunun ucunda talim yapan savaşçıları gördüm. Kılıç, topuz, kalkanlar birbirine çarpıyordu.

Ardell, keskin bir kılıcı Kaidan'ın kalkanına indirdiğinde oğlan az daha ortadan ikiye ayrılacaktı. Aslında... Hınzırca gülen suratından durumun pek de öyle olmadığını düşündüm. İriliğini kullanarak Ardell'e kalkanla sert bir şekilde vurdu. Kız geriye sürüklenirken düşmeden ayakta kalabilmeyi başardı.

Çatışma devam ediyordu. Savaş boyalarını sürmüş Camilla mızrağını fırlatınca kocaman demir uç Kaidan'ın kalkanına saplandı. Kaidan, göz devirerek kalkanı bir kenara atarken "Teker teker gelin, hanımlar," dedi.

Birden nefesi kesiliyormuş gibi elini boğazına götürdüğünde afalladım. Kaidan tek dizinin üzerine çökerken Ardell'in yumruğunu da suratına yedi. Sonunda boğazını tutan her neyse, kurtulmuş gibi derin bir soluk verip yere sere serpe uzandı.

"Hile!" dedi Kaidan bağırarak. "Spiritus kullanmak yasak!"

"Spritus mu?"

Dışımdan düşündüğüm için kendime lanet ettim çünkü Blue şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. "Cadıların kendilerine has özel güçleri. Bunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Afalladım. "Elbette, tabii. Ben, sadece böyle bir Spiritus görmemiştim. Neydi o?" *Daha neler duyacaktım?*

"Ardell ve Arion bir *Vacuum*. Yani etrafımızdaki havayı çekebilir, o ortamda kim varsa nefessiz bırakabilirler."

Ürpererek onlara baktım. Arion, elinde kılıcını döndürerek bir atmaca gibi talim alanını tarıyordu. O sırada beni gördü. Evet, gitme zamanımız gelmişti.

"Blue, gitsek iyi..."

Çok geç kalmıştım zira hızlı adımlarla bana doğru gelmeye başlamıştı bile. Ardell kardeşinin baktığı noktayı yakaladı ve talimi bıraktı. İkisi de oyuncağını bulmuş çocuklar gibi bana odaklandılar.

"Prenses," dedi Arion dişlerini bir kaplan gibi göstererek sırıtırken. "Bizimle talim yapmak ister misin?"

Nabzım tenimin altında dalgalanıyordu. "Lüzum yok," derken gerilediğim için sırtım taş tırabzana çarptı. "Ben savaşçı değilim."

Ardell'in kınayan bakışları üzerimde dolaştı. "Orası belli. Küçük, korkak bir prensesten fazlası değilsin."

O an, kan beynime sıçradı ve sağduğumun bütün iplerini kaybettim. Ailesini Gordionlular öldürdü diye bana düşman olabilirlerdi ama şahsıma edilen hakaretleri kabul edemezdim. Skedwallerların öfkesi bulaşıcı bir hastalık gibi bana gelmişti. "Sen de kendini beğenmiş bir kaltaktan fazlası görünmüyorsun."

Ardell'in cam gibi gözleri büyüdü, verdiğim karşılık onu şaşırtmış gibiydi. "Ne dedi o bana?"

"Belli ki bir Gordion küfürü. Fahişe demek istemiş olabilir." Kaidan'ın yumruğunu çenesine koyup benim lisanımı çözmeye çalışıyor gibi gözlerini kısmasına neredeyse gülecektim.

"Tam üzerine bastın," dediğimde bir şey oldu.

Etrafımdaki hava titreşti, sanki bir geçit açılmış tüm oksijenimle birlikte ruhumu da çekiyor gibiydi. Blue'nun "Arion!" diye bağırdığını duydum. Yaşadığım dehşetle elim boğazıma giderken öksürmeye çalıştım ama havasızlık boğazımı düğümledi.

"Arion bırak onu!"

Soluk alabilmek için saçma sapan sesler çıkarıyordum. Onun görüş açısından çıkmam, kaçmam gerekiyordu ama kapıyla tam aramda duruyordu. Bir şeyler yapmam lazımdı, bir şeyler yapmam...

O an, mantığımla kalbim arasındaki ip koptu ve sırtımı geriye vererek kendimi tırabzanlardan aşağı bıraktım.

***

O kadar yüksekten düşmüştüm ki suyla çarpışmanın etkisi tüm uzuvlarımı neredeyse felce soktu.

Gölün serin suyu bedenimi kucaklarken ölmüş olabileceğimi biliyordum. Havada süzüldüğüm birkaç saniyede Arion'un kıskacından kurtulup nefes alabilmiştim fakat şimdi de hâlâ hava için çırpınan bedenim suyun altında olduğumu idrak etti.

Gözlerimi açarak ne kadar derinde olduğumu ölçmeye çalıştım. Suyun yüzeyi sonsuz bir uzaklıktaydı. Gözlerim bir hareket algıladığında ise tek sorunumun bu olmadığını fark ettim.

Bu dünyaya düştüğümden beri sayısız dehşet anı yaşamamış, sayısız kere ölümü kucaklamıştım ama şu an yaşadığım dehşeti anlatacak hiçbir kelime yoktu. Ölüm bile beni gördüğüm şeyden daha çok korkutamazdı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bu hareketim büyük baloncuklar çıkarmaktan ve yarım kalan son nefesimi de vermekten başka bir şeye yaramadı.

Göğsümün ortasına bir ağrı havasızlıktan değil, dehşetten yıldırım gibi saplandı. Ellerim yüzmek için iki yana çırpınmayı bile kesmişti, donarak önümde duran şeye baktım.

Devasa canlıya. TANRIM.

Böyle bir yaratığı daha önce ne belgesellerde görmüştüm ne de varlığının olabileceğine ihtimal verirdim. Su altı yaşamı beni her zaman ürkütmüştü, bir bilinmezlikti. Ve şimdi soğuk suyun içinde ürperen vücudumla bu su yaratığına yem olacaktım.

Gökdelenlerden bile uzun bir kertenkeleye benziyordu, sırtında ise kabuk gibi sert durup sivri uçları olan zırhlı derisi vardı. Elleri ve ayakları perdeliydi. O kadar büyüktü ki bu göle nasıl geldiğini anlayamadım.

Ensemden başlayan ürperme tüm vücudumu sarmıştı. Belki de o beni yemeden önce boğulurum diye umut ettim. Ki bu isteğim gerçekleşiyordu, görüşüm bulanıklaştı ve havasızlık beni hızla esir aldı.

Hayvan sivri dişlerini gösterdiğinde, yemeğine gülümser gibiydi. Sapsarı gözleri suyun içinde birer meşaleydi, bulanık görüşüme rağmen algılayabilmiştim. Gözlerimi tamamen kapattım ve kendimi ölüme bıraktım.

O an sivri dişler etime girip beni parçalamadı ama çalı gibi dokunaçlar gövdemi sarmıştı. Başka bir yaratığın saldırısına uğradığımı sandım ama hızla yüzeye çekilen bedenimin sarsıntısıyla düşüncelerim kesildi.

Siyah dokunaçlar beni yukarı hızla çekti ve canavarın sivri dişleri tam beni yakalayacağı sırada suyun üzerine çıkardı. Dişlerin birbirine çarptığı anı görebilmiştim.

Saliselerle hayatta kalmıştım.

Yarı baygın bir şekilde tekrar kendimi düştüğüm avluda buldum. Kaygan dokunaçlara sıkı sıkıya tutunmuştum ama gücüm temiz havayı görünce tükendi ve öksürüp su püskürtmekten başka bir şey yapamadım.

Dokunaçlar beni terk ederken bulanık zihnimle onların ayakta bir kral gibi dikilen Blake Nightingale'in elinden çıktığını gördüm.

Yaşadığım şoklara bir yenisi eklense de daha fazla gücüm kalmamıştı. Kendimi avlunun sert yüzeyine yasladım. "Üzerine bir şey getir," dedi Blake dehşetini buradan bile hissedebildiğim Blue'ya. Sonra ilgisini kardeşlere yönelttiğini hissettim. "Siz, taht odasında bekleyin."

Arkasını dönüp, tertemiz çizmeleriyle avluyu terk ederken yerden ona bakıyordum. Nasıl olduğuma bakmamıştı bile. Kardeşler onu takip ederken gözlerimi kapatıp artık bu dünyadan kaçmabilmeyi diledim.

Ne kadar süre orada öyle kaldım bilmiyorum, belki birkaç saniye belki dakikalar belki saatler ama kuru bir kumaş bedenime sürtündü. Blue'nun gelmiş olabileceğini düşünerek soluğumu bıraktım. Sıcaklığına sarınmak istercesine kumaşa tutundum ama bu kumaş başkasına aitti.

Gözlerimi yarım açıp rengi gördüm ve onu tanıdım. "Gölge," dedim zihnimin son kırıntılarını da kaybetmeden önce. Beni tutarak iyice kendine

yasladı. Kucağına aldığını hissettiğimde başım sert gövdesine düştü. O an belki yaşadıklarımdan belki de Blake ve Skedwaller kardeşlerin soğukluğundan kaçmak için ona sığındım.

"Beni bırakma."

Geri kalan kayıp bir zihin ve Gölge'nin sessizliği oldu.

-

Heyyyoooo. Yeni bölümü nasıl buldunuz, Zamansız böceklerim?

Rosanna için size bir görsel bırakmıştım ama kızı değiştirmeye karar verdim. İşte temsili Rosanna Camborne.

Valla ben kıkır kıkır gülüyorum. Çok sinsi planlarım var çook.

Daha çok şeyden haberdar olmak için;

İnstagram hesabım : M.rise_

Bir sonraki bölümde, görüşürüz!

Bölüm 6 : Bilinmeyen Diyârlar

Multimedia: *Ardell, Arion, Remus, Camilla, Kaidan, Blue*

İyi okumalar, Zamansızlar:)

-

Kaybolmuştum.

Sadece üzerinde bulduğum kara parçasında değil, *zamanda* kaybolmuştum.

Efsanelerde okuyabileceğim canlılarla karşılaşıyor, ölümün kıyısında sürüklenip duruyordum. Tüm bunların ortasında akıl sağlığımı koruyamaya çalışmak da varlığımı yavaş yavaş tüketiyordu. Annemi özlüyordum, onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kanımı donduruyordu.

Deli gibi titriyordum. Uzuvlarım benden izinsiz sarsılıyor, midem neredeyse ağzıma geliyordu. Birkaç kere öğürdüm fakat boğazımdan sadece göl suyu akıyordu.

Ellerim birer pençe gibi siyah, sert kumaştan yapılma gömleğe yapışmıştı. Onun da eldivenli parmakları bedenimi sarmış, beni ayakta tutuyordu.

Gölge. Onun varlığının beni güvende hissettirmesi saçmalıktı. Beni yakalayan, köprüden aşağı uçmamı emreden ve neredeyse donmama sebep olan *oydu*. Fakat yine de beni kaleye getirme görevi bittiğinde yaralarımı tedavi ettirmişti ve ben bir şekilde şu an, ona sığınmıştım.

Öğürmelerimi sabırla bekledi, ardından beni tamamen kaldırıp kaldığım odaya doğru seri adımlarla taşımaya başladı. Yarı baygındım ama zihnim her an bir tehlikeye karşı atakta durarak tamamen kapanmayı reddediyordu.

Odaya geldiğimizde Blue'nun sesi bize katıldığını belli edercesine kulaklarımda çınladı. "Himotep'i çağırmalarını söyledim, kısa sürede burada olur."

Gölge, botları yerdeki ipek halıyı döverken hızla beni yatağa bıraktı. Gömleğini zorlukla bıraktığımda yataktan birkaç adım uzaklaştı ve peçesinin ardından bana baktı.

Pencereden vuran ışığı kapatıyor, gerçekten bir gölgeye benziyordu. "Yanlış kişiyi yakaladın," derken kelimeler ağzımın içinde boğuluyordu. Kilitlenen çenemi tekrar hareket ettirip bu sefer bağırdım. "Lanet olsun yanlış kişiyi yakaladın!"

Ellerim yatağın kumaşını kavramıştı. Gölge, sessiz bir heykel gibi dikilip beni izliyordu. Blue da sol taraftaydı. "Ben Prenses değilim. Anlıyor musun? Gitmek istiyorum, burada olmak istemiyorum!"

Çığlıklarım odada yankılanıyor, Blue'nun telaşla ne yapacağını bilemeyerek kıpırdanmasına neden oluyordu ama Gölge'de tepki yoktu.

Zorla yutkunarak panik atağımı kontrol etmeye çalışsamda nafileydi. Elimle başımın altındaki yastığı kavradığım gibi Gölge'ye fırlattım. "Bu senin hatan. Beni nasıl yakaladıysan, öyle kurtar buradan!" Sonra titremelerim artçı bir deprem gibi devam etti.

Sonraki dakikalar ise Himotep'in gelip beni incelediğini ve bir sıvı içirdiğini fark edecek kadar kendimdeydim ama odadan kaba adımlarla çıkan Gölge'yi gözden kaybettiğimde kendimi de kaybettim.

-

Ayaklarım çıplaktı. Üzerimde Kalli'nin bikinimin üzerine giymem için verdiği kısa, beyaz elbise vardı.

Ormanın içinde koştuğumu fark ettim, tıpkı Hiddenfield'da o oyuktan düştükten sonra ormanda gezinirken beyaz yılanı görüp kaçtığım gibi... Rüyadaki zihnim olanları hatırlıyordu fakat bu sefer o yılandan kaçmadığımı biliyordum. Bu sefer başka bir şeyden kaçıyordum.

Başka birinden.

Zihnim bana, iyiliği, güvenli kişiyi bulmamı haykırıyordu. O, benim kaderimdi.

Ormanın ortasında bir patika belirdi, çamur yola kendimi atıp yolun iki tarafına bakındım. Bir tarafta beliren ışığı gördüğüm an bacaklarım oraya yöneldi. Oradaydı, beni peşimdeki kötüden kurtaracaktı.

Falcon Sarpedon, diye haykırdı zihnim fakat birden önümde beliren biriyle olduğum yerde durdum ve dudaklarım dehşetle başka bir isim mırıldandı.

"Blake Nightingale."

Yüzünü ilk defa rüyamda net bir şekilde görebiliyordum. Göz göze geldik. Dudaklarında tatminkâr bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Nefesim tıkanırken uyandığımı hissettim ama bedenim sıçrama kabiliyetini kaybetmişti. Umutsuz bir çabayla gözlerimi aralamaya çalıştım fakat göz kapaklarımda sanki birer külçe var gibiydi. Son bir gayretle tekrar denedim ve görüş açıma tavanı alabildim.

Burası Boston'daki aile evimin ya da New York'daki öğrenci evimin tavanı olamayacak kadar yüksekti ve oymalı taşlardan oluşuyordu. Hâlâ *Scathan*'daydım. Sanki cam kırığı döşeli bir yatakta yatıyormuşum gibi rahat değildim çünkü burada olmak istemiyordum.

Hüsranla iç çekemeyecek kadar bedenim ve tepkilerim uyuşmuş haldeydi. Beynim olanları algılamak istercesine çalışırken başımda bir zonklamaya neden oldu.

O an yaşananlar aklıma geldi ve uyuşan bedenim ani bir elektrik akımına maruz kalmış gibi titremeye başladı. Suyun altında geçirdiğim dakikalar şimdi bile nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Yaratığın parlak sarı gözleri, beni kıl payı sıyıran devasa keskin dişleri...

Bu sefer uyuşuk bedenim bile tepki verdi ve ani bir refleksle yatakta oturur pozisyona geçip etrafa bakındım.

Oda mum ışıkları ve açık pencereden vuran ay ışığıyla aydınlanıyordu. Nefes nefese bana verilen odada uyandığımı fark ederken gözlerime takılan bir diğer detayla sık nefeslerim hezimete uğradı.

En az su altındaki yaratığı görmüş kadar irkilmiştim.

Blake Nightingale, yatağımın ucunda altın rengi kolları olan görkemli bir sandalyeye yayılmış, bir kolunu sandalyenin koluna dayayıp parmaklarını birbirine dalgın dalgın sürterken beni izliyordu.

Mum ışığı siluetini aydınlatacak kadar fazlaydı fakat siyah saçları ve üzerindeki gümüş işlemeleri olan siyah ceketiyle karanlığa karışmak ister gibiydi. Yine de ne yaparsa yapsın zümrüt gözlerinin parlaklığı onu saklayamazdı.

Bacağına dolanan beyaz şeyi fark ettiğimde ise bu sefer sırtım neredeyse yatak başlığına değecekti.

Sedna.

Miskin bir kediye benzer bir halde sahibinin bacaklarında kestiriyor gibi görünüyordu.

Gördüğüm rüyanın da etkisiyle ondan daha da uzaklaşmak istedim ve sırtımı tamamen yatağın başlığına dayadım. Onların olduğu bir odada, savunmasız bir şekilde baygın olduğumu bilmek beni daha da gerdi. Yılanına yem olabilirdim. Daha da kötüsü beni hiç bilmediğim büyüleriyle yok edebilirdi. Ya da belki de...

O ellerinden çıkan siyah dokunaçlar da neydi, Tanrı aşkına? Beni suyun içinde yakalamış, bir halat gibi yukarı çekmişti. Her ne kadar kurtulmama neden olsada korkunç bir şeydi.

Bakışlarımız birleştiğinde mum ışığının yer yer dolaştığı yeşil gözleri ensemden sırtıma doğru soğuk bir dalganın yayılmasına neden oldu. O kadar uzun süre sessizce birbirimize baktık ki arada dillendirilmemiş bir sürü kelime birikti.

"Bırak beni."

Dişlerimin arasından söylediğim cümleden sonra aramızda uzayan sessizlik son buldu. Blake, başını yana yatırdı ve ilginç bir gösteri izliyormuş gibi beni süzdü.

"Ölmek istemiyorum."

Onun karşısında cümle kurmak hâlâ bana zor geliyordu, yine de söylemek istediğim iki cümleyi sesim titremeden dile getirmiştim.

Bir elini yılanının başına götürüp onu okşarken yüzüklü parmaklarından birini çenesine sürttü ve ağır, derin bir sesle konuştu. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Boğazımda bir nabız tekledi. O kadar şiddetliydi ki neredeyse elimi boğazıma götürecektim. Pencereden esen hafif bir rüzgâr aramızda dolaştı. Üzerimde suya düştüğümde ıslanan kıyafetlerim değil, beyaz bir gecelik vardı. Blake'den kendimi sakınmak ister gibi yorganı biraz daha üzerime çektim. Beni Blue'nun giydirdiğini umuyordum.

Blake yüzüne ürpertici bir duygunun ışığı yansısa da sözlerine aynı soğukkanlılıkla devam etti.

"Aksine karar vermediğim sürece."

Gözlerimi tam üç kez ağır ağır kırptım ve dudaklarımı belli belirsiz aralayarak havayı içime çektim. Şimdilik ölmeme izin vermeyecekti ama aksine de karar verebilirdi ve bu kararı almasını ne sağlardı bilemiyordum. *Sahte Prenses olmam gibi bir şey olabilirdi.*

"Beni öldürmeye çalıştılar," dedim sonunda sesimi bulduğumdan emin olunca. Hatta sesim, kulağa sinirli gibi geliyordu. Skedwaller kardeşler beni öldürmeden rahata ermeyeceklerdi.

Sakince cevapladı. "Bu bir daha tekrarlanmayacak."

Çehresi hiçbir insani duygu belirtisi göstermezken sanki artık çok güvenli bir yerdeymişim gibi konuşuyordu. "Buradaki her tehlikeyi kontrol

edebilirmişsin gibi konuşuyorsun fakat bilmem farkında mısın, kaleni çevreleyen gölde devasa bir *yaratık* var!"

İstifini hiç bozmadan Sedna'yı sevmeye devam etti. "O *Kupala*, prenses. Ve onu oraya ben getirttim zira bunun için korsanlara epey ödeme yapmam gerekti."

Ağzım açık kaldı.

Dehşetle büyüyen gözlerimi yavaşça tekrar normal boyutuna getirmem birkaç saniyemi almıştı. *Kupala. Korsanlar*. Mükemmel bir çağa düşmüştüm. Hangi yüzyıldaydım, hiçbir fikrim yoktu. Benim derslerde öğrendiğim tarihe hiç benzemiyordu. Nemfler, cadılar 21yy da sadece fantazi romanlarında olurdu şimdi buradalardı işte.

"Ne?" dedim bomboş gözlerle. *Göle bir yaratık koydurmuştu.* "Neden?"

"Görevi kaleyi korumak. Hiçbir savaşçım ya da çalışanım suya düşecek kadar ahmak değildir, bu yüzden bizim için bir tehlike arz etmiyor."

Dişlerimi sıktım. Suya sanki bilerek düşmüşüm gibi bir de ahmak damgası mı yiyordum?

"Belli ki tutsaklarınızı hesaba katmamışsınız, Efendi Nightingale."

Bu ana kadar onu sakin oturmaya zorlayan ipler her idiyse koptuğunu o an anladım. Sedna, sessiz bir komut almış gibi kıvrılarak Blake'in kucağından indi ve odada bir yerde gözden kayboldu. Bana yaklaşmıyor olmasını umuyordum ama o an onu takip etmek yerine sahibine gözlerimi dikmiştim.

Ağır bir hamleyle ayağa kalktığında bana yaklaşmaması adına yataktan fırladım. Blake, bu tavrıma şaşırmış gibi değildi. Tehditkâr yürüyüşünü değiştirmeden zarif bir asaletle bana yaklaşmaya devam etti.

"Şayet tutsağım olsaydın," dedi yumuşak bir sesle, "şu an bulunduğun durum, senin için en güzel hayâl olurdu." *Gülümsedi.* Tatlı bir kuşu yedikten sonra karnı tok bir kedinin atabileceği gülümsemedendi. "Misafirimsin, Prenses."

Yakınımdaydı.

Yağmur kokusunjn üzerime hücum etmesi varlığının her zerresini daha çok hissetmeme neden oldu. Parlak çizmelerinin ucu neredeyse benim çıplak ayak ucuma dokunacaktı. Sanki odanın mumları daha güçlü yanmaya başlamıştı.

Boy farkımızdan dolayı başımı geriye atmıştım ve onun da yerdeki bir böceği inceliyor gibi beni izlemesine karşılık verdim. Aristokrat yüz hatları ve solgun teniyle gerçekten donuk bir soyluya benziyordu ama gözlerinin ardında vahşi bir parıltı vardı.

"Neden büyünü kullanmıyorsun?" Sesinde merak ve şüphe gizliydi.

"Büyü güçlerim yok."

Bu cevabımın doğuracağı sonuçları düşünmeden konuşmuştum. Muhtemelen prenses de büyülü bir yerden geliyordu. Panik atak geçirdiğim esnada Gölge ve Blue'ya prenses olmadığımı haykırdığımı hatırlıyordum ama bunu Blake'e de söylemişler miydi, bilmiyordum. Belki yanlış kişiyi yakalamanın sonuçlarıyla yüzleşmek istemiyorlardı.

Ben tam gerginlikten patlayacakken Blake güler gibi bir ses çıkardı. "Seni her şeyden bihaber yetiştirdiler, değil mi?" Alay eder gibi başını iki yana sallayarak derin bir iç çekti. "Uzun süre seni bir kuleye kapattıklarını işitmiştim. Belki de doğrudur."

Soru sorar gibi yüzüme baktığında yakınlığından dolayı nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Ayak parmaklarım kıvrılmıştı, bedenim kaskatıydı. İçeri dolan hava ve Blake'in yüzüme çarpan soğuk nefesine rağmen, neredeyse ceketinin kumaşına değecek olan burnumun ucu yanıyordu.

"Kim bilir belki Rapunzel hikayesini benden esinlenmişlerdir."

Kendi kendimle dalga geçer gibi mırıldandığım cümleyi duyan Blake'in anlam vermek isteyerek bana daha da yaklaştığını fark ettim. Odada Sedna'nın sürünme sesinden başka bir ses yoktu. Bulunduğum yerde bir

yılanın olmasının, şu an dibimde duran Efendi'den daha az korkutucu olması komikti.

Onu yazarken nasıl yazardım, diye düşünmekten kendimi alamadım. Çenesini, elmacık kemiklerini, dudaklarını ve yumuşak görünen saçlarını böyle yazmayacağıma emindim. Gerçek olup olmadığını test etmek ister gibi elimi kaldırıp yanağına dokunmak istedim. Neyse ki böyle bir hamle yapmamıştım.

Blake, bakışıma yerleşen merakı fark etmiş olacak ki aniden geri çekildi ve tuttuğum nefesimi gürültüyle vermemeye çalıştım.

"Benimle ne yapacaksın?"

Siyah ceketi omuzlarında gerilmişti. Gümüş rengi işlemeler, artan mum ışığında kendini daha çok belli ediyordu. Ceketinin yakasından çok az görünen boynundaki koyu lekeyi mum ışığında ayrıntılı inceleyemiyordum.

"Gordion Hanımı Rhea ile gerekli pazarlığı yapana kadar benimle kalacaksın," dedi ilgisiz ses tonuna bürünürken.

Gordion Hanımı Rhea, prenses olmadığımı anlayınca benim için pazarlık yapmayacaktı.

"Peki ya işine yaramazsam?"

Cevabını beklerken duygularım bir nabız gibi vücudumda dalgalanıyordu.

Yeşilin en can alıcı tonuna sahip gözleri, yüzümde takılı kaldı. "İşime yaramayı dile," dedi yumuşak bir tonda.

Sonra arkamdaki kapı kendiliğinden açıldı ve Sedna onu takip ettiğinde bana yaklaşmaması için ürpererek yatağın üzerine çıktım. Bu komik hareketime aldırmadılar ve ikisi de odayı terk etti. Kapı tekrar kendiliğinden kapandığında yatağa resmen yığılmıştım. Uzun süre boş boş tavanı izlerken bir şeyi çok iyi kavramaya başladım.

Buradan kurtulmaya çalışsamda gün geçtikçe Scathan topraklarına daha çok batıyordum.

Şafağın ilk ışıkları pencereden içeri süzülene kadar uyuyamamıştım. Pencereden süzülen havanın sert solukları yüzüme çarpıyor, daha da uyanık kalmamı sağlıyordu.

İçinde bulunduğum durumdan nasıl kurtulabileceğime dair türlü senaryolar kurmuş, hepsinde de kalenin çevresindeki *Kupala'ya* yem olmuştum. Ya da Blake'in yılanı Sedna, boğazıma dolanıp beni boğmuştu. Bir tanesinde ise direkt Blake Nightingale'in dokunaçları tarafından asılmıştım.

Blue odama geldiğinde göz altı halkalarım ve karışık saçlarımla korkunç görünüyor olmalıyım ki derin bir soluk aldı.

"Korkunç görünüyorsun, prenses."

Tam isabet. Boş gözlerle ona baktım. Mavi, uzun saçlarını örmüştü ve üzerinde kahverengi bir pantolon, beyaz gömlek ve gömleğini saran kahverengi bir korse vardı. O kadar değişik bir güzelliği vardı ki gerçekten bir peri kızı olduğunu idrak etmek için onu ilk defa net bir şekilde inceledim. Sırtından kanatları çıksa yadırgamazdım. *Nemfti*. O bir Nemfti.

"Bana prenses diye seslenme."

Boğuk sesimle onu uyardığımda bana ihtiyatla bakmayı sürdürdü. Kafayı yediğimi anlamıştı muhtemelen.

"Nasıl seslenmemi istersin? Leda?" Sonra duraksadı. "Bir prensese direkt ismiyle hitap etmek tuhaf geliyor. Ben soylu değilim."

"Ross diyebilirsin."

Blue bu sefer tamamen afallamıştı. "O da ne demek? Bir anlamı var mı?"

Cevap vermedim.

Bana iyice yaklaştı ve yatağımın ucunda durdu. Dizlerimi kendime doğru çekmiştim ve kollarımı dizlerime dolamıştım. Eğer kolları arkadan bağlı

beyaz bir önlük geçirseler, akıl hastanesine kapatılmış hastalardan farkım yoktu.

"Sen iyi misin, pren..." Öyle bir bakış attım ki aniden duraksadı ve gözlerini kırptı. "Yani Ross?"

O an gözlerim dolmaya başladı. Adımı birinin dudaklarından duymayalı ne kadar zaman olmuştu? Belki birkaç gün ama bu bile duygusal durumumu allak bullak etmişti.

"Bu olanlar çok fazla," dedim dişlerimi dudaklarıma geçirerek. Zor da olsa ağlamamayı başarmıştım. "Anlayamadığım çok şey var."

"Bana sorabilirsin, yetkim dâhilinde olduğu sürece sana cevap veririm."

Bir an hiddete kapılıp elimi savurdum. "Sorun da bu ya! Tüm yetkiler *onda*! Lanet olası Efendiniz de!"

Blue'nun zaten açık olan ten rengi attı. Kalbi ağzına gelecek gibi duruyordu. "Sessiz ol," dedi uyarırcasına kısık sesle. "Saygısızlığı hoş karşılamaz."

"Neyi hoş karşılar ki?" Dişlerimi kenetleyip başımı dizime dayadım ve tekrar atak geçirmemek için çabaladım. "Size prenses olmadığımı söyledim," dedim sakinleştiğimde. "Neden Efendinize söylemediniz?"

Başımı kaldırdığımda Blue, yüzündeki temkinli ifadeyle beni izliyordu. "Efendi biliyor."

NE? Nefesim boğazıma tıkandı.

"Prensesi yakaladığımızda onun zaten kurtulmak için böyle şeyler söyleyebileceğini biliyorduk." Blue üzgünüm der gibi dudağını ısırdı. "Yani bu söylemlerin işe yaramaz."

İnleyerek iç çektim ve başımı tekrar bacaklarıma gömdüm. *Harika.* Bu yüzden dediğimi önemsememişti bile. Eğer prenses olmadığımdan şüphelendiyse bile işine yaramazsam sonucunun hiç iyi olmayacağıyla ilgili bana imada bulunmayı da ihmal etmemişti.

"Efendi Gölge'ye ölümüne güvenir ve o seni getirdiğiyse, aksini sorgulamaz." Duraksadı. "Hiçbirimiz sorgulamayız."

Gölge'nin adı geçince dişlerimi biledim. O lanet peçeli yanılmıştı ve onun yüzünden buradaydım. Bu işi düzeltebilecek kişi oydu.

"Kalksan iyi olur. Banyo yapmana yardım edeyim, öğleden önce yola çıkacağız."

Aniden başımı kaldırdım. "Ne? Nereye gidiyoruz?"

Blue, kapının önündeki hizmetçilere su getirmeleri için seslenirken bana kısa bir bakış attı. "Göl kalesi, Efendi'nin asıl evi değil. Sadece insan kasabalarına ve başka toprakların sınırlarına yakın olduğu için konakladığı bir yer."

Ne? "Şimdi asıl evine mi gidiyoruz?"

"Evet," dedi Blue. "Köprü olmaması insanları buradan uzak tutuyor. Gölde bir yaratığın kol gezdiğini de biliyorlar ve güçsüz sandallarını buradan uzak tutuyorlar. Ama şimdi sen söz konususun."

Kaşlarımı çattım.

"Burası alenen bir savaş ihtimalinde kapana kısılmamıza neden olur. Henüz Morian'a ulaşmadığın haberi yayılmadığı için birkaç gün daha kalacaktık ama," dedi ve mahcup bir şekilde dudağını ısırdı, "dünkü olaydan sonra Efendi yolculuğu biraz öne aldı."

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. Yaratığın kol gezdiği gölle çevrili bu yerden kurtulacağıma sevinmiştim ama eğer Gordion sınırından uzaklaşıyorsak *beni buldukları* yerden de uzaklaşıyoruz demekti.

Hiddenfield'daki oyuktan düştükten sonra ilk çıktığım göle geri dönmeliydim. Belki de kendi zamanıma dönmemin yolu buydu. Beni boğulmaktan kurtaran su yaratığınk hatırlayınca göğsümde tuhaf bir sıkışma oldu.

Konudan sapmamaya çalışıp "Morian," diyerek tekrarladım Blue'nun söylediği kelimeyi.

Soru sorar gibi çıkan sesimi fark eden Blue bu sefer şüpheyle beni süzdü. Prenses olmadığımı haykırdığımda beni ciddiye almadıysa bile şu an almaya başlayacak gibiydi. "Oraya gelin gidemediğin için üzülüyor musun?"

Sorduğu soruyla beraber afalladım. Şimdi bana anlayışla bakıyordu, sanki düğününe gidemediği için üzülen bir gelin olabilirmişim gibi...

Cevap vermedim. Kafamda bambaşka şeyler vardı.

Bir Gordion Prensesi'ydim ve Morian'a gelin gidiyordum. Blake, diplomatik bir birleşmeyi engelliyor olmalıydı. Benim için pazarlık yapacağını söylemişti... Acaba beni bırakmak karşılığında ne isteyecekti?

Aptal! diyerek başıma vurmak istedim. Tüm bunlar beni değil, prensesi ilgilendiriyordu. İşe yaramadığımı anladığında beni ya kendi öldürecekti ya da yılanı. Belki Skedwaller'ın önüne kellemi uçurmaları için bile atabilirdi.

"Blue," dedim sesimi sakin tutmaya çabalayarak, "Hizmetlimle konuşmak istiyorum." Ailis'e sormak istediğim tonlarca soru vardı ve benim prenses olmadığımı bilen tek kişiye de ulaşamıyordum.

Blue sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "Bu benim yetkim dâhilinde değil. Efendi, sadece sana uyum sağlaman konusunda yardım edebileceğimi söyledi."

Blue'nun yanımda bir emir sonucu bulunduğu gerçeği kendimi daha da yalnız hissetmeme neden oldu. Bunu anlamış gibi tekrar konuşup açıklamaya girişti.

"Ona seninle ilgilenmek istediğimi söylediğim için buna izin verdi."

Bunu kendi isteğiyle yaptığını belli etmesi bir nebze de olsa beni rahatlatmalıydı ama gevşeyemiyordum. Beynimin çarkları süratle dönüyordu ve parmaklarımı açıp kapayarak bir çıkar yol aradım.

Göl kalesinden kurtulacaktım ama şimdi şeytanın asıl cehennemine gidiyordum.

Hizmetçiler gelip suları küvete taşıdıktan sonra odadan çıktılar ve yine Blue'yla baş başa kaldık. Banyo suyuna yine nemf özünü bırakırken ortaya çıkan güzel kokuyu alınca memnun olarak gülümsedi.

"O şey," dedim biraz dalgın bir sesle dün olanları ister istemez düşünmeye başlayarak. "O şey de neydi öyle?" Ellerimi havaya kaldırıp Blake'in elinden çıkarak beni kurtaran dokunaçları ima ettim.

Blue'nun yüzündeki memnun ifade gitti, sabit bir tutuma büründü. Hatta bana biraz gerilmiş gibi bile gelmişti.

"Onun elinden çıkan siyah dokunaçlar," dedim bu sefer dillendirerek, "onlar neydi?"

Blue dudaklarını birbirine kenetledi. Eğer tüm büyü güçlerine sahip olanlar yapabiliyor olsaydı, şu an benim bu sorumu garip karşılıyor olurdu çünkü belli ki beni de kendileri gibi sanıyorlardı. Blue ise garipsememişti, sadece gerilmişti. Efendisinin nasıl biri olduğuyla ilgili konuşmak istemiyor gibiydi.

Tavrının garip kaçtığını düşünmüş olacak ki beceriksizce gülümsedi. "Onunla ilgili illaki bir şeyler duymuşsundur ve parçaları birleştiren ben olmak istemiyorum. Buna yetkim yok." Benim boş gözlerle ona baktığımı görünce hafifçe gözleri büyüdü. Hiçbir şey duymadığımı anlamıştı. "Ah prens- yani *Ross*, seni yer altında mı büyüttüler? Bambaşka bir dünyadan geliyor gibisin."

Çok doğru noktaya parmak bastın.

Blue, konuyu fazla uzatmadı. "Banyo zamanı."

Bu sefer banyomu kendim yapmıştım. Küvetin içinde *siyah dokunaçları* düşünürken uzun dakikalar geçirmiş olmalıyım ki Blue sabırsızca kapıya vurup çıkmamı sağlamıştı. İlkel banyoya alışsam da taş tuvalete oturmaktan popom ağrıyordu. Neyse ki lazımlıkla falan iş görmüyorduk.

Bana bazı şeyleri sormamı garipsemeden anlatabilecek biri lazımdı. Bunun içinde en iyi yol, Ailis'di. Ona nerden geldiğimi açıklamak zorunda değildim ve birçok şey hakkında bilgisi olmasını umdum. Bir şekilde onunla konuşmalıydım.

Her ne kadar pantolon giymekte ısrar etsem de Blue buna izin vermemişti. Efendiyle yolculuk yapacağım için daha resmi bir şeyler giymem gerektiğini söylemişti ve uzun eteği olan koyu demir grisi bir elbise giymiştim. Sutyenlerimi özlüyordum, zira belime dolanan korse göğsümü sıkıştırıyordu ve daha dik olmasını sağlıyordu ama belimi sardığı için nefessiz kalacak gibiydim. Alışamadığından kıpırdanıp duruyordum. Göğüs kısmı bağcıklıydı, ipler bir çözülse ortaya çok da büyük olmayan göğüslerimin bir kısmı sergilenecekti.

Himotep'in kremleri işe yaramış görünüyordu, yara izlerim ve morluklarım artık daha solgundu. Canım da eskisi kadar yanmıyordu. Gölge en baştaki taştan halinden sıyrılıp insafa gelerek beni ona götürdüğü için şanslıydım.

Hizmetçilerin korsemi sıkmalarına ve saçlarımı taramalarına izin vermiştim, artık onların hevesle işlerini yapmalarına engel olacak takatim kalmamıştı.

Son olarak Blue, Scathan'da son baharın - *hangi mevsimde olduğumuzu da öğrenmiş olmuştum*- aldatıcı olduğunu, bir an sıcakken bir an buz tutabileceğini söylemiş ve üzerime elbiseyle uyumlu bir pelerin takmıştı.

Odadan çıkmadan önce ilk geldiğimde parfümlerin ve pudranın olduğu bankoda bulduğum küçük bir kutuya koyduğum Gölge'nin Dowra'da bana verdiği *Şeytan minaresini* aldım. Tehlikede olduğumda çalmamı söylemişti ve bu jestine şu an dudaklarımı kıvırmadan edemedim. Odamdan çıkıp merdivenleri inerken parmaklarım taş tırabzanlara sıkı sıkı kenetlenmişti.

"Onunla aynı arabada mı gideceğim?"

Blue, beni teşvik etmek ister gibi rahatlatıcı bir sesle mırıldandı. "Efendi, senin onun arabasında yolculuk etmeni istedi."

Büyük holde yürürken adımlarım sanki bir ileri iki geri gidiyordu. "Gölge nerede?"

Bu sorumun cevabını kalenin dış cephesine açılan kapıdan sonra dışarı çıktığımızda aldım.

İki siyah devasa aygırın çektiği, siyah ve gümüş renkleriyle döşenmiş bir araba vardı. Onların önünde de atlarına binmiş Skedwallerları gördüm. Amazon Camilla, Kaidan ve Remus da onların önündeydi ve Remus'un arkasında Gordion hizmetlisi Ailis oturuyordu. Tanımadığım birçok savaşçı vardı ve en önde ise siyah bir atta *o* oturuyordu.

Gölge.

Onunla gitmek istediğimi fark ettim. Atın üstünde popom uyuşacak olsa da buraya gelirken ki yolculuğum, Blake'in arabasında gitme düşüncesinden bile daha az stresli geçmişti.

Gölge siyah peçesi ve başlığıyla orada durmuş, herkes gibi bana bakıyordu ama sonra savaşçılara dönüp bir el hareketi yaptı. Ardell Skedwaller, Kaidan ve Camilla komutu alınca atlarını şaha kaldırdılar ve arkalarını bize dönüp yoktan var olmaya başlayan köprüye doğru süratle yol aldılar.

Geriye Arion Skedwaller, Remus ve Ailis kalmıştı. Bir de tanımadığım birçok savaşçı... Küçük bir orduyla yola çıkıyorduk.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordum gözlerim Gölge ve ekibine takılı kalırken. Elim pelerinimin derin cebindeki şeytan minaresine gitti, artık onu çalsamda Gölge beni duyamazdı. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım.

Blue yanımda mırıldandı. "Önden gidip yolun güvenliğinden emin olacaklar." Beni ileri doğru dürttü. "Efendi seni bekliyor."

Hava şu an sıcak olsada pelerinime daha çok sarıldım. Gerginlikten kasılan omuzlarımı dikleştirdim ve ağır adımlarla merdiveni indim. Blue beni bırakıp Arion ve Remus'un olduğu yerdeki boş bir ata yönelirken onunda bizimle gelmesini istememek için kendimi zor tutuyordum. Bu isteğimin kabul olmayacağı barizdi.

Derin bir nefes alıp kapısı açık olan arabanın basamağına adım attım ve son bir hamleyle içeri girdim.

İçi büyüktü. Blake perdesi kenara çekilmiş pencereden dışarı bakıyor, benim karşısındaki koltuğa oturmaya çalışmamı görmezden geliyordu. Sonunda yerleşince soluklarım sabitleşti ve karışan dalgalı kahverengi saçlarımı ellerimle düzelttim.

Aramızda boşluk vardı ama yine de istemeyeceğim bir yakınlık söz konusuydu. Bacaklarımızın arasındaki bir kişilik alanı, bana kalsa on kişilik uzaklığa çıkarmak isterdim.

Siyah çizmesi, siyah pantolon ve bordo işlemeli bir tunik giyiyordu. Bu sefer üzerinde bordo bir pelerin de vardı.

Onu incelediğim esnada bana dönünce göz göze geldik. Gözleri pencereden sızan gün ışığıyla daha yoğun bir yeşildi. Doğal olamayacak bir renkti. Tanrım, onun sıradan bir insan olmadığı çok belliydi.

O sırada koltuğunun altından fırlayan ve Blake'in kucağına yerleşen Sedna'yı görünce kısa bir çığlık attım. Arabadan kaçmak üzereyken kapı kendiliğinden *küt* diye kapandı.

"Sorun yok, prenses," dedi Blake. "Sedna, yol boyunca sana dokunmayacak."

Dehşetle suratına baktım. Rengimin kül gibi olduğuna emindim. "Başka bir şekilde gidemez mi?"

Blake, doğasına aykırı gibi duran insani bir mimik kullanarak dudaklarını büktü. "Korkarım gidemez, seni getirme yolculuğu sırasında beni çok özlemiş."

Lanet adam. Lanet hayvanı.

Tüm tüylerim diken dikendi. Bir National Geographic yayınının içine düşmüştüm. Beyaz yılana bakmamaya çalışarak yutkundum ve gözlerimi kapatıp derin derin soluklar aldım.

"Hazır mısın, prenses?" dedi Blake kadifemsi sesiyle.

"Yapamam." Gözlerim hâlâ kapalıydı. Sırtımı yaslamış, bacaklarımı iyice kendime çekmiştim. O yılanla minicik bir alanda yolculuk edemezdim.

Blake'in arabanın sürücü kısmına iki kere vurduğunu duyunca gözlerim açıldı ve bir saniye içinde birinin aygırları mahmuzladığı duydum.

Araba hareket ederken hayretle ona baktım ama kayıtsız bir şekilde arkasına yaslanıp evcil hayvanıyla bana karşılık verdi. "Seni yanlış mı anladım?" dedi sahte bir merakla, "*yapabilirim*, dediğini sandım. Elbette yapabilirsin, sayısız kaçma girişiminden sonra cesur biri olduğunu ispatladın."

Aşağılık iblis.

Misafiri olduğumu iddia etse de bana işkence etmeye başlamıştı bile. Rahatsızlığımdan zevk alıyordu, korkumun kokusu onu memnun ediyordu.

Öyle olsun.

Ona bu zevki yaşatmamak adına duygu düğmemi kapattım ve kendimi içi boş bir kabuk olarak hayal ettim. Sedna bir hayvandı, ben de hayvanları çok severdim. Sadece ona bakmamam gerekiyordu.

Gözlerimi pencereden sızan manzaraya kaydırdım ve köprünün üzerinden geçerken duygusuz olduğumu kendime kabullendirsem de kalbim hop etti. Bir yanım korkuyla *Kapula'nın* bir darbesiyle köprünün yıkılmasını bekliyordu. Doludan kaçarken yağmura tutulup duruyordum.

Yine kendimi silkeledim ve rahatlamaya çalıştım. Göz ucuyla Blake'e baktığımda öylece dışarıyı izlediğini gördüm. Benim korkumun yüzde birini bile taşımadığı belliydi.

"Korsanlarla sık alışverişte bulunur musun?" dedim onunla konuştuğum için kendime şaşırarak. Gergin havayı biraz dağıtmam gerekiyordu ve merak ettiğim şeyler vardı. "Gideceğimiz yerde de böyle yaratıkların var mı?"

Ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Korsan altına bayılır ve ben de istedikleri kadar var. Ara sıra onları kullandığım işler oluyor." Sonra bana döndü. O an onunla konuştuğum için pişman oldun zira bu kadar yakından bana baktığında göz rengi hipnoz ediciydi.

Ben bir yazardım ve zihnim sürekli onu betimleme arzusuyla doluyordu.

"Ve diğer soruna gelince," dedi sakin konuşmasını sürdürerek, "Yaratıklar her yerde var, prenses. Bazıları *bana ait*, bazıları ise değil."

Sedna'nın başını okşadı.

Tanrım, tek korkunç şeyin Kupala ve Sedna olmadığını biliyordum ama bir başkasıyla daha karşılaşmak istemiyordum.

Araba köprüden ayrılıp arazi boyunca yol almaya başladı. Başımı pencereden uzatarak büyünün ilizyonuyla köprünün kaybolmasını izledim. Tekerleklerin taşlara çarpan tıkırtısı, arabanın arada sarsılması dışında hiç ses ve hareketlilik yoktu.

Blake de dışarıyı izliyordu. Sedna'ya asla bakmasamda kıpırtısını hissetmediğim için uyuyor olduğunu umdum.

"Yol ne kadar sürecek?" dedim uykuyla harmanlanmış sesimle. Hiç uyumamanın verdiği mahmurluk üzerime çökmüştü.

"Gece vaktine kadar."

Pekâlâ. En azından günler sürmeyecekti.

Başım arada sırada yanıma düşüyor, tekrar irkilerek uyandığımda Blake'i pencereden dışarı bakarken görünce rahatlıyordum. Uyurken gözlerinin üzerimde olması kabuslarıma konu olurdu.

Ne kadar süre yol aldık bilmiyorum ama sonunda araba durduğunda daldığım uyku denizinden çıktım. "Ne?" dedim sıçrayarak. "Ne oldu?"

"Seni bilmem ama birilerinin bir şeyler yemesi gerek," dedi Blake. O an kendisini kast ettiğini sanma gibi bir hataya düştüm çünkü kapı büyüyle

açıldığında dışarı fırlayan Sedna'dan bahsettiği kesinleşti.

Ürperti bir dalga gibi üzerime çarptı ama uykum onu kovaladı. Blake, yarı açık gözlerimi görünce tek kaşını kaldırdı. "Yemeyi ya da içmeyi arzu ettiğin bir şeyler var mı, prenses?"

Sedna'nın gitmesiyle daha da rahatlamıştım. Başımı geriye yaslayıp mırıldandım. "Bir yumuşak içimli Latte'ye hayır demem."

Belki de bu dünya üzerinde Efendi Nightingale'in kafasını karıştırabilecek tek kişi bendim. Bu sefer yüzünde sahte değil, gerçek bir merak belirdi.

"Eğer büyünle bir kahve yapabiliyorsan, ben varım."

Blake, sessizce beni süzmeyi sürdürdü. Bilmediği şeylerden bahsetmemden hoşnut görünmüyordu.

"Bilinmezliklerden nefret ediyorsun, değil mi, Efendi Nightingale?" dedim memnuniyet dolu bir gülümsemeyle. "Alenen mutlak gücüne bir başkaldırı."

Blake'in gözlerinde tenimi yakan bir parıltı belirdi. "Aksine," dedi tıpkı benim gibi gülümseyerek "Bilinmeze karşı ilgim büyüktür." Hafifçe eğilip aramızdaki boşluğu biraz kapattı. "İçindekileri ortaya çıkarmak için bitmek bilmez bir istek duyuyorum."

On beş saniye öylece bakıştık.

On altıncı saniyeye geldiğimizde sözlerinin etkisiyle ayıldım ve kendimi açık kapıdan dışarı atmaya hazırlandım. "Herkes ne yiyorsa ondan yemeye hazırım," dedim aşağı inerken. Daha fazla bu konuşmayı devam ettirmeyip onunla aynı havayı solumayacaktım.

Bacaklarım uzun yolculuktan dolayı uyuştuğu için indiğimde bir süre durasamak zorunda kaldım. Bu esnada etrafa göz gezdirdim.

Remus bir ateş yakmıştı. Ateşi harlarken siyah saçı gözünün üzerinden geçen yara izini kapatıyordu. Üzerindeki pelerini ve ok çantasıyla yayını

çıkarmış bir ağaç dalına asmıştı. Kol yenlerinde zırhlar vardı ve siyah pantolonunda bıçak kılıfları asılıydı.

Arion ise büyük bir ağaç kütüğüne oturmuş, kılıcını biliyordu. Omuzlarına gelen sarının en açık tonlarındaki saçları yüzüne düşmüştü. Üzerinde gri bir zırh vardı. Kılıcı uzun ve bir hamlesiyle insanı ortadan ikiye yaracak keskinlikte görünüyordu ama buna rağmen hâlâ onu bilemekle meşguldü...

Blue, Arion'un oturduğu ağaç kütüğünde otururken ona en uzak ucu seçmişti. Beden dili bana Arion'dan pek hoşlanmadığını söylüyordu.

Diğer savaşçılar atlarını ağaçlara bağlıyor, bazısı atını yemliyordu. Ailis ise köşedeki bir kayaya tünemişti. Solgun görünüyordu. Onun hangi şartlar altında kalede kaldığını bilmiyordum ama kendimi ona yakın hissettim. O da benim gibi bir tutsaktı.

Blake'in arkamdan arabadan indiğini görmeden hissetsemde birden dikkat kesilip saygıyla eğilen savaşçılar da yeterince belli etmişti. Sanırım onlara rahat olmalarını işaret etmiş olacak ki hepsi işlerine döndü.

Arion ve Blue, tahta kütükten kalkıp Blake'e yer verdi. O da ağır adımlarla yürüdü ve ateşin başındaki yerini aldı. Bana baktığında ayakta durmuş, somurtkan bir yüzle onu izliyordum.

Dünyanın en tatlı centilmeniymiş gibi eliyle kütüğün boş kısmını gösterdi. "Oturmaz mısın, prenses?"

Ona beni rahat bırakması için bağırmak istiyordum ama buna *yetkim yoktu*. Aynı somurtkanlıkla ilerlerken bez ayakkabının çalı çırpıda yürürken ayağımı çok korumadığını fark edip biraz aksadım. Sonunda elbisemin eteklerini toplayarak kütüğe hiç de zarif olmayacak bir şekilde oturdum.

Herkes sessizce bana bakıyordu. *Bekledikleri prenses kesinlikle bu değildi*.

Blake, bana yönelen bakışları keserek elini şaklattı ve ortalık anında hareketlendi.

Arion, tıpkı bir soylu gibi kendisini ateşin diğer tarafında bir yer bularak oturup savaşçıların hizmet etmesini izledi. Remus, arada elini ileri uzatıp dikkat kesilerek ateşi harlıyordu. Onunda büyü yaptığını fark ettim ki bu artık beni şaşırtmıyordu.

Savaşçılar bir geyiği getirip ateşin üzerinde kurdukları düzenekte pişirmeye başladıklarında hayretle olanları izledim. Geyik yemek istemiyordum.

"Blue," dedim ince bir sesle. Önce Efendisine bakıp ardından tereddütle bana yaklaştığında mırıldandım. "Daha önce de verdiğin kekten var mı?"

Blake, konuşmamıza hiç de şaşırtıcı olmayan şekilde dâhil oldu. "Yemeği beğenmedin mi, prenses?"

"Bambiyi yemiş gibi hissederim," dedim bu düşünce çok ürkütücü gibi ve parmağımla pişen geyiği gösterdim.

Blake, animasyon karakteri Bambi'den bahsettiğimi elbette anlamamıştı, onun yerine normal bir geyik yavrusundan söz ettiğimi sanmıştı.

"Bu yavru değil, yetişkin ve yenilebilir bir geyik."

"Geyik etinden hoşlanmıyorum, Efendi Nightingale." Saygıyla başımı eğdim ve yapmacık bir kibarlıkla gülümsedim. Ardından tekrar Blue'ya döndüm. "O kekten alabilir miyim?"

Blue, Efendisinden izin istiyor gibi ona baktı. Buna sinirlensem de belli etmedim. Yüce Efendi izin vermiş olacak ki gidip atında duran çantasından bir bezin içinde kek getirdi.

Blake'in hizmetlilerinden biri, ağır ve üzerinde işlemeleri olan bir şarap kadehi uzatınca ona baktım. Bir yarışmada galip gelen şampiyonun kazandığı kupalara benziyordu. "Ambrossia arzu eder misiniz?"

İşte buna vardım. Kadehi elime alarak Blake'e yan bir bakış attığımda ateşi izlediğini gördüm fakat ağzının köşelerinin kıvrıldığını da fark edebilmiştim. Neleri sevip neleri sevmediğimi öğrenmeye başlamıştı ve Ambrossia'ya kesinlikle bayılmıştım.

Sonraki yirmi dakika yemek yemekle geçti, ardından savaşçılar kendi aralarında konuşurken Arion da Efendisine yaklaşmıştı ve ne konuştuklarını dinlemiyormuş gibi yaparken Blue'yla kekin tarifi hakkında konuşuyordım.

"Farran'nın içinden geçmek konusunda hâlâ tereddütlerim var." Arion'ın konuşurken arkasında derinlemesine uzanan ormana da göz ucuyla baktığını gördüm. Sonra dönüp bana bakmadan başıyla benim olduğum yeri işaret etti. "Özellikle o varken."

Benden bahsederken bile ekşi bir şeyler yemiş gibiydi. Onu kendi kılıcıyla deşmek istedim.

"Yolculuğun kısa sürmesi için bu yolu tercih ettiğimizi biliyorum ama iki gün kamp yaparak yeşil vadiden gidersek daha güvenli oluruz."

Blake kadehinden bir yudum alırken bir kral zerafetiyle danışmanını dinliyordu. "Bu yolculuk uzun sürmemeli. Haber bugün ulaşır, harekete geçmek için beklemeyecekler."

Arion'un soğuk gözleri kısa bir an beni bulunca onlara bakmakta olduğumu fark etti. Dinlediğim belli olunca gözlerimi kaçırdım fakat Blake çoktan ayağa kalkmış, onlara kulak misafiri olmamı engellemek istercesine arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Arion da direkt onu takip etti,

Onlar gidince hemen Blue'ya döndüm. "Farran," dedim kelimeyi onlar gibi telaffuz ederek. "Göl kalesine gelirken de duymuştum. Neden hiçbir zaman oradan geçmek istemiyorsunuz?"

Blue, dudaklarını büzdü ve uzun bir çalı parçası eline alarak yerdeki toprakta bir hilal şeklini çizdi. "Seni aldıklarında buradan geçmeniz gerekiyordu," dedi hilalin güney ucunu göstererek. "Şimdi buradan geçmeliyiz." Bu sefer kuzey ucunu göstermişti.

"Farran, yani diğer adıyla Bilinmez Diyâr. Scathan'ın en tehlikeli ormanlarından biridir. Hatta belki de en tehlikesidir. İçinde bilinen bilinmeyen bir çok şey saklar."

Huşu içinde ona baktım. Benim için heryer bilinmez diyârlardı ama şu an onlar için bile muamma olan bir yerden bahsediyorduk.

"Neler olabilir ki?"

"Vahşi orman nemfleri, yani *Hamadryadlardan* bile daha tehlikeli türler olduğu söylenir. Çirkin ve küçük olmalarına rağmen oldukça zararlı olabilen ve tek amacı karşısındakini yemek olan Ghoblar; büyüleyici müzikler çalan, derin orman ve dağ ruhları Patupaiareler."

Eğer bir ressam yüz ifademi çizseydi, *Edvard Munch'ın Çığlık* tablosuna rakip olurdu.

Blue, sanki bambaşka bir dil de konuşmuştu. Ağzından çıkan kelimeleri yakalamak için çok uğraşmıştım ama bir öğretmenin güzelce anlattığı konudan hiçbir şey anlamayan bir öğrencinin çaresizliğini yaşıyordum. O orman tehlikeliydi ve bilmek dahi istemediğim fantastik canlılarla doluydu. *Burası kesinlikle anlaşıldı.*

"Blue, Remus'u biraz oyalar mısın?" dedim istek dolu bir sesle. Gözlerimdeki yavru köpek bakışıyla da bunu destekliyordum. "Ailis'le sadece iki dakika konuşacağım."

Blue başını iki yana salladı. "Efendi arabasından çıkarsa başımız derde girer."

"Arion'la önemli bir şey üzerinde konuşuyor olmalılar. Sadece iki dakika. Lütfen."

Blue, katı bir ifadeyle durmaya çalışsada o bir nemfti. Naif yapısıyla Ardell cadısına ve diğerlerine benzeyemiyordu. Sonunda kabul etti ve ayağa kalkıp üzerini silkeleyerek Remus'a doğru ilerledi.

"Remus," dedi tatlı bir sesle.

Remus, Ailis'in tek başına tünediği kayaya yakın bir konumda duruyordu. Ara sıra ona ters bakışlar atsada dönüp etrafını da kolaçan ediyordu. Blue ona yaklaşırken tek kaşını kaldırdı.

Dudağımı ısırarak olanları izledim. Blue ona her ne dediyse Remus'un yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdi ve onu takip edip Blue'nun atının yanına doğru yürüdü.

Hemen bir hayalet gibi Ailis'in yanına süzüldüm. Ben kayaya oturduğum an ne kadar düşüncelere daldıysa irkildi.

"Şşşt," dedim hızla. "Çok kısa sürecek. Sadece sorularıma cevap ver."

Ailis, dikkatle beni izlemeye başladı. Üzerinde düz, gri bir elbise vardı. Siyah pelerinine iyice sarındı.

"Gerçek prenses nerede, Ailis?" Sesim kalbimin deli gibi çarpasına sebep olan kelimelerin birleşiminden dolayı derinden çıkmıştı. *Gerçek prenses neredeydi?*

Ailis, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi kısık sesle. "Tebaasına saldırıldığı sırada kaçtı."

Nereye gitmiş olabilirdi? Kendi evine ulaşabilir miydi? Yolda başına başka tehlikeler mi gelmişti?

"Prenses olmadığımı ispat etmem gerek. Bu iş beni aşıyor, Ailis. Bana yardım etmelisin."

İşte o an donuk olan yüz ifadesi değişti ve tedirginliğin izleri yüzünün her yanını kapladı. "Bu iyi değil," dedi hararetle. "Eğer öğrenirlerse ya onları aldattığımız için ölürüz ya da gerçek prensesin yerini bulmak için bize işkence yaparlar; bilmediğimize inanmazlar.

"Ben Gordion'lu bile değilim. Nereden bilebilirim?" dedim isyan ederek. "Sizi tanımıyorum."

Ailis, dudaklarını birbirine bastırdı. "İşkence sırasında onlara bunu anlatırsın." Ürperir gibi gözünü Blake'in arabasına kaydırıp tekrar bana baktı. "Ne kadarına inanacaklarını bilmiyorum."

"Bu eninde sonunda ortaya çıkacak," derken sıcaklamıştım. Sanki güneş doğrudan tepemdeydi. "Blake Nightingale, Gordion Hanımı Rhea ile benim

için pazarlık yapacağını söyledi. O zaman ne yapacağız?"

Ailis, rengi gün ışığında bile solarken kusacak gibi görünüyordu. "Rhea, prensesin burada olup olmadığından emin olmak için önden elçi yollayacaktır. Bu yaşanmadan önce kaçmamız gerekiyor."

"Harika. Daha önce denediğimizde neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Gölge isimli tazı tarafından yakalanan tavşanlar gibiydik.

Ailis, tek düze bir sesle konuştuğunda cesaretini toplamış görünüyordu. "Başka çaremiz yok. Asıl kaleye ulaşmadan kaçmalıyız." Sonra bana döndü ve o kadar kısık sesle mırıldandı ki zor duydum. "Bugün."

Ve Remus'un sert adımları yanımızdaki çalıları ezdi. "Yerinize dönün, prenses," dedi katı bir sesle. "Burada olmanız yasak."

Eğer gözleri bir silah olsaydı, Ailis'le kafamıza birer kurşun yemiştik.

Ellerimi teslim oluyor gibi havaya kaldırırken ona dik dik baktım. "İyi olup olmadığını sordun," dedim tıpkı bir prenses gibi tepeden konuşarak. Çenemi de dikleştirmiştim. "Tebaamdan ben sorumluyum."

"Artık bir tebaanız yok." Onları öldürdüklerini belli edercesine yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı. İlk beni bulduklarında gördüğüm cesetleri hatırladım. *Onlara kaçmaları için şans verdik*, demişti Ardell. Ve onlar kalıp savaştıkları için ölmüşlerdi.

Ailis'e son bir bakış atıp yanından ayrıldım ve sanki ayaklarım yere değmiyormuş gibi eski yerime döndüm. Blue, eliyle güneşte biriken alın terini siliyordu. "Remus, onu oyaladığımı anlayınca ilk talim zamanında canımı fena yakacağını söyledi."

Blue her ne kadar naif olsada onun da bir savaşçı eğitimi aldığını bilmeliydim. Beni ilk yakaladıklarında Gölge'nin ekibindeydi. *O* da onlardan biriydi.

Arion'ın dışarıda olduğunu gördüm, bu da demek oluyordu ki Blake şu an tek başınaydı. Göz ucuyla onun olduğu arabaya baktım. Birden kapı açıldı

ve uzun çizmeli bacaklarından birisini toprağa bastı, ardından bütünüyle aşağı indi. Siyah saçları gün ışığında oniks gibi parlıyordu. Zümrüt gözleri odağına direkt beni aldı.

"Toplanın," dediğinde herkes dikkat kesildi. Bağırmamıştı bile. "Gidiyoruz."

Ortalık hareketlendi, herkes atlarının eyerlerini ayarladı. Blake'in bıkkın bakışları beni beklediğini belli ediyordu. Bir iki dakika daha binmemek için direterek olduğum yerde durdum. Sonunda sanki elinden dokunaçları çıkıp beni bağlayarak zorla bindirecekmiş gibi sinirle baktı. Bu düşünce hareket etmem için yeterliydi.

Yanından geçerken beni izlediği için ensemdeki hava akımı saç diplerime ulaştı. Arabaya bindim ve onun da binip karşıma oturmasını izledim. Sedna, ani bir hızla arabaya girerek Blake'in kucağındaki yerini aldı.

Bana düşen yine tortop olmaktı. Blake sabit bir ifadeyle pencereden dışarıyı izliyordu, ormanın ağaç dalları içeride dolaşan gölgeler oluşturduğunda Farran'a girdiğimizi anladım. Uzun süre bu şekilde devam ettik. Pencereden dışarı göz attığımda, gün ışığı yeşil devasa sedir ağaçlarının arasından toprağa yeşil yansıyordu.

"Blue, burada bilinen bilinmeyen bir çok şeyin saklandığını söyledi." Sesim, ikisinin de ilgisini bana yöneltmişti. "Tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Benim için bilinmeyen çok az şey var." Böbürlenmek için söylemediğini fark edebiliyordum. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu. "Burada uyuduğum geceler oldu, prenses. Merak etme, orman beni tanıyor."

Hayretimi gizlemeye çalıştım. Nasıl bir hayat geçirdiğini merak ederken kim olduğunu da merak ettim. *Efendi değil, Blake Nightingale kimdi?*

Bir anda araba sarsılınca yerimde sabit kalabilmek için parmaklarım koltuğu kavradı. Araba tekrar sarsıldı ve sağa sola çarpmak zorunda kaldım. "Neler olu-" Sedna, bir şeyin kokusunu almış gibi dikleşti ve yıldırım gibi

pencereden dışarı fırladı. Dehşetle gözlerm büyürken tam arkamdan arabaya vuran bir güçle yerimden sıçrayıp Blake'e doğru devrildim.

Ellerim onun iki yanından araba duvarına dayanmıştı. Yüzüm ise yüzüne birkaç santim kala durmuştu ve kocaman gözlerle olduğum gibi kalakaldım. Burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecekti. Burunlarımızın ucu- Beynim kısa devre yapmıştı.

Blake duruşu değişmemiş, sanki dışarıda her ne oluyorsa onu ilgilendirmiyormuş gibi aynı şekilde oturuyordu. Onun ilgisi bambaşka bir şeydeydi. *Bende*.

Yeşil gözleriyle yüzüme baktı. Gözleri ağır ağır tüm yüz hatlarımda dolaştı. Karnımda yuvarlanan bir hisle ellerimi kenarlardan çektim. Soğuk nefesi yüzüme çarpınca geriye gitmem gerektiğinin sinyalini aldım. Nabzım şiddetli teklemeler atarak beni aniden durmakla tehdit ediyordu.

Blake, dışarıda her ne oluyorsa onu görmek için arabadan indiğinde biraz önce ona bir nefes kadar yakın olduğum gerçeğini göz ardı etmem gerekti.

Ben de aşağı indim ve tüm savaşçılar etrafı kolaçan ederken Arion'un Blake'e yaklaştığını gördüm.

"Hamadryadlar," dedi Arion.

Blake'in ormanın yeşil atmosferiyle harmanlanan gözleri kedilerinki gibi kısılarak ağaçların üzerinde dolaştı. *"Dod allan!"*

Telaffuzu garip bir dille seslendiğinde şaşkınlıkla etrafı izliyordum. Sesinde pürüzsüz bir güç akıyordu ki bunu benden başkaları da hissetmiş olacak ki birkaç saniye sonra ağaçlarda bir hareketlilik oldu. Tüm savaşçılar silahlarına sarıldılar, atlar huzursuzca kişnedi.

Ağaç dallarında oluşan ışık huzmelerine bakarken şaşkınlıkla ağzım aralandı. Geriye birkaç adım atıp sırtımı arabaya dayadım. Beyaz ışıklar

insan siluetlerini aldığında çenem toprak zemine düşmek üzereydi, meleklerin yeryüzüne indiğini düşündüm. Sonra ışıklar kayboldu ve yerine resmen bir kabile belirdi.

Üzerlerinde taş devrinden gelmişler gibi hayvan postları ve ağaç yapraklarından kıyafetler vardı. Saçları rengarenkti. Kimisi mavi kimisi yeşil...

Onlar bizi süzerken Blake'in sırtı dikleşti. Ben de etrafa bakındım. Herkes tetikteydi, pür dikkat iki tarafta birbirini izliyordu.

"Nid oes eich eisiau yma, Tywyllwch."

Bir savaşçının, "Ne dedi?" diye mırıldandığını duydum.

Bir tanesi dillerini anlıyor olacak ki açıkladı. "*Burada istenmiyorsun, karanlık*, dedi."

"Bu konuşan yeni kralları olmalı," diye karşılık verdi biri.

Onları duyan Remus ters bir bakış atınca ikisi de susarak dikleştiler. Remus'un arkasındaki Ailis'le göz göze gelince bu anın o an olduğunu anladım.

"Dyma fy nhir." Blake konuşurken sesinde gizli bir alay vardı.

Ağaç ruhlarının yeni kralı bu söylenenden hoşlanmamış olacak ki bir anda yere atlayıp Blake'le karşı karşıya gelme gafleti gösterdi. Blake bir sinek gibi elini savurup onu ağaca yapıştırınca kızılca kıyamet koptu.

Ağaçlardan dallar uzayıp hepimizi yakalamaya çalıştığında Blake'in bir el hareketiyle tek tek koptular. Hamadryadlar - *sanırım isimleri buydu*- resmen acı çekiyor gibi uğuldadılar.

Fırsat bu fırsattı.

Hızlı adımlarla Ailis'e ulaştım ve onu omzundan çektiğim gibi daha önce Remus'la bindiği ata yönelttim. Ailis at binmeyi bildiğini belli edercesine

hemen tırmanarak elini bana uzattı. Hızla elini tuttum ve Remus dönüp kükremeden on saniye önce atı mahmuzladı.

Biz kaçarken Hamadryadlarla uğraşan savaşçılar kıpırdayamadı ama Blake'in ilgisini onlardan çektiğini ve gözlerini bize yönelttiğini görebilmiştim. Ağır geçen o saniyelerden sonra boşa çaba harcadığımızı fark ettim. *Bizi yakalayacaktı.*

"Ormandan çıkmamız gerekiyor," dedim hızla ağaçların arasından zikzak çizerken. Ailis, derin derin soluklar alıyordu. Onunda bu at sürme işinde iyi olmadığını fark ettim.

"Ailis," dedim tereddütle. "At sürmeyi biliyor musun?"

Ailis, tiz bir sesle bağırdı. "Hayır." Aceleyle ekledi. "Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu."

Ne?

Düşüp boynumuzu kırmamız an meselesiydi. Dönüp dönüp arkamıza bakıyordum. *Geliyorlardı*, bunu hissedebiliyordum. O sırada ağaçların arasından bizimle aynı hızda ilerleyen bir şey fark ettim.

"Ailis," dedim dehşetle. "Ailis, atı sola yönelt."

"Çıkış sağda kalıyor," dediğinde onu uyurmak için bağırdım.

"Ailis dikkat et!"

Ve önümüzde yola fırlayan bir hayvanla at şaha kalktı. Ailis'le beraber yere uçarken bedenim zemine çarpana kadar olanı idrak etmeye çalıştım. Omzumun üzerine düşmüştüm, elimin biri de altımda kalmıştı. Ailis beş adım ileride yüzü koyun yatıyordu ve hareketsizdi.

Acıyla soluğumu tutup avuç içlerimden destek alarak kendimi sırt üstü döndürdüm. At koşarak geldiğimiz yöne giderken ben de onu durduran şeye baktım.

Önümüze atladığında bir ayı olduğunu sanmıştım ama bu bambaşka bir şeydi. Kırmızı gözleri, dikkatle üzerime dikilmişti. Devasa postu ve upuzun siyah pençeleriyle bir o yana bir buna gidiyordu. Vücudu ayıya benzese de yüz hatları bir baykuş gibiydi.

Beni süzdü. Yemeye hazırlandığını biliyordum, biraz sonra tek lokmasıyla mideye inecektim. Kaçma girişimlerimiz hep böyle sonuçlanıyordu, belki de ölümüm Blake'den olsaydı daha iyiydi.

Hayvan aç ve sinsi bir homurdanma çıkardı. Üzerime atıldığında yerimden o kadar hızlı doğruldum ki pençeleri biraz önce üzerinde olduğum toprağı eşelemişti. Nefesim kesilerek bir ağaca tutundum. Hayvan beni elinden kaçırmanın siniriyle nefesini verdi ve tekrar atıldı. Bu sefer pençeler ağacı delip geçmişti.

Çığlık atıp yere devrildim. Yine üzerime atılmak üzere olduğunu biliyordum. Sürünerek kaçmaya çalışırken hayvandan acı dolu bir uğuldama çıktı, ağaçlar titredi ve etin delinme sesini kulaklarımla duydum.

Derin bir iç çekişle sırt üstü dönerken ne göreceğimden emin değildim. Gördüğüm şeyden de bir süre emin olamadım.

Hayvan, bir kapana kapatılmıştı. Fakat bu kapan siyah, kaygan ve kıpırdayan dokunaçlardan oluşuyordu. Hayvan yaralı ya da baygın görünüyordu, nefesi toprakta toz kaldırırken kıpırtısız yatıyordu.

Onu hapseden dokunaçın ne olduğunu bilerek gözlerimi sedir ağacının altında dikilen Blake'e çevirdim.

Yeşil gözlerinde zalim bir öfkeyle beni izliyordu. Bu vahşi hayvanı görünen bir kapana kıstırmıştı ama benim kapanım görünmezdi ve bir daha asla kaçamayacağımı anladım.

Remus gelip elini kapana sokarak hayvanın boynuna bir iğne batırdı. Blake, o bu işlemi yaptıktan sonra dokunaçlarını geri çekti ve ilgisini benden ayırmadan üzerime gelmeye başladı.

"Bu bir Matron," dedi gelen savaşçılardan biri. Onlar hayvanla ilgilenirken yanıma gelen Blake'den gözlerimi ayıramadım.

Bir dizini yere dayayıp yanıma çöktü ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Sana söylemiştim," dedi gözlerine nazaran daha sakin çıkan sesiyle. "Aptallıkla cesareti birbirine karıştırıyorsun."

Ağzımı açtım, sonra geri kapadım. *Doğru olabilir.*

Blake, önüme düşen bir tutam saç parçasını bana dokunmamaya özen göstererek geriye itti. Bu hareketi nazik ya da romantik değildi, bir tehlikenin beni sıyırıp geçmesi gibiydi. "Kaçmak için bitmek bilez bir çaban var." Bir düşünce zihninde sinsice dolaşıyormuş gibi beni tarttı. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Boğazımda hiç tükürük kalmadığı için yutkunamadım bile. "Ne?" dedim kesik iki nefes alarak. Aklındaki her neyse, onun için çok ama çok kötü bir düşünceymiş gibi yüzü kararmıştı.

İyice yaklaştı ve nefesi kulağımı okşarken bir cümle mırıldandı.

"Gerçekten prenses olmadığını."

-

Selamlar Zamansızlarım. Bu macerada sıkı tutunun ve atınızdan düşmeyin.

Ship savaşları başlamış. Vallahi şunu söyleyeyim ortalık karışık, yapmayın, delirirsiniz hehe.

Instagramım: M. Rise_

Sizi seviyorum. Yeni bölümde görüşürüüüz.

Bölüm 7 : Parehe

Multimedia The Hu: Wolf Totem

İyi okumalar Zamansız'lar :)

-

Kalbim biraz önce üzerinden düştüğüm at gibi dört nala koşuyordu.

Kaçıncı kaçma girişimim olduğunu artık bilmiyordum ama sonuç yine değişmemişti. *Yakalanmıştım*. Ailis'le beraber ata binerken aklımdan sadece kaçmak geçiyordu, o an için önümüze çıkacak tehlikelerin bir önemi yoktu. Tehlike ise bizi çok çabuk bulmuştu.

İsminin Matron olduğunu öğrendiğim, vücudu ayıya benzeyip yüzü baykuş gibi olan ilkel hayvan ileride yatıyordu. Savaşçılar onun etrafında toplanmıştı fakat hepsinin gözü benim üzerimdeydi. Sadece Remus ve Blue'nun ileride yatan Ailis'i kontrol ettiklerini görebiliyordum. Kızın atın üzerinden düşerken boynunu kırmadığını diliyordum.

Benim de kırık kemiğim olup olmadığını bilemiyordum, adrenalinden tüm vücudum kaskatı ve tetikteydi. Çok yakınımdaki tehlikeyi göz ardı etmeye çalışsamda sonunda boyun eğdim ve Blake Nightingale'e bakmak zorunda kaldım.

Yaklaşık bir dakika önce bana, *artık gerçekten prenses olmadığını düşünüyorum* demişti. Ben ise o andan beri atan nabzımı sayıyordum. Sesi o kadar tek düze bir sakinlikteydi ki insanların üzerinde ağaç kütüklerini kesen balta kadar etkileyici bir darbe indirmesi inanılmazdı.

Kulaklarım uğulduyordu, kanım damarlarımda buz saçaklarına döndü. Ne yapmalıydım? Her şeyi itiraf mı etmeliydim? O an bu an mıydı?

Gözlerimi iyice ona çevirdim ve göz göze geldik. Bana tepeden bakarken ifadesizliği bir zırh gibi takınmıştı. Beni inceledikten sonra bir savaşçıya başıyla işaret yaptı.

Savaşçı, şimşek gibi bir hızla yanıma gelip kılıcını boğazıma hedef aldığında o kadar hızlı irkildim ki kalbim bir avcı tarafından vurulan yavru bir kuş gibi kanat çırpmayı bırakmıştı.

"Kaçmayı bu kadar çok istiyorsan," dedi Blake, ağır ağır önümde birkaç adım atarak, "seni kimsenin bulamayacağı ve asla dönemeyeceğin bir yere yollayabilirim."

Ölüm.

Boğazımı hedef alan kılıç kadar bilenmiş bir sesle konuşurken durdu. Sadece parlak çizmelerine gözlerimi diktim. Yutkunamıyordum bile, sanki boğazımın tek bir hareketinde kılıç görevini yerine getirecekti.

"İşime yaramayacaksan da aynı yere gitmende bir sakınca yok."

Kelimeleri zihnime bir tohum gibi ekilmişti. Sözlerini noktaladığında gözlerimi tekrar kaldırıp ona baktım. Yanımda dikilip beni idam etmeye hazırlanan savaşçıya bakışlarını çevirdi.

O an hayatım film şeridi gibi önümden geçmedi, *hayır*. Tek düşünebildiğim daha fazla yaşamak istediğimdi. Nabzım yavaşladı, her şey ağır çekimle gerçekleşti. Rüzgârla hışırdayan yapraklar, Matron'un uğultulu nefesleri, savaşçıların gözlerini kırpıp açmalarına kadar her şey...

"Ben prensesim."

Sesim o kadar net ve berraktı ki söylediğim cümlenin aksini söylemeye kimsenin gücü yetmezdi. Blake elini kaldırdığı an kılıç boğazıma ulaşmadan durdu. Onun büyüyle durdurduğunu anlayabilecek kadar büyüye aşina olmuştum. Havadaki yoğun varlığını bile sanki hissetmeye başlamıştım, tenim karıncalanıyordu.

Herkes sessizdi. Ormandaki hayvanların bile bu ana tanık olduğunu hissettim. Efendilerine yalan söylüyor, onu aldatmaya çalışıyordum. Bu işin sonu her şekilde bir felaket gibi geliyordu ama anı kurtarmak zorundaydım.

Tepemizdeki ağaçların çıplak dallarından sızan ışık vahası onun üzerindeydi. Bana doğru yaklaştığında tüm duyularımı kontrol etmeye çalıştım ama hakimiyetimi kaybetmek üzereydim. Kılıç hâlâ beni hedef almıştı, kıpırdama şansım yoktu. Tek dizini yere dayayıp bana eğildiğinde yüzlerimiz gereğinden fazla yakındı.

Çenemi dik tutmaya ve onun gibi soylu görünmeye çalıştım. Ellerim gri pelerinimin cebindeki Gölge'nin bana verdiği şeytan minaresinde gezindi. Neredeyse beni bir gülme alacaktı... Tehlike olduğunda bunu çalmamı söylemişti... Efendisi de beni koruyacağı o tehlikelerden sayılır mıydı?

Blake'in gözlerinin ardındaki hesapçı parıltıyı görüp yine istifimi bozmadım. Söylediğim yalana önce kendimi inandırmam gerekiyordu.

Kıvrılan dudakları bir hilal çizdi. Eliyle işaret yaptığında kılıcı tutan savaşçı geri çekildi ve sonunda boğazım kendine rahat bir alan bulduğu için yutkunabildim. Konuşmak için dudaklarını araladığında kaskatı durmuş onu izliyordum.

"Senin sözlerinin hiçbir değeri olmadığını artık anlamış olman gerekiyor," dedi yüzündeki insanda kaçma isteği uyandıran gülümsemeyi koruyarak. "Gölge'nin sözü benim için yeterli. Ve o, senin prenses olduğunu söylüyor." Başını hafifçe yana yatırdı. "Nefes almaya hâlâ devam etmeni ona borçlusun."

Buna anlam vermem zordu. Gölge neden böyle bir şey yapmıştı ve Blake ona neden bu kadar güveniyordu? Lanet kara peçeli, onun yüzünden bu tutsaklığa devam edeceğime mi üzüleyim yoksa hayatta kaldığıma mı sevineyim bilemiyordum.

Blake'in inceleyen gözleri hâlâ üzerimdeyken kolunu kaldırıp parmağını şıklattı. "Toparlanın."

Savaşçılar sanki bir transtan çıkmış gibi anında kıpırdandılar. Hepsi görevlerini yerine getirirken Blake hareket etmemişti. Soru soran gözlerle ona baktım. Prenses olduğumu itiraf etmiştim işte! Hâlâ benden ne bekliyordu?

Başını yana eğerek bana bakarken yeşil gözleri ormana uyum sağlamıştı. Ağaçların gölgeleri teninin üzerinde kayıyordu. "Lâkin anlam veremediğim bir şey var," dedi beni izlemeyi sürdürürken. Biraz daha yaklaştığında bana kişisel bir alan bırakmamıştı, nefes almak için bile. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti.

"Nedir o?" diye sordum, kısık sesle. Korkumu görmesine izin vermemek için gözlerimi ağır ağır kırpmaya çalışıyordum.

"Sana neden büyünü kullanmayı öğretmediklerini merak ediyorum."

Omuzlarım daha ne kadar kaskatı kesilebilirdi bilmiyorum. Büyü güçlerim olması akıl almaz bir şeydi. Geldiğim yerde büyü efsanevi bir şeydi. Modern zamanda büyücü olduğunu söyleyenlere ise şarlatan denirdi.

Ta ki şimdiye kadar... Burada büyü, hayatın doğal akışı gibiydi. Nefes almak, yemek yemek kadar olağan bir şeydi.

Verebileceğim bir cevap yoktu, yalan beni bu sefer kurtarmayabilirdi ama oyunu artık kuralına göre oynamaya karar vermiştim. "Buna cevap vermek zorunda değilim," dedim çenemi hafifçe yukarı dikerek. Biraz daha hareket etsem dudaklarımız birbirine değecekti. Havadaki gerilim elle tutulur cinstendi. "Tutsaksam beni sorgula *Efendi* ama yöntemlerine dikkat et. Bir pazarlık yapabilmen için bana canlı ihtiyacın var. *Ve eksiksiz*."

Meydan okuyan gözlerimiz birbirinden ayrılmadı. Dudaklarında yer edinmiş kibirli gülümsemeyle konuşmamın devamını bekliyordu.

"Gordion Hanımı'nın, yani *annemin*, herhangi bir parçama zarar gelmesi durumunda, hiçbir pazarlığa yanaşacağını sanmıyorum."

Eğer bu dünyada Oscar töreni olsaydı, şu an en iyi kadın oyuncu ödülüne adaydım.

Blake, başkaldırımı sessizliğiyle ödüllendirdi. Hatta hoşuna bile gittiğini görebiliyordum. Sanki eğlenceli bir piyes sergiliyormuşum gibi beni izliyordu.

Ayağa kalktığında derin bir nefes vermek için kendimi zor tuttum. Tavrımı bozmamaya gayret ederek kalkmaya yeltendiğimde pelte olmuş bacaklarım beni taşıyamadı.

Blake'in yüzünden gülümsemesi silinmişti, ne durumda olduğuma bile bakmadan arkasına dönüp ilerledi. Yakınlığından kurtulduğum için sevinmekle kendimi ödüllendirdim. Kalkamadığımı fark eden Blue'nun yanıma geldiğini gördüm. Ailis'le konuşabilmek için onu Remus'u oyalamaya ikna etmiştim, bu yüzden şu an bana suçlayıcı gözlerle bakıyordu. Sonuçta o konuşmanın sonu kaçma girişimimizle taçlandırılmıştı.

"Canın yanıyor mu? Herhangi bir hasar var mı?" diye sorduğunda yine de tavrı kısa sürmüştü, acıma duygusu daha ağır basmış olmalıydı.

Kendimi yokladım, belli ki bir yerimi kırmamıştım ama tüm vücudum zonkluyordu. "Hayır," dedim başımı sallayarak. "En azından kırığım yok."

Düşünceli bir şekilde dudağını büktü. "Spiritus'u iyileştirme olan cadılarımız yok ama Himotep'in şifalı tüplerinden yanımızda taşıyoruz. Gel," dedi ve beni zorla ayağa kaldırdı. "Akşam üzeri çadırlarda konaklayacağız, o zaman yaralarına merhem süreriz."

Yürümeye çalışırken bacaklarım teklesede bir süre sonra normale döndüm. "Gideceğimiz yere kadar hiç durmayacağımızı sanıyordum."

Suçlayıcı bakışları yine yerine gelmişti. "İşler planladığımız gibi gitmeyi bırakalı çok olmadı."

Bakışlarımı ondan çekip önüme baktım. "Ailis nasıl?" dedim Remus'un atının üzerinde onunla birlikte oturan kıza bakarken. Daha doğrusu kız Remus'a yaslanmıştı ve hâlâ baygın görünüyordu.

"Başına kötü bir darbe almış. Tedavi edebilmemiz için onu uyutacak bir karışım verdik." Endişelendiğimi görünce beni teskin etmeye çalıştı. "İyi olacaktır."

Gerçekten hizmetlim olmasada onu önemsemeye başlamıştım. Sonuçta benimle tutsaklığı paylaşıyordu.

Efendi, abanoz ağacından yapılma at arabasına binmişti. Hâlâ uyuşturulmuş olan baygın Matron'u savaşçılar birleştirdikleri ağaç dallarının üzerine koymuş, bir tabutu taşır gibi omuzlamışlardı.

Benden hoşlanmadığı belli olan Skedwaller kardeşlerden Arion önümde belirdi. "Ne yazık ki hâlâ hayattasın," dedi nefretle yoğrulmuş kısık sesiyle. "Efendi seni arabasında bekliyor. Yerinde olsam onun yanından ayrılmazdım." Bana daha da yaklaştı. "Seni öldürme arzusuyla o benden daha iyi baş ediyor."

Benim her şey yeterince karışıktı ve sinirlerim bir hayli gergindi. Bir de Gordion'lu bile olmamama rağmen Gordion'lulara nefret besleyen savaşçıların hedefindeydim.

Ona kibar bir gülümseme takındım. "O arzuyla bir süre daha baş etmeniz gerekecek."

Bana dik dik bakarken ona karşılık verdim, sonra dönüp Efendi'nin arabasının kapısını açtım. Gözlerim pür dikkat yılan Sedna'yı aramıştı ama görünürlerde yoktu. Ellerim kapı eşiğine tutunmuş öylece bekliyordum.

"Sedna bize dışarıdan eşlik edecek."

Blake bana hiç bakmadan konuşmuştu. Gözleri kapalıydı ve başını geriye yaslamıştı. Tüm yaşananlar yüce Efendiyi usandırmış olmalıydı. Yılan yoksa da onun büyük versiyonu hâlâ karşımdaydı, güvende hissetmiyordum. Zar zor kendimi içeri girmeye zorlayıp karşısındaki koltuğa oturdum.

"Peki ya onlar?" dedim isimlerini hatırlamaya çalışarak. "Karşımıza çıkanlar?"

Blake gözlerini açmadı. Bordo pelerinini çıkarmış, yanına koymuştu. Üzerinde bordo işlemeli siyah tuniği ve pantolonu vardı. "Hamadryadlar sorun çıkarmayacak."

Onlarla nasıl mağrur konuştuğunu hatırladım. Gözleri kapalı olduğu için onu incelerken yüz hatları da aynı mağrurluğu taşıyordu. Keskin bir çene, belirgin elmacık kemikleri, ok gibi gözlerini örten siyah kirpikler, onlara zıt yumuşak bir pamuk gibi görünen beyaz bir ten... Pürüzsüz, gamsız güzelliği alışılacak gibi değildi.

Gözlerini bir anda açtığında kalbim hopladı ama bunu nedeni onu izlerken yakalanmam değil, tamamen gözleriydi. Yüzünüze odaklandığında bir şeyleri yanlış yapmış olabileceğiniz düşüncesine kapılıyordunuz. Eğer modern zamanda yaşasaydı, bir hâkim olabilirdi. Suçsuz olanlara bile suç itirafı yaptırırdı.

Başımı pencereden dışarı çevirip araba ilerlemeye başladığında tek yaptığım ağaçları incelemekti. O da bana bakmayı bırakıp tekrar gözlerini kapatmıştı. Uyuklamamak için kendimi zorladığım birkaç saatin sonunda ormanın ağaçları seyrekleşti, bir dağın eteklerindeydik. Sisli bir uçurum yolunu geçerken kalbim ağzıma gelmişti.

Blake tüm bu zaman boyunca uyumuştu ya da uyumadıysa bile gözlerini açmadı. Nefes alıp verişleri düzenli değildi, bu da bana yeterince ayık olduğunu hissettiriyordu. Benim de ne zaman gözlerim kapandı ne zaman pencereden gördüğüm sisin ortasında kayboldum bilmiyorum fakat birisi araba duvarına vurunca yerimden sıçradım.

"Lanet olsun!"

Ani bir refleksle tüm sinirimi iki kelime bağırarak karşımdakine fırlatırken o kişinin Blake olduğunu kısa sürede anımsadım. Sanki uyandığım halde kâbus görmeye devam ediyordum.

Blake'in tek kaşı havaya kalkmıştı. Elini vurduğu duvardan indirdi ve kısa bir bakışma yaşadık.

Yaslanarak boğazımı temizledim. Elimle saçlarımı düzeltirken sırf ona böyle bağırdığım için gergin görünmemeye çalıştım.

Neyse ki elinden çıkan o siyah dokunaçlarla beni boğmadı. Arabacı komutu aldığında araba ufak bir sarsıntıyla durdu. Blake pencereden dışarı şöyle bir göz gezdirdi. "Zaman kaybettik, hava kararmak üzere. İlk planıma göre aydınlıkta geçeceğimizi düşündüğüm yeri, karanlıkta geçemeyiz. Sabah yola devam etmek için burada konaklayacağız."

Kaşlarım yavaşça çatılmıştı. "Nasıl bir yer orası? Neden karanlıkta geçemiyoruz?"

Su canavarı Kupala'yı, vahşi ağaç nemfleri Hamadryadları, Matron'u görmüştüm. Bu dünyada daha ne gibi şeyler vardı tahmin bile etmek istemiyordum ama bilmem gerekiyordu.

Blake yaslandığı yerden biraz doğruldu ve bana doğru eğildi. Bedenim istemsizce geriye yaslandı, pür dikkat ona bakıyordum.

"Burada birçok tehlike kol geziyor, prenses." Başını hafifçe yana eğerken beyaz teni kararmak üzere olan havada soluk ışığını yansıtan ay gibiydi. "Hamadryadlar veya Matron onların yanında küçük kalır. O yüzden benim ve savaşçılarımın yanından sakın ayrılma." Yüzümde görülen korku emaresinden hoşlanmış gibi dişlerini gösterdi. "Bu diyarda sürüden ayrılanı ne kapar bilinmez."

Pelerinini giyip arabadan çıktı ve beni orada, türlü efsanevi yaratıkları aklımdan geçirirken yalnız bıraktı. Birkaç dakika sonra ben de arabadan indim ve pelerinime sarınarak kamp için hazırlık yapan savaşçıları izledim.

Arion, elini uzatıp büyüyle bir ateş yaktı. Artık bana tuhaf gelmiyordu, çakmağın varlığını arayalı çok olmuştu. Remus'un kucağında taşıdığı Ailis'i bir ağaç gövdesine yaslanacak şekilde bırakmasını izledim. Ailis hâlâ uyuyordu. Matron da en az onun kadar baygındı, savaşçıların onu taşıdığı ağaç dallarının üzerinde yatıyordu.

Bu vahşi yaratığı neden yanlarında taşıdıklarını anlamıştım. Belki de Efendi Nightingale yaşadığı yeri korusun diye ya da sırf birilerini yemelerinden

zevk aldığı için böyle yaratıkları evinin etrafında beslemeyi seviyordu... Evcil hayvanı yılan olan birinden başka bir şey beklenmezdi.

Blue yanıma geldi. "Gel," dedi kurulmuş bir çadıra doğru beni yönlendirerek. "Bu çadırda beraber kalacağız. Yaralarına merhem sürelim, biraz dinlenmen gerek."

Onu onaylar gibi başımı eğdim ve beraber çadıra yürüdük. Gölge'yle kaldığım gibi Blake'le aynı çadırda kalmadığıma sevinmiştim ama zaten ne düşünüyordum ki? Gölge bir askerdi, bir kral ise tutsağıyla aynı çadırda kalacak değildi.

"Ailis?" dedim o önden ilerlerken. "O ne olacak?"

"Remus onunla ilgileniyor. Yanımızda şifadan anlayan cadılarla iş birliği yapacak, Ailis güvende."

Dışarıya son bir bakış atıp bizi pusuya yatmış bir kaplan gibi izleyen Arion'ı gördüm. Çadıra girdiğimizde yüzümü buruşturmuştum. "Arion'ın düşmanlığından ne kadar korkmalıyım? Sürekli dik dik beni izliyor."

Blue'nun gözleri düşmanlıkla parıldadı. "Arion gerçekten bir baş belası. Çocukken de böyleydi, nemflere karşı anlamsız bir küçümseme içindeydi. Zamanla fikri değişip bize saygı duyuyor gibi görünmeye başladıysada ona inanmıyorum. Sırf Efendi'nin en yakın savaşçısı olduğu için usulüne uygun davranmaya çalışıyor."

Himotep'den aldıklarını söylediği tüplerin mantar tıpalarını açıp içindekileri bir kaba döküyordu. Sonra onları karıştırdı ve elde ettiği merheme gülümsedi. Beni bir yer yatağına oturturken pelerinimi çıkarmamı işaret etti. "O yüzden Arion'u göz ardı etmeni öneririm. Efendi'nin uyarısından sonra sana bir zarar veremez, sadece can sıkarlar. Ailesini bir Gordion'lu öldürmüş olabilir ama bunun seninle bir ilgisi olmadığını kabullenmek zorunda."

Gerçek prenses bunlarla uğraşmadığı için çok şanslıydı. Tabii eğer çok daha büyük belalara bulaşmadıysa...

"Bu dünyaya düşündüğünden daha yabancıyım, Blue." Bana boş gözlerle bakınca cümleyi değiştirdim. "Scathan'a. Burası benim geldiğim yerden çok farklı. Blake..."

Ona ismiyle hitap ettiğimi duyunca yaralarımın üzerinde gezinen eli durdu, hafifçe iç çektiğini fark ettim. "*Efendi*," dedim hiyerarşide en yukarıdakine ismiyle hitap edilmediğini bilerek, "geçmemiz gereken yerin karanlıkta geçilmeyecek kadar tehlike olduğunu söyledi. Nasıl tehlikeler var?"

Blue, saçlarından daha koyu renk olan mavi gözlerini kaldırdı. "Farran ormanlarının Azur Dağı eteğinde bulunan kısımdayız. Hamadryadları zaten gördün, ağaçlarına yaklaşanları yok etmeye istekliler ama Efendi'yle son olanlardan sonra onlar tehlike olmaktan çıktı. Fakat onlardan çok daha tehlikeli şeyler var..."

Bir yazar, aynı zamanda bir araştırmacıydı da. Fantastik yaratıkları, mitolojik canlıların çoğunu aslında biliyordum. Bilmekle görmek farklı şeylerdi ama artık olayları daha bilinçli ele almalıydım. Bu olanlar koma ya da korkunç bir kâbus da çıksa şu an buradaydım ve canımın yanmasından anladığım üzere ölümüm de fazlasıyla gerçek olacaktı. Cadılar, en bilinenlerden biriydi, nemfler ise benim bildiğim tabiriyle periydi. Duyduğum canlıların özelliklerini güncel bilgilerimle de kavrayabilirdim.

"Neyler var, söyle," dedim zihnimdeki dokümanları Google gibi farklı sekmelerde açmak için bekleyerek.

Düşüncesiyle bile sıkkın bir nefes verdi. "Ben hiç görmedim ama büyükannemin anlattıklarından biliyorum. Patupaiarehe," dedi değişik bir telaffuzla.

Google'ı kapat, zihin devre dışı.

"Derin dağ ruhları. Derler ki müzikleriyle kişiyi cezbedip onu evlerine çekerler, sonra da o kişiden bir daha haber alınmaz."

"Sirenler gibi mi?"

Blue, kaşlarını kaldırdı. "O da ne?"

Tamam, sirenler yoktu. "Suda yaşarlar ve üst bedenleri genç kız, altları balık kuyruğudur. Denizcileri şarkılarıyla büyüleyip kendilerine çektikleri söylenir, sonra onları suyun dibine götürürler. O kişi bir daha dönemez."

Blue'nun kaşları çatıldı. "Tarifin su nemfleri Naiadlara benziyor ama onlar bu dediğini yapmaz. Şarkı söylemeyi severler lakin öldürmek için değil."

Belli ki Siren efsanelerinin geldiği yer Naiadlardı. Bu dünyaya düştüğümde beni kurtaran sudaki canlıyı hatırladım. Ona tekrar ulaşmak istiyordum, belki o eve dönüş yolumu bilebilirdi.

"Naiadlar konuşabiliyor mu?" Aklıma gelen soruyu direkt sormuştum. Blue, bunu bilmediğim için şaşırmıştı ama daha önce şaşırdığı pek çok bilgisizliğim olduğu için üstelemedi.

"Nadir. Hepsi insanlarla iletişim kurmaz."

Kötü olsa da felaket bir haber değildi, hâlâ bir umut vardı.

"Patupaiareheler neye benziyor?" Telaffuz ederken zorlanmıştım.

Blue, merhem kabını bir kenara koyarken omuz silkti. "Büyükannem derdi ki... *Akıttıkları kan kadar kızıl saçları ve kullandıkları bıçakları kadar keskin dişleri vardır.* Dilerim görmek zorunda kalmayız."

Ürperdim. "Onlardan nasıl korunacağız?"

Blue ayağa kalkarken bana da yardım ettiğinde zar zor toparlanabildim. "Onların bölgelerini gündüz geçeceğiz, o zamanlar da ortaya çıkmazlar. Gece için ise Efendi gerekli önemleri alacaktır. Hadi gel, bir şeyler yememiz gerekiyor. Geyik etinin kokusu burnuma geldi bile." Heyecanla mavi saç örgüsünü geriye attı. Karnı acıkmış bir kedi gibi mırlamak üzere olduğunu düşündüm.

Geyik konusunda hâlâ fikrim aynıydı. O yüzden ona yine kek olup olmadığını sordum. Çadırdan çıktığımız esnada Blue başını iki yana salladı. "Düzgün beslenmiyorsun, pren..." Duraksadı. "Ross," dedi düzelterek, "sağlıklı görünmüyorsun."

Zayıfladığımı hissediyordum. Tenimin de daha soluk göründüğüne emindim. "Bambi yemeyeceğim, Blue." Yine de fikrim değişmemişti. Hava soğuktu, bu yüzden pelerinime iyice sarındım. Dağın soğuk esintisi etrafımızda dolaşıyordu.

O sırada bir ağaç kütüğüne yerleşmiş olan ve ateşin ardından beni izleyen Blake'i gördüm. Ben bu karakterin hakkını veremezdim. Kesinlikle tasarladığımdan daha korkunçtu ve ne yazık ki görünüş olarak değil...

Yanında yere oturmuş olan Remus'un kulağına bir şey söyledi ve Remus'un çatık kaşlarının eşlik ettiği gözleri beni buldu. Hemen ayağa kalkıp, yerdeki yaprakları ezerek yanımıza geldi. Gözünün üzerinden inen çizgi şeklindeki yaraya dikkat kesilmeden edemiyordum. "Efendi sizi yanında istiyor."

Remus ve Blue ilerlemem için bana yol verdiklerinde ağır adımlarla Blake'e doğru yürüdüm ve o tabağındaki geyik etini yiyip şarabını içerken yanına oturdum. Aramıza biraz mesafe koymaya özen göstermiştim.

İlgisiz bir şekilde bir süre yemeğini yesede sonunda ilgisi bana yöneldi. "Senin için hangi etleri temin etmeliyiz, prenses?"

Kabarmış bir hindi gibi kasıntı göründüğüme emindim. Rahatsız bir kımıldanışla pelerinime iyice sarındım. "Tavuk ya da balık."

Her ne kadar çatal bıçağı olmasada eliyle bile zarif bir şekilde yiyordu. İstese çadırında da yiyebileceğini, oraya bir masa kurabileceklerini biliyordum ama dışarıda tehlikeleri gözlemlemek için kaldığını düşünüyordum. Ara sıra bakışları ormanın ötesinde dolaşıyordu.

"Gordion'da geyik yenildiğine eminim," dedi ve bana döndü tekrar. "Yediğim yahninin tadını şimdi bile anımsıyorum."

O kadar ani bir şekilde ona baktım ki ciğerlerim yeri boylamıştı. Kendimi sakin kalmaya zorladım. *Gordion'a gitmişti.* Orası hakkında kulaktan duyma değil, direkt bilgi sahibiydi. Benim bocalayacağım bilgiler... Ne zaman gitmişti? Prensesi görmemiş miydi? Ya başından beri çok kötü bir oyunun içindeysem?

"O gün hasta olman ne büyük talihsizlik," dedi ateşin ışığında kızıl parıltılar dans eden gözleriyle. "O yahniyi kaçırmasaydın, mutlaka geyik etini seviyor olurdun."

Prensesi görmemişti. Soğuk havaya rağmen alnımdan neredeyse bir ter damlası süzülecekti.

"Evet, büyük talihsizlik," diyerek yanıtladım onu ve ateşe bakmaya başladım. Kalbim çılgın bir tay gibi koşuyordu. Bir bilgi denizinin içindeydim, olta atıp kapabildiğimi kapmak zorundaydım. "Patupaiareheler," dedikten sonra gözlerimi devirdim, berbat bir isimdi, "Pareheler konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordum ismi kendimce kısaltarak. "Ya uyurken bize saldırırlarsa?"

Blake, tabağını bana doğru uzatıp etten almamı işaret etti. Suratımı buruşturarak ete baktım. "Yakın değiller. Keza olsalar bile buraya giremeyecekler," dedi ete uzanmadığımı görünce sabırla bekleyerek. "Kimse uzaklaşmadığı sürece de sorun yok." Son cümleyi imalı bir şekilde söylemişti. *Kaçmaya çalışırsan bu sefer ben değil, başka tehlikeler de seni yaşatmaz.* İmayı tertemiz bir şekilde anlamıştım.

"Bir yere gitmeye niyetim yok," dedim etten bir parça alarak. "Ayrıca bu yemeği yemek istemediğimi biliyorsun."

"Senin için pazarlık yaparken güçsüz görünmeni istemem." Tabağı yere bırakıp kadehi eline aldı ve şarabını yudumlarken beni izledi. "Hadi, ye."

Açlık karnımın içini kemiriyordu, bir şeyler yemek için can atıyordum. Bıkkın bir iç çekişle eti ağzıma götürdüm ve çiğnemeye başladım. Tadının çok yavan geleceğini düşünsemde tahminimden daha iyiydi.

Blake yüz ifademi fark etmiş olacak ki tatmin dolu bir yüzle bana baktı ve tabağının tamamını bana verdi. Ona ters ters bakıp yemeye devam ettim, karnım zil çalıyordu. *Özür dilerim, bambi,* dedim içimden. Yaşamak için başka çarem yok.

Bir süre sonra ayağa kalktığında ilgimi ona yönelttim. Bütün savaşçılar da onu izliyordu. "Remus, Arion," dedi ve adını daha önce duymadığım birkaç

savaşçıyı daha çağırdı. Ayağı kalkıp ateşin başında bir daire şeklinde durmaya başladılar. Blake, onlara bir göz gezdirdiğinde hepsi birbirlerinin omuzlarından tuttu. Blake ise Remus ve Arion'un omzunu tutuyordu.

Gözlerini kapattı ve bir süre öyle bekledi.

Neler olacağını merak ederek onlara baktım. Havada farklı bir şeylerin yoğunluğunu seziyordum. Büyü gibi ama bu sefer daha fazlaydı, bir parfüm gibi neredeyse koku yayıyordu.

Blake'in bilmediğim dilde bir şeyler mırıldanmasıyla çevremizdeki hava ağırlaştı, herkes sessizliğe bürünmüştü. Sadece nefes sesleri havayı arşınlıyordu. Sanki Blake'in bedeninden dalga dalga bir güç yayılıyordu. Dakikalarca öyle kaldılar. Sonunda zümrüt yeşili gözlerini açtığında neredeyse bir yılanın gözlerine bakıyorum sandım.

Göz göze geldik ama hayır o beni görmüyordu. Bir büyü yapıyordu.

Gücü bedeninden çıktığını hafifçe sarsılmasından anladım. Sonunda bakışları daha normale döndü ve sırtını iyice dikleştirerek sakince nefes verdi.

"Bariyeri kimse aşamayacak." Sesi uyarı tonunu yeterince taşıyordu. "Birisi dışarı çıkmadığı sürece, koruma büyüsü bozulmaz," dedi bir vaşak sürüsünü izleyen panter gibi herkesi tarayarak. "Ne olursa olsun, iradenize sahip çıkın ve burada kalın." Sonunda gözleri bende durdu. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Herkes dikkat kesilmişti, hiç ses çıkmasa da onu onaylar gibi bekliyorlardı. Sonra Blake, ağır adımlarla çadırına ilerledi ve içeri girerek gözden kayboldu. Blue yanıma gelene kadar etrafıma bakmakla meşguldüm.

"O da neydi öyle?" dedim biraz önce olanları kast ederek.

Blue, mavi saç örgüsüyle oynamaya başladı. "Efendi, başka büyü güçleri olanlara dokunarak güç elde edebiliyor. Bu sayede daha büyük büyüleri yapıyor."

Ağzım bir karış açıldı.

"Şaşırma öyle," dedi omuz silkerek. "Onun kim olduğu düşünüldüğünde böyle bir gücü olması şaşırtıcı değil."

O kimdi? Gerçekten, *o kimdi*?

"Bundan önceki Efendi de böyle miydi?" diye sorduğumda Blue bana döndü. Suratını hafifçe buruşturmuştu.

"Hayır, tabii ki. Efendi'nin güçleri babasından gelmiyor. Bilinen ilk *Dewin* Efendi'nin kendisi."

Dewin kelimesini modern bilgilerimde taradım ama bir sonuca ulaşamadım. Erkeklerin büyü yapanlarına burada Dewin diyor olmalılardı. "Annesi bir cadıydı," dedim mırıldanarak.

İşte o an hava biraz değişti. Blue'nun omuzları dikleşti ve nefesinin biraz kesildiğini fark ettim. "Uyumaya gitsek iyi olacak," dedi beni ayağa kalkmaya teşvik ederken. Kendisi de kalktı. "Bugün senin için zor bir gün oldu."

Ayağa kalktım. Afallamıştım ama konuyu üstelemedim çünkü şu an burada olmayan birini düşünerek boşa zaman kaybederdim. Asıl sorun Blake'di. Ondan kurtulmam gerekiyordu.

Çadıra girdiğimizde Blue'yla karşılıklı yer yataklarına yattık. Pelerinimi üzerime iyice sardım. Blue kahverengi tüylü bir postu battaniye yapmak istediğinde ürperip kabul etmemiştim. Geyik yemiş olabilirdim ama bir ayının içinde yatmak için henüz erkendi.

Uykuya dalmam kısa sürmüştü ama beni huzursuz eden bir şey vardı. O şey bir süre sonra uyanmama neden olmuştu.

"Blue," diyerek fısıldadım uyuşuk bir sesle. O ise hiç kıpırdamadan uyumaya devam ediyordu. Hiç uyandırmak istemesem de mecburdum. "Blue, uyanman gerekiyor."

Gözlerini açıp bana baktı. Bu uyuşuk haline gülmek istedim, mavi saç örgüsü darmadağın olmuştu. "Ne oldu, pren... Ross?"

"Sıkıştım," dedim fısıldamaya devam ederek.

Bir süre anlamak ister gibi bana baktı.

Derin bir nefes verdim. "Çişim geldi, Blue. *Tuvalet.*"

Durumu kavrayınca dudakları aralandı. "Ah, tamam," dedi ayağa kalkıp. Ardından bana çadırın köşesinden bir tas gösterdi. "İşte, buna yapabilirsin."

Gözlerimi üç kere ağır ağır kırpıp açtım.

"Olmaz," dedim suratımı buruşturarak. "Bir tasa yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapmak zorundasın." Blue, uykulu gözlerini ovuşturdu. "Dışarı çıkamayız."

Ekşi bir yoğurt yemiş gibiydim. "Bariyerin içinde bir ağaç bulurum," dedim ayağa kalkarak. "Uzaklaşmama gerek yok."

Blue omuz silkti. "Tamam sana eşlik edeceğim ama bir savaşçı seni o halde görürse bu senin sorunun olur. Uyarmadı deme."

Bir savaşçının popomu görmesini istemezdim ama duruma bir bakmalıydım. Ben huzursuz bir şekilde çadırın bez kapısını aralarken o da arkamdan geldi.

Ortalıkta hiç ses yoktu. Ay ışığı kampı aydınlatırken ateş sönmeye yüz tutmuştu. Ateşin yanında ise üç savaşçı yerde yatıyordu. Dışarıda ayakta kimse var mı diye taradım fakat bir hareketlilik göremedim. Çadırların biraz ötesinde gövdesi büyük bir ağaç dikkatimi çekmişti. Oranın bariyer dışı olduğunu sanmıyordum, yeterince yakındı. Sessizce işimi halledebilirsem kimseyi uyandırmadan geri dönebilirdim.

"Şurası iyi," dedim dudaklarımı oynatarak Blue'ya. Onaylar gibi başını salladı.

Ağaca doğru ilerlerken önümüzde biri belirince ikimizde tökezledik. Arion, hiç uyumadığı belli olan yüzüyle bize bakıyordu. "Kaçma girişimine yardım mı ediyorsun?" dedi bana bakmayı bırakıp gözlerini Blue'ya çevirerek.

Blue'nun hiddedini durduğum yerden hissedebilmiştim. Beni kenara çekip Arion'la burun buruna geldi. "Efendi'ye sadık olduğumu bilecek kadar beni tanıdığını sanıyorum, Arry."

Oğlanın bir gözünün seğirdiğine yemin edebilirdim. "Bana o şekilde hitap etme haddini hâlâ kendinde bulduğuna şaşırıyorum."

Blue, bir eliyle bana ağacı gösterdi. "Sen işini hallet, prenses. Bununla ben ilgilenirim."

Arion'un eli kılıcına giderken Blue elini onun elinin üzerine koydu ve dik dik ona baktı. "Kaçmayacak."

"Bir prensesin tasa işemesini beklemiyorsun, değil mi?" Yapmacık bir şekilde gülümsediğimde Blue'nun da güler gibi bir ses çıkardığını duydum.

Arion'u Blue'ya bırakıp arkamı döndüm ve ağaca doğru ilerledim. Geldiğim yerin biraz uzağında külden bir şerit gördüm. *Evet, sınırın kesinlikle içindeydim.* Büyünün kesildiği yerler, şeritle belirlenmişti. Rahat bir nefes verip etrafı tekrar kolaçan ettim, Arion ve Blue tartışıyor gibi görünüyorlardı. Onlar dışında kimseyi göremeyince tuvaletimi yapmak için elbiseyi havaya kaldırdım ve oturup işe koyuldum.

Aynı zamanda banyoda şarkı söylemeyi sevdiğim gibi dudaklarıma bir melodi yayıldı. Sessizce melodiyi mırıldanırken bir yaprakla kendimi temizleyip rahatlık evresine eriştim ve ağacın arkasından çıktım. Beni dikizleyen biri var mı diye iyice gözlerimi dört açtım ama bir şey yakalayamadım. Neyse ki mahremiyet duam kabul olmuştu. Blue ve Arion'un kavgası şiddetlenmiş olmalıydı, iyice dip dibe girmişlerdi.

O sırada dilime dolanan melodinin aslında kulaklarıma dolan bir ses olduğunu kavradım. Sanki ruhumun derinliklerinden gelen bir sesti ve beni ezgisiyle sarmalıyordu. Adımlarımı ileri doğru atmaya başlarken bedenim bana ağır gelmeye başlamıştı. Sanki ayaklarım bir külçeydi de adım atmam

güçleşiyordu. Müzik iyice zihnime doldu ve kokusu güzel bir yemek gibi beni kendine çekmeye başladı.

Geri dön, diyordu. *O tarafa değil. Buraya gel.*

Dişlerimi sıkarak adımlarımı sıklaştırdım ama hayır. Adımlarım sıklaşmıyor, olduğum yerde öylece sallanıyordum. *Kıpırda, Ross. Hemen çadıra dön.* Bedenim çığlık çığlığa bağırsa da zihnim uyuşmuştu. Ne kadar güzel bir ezgiydi... Ne de hoş. Sanki bulutlar bir pamuk şekerdi ve ben de onları yiyecekmişim gibi hissediyordum.

Yüzüm acı çeker gibiydi. Adım atmamaya çalışıyordum ama zihnim mükemmel bir rahatlamayla beni kucaklıyordu. Blue ve Arion'a seslenmek istesem de başaramadım çünkü bedenim bana ait değildi. Adımlarım geriye döndü ve müziğin beni bir halatla çeker gibi kendine doğru yöneltmesine izin verdim.

Hayır, hayır, bu yanlış. Seni uyardı. Seni uyardı, Ross. Bariyerden çıkma!

O kadar çok direndim ki... Ellerim ağacın gövdesine sıkı sıkıya yapışmıştı ama başaramadım. Adımlarım bir ileri iki geri gidiyordu. Sonunda beni tutan ipler koptu, süzülerek kendimi bıraktım ve bariyerin dışına adım attım.

Her şey işte o anda oldu.

Zihnim çığlık attı, herkesi uyandırarak beni bulmalarını sağlamak istedim ama dilim çığlıklarımı bulamadı. En çok da asla yapacağımı düşünmediğim bir şeyi çok istedim ama yapamadım.

Blake'in ismini bağıramadım.

****

Sisin içinde yüzüyordum.

Yanan bir ateşin çıtırtısı kulaklarıma doluyordu. Bileklerimde çok büyük bir acı vardı, kollarım o kadar gerilmişti ki taşıdığı şeyin ne olduğunu merak ettim.

Bu merakımı gidermem kısa sürmüştü. Taşıdığı şey, külçeye dönmüş bedenimdi. Önce parmaklarımı yavaşça oynattım. Başım sallandığında boynumu dikleştirmek için gayret ettim. Tozla örtülmüş kirpiklerimi aralamam ise hepsinden zordu.

Bir ağrı şiddetle şakaklarıma saplandı. Gözlerimi odaklanmak için birkaç kere kırpıştırdım ve çevreme bakındım. Son olanları hatırlamaya çalışan beynim bulanıktı ama onları gördüğümde her şey aklıma bir bir düştü.

Bir ateş vardı ve ortada taş bir kaide duruyordu. Çevresindekiler...

"Aman Tanrım."

Kelimeler ağzımdan döküldüğünde hepsi dönüp bana baktı.

Başta normal insana benzeselerde bambaşka bir şey oldukları bir iki saniye bakınca anlaşılıyordu. *Blue'nun büyükannesinden duydukları doğruydu.* Saçları kızıldı. Tenleri sanki toza bulanmış gibi maviye dönen bir griydi. Hepsinin gözlerinin akı yerine kırmızısı vardı. Siyah göz bebekleri ateşin ortasındaki kömürlere benziyordu.

Üzerlerine giydikleri deri postlar, mahrem yerlerine bağlanmıştı. Onun dışında tamamen çıplaklardı. Bazılarının başlarında uzun tüylerden yapılma taçlar vardı.

Nefesim soluk boruma takılırken ciğerlerim düğüm düğümdü. Dehşet zihnime ok gibi fırladı ve beni felce uğrattı. *Pareheler beni kaçırmıştı. Onların kaçırdıklarından bir daha haber alınamıyordu.*

Blake beni bulurdu. Bana ihtiyacı vardı ve güçlüydü. Evet, o beni kesinlikle bulurdu. Tabii kaçtığımı düşünmüyorsa? Belki de kendisi öldürmek yerine beni bu şekilde ölüme terk ederdi. *Tanrım.*

Blue ve Arion, bana ne olduğunu görmüş olmalıydı. *Sakin ol, Ross. Seni bulacaklar.*

Bir anda davullar çalmaya başladı. Ritim tutan Pareheler ateşin etrafında dönmeye başladıklarında şoktan kemiklerim çatırdıyordu. Bir ağaç dalına

bağlanmış kollarım beni artık taşıyamıyordu.

İçlerinden biri bilmediğim dilde bir şarkı söylemeye başladı. O bir cümle söylüyor, diğerleri de sonrasında ona eşlik ediyordu. Bir dua okuyor ya da ilahi söylüyor gibilerdi.

Başında taç olan, ellerini gökyüzüne kaldırdı. Yine bir şeyler söyledi, diğerleri de tekrar etti. Genizden gelen sesleri tüylerimi ürpertiyordu. Dilleri Hamadryadlardan farklıydı. Kaba bir dildi, kelimeleri bastırarak gırtlaktan söylüyorlardı.

Şarkı derinleştikçe davullar vurulmaya devam etti ve hep bir ağızdan, "Hu hu hu hu!" diyerek ritim tutmaya başladılar.

Bacaklarım daha fazla beni taşıyamadı ve yer çekimine yenik düştüm. Omzum çıkmış olabilirdi, amansız bir ağrı eklemlerime saplandı. Bağırmaya başladım. "Bırakın beni!"

Hiçbiri benimle ilgilenmezken müzikleri devam ediyordu. Bunun bir ayin olduğunu anlayacak kadar film izlemiştim. Bir kazan göremedim, beni pişirip pişirmeyeceklerinden emin değildim ama bu işin sonu benim için iyi yerlere gitmiyordu.

"Hu hu hu hu!"

Ellerini açıp kapayarak ritm tuttular ve dansa devam ettiler. Biri eline taş kaideden bir bıçak alarak bana döndü. Kızıl gözleri üzerime sabitlenince geriye kaçmak istedim ama sıkı sıkı bağlıydım.

Nefes nefese çırpınmaya çalışırken bana sinsi bir tilki gibi yaklaştı ve bıçağı havaya kaldırdı. Müzik devam ediyordu.

"Hu hu hu!"

Hepsine *kapayın çenenizi* diyerek bağırmak istedim. Beni cezbettikleri müzik gibi değildi, ritim ne kadar güzel olsada bu sefer yeterince ayıktım.

Önümdeki erkek Parehe bana kızıl gözleriyle baktı. Güler gibi dişlerini gösterdiğinde Blue'nun büyükannesinin bir kere daha haklı olduğunu

anladım. Dişleri en az elindeki bıçak kadar keskin görünüyordu.

"Yaklaşma bana," dedim geriye çekilmeye çalışarak.

Üzerime geldi ve bir anda saçımı yakaladı. Bağırdım, onu tekmelemeye çalıştım ama sert bir şekilde saçımı çekince acı beynime saplandı. Sonra o saçta baskı yok oldu ve gözlerimin önündeki şimşekler durulunca ona baktım.

Saçımın büyük bir kısmını elinde tutuyordu.

Saçımı kesmişti.

"Seni iblis!" diyerek bağırdığım, tekmemi tekrar ona geçirmeye çalışırken. Bu onu durdurmadı. Tekrar üzerime atıldı ve bu sefer bıçağı boynumda bir yara açtı. Çığlığım bu sefer gökyüzünü delmişti.

Tekrar bir bıçak darbesi attı ve koluma denk geldi. Açılan yaralardan sızan kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. Üzerimde pelerinim yoktu, ileride bir yere atmışlardı. Elbisenin kumaşı bıçak darbeleriyle kesilmeye başladı.

"*Cadılar*," dedi bu sefer bizim dilimizde. "*Güzel, tatlı cadılar."* Genizden gelen sesi, diğerlerinin şarkılarına karışıyordu.

Acıyı vücuduma buyur ettim ve hiç bağırmadığım kadar bağırdım. Çığlıklarım en sonunda boğazımı acıtacak kadar şiddetliydi.

Parehe beni bıraktı ve dans edenlerin arasında dönüp saç tutamımı şarkıyı asıl söyleyene verdi. Bir tasın içine saçı yerleştirdiler, kanımın olduğu bıçağı da koydular. Danslarına devam ederlerken saçımı kesen tekrar bana yaklaştı.

Ağlıyor, debeleniyor ve eğer bir büyü gücüm varsa şu an kavuşmak için dua ediyordum ama hiçbir şey olmuyordu. Tekrar çığlık atarken bileğimi ipten kurtarmaya çalıştım.

Bir anda çenemi yakaladı. Ağzımı açmaya zorladığında korkudan uyuşmuştum. Çenem kilitlendi ama zorla ağzımı açıp dilimi yakaladı. Kesecekti. *Tanrım, dilimi kesecekti!*

Çığlığım açık ağzımdan firar etmeye devam ediyordu. O kadar çok debelendim ki tekmem karnına isabet etti ve onu geri savurdu. Öğürüp kusmaya başladım. Her şey akıl almaz bir kötülükte ilerliyordu.

Hışımla kalkıp tekrar yanıma geldiğinde önce karnıma bir tane yumruk attı, ardından çenemi sıkı sıkı kavradı. Eli daha dilimi bulamadan müzikte bir sapma oldu ve davullardan biri sustu. Şarkıyı söyleyen de ondan birkaç saniye susmuştu.

Dilimi tutan Parehe'nin bileği kendine kendine kırıldığında acı bir feryat koparıp geriye çekildi. Bilincimin kıyısında başımı çevirip bize yaklaşmakta olan bedene baktım.

"B..." ağzımdan kan püskürttüm.

Blake Nightingale, hava kadar soğuk yüzüyle bize baktı.

Elini havaga kaldırdığında her şeyi yavaş çekimle izliyor gibiydim. Onun hareketiyle Parehe sanki havada uçar gibi kendisine yaklaşmaya başlamıştı. Blake yanına yaklaşan dağ ruhunun boynuna ellerini doladı ve öyle sert çevirdi ki Parehe'nin kızıl kafası ters döndü.

Cansız bedeni yere yığıldığında olanları algılamaya başladım. Blake'in arkasında belirip biraz önce dans eden Parehelere saldıran savçıları gördüğümde ortalığın kan gölüne dönmesi uzun sürmedi. Kimi Parehe'nin ağaçların arasında kaybolduğunu gördüm. Özellikle liderleri olduğunu düşündüğüm, şarkıyı söyleyen kaçmıştı.

Bağrışmalar, çatırtılar ve etin kesilme sesi kulaklarıma doluyordu. Blake, elini şöyle bir salladı ve bileğime dolanan ipler çözüldü.

Yere yığılmadan önce beni yakalamıştı. Kanım, tertemiz kıyafetlerine bulaşmıştı. Titreyen ellerimle pelerininin bordo kumaşını yakaladım. O beni kendinden uzak tutmak istiyor gibiydi ama yapabileceği bir şey de yoktu. Hareket edemiyor, kan kusuyordum.

"Kaçmaya," dedim kendi kanımda boğulurken. "Kaçmaya çalışmıyordum."

Blake beni kendinden uzaklaştırdığında tüm bedenim büzüldü. Beni kurtaran bir kahraman olmadığını biliyordum ama gelmesi beni mutlu etmişti ve biraz olsun insani bir duygu görmeyi umarak ona baktım.

Yeşil gözleri, dikenli bir çalı gibi beni sardı. Kana bulanan pelerinini çıkardı ve yere attı. "Hepsini lime lime edin," dedi yanımıza gelen Remus'a. "Prensesi arabaya taşı. Derhal kaleye gidiyoruz."

Arkasını dönüp ağaçların arasına girdi ve gözden kayboldu. Nereye gittiğini ya da ne yapacağını bilmiyordum ama Remus beni taşırken ağlıyordum. Ona pelerinimi istediğimi söyledim.

"Şurada, gördüm onu. Lütfen."

Remus normalde pek dost canlısı olmasada halime acımış olacak ki dediğimi yaptı ve pelerini üzerime giydirdi. Beni arabaya bindirdiğinde sırtımı abanoz duvara yasladım.

Acı içinde yüzüyordum ve yoksunluk çekiyordum. Birinin korkularımı yatıştırıp beni sarmasına ihtiyacım vardı. Ellerim pelerinin cebine gittiğinde orada onu hissettim.

Şeytan minaresini.

Tehlikede olduğunda bunu çal demişti. Çalsam beni duyar mıydı? O da beni kendi çıkarları için kurtarmıştı, Efendisine sağlam götürmek içindi her şey. Fakat aynı zamanda kalede yaralarımı iyileştirmesi için beni Himotep'e götürmüştü. Orada çıkarı neydi ki?

O an, her şeye rağmen, istemsizce onun burada olmasını istedim. Tüm bedenim acıdan uyuşurken gözlerim kapandı ve ismini mırıldandım.

"Gölge."

-

Evvett. Scathan'a geri döndük, Efendiler! Ortalık fenaaaaa karışacak benden söylemesi

Soruları tek tek yanıtlayamıyorum ama sosyal hesabımdan duyurularım oluyor. Benden ve neler yaptığımdan haberdar olmak için instagram adresim;

@M.rise_

Görüşürüz, Zamansızlaar!

Karakterler

Herkese selam!

Zamansız'ı 7. Bölüme kadar okuyan Zamansız'lar için tekrar bir hatırlatma olması amacıyla Karakter Tanıtım bölümü yayınlıyorum.

7. Bölümle kadar olan karakterlerin hangi türlerden olduğu, özellikleri ve bazı ayrıntılarını paylaştım. Sonraki bölümlerde başka karakterler ve türlerde eklenecek. Onlar artık okuyarak öğreneceksiniz

Sizi çok özledim Zamansız'lar! let the show begin

Rosanna Camborne

- 22 yaşında.
-Dalgalı kahverengi saçlara sahip, gözleri kehribar rengi.
- Annesiyle Boston'da yaşarken New York'a üniversite okumaya gidiyor.
-Yazarlık yapıyor.
- Güncel olarak; Gordion Prensesi Leda Dragler olduğunu söyleyen Scathan'lılar tarafından tutsak edildi.
-Henüz hangi güçlere sahip olduğu ve tam olarak ne tür olduğu bilinmiyor.

Gölge (Shadow)

-Hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmiyor.
-Gözleri mat gri.
- Genel savaş silahları; fırlatma bıçakları, kılıç.

Blake Nightingale / DEWIN

- Dewin: Erkeklerin büyü yapabilenlerine verilen isim. Tarihte keşfedilen ilk Dewin olarak geçiyor.
- Scathan Efendisi.
- Lanetli Efendi olarak da biliniyor.
- Yaş 27.
- Saçları siyah, gözleri parlak zümrüt yeşili.
- Sedna isimli bir yılanı var.
- Güçleri henüz tam olarak bilinmiyor.
- Şimdilik görülen güçlerinden biri; ellerinden siyah uzantılar çıkarabiliyor.

Ardell Skedwaller / CADI

- Cadı.
-Yaş 24.
-Blake Nightingale'e en yakın kişilerden biri.
-Soylu bir aileden geliyor.
-Spiritus'u Vacuum. (İnsanları çevresindeki havayı çekerek nefessiz bırakabiliyor.)
- Genel savaş silahı kılıç.
-Uzun platin sarısı saçları, buz mavisi gözleri var.
-Ailesini Gordion pusucuları öldürdüğü için Gordion'a büyük bir düşmanlık besliyor.
-İkiz kardeşi Arion Skedwaller.

Arion Skedwaller / DEWIN

- Dewin.
- Yaş 24.
- Blake Nightingale'e en yakın kişilerden biri.
- Soylu bir aileden geliyor.
- Spiritus'u Vacuum. (İnsanları çevresindeki havayı çekerek nefessiz bırakabiliyor.)
- Genel savaş silahı kılıç.
- Omuzlarına gelen platin sarısı saçları, buz mavisi gözleri var.
- İkizi Ardell Skedwaller.
- Kardeşi gibi Gordion'dan nefret ediyor.

Blue / NEMF

- Yeryüzü nemfi.
- Yaş 23.
- Güçleri; kişileri görünmez iplerle bağlayabiliyor, Nemf ışığını karşı tarafa çarptığında kişide kısa süreli felç etkisi sağlayabiliyor.
- Mavi uzun saçlara ve saçlarından daha koyu mavi gözlere sahip.

Remus Alaister / DEWIN

-Dewin.
-Yaş 22.
-Henüz hakkında çok bir bilgi yok.
-Siyah saçlar ve çelik mavisi gözleri var. En belirgin özelliği kaşının üstünden gözünün altına inen yara izi.
- Genel savaş silahı: ok ve yay.

Kaidan Kenward / DEWIN

- Dewin.
- Yaş 24.
- Hakkında henüz çok bir bilgi yok.
- Kısa sarı saçlara ve açık kahve gözlere sahip.
- Genel savaş silahları balta, gürz, uzun kılıç.

Camilla / CADI

- **Akrep** olarak bilinen savaşçı birliğin lideri.
- Yaş 24.
- Kişiyi bayıltabilen bir zehire bulanmış ağaç gövdesinden yapılma iğneleri var.
- Rosanna onu 'amazonlara benziyor' olarak tanımlıyor.
- Bal rengi saçlara ve koyu kahverengi gözlere sahip.
- Genel savaş silahları zehirli iğneler, kılıç.

Ailis / CADI

- Gordion'lu.
- Gordion prensesi Leda'nın hizmetlisi olarak Scathan'lılar tarafından tutsak edildi.
- Henüz hakkında çok bir bilgi yok.
- Uzun kızıl saçlara sahip.

Siera */ CADI (8. Bölümde kitaba dahil olacak)*

- **Akrep**'lerden biri.
- Camilla'nın en yakın arkadaşı.
- Genel savaş silahı zehirli iğneler ve kılıç.
-Bronz ten, menekşe rengi gözler ve siyah saçlara sahip.

Bölüm 8 : Elçi

Şarkı: The Rigs: All The King's Men

İyi okumalar Zamansız'lar!

Bol bol yorum yapın lütfen yorumlarınızı okumayı özledim

-

Rüzgâr, arabanın açık penceresinden süzülürken hisli bir canlı gibi acı dolu hikâyesini bize anlatarak uğulduyordu. Belki de benim zamansız hikâyemi anlatıyordu.

Başıma gelen olaylar sarmalı göğüs kafesime dikenli bir çalı gibi dolanmış, nefes almamı zorlaştırıyordu. Arabanın planlanandan daha hızlı gittiğini gıcırdayan menteşelerinden ve tekerlerin denk geldiği taşlar yüzünden sarsılmasından anlayabiliyordum.

Zihnimde hâlâ aynı müzik ve sesler yankılanıyor, Parehe'lerin uğultuları sanki arabanın içinde bile kol geziyordu.

Elimdeki *Şeytanminaresi*'ni daha çok sıktım. Bana bunu veren kişi burada olmasada, avucumda tuttuğum büyülü yardım çağrım beni bir şekilde güvende hissettiriyordu.

Bu sefer benim bir hatam yoktu, fakat bu yaşadığım korkunç şeyi değiştirmiyordu. Parehe isimli dağ ruhları tarafından kaçırılmıştım, işkence görmüştüm ve neredeyse bir ayin için kurban ediliyordum. Vücudumun her yeri bıçak yaralarıyla doluydu. Kan kustuğum içinde yüzümde kurumaya yüz tutmuş kanın cildime yaydığı gerginliği hissedebiliyordum.

Hâlâ dehşetin keskin eşiğinde gezinirken ayık kalmaya çalışan gözlerimi yavaş yavaş kırpıp açtım, nefes alıp verişim ise gözlerimden daha ağırdı.

"Prenses, uyanık kalmalısın."

Blue'nun ve bir tane kadın savaşçının arabadaki varlığının farkındaydım ama boş bakan gözlerim için onlar sadece bir karartıdan ibaretti. Savaşçı şifa konusunda yetenekli olanlardan biri olmalıydı çünkü önümdeki koltukta bohçasını karıştırıp duruyordu.

"Bana," dedim kurumuş boğazımdan kopup gelen hırıltılı bir nefesle, "*prenses* deme!"

Canı cehennemin yedi katında yansın. Tüm bunları yaşamamın sebebi Prenses'ti!

Arabada daha önce benimle seyahat eden Efendi Nightingale yoktu. Kaçan Parehe'lerin peşine düşmeden önce gözlerinde yanan gazap ateşini görmüştüm, gamsız bir galibiyetle onları yok etmeden geri dönmeyecekti.

Yazmak istediğim kötü karakterdi Blake Nightingale fakat *benim yazmayı düşündüğümden* daha azametliydi. Ben onu kötülüğün saf hali olarak aklımda canlandırmıştım, *gerçeğinin* ise benim tasarladığım karakterle ne kadar alakası vardı bilmiyordum. *Yaratık* gibi görünmediği kesindi. Daha çok Lucifer'ın cennetten düşmeden önceki hali gibi, saf güzellikte bir meleğe benziyordu.

Elimdeki Şeytanminaresi'ni sıkı sıkı tutmaya devam ederken onu çalıp çalmamayı düşündüm. Şu an varlığını istediğim kişinin *o* olması çok akla yatmıyordu ama hislerime engel olamıyordum.

Yanımda *Gölge'nin* olmasını istiyordum.

"Elinden geleni yap Siera."

Kanın kokusu arabanın içindeki havayı doldururken, adının Siera olduğunu öğrendiğim savaşçı kız bir beze elindeki mataradan su damlatıp dikkatle sol kolumdaki yaraları temizliyordu. "Yaralarına iltihaplanmaması için bir karışım süreceğim ama acilen şifacıların onu görmesi lazım."

Kızın söylediği şey üzerine Blue bana hitaben konuştu. "Dayan Ross, çok az kaldı."

En azından bu sefer bana gerçek adımla seslenmişti. Güler gibi oldum, dudaklarım hafifçe iki yandan çekiştirildiler. "Bana böyle seslenmen şu an bile iyi geldi."

İkisi de bu konu onları duraksatsa da başka bir tepki vermediler, Blue mahcubiyetle olaydaki kendi kusurunu açıklıyordu. "Daha dikkatli olmalıydık. Arion'a diş bilemeyle o kadar meşguldüm ki gittiğini anlayamadım."

Ciğerlerime hava doldurmaya çalışırken derin soluklar aldım. "İsteyerek olmadı. Ne olduğunu," dedim suratımı buruştururken, savaşçı kızın krem sürdüğü bir kesik yanmıştı, "anlamadım bile. Sadece şarkılarını duydum." Fiziksel acı çektiğim kadar mental olarak da acı içindeydim. "Sesleri hâlâ kafamın içinde."

"Seni ruhsal ayinlerinde kullanacaklardı, ritüelin tamamını yapsalardı ruhun artık onların elindeydi. Bu çok büyük bir olay, Prens... Ross." Boğazını temizledi. "Sağ kurtulduğun için şanslısın."

"Şans," dedim yine kesiklerimden biri yanınca hafifçe iç çekerek, "uzun zaman önce bana uğramayı bıraktı."

Daha fazla ayık kalamadığım için kısa bir uykuya daldım. Parehe'lerin şarkısı zihnimde dört dönerken, ne kadar yol gittik bilmiyorum fakat ara ara pencereden sızan gün ışığını görüyordum.

Sonunda araba güçlü bir sarsılmayla beni tekrar uykunun kollarından sıyırdı ve gözlerimi araladım. Pencereden artık gün ışığı neredeyse gelmiyordu, Blue ve savaşçı kız kendi aralarında sessizce bir şeyler konuşuyorlardı.

Gözlerimi pencerenin dışına iyice sabitledim ve doğrulmaya çalıştım. İleride kıvrılarak yukarı uzanan bir yol vardı fakat beni doğrultmaya iten şey o yolun sonundaki yapıydı.

Eğer zihnim ve ağrılarım bana oyun oynamıyorsa tepede devasa bir kale duruyordu.

Ben arsız gökdelenlerle ve yapılarla çevrili bir yerden gelsemde göğe bu kadar yakın bir şey daha önce görmemiştim. Elektriğin olmadığı, eski çağlarda geçen bir kurgu yazmayı düşünmüştüm ama bu... Benim hayal gücümle bile tasvir edemeyeceğim bir görseldi.

Pencere kenarında duran savaşçı kız da neye baktığımı görmüş olacak ki, "Geldik," dedi telkin edici bir sesle. "Scathan Kalesi."

Güneşin son ışıkları bir hale gibi kaleyi parlatıyordu. Sivri kuleleri, şeffaf kristale benzeyen gökyüzüne ulaşıyordu. Göl kalesinin koyu renkli taşlarına kıyasla burası açık renkti, fildişi tuğlalar özenle dizilmişti. Yolun iki yanını da ağaçlar kapladığında araba bir ormanın içinden tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Göl kalesini koruması için görünmez bir köprü ve göle bir yaratık yerleştiren Blake bu kaleyi korumak için ne gibi önlemler almıştı düşünmek istemiyordum. Orman beni gerdiği için koltuğa tekrar yayıldım ve gözlerimi kapattım, bir an önce kaleye ulaşıp bir şifacıya gitmek için beklemeye başladım. Şu an ağrı kesici bir hap içebilmek için nelerimi vermezdim...

Yarım saatlik bir tırmanışın sonunda araba durdu, ben de bu o yarım saatlik aralıkta iki kere kustum. Sonunda arabanın kapısı açılıp Remus kapıda belirince Blue ve savaşçı kız derin bir nefes aldı. Remus'un beni bir bez bebek gibi kucaklayıp merdivenleri tırmandığını hayal meyal hatırlıyordum. Kaleyi yeterince merak etsemde gözlerim artık tamamen kararmıştı.

Ne kadar süre bilinç dışı dünyada dolaştım bilmiyorum fakat bir süre sonra kulağıma dolan sesleri ayırt etmeye başladım. Konuşan olgun bir erkek sesiydi ve durumum hakkında bilgi veriyordu.

"Çok kan kaybetmiş ve yaralarından biri iltihaplanmış. Bu gece zorlu geçecek. İyi ki yolda yaralara müdahale edilmiş, yoksa tüm iltihaplı yaralarla baş edemezdik."

"Efendi Nightingale ne gerekiyorsa yapmanı söyledi."

Karşılık veren Remus'du, sesini tanımıştım.

Adam homurdandı. "Şayet Efendi bana güvenmiyorsa, Himotep'i bekleyebiliriz. O gelene kadar kızın hayatta kalması için de annesine adaklar adayabilir." Bu halimle bile sesindeki tiksintiyi algılamam güç değildi. "Özellikle yılanını kurban etmeyi düşünsün, habis annesi bundan zevk alacaktır."

Ortamdaki hava derecesinin düştüğünü hissettim ya da benim bedenim soğuyordu.

"Bu konuşmaların duyulursa kellen gider, bunu biliyorsun," dedi Remus. Ses tonu genç olmasına rağmen fazlasıyla oturaklı ve karşı tarafa aman vermiyordu. "Sadece işini yap, *baba*."

Adam iç çekti, sesinden akan bıkkınlığı yarı baygın halimle bile algılayabilmiştim. "Annen gibisin. Nightingale'lere bitmek bilmez bir sadakatin var."

Oda sıcaklığı daha da düşüyor gibiydi, bu sefer titremeye başladığımı hissediyordum.

Adamın sesi iyice kasvetlendi. "Keza senin unuttuğun bir şey var oğlum; o bir *Nightingale'den* çok bir *Dorcha*."

Dorcha.

Bu kelimenin ne olduğunu bilmiyor, cümlelere bir anlam veremiyordum fakat hepsini aklıma kazımaya çalıştım; ayıldığımda üzerlerinden geçecektim. Duyduklarım bir zıpkın gibiydi, sonsuz bilgi denizde ne yakalarsam kârdı.

"O bir Nightingale ve Dorchalarla alakası yok."

Adam güler gibi bir ses çıkarıp oğluna saf muamelesi yapar gibi alay dolu bir sesle konuştu. "Ellerinden çıkan *siyah musibetler* aynı şeyi söylemiyor evlat. Tüm Scathan onun ne olduğunun farkında."

Blake'in ellerinden çıkan siyah dokunaçları düşündüm. Dorcha kelimesini de aklımda bir yere kaydettiğim esnada beni benliğime kadar sarsan bir

titremeye kapıldım. Vücudumdaki değişikliği fark etmiş olacaklar ki adam tekrar konuştu. "Ateşi çok fazla. Eğer kızın iyileşmesini istiyorsan git buradan ve beni işimle bırak. Ayrıca şu havayı da düzelt."

Soğuğun nedeninin Remus olduğuna dair bir şüpheye kapıldığım sırada sesi tekrar duyuldu. "Konuşmalarına dikkat et," dedi son bir kez babasını uyararak. "Seni savunamayacağım bir şey yapma."

"Git buradan evlat," dedi adam bir kere daha. "Benim kimsenin savunmasına ihtiyacım yok."

Remus buna bir şey demedi ve gür ayak seslerinden gittiğini işittim. Adam onun arkasından homurdansa da işini yapmaya devam etti ve alnımda hissettiğim soğuklukla bir bez koyduğunu anladım. Bezi yüzümde ve gerdanımda gezdirdi.

"Üşüyorum," diyerek mırıldandım zorlukla.

"Odanın ısısı şimdi normale döner," dedi adam bezgin bir sesle. "İnan bana kızım, bir Patipaierhe'den kurtulmanın bedeli bu olsun. Çok daha kötü bedeller ödeyenler oldu, hatta hiç dönemeyenler."

Patipairehe adını duyduğum an titremem daha da şiddetlendi. Adam bezi kollarımda gezdirmeye başladığında sağ elimin sıkı sıkıya kapalı olduğunu görüp duraksadı. Parmaklarımı aralamaya çalıştığını anlayınca daha sıkı kenetledim. Şeytan minaresini kimsenin almasını istemiyordum.

Duraksasa da üstelemeyerek bana iğrenç bir sıvı içirdi. Boğazım yanarken yarım yamalak şekilde gözlerimi açtım ve onun omuzlarına gelen yer yer kırlaşmış siyah saçlarını görebildim. Saçları Remus'unkilere benziyordu fakat gözleri ve siması tamamen farklıydı. Kalın kaşlarının altındaki koyu gözlerinde acıyan bir ifadeyle beni süzdü, nasıl bir belaya bulaştığımı fazlasıyla biliyor gibiydi.

Bana daha fazla bakmayı bırakıp ilerleyerek kapıyı açtı ve birilerine seslendi. Üzerinde koyu lacivert bir tunik vardı, iri bir adamdı.

İçinde bulunduğumuz oda ise devasaydı, her karışını görmeye çalışsam da başarılı olamayacağım için sadece yanan şömineyi ve mumları görebildim. Gümüş perdeleri olan gölgelikli yataklarından birinde yatıyordum. Kadife örtüler yatağın ucuna katlanmıştı. Yatağım da yeterince büyüktü, bir prenses için tahsis edilen oda belli ki yeterince genişti.

Keşke gerçek prenses bu yatakta yatıyor olsaydı ve ben de annemin bana yaptığı hasta çorbasını içmek için tek kişilik yatağımda bekliyor olsaydım. *Boston'ı özlemiştim.*

"Üzerindekileri çıkarın, ateşinin düşmesi gerekiyor."

İçeri giren bordo elbiseli iki kadın, kıyafetlerimi sıyırdı. Tenim havayla buluşunca yaralarım sızlamaya başlamıştı. Üzerimde içlik olarak giydiğim korse ve etek duruyordu. Üşüdüğümü söyleyip örtülere sarınmaya çalışsamda izin vermediler.

Biraz sonra nefes alıp verişimin dinginleştiğini, iyice uyuştuğumu ve uykunun kollarına koşmak için sabırsızlandığımı hissettim. Bir süre rahat bir uykunun kucağına kıvrılsamda ağrılarımın tekrar beni vurması çok sürmedi, kirpiklerimi zorlukla birbirinden ayırarak gözlerimi açtım.

Odada yalnızdım. Şömine ateşi ve mumlar etrafı aydınlatıyordu. Nefes alıp verişim daraldı zira oda bu sefer de çok sıcak gelmeye başlamıştı. Yavaşça doğrulup bulanık gözlerle etrafa bakındım.

Hâlâ korse ve içlik etekle durduğumu fark ettim. Yatak o kadar yüksekti ki ayaklarımı uzattığımda parmak uçlarım zar zor yere değdi. Halı kahverengi kürktü. Hangi hayvanın kürkü olduğunu düşünmek istemeyerek zar zor doğrulup kendimi ayağa kalkmaya zorladım, hayvan hakları tartışmasına uygun bir çağda değildim.

Yatağın gölgeliğini taşıyan kolonundan destek aldığım sırada gözüme pencereleri örten gümüş perdeler takıldı. Oraya doğru aksak adımlarla yürüyüp perdeleri kenara çekerek arkasındaki kapıyı açtım.

Kapı bir balkona açılıyordu. Temiz hava yüzüme çarptığı an duraksadım, gözlerimi karşıya odakladığımda manzara nefesimin kesilmesine sebep

oldu.

Birkaç adım daha atıp balkona çıktım ve gözlerimi gökyüzüne sabitledim. Yıldızları izlerken huşu içindeydim, geldiğim yerde şehrin ışıklarından yıldızları bu kadar parlak görmek zordu. Şu an ise göğe çok yakındım ki bu uçmaya fazlasıyla eş değer bir histi.

Benim kaldığım oda bahçe manzaralıydı. Yine yer yer bir sürü çiçeğin olduğu bir bahçeydi. İlerideki surlarda yanan meşalelerin ışığında nöbet tutan savaşçıları görebiliyordum. Göklere uzanan kubbeler ise buradan daha devasa görünüyorlardı.

Kalenin içerideki görkemi de dışarıdan göründüğü kadar cezbediciydi fakat etkisi güzel olmaktan çok korkutucuydu çünkü ben tüm bunlara yabancıydım. Bacaklarım bu farkındalıkla titremeye başladı. Yaşadıklarımın gerçekliği beni her geçen gün daha çok etkiliyordu ve artık ne bir koma ne de zaman yolcuğu düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Beni asıl *dehşete düşüren şey* nasıl geldiysem geleyim burada hayatta kalabilecek miydim?

Ben dehşete düşmüş bir şekilde orada dikilirken arkamdan bir ses geldi ve tüm algılarımı yitirdim.

"Çarşaf burada bir işe yaramaz." Puslu, uzaklardan gelen, kısık bir ses. "Eğer düşündüğün buysa."

İrkilerek öne doğru tökezlediğimde balkonun taş trabzanlarına yaklaştım fakat bir kol belimden dolanıp karnıma yerleşti ve beni yerimde tuttu. İşte bu sefer nefesim gerçekten kesilmişti, başım deli gibi dönüyordu. Yaralarım çığlık çığlığa bağırdılar.

Ağzım hafif aralık, göğsüm içimde biriken nefesimle şişmişken başımı aşağı eğip ele baktım. Siyah eldivenleri görmesemde beni kimin tuttuğunu biliyordum.

Gölge.

Duygularım da birbirine dolanıp tökezledi. Handan kaçtığım güne yaptığı atıf beni neredeyse güldürecekti. "Bu sefer kendimi direkt bırakmayı düşünüyordum," derken sesim bana yabancı geldi. Vücudumda başlayan titreme dudaklarıma da ulaştı ama kısa bir duraksamadan sonra pürüzsüz konuşmayı başardım. "Çarşafsız."

"Dikkatli ol," dedi Gölge, peçesinin ardından gelen kısık sesiyle, "böyle düşündüğün anlaşılırsa bundan sonraki günlerini zincirlere bağlanarak geçirebilirsin."

Sırtıma yaslanan gövdesini ve karnımın üzerinde duran elini hissetmesem yanımda olduğunu anlayamazdım. O kadar sessizce yaklaşmıştı ki aklım bu kadar bulanık olmasa bile varlığını hissedebileceğimi düşünmüyordum.

İçimde biriken nefesi verdim ve derin bir soluk aldım. Beni saran bir kokusu yoktu, bir sıcaklığı yoktu. Kıyafetlerin ve peçesinin altında ne vardı merakım her geçen an büyüyordu.

Karnımda duran eli hâlâ yerli yerindeydi, uygunsuz bir haldeydik fakat yine de kimse kıpırdamadı. Bir an sonra ise diğer elindeki eldivenin sert kumaşını sağ elimde hissettim. O ana kadar avucumu sıkı sıkı kapattığımı fark etmemiştim, sanki benim doğal uzuvum o şekilde gibiydi. Avucumun içindeki varlığına o kadar alışmıştım ki Gölge parmaklarımı aralayıp şeytan minaresini alınca yoksunluk çektim.

İşte bu hareketsiz kalan bedenimi fişekledi ve ellerinden kurtularak arkamı döndüm. Bir adım geri giderek ondan biraz uzaklaştım.

Odadan yansıyan mumların ve şöminenin yanan ışığıyla balkon kapısının pervazında belirmiş gerçek bir gölge gibiydi. Siyah kıyafetleri ve kara peçesi yerli yerindeydi. Bana kendisinin verdiği, *büyülü yardım çağrıma* baktı, elinde döndürdü ve sonra odanın yansıyan ışığında hiç seçilmeyen bakışlarının tekrar bana kaydığını hissettim.

"Yanlış zamanda yanlış yerde belirdin," dedim sırtımı taş trabzanlara yaslayarak. Yaralarımın sızısı artmıştı, o yüzden suratım buruştu. "Şeytan minaresini de çalmadım üstelik."

Hiçbir şey söylemeden öylece dikildiği için rahatsızlığım git gide artıyordu. Kısmen karanlıkta olduğumuz için gözlerini bile doğru düzgün görmüyordum fakat bakışlarını vücudumdaki her bir kas algılıyor ve ona karşılık verirken kasılıyordu.

Arabada onun yanımda olmasını istemem sanki çok uzun zaman önce gerçekleşmiş bir an gibiydi. Şimdi ise huzursuzlanmıştım. *Daha doğrusu* bana verdiği şeytan minaresini elimde sıkı sıkı tutarken yakaladığım için *utanmıştım*.

Serin bir sonbahar esintisi gerdanımda ve omuzlarımda dolaştığında üzerimdekileri fark ettim. Korsem göğüslerimi yeterince kapatmıyordu, transparan içlik bacaklarımı olduğu gibi belli ediyordu. Beni ilk yakaladığında üzerimde olan beyaz elbisem bundan çok daha fazla kısmımı belli etsede, görkemli bir manzarası olan bu balkonda onunla bu şekilde yalnızken kendimi huzursuz hissettim.

Yine yanlış kelimeyi kullanıyorsun, Ross. *Utandın.*

Bu duygulardan sıyrılmam gerekiyordu.

"Ölmemi bekleyen ölüm meleği gibi böyle karşımda mı duracaksın? Üzgünüm ama ölmeyi planlamıyorum. Bugün değil."

Başlığı yüzünden gözleri karanlıkta kalıyordu fakat bakışlarının vücudumda dolaştığını fark edebiliyordum. Bunu kişisel zevk içeren bir eylem olarak değil, daha çok yaralarımı incelemek için yapıyor olabileceğini düşündüm. Gölge'nin arzuyu geçelim başka duyguları olduğundan bile emin değildim.

"Burada olmana Efendi izin veriyor olmalı," dedim ona düz bir bakış atarak. Blake'in emrinde olması sinirlerimi bozuyordu çünkü burada olmamın sebebi bizzat o emirleri kusursuzca uyguladığı içindi. "Onun en güvendiği kişi olmayı nasıl başardığını merak ediyorum."

Onu aşağılar gibi konuşmam umurunda olmadı, üzerinde sinir bozucu bir sükunet vardı. Cevap alamayacağımı anlayınca orada daha fazla durmak istemedim, hareketlenip yeterince büyük olan pervazdan ona değmeden geçerek odaya adım attım.

Attığım birkaç adım bile nefessiz kalmama neden olmuştu. Serin havadan fark edememiştim ama vücudum hem soğuk soğuk terliyor hem de yanıyordu. Ateşim tekrar yükseliyor olmalıydı.

Ben aksak adımlarla yatağa ilerleyip üzerine oturduğum esnada Gölge bir kedi kadar sessizce hareket ederek dibimde bitmişti bile. Bu sefer varlığına aşina olduğum için irkilmedim fakat yatağın yanındaki gümüş renge boyanmış ahşap komodinin üzerinde duran bir tüpü alıp bana uzattığında kaşlarımı kaldırarak tepki verdim.

Birkaç saniye ikimizde hareket etmedik, sonunda hiçbir hamlede bulunmayacağımı anlayınca tüpü ağzıma dayadı ve içindeki sıvıyı içmemi sağladı. Boğulur gibi olduğum için yarı öksürerek yarı homurdanarak sıvıyı yuttum.

"En vahşi hayvanlar bile senden daha kibar canlılar," dedim yanan boğazımdan dolayı buruşmuş suratımla. "Şifacı içirse de olurdu, sana lüzum yok."

"Çok konuşuyorsun."

Hayretle suratına baktım. Peçesinin ardından gelen boğuk sesiyle kurduğu nadir cümleler çok iç açıcı değildi.

"Başıma gelen her şeyin sebebi sensin." Birkaç kere daha öksürdüm. O da o esnada tüpü komodine geri bıraktı. "Beni sen yakaladın. Sırf sana güvendiği için *Efendi'n* beni bırakmıyor."

Gölge'nin duruşu değişmedi ama üzerindeki kasveti hissettim. Bunun sebebinin ne olduğunu hayal edemezdim belki ama içimde yeşeren umuda engel olamadım. Beni kaçırdığı için yanlış yaptığını mı düşünüyordu? Kaçmama yardım eder miydi? Blake'le konuşabilir miydi?

Benim için bir şeyler yapar mıydı?

Ten rengini bile bilmiyordum. Bir kokusu yoktu, ses tonu anlaşılmazdı ve göz rengi mat bir demir parçası gibiydi. Bir hamleyle o peçeyi açabilir miyim diye düşündüm ama değil peçeye ulaşmak, ben kolumu hareket

ettirdiğim an beni bertaraf ederdi. Nasıl bir canlıyla karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat yine de bir yanım onun yanında rahat hissediyordu. *Saçmalık.*

Birden peçesinin ardından duyulan sesi karanlık sular gibi bana çarptığında onun yanında rahat hisseden tarafımın saçmaladığı daha da tescillendi.

"Tüm bu diyardaki her şey gibi, sen de artık Efendi'ye aitsin."

Cümlesindeki aman vermez teslimiyet ve itaat beni olduğum yere mıhladı. O an ona kilit altında tutulan bir yırtıcı gibi baktığıma emindim. "Ben," dedim sakin kalmaya zorladığım sesimle, "bu diyardan değilim. Haliyle Efendi'ne ait değilim."

Gölge, tepemde dikilmeye devam ederken sessizce beni izledi. "Artık senin için buradan başka hiçbir yer yok."

Bu beni her şeyden daha çok umutsuzluğa düşürdü. Evime dönemeyecek, annemi bir daha göremeyecek olma düşüncesi üzerime ağırlık olarak çöktü. "Çok iç açıcısın," dedim yüzüme yapma bir tebessüm yerleştirerek. "Buraya beni umutsuzluğa düşürmeye geldiysen tebrik ederim, başardın." Bakışlarımı odada dolaştırdım, gözlerimin ardındaki çarpışmayı görmesini istemiyordum. "Artık gidebilirsin. Efendi'ye ne kadar yakın olursan ol, gecenin bir yarısı odamda olmanın münasip olduğunu sanmıyorum."

Gölge olduğu yerde dikilmeye devam etti, belli ki münasip olup olmaması pek umurunda değildi. Blake ona her konuda izin mi veriyordu yoksa bazı şeyleri ondan gizli mi yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar gözlerimi ona çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Neden büyülerini kullanmıyorsun?"

Prenses olduğumu düşünmeleri bir yana, bir de büyü güçlerim olduğunu düşünmeleri beni patlama noktasına getiriyordu.

"Bu soruyu sormaktan ne tahminen ne zaman sıkılırsınız?" dediğimde bakışlarını algılayamasam da omuzları hafifçe dikleşti. Onunla bu tarzla

konuşmam hoşuna gitmemişti.

Bir anda üzerime gelip kollarını iki yanımdan yatağa dayamasını ve sırtımın yatakla buluşmasını beklemediğim için nefesim kesildi. Soluğumu versem peçeli yüze çarpardı.

"Eğer hayatta kalmak istiyorsan," dedi çok yakınımda olmasına rağmen çok uzaklardan gelen sesiyle. Gözleri başlığının altında karanlık sular gibiydi. "Ya savaşırsın ya da büyünü kullanırsın. Her zaman sana yardıma gelecek birileri olmayabilir."

Sanki sesimi koparıp almıştı benden. Bir süre cevap vermek için çabaladım ve dudaklarım zorla kıpırdandı. "Eğer yardım istiyor olsaydım, o büyülü deniz kabuğunu çalardım," dedim kısık ve meydan okuyan bir sesle. "Belki de sizin elinizde olmaktansa ölmeyi istiyorumdur."

Çok uzun süre birbirimize öylece baktık. Omuzları belli belirsiz dikleşmişti fakat ondan alabildiğim tek tepki buydu, hiçbir şey söylemedi.

Hareketlendi ve siyah çizmeleri taş zeminde hiç ses çıkarmazken kapıya doğru yürüyüp odadan çıktı gitti. Elinde şeytan minaresini de götürdüğünü fark ettim, ona her ne kadar o cümleleri kursam da bu yoksunluk hissi beni gafil avladı.

Duygularım kalp bariyerimi parçalıyordu ve bir anda bu hislerim en güçlüsü öfkeye dönüştü. Buradan kurtulacaktım, bu insanlardan – *ya da her neyseler*- kurtulacaktım. Kendi dünyama dönmek için elimden geleni yapmaktan vazgeçmeyecektim.

Ve en önemlisi...

Gölge'yi buradaki herkesten farklı sanma gibi bir gaflete düşmeyecektim.

***

İki gündür yataktan çıkmamıştım ve çıkmaya dair bir istek de duymuyordum. Beni ziyaret eden tek kişi Göl Kalesi'nde de gördüğüm şifacı Himotep olmuştu. Remus'un babası bir daha yanıma uğramamıştı.

Himotep'in mucizevi karışımları sayesinde kesiklerim neredeyse tamamen iyileşmişti fakat bazılarında iz kalacak gibi görünüyordu. Yine de modern zamanda olsa bu karışımlar sağlık sektöründe çığır açardı.

Yatakta yan dönüp gözlerimi açarak perdelerimin arasından sızan yeni gün habercisi güneş ışıklarını izledim. Burada, ailemden ve kendi dünyamdan uzakta bir gün daha...

Ben kendi yıkık duygu durumumun içinde kaybolurken odamın kapısı açıldı ve bir ses duyuldu.

"Ross?"

Başımı kaldırıp bakmasamda gelenin kim olduğunu bilecek kadar bu sese aşinaydım. Blue'nun endişeyi de içinde barındıran zarif sesiydi bu.

Ben cevap vermeyince görüntüsü de perdelerin önünde belirdi ve yatakta ölü gibi yatan bana baktı. Mavi saçlarını örerek sol omzundan aşağı sarkıtmıştı. Kahverengi deri bir gömlek ve bacaklarını saran aynı deriden pantolon giymişti. Yeşil bir kumaş sanki bir sarmaşık gibi vücudunu sararak kıyafet motifini tamamlıyordu. Çizmesi ve tozlukları da koyu kahverengiydi.

Günlerdir yataktan çıkmasamda sanki cam kırıkları döşeli bir yerde yatıyor gibiydim çünkü burada olmak istemiyordum. Duygularım yüzüme her zamankinden daha fazla yansıyor olacak ki Blue'nun endişesi fazlasıyla belli oluyordu.

Yine de bir ilkbahar sabahı gibi güzel bir sesle, "Günün aydın olsun Ross," dedi. "Kalkma vaktin geldi." Kısmen kapalı olan perdeleri iyice açıp bana döndü. "Artık daha iyi hissettiğini düşünüyorum, Himotep'in şifacılığı diyarda met edilir."

Himotep her ne yaptıysa gerçekten acılarım kaybolmuştu fakat ruhsal sağlığım için aynı şeyi söyleyemezdim. "İyiyim," dedim kısa keserek. *Antidepresana ihtiyacım vardı.*

Blue yatağın yanına doğru geldi ve bana tatlı bir gülümseme sundu. "Seni kahvaltıya götürmeye geldim," dedi. "Bugün odanda yemeyeceksin."

"Efendi'nin emri mi?"

Duraksadı.

Efendi'nin canı cehenneme.

"Senin kalede serbestçe dolaşmana müsaade etti. Buraya uyum sağlamanı istiyor."

"Buraya uyum sağlamak gibi bir gayem yok. Bana burada misafir gibi davranılıyor olabilir ama herkes her şeyin farkında," dedim kısık sesimle. "Ben bir esirim."

Ben bu *zamana* tutsak edilmiştim, asıl esaretim buydu. Nightingale'in benim bu çağa gelmemle bir alakası olmayabilirdi ama ilk ortaya çıktığım gölden uzaklaştırarak dönüş şansımı da elimden almıştı.

Yine de büyü güçleri olan canlıların arasındaydım, belki başka bir yol bulabilirdim. O yüzden umudumu asla kaybetmeyecektim. Ve evet, Efendi çok iyi düşünmüştü; en iyi şey bu dünyaya uyum sağlayarak her şeyi öğrenmekti.

Yerimden doğruldum. Üzerimde dün Himotep'in yardımcıları tarafından getirilen uzun, krem rengi sert bir kumaştan dokuma gecelik vardı.

"Uygun kıyafetim yok."

Blue ayağa kalkıp kapıya gitti ve açarak dışarıda beklediğini tahmin ettiğim hizmetlilerden bir kıyafet destesi aldı. Bana geri dönüp gülümsedi. "Giyinmene ben yardım edeceğim."

Ona minnettardım. Bu kız keşke modern zamanda da arkadaşım olsaydı.

"Sen diğerleri gibi değilsin. Hem görünüş olarak hem de karakterin," dedim giyinmeme yardım ettiği esnada. Üzerimdeki geceliği çıkarırken hareketleri özenliydi, yaralarım artık acımasada hâlâ fiziksel olarak güçlü olduğum söylenemezdi.

"Buradaki herkes özünde iyi biri," dedi Blue, "fakat herkesin farklı bir kişiliği var. Onlar savaşçı olmanın getirdiği özelliklere sahipler fakat ben... Belki de nemf olduğum için, bilmiyorum. Nezaket benim için öncelik." Üzerime mavi ipek kumaştan uzun bir elbise giymeme yardım ederken dudaklarını büktü. "Arion her zaman benden, yani bir *nemften*, savaşçı olamayacağını söylerdi."

O belime siyah bir korse bağlarken ben de yüzünü inceledim. Bembeyaz teni pürüzsüzdü, saçlarının mavisi boyayla bile elde edilemeyecek güzel bir tondaydı ve parlaktı. İnsan olmadığı en belli olan oydu.

"Ama..." dedi Blue anlatmaya devam ederek, "Efendi onun sözlerini dinlemedi ve beni de savaşçılarının arasına aldı."

Blake'e duyduğu minneti sesinde hissedince ister istemez kasıldım.

"Birilerini görünmez iplerle bağlayabiliyor veya felç edebiliyorsun," dedim ona gerçeği dile getirerek. Bunlar gördüğüm özellikleriydi, daha başka ne tür güçleri vardı bilemiyordum. "Arion senden bir savaşçı olmayacağını söylemiş olabilir ama Blake zekice davranıp savaşçılarının arasında bir nemf gücü istemiş olmalı."

Benim Efendi'ye direkt ilk adıyla seslendiğimi duyunca Blue belli belirsiz irkildi. Yine de bu konuda bir şey söylemedi.

"Efendi zeki biri Ross," dedi durup gözlerime bakarak. "Ama benim güçlerime ihtiyacı yok."

Ondan bahsediş şekli azametini vurguluyordu.

"Nasıl güçleri olduğunu bilmiyorum fakat size ihtiyacı olmasaydı bir savaşçı ordusu olmazdı. Tek başına yaşar giderdi."

Bu sözlerime Blue bir şey söylemedi. Blake hakkında konuşmaya hiç istekli değildi. Korsemi bağladıktan sonra arkama geçti ve dağılmış saçlarımı pirinçten yapılma bir tarakla taramaya başladı. Taranmanın etkisiyle Parehe'nin gelişi güzel kestiği tutam belirginleşti, ikimizde sessizce oraya baktık.

Eğer lime lime edilmekten son anda kurtulmuş olmasaydım saçımın kötü bir kuaförün elinden çıkmış gibi görünmesine üzülebilirdim fakat şimdi tek parça olduğum için seviniyordum. Saç tutamım, üzülmeyeceğim bir kayıptı.

"İlk geldiğimde beni tedavi eden adam..." dedim Blue'ya merak ettiğim birkaç bilgiyi öğrenebilirim umuduyla. "O kimdi?"

Saçımı taramaya devam ederken, "İlk geldiğinde seni Üstat Randal tedavi etti," dedi ve ekledi. "Aynı zamanda Remus'un babası."

Demek ki konuşmaları doğru duymuştum. Şimdi ise birkaç şeyin anlamını öğrenmek istiyordum. "Remus'la konuşmalarını duydum, Efendi'den pek hoşlan..."

"Bunu sakın dile getirme," dedi Blue bir anda saçımı taramayı bırakarak. Gözleri benim aynadaki yansımama kaymıştı, yüzümdeki tedirgin ifade onu üzmüş olacak ki açıklama girişiminde bulundu. "Randal Alaister, eski Efendi Byron Nightingale'in kız kardeşi Cleise'le evliydi. Üstat, eski Efendi'ye sadık olsada o ölünce yerine geçen oğlu Blake Nightingale'e karşı aynı hisleri beslemiyor."

"Yani Remus'un annesi bir Nightingale'di."

Remus, Blake'in halasının oğluydu ve yüzünün bana neden birini anımsattığını anlamıştım. Blake'e benziyordu. Babası ise Remus'a, annesinden dolayı Nightingale'lere bitmek bilmez bir sadakat duyduğunu söylemişti.

Parçalar böyle böyle yerine oturacaktı.

"Evet," dedi Blue. "Her ne kadar hoşnut olmasada Randal şimdiki Efendi'ye karşı sadakatsizlik edemez. Efendi pek tabii onun düşüncelerini bilsede

Remus için görmezden geliyor."

Merak ettiğim birkaç bilgiyi ondan öğrenebilirim umuduyla, "Sana Efendi'yle ilgili sormak istediğim bir şey var," dedim.

Blue saçımı taramaya geri döndü. "Nedir?"

"Efendi'nin annesi... Annesiyle ilgili bir şey biliyor musun?"

Remus'un babasının söylediği şeylerden özellikle bu aklımdan çıkmıyordu; yılanını annesine kurban ederse, *habis* annesinin bundan zevk alabileceğini söylemişti.

Blue'nun saçımı tarayan eli bu sefer çok ani durdu, üzerine üşüşen gerginliği onu görmeden bile hissetmiştim. Bu sefer arkamı dönüp yüzüne baktım. Koyu mavi gözleri bir açılıp kapandı, ne diyeceğini bilemiyor gibi bekledi.

"Bunları benim sana anlatmam münasip değil," dediğinde şaşırmamıştım. Daha önce de ona Efendi'yle ilgili soru sorduğumda aynısını söylemişti.

"Buraya uyum sağlamam isteniyorsa," dedim temkinli bir şekilde, tavrım onu bir şeyler anlatmaya teşvik etmeliydi, "daha çok şey bilmeliyim."

Blue biraz da olsa gardını düşürdüğünü belli edercesine tarağı komodine koydu. Bana iyice yaklaşıp kelimeleri özenli ve sessizce kullandı. "Ne bu kale içerisinde ne de dışarıda onun hakkında konuşmayız. İsminin uğursuzluk getireceğine bile inanlar var."

Gerilsemde belli etmedim, bana anlatması için ifadesiz kalmam gerekiyordu.

"Aslında Gordion da dâhil tüm diyarda herkes onu bilir. Senin bilmemene oldukça şaşkınım."

"Ben her şeyden uzakta büyüdüm," dedim fakat bu geçerli bir neden değildi. Gerçek prenses mutlaka biliyor olmalıydı.

Blue açıklamama çok kafa yormadı, bu duruma alışmış olmalıydı. "Annesi..." deyip duraksadı. Bu konuda konuşmanın onu gerçekten zorladığını fark ettim.

"Söyle lütfen," diyerek onu devam etmeye teşvik ettim.

"Lanetli Cadı olarak da bilinir. Dione, Efendi Byron Nightingale'in ikinci eşi."

Söylediklerini kafamda bir yere oturtmaya çalıştım. Randal, Blake'in annesi için *habis* kelimesini kullanmıştı. Gordion hizmetlisi Ailis ise Scathan toprakları için *Lanetli Efendi*'nin diyarı demişti...

Lanetli Cadı'nın oğlu... Blake benim kurgumdaki gibi bir canavar olmayabilirdi ama bu diyarın iyisi olmadığını da düşünmem için pek çok sebep bulmaya başlamıştım.

"Ona neden Lanetli Cadı deniyor?" diye sordum Blue'ya. Belli ki annesi kötü biriydi fakat bunun bir nedeni olmalıydı. Yaptığı kötülükleri merak etmiştim.

"Bunlar benim sana anlatabileceğim şeyler değil ve inan bana, şu an o kadar vaktimiz de yok," dedi Blue. "Hadi gel, kahvaltıdan önce sana kaleyi gezdireceğim."

Daha fazla üsteleyemedim çünkü şu an elime başka bir şey geçeceğini sanmıyordum. Sakince ilerleyecektim.

Kapıdan çıktığımızda bizi iki yana uzanan uzun koridorlar karşıladı. Yerde bordo renkli halılar vardı, taş duvarlara kandillerin yerleştirildiği oyuklar yapılmıştı. Sol tarafa döndük ve bir süre sonra başka kapılar da belirmeye başladı. Bazı hizmetkârlar yanımızdan geçiyorlardı ama başlarını kaldırıp bize bakmıyorlardı.

Yukarı kata çıkan merdivenler vard. Biz ise aşağı kata inen taş merdivenlerin başına geldik. "Avluya inelim," dedi Blue. "Şu an herkes talim alanında. Kahvaltıdan önce mutlaka talim yapılır."

"Aç bir şekilde zor olsa gerek," dedim suratımı bir prensese pek de yakışmayacak derece buruşturarak. "Karnım boşken hiçbir şey yapamam ben."

Blue kıkırdadı. "Efendi savaşın zorlu koşullarda gerçekleşen bir şey olduğunu söyledi, bu yüzden bizi birçok zorlukla sınıyor. Açlık bunların yanında toz zerresi."

Merdivenlerden inince kalenin giriş katına geldiğimizi fark ettim çünkü boş bir alanın ötesinde dışarı açılan devasa bir kapı vardı. O tarafa değil, aksi istikamete doğru yöneldik.

"Savaşta olduğunuz birileri var mı ki?" diye sorduğumda dilimi ısırmak istedim. Bir prensesin diyarın politik işlerini bilmesi muhtemeldi ama ben bilmiyordum işte.

Blue tek kaşını kaldırıp baktı, benim bu dünyaya olan yabancılığım gittikçe dikkatini çekiyor olmalıydı fakat yine de Gölge ve Blake'e o kadar güveniyordu ki prensesliğimi sorgulayamıyordu.

"Hiçbir yerle kesinkes bir savaşımız yok fakat Morian'la iplerimizin gergin olduğunu biliyor olmalısın."

Kaşlarım havaya kalktı. Prensesin gelin olarak gittiği yerdi burası. Yani *benim* gelin olarak gideceğim yer.

"Bu yüzden mi gelinleri olacak prensesi kaçırdınız? Bu bir savaş sebebi değil mi?"

Blue omuz silkti. "Bize alenen savaş açamazlar, Efendi'nin ordusunda ne tür güçler barındırdığı konusunda hiçbir fikirleri yok. Soğuk savaş ise yıllardır süregeliyor, yeni bir şey değil."

"Peki ya Gordion'la savaşma ihtimaliniz? Gordion Prenseslerini size öylece bırakacak mı sanıyorsunuz?" Bunu ben de bilmiyordum. *Bırakırlar mıydı?*

"Çok şeyi öğrenmek istediğini biliyorum ama bunları sana hemen anlatmamızı bekleyemezsin."

İç çekip konuyu değiştirerek, "Ailis iyi mi?" diye Gordion hizmetlisini sordum. Günlerdir kendi dertlerimle uğraşırken onun ne durumda olduğundan haberim yoktu.

"İyi," dedi Blue. "Efendi onun kalede dolaşmasına henüz müsaade etmedi ama eminim zamanla bu da değişecektir." Dönüp bana baktı. "Belki tekrar senin hizmetine katılabilir."

Onun hizmetini istemesemde bilgilerine ihtiyacım olduğu kesindi. Gerçek prenses olmadığımı bilen tek kişi oydu.

Blue oldukça büyük kemerli bir kapıyı açtığında avluya çıktık. "İşte!" dedi ellerini iki yana açarak, "Talim alanı burası."

Etrafa göz attığımda talim alanının düşündüğümden daha büyük olduğunu fark ettim. Taş avlunun ötesinde bir koru vardı ve oralarda da savaşçılar görüyordum. Toprak zemine yerleştirilmiş tahta masa ve banklarda sohbet edenler, ağaçların arasına girip gözden kaybolanlar vardı ve avlunun ortasında silahlarıyla düello yapanlar vardı.

"O en uçta olan şey..."

Gördüğüm şeyi tarif edemeden bir kükreme duyuldu. *Gerçekten doğru görmüştüm. Bana ormanda saldıran Matron oradaydı.*

Blue o kısma bakınca dudak büküp bana döndü. "Efendi onu kale yolundaki ormana salacak," dedi beni ürkütmek istemiyormuş gibi dingin bir sesle. Ki ben çoktan ürkmüştüm. "Fakat öncesinde onunla talim yapmamızı istedi. Dediğim gibi sınandığımız birçok zorluk oluyor."

Blake'in ellerinden çıkan siyah kıskaçlarıyla o hayvanı nasıl yakaladığını anımsadım. Bu da Randal'ın söylediği şeylerden birinin tekrar aklıma düşmesine neden oldu. *Ellerinden çıkan musibetler... O aynı zamanda bir Dorcha.*

Dorcha ne demekti bilmiyordum. Ben daha bu kelimenin üzerinde duramadan, bir kargaşa koptu. Matron'un kafesinin kapağı açıldı ve sanki

direkt beni hedef alıp üzerime koşacakmış gibi irkildim. Blue dehşetimi fark etmiş olacak ki koluma teskin edici bir şekilde dokundu.

Neyse ki Matron'un hedefi ben değildim, beş tane kadın savaşçıydı. Savaşçılara göz attığımda onlardan birini tanıdım. Bu Amazon Camilla'ydı.

Diğer savaşçılar da onun gibilerdi. Hepsi yüzlerine beyaz boyalar sürmüş, saçlarını kısmen örüp kısmen dağınık bırakarak şekillendirmişlerdi. Üstlerinde kısa kahverengi kumaştan etekler, göğüslerini kapattıkları bez parçaları vardı. Vücutlarının açıkta kalan kısımları toz toprak içindeydi.

Matron'un her dabesinden kurtulup hayvana zarar vermeden onun hareketlerini püskürttüler. Matron uzun sivri dişlerini göstererek kükredi ve kadınlardan birini devirmeyi başardı. Büyük sivri pençelerinden birini kadının karnına bastırdı. Savaşçı bağırıp elindeki mızrağı onun ayağına geçirdi fakat Matron bunu pek umursamadı.

Camilla güçlü bir narayla havaya sıçrayıp Matron'un sırtına bindi ve elinde tuttuğu bir ağaç dalını havaya kaldırıp onun boynuna sapladı.

Matron geriye şahlanarak Camilla'yı üzerinden atmaya çalıştı. Bir süre sonra bayıltan iğneye yenik düşüp yere serildiğinde savaşçılar rahat bir nefes verdi. O iğnenin verdiği hissi çok iyi bildiğim için Matron'la empati kurmadan edemedim.

Seni anlıyorum Matron...

Blue gördüklerimi açıkladı. "Burası seçili savaşçıların talim alanı, diğer savaşçılar kalenin batı kanadında talim yaparlar. Onlar *Akrepler*," dedi biraz önce Matron'u deviren kadınları göstererek. "Bir akrep seni soktuğunda şanslıysan felç kalır ya da bayılırsın."

Neyse ki ben de her ikisini de yaşamış biri olarak şanslıydım ki ölmemiştim.

Kadınlar birbirleriyle ellerini vurarak yaptıkları talimi kutladılar. Yere serilen savaşçı kolunu Camilla'nın omuzuna attı ve bir şeyler konuşup güldü. Camilla'nın o en baştan beri sert duran yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi, Matron'u bayılttığı için memnundu.

Akrepler diye adlandırdığı kadınlardan daha fazlası da vardı. Bir kısmı ilerideki masa ve banklarda oturuyorlar, bazıları birbirleriyle dövüşüyordu.

"Şuradakiler ise Dewinler," dedi Blue.

Başımı çevirip sol tarafta, koruya yakın yerde talim yapan erkeklere baktım. Sayı olarak Akrepler kadar fazla değillerdi, yirmi civarı erkek vardı. "Dewinler çok görülmez, Efendi birçoğunu diyar diyar arayıp buldu," dedi Blue. "Efendi'nin büyü güçleri keşfedildikten sonra erkeklerin de büyü yapabildiği anlaşıldı ve ortaya çıkan Dewinlerin sayısı gittikçe artıyor." Sonra söylediği şeyi tasdiklememi bekliyor gibi kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Gordion savaşçıları arasında Dewin olmadığını biliyoruz."

Duraksadım. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Ben..."

"Evet, tüm bunlardan uzakta büyüdün," dedi Blue. "Keza savaş güçlerinizi bana anlatmanı beklemiyordum."

Ondan gizlediğimi düşünmesine karşı çıkmadım, hiçbir şey bilmememden daha geçerli bir durumdu.

"Blue!" dedi bir erkek sesi. "Talimden kaytarmak için iyi bir yol bulmuşsun."

Blue gözleri baygın bir hal alırken dönüp kendisine seslenen oğlana baktı. Ben de başımı çevirdiğimde elinde topuzuyla üzeri çıplak bir şekilde dikilen Kaidan'ı gördüm. Yüzünde parlak dişlerini gösteren bir sırıtma vardı, kısa sarı saçları nemli görünüyordu.

"Belli ki Camilla bugün o at tezeği kokulu bedenini az tekmelemiş, daha fazlası için beni arzuluyorsun," dedi Blue. Nezaketi Kaidan'ı görene kadardı belli ki.

Kaşlarımı kaldırarak gülümsemek isteyen dudaklarımı birbirine bastırdım. *At tezeği* mi?

Kaidan kendini kokladı. "Kadınlar talimden sonraki bu haşin kokuya bayılıyor."

Camilla o sırada bize doğru yürüyordu ve yanında da kolunu biraz önce onun omzuna atan kadın vardı. Kadına yakından dikkatli bakınca onun arabada beni tedavi etmeye çalışan savaşçı olduğunu fark ettim. "O *haşin* kokuya bayılmayan kadınlar olduğuna da eminim," dedi.

Kaidan alınmış görünmüyordu, gelen kadınlara omuz silkti. "Senin bayıldığın tek kokunun kendi üzerine bulaşan kanın kokusu olduğunu biliyoruz Siera. İstersen kendi bedenimi de senin kanına bulayabilirim." Sırıttığında dişleri göründü.

"O dilini Matron'a yem ederek senin kanına bulanmayı tercih ederim," dedi Siera denilen kız sinirlenerek.

Kaidan sırıtmaya devam etti.

Kız kılıcını Kaidan'a doğru uzattı.

"Yine başladılar," dedi Blue. "Her talim günü Kaidan'la Siera düello yapıyor ve bu bitmek bilmez bir döngü." Beni çekiştirmeye başladı. "Daha fazlasının dikkatini çekmeden buradan gidelim." Gözleri çok ileride durup bize bakan Ardell ve Arion'a kaymıştı.

Skedwaller kardeşlerin dikkatini çoktan çektiğimi fark etmiştim ama neyse ki bize doğru bir hamle yapmamışlardı, öylece durdukları yerden bakıyorlardı. Ardell bir Akrep değildi, bunu giyim kuşamındaki farktan anlamıştım. Akreplerin ilkel kıyafetlerinin aksine o daha çok zırhlı bir kraliyet askeri gibi giyiniyordu.

Arion'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Onların soylu bir aileden geldikleri o kadar belliydi ki, Blake'le ilişkilerini daha çok merak etmeye başladım. Ona yakın oldukları kesindi ama Efendi'ye yakınlık nasıl bir şeydi aklımda canlandıramıyordum.

O an aklıma Efendi'ye en yakın olabilecek kişi geldi ve gözlerim istemsizce avluda dolaşmaya başladı. "O nerede talim yapıyor?" diye sordum Blue'ya.

Bana dönüp anlamaz gözlerle bakınca ona yaklaşıp kısık sesle konuştum. "Gölge?"

Blue onu sorduğuma şaşırmış gibiydi, kaşları hafifçe havaya kalktı. Tepki vermedim, ne düşündüğünden çok ne cevap vereceği önemliydi.

"Gölge talim yapmaz," dedi Blue.

"Gölge kim oluyor?" diye sordum birden. "Efendi'ye yakınlığı ne? Neden yüzünü gizliyor?"

Art arda sorduğum sorularla Blue kaşlarını indirdi. "Kim bilir," dedi bana temkinli bir ifadeyle bakarken. Ondan Scathan ve iç işleri hakkında daha çok bilgi edinmeye çalıştığımı düşünüyordu, hâlbuki ben Gölge'yi kişisel olarak sorguluyordum. Gerçekten merak ediyordum.

Blue'nun tavrı bir nebze değişti, daha ketum ve daha şüpheci olmaya başlamıştı. Hafif dikleşen omuzlarıyla bana arkasını döndü ve seslendi. "Gidelim," dedi yürümeye başlarken. "Kahvaltı saati geliyor."

Bana yakın davranan tek kişiyi de kaybetmemek adına onu zorlamadım. Beraber avludan kaleye açılan kapıdan geçtik. Kahvaltı odasına geldiğimizde Blue beni kemerli bir kapıdan geçirdi ve devasa büyüklükte bir salona girdik.

Uzun üç tane masa salonun ortasına paralel koyulmuştu, sandalye yerine yine uzun banklar vardı.

"Burası savaşçıların yemek alanı," dedi Blue. "Hepimiz talimden sonra burada yemek yeriz."

Büyük sahanlıklı pencerelerden sızan gün ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Bordo perdeler pencerelerin iki yanından yere uzanıyordu. Duvarlarda meşaleler vardı, aydınlatma için kandil ya da mumlar yerine bunlar kullanılıyor olmalıydı. Masalara büyük meyve tabakları, peynir çeşitleri, yeşillikler ve topraktan yapılma fıçı bardaklar vardı.

Blue beni bir yere oturmaya yönlendirirken "Peynir çeşitlerimiz lezizdir," dedi. "Gordion'da böylesini bulabileceğini sanmıyorum."

Ona yarım yamalak gülümsedim. Gordion'da neler bulabileceğimi bilmiyordum.

Neyse ki diğer savaşçıların gelmesini beklemedik, onlar yıkandıktan sonra kahvaltıya geçeceklerdi. Blue, Ardell ve Arion'la aynı ortamda çok bulunmamam gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı, ben de anında kabul edip peynir çeşitlerine gömülmeye başladım.

Tabağımı kendi kendime doldurduğumu görünce hizmetlileri beklemediğim için şaşırmış görünüyordu. "Burada bir prenses değilim," dedim ağzımdaki peyniri yutmaya çalışırken gerçekten de lezizdi. "Şımarıklık yapmaya niyetim yok."

Bu hoşuna gitmiş gibi güldü, çok yakınımda olduğu için yanağında beliren hafif çukurları görebilmiştim. Gamzeleri vardı.

"Nemf çayı ister misin?" diye sordu bana. "Benim tarifim."

Bir rokayı ağzıma atarken ona başımı salladım. Rokanın sapı ağzımdan sarkınca Blue ona kısa bir bakış attı. Hemen toparlanıp yeşilliği tamamen yuttum. Prenseslikle gerçekten uzaktan yakından alakam yoktu.

Salonun girişine yakın duran hizmetlilerden birine bir işaret yaptığında kız başını eğdi. On dakika içinde bir tepsi ve çay fincanıyla sürahi getirdi.

Blue, "İçinde Lenien bitkisi var," dedi hevesle çayı bardağa doldururken. "Her kahvaltıda mutlaka içerim. Böylece günün geri kalanında Scathan erkeklerine dayanabilmem daha kolay oluyor."

Güldüm. "Erkekler her yerde aynı değil mi?" dedim başımı iki yana sallayarak. "Dayanılması zor canlılar."

İkimizde gülerken o sırada kapıdan giriş yapan kişi çaya daha çok ihtiyaç duymama neden oldu. *Arion. Lanet olası.* Beni havasız bıraktığı günü unutamıyordum.

Zırhlı kıyafetini çıkarmış, koyu mavi bir tunik ve siyah pantolon giymişti. İnsanı geren buz mavisi göz rengiyle bana bakarken ondan gözlerimi kaçırdım ama bizi pas geçmedi ve tam masamızın önünde durdu.

"Prenses, burada kahvaltı yapmanız ne kadar cömert bir hareket. Şeref verdiniz."

Onu umursamıyor gibi davranırken ağzıma bir peynir attım, tadı talaş gibi gelmeye başlamıştı. Blue'nun yanımda gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Son olayda olan kusurumu af ettiğinizi umuyorum," dedi Arion. O taştan oyulmuş gibi görünen pürüzsüz suratını yumruklama isteğimle savaştım. "Blue kendini sizin yegâne koruyucunuz ilan ettiği için benim korumamdan mahrum kaldınız."

Onu duymazdan gelebilirdim fakat Blue'nun yanımda gerildiğini hissettiğimde Arion'a onun anlayacağı dilde cevap verme gereği duydum. "Sizin korumanıza nail olacağıma, dağ ruhlarının beni tekrar lime lime etmesine seve seve razı gelebilirim."

Arion'ın kibirli dudakları düz bir çizgi halini aldı fakat ifadesini sabit tutmaya devam etti. Gözlerinin ardında Gordion'lulara duyduğu nefrete ek olarak bana da kişisel bir nefrete sahip olma eğilimini gördüm.

Blue'nun kıkırdamasını duyan Arion başını keskin bir açıyla ona döndürdü. Dudakları daha da gerildi, gözlerinde nemfi biraz sonra kahvaltı niyetine yiyebileceğini gösteren bir vahşilik belirdi. "Her zaman onun koruyucusu kalmayacaksın," dedi Blue'ya. "Efendi'nin bir gün onunla işi bitecek." Sonra dişlerini göstererek güldü. Ya da dişlerini göstererek hırladı. "O zaman onu senin önünde yok edeceğim."

"Bence sen Avcılara katıl Arion," dedi Blue çatalını ağzına götürüp bir dilim salatalığı çiğnemeye başlayarak. "Bu hırlamanın kurtlar arasında çok rağbet göreceğine eminim. *Burada* pek işe yaramıyor."

Avcılar ve kurtları kafamda bir yere oturtmaya çalışırken kurtadamların da gerçek olabileceği fikri beni gafil avladı. Şaşkın bir şekilde onlara baktım.

Neyse ki benim büyüyen gözlerimi göremeyecek kadar birbirlerine odaklanmışlardı.

O sırada salona giren Remus dikkatimizi çekti ve gözleri direkt olarak bizi buldu. Ağır adımlarla salona girerken tam önümüzde durduğunda Arion da ona dikkatini vermişti.

"Prenses," dedi Remus, zemin kadar düz bir sesle. "Efendi seni huzuruna çağırıyor."

Tüm yediklerimi geri çıkarma riskiyle karşı karşıya kaldığım birkaç saniye içinde mide bulantımı bastırmakla uğraştım. Ellerim ister istemez terlemeye başlamıştı, bedenimden bir ürperti dalgası geçip duruyordu. Onu Parehelerin peşinden gittiğinden beri görmemiştim ve bir süre de görmemeyi umuyordum.

Diğer savaşçılar salona girdiler ve kahvaltı masasına oturmaya başladılar. Omuzlarımı biraz daha dikleştirdim ve yutkundum. Ayağa kalktığımda üzerimdeki elbisede ekmek kırıntısı varmış gibi eteğimi silkeledim, kendime çeki düzen verdim ve başımı kaldırıp çenemi dikleştirerek yürümeye başladım. Blue ve Arion'ı arkamızda bırakırken Remus'la birlikte salondan çıktık.

Onun yönlendirmesiyle kalede ilerledik ve bu sefer başka bir avluya açılan kapıdan geçtik. Avluda bir süs havuzu vardı. Suyun fokurdaması dikkatimi çekince göz ucuyla havuza baktım ve kaynağın yer altından geldiğini anladım. Bir termal su olmalıydı ya da bunu da büyüyle yapmışlardı, hiçbir fikrim yoktu.

Kubbesi gökyüzüne uzanan bir kuleye geçtiğimizde burasının tamamen Efendi'ye ait olduğunu anladım. Etrafta hizmetliler yoktu, dizaynı diğer yerlere göre daha seçkindi.

Sedefli duvarlar, ipekten halılar ve duvar oymalarına koyulmuş çiçekli vazolar vardı. Efendi'nin çiçeklerden hoşlandığına kanaat getirmeye başlamıştım. Aydınlatma olarak tepelere asılmış mum dolu avizeler aynı zamanda değerli taşlarla da süslenmişti. Sonunda devasa siyah bir kapının

önünde durduğumuzda Remus başıyla içeriyi işaret edip ellerini önünde birleştirdi.

"Seni bekliyor."

Omuzlarımı daha ne kadar dikleştirebilirdim bilmiyorum ama yapabildiğim kadar vakur durmaya çalıştım ve terleyen ellerimi eteklerime yapıştırdım. Remus kapının bir kolunu tutup içeri doğru açtığında burasının bir taht odası olduğunu anlamıştım. İleri doğru ağır bir adım attım ve salonun sonundaki tahtında oturan figür gözüme ilişti.

İlişmez olsaydı.

Terleyen ellerim şu anda da titriyordu. Onunla karşılaşmam her seferinde üzerimde aynı etkiyi yaratıyordu. Hem yazacağım karakter isminin gerçek olduğuna inanamıyordum hem de bu dünya için bile gerçek dışı görünüyordu.

Ellerinden çıkan musibetler... Lanetli Efendi. Dorcha. Dorcha'nın ne olduğunu bilmesem de iyi bir şey olmadığı kesindi.

O sırada tahtın sol köşesinde duran biri dikkatimi çekti. Kim olduğunu anlayınca dikkatimi birkaç dakika geç çekmesinin nedeni de ortaya çıktı çünkü yerden tavana doğru uzanan pencerelerden ve tepedeki cam kubbeden yansıyan ışıkla parlayan Blake'in arkasındaydı ve gölgede kalıyordu.

Gölge. Siyahlar içinde ve peçesiyle oradaydı.

İkisiyle karşı karşıya olmak beni daha da germişti. Dikleşen omuzlarımı o şekilde zor tutuyordum, vakur duruşum sarsılmak üzereydi. Gözlerini bile göremesem de bakışlarımı Gölge'nin yüzünden alamadan onlara doğru yürüdüm. Eldivenli ellerini önünde birleştirmiş, öylece dikiliyordu.

Yaklaştığımda adımlarım durdu ve o an ilgim tekrar tahta kaydı.

Blake Nightingale, Gölge'ye baktığımı fark etmiş olacak ki gözleri gözlerime değince nabzım tekledi. Zümrüt yeşili gözleri on adım ötemde

bile uhrevi bir ışıkla parlıyordu.

Beni sessizlik içinde bir süre izledi, bir parmağı yavaşça dudaklarında ve çenesinde dolaştı. Beni ölçüp biçerken gözleri ışıldıyordu. O an sürünerek tahta tırmanan beyaz varlığı fark ettiğimde bu sefer irkilmedim.

Sedna, her zamanki gibi Efendi'sinin kucağına yerleşmişti. Bir gün Blake Nightingale'in olmasam bile yılanının bir öğünü olabilirdim.

"Prenses Leda," dedi Blake. "Seni sağlıklı görmek ne güzel."

Leda'nın canı senin gibi iblise yem olsun. Kaçarak beni bu hengâmenin içine attığı için ondan da nefret ediyordum.

"Sayenizde," dedim kuru bir sesle. Beni hem kurtarmıştı hem de onun şifacıları iyileştirmişti. O yüzden söylenebilecek en makul şey buydu.

Gözlerim kısa bir an Gölge'ye kaydı. Şeytan minaresini çalsaydım yetişemezdi belki fakat yine de benim için gelir miydi, merak ediyordum. Hoş, büyülü deniz kabuğunu dün elimden tamamen almıştı. Artık bunun bir önemi yoktu.

Ona beni kimsenin kurtarmasını istemediğimi söylemiştim. *Aferin bana.*

Tekrar Blake'e baktığımda bu sefer başını hafifçe yana yatırmış, beni izlediğini gördüm. Yine Gölge'ye kayan o kısa bakışımı kaçırmamıştı, gözlerindeki ilginin merak mı yoksa başka bir şey mi olduğunu çözemedim çünkü adam inanılmaz derecede bilinmezlikle doluydu.

"Sağlıklı olman bugün için çok önemliydi," dedi Blake tekrar konuşarak. Neden burada ve tek parça olduğumu bana tekrar hatırlatmak ister gibi dudaklarını belli belirsiz yana kıvırıp ekledi. "Gordion elçisi şu an burada ve birazdan seni sağlam görmeyi talep edecek."

Ensemden aşağı sanki bir kova buzlu su boşaltıldı. Arkamda kalan büyük kapının tekrar açıldığını duyduğumda bir an irkilir gibi oldum fakat başımı çevirip baktığımda gelenin Remus ve arkasından yürüyen Gordion hizmetlisi Ailis olduğunu fark ettim.

Kızıl saçlı hizmetli Remus'un refakatinde yanıma kadar geldi ve göz göze geldiğimizde durumun vahimiyetini ona yansıtmaya çalıştım. *Biz bitmiştik. Bugün ölüm fermanımızı imzalamıştık.*

Ailis'in omuzları çökmüştü, sanki bu dünya üzerinden kaybolmak istiyor gibiydi. Eğer atla kaçma girişimimizde başarılı olabilseydik bu durumda olmazdık fakat artık kaçacak yerimiz yoktu.

Remus, bize eliyle tahtın olduğu kısmın sağ tarafını gösterdi ve oraya geçmemizi ima etti. Ayaklarımın titremesini durdurmaya çalışarak birkaç adım attım. Boğazımı temizleyip ölümümün nasıl olacağını düşünerek Blake'in tahtının sağ tarafına doğru yürüdüm, Ailis de benimle beraber yürüyordu. Ona fısıldasam duyulurdu, o yüzden tek kelime bile edemedim. O da sessizdi, durumu kabullendiği belliydi.

Gölge'ye baktım fakat o bana bakmıyor, sanki kıpırdama düğmesi kapalı mekanik bir robot gibi karşıya kitlenmiş duruyordu. Kurtuluşumun ondan gelmeyeceği de belliydi.

Blake'e yakın olmak istemesemde oldukça yakındım ve sağ tarafında durduğumda Sedna tahtın üzerinden bize doğru uzanıp çatallı dilini gösterdi. Gözleri pür dikkat üzerimdeydi. Yana birkaç adım atma isteğimle savaştım, ölümüm muhtemelen bu yılanın beni yutmasıyla olacaktı.

Blake, bir baş hareketiyle Rem'e işaret verdi ve savaşçı komutu alır almaz gür adımlarla kapıya yürüyüp kapının dışında bekleyen elçiyi içeri davet etti.

Yılan korkumu hissetmiş gibi bana doğru biraz daha yaklaştı, beni yeme isteği gittikçe artıyor gibiydi. O an üzerime bir kabullenmişlik çöktü ve ölmeyi bekledim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, ölmemek için yalvarmak dışında.

Blake'e yalvardığım görüntüleri aklımdan hızla sildim.

Elçi, içeri girdi.

Kalbim yerin dibine girdi ve cesedimden önce toprağa karışıp çürümeye başladı.

Genç bir erkekti, siyah saçları alnına dökülüyordu. Üzerinde tarçın rengi bir pelerin vardı ve sakalsız yüzü ruh gibi beyaz görünüyordu. Blake'in karşısına çıktığı için yüzündeki kanın çekildiğini düşünmeden edemedim.

İnce bacaklarıyla uzun adımlar atarak tahtın önüne geldi ve tek dizini hafifçe kırarak başını eğip konuştu. "Efendi Nightingale, size Gordion Hanımı Rhea'nın haberler getirdim. Hanımım kızını alıkoyduğunuza dair haberler aldı ve doğruluğunu teyit etmek istiyor."

Blake Nightingale, alıkoyma cümlesini duyduğunda kaykıldığı tahtında o rahat görüntüsünün yanıltıcı olduğunu belli edercesine dikleşti. Elçinin geriye bir adım atma isteğiyle savaştığını buradan bile fark edebiliyordum. Gözleri kısa bir an ben ve Ailis'e kaydı.

O an tahtın arkasına saklanmak istedim ama çok geçti, beni görmüştü.

"Prenses burada esirim değil, Gordion'lu," dedi Blake. Elçi tekrar ona baktığında sesine sahte bir naiflik katıp ekledi. "Misafirim." Sonra yılanı tahtın kolunda dolanırken ayağa kalktı ve elçiye tepeden bir bakış attı. "Öyle değil mi, Prenses Leda?"

Blake dönüp bana baktığında çenem kıpırdandı, ağzım açılıp geri kapandı. Elçinin o prenses değil diyerek konuya giriş yapmasını bekledim. Blake'in de test ettiği şeyin bu olduğunu anlayabilmiştim, dikkatli bir şekilde beni süzüyordu. Bir süre prenses olmadığımı iddia ettiğim için iplerin çözüleceği anın bu olduğunu o da biliyordu.

Elçiyle göz göze geldim, Blake'in arkasından bana bakıyordu. O an orada ölmek istedim, gerçekten. Böylece gerçek dünyada komadaysam eğer ya ölürdüm ya da geri dönerdim. En azından her şekilde buradan kurtulmuş olurdum.

"Prenses," dedi Elçi başını eğerek hürmetle. Sonra tekrar yüzüme baktı, kahverengi gözleri gözlerimi buldu.

O an ne olduğumu şaşırdım.

Bana,

kahrolası

Prenses

demişti.

Ben donmuş suratım ve kitlenen çenemle elçiye bakarken oğlan bu sefer Blake'e yönelik konuştu.

"Prensesi sağlıklı bir şekilde *ağırlamanız* Hanımım Rhea'yı müteşekkir edecek."

Bunca zaman beni Prenses sananların Scathan'lılar olduğunu sanırken bizzat Gordion'dan gelen elçi de aynı şeyi söylüyordu.

Midem çalkalandı, olanları kavramaya çalıştım. Başım dönerken elimle tahttan tutunma ihtiyacı duydum, o an parmaklarım Sedna'nın kadife kayganlığındaki derisine değdi ve iliklerime kadar yankılanan bir tıslama duydum.

Çığlığı bastığımda taht odası inledi, buzlu camları bile titretmiş olabilirdim. Böylece yaşadığım şeylerin dışa vurumu da gerçekleşti.

Neyin içine düşmüştüm ben böyle?

-

Ay nasıl özlemişim buraları nasıl...

Evvett, bölümü nasıl buldunuz?

Kitaplarla ilgili bilgilerden, gelişmelerden haberdar olmak için Instagramım: @M.rise_
Zamansız Instagram: @Zamansizofficial

Görüşürüzzz

Bölüm 9 : Efendi ve Gölgesi

Saint Mesa- Lion

Bir imparatoriçe gibisin
Yanaklarından aşağı akan ateş var.
Gördüğün her şeyi yakıyorsun.
Altın senin parmakların
Gittiğin yerde iz bırakıyorsun.

İyi okumalar, Zamansızlar!
-

Çığlığımın evrenin en ucundan bile duyulduğuna emindim. Sedna'nın kadife derisinin verdiği histen kurtulabilmek için parmak uçlarımı elbisemin eteğine sürüp duruyordum.

Blake Nightingale durduğu yerden başını bana doğru çevirmişti ve kopardığım yaygaraya kayıtsız bir ifadeyle bakıyordu. Yılanından korktuğum elçi bana prenses diye hitap ettiği için mi bağırdığımı çözmeye çalışıyor olabilirdi.

Buyursun çözsün, zira ben bile hangisine tepki verdiğimi bilmiyordum.

Beyaz yılan üzerime doğru kıvrılmaya başladığında geriye doğru bir adım attım, tam yine çığlık atacakken Blake'in sesi duyuldu.

"Sedna," dedi uyarı dolu bir tonda.

Yılan sahibinden komutu alır almaz durdu, birkaç saniye daha bana dik dik bakmayı sürdürdükten sonra sahibinin ayaklarının dibine gidip üzerine tırmanarak omuzlarına yerleşti.

Blake benim korkudan beti benzi atmış yüzüme kısa bir bakış attığında, dudaklarında habis bir kıvrım oluşmuştu. Eğer söyledikleri gibi bir büyü

gücüm olsaydı şu an seve seve kullanmak isterdim. Onu boğmama yarayabilecek bir güç fena olmazdı.

Ailis koluma dokunduğunda dörtnala koşan kalbimi ehlileştirmeye çalıştım. Gordion hizmetlisinin varlığını o anda tekrar hatırlamıştım. Onunla yalnız kalıp bu elçi meselesini konuşmam gerekiyordu.

"Gördüğün şeyi Gordion Hanımı Rhea'ya ilet," dedi Blake salondaki sessizliği bozarak ve elçiye döndü. "Prenses sağlıklı ve hayatta."

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra ekledi.

"Şimdilik."

Şimdilik... Daha sonra hayatta kalmayabilirdim.

Elçi tehdidi anladığında teni kesik süt rengine dönmüştü, bakışlarını Blake'in üzerinde çok fazla tutamıyormuş gibi gözlerini yere indirip konuştu. "Hanımım, Prenses'in burada olduğunu teyit ettikten sonra size bunu vermemi istedi."

Rulo halindeki bir parşömeni Blake'e uzattı.

Blake gözünü kâğıt parçasına dikerken kıpırdamamıştı. Onun yerine Remus harekete geçip parşömeni aldı ve Blake'e götürdü.

Efendi beyaz, zarif parmaklarını uzatıp parşömeni kavradı ve kâğıdı açarak gözlerini yazılanlara çevirdi. Her ne yazıyorsa bilmek istiyordum. Ok gibi fırlayıp kâğıdı elinden kapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Blake yazıyı okuduktan sonra başını kaldırdı ve arkasını dönerek yavaşça tahtına yürümeye başladı. Gözleri kısa bir an bana kaydığında, ölçüp biçen bakışlarının yerini memnun bir parıltı almıştı.

İşler istediği gibi gidiyordu...

Başımı çevirip Gölge'ye baktım, o an onun da bana baktığını görünce kalbim tekledi. Sanki beni bu ortamdan kurtarabilirmiş gibi ufacık bir hisse

tutunuyordum ama bu mümkün değildi. En imkânsız ihtimalle bunu arzuluyor olsa bile beni Efendi'sinden kurtaramazdı.

Bana bakmak büyük bir hataymış gibi başını tekrar başka yöne çevirdi. Taht odasındaki varlığı o kadar belli belirsizdi ki bunu bilerek yaptığını fark etmiştim. Blake'in odadaki mevcudiyeti Gölge'yi iyice puslandırıyordu.

Efendi tahtına oturduğunda gözüm tekrar onu buldu. Sedna da kıvrılarak tahtın sırtlığına yerleşip usulca oraya tünedi.

Blake elçiye doğru elini gelişi güzel hafifçe salladı, bu hareketiyle onu kışkışlıyor gibi görünüyordu. "Kararımı gün içinde sana iletirim."

Elçi sıkıntılı bir şekilde dudaklarını birleştirsede bir tepki vermesi mümkün değildi, başını eğerek onayladı ve geri geri gitmeye başladı. Remus da ona eşlik etmek için hızlandı ve birlikte salondan çıktılar.

Bir süre taht odası sessiz kaldı.

"Gölge," dedi Blake. "Gordion hizmetlisine odasına kadar eşlik et."

Refleks olarak aniden Ailis'in elini tuttum, teni soğuk ve kuruydu. Kızın da en az benim kadar beti benzi atmıştı. Ona ihtiyacım vardı, konuşmamız gerekiyordu ama Blake şu an buna müsaade edecek gibi görünmüyordu.

Benim elime bakarken tekrar komut verdi. "Gölge."

Tek kelime peçeli robotu harekete geçirmeye yetti.

Varlığı aniden ortamı doldurdu ve bize doğru yürüyüp peçesinin ardından doğru düzgün göremediğimiz bakışlarını üzerimize dikti. Ailis ne onu ne de Efendi'yi kızdırmayı göze almak istemediğini belli edercesine elini elimden nazikçe kurtardı.

Dönüp kızın yüzüne baktım, bana gözleriyle *sonra* der gibi baktı. Yapacak bir şey yoktu, şu an konuşamazdık.

Omuzlarımı düşürüp onu bıraktım ve Gölge'yle beraber taht odasını terk ederlerken onları izledim. Tahtında oturan Efendi'ye bakmamaya

çalışıyordum ama varlığı mıknatıs gibiydi, bakışlarım istemsizce tekrar ona çekildi.

"Annenin ne yazdığını merak etmiyor musun?"

Sorduğu soruyla beraber gerginliğim o kadar yoğunlaştı ki neredeyse fiziksel bir boyut alıp yanımda dikilmeye başlayacaktı. Zihnim ise bir kedinin oynadığı yumak gibiydi ve o kedi de şu an bizzat bana bakarak bir cevap bekliyordu.

"Merak ettiğim çok şey var." Çenemi zar zor hareket ettirsem de konuşmayı başarmıştım.

Bilmediğim bir zamanda, diyarlar arası politik bir savaşın ortasına düşmüştüm. Merak ettiğim ne yoktu ki...

Söylediğim cümle bir süre havada asılı kaldı. Güneş ışıkları mozaik pencerelerden ve tahtın üzerindeki cam kubbeden içeri renk oyunları katarken Nightingale'in üzerinde hale oluşturuyordu. Parmaklarını birbirine sürterek bir süre elini izledi.

"Morian'a gelin olarak gitmek istiyor muydun?"

Sorduğu soru beni hazırlıksız yakaladı. Bu soruyu gerçek prensese sorsa ne derdi bilmiyorum ama benim verecek bir cevabım yoktu.

Sessizliğimi belki de olumlu algıladı bilmiyorum ama parmakları durdu ve omuzlarını dikleştirdi. Gözleri tekrar beni bulduğunda işlenmemiş saf mücevherler gibi parlıyordu. Ona bakmakta zorlanıyordum çünkü bana baktığında zihnimdeki en karanlık köşelerin bile gün ışığına çıkacağını hissediyordum.

Ayağa kalktığında geriye bir adım atmak istedim ama bedenim hareketsiz kaldı. Üzerine siyah bir pantolon ve boğazlı siyah bir tunik giymişti. Yeşil gözleriyle ay kadar beyaz teni siyahlara tamamen başkaldırıyor, tüm dikkatleri üzerlerine çekiyordu. Tuniği yüzünden boynundaki yılan derisine benzer lekeyi göremiyordum.

Çizmeleri sessiz odada tok sesler çıkarırken bana doğru yaklaştı, ellerini arkasında kavuşturup düşünceli ifadeyle beni izlemeyi sürdürdü.

"Beni daha ne kadar böyle izleyeceksin?" diye sordum sonunda, sesimi üzerine bastığım zemin kadar düz tutmaya çalışmıştım. Onun çehresinde ise hiçbir duygunun izine rastlanmıyordu. "Yüzümden ne okumaya çalışıyorsun bilmiyorum ama sorularıma cevap almadan, sorularına cevap vermeyeceğim."

"Soruların neler?" diye sorduğunda ses tonu uzlaşmacı, makul ve neredeyse kibardı. Gerçekten ne sorsam cevap verecekmiş gibi görünüyordu.

"Ne yazıyordu?" dedim bu fırsatı değerlendirmeye çalışarak, "Gordion Hanımı ne yazmış?"

Gözleri taht odasında dolaşırken bu sorudan daha önemli şeyler sormamı bekliyormuş gibiydi, yine de düşündüğüm gibi oldu ve cevap verdi.

"Rhea benimle uzlaşmaya varmak için görüşme talep ediyor."

Huzursuzca kıpırdandım. "Nasıl uzlaşacaksınız?"

Blake çevremde ağır ağır adımlar atarak dolaşmaya başladı. "Ne önerirsin?"

"Hayatım hakkında yapacağın pazarlık için sana öneride mi bulunayım?" Çevremde aheste adımlarla daire çizmeye devam ederken ensemd kadar ürperdiğimi hissediyordum. Bu hissi ona diklenerek bastırmaya çalıştım. "Beni kaçırdığına göre bir planın zaten var demektir."

"Var," dedi Blake.

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Tam kulağımın yanında durduğunda söylediği şey işitme duyumu bile bozguna uğrattı.

"Seni kurban etmeyi düşünüyorum."

Bir anda ileri sıçrayıp ona doğru döndüm, elim refleks olarak kalbime gitti. "Ne?"

Dehşet içinde ona bakarken Blake'in dudakları yukarı kıvrıldı ve habislerin de habisi gülümsemesi yine yüzünde belirdi. "Mübalağa ediyorum, Prenses."

Vücudumdaki tüm kan boşaldı, sinir uçlarım uyuşmuştu. Sadist adam neredeyse aklımı alıyordu çünkü söylediğine pek tabii inanabilirdim. Bu zamanda ne olacağı belli değildi, büyüler için veya başka bir sebeple kurban edilenler olabilirdi.

"Mizahi yönünün ortaya çıkması ne hoş," dediğimde tek kaşı havaya kalktı. Kelimeleri telaffuz ediş şeklimden bile onlardan farklı olduğum belli oluyordu.

Ben bu zamana ait değildim.

"Bir müddet daha burada kalacaksın," dedi gözlerime bakarak. "Bir uzlaşma olduğunda akıbetini öğrenirsin."

"Ya uzlaşma olmazsa ne olacak?"

O an sanki taht odasına bir kasvet çöktü, hava doğal bir şekilde titreşiyordu. Camlardan içeri sızan gün ışığı, güneşin önüne beklenmedik bir bulut gelmiş gibi solmuştu. İçerisi karardı. Sedna bile başını kaldırıp dikleşmişti.

Blake, gözlerinde kaotik ve yok edici bir ateşle bakarken hafifçe kıvrılan dudaklarıyla konuştu.

"Savaş."

Bu sefer aklımı almayı bırak direkt yerinden sökmüştü. Boğazım kurudu, yutkunarak ıslatmak istedim ama onu bile başaramadım. Benim yüzümden bir savaş çıkabilirdi.

Benim değil, prensesin yüzünden. Bu ayrımı yapmam gerekiyordu çünkü bunların hiçbiri benim suçum değildi. Burada olmayı da prenses sanılmayı da ben istememiştim.

Odadaki ağırlaşan enerji ortamı terk etti ve bulut güneşin önünden kalktığında içeriye tekrar gün ışığı dolmuştu.

"Savaş birçok can kaybı demek," dedim zar zor yutkunup boğazımı ıslatarak. "Beni kaçırarak bunu göze alman korkunç bir şey."

Yüzümdeki yargılayıcı ifadeyi incelerken yüzünde tek bir kas oynamadı. Arkasında birleştirdiği ellerini çözdü ve iki yanında tuttu. "Morian'la Gordion'un birleşip bana savaş açmayı planladıklarını bilmen için Gordion divanında olmana gerek yok," dedi. "Bunu çocuklar bile tahmin edebilir."

Bu konuşma beni aşmaya başlamıştı.

Blake bana doğru yavaş adımlar atıp yaklaştı. "Görüyorsun ya," dedi gözleri yüzümde dolaşırken. "Savaş ya da evlilik, her şekilde diyarlar için ganimet olarak doğmuşsun."

Bir eşya parçası muamelesi gördüğüm gerçeği normal zamanda olsa feminist damarlarımı kabartırdı, tüm kadınlarla protesto yürüyüşlerine bile katılabilirdim ama monarşilerle yönetilen yerlerde olan bu politik evlilikleri bildiğim için sessiz kaldım.

"Senin gelinin mi olacağım?"

Sorduğum soruyla gözleri gözlerimde takılı kaldı, anlık olarak ifadesinde hayret belirmişti. Açık açık sormamı beklemiyor olmalıydı.

"Bir gelin almaya niyetim yok."

Derin bir nefes vermek istedim, sırtımdan aşağı ter boşalır gibi oldu. Tanrı'ya şükür kimseyle evlenmek zorunda kalmayacaktım.

"Morian'la olan husumetimize Gordion'un karışmamasını sağlasan yeter," dedi kendisi için önemimi vurgulayarak. Yani Morian için bir gelin, Scathan için sadece bir esirdim. "Benim için varlığın daha fazlasını gerektirmiyor. Gordion'la birleşmeye ihtiyacım yok."

Morian'a gidebilseydim keşke diye geçirdim içimden... Biriyle evlenmek zorunda kalmak istemezdim ama en azından orası için daha önemli biri

olacağım kesindi.

Neler diyordum ben böyle? Burada kaldıkça konudan daha çok sapıyordum. Benim buraya geldiğim gölü bulmam ve tekrar kendi hayatıma dönmek için bir yol aramam gerekiyordu.

"Rengin git gide soluyor prenses," dedi Blake. Sonra centilmen bir edayla elini kaldırıp kapıyı gösterdi. "Biraz hava almak için bahçede dolaşmak ister misin?"

Sorusu beni şaşırtmıştı. Onunla biraz daha aynı ortamda durmak istemiyordum ama en azından dört tarafımız duvarla çevrili olmayacaktı, açık havaya çıkmak iyi olurdu.

Yavaş adımlarla kapıya yürümeye başladığımda o da hemen yanı başımdaydı. Birlikte taht odasından çıktık. Kalenin kendisine özel bir kanadında olduğumuzu daha iyi anlamıştım. Hizmetliler yoktu ve her geçtiğimiz yerde duvarlardaki oymalara vazolar, lüks şamdanlar ve heykeller yerleştirilmişti.

Beni kemerli bir kapıya götürdü. Kapıdan geçmem için elini uzattığında ona kısa bakış atıp dışarı çıktım.

Tertemiz oksijeni içime çektiğimde ciğerlerime sıkışan kasvetli havadan kurtulmaya başlamıştım. Blake hemen arkamdaydı, bu bile beni çok germiyordu çünkü bahçe manzarası nefesimi kesmişti.

O kadar güzeldi ki bir an cennete mi düştüm diye merak ettim. Rengârenk çiçekler, sedir ağaçları, cıvıldayan kuşlar ve fıskiyeli bir havuz vardı.

Yürümeye başladığımda Blake biraz arkamda kalsada beni takip ettiğini fark edebiliyordum. Yer yer konulmuş heykelleri incelemeye ve temiz havayı içime çekmeye devam ettim. Sonunda bahçenin ortasına dikilen bir heykelin önüne gidip onu izlemeye başladım.

"Bu kim?" derken sesim huşu içindeydi, işçilik beni şoka sokmuştu. Michelangelo'nun David heykeli gibi en ince detayına kadar yontulmuştu.

"Babam."

Verdiği cevapla dikkatim daha çok heykele çekildi, bir önceki Efendi'yi iyice incelemeye başladım. Saçları omuzlarına geliyordu, yüz hatları özenle işlenmişti ve sanki yumuşak mizacını ele veriyordu. Beline bağlı kemerde kılıcı sarkıyordu.

"Babana benziyor muydun?"

Benzetememiştim ama yine de gördüğüm bir heykeldi, aslını merak etmiştim.

Blake ellerini arkasında birleştirmişti, sükûnet içinde heykele bakıyordu. O kadar uzun baktı ki cevap vermeyeceğini sandığım esnada gözlerini benim yüzüme çevirdi. "Anneme daha çok benziyorum."

Dorcha. Lanetli Cadı.

Annesini o kadar merak ediyordum ki soru dudaklarıma kadar geldi ama birden hareketlenip yürümeye başladı. Ben de susup onu takip ettim. Etrafıma göz gezdiriyor, bahçenin tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Aramızda derin bir sessizlik vardı. O da bana bakmıyor, çiçekleri izliyordu. Birden bir kargaşa oldu, çiçekler sağa sola hareket etti. Minik çığlıklar duyuldu ve beni irkiltecek bir şey gerçekleşti.

"Bunlar ne? Bunlar ne!"

Bana doğru hareket eden dört tane küçük varlıktan kaçarak yakınımdaki ağacın en alt dalına oturdum ve ayaklarımı havaya kaldırdım. İnce sesli çığlıkların kaynakları ağacın gövdesini tırmalamaya başladılar ve bağrışarak benim inmemi talep ettiler.

Tüylü, yavru vaşakları andırıyorlardı ama... bunların boynuzları vardı!

Blake hâlâ kollarını arkasında kavuşturmuş vaziyette beni izlerken kaşları hafifçe havaya kalkmıştı, yüzünde eğlenen bir ifade oluşmuştu. Anlaşılan Efendi'yi gerçekten eğlendiren nadir şeylerden biri oluyordu, yüzünü hiç böyle görmemiştim.

"Sadece oynamak istiyorlar, Prenses."

"İnan ben de oynamak isterim," derken sesim abartılı derecede yüksek çıkmıştı, sanki karşımda kocaman aslanlar varmış gibi hissediyordum, "ama hazırlıksız yakalandım!"

"Yetişkin bir Charon tehlikeli olabilir ama *yavrusu* tehlikeli değildir."

Yavru *Charonlar* zıplayarak beni beklemeye devam ettiler.

"Hayvan sevgini takdir ediyorum, gerçekten," dedim Blake'e söylene söylene aşağı inerken. "Ama daha kaç tane *evcil hayvanın* var, merak ediyorum."

Blake bana doğru adımlar attığında yavrular onun çizmelerine yapıştı. İnmeme yardımcı olmak isteyerek elini uzattığında tutup tutmamak arasında kararsız kalıp bekledim.

Bekledi.

En sonunda nezaketsizlik etmemek adına elini tuttum.

Elleri ipek bir kumaş gibi pürüzsüz ve yumuşaktı, bu zarif ellerden çıkan siyah ipler ve büyüler sanki çok uç bir hayal gibi geliyordu. Göğüs kafesimde bir sıkışma oldu, içinde zıplayan yavru Charonlar var gibiydi.

Kokusu burnuma ulaştı, yağmur ve fırtına gibiydi. Ağacın dalları arasından süzülen alacalı ışıkta gözleri tenimi yakacak kadar ışıldamıştı.

Ayağımı yere bastığımda yavrular anında benim eteğimin paçalarına yapıştılar. Bu sayede transa girmekten kıl payı kurtuldum, ona biraz daha baksam sanki üzerimde büyülü bir etki bırakacaktı.

Elimi elinden çekip yüzüme düşen kısa saçı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalıştım. Bu saç, Parehelerin kestiği tutamlardan biriydi. Blue saçımı yaparken onları yeteri kadar kamufle etsede beceriksiz bir kuaför kesmiş gibi dolaşmaktan kaçamayacağım belliydi.

Blake kesilmiş tutamımı fark etsede bir şey söylemedi ki ben de bir şey söylemesinden kaçınarak ona bakmıyordum. İşkence çekerek öleceğim esnada gelişi ve Pareheleri yok edişi gözümün önünden gitmiyordu.

Yüzümü eğip dikkatimi Charonlara yönelttim. Ciyaklıyor, zıplıyor, onları sevmem için adeta yalvarıyorlardı. Boynuzları geyik boynuzları gibiydi, iki yana yelpaze gibi açılmışlardı.

Eğilip bir tanesinin başına hafifçe dokunduğumda sevgime karşılık vererek başını elime sürttü. Diğerleri aynı sevgiyi talep ederken onların da başına tek tek dokundum. Sonra gülmeye başladım. Hem de kahkahalarla. Aşırı tatlılardı!

"İsimleri var mı?" diye sordum sessizce bizi izleyen Blake'e.

"Yok."

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. "Yılanına bir isim koyuyorsun ama bu yavruları isimsiz mi bıraktın?"

"Yılanıma ismini ben koymadım."

Duraksadım. İkimizin de arasında kısa bir bakışma geçti, onun hakkında bilmediğim bir ton şey vardı ve bilmek isteyip istemediğimden emin bile değildim.

"O zaman onlara isim ben koyabilir miyim?"

Elini uzatıp onay verir gibi devam etmemi işaret etti. "Buyur."

"Cinsiyetleri ne?" dedim en tombul olanını severken. İkisinin tüyleri beyazdı, diğer ikisi ise sarı ve kahverengi karışıktı.

"Hepsi erkek," dedi Blake.

Dudaklarımı büzerek isim düşünürken onları sevmeye devam ettim ve en sonunda sırıttım. "Pekâlâ, işte isimleri; Küçük Joe, William, Jack, Averell."

Onlara Dalton kardeşlerin isimlerini koyduğumda, Blake'in anlamayacağını bildiğim için daha da sırıtmaya başladım. Liderlerinin ismini koyduğum Joe, aralarında en küçük görüneniydi ve bana ilk kendini sevdirmeye çalışan da oydu. Sarı-kahve tüylü başını elime tekrar sürttü.

Ben bir süre yavruları severken Blake de sessizce bizi izledi. Havada hafif bir esinti oluştuğunda üşümeye başlamıştım. Bunu fark etmiş olacak ki, "Odana dönebilirsin, Prenses. Git ve ısın, hasta olman işime gelmez," diyerek büyülü dakikaları sona erdirdi.

Buradaki varlığımın tek sebebi işe yarıyor olmamdı, bundan daha kötü ne var bilemiyordum.

Nefesimi usulca içime çektim ve son hamlemin vurucu olması adına gözlerinin içine baktım. "Hizmetlim Ailis'i tekrar hizmetime ver." Söylediğim şeye karşı ifadesizce yüzüme bakmayı sürdürünce isteğimi taçlandırdım. "En azından yemek ve banyo konusunda bana yardımcı olmasına müsaade et. Damak tadımı iyi biliyor ve..." Suratımı hafifçe buruşturdum. "Mutfağınız çok iyi ama... benim yiyeceğim şeyleri Ailis iyi bilir. Böyle kilo vermeye devam edersem hastalanacağım."

Blake, daha fazla cümle sıralamama tahammül edemeyecekmiş gibi cevap verdi. "Hizmetlinin yemek ve banyo konusunda sana yardım etmesine müsamaha göstereceğim, Prenses."

Kabul etmesini beklemiyordum, bu yüzden soluğumu normalden daha şiddetli verdim. Yine de rahatlayıp bu kadarla kalmayacaktım. Şımarık Prenses rolüme devam ettim ve bir istekte daha bulundum. "Ayrıca kalede serbestçe dolaşmama da."

Bu sefer ifadesinde şüpheli bir tavır asılı kaldı.

"Ne olabilir ki?" dedim durumu dramatize ederek. "Bu şatodan kaçacak gücüm yok, bunu sen de biliyorsun. En azından bir esir gibi tutulmak yerine, şatoya alışabilirim."

Dramım işe yaradı mı diye yüzüne pür dikkat baktım ama ne düşündüğünü anlamak uzanıp güneşe dokunmak kadar zordu.

"Kalede sadece *yanında bir refakatçi* varken dolaşabilirsin."

Kahretsin. Bu sefer tutmamıştı. Bir taraftan sevinçten zıplamak isterken diğer taraftan hüsrana uğramıştım. Yanımda sürekli birileri varken tutsaklığım devam ederdi.

Yine de verdiği bu tavizler ileri doğru bir adımdı. Daha çok bilgi edinebilir, gideceğim yeri bulmada Ailis'den fikir alabilirdim.

Gözleri arkamdaki kemerli girişe kaydı ve başını eğerek birine komut verdi. Başımı çevirip ardıma bakınca Remus'un orada olduğunu gördüm.

Komutu alarak hemen yanımıza geldi.

"Prenses'in hizmetlisi, yemek ve banyo konusunda Prenses için tekrar hizmete başlasın," dedi Blake. Sonra yeşil gözleri benim üzerime tekrar odaklandı. "Ayrıca prenses yanında bir refakatçi varken kalede istediği gibi dolaşabilir."

Rem'in tıpkı Blake'inki gibi keskin olan bakışları üzerimde dolaştı, bana güvenmediği her halinden belliydi ama bir tepki vermedi. Başını eğerek Efendi'nin emrini onayladı.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Blake bizi huzurundan kibarca kovalayarak.

Remus, bana ilerlemem için eliyle işaret ettiğinde ikisine de ters ters bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Lanet ilkel yaratıklar. Kendi dünyama döndüğümde ikisini de gerçekten bir yaratık olarak yazacaktım.

Tam kemerli kapıya ulaşmıştık ki içeriden birisi koşarak ortaya çıktı ve gövdeme tosladı.

Nefesim hafifçe kesilirken bana çarpan kişiye bakıyordum ve bunun için başımı eğmem gerekti. Çünkü bana çarpan bir çocuktu... Bir oğlan çocuğu.

Yaşı on, on bir civarı olmalıydı. Omuzlarına gelen siyah saçları vardı ve yüzü... Gözlerimi kısıp yanımdaki Remus'a baktım. Bakışlarım kısa bir an ikisi arasında gidip geldi. İşaret parmağımı çocuğa doğrultarak... "Senin..."

"Kardeşim," dedi Remus düşüncemi onaylayarak.

Bunu söylemese bile kardeşi olduğuna emin olurdum çünkü Rem'in aynısıydı. Bakışları da öyle... Kaşlarını hafifçe çatmış, beni inceliyordu.

"Wren. Buraya gel."

Blake'in sesini duyduğumda başını çevirip ona baktım. Küçük çocuk beni es geçip anında ona doğru koştu ve olduğu yerde kıpırdandı. "Blake amca, bugün hangi ata bineceğiz?"

Blake'in çocuğa karşı hafifçe yumuşayan yüzünü izlerken afallamış haldeydim. "Hangisini istersin?" diye sordu.

Çocuk bacağına yapışan Charonları severken sanki hayalini uzun bir süredir kuruyormuş gibi sorusunu sorarken sırıttı. "Gölge'nin atına binebilir miyiz?"

Gölge'nin bahsi geçtiği anda vücudumda oluşan saçma karıncalanmayı yok sayarak Blake'in bir çocukla nasıl zaman geçirdiğini düşünmeye başlamıştım. Onunla at biniyordu, çocuk ona amca diyordu. Bir ailesi vardı...

"Efendi'nin insani şeyler yaptığına inanmak zor," dedim mırıldanarak.

O kadar mutlak bir güce sahipti ki bu aşamaya nasıl geldiğini merak ettim. Nasıl yollardan geçtiğini, annesini ve babasını... Blake'in hayatını merak ediyordum.

Bir kasabada ekmek çaldı diye bir genci idam ettirmesi, Göle Kalesi'nin bahçesindeyken bir kelebek gibi zararsız bir canlıyı bile büyüyle öldürmesi... Bunlar onu benim kurgumdaki kötü karaktere yaklaştırsa da savaşçıları, ailesi ve tüm tebaası ona hürmet gösteriyordu.

Kafamdaki düşünceler sivrisinek gibi beynimi ısırırlarken arkamı döndüm ve Remus'la birlikte kalenin diğer kanadına geçtik. Merdivenleri tırmanırken ya da koridorlardan geçerken hizmetlileri görüyordum ama tanıdık bir yüze rastlamamıştım.

Sonunda Remus beni bir odanın kapısına getirdiğinde, ona dik bir bakış attım. "Sana Rem diyebilir miyim? Böylece kardeşinle isminiz kulağa daha benzer geliyor. Harika!"

Remus bana ters ters baktı.

Gülümseyip başımı çevirdim. "Aile ve beni dinlemen kabalık olur, biliyorsun değil mi?"

Bana aynı dik bakışlarla karşılık verip "Neyse ki kibar olmak gibi bir gayem yok," dedi ve kapıyı açtı.

O geçmem için beklerken içeri girdim, Rem arkamdan kapıyı kapattı. Derin bir nefes verip odaya baktığımda Ailis'i cam kenarındaki tekli bir koltuğun önünde ayakta dikilirken buldum. Odasını incelediğimde, benim odam kadar olmasada iyi şartlarda kaldığını fark ettim. Yatağı gölgelikli değildi fakat bordo nevresimleri yumuşak ve rahat görünüyordu. Bir şöminesi vardı, içerisi sıcaktı ve tavandan yere kadar uzanan camlardan gün ışıkları odaya vuruyordu.

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm ve Rem'in orada olduğunu belirtircesine kapıya kaçamak bakışlar attım. "Efendi seni tekrar hizmetime verdi," dediğimde Ailis şaşırmış görünüyordu. Sonra sesimi alçaltıp konuştum. "Konuşmamız gerekiyor."

Derin bir nefes verirken başını aşağı yukarı salladı.

Elini tutarak onu yatağa çektim, ikimiz de oturduk. "Ne oldu orada öyle, Ailis?" derken fısıltımda hayret saklıydı. "Elçi neden bana prenses olarak seslendi?"

Önüne düşen kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, yavaşça yutkundu. "Onu tanıyorum, Hanımım Rhea'nın yakın hizmetlilerden birisi. İsmi Gregor."

Devamında ne geleceğini merak ederek tek kaşımı kaldırdım. Ailis'in yanakları hafifçe kızarmaya başladığında algım açıldı, ağzım hafifçe aralandı. "Aranızda bir şey mi vardı?"

Dudağını ısırırken bakışlarını odada dolaştırdı. "Tam olarak öyle olmasada, evet, biz Morian'a gitmek için yola çıkmadan önce Gregor bana aşkını ilan etmişti."

Ciğerlerime hava doldurmakta sadece burnumun işe yaramayacağını düşünerek ağzımdan da nefes aldım. "Diyarlar arası bir savaş söz konusu ve bu adam seni korumak için prenses olmadığım halde bana prenses dedi, öyle mi?"

"Eğer prenses olmadığını söyleseydi, şu an yaşamıyorduk. Ayrıca Gregor, Rhea Hanımın emellerine ters düşecek bir şey yapmaz. Bundan Hanımımın da haberi olabilir."

"Hanımının ne gibi bir emeli olabilir, Ailis?" diye sorduğumda sesim istemsizce yüksek çıktı. Yüzümü buruşturup Rem'in bizi dinliyor olabileceği gerçeğini hatırladım ve gerildim. Derin bir nefes verip sesimi daha alçak tutmaya çalıştım. "Bu lanet yerde neler döndüğünü anlamam gerek."

"Bilmiyorum," dedi, bilgiye dair açlığımı silip süpürerek. "Prensesi buluna kadar durumu idare etmeye çalışıyor olabilir."

Sinir krizi geçirmemek için kendimi zor tutarak fısıldadım. "Ya kızını hiç bulamazsa? Sonsuza kadar burada esir mi kalacağız?"

"Ölmemizden iyidir," dedi Ailis.

Gözlerim kızın yüzüne odaklandığında yüzümde hayret dolu bir ifade belirip hızla yerini baygın bakışlara bıraktı. "Olaya iyi yönden bakmanı takdir ediyorum, *Polyanna*. Ama ben burada kalamam."

"*Polyanna*?" dedi kafası karışmış bir şekilde.

Ona modern zamanın iyimserlik timsali olan masal kahramanını anlatacak zamanım yoktu. "Bizi ilk buldukları yere gitmem gerekiyor. Orada bir göl var, ona ulaşmalıyım."

"Bahsettiğin yer Hidden gölü. Gordion ve Scathan sınırında. Ama buradan oraya nasıl gidersin bilmiyorum, bu topraklara ait değilim."

Gölün adını duyunca anında dikkat kesildim. "Hiddenfield'ı biliyor musun?"

Başını iki yana salladığında hüsrana uğradım. Hiddenfield'daki göl olduğuna şimdi daha çok emin olmuştum ama belli ki Hiddenfield henüz yoktu.

Nefesim gittikçe göğüs kafesime batmaya başlayarak bana kurtuluşumun olmadığını hatırlatıyordu. Sonra aklıma bir şey geldi, gözlerimi kaldırıp Ailis'e baktım.

"Harita," dedim umut kıvılcımları tekrar çakmaya başlarken. "Bana harita lazım."

Ailis, dudak büktü. "Elbette bir harita odası vardır ama ona nasıl ulaşacaksın?"

Aklımdaki tilkiler fıldır fıldır dönerlerken bu konu hakkında bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Bir harita bulacağım ve buradan kaçacağız," dedim. "Benimle gelecek misin?"

Yüzü soldu. "Sen gidersen hiçbir işlerine yaramam ve sana yardım ettiğimi düşünüp beni sorguya çekerler. Sorgu sırasında ölmek istemiyorum."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Buradan gidecek bir yol bulacağım. Sana söylediklerimi yap yeter."

Ailis tereddütle başını salladı ama başarabileceğimize dair bir umudu olmadığı belliydi. Daha fazla onun yanında kalıp ben de aynı umutsuzluğa sürüklenmek istemedim. Ayağa kalkıp ona son bir bakış attım ve odadan çıkmak için kapıya vurdum.

Rem kapıyı açtığında bakışları önce benim ardından da hâlâ yatakta oturan Ailis'in üzerinde dolaştı. Bir gözünden geçip giden yara izi olmasa da yeterince tehditkâr görünürdü.

"Blue'yu görmek istiyorum," dediğimde tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Yanımda biri varken Efendi kalede dolaşmama müsaade etti ama istersen *tek* dolaşıp Blue'yu bulabilirim."

Yenilgi dolu sıkkın bir nefes verdi.

Ailis'e dönüp buyurgan bir tavırla emir verdim. "Dönünce banyo yapmak istiyorum. Gerekli şeyleri hazırla."

Ailis duraksadı ama Rem'in gözleri pür dikkat üzerimizde olduğu için toparlanması uzun sürmedi. Başını eğip parmak ucunda alçaldı. "Emredersiniz, prenses."

Rem gösterimizden sıkılmış olacak ki bıkkın bir sesle, "Sana ilk seferinde yardımcı olmaları için hizmetlilere haber veririm," dedi Ailis'e. Sonra bana hitaben, "Gidelim, *prenses."*

İçimde filizlenen gülümseme dudaklarıma ulaşmadı, zira henüz bir arpa boyu yol alabilmiş değildim. Yine de umudumu kaybetmeyecektim, bu benim fıtratımda yoktu. İnatçıydım ve bu diyar inatçı bir prensesle uğraşmak zorundaydı.

Merdivenlerden indiğimizde Rem hizmetlilerden birini kolundan yakaladı. Kız irkilse de gözlerini yere dikip Rem'in konuşmasını bekledi.

"Blue'yu gördün mü?"

Kız başını aşağı yukarı salladı. "Mutfakta."

Remus gözlerini devirip ilerlemeye başladığında ben de takip ettim. Blue'yu beklediğim yer mutfak değildi.

Sonunda hararetle mutfağa girip çıkan hizmetlilerinin arasından geçtik ve içeri girdik. Kaynayan kazanları karıştıran, orta tezgâhta sebzeleri doğrayan ve bağırarak birilerine komut veren aşçıyı izleyen hizmetlilerin arasında Blue'yu gördük.

Mutfağın dışarıya açıldığını anladığım küçük bir kapısından içeri bir şeyler taşıyordu. Kollarında turp, marul ve daha birçok sebzeyle dolu bir hasırdan

örme sepet vardı. İki hizmetli ise içeri bir fıçıyı getirip koydular. Blue onlara gülümseyip diğer fıçıları da getirmelerini tembihledi.

Remus kollarını gövdesinde birleştirip Blue'ya bakarken homurdandı. "Burası benim başımı ağrıtıyor, dışarıda bekliyorum." Topuklarının üzerinde dönüp mutfaktan çıktığında *iyi ki başını ağrıtıyor* diye düşündüm. Blue'yla yalnız konuşmam gerekiyordu.

Blue da o an beni gördü. "Ah. Ross!" dedi şaşkınlıkla. Bu kız bana her Ross dediğinde ona sarılasım geliyordu. "Burada ne işin var?"

"Seni arıyordum," dedim. "Efendi kalede dolaşmama müsaade etti ve benim... burada konuşacak pek kimsem yok."

Elindeki sepeti ortada duran tahta masaya yerleştirip mavi saç örgüsünü geriye attı. "İyi yaptın, seni görmek çok güzel." Benim etrafa göz attığımı görünce sırıttı. "Andillar'dan gelen Ambrossiaları teftiş ediyorum. Tanıdığım bir nemften geliyor, Efendi şarap konusunda oldukça titiz."

İçeri fıçı taşıyan oğlanlara direktiflerini verdikten sonra bana baktı. "Andillar neresi?" diye sordum.

"Tepenin aşağısındaki kasaba. Buraya en yakın kasaba o."

Küçük kapıya doğru yavaşça yürüyüp dışarı bir bakış attım. Biraz ileride atların çektiği bir yük arabası vardı ve arkasında fıçılar doluydu. Zihnimin çarkları dönerken gülerek Blue'ya baktım. "Ambrossia leziz bir içecek," derken beklentiyle yüzüne baktım. "Tadımlık var mı?"

Başıyla onayladı. Getirttiği şarabı övme ihtimalimi kaçırmayarak hemen bir sürahi buldu ve bir kadehe şarabı doldurdu.

Memnuniyetle içecekten yudum alırken beğendiğimi belli edercesine kocaman tebessüm ettim. "Mükemmel."

Bu durum oldukça hoşuna gitmişti, yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

O esnada aşçının hizmetlileri fırçalamasını duymazdan geldim ve konuya odaklandım. "Kaleyi dolaştıkça burayı daha çok sevmeye başladım. Madem

artık burada kalacağım, keşke benim de ilgi alanıma yönelik yerler olsa."

Blue'nun mavi gözleri kısılıp aşçıyı buldu ama dikkati bir yandan da bendeydi. "Ne gibi ilgi alanların var? At binmek, ok atmak, bahçeyle uğraşmak..."

"Kitap okumak," dedim birden. Blue dönüp bana baktığında beklentiyle kaşlarımı kaldırdım. "Okumayı, incelemeyi çok severim. Haritalar. Haritalarla coğrafyayı keşfetmek de çok hoşuma gider."

Yüzünde meraklı bir ifade belirdi ama hizmetlileri fırçalayan aşçıdan da gözünü alamıyordu. Tombul adamı her an yere devirecek gibiydi. "Burada okumayı seven çok yoktur," dedi dudaklarını büzerek. "Sadece Üstatlar çok okur, onlar da hünerlerini şifada kullanırlar."

Anlaşılan burada esaslı bir yazar eksikliği vardı.

"Ben bir kitap yazayım da herkes okusun," dedim Blue'nun anlamayacağı şekilde sırıtarak. "Geldiğimden beri yaşadıklarımı yazsam çok tutardı."

Blue başını çevirip anlamsız gözlerle bana baktığında onu elimle geçiştirdim. Benim tuhaf konuşmalarıma alıştığı için üstelemiyordu, bu kıza bayılıyordum.

"Haritalara gelince... Kalenin sol kanadındaki kubbenin en tepesinde harita odası var ama orası hizmetlilere kapalı."

"Ya sana?"

Blue, düşünüyor gibi dudağını büzdü. "Gerçekten coğrafyadan keyif mi alıyorsun?"

"Okuyacağım bir aşk romanı yoksa haritaları incelemek beni memnun eder."

Blue dudaklarını büzmeye devam ederken düşünüyordu. İstediği kadar düşünsün... Bu kızın özünde kötü düşünce olmadığına emindim, bu yüzden saftı. Blue için kullanabileceğim kelime bu olabilirdi.

"Tamam, önce şu fıçıları taşısınlar çünkü hava karardığında tekrar kasabaya boşları göndermemiz gerekiyor. Ondan sonra beraber gidelim."

Sevinçle zıplamamak için kendimi zor tutarak başımı salladım. On dakika boyunca onun fıçıları taşıyanlarla uğraşmasını izledim, sonunda Blue yanıma geldi ve "Gidelim," dedi.

Tam onu onaylayarak hareket etmiştim ki aşçının ansızın vurulan bir hayvan gibi kesik sesle ciyakladığını duydum. Başımı çevirip baktığımda adam yerde felç olmuş gibi yatıyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordum orayla hiç ilgilenmeyen Blue'ya bakarak.

Omuz silkti. "Nemf ışık huzmem ona çarpmış olabilir." Hınzırca sırıttı. "Biraz sesi kesilsin de hepimiz rahat edelim."

Kötülüğe aklı çalışmasada adaleti sağlarken oldukça gözü kara olabileceğini hatırlamam gerekiyordu. Blue diğer savaşçılar gibi vahşi görünmüyordu ama güçleri muntazamdı. En son istediğim şey *nemf ışık huzmesi* yiyip felç geçirmekti.

Yutkunarak onu takip ettim. Kapıda bekleyen Rem'i gördüğümüzde Blue konuştu. "Prenses'le ben ilgilenirim Remus. Sen işine bakabilirsin."

Rem, delici bakışlarını ikimiz arasında dolaştırdı. "Yine elinden kaçırma."

Blue dişlerini sıktı. "Arion'la çok fazla vakit geçirdiğini düşünüyorum," dedi yüzüne sahne bir gülümseme yerleştirerek. Daha çok Arion'un adından bile tiksiniyor gibi görünüyordu. "Onun kadar baş ağrıtmaya başladın."

"Ben sadece uyarıyorum, Blue."

Blue, başıyla onayladı. "Tamam, ama endişelenmen yersiz. Kaledeyiz. Nereye kaçabilir ki?"

"Ben de buradayım, farkı da mısınız?" dedim varlığımı hatırlatarak. "Ve seni temin ederim *Rem*, kaçmaya niyetim yok. Bizi kız kıza bırak yeter. Senin somurtkan yüzün günümü çekilmez kılıyor."

Tam bir prenses gibi kibirle çenemi dikleştirdiğimde Remus gözlerini kıstı. Blake kendisi yetmiyor gibi kuzenini de başıma bela etmişti. Bir de Gölge'sini...

Onun varlığını hatırlamak gözlerimle etrafı taramama neden oldu. Önce onu görmek istediğimi düşünsemde bir yandan da etrafta olmamasına memnun oldum. Rem'i atlatabilirdim ama o olursa bilgi arayışım kaçınılmaz olarak hüsranla sonuçlanırdı.

Blue'nun rehberliğinde kalenin başka bir kanadına geçtik, hizmetliler gittikçe azaldı ki bu da işime geliyordu. Harita odasının olduğu kubbenin merdivenlerini tırmanmaya başladığımızda gergindim, ellerim terliyordu ama hedefime odaklandığım için sakin kalmaya çalıştım.

Sonunda en üst kata geldik ve Blue bir şeyler mırıldandı. Tahta kapı menteşeleri gıcırdayarak açıldığında bakışlarım mavi saçlı nemfi buldu. "Efendi özel odalarını nemf gücüyle kilitletir. Burayı zaten ben mühürlemiştim."

Bu iş için en doğru kişiyi seçmem şansın benden yana olduğunun bir işareti olmalıydı. Bu sefer başarabilirdim.

Yüzümde bir sırıtma belirdi ve kapıyı iyice iterek içeri girdim. Blue da arkamdan geldi ve ilerleyip perdeleri çekerek odanın içine ışık dolmasını sağladı. Pencerelere yaklaştığımda kalenin bu yükseklikten görüntüsü harikaydı. Buradan kale dışında kalan ormanı bile görebiliyordum. O ormanın içindeki patikadan gelmiş olmalıydık. Patikanın aşağısı da Andillar kasabası olmalıydı.

"İşte haritalar," dedi Blue, sarı renkte büyük kalın kâğıtları çıkararak. Masaya koymasının etkisiyle uçuşan toz zerreleri buraya çok girilmediğini belli ediyordu.

Neşeyle masaya koştum. Üzerinde birçok kâğıt ve kitap vardı ama benim ilgim tamamen haritadaydı.

Modern haritalar gibi her detayına kadar işlenmemiş olsada çizim çok iyiydi. Bildiğim hiçbir bölge ya da isim yoktu, eğer bambaşka bir dünyada

değilsem 1600lü yıllarda olabilirdim.

Burada ilk ortaya çıktığım gölü bulup çevresini araştırmam gerekiyordu. Hiddenfield'da yükseklikten düşerken bir çeşit portaldan geçmiş olabilirdim.

"Biz şu an hangi noktadayız?" diye sordum Blue'ya.

Blue dudağını kıvırıp, ince beyaz parmağıyla bir noktayı gösterdi. "Scathan Kalesi," dedi. "Geldiğimiz yer de işte şurası, Göl Kalesi."

İki kale arasında bir yay gibi geçen Farran isimli orman vardı; burasının Matron'la ve Prahelerle karşılaştığımız orman olduğunu anladım. Gözlerim Göl Kalesin'den çaprazlama yukarı doğru çıktı, hanında kaldığımız Dowra kasabasını gördüm. Ondan incelememi sürdürerek biraz daha ilerledim ve Gordion sınırı işte oradaydı!

Benim Farran ormanından geçmeden bir şekilde o sınıra ulaşmam lazımdı, tekrar Parehelerle karşılaşma riskini alamazdım. Bu da yolu uzatıyordu ama canımdan önemli değildi. Gözlerimle haritayı iyice taradığımda, Farran'ı geçmeden sınıra ulaşmak istiyorsam Vulcan isimli bir yerleşim yerinden geçmem gerekiyordu. Vulcan, gelin gideceğim yer olan Morian sınırına yakındı.

Başımı iki yana salladım. Ben gelin gitmeyecektim, Leda gidecekti. Scathan ve Morian tamamen onun sorunuydu. Tek derdim Hidden gölüne ulaşmaktı.

"Ross?" dedi Blue. "İyi misin?"

O kadar dalmıştım ki birden irkildim. "Ah, evet," dedim dikleşerek. "Evet, çok iyiyim. Bir harita incelemek oldukça keyifliydi. Teşekkürler Blue."

"Bu haritayı buradan kaçabilmek için incelemedin değil mi?"

Aniden gelen soruyla neredeyse bozguna uğruyordum. "Ne? Hayır. Haritayı bilsem ne olur Blue, tek başıma nereye kadar gidebilirim ki?"

Blue, koyu mavi gözleriyle beni izledi. "Bunu anlamış olduğuna çok sevindim," dedi derin bakışlarını üzerime dikerek. "Çok zor günler yaşadın, mutlu olman için seni buraya getirdim ve tekrar üzmek istemem ama Efendi'den *kaçamazsın*."

Kalbim külçe gibi ağırlaştı.

"Bu diyar onun, seni her yerde bulabilir. Daha da kötüsü başına türlü belalar gelebilir ve canından olabilirsin."

Vücudum uyuşmaya başlıyordu, ellerimi kapatıp açtım ve göz ucuyla pencereden görünen manzaraya baktım. "Biliyorum," dedim sakin bir tonla. *Biliyorum ama beni anlamıyorsun, ben bu dünyaya ait değilim.*

"Hadi artık gidelim. Birisi bizi burada yakalarsa azar işitebilirim."

Onu onayladım, haritayla işim kalmamıştı.

İkimizde aşağı inip tekrar benim kaldığım kanada geçtik, odama gitmek istediğimi söyleyerek Blue'ya veda ettim. Ona sarılmamak için kendimi tutmuştum, hem o kadar yakın değildik hem de bu şüpheli kaçabilirdi.

Blue, onu son görüşüm olabileceğini bilmemeliydi.

--

Sıcak küvetin içinden çıkıp giyinmem için verdikleri kıyafetleri tek başıma üzerime geçirmeye çalışırken kapım tıklatıldı. Gri renk bir elbiseydi, eteği düz olarak aşağı iniyordu. Pileli etekli elbiselerden birini giymediğim için memnundum, planlarıma çok ters düşerdi.

Gelenin Ailis olduğunu bildiğim için, "Gel," diye seslendim.

Ailis, elinde tepsiyle içeri girdiğinde telaşlı görünüyordu. Önemli bir şey olduğunu anladığım an kalbim sıkışmaya başladı. "Ne oldu?"

Tepsiyi küçük sehpaya koyarken "Efendi kaleden ayrılmış," dedi.

Kalbimdeki sıkışma çözüldü fakat bu seferde çok hızlı bir şekilde göğüs kafesimi tekmelemeye başlamıştı. "Nereye gitmiş?"

"Bilmiyorum," dedi Ailis. "Mutfakta duydum, Efendi için yemek hazırlanmadı fakat savaşçılar yemekhaneye geçiyor," dedi ve fısıldadı. "Hizmetliler de onlarla meşgul olacak. O sırada mutfak boş."

Efendi'nin kalede olmaması bizim için çok güzel bir mucizeydi ama nedense uğursuz bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

"Elbisenin korsesini bağlamama yardım eder misin?" diye sordum. Bu elbiseleri tek başına giyinmeye çalışmak zulümdü.

Ailis arkama geçip ipleri bağlamaya başladı. Üzerine Scathan hizmetlilerinin giydiği bordo kıyafetlerden vermişlerdi. Kızıl saçını örgü yaparak toparlamıştı.

"Kalede olmaması bizim için iyi bir şey mi kötü mü emin olamıyorum," dedi Ailis.

Ben de aynı şekilde düşünsemde de onun cesaretini kırmamak adına yüz ifademi sabit tuttum ve aynadan ona baktım. "Her şey planladığımız gibi olacak," dedim. "Buradan kurtulacağız."

O an kapı tıklatıldığında zaten bir yay kadar gergindim, irkilerek havaya hopladım. Cesaret maskem yırtılmıştı. Duymuşlar mıydı? Biri bir şeylerden mi şüphelenmişti?

Ailis bir bana bir kapıya baktıktan sonra, benden daha soğukkanlı davranarak yavaşça ilerleyip kapıyı açtı.

Kapı eşiğinde hizmetlilerden birini gördüm. Kız başını eğmiş, bize bakmıyordu ama avucunu açmış bir şey uzatıyordu. "Prenses, bunu Efendi size gönderdi."

Ailis bana bir bakış attığında başımla onaylayarak her neyse almasını işaret ettim. Kızın elindeki şeyi aldığında kız oyalanmadan uzaklaşmaya başladı.

Ailis kapıyı kapattı ve bana doğru geldiğinde elindeki katlanmış kâğıda baktım; kırmızı bir mumun üzerine basılan yılan damgasıyla mühürlenmişti.

Ellerimin titremesine aldırmadan notu Ailis'den aldım ve kalbim güm güm atarken notu açtım. El yazısının zarifliği bile bana sesinin tonunu anımsatmıştı.

Prenses,

Bu diyardaki akıbetini kendi ellerine bırakıyorum. Yokluğumda dahi kilitlenmeyeceksin. Odanda kalmak ve ipek örtülerin arasında güzel bir uyku çekmek gibi iyi seçimler yapmanı dilerim.

Blake Nightingale

Kelimelerin üzerinden iki kere geçtikten sonra kalbimin gümlemesi daha da arttı. Güvenini kazanmam için beni sınava sokuyordu fakat kaçmayacağıma dair güvenini kazanmam, sonsuza kadar burada kalacağım anlamına geliyordu.

Notu Ailis'e verdiğimde hızla okudu. "Bu bir tuzak olabilir mi? Belki de harekete geçmen için seni deniyor..."

"Eğer bu onun hastalıklı bir oyunuysa işin sonunda esir oluruz ama sana bir haberim var... Zaten şu anda da esiriz," dedim hararetle fısıldayarak. "Eğer oyun değilse kurtulma şansımız var. Bu fırsatı kaçıramayız."

Odada bir oraya bir buraya dolanmaya başlayıp pencereden dışarı baktım. Güneşin batmaya yakın kızıllığı bir battaniye gibi kalenin üzerine serilmişti.

"Bu işi bugün bitireceğiz," dedim ve ona dönerek planın başladığını belirtircesine başımla onay verdim.

Ailis bir şey demesede kasveti bana kadar ulaşıyor, omuzlarımın kasılmasına neden oluyordu. Başıyla onayladı ve dış kapıyı açarak odadan çıktı. Bir süre daha gergin bir şekilde pencereden baktım, güneş ışıkları tamamen kaybolup karanlık kalenin üzerine örtündüğünde, Ailis'in banyodan sonra giymem için getirdiği kıyafetlerin arasındaki içi tüy astarlı pelerini giydim.

Derin bir nefes alıp kapıya ilerledim ve odadan çıktım. Koridorda duvarlardaki oyuklara yerleştirilmiş şamdanlar etrafı aydınlatıyordu. Blake'in benim kapıma muhafız bırakmaması bende yolumdan dönme isteği oluşturuyor, onun güvenini kırmadan bu kalede sonsuza kadar yaşama düşüncesini aklıma getiriyordu. Sonra annem ve kendi dünyam aklıma gelince tekrar yürekleniyordum. *Gitmem gerekiyordu.*

Merdivenlere doğru yürürken bana doğru gelen bir hizmetliyi gördüğümde en yakındaki kolonun arkasına saklandım, nefesimi öyle bir tuttum ki kalbimin atarken çıkardığı ses kulağımda yankılanıyordu.

Kız hızlı hızlı geçip gitti. Soluğumu usulca verip ortalığı kolaçan ettim, adrenalin bedenimi tamamen kontrol altına almıştı ve algılarım aşırı açıktı. Cesaretim ise tavan yapmıştı.

Merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladığımda, bir hizmetli bir anda karşıma çıktı.

Beni görünce önce duraksadı, ikimiz de birbirimize bakakaldık. Sonra başını yerlere kadar eğip hürmetle, "Prenses," dedi. "Bir şeylere mi ihtiyacınız vardı?"

Elim merdiven korkuluğuna iyice yapıştı, stresten bayılmadan ayakta durmam gerekiyordu. "Ben... Ben hizmetlimi arıyordum," dedim. "Getirdiği yemek korkunçtu, aç kaldım!"

Kızgın bir tonla kurduğum cümleden, hizmetlimi fırçalamak için onu aradığım izlenimi verdim ama ne kadar yuttu bilmiyordum. Birilerine mutlaka haber verecekti. Bu büyük kalede haber vereceği kişiyi hemen bulamaması için dua ettim.

"Çekil," dedim elimle kızı kışkışlayarak kelimelerimden kibir damlıyordu. "Yoksa azarı sen işitirsin."

Aksi prenses rolüme iyice adapte olduğumda, kız anında başını sallayıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Yüzümdeki keskin bakışı silip gerginlikle nefesimi verdim. Adımlarım hızlandı, karşıma çıkan her hizmetliyi böyle kovalamaya hazırlandım ama neyse ki başka kimse çıkmadı.

Mutfağa geldiğimde Ailis orta tezgâhın önündeydi. Hızla yanına ilerlediğimde, "Birazdan fıçıları almaya geleceklermiş," dedi. "Aşçıya senin yemeği beğenmediğini ve yemekhaneye indiğini söyledim. Tahmin ettiğin gibi yemeği beğenmemene sinirlendi, yemekhaneye gidip sana ne istediğini kendisi soracaktı. Seni bulamayınca geri gelir."

Her şey planladığım gibi gidiyordu. Adrenalinden neredeyse titremeye başlayacakken, "Acele et," dedim Ailis'i kolundan çekiştirerek.

Kapıdan çıkıp at arabasının arkasına dizilmiş fıçılara yöneldik.

Zar zor arabanın üzerine çıktım ve Ailis'in de elinden tutup yukarı çektim. Fıçının kapağını açmaya çalıştığımda o da bana yardım etti. İlk fıçının içine girmesini işaret ettiğimde hâlâ tereddütleri olduğunu görebiliyordum ama neyse ki daha fazla oyalanmadı. O fıçıya girdiğinde üzerini kapatıp, kendi fıçıma geçtim. Kapağı tutup içine girdim ve otururak kapağı üzerime doğru çekip zar zor kapattım.

İçerisi buram buram Ambrossia kokuyordu. Umarım kasabaya gidene kadar bu kokuyla baş edebilirdik.

Yaklaşık beş dakika sonra dışarıdan sesler duyuldu, bu da ucu ucuna saklandığımız anlamına geliyordu. Az daha her şey boşa gidecekti.

"Haftaya tekrar teslimat bekliyoruz," dedi aşçı, bugün o kadar çok söylenmişti ki sesini tanımıştım. "Bu da ödemen."

Birkaç şıngırtı duydum. Arabacı ödeme olarak bakır ya da gümüş para almış olmalıydı.

Sonra araba sarsıldı, arabacının bindiğini anladım ve nefesimi içime çektim. *Hadi, hadi, hadi...*

Ve hareket ettik.

Sevinçten zıplayıp fıçıyı devirmemek için kendimi zor tuttum. Elimi ağzıma kapatıp kahkahamı sakladım ve araba sarsılarak ilerlemeye devam ederken bekledim.

Özgürlüğüme giden yolda kalbim uçmaya hazır bir kuş gibiydi, şimdi tek umudum bir yırtıcının o kuşu yakalamamasıydı.

Yılan gibi bir yırtıcının...

-

Araba yolculuğu tahminimden uzun sürdü, yaklaşık yarım saat geçmiş olabilirdi.

Kapalı alanda bu kadar kaldığım için klostrofobi kapımı çalıyor, sarsıntılar midemin çalkalanmasına neden oluyordu. Kapağı hafifçe kaldırarak hava almaya çalışıyordum, bu da kollarımın ağrımasına neden olmuştu. Bacaklarım da büktüğüm için tamamen uyuşmuştu.

Ailis'in durumunu merak ettim, umarım bu kadar yol kat etmişken kötü bir şey olmazdı.

Sonunda araba durduğunda bitmiş haldeydim. Arabacının indiğini ayak seslerinden anladım, bir süre sonra hiç ses çıkmaz oldu.

İşte çıkmak için fırsat buydu. Anında kapağı kaldırıp ayağa dikildim, tüm kaslarım isyan ediyordu, ciğerlerim temiz havaya kavuşmanın etkisiyle sevinçten ağlıyordu.

Zar zor fıçıdan çıkıp Ailis'in fıçısına gittim ve kapağı kaldırdım.

İçinde gözleri kapalı durduğunu görünce korktuğum başıma gelmişti. Anında kolunu dürttüm. "Ailis!" dedim dehşet içinde. Panik, Sedna misali tüm bedenimi sararken tekrar dürttüm. "Ailis!"

Birden irkildi ve derin bir nefes çektiğinde ben de aynı hızla rahat bir nefes verdim.

"Geldik, kalk, hadi!"

Afallamış ve kafası karışmış halde birkaç saniye kendine gelmeye çalıştıktan sonra ayağa kalktı. Kolunun altına girip onun da çıkmasına yardım ettim. "Nefes alamadım, korkunçtu."

"Biliyorum ama hemen gitmezsek daha korkunç şeyler yaşayacağız, hadi," dedim.

Arabadan atladığımda bacaklarım hâlâ kendine gelemediği için neredeyse yere kapaklanacaktım. Zar zor dengede durup elimi uzattım ve Ailis'in inmesine yardım ettim.

İkimizde tam arabadan indiğimizde bir ses duyuldu.

"Hey!" dedi birisi. "Siz de kimsiniz?"

Arabacı...

"Koş," dedim Ailis'i çekiştirerek.

İkimizde eteklerimizi tutarak son sürat koşmaya başladık. Arabacı arkamızdan biraz koştu, sonunda durup bağırdı ama daha fazla kovalamaya tenezzül etmedi. Onun sorunları değildik, fıçıları getirmişti, işi tamamdı.

O kadar panik halindeydik ki, nereye koştuğumuz hakkında bir fikrimiz yoktu. Bir sokağa girince Ailis'i kolundan tutup durdurdum.

"Tamam, tamam! Gelmiyor, dur."

Kızıl saç tutamları örgüsünden kurtulmuştu, yüzü ay ışığında solgun görünüyordu. Birkaç dakika soluklandık, o sırada ben de etrafı taradım.

Kerpiçten yapılmış derme çatma evlerin olduğu bir sokaktaydık. İri taşlardan yapılmışlardı, çatıları ise tahtadandı. Sokakta yerlere iri taşlar döşenmişti ama ıslak ve çamurluydular. O an adrenalinden fark etmediğim şeyi fark ettim; üzerimize yavaşça damlayan yağmur damlaları vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ailis.

Çok güzel bir soruydu.

"Bir şeyler sorabileceğimiz insanlar bulmalıyız," dedim temkinli adımlarla yürümeye başlayarak. "Bunun için de en uygun yer..." İzlediğim dizileri düşünmüş ve bir sonuca ulaşmıştım. "Taverna. Burada taverna var mıdır?"

Evet, eğer kadim bir zamandaysak genelde her türlü bilgiyi, kalabalık insan grubunu orada bulabilirdik. İçkinin olduğu yerde boşboğazlık da çok olurdu.

"Orada ne yapacağız?" dedi Ailis. "Oralarda tehlikeli tipler olabilir."

"En tehlikelisinden kaçtığımızı unuttun galiba."

Ailis, derin bir nefes verdi. Bu durumda olmayı ben de istemezdim ama maalesef *bu durumdaydık.* İyi kişilerle karşılaşmayı dilemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Temkinli adımlarla yürümeye devam ettik, rüzgâr yüzümü kesiyordu ve yağmur damlaları hafif hafif çiselemeye devam ediyordu. Ailis'in örgülü saçından kaçan tutamlar yüzüne yapışmıştı. Benim açık saçlarımın da ondan farkı yoktu. Üzerinde bir pelerin olmadığını görünce dayanamadım ve kendi pelerinimi çıkarıp ona verdim.

"Biraz da sen giy."

Ailis, böyle bir şey beklemiyor olacak ki şaşkın bir şekilde suratıma baktı. "Dönüşümlü giyebiliriz," dedim. "Bu yola beraber çıktık ve sen benim gerçekten hizmetlim değilsin Ailis, eşitiz."

Şaşkın ifadesini silip dudaklarını birbirine bastırarak pelerini aldı. "Teşekkür ederim," dedi üzerine geçirerek.

Bir süre sokaklarda dolaştık ama insana rastlamamıştık ve bu gittikçe tuhaf gelmeye başladı. Bazı evlerin ahşap panjurları kapalıydı ama bazılarının pencerelerinden içerideki şamdanların kısık ışığı görünüyordu; burada yaşam olduğu belliydi ama sokaklarda insanlar yoktu.

İlerideki tepede Scathan Kale'sinin sivri kubbelerinden birini görebiliyordum. Bu da bir an önce bu kasabadan da uzaklaşmamız gerektiğini bana hatırlıyordu.

Sonunda birini koşturarak ilerlerken görünce yağmur damlaları gözlerime gelmesin diye elimi siper ettim ve bize yaklaşmasını izledim. Birden yolunu

kestiğimde adam irkildi, sanki sokağın ortasında dikildiğimiz halde bizi fark etmemişti. Orta yaşlarını geçmiş, kır saçları çoğalmaya başlamış bir adamdı. Üzerinde kumaşı yamalı pejmürde bir kıyafet vardı.

"Af edersiniz, biz..."

"Siz neden dışarıdasınız?" diye sordu etrafa korkarak bakarken. Konuşurken gördüğüm kadarıyla dişlerinin yarısı dökülmüştü. "Benim gidecek evim yok, ya siz? Evlerinize gidin!"

Ailis'le birbirimize kısa bir bakış attıktan sonra, "Neden sokakta kimse yok?" diye sordum.

Adam dönüp bana baktığında gözlerinin beyazı artmış, korkusu yüzünden okunuyordu. "Herkes evlerine girdi. Savaşçılar geldi, sokağa çıkma yasağı ilan ettiler!"

Anlam vermek ister gibi kelimeleri kafamda dolaştırdım. Gözlerimi hızlı hızlı kırpmak ve ağzımı yarı aralamak dışında bir şey yapamayacağımı anlayınca Ailis konuştu.

"Neden?"

Adamın gözleri ona kaydı, "Yaratık," dedi söylediği kelimeden bile irkilerek. "Haberiniz yok mu? Kasabada bugün üç cinayet daha işlendi. Yaratık yakalanmadan evlerden çıkmamalısınız." Sonra bana daha yakın olduğu için birden elime yapıştı. İrkilsemde elinden kurtulamamıştım, bir can simidiymişim gibi tutuyordu. O an diğer elinde bir bıçak olduğunu gördüm. "Beni de evine götürür müsün?"

Dehşet bana derin bir şiddetli misali çarparken, şoktan uyuşmuş bedenimle gözlerimi bıçaktan kaldırıp adamın yüzüne bakakaldım. Bana iyice yaklaştı, "Peşimde olduğunu düşünüyorum," dedi.

Şansıma

tüküreyim.

Adam ya aklını kaçırmıştı ya da doğruyu söylüyordu. İki türlü de başımız beladaydı, elindeki bıçakla her an bize saldırabilirdi.

"Bizim... Bizim evimiz yok," dedim adama.

Elimi aniden bırakıp kendi kendine söylenerek yakarmaya başladı. Ben adamın histerini krizini izlerken Ailis'in parmakları koluma öyle bir yapıştı ki neredeyse etime gömüleceğini sandım.

Ağrıdan dolayı buruşan suratımla ona baktığımda, kocaman gözlerle bir yere odaklandığını gördüm. Bakışını takip ettiğimde kapalı bir dükkânın gölgeliği altında hareket eden bir karartı gördüm.

Gözlerimi kısıp iyice odaklandığımda, önümde yakaran adamın ağzını kapatması için bir hamle bile yapamamıştım. Çünkü karartının dikkatini çoktan çekmiştik, bize doğru geliyordu.

Ay ışığının aydınlattığı alana çıktığında Ailis geriye doğru giderken beni de çekiştirmeye çalıştı ama çok geçti.

Uzun ince bacaklı, kambur durduğu için kolları neredeyse diz kapaklarından aşağı kadar uzanan, teni kararmış bir varlık akıl alıcı bir hızla önümdeki adamı boynundan ısırarak kaptı. Adamın eli elimden ayrılırken soluğum hızla dudaklarımı terk etti ve bir sonraki nefesi alamadım. Feryadı bile saniyelik sürmüştü, onu iki yana sallayıp resmen boğazını parçaladığında çığlık bile atamadık.

Adam savrularak bir duvara çarptığında, ölümle yaşam arasında cebelleşiyor ve hırıltılı sesler çıkarıyordu. Yaratık kocaman dişlerini açıp adama baktı ve tekrar ona doğru ilerleyeceği sırada dikkatini bize yöneltti. İnce birkaç tel saçı vardı, omurgasında iki yandan sarkan şeyin kanat olduğunu fark ettiğinde dehşetle ağzım aralandı. Bakışı beni bulduğunda dehşetim kat kat arttı. Tek gözlüydü. TEK GÖZLÜYDÜ.

Ailis'i var gücümle ittirdim ve bağırdım. "Kaç!"

Ailis, aksak adımlarla koşmaya başladığında ben de ileriye savrulduğu için yerde yatan adama doğru koşarak elinden kayıp yere düşen bıçağı aldım.

Gerilim aklımı ele geçirmişti, vücudum ise çoktan ona boyun eğmişti.

Yaratık bana doğru harekete geçti, kocaman uzun parmaklı elini bana savurduğunda ufak bir çığlık atarak yere eğildim. Darbesinden kıl payı kurtulmuştum. Kendimi diğer sokağa atıp var gücümle koşmaya başladığımda peşimde olduğunu biliyordum, varlığı tam ensemdeydi. Neyse ki uçmuyordu ya da *uçamıyordu*.

Arkaya sık sık bakmaya çalıştığım için ıslak saçlarımdan Parehe'lerin kestiği kısa tutam yüzüme yapışıyordu, yağmur damlalarıyla beraber görüşümü kısmen engelliyordu. Eteğime basarak yarı yalpalayıp yarı duvarlardan tutunarak koştum ama tek gözlü şey uçmasa bile hızlı ve atikti. Parmaklarını omzuma geçirip beni savurduğunda tırnaklarının etime saplandığı yerlerin kanadığına emindim.

Acı omzumdan başlayıp tüm vücudumu sardı. Pareheler tarafından da öldürüleceğimi düşünmüştüm ama o işkenceyle gelecek yavaş bir ölümdü, bu ise hızlı bir yok oluştu. Sırtımı duvara yaslandığım esnada tam karşımda belirdi.

Titreyen parmaklarımla arkamdaki evin kerpiç duvarına tutundum, nefesimi son kez hızlı hızlı almaya çalıştım.

Bu diyarda ölümün kapımı çaldığı birçok an olmuştu ve beni kurtaran iki kişi vardı. Onlardan ebediyen kaçmak istesemde bir türlü kurtulamıyordum ve kaçınılmaz şey yine gerçekleşmişti: onlara ihtiyacım vardı. Eğer biri ortaya çıkacaksa tam da şu an çıkması gerekiyordu.

Efendi ve Gölgesi...

Yaratık sivri dişlerini gösterip, tek gözüyle bana bakarken gözlerimi kapattım ve ikisinden birinin ortaya çıkması için gökyüzüne sessiz bir dua gönderdim.

Ve yaratık tam da o an üzerime saldırdı.

Geceyi benim çığlığım sardığında, sesim Scathan Kalesi'ne kadar ulaşmış olmalıydı.

-

Bölümü nasıl buldunuzz?

Daha çok görmek istediğiniz bir karakter var mı?

Yeni bölümde görüşelim aşkolar! Muah.

Bölüm 10 : Karanlık Sular

Zeck Hemsey: Redemption

İyi okumalar Zamansız!

-

Kalbim kan pompalamayı bırakmıştı, gözlerimin arkasında şimşekler çakıyordu. Aklım tamamen bir patlamanın etkisindeydi, düşüncelerim ufak parçalar halinde her yana dağılmıştı; hiçbirine ulaşamıyordum.

Tek düşüncem kurtulmam gerektiğiydi, tek duygum kurtulmak isteğimdi ve tek yaptığım *kurtulmak* için harekete geçmekti.

Yaratığın bana doğru yaptığı hamle sırasında gözlerimi kapatmıştım ve dişlerini tenime geçireceği anı görmek istememiştim.

Fakat... Hırıltısı tam kulaklarımın dibindeyken bir anda derin sessizlik oldu.

Havadaki doğal olmayan titreşimi hissettim, tüm damarlarımda dolaşan elektrik akımı gibiydi. Kulaklarımda bir uğultu oluştu. Sanki özümde kapalı kalmış, kurtulmak için çabalamayı bırakmış bir şey tutuşmaya başlamıştı.

Önce nefesim sığlaştı, sonra kirpiklerim kıpırdadı ve gözlerimi araladım. Yağmurun taş yollara damlarken çıkardığı şıpırtılar bile yoktu, tamamen bir hiçliğin içinde gibiydim fakat gördüğüm kadarıyla her şey yerli yerindeydi.

Yaratıkta öyle.

Tam dibimdeydi ve uzun köpek dişlerini boynuma geçirmeye hazırlanıyordu, fakat tam o an bir şey onu dondurmuş gibiydi; kıpırtısız kalmıştı. Yağmur damlaları da yeryüzüne düşmekten vazgeçmişti, hepsi öylece havada asılı parıltılardı.

Tüm bunlar saniyelik sürelerde gerçekleşmesi gereken şeylerken, ben o saniyelerin arasında dolaşıyordum. Dünya soluklanmayı bırakmıştı, tek nefes alan bendim.

O an yaratığın tek gözüyle karşı karşıyaydım. Yosun rengindeki gözü kıpırtısızdı fakat bir kalp atımı süre sonra göz kırpışını fark ettim, irisi bana odaklandı. O saliselik anda bedenim harekete geçti ve hırıltısı kulağıma ulaştığında kolum mekanik bir robot misali komut almış gibi yukarı kalktı.

Yaratığın çenesinin altından bıçağı sapladım.

Önce dondu, ben titreyen ellerimle bıçağı geri çektiğimde kanı yeşil bir irin gibi akarken tiz bir feryat kopardı. Elim aynı mekanik hareketle tekrar havaya kalktı ve bu sefer bıçağı gözüne sapladım.

Geriye doğru yalpalayarak ellerini savurdu. Bağıramıyordu bile artık, iki büklüm olarak yere yığıldı ve yağmur damlaları üzerine yağıp irinli kanını sokak taşlarına akıtırken öylece kaldı.

Ölmüştü...

Onu öldürmüştüm.

Ben

bir

yaratık öldürmüştüm.

Vücudumun ve aklımın hâkimiyetini ne ara kaybettim bilmiyorum, gerilim tüm bedenimin iplerini tutmuştu. Kıpırtısız halde yerde yatan yaratığa bakarken, yağmur yüzümü sırılsıklam etmişti ama silmek için bile kolumu kaldıramıyordum. Sadece titreyebildiğimi fark ettim, bedenimin tek tepkisi buydu.

Dişlerimin takırtısı kulaklarıma ulaştı, midemde bir çalkalanma baş gösterdi ve ani bir refleksle yana doğru eğilip midemde ne var ne yoksa boşalttım.

Kustuktan sonra hamura dönmüş bacaklarımla yere çöktüm, sırtım hâlâ duvara dayalıydı. Köhne sokaktaki evlerin ışıkları sönüktü, birileri var mıydı bizi görüyor muydu bilmiyorum ama kimse dışarı çıkmadı.

Başımı duvara dayadım, soluklarım yavaşlamıştı. Olanları düşünmeye çalışsamda aklım pek çalışmıyordu. Ne kadar öyle kaldım bilmiyorum, bir süre boş bakışlarım ölü yaratığın üzerinde kalmıştı. Vücudumdaki gerilim azaldığı için omzumdaki ağrı artmaya başlamıştı. Göz ucuyla omzuma baktığımda yaratığın tırnakları yüzünden açılan yaradan akan kanın elbiseme bulaştığını gördüm.

O an bir şey daha dikkatimi çekti, başımı çevirip önüme baktığımda neredeyse kalbim duracaktı.

Yalpalayarak ayağa kalkarken gardımı aldım.

Yaratık ayaklanıp tekrar beni ısırmaya hazırlanıyor olsa belki bu kadar buz kesmezdim. Biraz önce gelmesini ne kadar istesemde şu an hiç yeri değildi. Ben kendi kendimi zaten kurtarmıştım ve buradan gitmem gerekiyordu.

Ama işte buradaydı.

Kara peçeli.

Eğer tam önümde olmasa onu göremezdim.

İsmine layıktı, *Gölge karanlıkta görünmezdi.* Onu fark edebilmem için aydınlık bir alana ihtiyacım vardı ama artık hayatımın hiçbir köşesinde gün ışığı kalmadığını düşünüyordum.

"Geç kalmadın mı?" diye sorarken sesim hırıltılı çıktı.

Gölge, yüzünü göremediğim için nasıl bir ifadeyle bana bakıyordu bilmiyorum ama başlığının altında kararmış olan gözlerinin pür dikkat üzerimde dolaştığını fark edebiliyordum.

Uzun bir süre öyle kalacağımızı düşündüğüm esnada hareket etti ve eldivenli eliyle kolumu tutup beni biraz kendine çekti.

Omurgamdan aşağı bir his yayıldı fakat ne olduğunu bilemiyordum. Korku, *rahatlatma*, gerilim, *heyecan.*

Diğer elindeki bıçakla elbisemin kanlı olan kısmına ufak bir kesik açıp yarama baktı. "İyiyim," dedim kolumu kurtarmaya çalışarak ama acı artmaya devam ediyordu.

Üzerindeki siyah kabanın önünü açtı, kemerine takılı bir matarayı çıkarıp tıpasını açarak içindeki suyu omzumdaki yaraya döktü.

Yarayı temizlerken başka yöne baktım, pek konuşkan bir tip değildi bu yüzden beni soru ve azar yağmuruna tutmadığı için rahattım. Yine de üzerimde bir yaratığı öldürmenin ve yakalanmanın verdiği karamsarlık vardı.

"Ölümün peşinde koşmaktan ne zaman vaz geçeceksin?"

Siyah kumaşın ardından gelen kısık sesini duyunca yüzümü ona doğru döndüm. Boyu benden uzun olduğu için yüz yüze sayılmazdık ama ona bir hayli yakındım, bu farkındalıkla omurgamdan aşağı inen his karmaşıklaşmaya devam ediyordu.

"Ölüm benim peşimde koşmaktan vazgeçsin."

Ne düşündüğünü ya da ondan ne yönde bir cümle geleceğini bilemiyordum. Yaratığa baktı, sonra başı tekrar bana doğru döndü.

"Kalede kalmaktansa, bir yaratığa yem olmayı mı tercih edersin?" dedi. "Bu sefer şanslıydın ama bir dahaki sefere böyle olmayabilir."

Bir yaratık öldürmüştüm ve kusmuğum hemen yan tarafımızdaydı, şu an normal bir psikolojide olmam beklenemezdi fakat sinirlerimi bozan şey şanslı olduğumun söylenmesiydi.

Şanssızlık ödülü olsa kazanan ben olurdum.

"Sizden kaçıp kurtulabilsem şanslı olabilirdim," dedim. "Ya da *sen* daha erken gelip onu benim yerime öldürsen buna şans diyebilirdin." Başımı iki

yana salladım. "Bu şans değil, onu bizzat kendim hakladım. Bıçakla. O LANET tek gözüne bıçak sapladım!"

Ellerim tir tir titriyordu, omuzumdaki acı zonkluyordu ve aklım hâlâ tam anlamıyla başıma gelmiş değildi.

Sarsıcı bir an Gölge'nin elime dokunduğunu hissettim.

Gözlerim eldivenli eline kaydığında taş kesilmiştim. Teni tenime değmiyordu ama yine de deri eldiveninin dokunduğu yerde nabzım toplanmıştı.

Beni kendine yaklaştırdı. Hislerim ve düşüncelerim sekteye uğramıştı, öylece beni kontrol etmesine izin veriyordum. Gözleri karanlıkta kaldığı için göremiyordum, yağmur bulutlarının arkasına saklanan aya ortaya çıkıp parlaması için yalvarabilirdim.

Elimi bırakıp, kemerinden bir şey çıkardıktan sonra ellerini havaya kaldırdı ve o an ne yaptığını anladım.

Boynuma ince, uzun bir zincir geçirdi. Titreyen parmaklarımı kaldırıp zincirin ucunda asılı olan *şeytanminaresine* dokundum.

Bir önemi kalmadığı için onu benden aldığını düşünmüştüm fakat ona bir zincir geçirmişti. Artık büyülü varlığı kaybetmemek için elimde sıkı sıkı tutmama gerek yoktu, bir kolye gibi boynuma takabilirdim.

"Daha önce gelmediğim için af dilerim," dedi şeytanminaresine eldivenli eliyle dokunarak.

Bu diyarda ben en gafil avlayan şeylerden biri Gölge'nin benden af dilemesi olabilirdi.

Bana değmese bile şu an öyle hassas dokunuşlar yapıyordu ki soluk almakta zorlanıyordum. İçimde sıcak bir duygunun baskınlığı beni irkiltti ve sessiz kalmamı sağladı.

Kısa bir an sonra konuşmaya başarıp, "Beni yakalıyor musun yoksa... " dedim ve ekledim, "kurtarıyor musun, bilmiyorum."

Eldivenli eli kolyede kalmaya devam etti. "Belki de ne yakalıyorum ne de kurtarıyorum." Sesi o hem çok uzak hem çok yakından geliyordu. "Belki de bu çok önceden yazılmış bir yazgıdır ve..." Parmakları yavaşça aşağı indi ama kumaşların içine sarınmış olsa da sıcaklığı vücuduma ulaşmaya devam ediyordu. "Burada olmanı ne ben ne de sen değiştirebilirdin."

Sonra elini indirdi ve benden birkaç adım uzaklaştı; böylece asla yaşanacağını düşünmeyeceğim sahneler sona erdi.

Söyledikleriyle andan kopup gitmiştim. Bu diyara nasıl geldiğim ya da neden geldiğimi bilmesem de belki de hiçbir şey tesadüfi değildi. Kadere inanmazdım, fakat hayatım çok tuhaf bir yola sapmıştı ve ben de buraya nasıl düştüğüme kafa yorup nafile bir çabayla çırpınmayı bırakmalı, bu yoldan emin adımlarla yürümeliydim.

O an ıslak taşlara çarpan adım seslerini duyunca başımı çevirdim. İri bir beden koşarak bize yaklaşmıştı ve durduğunda onun Kaidan olduğunu gördüm.

Üzerinde kahverengi bir pelerin vardı, önü açık olduğu için deri yeleğini görebiliyordum. Bir eliyle baltasını tutuyordu. Yerde yatan yaratığa baktı, sonra gözleri bizi buldu. Bakışlarından kafasının karıştığı belli oluyordu, bana bakarken gözleri hafifçe büyümüştü. "Prenses," dedi hayretle, "senin burada ne işin var?"

Bakışlarım bir Gölge'ye bir Kaidan'a kaydı. "Anlamadım," dedim. "Buraya beni bulmaya gelmediniz mi?"

Kaidan'ın kafası daha da karışmış görünüyordu. "*Supra* avındayız," dedi elindeki baltayı uzatıp yerdeki yaratığı işaret ederek. "Sen..." Ağzı hayretle aralandı ve neredeyse bağırdı. "Kaleden mi kaçtın?"

Suratımı buruşturdum. Kasabada yaratık yüzünden sokağa çıkma yasağı ilan edilmişken ve savaşçılar ortalıkta cirit atarken kaçmak sadece benim başıma gelebilecek bir talihsizlikti. Gölge bir de bana şanstan bahsediyordu.

"Bu sefer şanslı olan sensin," dedim Gölge'ye. "Beni yakaladın. Ama bir dahaki sefere böyle olmayabilir."

Kendi cümlesini ona sattığımda bana bakıyordu ama kahrolası yüz ifadesinin nasıl olduğunu bilmiyordum.

Kaidan'ın derin nefesi dudaklarından ıslık şeklinde çıktı. "Prensesin kanını kurutmadan yetişmişsin," dedi Gölge'ye.

"Keşke yetişebilseydi," dedim mırıldanarak ama Kaidan dediğimi duymuştu.

Bana baktı, ardından gözleri sesi çıkmayan Gölge'ye kaydı. Sonra yaratığa baktı, tekrar bana baktı ve bu döngü sonsuza kadar sürecek sandığım sırada elindeki baltayı yaratığa uzatarak, "Bunu Prenses mi öldürdü?" diye sordu.

"Düşündüğümüzden daha pervasız ve daha *becerikli* çıktı."

Gölge'nin dediğini duyunca ters ters ona baktım. "Bu yaratık neyin nesi?" diye sordum beni övdü mü gömdü mü diye düşünmeyi bırakıp.

"Kan emici melun bir varlık," dedi Kaidan. Sonra yaklaşıp yere çökerek yaratığı inceledi. "Neyse ki kanadı kırıkmış, şanslısın."

"Bana bir daha şanstan bahsederseniz..." Daha ben lafımı tamamlayamadan bize doğru koşarak gelen birisi daha vardı ve adımları durduğu sırada Kaidan'ın bizi gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı bu gelen kaş çatması eşliğinde gösterdi. Sağ kaşındaki yara izi buruşmuştu, yağmur yüzünden ıslandığı belli olan siyah saçlarını geriye yatırmıştı.

"Prenses?"

"Remus?" dedim yapma bir neşeyle tebessüm ederek.

Kafasında parçaları hızla birleştirdi ve göz devirdi. "Yine mi kaçtın?"

"Rutinimizi bozmak istemedim," dediğimde yapma tebessümleri bırakıp direkt dişlerimi göstererek sırıtmaya çevirdim. Aklımı yitirmeme ramak kalmıştı.

"Nasıl kaçtığını dinlemeyi çok isterim," dedi Remus'da dişlerini göstererek sırıtırken. "Efendi'de dinlerken en az benim kadar keyif alacaktır."

Efendi'den bahsedince kanım sanki damarlarımda tersten akmaya başladı. Akıbetini kendin belirle demişti ve beni bir sınava tabii tutmuştu.

Sınavından kalmıştım.

Bu yüzden bana ne yapacağına dair bir fikrim yoktu.

"Hey!" dedi Kaidan. "Bu sohbeti çay saatimize saklayın. Bir tane Supra'yı bizim yerimize geberttiğin için müteşekkiriz Prenses fakat geriye kalan iki tanesini de hemen yakalamamız gerekiyor."

"İki tane daha mı?" derken sesim genizden çıkmıştı.

Remus yaratığı benim öldürdüğümü duyunca, *"Bunu o mu öldürmüş?"* diye sorgularken benim aklım tamamen meşguldü.

"Ah hayır," dedim birden. "Hayır, hayır, hayır. Ailis'le yollarımız ayrıldı, o da kasabada."

Gordion hizmetlisinin yaratıkla karşılaşmamış olmasını dilerken, savaşçılar anında hareketlendi. "Kaidan pelerinini ver," dedi Gölge elini uzatarak. Pelerini bana vereceğini anladım, o ana kadar sırılsıklam olup bir sıçana benzediğimi fark etmemiştim bile. Adrenalin insanı yeterince ısıtıyordu.

"Remus'un pelerini kürk astarlı, o Prenses'e daha çok yakışır," dedi Kaidan.

Gölge'nin gözlerini görmesede attığı bakışı hepimiz tahmin edebiliyorduk, Kaidan da etmiş olacak ki üzerindeki Remus'unkinden daha kalın bir kumaştan yapıldığı belli olan pelerini çıkarttı ve Gölge'ye verdi.

Gölge, pelerini benim omuzlarımdan geçirdiğinde sıcaklık iyi geldi. Nabzım yine onun pelerinin ipini bağladığı gerdanımda toplandı ama oralı değilmiş gibi davrandım.

İşi bittiğinde, "Remus sen han taraflarına, Kaidan sen de meydana git," dedi. Sonra bana hitaben konuştu. "*Sen* benimle geliyorsun. Yanımdan sakın ayrılma."

Uyumlu olmak zorundaydım, yaşadıklarımdan sonra da dik başlılık yapacak hâlim yoktu ve Ailis'in başı dertte olabilirdi. Bu yüzden kafamı salladım ve onlar harekete geçtiğinde ben de Gölge'nin peşinden ilerlemeye başladım.

Evlerin alçı duvarlarının arasından geçerken etrafa bakıyor, bir yaşam belirtisi arıyordum fakat sokağa çıkma yasağı kati bir şekilde uygulanıyordu. İnsanlar evlerinin ışıklarını bile yakmamışlardı. Gölge, bana yakın olmasa onu gözden kaybedebilirdim ama varlığı her an yanımdaydı. Bazen yolumu kaybeder gibi olduğumda elinin ağırlığını belimde hissediyordum, beni yönlendiriyordu.

Çizmeleri yere o kadar sessiz basıyordu ki onun siyah bir kediye dönüşüp dönüşemediğini merak ettim.

Yanımda olduğu için korkmuyordum, nedense güvende hisseden bir tarafım vardı.

Boş tezgâhlarla dolu bir pazar alanına geldiğimizde garip bir ses duyduk. Bir çığlık ya da boğuk bir iniltiden çok, kulak tırmalayıcı tiz bir çınlama gibiydi.

Gölge, anında beni kolumdan çekti ve önümüzde duran boş bir pazar tezgâhının altına ittirdi. Nefesim kesilirken, o çınlamanın yaratığın sesi olduğunu anladım.

Gölge tek dizini kırmış yere çökmüştü, tezgâhın ötesindeki bir yöne bakarken, "Buradan ayrılma," dedi. "Eğer sana doğru gelirse," dediğinde elini cebine sokup bir şey aldı ve benim avucuma döktüğünde beyaz toz tanelerinin ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Bunu ona fırlat."

Elimde çok tehlikeli bir şeyi tuttuğumu düşünüp gerildim, tüm kaslarım kaskatı olmuştu. Başımı aşağı yukarı salladım fakat Gölge bunu görememişti bile, çoktan harekete geçmişti.

Onun tezgâha basıp bir evin çatısının üzerine atladığını gördüğümde yerimde büzüştüm. Eliyle tutunup çatıya çıktı ve hız kaybetmeden yürüyerek diğer evin çatısına atladı. Gecenin siyahlığında kaybolduğunda yapayalnız kalmanın verdiği rahatsızlıkla kıpırdandım.

Nefesim soğuk havada bir duman şeklinde dudaklarımdan süzülürken, çiseleyen yağmurun çoktan durduğunu yeni fark ettim. Algılarım tamamen yaratığa ve Gölge'ye açıktı.

Hafifçe doğrulup tezgâhtan başımı uzattım. Elimdeki tozu sıkı sıkı tutarken, birden yine o tiz sesi duydum ve havaya sıçrayan bir şey gördüm.

Gördüğüm şey uçan yaratığın ta kendisiydi.

Onu uçarken görünce nabzım durdurulamaz bir hıza ulaştı. Benim peşime takılanın kanadının kırık olması gerçekten *şans* olabilirdi.

Yaratık bir yöne doğru harekete geçtiğinde, çatılardan birinde olduğunu düşündüğüm Gölge'yi fark ettiğini anladım. Sonra bir arbede yaşandığını belli eden sesler yükseldi, duvarlara çarpan bedenlerin çıkardığı patırtılar duyuldu.

Yaratığı tekrar uçarken gördüm.

Bir tezgâha doğru dalışa geçti, kanatlarını biraz katladı ve uzun ince bacaklarıyla tezgâhı devirdi. Gölge'nin karşı tezgâhın arkasına geçerken ki karartısını ve yaratığa doğru uçan bıçağın parlak ucunu görmüştüm.

Bıçak yaratığın kanadına çarptı, bedeni yana devrilerek tezgâhı daha da dağıttı ve diğer kanadını çırpmaya çalışırken umutsuzca debelendi.

Sonra kanatlarından vazgeçerek bacaklarının üzerinde durup koşmaya başladı, hızlıydı bu yüzden bana yaklaştığını fark ettiğimde yerimden kıpırdayacak vaktim bile olmamıştı. Gölge'den kaçmaya çalışırken beni fark edip yol üzerindeki düşmanı temizlemeye karar vermiş olacak ki dişlerini göstererek tiz bir ses çıkarıp üzerime atıldı.

Bu sefer zaman durmadı ya da elimde bir bıçak yoktu. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıp avucumda sıkı sıkı sakladığım, parmaklarımı kaskatı kesen beyaz tozu üzerine fırlattım.

Toz yüzüne çarpınca, uzun parmaklı ellerini suratına kapatıp feryat kopardı. Kızgın bir yağa su eklenince çıkan ses gibi bir cızırtıyla yüzünün yandığını

anladım. Sonra arkasından Gölge çizmesiyle tezgâha bastı ve ileri atılıp yaratığın boğazını bıçakla boydan boya keserken tekrar yere bastı.

Supra isimli varlığın ölü bedenine bakarken ister istemez yere çöktüm. Tüm bu olanlar çok fazlaydı fakat garip bir şekilde olaylara adapte oluyordum. Bir yaratığı öldürmüştüm, diğerinin öldürülmesine yardım etmiştim...

Bu hikâye benim yazacağımdan daha vahşi ilerliyordu. Ben daha çok romantizm üzerinde yoğunlaşmıştım.

Gölge siyah çizmesiyle ölü yaratığı dürterken, ben de elimdeki tozu pelerinime siliyordum.

"Bu beyaz toz da ne?" Bir zehir ya da büyülü bir şey olabilirdi.

Gölge'nin peçesinin ardından gelen sesi dikkatimi ona yöneltmeme neden oldu. "Tuz."

Gözlerimi ağır ağır kırpıp açtım. Ne yani benim korka korka tuttuğum şey tuz muydu?

Suratımı hafifçe buruşturup, "Tuz?" diye tekrarladım. Ben daha afili bir şey bekliyordum. "Bu şeyi tuz mu etkiliyor?"

Gölge öldüğüne emin olduğu Supra'dan ilgisini çekip bana yöneldi, çizmeleri tam önümde durdu ve elleri kollarımı kavrayıp beni ayağa kaldırdı.

Teni tenime değmesede yine bedenimde bir karıncalanma baş gösterdi. Üzerimdeki bu etkisini bir an önce durdurmam gerekiyordu, bu yüzden geri çekilip ondan bir adım uzaklaştım.

"Tuz tenlerine zarar veriyor," dedi boğuk sesiyle. "Bu bilgi aslında Gordion Prenses'ine verilmeyecek kadar önemli bir sırdı."

"Neden?" diye sordum kaşlarımı hafifçe çatarak. "Bunu herkes bilmeli ki bu yaratığa karşı koyabilsin."

"Bu yaratık başka diyarlar içinde tehdit," dedi Gölge. "O diyarlara tehdit olan bir şeyin zaaflarını onlara öylece verecek değiliz."

Yürümeye başladığında pelerinimin eteklerinden tutarak peşine takıldım. "Scathan'ın diğer diyarlara karşı fazla ketum ve kötücül olduğunu düşünüyorum." Bana dönüp yan bir bakış attı ama kafasını çevirmese baktığını anlayamazdım, gözleri görünmüyordu. Tekrar başını önüne çevirdiği esnada ekledim. "Efendi'nin kendi diyarına karşı da pek hoşgörülü olduğunu düşünmüyorum."

"Bu diyarı biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Köhne sokaklardan ilerledik, gözlerim aynı zamanda uçan bir diğer Supra'yı görürüz belki diye yukarılarda dolaşıyordu. Yağmur dursada hava soğuktu, fakat ben nedense terlemeye başlamıştım. Omuzumdaki ağrı da adrenalin vücudumu terk ettikçe kendini belli ediyordu.

"Gördüğüm kadarıyla konuşuyorum. Ekmek çaldığı için bir çocuğu astırması sence de biraz gaddarca değil mi? Hapishanelerinizi hangi suçlarda kullanıyorsunuz?"

"Hapishane?"

"Zindan," dedim derin bir nefes vererek.

"Zindanı hangi suçlarda kullandığımızı kaleye dönünce öğrenebilirsin. Hatta zindanlarımızı görebilirsin."

Bir anda başımı eğip ona baktım, önden yürüdüğü için sadece sırtını görebiliyordum. Kalbim resmen ters takla attı. "Turistik bir gezi olacağını umut ediyorum."

Kaçtığım için Efendi'nin beni zindana attıracağını ima etmiş olması kaçma güdümü tekrar aktifleştirmek üzereydi.

Başını çevirip bana baktı, bu sefer belli belirsiz gözlerini gördüm; koyu renk görünüyorlardı. Beni çözmeye çalışırken kaşlarını çatıp çatmadığını da görmek isterdim.

Bana birkaç adımla yaklaştığında geriye kaçma isteğime karşı koydum. Tam önümde durduğu için peçesinin arkasından gelen kısık sesi daha iyi duyabildim.

"Seninle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum."

Bingo.

Ben Prenses değilim.

Ne kadar gerilsemde dudaklarımı bile kıpırdatmadım, hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu.

"Fakat sonra," dedi eldivenli elini kaldırıp kısa saç tutamıma dokunarak, "gözlerine bakıyorum ve bir şeyden emin oluyorum; sen Prenses'sin."

Gözlerimi kapatmak ve orada her ne görüyorsa görmemesini sağlamak istedim fakat kirpiklerimin altından ona bakmayı sürdürmekten başka bir şey yapamamıştım.

Ben onunla ilgili hiçbir şey bilmiyor, insan olduğundan bile emin olamıyordum. Kokusunu alamıyor, yüz ifadelerini göremiyor, karanlığı Gölge'den ayırt edemiyordum.

"Neden gözlerime bakınca emin oluyorsun?"

Gölge'nin eldivenli parmağı yanağımı teğet geçti, elini indirdi. Bir şey söyleyecek miydi yoksa konuşma burada mı kalacaktı bilmiyorum ama arkamdan gelen sesle birlikte beni kolumdan tutup arkasına aldı.

Supra olduğunu sanarak gergin bir şekilde bir saldırı bekledim fakat Gölge'nin gevşeyen sırtı başımı yana uzatarak ileri bakmama neden oldu.

Gelenleri görünce arkasından sıyrıldım ve ileri doğru atıldım. "Ailis?" dedim Gordion hizmetlisinin yanına giderek.

Rem ve Kaidan da onunla birlikteydi.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Ailis.

Kolunu yakaladım, üstünkörü bir şekilde süzdüğümde fiziksel bir hasar almış gibi görünmüyordu fakat Kaidan'ın kaşından akan kan ve Rem'in parçalanan kol yenlerini görünce onların da bir arbede yaşadığını anladım.

"Supra han tarafında, Gordion'lunun peşindeydi," dedi Rem. "Kızı koruyacağım derken elimden kaçtı."

"Neyse ki ben vardım," dedi Kaidan kendini beğenmiş bir tınıda. "Baltam kafasına indiğinde o melun uçacak vakit bile bulamadı."

"Keşke Gordion'luyu sen korusaydın da kafasına benim okumu yeseydi," dedi Remus. "Övüneceğim diye kendini canavarın önüne attın, boynuna yapışıp neredeyse tüm kanını emiyordu."

Kaidan huzursuzca kıpırdanıp elini boynuna götürdü, o an orada da kan olduğunu gördüm. Isırılmıştı.

"Vampire falan dönüşmeyeceksin değil mi?" diye sordum aniden.

Ortamda derin bir sessizlik oluştu, herkes bana bakıp ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor gibi bekledi.

"Neye dönüşeceğim?" diye sordu Kaidan. Sonra kendi kendine homurdanmaya başladı ve boynundaki kanı eliyle sildi. "Bu Gordion lisanı canımı sıkmaya başladı."

Ailis'le kısa bir bakışma yaşadım. Gordion'un böyle bir lisanı olmadığını sadece ikimiz biliyorduk.

"Vampir diye bir yaratık duymadım," dedi Remus. "Gordion'da bilmediğimiz bir tür mü var?" Sorusu Gölge'yeydi.

Gölge sanki bilgi deposuymuş gibi ona bakıyordu fakat o bile benim söylediklerimi anlayamazdı. Bu da bazen beni sıkıntıya soksa da bazen eğlenmemi sağlıyordu.

"Zayiat var mı?" diye sordu Gölge cevabını bilmediği Remus'un sorusunu es geçerek.

"İlk Supra, Gordionluların peşine düşmeden önce bir evsizi öldürmüş," dedi Remus.

Supra'nın adamı gözümün önünden kapışını hatırlayınca ürpermemi bastırdım. Bugün çok kötü şeylere şahit olmuş, yaşamıştım. Akıl sağlığımı korumak istiyorsam bir süre duygularımı bastırmam gerekiyordu.

"Kaidan atını hızla kaleye sür ve şifacıya git," dedi Gölge. "Prenses'in korktuğu yaratığa dönüşmeyecek olsanda Supra yarası seni güçten düşürmeden önce Himotep'e görün." Sonra ekledi. "Remus, sen evsizin bedenini usulüne göre göm. Günün ilk ışıklarıyla da hizmetliyi kaleye götür."

Kendisinin ve benim ne yapacağıma dair bir şey söylemeyince, "Biz?" diye sordum.

"Senin için zaman daha dar," dedi Gölge. "Yaran çok daha önce açıldı."

Gözlerimi omzuma çevirdim ve yaraya baktım. "Ölecek miyim?" diye sorarken suratım buruşmuştu. O kadar badire atlatıp bu şekilde mi ölecektim?

"Supra'nın açtığı yaralar öldürmez, fakat acısı keskin olur," dedi Gölge ve yürümeye başladı. "Gel."

Ailis koluma yapıştı. "Ben... Sensiz gitmek istemiyorum."

Gölge durup başını bize çevirdi. "Efendi'yle Prenses gelmeden yüzleşmeyeceksin hizmetli," dedi. "Kaleye yarın güneş batmadan önce dönmez."

Efendi'yle yüzleşme kısmı bu kitapta yırtıp atmak isteyeceğim bir sayfa olacaktı.

Gölge bana seslendi. "Gel benimle."

Ailis elini kolumdan çektiğinde ona baktım, her şey bir yandan benim bir yandan da onun suçuydu. Sürekli kaçma planı yapan bendim fakat o da beni ilk gördüğü anda Prenses olduğumu söylemese belki de bizi o anda öldüreceklerdi ve bu dertten kurtulacaktık.

"Kalede görüşürüz," dedim. "Merak etme, ben yanında yokken benimle olduğundan daha güvendesin."

Belayı üzerine çeken bendim nasılsa. Benim canımı alsada Ailis'i salması için Blake'e yalvarabilirdim. Blue'nun ve diğerlerinin peşinden gittiği adamda biraz da olsa vicdan olduğunu düşünüyordum.

Yani umarım.

Diğerlerini ardımızda bırakıp Gölge'nin peşinden ilerlemeye başladığımda adım seslerimiz köhne sokakta tıkırtılar çıkarıyordu. Birkaç sokak ilerledikten sonra siyah atının bağlı olduğu bir çit gördüm.

"Bin," dedi Gölge atının bağını çözerken.

Yanına geldiğimde atın dizginini bırakıp beni belimden kavradı. O an tüm algım sert dokunuşunda toplanırken bedenim kaskatı oldu, göğüs kafesimde bir baskı oluştu.

Beni hava kaldırıp ata binmeme yardım etti, ardından kendisi de bindi ve dizginleri tuttu. Onunla ilk defa ata binmiyordum fakat bu sefer vücudumun verdiği tepkiler daha belirgindi, bunu onunda anlamaması için rahatlamaya çalıştım. Soluklarım hafifledi, göğsüm yavaşça inip kalkmaya başladı.

At dörtnala gitmeye başladığında yağmur kokusu ciğerlerime doluyor, serin hava yüzümü kesiyordu. Sırtımı Gölge'ye iyice yaslayıp pelerinime sarınmaya çalıştım.

O an eldivenli elini karnımda hissettim, beni kendine doğru iyice çekip kabanının içindeki sıcaklığını hissetmemi sağladı. Ne teni tenime değiyordu ne de nefesi enseme çarpıyordu, varlığının çok daha başka dokunuşları vardı. Onun hareketlerine karşı farkındalığım gittikçe artıyordu.

At hızla ilerlerken, toynakları çamurlu patika yolunu dövüyordu. Omzumdaki yaranın ağrısı gittikçe arttı, zonklama tüm vücudumu sarmaya başlamıştı. Gölge bu yaranın öldürmeyeceğini fakat canımı çok yakacağını söylerken belli ki haklıydı.

Nefesim gittikçe sığlaşmıştı, gözkapaklarım ağırlaştı.

"Uyuma," dedi Gölge peçesinin ardından. Vücudumun gevşediğini fark etmiş olmalıydı.

"Demesi kolay," dedim, nabzım gittikçe yavaşlıyordu.

Eldivenli elinin gövdemi daha sıkı tuttuğunu fark ettim. "Çok az kaldı."

Başımı arkaya bıraktığımda gövdesine yaslanmanın verdiği bir rahatlık bedenimi sardı. Eğer peçesi olmasa nefesi yanağımı teğet geçebilirdi. Keşke peçesi olmasaydı.

Gözlerimi kapatmakla açık tutmaya çalışmak arasında gidip geldiğim bir süre boyunca Gölge ara ara beni uyumamam için uyardı. Ormanın içindeki patika bir yoldaydık fakat bu yolun Scathan kalesine gitmediğini fark edebilmiştim, kalenin uzun kubbeleri arkamızda kalıyordu.

Sonunda at durdu, Gölge hızla inip beni de belimden kavrayarak indirdi. İşin kötü tarafı pek yürüyecek halim yoktu, beni bıraktığı an bacaklarım güçsüz düştü ve yalpaladım.

Peçesinin ardından nefesini verdiğini belli belirsiz duydum. Beni kucakladığında elim göğsüne yaslandı, nefes alıp verişini hissedebiliyordum.

"Bir robot değil de canlı olduğuna şu an ikna oldum," diye mırıldandım.

"Robot mu?" diye sorduğunda ona bu kelimeyi açıklayamayacağımı bildiğim için sustum. Bu zamana adapte olmam çok zordu.

"Nesin sen?" dedim o kucağında benimle beraber ormanın içine doğru yürürken. Havanın aydınlanmaya başladığını ağaçların arasından süzülen

ışık huzmelerinden fark ediyordum. "Bir insan mısın? Büyü yapabildiğini biliyorum, ilk kaldığımız handa beni için için yaktın."

Cevap vermedi.

"Neden peçe takıyorsun?"

Cevap yok.

"Canın cehenneme."

"Bir Prenses'e göre ağzın çok bozuk."

Nefesimi gürültüyle verip başımı geriye attım. Sarhoş gibiydim, yorgunluk tüm bedenimi sarıyordu. "Bu yaranın öldürmeyeceğine emin misin? Eğer öldürüyorsa bırak beni ve git. Ölmek istiyorum."

"Ölün işimize..."

"Yaramaz." Bıkkın sesim ormanı doldurdu. Sonra başımı tekrar doğrultup gözlerine bakmaya çalıştım, başlığının içinde karanlıkta kalıyordu ve donuktu. "Beni ben olduğum için kurtaracağın bir zaman olur mu? Prenses olduğum için değil."

Cevap yok.

"Sohbetine doyum olmuyor."

Bir anda beni yere indirdiğinde yalpaladım ama neyse ki eldivenli ellerini belimden çekmemişti. "Geldik," dedi.

Başımı çevirip, "Nereye geldik?" diye sordum ve etrafıma bakındım.

Büyük bir gölün yanındaydık.

"Yarayla ölmeyeceğimi anlayınca beni boğmaya mı getirdin?"

Bir sis tabakası gölün üzerindeydi, aydınlanmaya başlayan gün ışıklarıyla beraber etrafa gri bir renk yayıyordu.

"Neden buradayız?" diye sordum kısık bir sesle.

"Pelerinini çıkar," dedi Gölge.

Afallamış bir yüzle ona doğru döndüm, bana bakmak yerine gölün kenarına doğru yürümeye başlamıştı.

O benimle ilgilenmediği için birkaç saniye daha öylece beklesemde lafını ikiletmeye gerek olmadığını düşündüm ve pelerinin ipini çözmeye başladım.

"Şifalı su falan mı?" diye sordum göle bakarken.

Gölge bir dizini kırıp yere doğru eğildi, eldivenini çıkardığını fark ettim fakat elini göremedim direkt suyun içine sokmuştu.

Tenini görmek için inanılmaz bir merak içindeydim, fakat durduğum yerden görmem mümkün olmuyordu. Bir şeyler mırıldandığını fark ettim, sonra ayağa kalkıp eldivenini taktı ve bana doğru döndü.

Uzun adımlarla yanıma geldiğinde geri kaçmaya bile fırsatım olmamıştı, kollarını bacaklarımın altından geçirip beni tekrar kucakladı.

Suyun kenarına geldiğimizde afallamış halde etrafa bakınıyordum. Yere doğru eğilip beni tutmaya devam etti.

"Elini suya sok," dedi peçesinin ardından.

Bitkindim, ağrım artmıştı ve bir an önce her ne olacaksa olsun istiyordum.

Bu yüzden dediğini yapıp sol elimi suya soktum. Gölün de inanılmaz soğuk olacağını düşünüyordum fakat su tenime değdiği an sıcaklığı beni şaşırttı.

Gölge'ye kısa bir bakış attım. Dip dibeydik, aynı zamanda bir o kadar uzaktık. Gözleri, gölün karanlık suları gibiydi.

"Korkma."

Bir şeyin geldiğini işte o anda hissettim.

Başımı yavaşça çevirip suya baktım, kıpırtısız kalmıştım, elimi sudan çekememiştim bile. Göl dalgalandı, sanki sular şarkı söylemeye başlamıştı. Sudaki enerji elime doldu, gerçekten şifalı olabileceğini düşündüm fakat hayır, suyla ilgilisi yoktu.

İçindeki bir şeyle ilgiliydi.

Bize yaklaşıyordu.

Elimi çekmek için hamle yaptığım esnada bir şey elimi tuttu . Çığlık atmak için ağzımı bile açmadım, Gölge beni tutarken bana bir şey olmayacağını hissediyordum. Hayır, direkt *biliyordum*.

Vücudum bu anlamsız güven hisseyle donup kalırken, elimi tutan şey kendini gösterdi ve sesi bir anda kulaklarıma dolmaya başladı.

Aman...

"Bu..."

Ne içimden ne de dışımdan konuşamamıştım.

Saçları uzundu, teni soluk ve kaygan görünüyordu. Burnu.. solungaç şeklindeydi. İncecik ağzını açmıştı, ses çıkarırken sivri dişleri görünüyordu.

Ses çıkarırken değil. Şarkı söylerken...

Arkadan bir şey hareket ettiğinde bunun onun kuyruğu olduğunu fark ettim.

Karşımda şarkı söyleyen bir denizkızı vardı.

Çığlık atmak istiyordum fakat yapamıyordum, kelimenin tam anlamıyla donup kalmıştım. Gölge beni daha sıkı tuttu.

Kız bir elini uzatıp omzuma dokunduğunda nefesim kesildi. Başımı eğip dokunduğu yere baktım, uzun parmaklarının arasında perdeler vardı.

Sesinin tınısı o kadar derinden geliyordu ki hem yanıbaşımızdaydı hem de tüm ormanı sarıyor gibiydi.

Omzumda yakıcı bir ağrı oluştu. "Ah!" dedim sonunda bir ses çıkararak ve acımı dışa vurdum.

Ağrı şiddetlendi, tırnaklarımı kendi avucuma geçirip nefesimi içime çektim. Sonra bir den kesildi.

Omzumda hiçbir şey kalmamıştı, sapasağlam olmuştu.

Kız bana baktı, mavi gözleri üzerimde dolaştı sonra Gölge'ye baktı. Ona belli belirsiz güldü, sonra arkasını dönüp suya girdi ve kuyruğunu suyun üzerine son kez çarparak derinlere daldı.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!

Aklım başıma geliyordu. Biraz önce ne yaşamıştım ben öyle?

"Bu da neydi?" derken korkuyo muydum etkilenmiş miydim emin değildim.

İlk kendimi bu diyarda bulduğum gün beni gölden çıkaran şeyi hatırladığımda kalbim gittikçe hızlandı. Onun da bu gördüğüm şeyle aynı olduğuna şu an emindim.

Gerçekten suda yaşayan bir tür vardı.

Gölge ayağa kalktı, beni kucağında taşırken atına ilerlemeye başladı.

"Bir Naiad," dedi. "Annenin seni her şeyden bihaber büyütmesi inanılır gibi değil."

Annemin beni nasıl büyüttüğüne dair uzun bir konuşma yapmak yerine, "Bir ne?" diye sordum.

Beni ata oturturken, "Su nemfi," diye açıkladı. "Şifa özellikleri vardır."

Beni Hiddenfield gölünde de kurtaran şey su nemfiydi. Onu bulmalıydım. Nasıl döneceğimi biliyor olabilirdi.

"Konuşabiliyorlar mı?"

Gölge yerden pelerini alıp omzuma attı ve bağlamam için bekledi. İplerini bağlarken o da ata binerek arkama otururken, "Dillerini bilirsen evet," dedi.

Harika. Su nemfi dilini öğrenmem gerekiyordu.

"Dillerini bana öğretir misin?" dediğimde Gölge'nin fazla konuştuğum için beni azarlamasını bekledim ama şaşırtıcı şekilde sesi çıkmadı.

Atı dörtnala sürmeye başladığında, soğuktan dolayı iyice büzüşmüştüm. Ona yaslanıp yolun geri kalanında gözlerimi kapattım. Scathan kalesinin sivri kubbelerini görmek istemiyordum, Efendi'yle karşılacağım anı düşünmek hiç istemiyordum.

Fakat kaçış yoktu.

Uzun süren bir yolculuğun sonunda kaleye gelmiştik, hava da aydınlamıştı. Kapılar açıldı ve içeri girdik, Gölge ana kapıya gelene kadar durmadı.

Hızla bahçeleri geçip kapıya geldiğimizde inmemek için diretmek istedim fakat bu Efendi'den kaçışımı birkaç dakika geciktirirdi.

"Efendi nerede?" diye sordum at yavaşladığında.

"Supra'ların ininin bulunduğuna dair bir haber geldi. Oraya gitti." Attan inip bana da elini uzattı. Belimden kavrayıp indirmek yerine elini uzatması aramızdaki samimiyeti tekrar yok ettiğinin göstergesiydi.

Artık Efendi'nin kalesindeydik ve o onun savaşçısıydı.

Eldiveninin derisi elimden kayarken, attan indim ve onu bıraktım. İkimizde sessizce merdivenleri tırmanıp kemerli kapıdan kaleye girdik.

Loş antrede durduğumuzda "Efendi'yle ne zaman yüzleşeceğim?" diye sordum.

Gölge durdu. Ağır ağır bana döndü ve aynı ağır hareketlerle bana yaklaştı, o kadar yakınıma geldi ki bir an afalladım ve gözlerim Blake'i aradı. Sanki bir yerlerde bizi izliyordu ve ikimizin de kellesini vuracaktı.

"Bugün olanlar Prenses," dedi peçesinin ardından. "Aramızda sır."

Şaşkınlıkla suratına baktım.

Gölge bana son bir bakış atıp merdivenlere yöneldi ve yukarı tırmanmaya başladı. Birkaç saniye onun arkasından baktım, tam o esnada antrede beliren Blue havaya sıçramama neden oldu.

"Göklerdekine şükürler olsun!" dedi mavi saç örgüsünü geriye savurarak. "Az kalsın her şey mahvoluyordu."

Mahcubiyetle ona bakarken, aslında neyden bahsettiğinden birazdan haberim olacaktı çünkü Blue lafı uzatmadan konuya girdi.

"Gordion hanımı senin kalede olmadığını görseydi savaş hemen çıkardı!"

Ne?

"Ne... Diyor..."

Blue bana alındı mı beni azarlayacak mı bilmiyorum ama konu o kadar büyüktü ki direkt onu dile getirmeyi seçti.

"Gordion Hanımı Rhea yola çıkmış. Scathan'a geliyormuş!"

Ah...

Tanrım.

-

Her şey karışıyor mu ne? Hehe.

Tekrar görüşmek dileğiyle, Zamansızlar:*

Bölüm 11 : Zirve

Multimedia: Bear McCreary : Constellation of Fireflies

İyi okumalar Zamansızlar:*

-

Güneş alçalırken ahenkle ışık oyunları yapıyor, rüzgâr açık balkon kapısından içeri süzülüyordu. Perdelerin hafif dalgalanmasını izlerken dizlerimi kendime doğru çekmiş, bundan sonra ne yapacağımı düşünüyordum.

Gün aydınlanırken Blue beni odaya bırakmıştı, o andan beri de yerimden kıpırdamamıştım.

Kapım kilitlenmemişti, kaçış maceram sanki hiç yaşanmamış gibi davranılıyordu. Blue, Rem, Kaidan ve Gölge kaçtığımı Efendi'lerinden gerçekten saklayacaklar mıydı?

"Bugün olanlar Prenses... aramızda sır."

Cümleyi hatırladığımda perdeleri dalgalandıran bir rüzgâr, Gölge'nin yanağıma asla dokunmayan nefesiymiş gibi hissettirdi. Ellerim boynumda asılı duran şeytanminaresinde gezinirken gözlerimi kapatma isteğime karşı koydum, onu hayal etmekten korkuyordum. Önce hayalini kurardım, sonra yanımda olmasını arzulardım ve bunlar asla olmaması gereken şeylerdi.

Nasıl biri olduğunu bile bilmiyordum.

Ne olduğunu bile bilmiyordum.

Eylemlerini neden yaptığını, amacının ne olduğunu bilmek çok zordu. Kaçtığımı Efendi'ye söylemeyeceklerse eğer... Blake'e karşı mutlak bir itaat içinde olan diğerlerinin, Gölge'ye bağlılığı da oldukça fazla olmalıydı.

Derin bir nefes alıp kalenin bahçelerinden gelen nemli çiy kokusunu içime çektim ve aklımı kurcalayan başka şeyleri de düşündüm.

Elbisem hâlâ çamurluydu, ayağımdaki babet ayakkabıların altı aşınmıştı. Pistim, bitkindim ve dinlenmeye ihtiyacım vardı ama gözüme uyku girmiyordu. Bu kaçış girişimimin getireceği sonuçlardan kurtulmuş gibi görünsemde, Gordion Hanımı Rhea buraya geldiğinde neler olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir kurgu yazmak için bilgisayarın başına oturduğum günleri düşündüm, kahve kupam elimdeyken saatlerce ekrana bakardım ve bazen yazacak tek bir kelime bile bulamazdım. Şimdi ise dolu dolu bir kurguyu yaşıyordum. Olaylar benim etrafımda dönüyordu, yazmak istediğim kötü karakterin kalesinde kalıyordum ve bir prensestim.

Eğer ben olsaydım, prensesin bu işten kurtulmasını nasıl sağlardım?

Dudaklarımı dişleyerek düşünmeye devam ettim. Artık kaçmaya çalışmak gibi bir planım yoktu, her seferinde hüsranı geçelim direkt vahşetle sonlanıyordu.

Bir yaratık öldürmüştüm.

Dizimde duran elimi kaldırıp parmaklarımı ışık huzmelerinde dolaştırdım. Bu parmaklarla o bıçağı tutmuş, yaratığın çenesinin altına saplamıştım fakat yaptığım bir şey daha vardı. Tüm gün düşündüğüm şeylerden biri de o andı.

Yaratığın karşımda donup kaldığı an.

Dünyanın durduğu, tek hareket edenin ben olduğumu hissettiğim an.

Hayır, duran dünya değildi. Duran *zamandı*.

Eğer aklımı kaçırmadıysam veya komada olduğum için hayal âleminde değilsem... *Zamanı ben durdurmuş olabilirdim.*

Güler gibi bir ses çıkarıp nefesimi verdim, komik gelmişti. New York'ta bir apartman dairesinde oturup üniversite okuyan ve kitap yazmakla uğraşan sıradan bir kızdım. Şimdi ise kendimi yazmak istediğim şeylerin içinde

bulmuştum ama yaşadıklarım, kurgularken olduğu kadar haz vermiyordu. Her şey inanması güç, trajik ve gerilim doluydu.

Blake ve Gölge, büyü güçlerimi neden kullanmadığımı sorduklarında prensesin güçleri olduğu için bunu dile getiriyorlar sanmıştım. Fakar ya benim de güçlerimi hissedebiliyorlarsa? Ya gerçekten... Büyü güçlerim varsa?

Ürperdim, içeri süzülen rüzgârdan tüylerim diken diken oldu. O an içimde kapalı kalmış bir şeyin tutuştuğunu hissetmiştim ve o enerji akışının hâlâ damarlarımda dolaştığının farkındaydım.

Elimi biraz daha kaldırarak perdeye baktım ve onu durdurmayı denedim. Rüzgârı zapt etmeyi, ışık oyunları yapan gün ışıklarını hareketsiz bırakmayı arzuladım.

Hiçbir şey olmadı.

Soluğumu verip elimi geri indirdim. Bunca zaman okuduğum şeylerden yola çıkarsak büyü yapabilmek için odaklanmak gerektiğini biliyordum. O an nasıl bir odak sağladım bilmiyorum, sadece kendi kendime kurtulabileceğimi anlamıştım. Bir yardım bekleyecek zamanım yoktu.

Daha önceki tehlikelerde şaşkındım, kurtulabileceğime inancım yoktu ve tek odak noktam birinin gelip beni kurtarmasını istemekti. O yüzden bir güç belirtisi göstermemiş olabilirdim.

Bir rüzgâr dalgası daha bana ulaştı, Parehe'ler tarafından kesilen kısa saç tutamımın yüzüme düşmesini sağladı. İşler gittikçe daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Saatler sonra ilk defa ayağa kalkıp balkona ilerledim ve dışarı çıkıp tırabzanlara tutunarak etrafa baktım.

Manzara gün batımında o kadar güzel ve görkemliydi ki bir sulu boyayla resmedilse insanların ağzı açık kalırdı. Bahçeler, surlar ve gökyüzüne uzanan kubbeler kendimi küçücük ve önemsiz hissettiriyordu.

Fakat...

Prenses *Leda* önemliydi.

Parmaklarımı taş tırabzanlara iyice kenetleyerek etrafa bakmayı sürdürdüm. O sırada surlarda bekleyen savaşçılarda bir hareketlilik oldu, büyük bir kapı açıldı ve içeri giren atlıları gördüm.

Çok uzaktalardı, gözlerim tam anlamıyla seçemiyordu ama onun varlığını ayırt etmek çok zor değildi. Beyaz büyük bir atla içeri giren Efendi Nightingale'den gözlerimi alamadan olduğum yerde durmaya devam ettim. Manzaranın ihtişamı bile Efendi'nin yanında sönük kalıyordu.

Onun arkasından gelen ve platin sarısı saçları durduğum yerden bile seçilen Skedwaller kardeşlere kısa bir bakış attım ama dikkatim istemsizce tekrar Efendi'ye kaydı. Atı durdurup etrafına bakındığında koşarak gelen hizmetliler atın kemerini tuttular.

Nasıl oldu bilmiyorum ama ona baktığımı hissetmiş gibi başını yukarı doğru kaldırdı ve beni gördü. Ben yüksekteydim ama sanki o benden çok daha yukarıdaymış gibi hissettiriyordu.

Oradan bile bakışları tüm hücrelerime ulaşarak harekete geçirdi. Üzerimdeki çamurları, yaşadığım arbedenin izlerini fark edebilirmiş gibi kasıldım. Atından inip kaleye doğru yürümeye başladığında görüş açımdan çıkmış oldu ve o anda gerginlikten dikleşen omuzlarım düştü.

Kaçtığımı bilmediği için onunla yüzleşmem gerekmeyecekti ama yine de gergindim. Zar zor hareket edip odaya girdiğim esnada kapım yavaşça açıldı.

İçeri giren Blue önce etrafı taradı, sonra balkon kapısının eşiğinde dikilen beni gördü.

Saçlarını bu sefer daha tepeden balıksırtı örmüştü, üzerinde her zamanki gibi yeşilin hâkim olduğu deri bir kıyafet takımı vardı. Elinde kumaş parçalarıyla öylece ayakta dikilip bana bakmayı sürdürdü. Ona karşı mahcup hissediyordum, bu onu ikinci kullanışımdı ve bir daha tekrarlamaya niyetim olmasa da bu diyarda neler olacağına ve neler yapacağıma güvenemiyordum.

Yine de ona bir özür borçluydum.

Beni odama bırakana kadar hiç konuşmamıştık çünkü yaşananların ve Gordion Hanımı'nın buraya geliyor olmasının şokundaydım. Sorabildiğim tek şey Rhea'nın ne zaman burada olacağıydı. *Üç gün*, demişti Blue.

Üç gün sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ne zaman öleceğimi sansam hayatta kalıyordum, o yüzden bu sefer kendimi sakin kalmaya zorladım.

Blue'yla birbirimize bakmayı sürdürdük. Sonra başını çevirip kapının ardındaki hizmetlilere seslendi. Hepsi hızla içeri girip kuş gibi ortalıkta uçuşmaya başladılar. Küveti hazırladılar, içine suyu doldurdular ve Blue'nun verdiği birkaç direktifi de dinledikten sonra odayı terk ettiler.

Blue'yla aynı sessiz bakışma faslına geri döndük.

İlk konuşan ben oldum.

"Blue ben... Çok üzgünüm."

Blue hiç konuşmuyor, oldukça sıkıntılı görünüyordu ve onun gibi nazik birini gücendirdiğim için kendimi kötü hissediyordum. "Lütfen beni anla. Seni de ait olmadığın bir yerde tutsalar kaçmaya çalışmaz mıydın?"

Pembe dudaklarını birbirine bastırdı, beyaz yanakları içine çöktü ve omuzlarını düşürdü. "Evet, ben de kaçmayı denerdim." Sonra elindeki elbiseyi yatağa koyarken, "Yine de bunu yaparken bana karşı iyi niyetle yaklaşan birini kullanmazdım," dedi.

Beni burada esir edenlerden birine kendimi affettirmeye çalıştığıma inanamıyordum ama Blue gerçekten ilk günden beri bana elinden geldiği kadar yardımcı olmuştu.

"Eğer sen olmasan burada ne yapardım, bilmiyorum," dedim biraz da olsa açık konuşarak. "Sana karşı olabildiğince dürüst oldum. Bana Ross diye seslenen bir tek sen varsın, bunun benim için anlamını bilemezsin." O an ister istemez bu mavi saçlı *Nemf'le* ne kadar bağ kurduğumu fark ettim.

Blue, sessiz kaldı.

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. "Haritaları incelemem kaçma girişimimi kolaylaştırmak içindi ama sana yine kendim hakkında doğru söylüyordum." Sesim kısıktı. "Bir şeyleri araştırmak, incelemekten çok hoşlanırım. Kitaplar en büyük ilgi alanımdır." Ona biraz daha yaklaştım. "Bu diyarda beni gerçekten tanımaya başlayan bir tek sen varsın."

Dudakları hâlâ birbirine bastırılmış haldeydi, koyu mavi gözleri beni ölçüp biçiyordu ama bir yandan da gardını indiriyor gibiydi. Doğasında kin beslemeye yer olmadığı o kadar belliydi ki.

"Bir daha..."

"Bir daha seni zor durumda bırakmayacağım," dedim sözünü tamamlayarak.

Beni süzmeyi sürdürdü, sonra dudakları gevşedi ve omuzları dikleşti. "Pekâlâ," dedi beni kolumdan yakalayıp küvete doğru yönlendirirken. "Bir an önce yıkan çünkü sen konuşurken tek düşünebildiğim böyle kokmak için nasıl bir tezeğe bulanmış olabileceğindi."

Ağzım hafifçe aralandı, sonra koku almak isteyerek başımı eğip nefesimi içime çektim. *Bok gibi mi kokuyordum?*

Gölge'nin kucağında geçirdiğim zaman boyunca böyle koktuğumu düşününce başımı küvete sokup kendimi boğmak istedim.

"Biz Nemfler sizden daha iyi koku alırız," dedi Blue kendimi hunharca koklamaya devam ettiğimi görünce. "Lakin *Avcılar* kadar da iyi değiliz."

O üzerimdeki kıyafetten kurtulmama yardım ederken, "Avcılar ne oluyor?" diye sordum. "Arion'a da onlara katılmasını söylediğini duymuştum."

Blue yine kısa bir duraksama yaşadı. "Ross, sen nasıl bir hayat yaşadın gerçekten merak ediyorum."

"Tahmin bile edemezsin," diyerek mırıldandım. Boynumda asılı duran şeytanminaresini yatağın üzerine koyduğum esnada Blue kaşlarını kaldırdı.

"O şeytanminaresi sende neden var?"

Ona Gölge'nin verdiği söylemek istesemde vazgeçtim, şu an bu bana çok mahrem bir detaymış gibi gelmişti. "Sen bana Avcıları anlat."

İç geçirdi. "Kurtlar," dedi kirli elbisemi bir köşeye atarken. İçliklerimi de çıkardığımızda çıplak vücudumu direkt küvete soktum ve suyun beni bir nebzede olsa gevşetmesine izin verdim. Daha önce de Blue'nun karşısında yıkandığım için rahattım. "Çocukluğumdan beri onlara karşı ilginç bir merak içindeyim. Hiç birini görmedim, sadece annemden hikâyelerini dinlerdim. Fakat onlardan bu kalede bahsetmem aslında pek akıllıca bir hareket değil."

Gittikçe daha çok meraklandım. "Neden?"

Eline bir bez aldı ve küvete yaklaştı. "Hikayelerinin temelinde..." Sesini olabildiğince kıstı. "Efendi'nin annesi var."

Kaşlarım havaya kalktı. Blake'in *Lanetli Cadı* diye bahsedilen annesini gittikçe daha çok merak ediyordum.

"Hikayeyi..."

"Ah hayır," dedi Blue ne isteyeceğimi bilerek. "Bunu anlatamam. Sadece onlar hakkında bir şeyler bilmek istiyorsan şunu söyleyebilirim; kurda dönüşebilen bir insan ırkı. Kendilerine Avcı diyorlar."

Kurda dönüşen insanlar... *Harika. Gerçekten harika.* Leziz bir fantastik romana dönen hayatım daha da ilginçleşiyordu.

Blue bir şeyleri anlatırken bazı ayrıntıları dile getiremediği için kendimi hep eksik bilgilerle donatılmış hissediyordum. Fakat benimle daha rahat konuşmasını, her şeyi anlatmasını istemeye de hakkım yoktu. Bana tek kelime bile söylemeyebilirdi.

"Neyi avlıyorlar?" diye sordum belki buna cevap verir umuduyla. "Supraları mı?"

Varlığından yeni haberdar olduğum ve bir tanesini kendi başıma öldürdüğüm yaratığı düşününce üşüyormuş gibi titredim. Blue, ürpertimin esen rüzgârdan kaynaklandığını düşünüp balkon kapısını kapattı ve küvetin yanına geri döndü.

"Hayır," dedi omzumdaki kurumuş kanlı bölgeye bakarak. Bezi ıslatıp orayı silmeye başladığında yediğim pençe darbesini sanki tekrar hissettim. "Supraları avlamıyorlar. Onların avladığı şey..." Bana iyice yaklaştı, bu sefer sesi çok daha kısıktı ve gerçekten bu duvarlar arasında asla söylenmemesi gereken bir kelimeyi dile getirirken yaşadığı gerilim sesine yansımıştı. "Dorchalar."

Hafızamı gerilere doğru yoklayarak bu kelimeyi duyduğum anı düşündüm. Rem'in babasının söylediğini anımsadığımda, parçaları birleştirmeye çalışan beynim neredeyse yanıyordu.

O bir Nightingale'den çok bir Dorcha...

Rem'in babası, Blake için böyle demişti.

"Remus'un babası Efendi için bir Dorcha demişti."

Blue irkildi. Bezi tutan eli omzumda kalakalırken nefesini hafifçe içine çekti. "Üstat Randal'ın Efendi'den hoşlanmadığını tüm kale biliyor fakat böyle bir söylemde bulunması canına mal olabilir." Başını iki yana salladı. "Bundan kimseye bahsetme. Remus babasıyla ne kadar bu konuda ters düşse de onu seviyor."

Başımı salladım. "Kimseye bahsetmem ama bazı şeyleri bilmek istiyorum. Dorcha ne ve Üstat Randal neden böyle söyledi?"

Blue omzumdaki kanı silmeye devam etti. "Dorchalar kara büyülerle uğraşan bir cadı topluluğu," dedi kısık sesle konuşmaya devam ederek. "Efendi Dorcha değil, fakat..." Duraksarken pembe dudaklarını ısırdı. "Annesi onların lideriydi."

Blake'in annesi Lanetli Cadı diye anılmak için ne yapmıştı bilmiyorum ama kara büyüyle uğraşan bir topluluğun lideriyse, gerçekten çok kötü şeyler

yapmış olmalıydı. Bu, Blake'e olan korkumu biraz daha harladı. Onun neler yapabileceğini asla bilmiyordum.

Blue omzumdaki kanı temizlediğinde ben de suya iyice gömüldüm ve başımı da içine sokup saçlarımın da ıslanmasını sağladım. Geri çıktığımda Blue bana bir sabun uzattı. Alıp saçlarımı köpürtmeye başladığımda gül gibi kokmaya başladığımı fark ettim. İlk geldiğim sıralar Blake'e en sevdiğim çiçeğin bu olduğunu söylediğimi anımsadığımda, sabunumu bilerek böyle seçip seçmediğini düşündüm.

Bana karşı gittikçe daha iyi davranıyordu. Kalede serbestçe dolaşmama izin veriyor, kapımı kilitletmiyordu. Ama bu bana kendimi iyi hissettirmekten çok sanki yemeye hazırlandığı bir koyunu besliyormuş gibi hissettiriyordu.

Blue, Dorcha konusunu değiştirmeye karar vermiş olacak ki, "Hizmetlin Ailis, Remus'un sorgusu sırasında nasıl kaçtığınızı anlattı," dedi. "Bundan sonra böyle şeyler yapmayacaksın, değil mi?"

Başımı çevirip ona baktığımda mavi gözlerinde hâlâ şüphe kırıntıları vardı. "Yapmayacağım," dedim saçlarımı suyun içine sokup köpüklerden arındırarak. "Bir dahaki sefere bir yaratık tarafından öldürülmesem bile yakalandığımda Efendi beni öldürebilir." Sonra tekrar gözlerine baktım. "Gölge istediği için bu sefer gerçekten beni Efendi'ye söylemeyecek misiniz?"

Blue ayağa kalkıp bezi kirli elbisemin üzerine bıraktı. "Söylemeyeceğiz çünkü işlerin daha kötü hale gelmesini istemiyoruz." Kirli kıyafetleri kapının ardındaki hizmetlilere verip, elinde bir havluyla geri dönerek kapıyı kapattı. "Efendi son noktadır," dedi hâlâ benim bir açıklama beklediğimi fark ederek. "O zirvedir ve zirve yolunda gerçekleşen şeyleri biz hallederiz. O sonuçlarla ilgilenir."

Ben sessizce suyun içinde kalmaya devam ederken Blue bana baktı.

"Kaçman aynı zamanda benim suçum, aşçının suçu ve fıçıları taşıyan köylünün suçu. Sonuçta tekrar buradasın, tekrar kaçarsan olacakları tahmin edebiliyorsun ve artık bunu yapmayacağına dair inancımız var. Eğer

yaparsan..." Dudaklarını sıkıntılı bir şekilde büzdü. "Efendi ve sen, o zirvede baş başa kalırsın."

Zirveler soğuktu ve ben o zirvede onunla baş başayken buz keserdim.

Şeytanın cehennem ateşinde yaktığı koca bir yalandı...

Kitaplarım için karakter tasarlamaya çalışırken Blake için kullandığım cümle buydu ve bunun şu an gerçeğe ne kadar uygun olduğunu düşünüyordum.

"Kasabadaki Supralar," dedim konuyu değiştirerek. "Büyük bir tehlike gibi görünüyorlar."

Blue tiksinir gibi suratını buruşturdu. "O kan emici melunlar çoğalmaya başladı. Efendi kaynağını çözmeye çalışıyor."

"Güneşte dolaşabiliyorlar mı?" diye sordum vampirlerle benzerliklerini merak ederek.

"Gündüzleri ortalıkta görünmezler, gün ışığı onları öldürmüyor ama hoşlandıklarını da söyleyemeyiz."

Belki de günümüzde vampirleri Supralardan esinlenmişlerdir diye düşünürken dalmıştım, o esnada kapı tıklatıldı ve Blue gelen her kimse kapıyı açarak onunla konuştu. Sonra kapatıp tekrar bana baktı ve "Efendi derhal seni görmek istiyor," dedi.

O an suyun yeterince soğuduğunun farkına vardım.

Onunla karşı karşıya gelme düşüncesi beni ölesiye ürkütüyordu ama kaçış yoktu. Bu yüzden derin bir nefes verdim ve Blake Nightingale'in yanına gitmek için hazırlanmaya başladım.

***

Taht odasının kapısına geldiğimde Blue hâlâ bana eşlik ediyordu fakat kapının yanındaki duvara yaslanarak bekleyen Arion'ı görünce duraksadı.

Arion sarı saçlarını arkadan toplamıştı, böylece parlak mavi gözleri daha çok ortaya çıkmıştı ve o gözler benim üzerimdeydi. Dudaklarında ise küstah bir kıvrım vardı. Bu kardeşler benim kaledeki en büyük sınavlarımdan biriydi.

"Burada olmazsın diye umut ediyordum."

Bana yönelik kullandığı bu cümleyi duyunca dişlerimi sıkma isteğime karşı koydum.

"Biz de senin Supralara yem olmanı umut ediyorduk ama gördüğümüz kadarıyla tek parçasın," diyerek araya girdi Blue.

Bu kıza âşıktım.

Arion'ın açık renk gözleri Blue'ya çevrildi. "Kimin tarafında olduğunu bazen unutuyorsun, Blue," dedi duvardan doğrulup bize doğru yaklaşarak. "Sen bir Scathanlısın. Gordion Prenses'ini bana karşı savunman, içler acısı sevgi açlığını belli ediyor."

Blue kaskatı kesildi. Arion bu sefer onu gerçekten kırmış gibiydi fakat bunun farkında değildi zira gözleri tekrar aynı kinle bana odaklandı. "Senin geldiğin yetmiyor gibi bir de tüm Gordion buraya toplanıyor," dedi gözlerini hafifçe kısarak. "Umarım annen bir hata yapar da hepinizi kılıçtan geçirmek zorunda kalırız."

"Lisede zorba tiplerle uğraşmaktan hep çok zevk alırdım," dedim Arion'a. Bu yalandı, zorbalardan nefret ederdim ve onların dikkatini çekmemek için hep uzak dururdum. Fakat burası farklıydı... Burada göz önündeydim ve bir prensestim. Bu pisliğin Blue'ya karşı davranışını da kabullenemiyordum.

Ne dediğimi anlamadığı için Arion'ın kafası karışmış görünüyordu. Kaşları iyice çatıldı ve bu bana inanılmaz keyif verdi. "Bundan sonra seninle de uğraşmaktan çekinmeyeceğim, Arion. Bir Gordionluya alışmaya başlasan iyi edersin."

Gözlerimiz bir fırtınanın hiddetine kapılmış azgın dalgalar gibi birbirine çarptı. Etraftaki havanın çekildiğini hissettiğimde nefesim sığlaştı, bunu

Arion'ın yaptığını anladım. Skedwaller kardeşlerin özel güçlerinin Vacuum olması işleri zorlaştırıyordu.

Beni yine nefessiz bırakıp boğmak istediği yüz ifadesinden belliydi fakat Blue birden onu uyardı. "Arion, Efendi prensesi bekliyor!"

Ciğerlerime tekrar hava doldu fakat rahatladığımı belli etmedim ve yüz ifademi stabil tuttum. *Pislik, eğer büyü güçlerim varsa ilk senin kıçını tekmeleyecektim.*

Kenara çekilip benim geçmem için yol verdiğinde son kez birbirimize dik dik baktık, ardından yanından geçerek yürümeye başladım. Mavi elbisem bu sefer biraz fazla uzundu, o yüzden eteklerimi ellerimle toplamak zorunda kalıyordum. Korsem rahat olsada, yaka kısmı açık olduğu için nefes alıp verirken göğüslerim fazlasıyla kendini belli ediyordu. Şeytan minaresi kolyemi takmamıştım, Efendi'nin dikkatini çekerdi ve ona ne açıklama yapacağımı bilmiyordum. Gölge'yi zor durumda bırakmak istemiyordum.

Blue saçlarımı örgüden bir taç yaparak Pareheler tarafından kesilmiş ön tutamımı da kamufle etmişti, tutamlarımın gerisi şöminede ısıttığı bir demirle maşa yapılmıştı. Bir prenses gibi giyinip kuşanmıştım ve kralla buluşmak için taht odasına girmeye hazırdım.

Kapının önünde beklediğimde Arion gelip iki kanadın kulpunu tutarak ileriye doğru açtı ve içeri girdi. Tekrar kenarda bekleyip benim geçmem için zaman tanıdığında derin bir nefes aldım ve içeri girdim.

Yürümeye başlarken bile elbisemin eteklerini tutan ellerim terliyordu. Blake'i görmeye ne zaman alışacağımı bilmiyordum, sanki bu hiç mümkün olmayacakmış gibiydi.

Ona baktığımda oturmak yerinde ayakta durduğunu gördüm. Arkası dönüktü ve tahtında sürünen beyaz yılanına bakıyordu.

Sedna'ya kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Blake'e odaklandım. Arion kapıyı kapatıp bizi çoktan yalnız bırakmıştı. Akşam vakti olduğu için kolonlara yerleştirilmiş meşale ve tepede sarkan avizelere konmuş mumlar sayesinde taht odası oldukça aydınlıktı.

Blake üzerine yeşil bir tunik giymişti, altında ise siyah bir pantolon vardı. Siyah saçları nemli görünüyordu, yeni duş almış olmalıydı. Bana doğru döndüğünde göz göze geldik ve olduğum yerde duraksamamak için kendimi zorlayıp ona yaklaşmaya devam ettim. Aramızda on adımlık bir mesafe kalınca durdum.

Üzerindeki tuniğin yeşilinden daha parlak gözleri beni süzdü. Her karışımı değerlendirdi ve sonunda gözlerimde durdu. Kendimi bir suç işlemişim ama hakim anlamasın diye masum durmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Blake kollarını arkasında kavuşturup beni izlemeyi sürdürürken. "Prenses."

Dudaklarımı aralamak istemedim ama sesimin tonundan bile bir şeyler anlayacak diye korkuyordum. "Ben de aynı şeyi sizin için söylemek isterdim," dedim korkumu bastırmak için üsten bir konuşmayla, "Efendi Nightingale. Fakat ne yazık ki aynı hissetmiyorum."

Korkumu bastıracağım diye yılanı kışkırtmaya çalışmam çok akıllıcaydı.

Yeşil gözleri biraz daha parıldadı, sinirlenmek yerine eğleniyor gibiydi. "Seni burada iyi ağırlayamıyor muyum, prenses?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak. Yavaş adımlarla bana yaklaşmaya başladığında geri gitmemek için yerime çakıldım. "Annene beni şikâyet mi edeceksin?"

Gordion Hanımından bahsettiğinde omuzlarım kasıldı, ona belli etmemek için elbisemin eteklerini bırakarak kollarımı gevşettim. "Kapımı kilitletmemen ve kalede serbestçe dolaşmama izin vermen, beni alıkoyduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Blake o kadar yaklaştı ki sanki direkt gözlerimi güneşe dikmişim gibi ona bakmakta zorlandım. Ürkütücü güzelliği inanılır gibi değildi. Kısa siyah saçlarının bazı tutamları dalgalar halinde alnına dökülmüştü, yeşil gözleri solgun teninde meşale ışığından daha çok parlıyordu.

"Ben seçenekler sunmayı severim, prenses," dedi bana bakmayı sürdürerek. "Akıbetini kendin belirlemen için sana bir şans sundum."

Kaçtığım gerçeğini yerin en alt katına gömüp sanki hiç yaşanmamış gibi ona baktım.

"Kaçmayı seçersen olacaklar senin seçiminin sonucudur, kalmayı seçersen de öyle." Yavaş adımlarla etrafımda dolaşmaya başladı. Onun çevremde daire çizmesi, Sedna'nın çevremde sürünmesiyle aynı hissettiriyordu. Bir yılan kadar tehlikeliydi fakat zarif hareket ediyordu.

"Gordion Hanımı'yla benim üzerimden pazarlık yapmayacakmış gibi konuşuyorsun," dedim. "Benim seçim şansım ya kaçarken ölmek ya da burada kalarak ölmek. Bunun adil bir yanı yok."

"Adil biri olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim," dedi Blake ve çevremde dolanmayı bırakıp arkamda durdu. Gövdesinin sırtıma çok yakın olduğunu fark ettiğimde hücrelerim o kısımda harekete geçti. "Ben de bir seçim yaptım ve Efendi oldum. Şimdi kendi seçimlerimin sonucunu yaşamam gerekiyor."

Efendi olmanın babadan oğula geçen mecburi bir görev olduğunu düşünüyordum ama bir seçimden bahsetmişti. Bu unvana sahip olup olmamayı seçebiliyor muydu?

Ben burada süregelen monarşiyi düşünürken onun seçiminin çok daha karmaşık olduğunu düşünmekten çok *hissettim* çünkü ondan yayılan bir kasvet sanki beni de sarmıştı.

Bana daha da yaklaştığını hissettiğimde iyice kasılmıştım. Dudakları saç tutamlarıma yaklaştı ve kulağıma doğru geldi. Nefesini içine çektiğinde taş kesildim, hareket etmedim ve soluğumu veremedim.

"Rose," dedi birden usulca.

İsmim kulağımda çınlarken içimde sanki bir bomba patladı. Öyle bir irkildim ki ne olduğumu şaşırmıştım. İleri doğru adım atıp ona doğru döndüğümde göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu, bedenim karıncalanıyordu.

Blake'in yeşil gözleri tepkimi ölçerken, neden bu denli heyecana kapıldığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. O an anladım; ismimi

söylemiyordu, *gül* sabunuyla yıkandığım için kokumdan bahsediyordu.

"S-sabun," dedim. Onca heyecandan onca şaşırıp kaldığım andan sonra ilk defa gerçekten konuşamayacak gibi hissediyordum. "Gül sabunu."

Bunu bildiğini bakışlarından anladım, sabunun onun fikri olduğuna artık iyice emin olmuştum.

"Bahçemde yok. Sevdiğin için bir şekilde sana kokusunu vermek istedim."

Gafil avlandım. Sarsıcı bir his göğüs kafesimde toplandı ve dudaklarım aralanıp tekrar kapandı. Ondan gelen bu ince davranış ne yapacağımı şaşırmama neden oldu. Bana iyi davranması ona karşı olan gardımı düşürmüyordu ama beni afallatmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim yutkunamadığım için derinden gelen bir sesle.

Blake teşekkürümün afallamayla dolu olduğunu fark etmişti. Buna alınmış ya da kızmış görünmüyordu, aksine oldukça makul karşılamış, hatta beni afallatmak hoşuna gitmişti çünkü gözlerinde belli belirsiz neşeli bir parıltı geçip gitti.

Bakışlarını çevirmeden önce üzerimde epey oyalandı, sonra tahtına doğru yürümeye başlayıp oturduğunda Sedna'nın üzerinde sürünmeye başlamasına izin verdi. "Scathan birçok tehlikeyle uğraşıyor," dedi kadife sesi daha tok bir hal alırken. "Uğraştığım bir çok dert var, o yüzden Gordion'la işlerin iyi gitmesini istiyorum."

Bana Gordion'la işlerin iyi gitmesi için iyi davrandığını düşündüm, bu yüzden biraz önceki ince davranışına şaşkınlığım silinip gitti ve öylece ona bakmayı sürdürdüm.

"Rhea buraya geldiğinde iyi bir karşılama olacak. Umarım o da en az benim kadar *barış yanlısıdır.*"

Rhe geldiğinde neler olacağına dair bir fikrim yoktu. Elçi, Ailis'i korumaya çalıştığı için ucuz atlatmıştık fakat Gordion'un Hanımı geldiğinde ve benim kızı olmadığımı gördüğünde her şey sonlanacaktı.

Blake benim gerçek prenses olmadığımı öğrendiğinde ne yapacak, bilmiyordum. Rhea ise kızı elinde olmadığı için Blake'e karşı daha rahat bir tutum izleyip bir savaş başlatır mıydı?

Hayır, bizzat onun topraklarına gelmişken bunu yapacağını sanmıyordum fakat işlerin karışacağı kesindi. Ve bir şeyden daha emindim...

Blake'in barış yanlısı olması çok ince bir ipe bağlıydı...

***

Üç gün sonra Rhea tebaasıyla beraber kaleye giriş yapmıştı. Bu üç gün de Ailis'le Hanım'ının gelişi hakkında konuşmak istesem de onu görüşememiştim bile çünkü Rem her ne kadar bizi Efendi'ye söylemese de bir cezayı hak ettiğimizi düşünüyordu.

Nightingale'in kuzeni olması onda da bazı ayrıcalıklar sağladığı için Blue emrine karşı çıkamamıştı ve benim hizmetimi sağlarken diğer hizmetlilere kendisi yardımcı oluyordu. Gölge'yi üç gün boyunca göremedim, onun varlığını hissetmek istediğimi de kabullenmedim.

Makyaj masamdaki deniz kabuklarından yapılmış bir kutuya şeytan minaresini koymuştum. Şimdi boynuma takıp onu üflemek ve Gölge'yi çağırarak beni kurtarması için yalvarmak istiyordum. Fakat bunun yerine tamamen olacakları kabullenmiş halde aynaya baktım ve hizmetlilerin beni hazırlamasını izledim.

Bana ekru rengi dantel detayları olan bir elbise giydirdiler, saçlarımın tepesine ince bir taç takmışlardı. Maşayla dalgalar yaptıktan sonra, yanaklarıma pembe tozlar serpiştirip al al olmasını sağladılar.

Rosanna'yı ölüme gönderdiklerinden bir haber Prenses Leda'yı hazırlıyorlardı.

İşleri bittiğinde Blue gelip beni kapıdan aldı ve taht odasına doğru eşlik etti. Akşam vakti olduğu için koridorlar mumlarla aydınlatılmıştı. Kalede bir karmaşa hâkimdi, hizmetliler oradan oraya koşturuyordu. Duygularımdan

arınmış gibi davranıyordum fakat korku, dehşet ve gerginlik aslında içimde fırtınalar estiriyordu.

Blake, Gordion Hanımı'nın gelişini bir davetle birleştirmişti. Kalede yaşayan soylular taht odasına giriyor, gösteriyi izlemek için yerlerini alıyorlardı. İçeriden gelen hafif müziği işitebiliyordum fakat kulağıma barış yanlısı bir davetin ardındaki savaş çanları gibi geliyordu.

Blue diğer davetliler gibi elbise giymemişti, üzerinde her zamanki deri kombini vardı. Ama Ardell'i gördüğümde üzerinde gözleriyle aynı renk buz mavisi bir elbise giydiğini gördüm. Savaşçı kimliğini güzelliğiyle gizlemişti.

Kapı girişinde durup beni süzdü, temkinli bakışları yüzümde durdu. Kardeşi kadar kindar bakmasa da onda daha soğuk bir tehlike seziyordum. Sanki işini bitirdiğinde ne olduğunu anlamazdın bile.

Yanına geldiğimde bana eliyle içeriyi işaret edip taht odasına girmem için bekledi. Blue arkamızdaydı, Ardell Skedwaller daha soylu olduğu için onun önüne geçmiyordu.

İkizlerden kız olanıyla son bir soğuk savaş verdikten sonra başımı çevirdim ve taht odasına girdim. Herkes anında alarma geçti, hareketler yavaşladı, fısıltılar dinginleşti ve tüm yüzler tek tek bana dönmeye başladı.

İşim bitmişti. İşim bitmişti. İŞİM BİTMİŞTİ.

Panik bir dalga misali bana çarparken kaçıp gitmemek için kendimi sıkmam gerekti. Adımlarımı zarif bir şekilde öne attığımda yürümeyi unutmadığım için sevindim ve tüm gözler üzerimdeyken tahta doğru yürümeye başladım.

Odanın ilerisinde duran etnik kıyafetler giymiş iki kız gördüm, Ailis de ilk bulunduğunda bu kıyafetten giyiyordu. Bir de zırhlı kollukları olan kahverengi tunikler giymiş, uzun boylu ve fazlasıyla iri birkaç savaşçı vardı. Gordionlular...

Scathanlılarla aralarında görünüş olarak bazı farklar vardı. Scathanlı savaşçılar İngiliz aristokrasileri gibi zarif ve solgun benizli görünürken

diğer taraf İskoç beyleri gibi iri ve güneşe daha çok maruz kalmış gibi bronz görünüyordu.

Asıl görmem gerekenlerin nerede olduğunu bildiğim için bakışlarımı en son oraya ulaştırdım fakat en sonunda tahtın olduğu yere odaklanmak zorunda kaldım.

Blake Nightingale tahtında oturuyordu. Bir kolu kenara dayanmış, parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirerek beni izliyordu. Üzerinde sarı işlemeleri olan siyah bir tunik vardı. Sedna tahtın sırtına tünemişti, sarı gözleri üzerimdeydi. O bile beni izliyordu.

O sırada kalbim hızlı bir ritim tutturdu çünkü arkada duran Gölge'yi fark ettim. Varlığının beni güvende hissettirdiği zamanlar olmuştu ama şu an hiçbir şey beni güvene alamazdı, yırtıcıların önüne atılmış lezzetli bir yemden farksızdım. Eldivenli ellerini önünde birleştirmiş kaskatı dikilerek beni izliyordu. Gözlerini görmeyi çok isterdim, belki beni rahatlatırdı. Fakat ona odaklanan bakışlarım istemsizce hareket eden birine kaydı ve olduğum yerde çakılıp kaldım.

Blake'in tahtının yanına daha sade, küçük bir taht yerleştirilmişti ve orada oturan bir kadın ayağa kalkmıştı. İkimizde birbirimize baktık ve herkes bu sefer gerçekten sessizleşti.

Gordion Hanımı Rhea...

Rhea Scathanlılardan daha solgun benizliydi. Beyazlaşmış saçları geriden tutturulmuş, düz bir şekilde sırtından dökülüyordu. Başının üzerine benimki gibi ince bir taç yerleştirilmişti. Orta yaşlarını çoktan geçmişti fakat yüzünde tek bir kırışıklık görünmüyordu. Gergin cildi, kemikli çenesi ve kahverengi gözleri vardı. Boyu, ortalama bir kadına göre bir hayli uzundu.

Gözlerini üzerimde sabitlemiş dururken nasıl bir kıyamet kopacağını düşünüyordum.

Blake'in ve tüm salonun ilgisinin pür dikkat üzerimizde olduğunu bildiğim için damarlarımdaki kan bile durmuş gibiydi, uyuşuyordum.

Kadın kısa bir an daha durdu, sonra o katı yüzündeki kaslar gevşedi ve ellerini ileri uzatarak bana doğru gelirken, "Leda!" dedi ve beni kucakladı.

Evet...

Ben Rosanna Camborne, artık aklımı ve benliğimi tamamen kaybetmiştim.

Beni bile Leda olduğuma ikna etmek üzerelerdi.

Kadın bana öyle sıcak bir karşılama sundu ki ellerim arkasından sarkarken fazla dikkat çektiğimi düşünüp sırtına hafifçe dokundum. Birçok şey beklemiştim fakat şefkat beklediğim son şeydi.

Kadın geri çekilip ellerini yüzümde gezdirdi ve gözleriyle iyi olup olmadığımı tartar gibi cildime bakındı. "İyi misin, kızım?"

Şok olduğum için sanki dilimi yerinden sökmüşlerdi. Başımı aşağı yukarı salladım. "İyiyim," dedim zorlukla.

Burada ne halt dönüyor böyle? diye bağırmak istiyordum.

Kadın Blake'e baktı ve "Kızımla yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

Blake ikimizi de uzun uzun süzerken aslında benim tavrımı ölçtüğünü biliyordum bu yüzden rahat davranmaya çalıştım. Sonunda eliyle bize gidebileceğimizi işaret etti.

"Kısa sürsün," dedi buyurgan bir tavırla. Sonra yüzüne bir kibarlık maskesi ekledi ve sanki gökten inmiş bir melek gibi bize baktı. "Sizin için hazırlık yaptık, eğlenceyi kaçırmanızı istemem."

Kadın, onun sesindeki buyurgan tonu fark ettiği için sinirlensede belli etmedi ve politik yapma bir gülümseme sundu. "Elbette, Efendi Nightingale."

Sonra beni bırakıp önden ilerlerken benim de onu takip etmem gerektiğini belli edercesine Gordion savaşçıları arkama konuşlandı.

Yürümeye başladım ama ayaklarım geri geri gitmek istiyordu. Arion ve Ardell'in yanından geçerken kardeşler Gordion Hanımı'na baktılar, nefret yüzlerinden açık açık okunuyordu.

Rhea onları görmedi bile ya da ilgilenmedi. Azametli yürüyüşü bir diyarın hanımı olduğunu belli ediyordu. Birlikte salondan ayrılırken herkes bize bakmayı sürdürüyordu, sonunda kapıda bekleyen ve savaş kıyafetlerini üzerinden çıkarmayan Remus bize koridorun biraz ötesindeki bir odaya kadar eşlik etti.

Onun da gözleri Gordion hanımının üzerindeydi, yara izi geçen kaşı çatıktı ve diğer savaşçıların da tetikte olmasını sağlayan bir gerilim yayıyordu. Rhea süzülür gibi yürürken odaya girdi ve ben de ardından girdiğimde Rem kapıyı kapattı. Gordion savaşçıları ve o dışarıda kalmıştı.

Gordion Hanımı, mumlarla aydınlatılmış deri koltukların bulunduğu odada biraz dolaştıktan sonra ilerleyip bir koltuğa oturdu ve bana baktı. Yüzündeki şefkatli ifadenin karış karış silindiği ana şahit oldum. Yüzü bir mermer gibi sertleşirken gözleri kısıldı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Omzumdan başlayan sürüngen bir his tüm bedenimi sardı. *Bir şeyler çok yanlış gidiyordu.*

Rhea bir elini koltuğun kenarına koydu ve rahat bir ifadeyle sırtını geriye yasladı. Şefkatli anne maskesi çıkmış, gerçekten Gordion Hanımı ortaya çıkmıştı.

"Şimdi sevgili kızım, benim iyi dinle çünkü tek seferde söyleyip lafı uzatmayacağım," dedi ipek bir sesle. Gözleri resmen gözlerimi deliyordu, elim ayağım titremeye başlamıştı fakat söyleyeceği hiçbir şey beni biraz sonra söylediği şey kadar hazırlıksız yakalayamazdı. Kelimeler dudaklarından bir çağlayan gibi aktı ve isteğini katışıksız bir öfkeyle bana ulaştırdı. Duyduğum şey kafamda o kadar çok yankılandı ki bir daha bir daha kulaklarımda duydum.

"Blake Nightingale'i öldürmeni istiyorum."

-

Benden size bir mesaj:

Daha yolun başındayız
xoxo Rise

Bölüm 12 : İmkansız Seçimler

Multimedia: Gordion Hanımı Rhea.

Tommee Profit- Fleurie : Undone

İyi okumalar*

-

Odada ağır bir sessizlik vardı.

Gordion Hanımı Rhea, yalnız kaldığımız an tek bir cümle söylemişti fakat etkisi o kadar büyüktü ki beynim kafatasımın içinde parçalanmış, kaslarım sıvılaşmış ve algım ne kadar kapanabilirse o kadar kapanmıştı. İnsani tüm fonksiyonlarım etkisiz hale gelmişti.

Titreşen mum ışıkları kadının yüzünde gölgeler oluştuyor, ona daha ciddi bir hava katıyordu. Bakışlarındaki keskinlik ise söylediğinde istekli ve net olduğunu vurguluyordu. Beyaz telli düz saçlarının üzerine yerleştirdiği tacı parıldıyor, bana kendi zamanımda olmadığımı ve monarşinin oluşturduğu bir düzenin ortasında kaldığımı tekrar hatırlatıyordu.

Benden Blake Nightingale'i öldürmemi istemişti.

Annesi kara büyüyle uğraşan cadıların lideri olan, güçlerinin sınırlarını dahi bilmediğim, kocaman bir diyarın Efendi'sini...

İmkânsız.

Rhea tepki vermemi beklerken bana bakmayı sürdürdü, koyu renk gözleri yüzümün her karesini inceledi. Ben onun benim gerçek prenses olmadığımı ele vermesini beklerken olaylar bambaşka bir boyuta gelmişti.

"Bu mümkün değil," dedim sesimi kullanabildiğime sevinerek zira ses tellerimin bile koptuğunu sanmıştım.

Deri koltuğun kenarında duran parmaklarını zarifçe hareket ettirdi ve koltuğa iki kere vurdu. Yanına oturmamı işaret ettiğini fark ettiğimde omuzlarım kasılmıştı, beni kapanına almaya çalışıyormuş gibi hissettim.

Eğer o kapana girersem üzerime kapanacaktı ve kaçış ihtimalim bu sefer çok daha ümitsiz olacaktı. Yine de başka çarem olmadığı için yavaş adımlarla ilerleyip koltuğa usulca oturdum. Çok yakın değildik fakat hafifçe uzansa bana dokunabilirdi. Gerildiğimi fark etmiş olacak ki elini çekip kucağına koydu.

"Gerçek prenses olmadığını öğrendiğinde Scathan Efendisi'nin ne yapacağını düşünüyorsun?"

Kısa bir an felce uğradım. Kızı olmadığımı elbette biliyordu, buna neden şaşırdığımı ben de anlamamıştım fakat herkes bana prenses demekle o kadar meşguldü ki o olmadığımı Ailis dışında biriyle konuşunca kendimi tuhaf hissettim. Gerçeği başkasından duymak dehşete düşmeme neden olmuştu.

Dudaklarım aralansada söyleyecek pek bir şeyim yoktu, bu yüzden onun konuşmasını bekledim.

"Talihsiz bir karışıklığı kendi lehime çevirmek istemem seni şaşırtmasın, ben bir diyarı yönetiyorum." Kırışıksız gergin bir yüzü olmasına rağmen gözleri yaşını ele veriyordu. Beni tartan bakışları gözlerimi buldu. "Fakat bundan sonra senin için karışık bir şey yok. Yapman gereken seçim aslında çok basit çünkü iki seçenek var: öl ya da öldür."

Bu diyara geldiğimden beri yapmaya çalıştığım şey zaten hayatta kalmaya çabalamaktı fakat ne kadar debelenirsem o kadar çamura batıyordum, nefes almam gittikçe zorlaşıyordu.

"Seni burada tutmaya devam edecek," dedi buradaki karmaşayı kendi lehine çevirmeyi detaylıca düşündüğü belli olan bir sesle. "Prenses'in Morian'a gitmesi benim için önem arz ediyordu fakat madem şu anki durum bu, belki de imkânsız bir şeyi başarabiliriz."

Sözlerini bitirmesini beklerken hareketsizdim. Yüzümden yaşadığım gerilim ve dehşet okunuyor olmalıydı. Kadın ise benim ne durumda olduğumla pek ilgilenmedi. Benim *kim* olduğumla da ilgilenmiyordu. Tamamen tek bir amaca odaklanmıştı.

"Kızım olmadığını söylediğimde benim için hiçbir sorun kalmaz, sana istediklerini yapabilirler. Scathan'ın Gordion'a karşı bir kozu kalmaz." Sonra çizgi halindeki dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi. "Lakin dediğimi yapmayı kabul edersen içeride gösterimize devam ederiz."

Koltuktan kalkıp ayağa dikildim, hareketsiz kalan kaslarım sonunda söylenenlere tepki veriyordu. Kalbim dörtnala koşmaya başlamıştı.

Ben

birini

öldüremezdim.

İstesem bile, bir diyarı yöneten büyülü bir varlığı asla öldüremezdim.

"Scathan İblisi'ni yok et. Ben de her nereden geldiysen seni oraya geri göndereyim."

Geri dönüş biletimin bu şekilde olacağını düşünmemiştim.

"Yapamam," dedim ölçülü bir sesle. Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Böyle bir şey mümkün değil. Bunu nasıl yapmamı bekliyorsunuz?"

Kadının dudağındaki kıvrım kayboldu ve gözlerini kaldırarak oturduğu yerden bana baktı. Fakat sanki o ayaktaydı da ben oturuyordum, duruşuyla bile üstünlük kuruyordu.

"Yanına bile yaklaşılmayan vahşi bir hayvanı nasıl gafil avlarsın?"

Aralık olan dudaklarımda bir cevap aradım ama uygun kelimeleri bulamadım, tek yaptığım nefes almak oldu.

Kadın ayağa kalktı, elleriyle buz mavisi uzun elbisesinin kırışmamış olan eteğini düzeltir gibi yaptı. Yay gibi kaşlarının altında gözleri sanki daha da koyulaşmıştı ve bana yaklaşarak kısık sesle sorusunun cevabını verdi.

"Güvenini kazanarak."

Puslanan zihnimde cirit atan cümlelerini yakalamak istedim fakat hepsi birer karmaşadan ibaretti. Blake Nightingale'in güvenini kazanmak mümkün müydü bilmiyorum fakat onu *öldürmem* mümkün değildi.

İmkânsız.

İmkânsız.

İMKÂNSIZ.

Çığlık atmak istiyordum.

"Seninle hoş sohbetimize devam etmek isterdim ama o kadar zamanımız yok," dedi Rhea sözlerini noktalayarak. "Efendi bizi bekliyor."

Çaresizlik kemiklerime sızdı, damarlarımda dolaştı ve beni canlı bir varlık gibi sarıp sarmaladı.

Bir şey söylemediğimi görünce kadın nefesini verdi. "Ne yazık," dedi sesindeki hayal kırıklığıyla.

Kapıya doğru yürürken midem çalkalanıyordu. Blöf yapmadığını biliyordum, onun için hiçbir önemim yoktu. Taht odasında benim kızı olmadığımı söylediğinde her ne olacaksa sadece bana olacaktı fakat aksini yaparsa eline Scathan Efendisi'nden kurtulmak için bir şans geçecekti.

Gerçekten talihsiz bir karışıklığı kendi lehine çeviriyordu. Bana bir seçenek sunduğunu söylerken beni aslında seçeneksiz bırakıyor, hayatta kalma içgüdüsüyle hareket edeceğimi ve teklifini kabul etmekten başka çarem olmadığını biliyordu.

Blake'in Gordion'a karşı nasıl planları vardı bilmiyorum fakat Rhea da boş durmuyordu ve bu çarpışmanın ortasında ilk yok olan ben olacaktım.

Kelimeleri zapt etmekte zorlanarak, "Tamam," dedim bir çırpıda. "Yapacağım." Sesim yüksek değil, sadece güçlü bir fısıltı gibi çıkmıştı. Gerçekten yapıp yapmayacağım hakkında düşünecek zamanım yoktu, şu an tek yapabileceğim şey vakit kazanmaktı.

Kadın durup bana omzunun üzerinden bir bakış attı. Dudaklarına biraz önceki kıvrım yine yerleşmişti, bu hesaplı bir gülümsemeydi. *Kabul edeceğimi biliyordu*. "Detayları sana iletirim."

"Nası..." Bana nasıl ileteceğini soracağım sırada kapı çalındı ve içeriden cevap gelmesini beklemeden açıldı.

Rem, bacaklarını iki yana açıp ellerini önünde kavuşturarak eşikte dikildi. "Efendi, sizi bekliyor."

Rhea, başını tekrar önüne çevirip ilgisini Remus'a yöneltti. "Cleise'in oğlu," dedi ona doğru birkaç adım atıp. "Bir Nightingale olmasına rağmen anneni severdim."

Rem'in annesinin Blake'in halası olduğunu biliyordum ama Rhea'nın onu tanıması ve sevdiğine dair söylemi dikkatimi çekmişti. Söylediğinde ciddi miydi yoksa kinaye mi yapıyordu, anlamamıştım.

Rem'in kaşı sanki mümkünmüş gibi daha da çatılırken yara izi buruştu. Belli ki kadın kinaye yapmıştı. "Efendi *Nightingale*, onu daha fazla bekletmemenizi buyurdu."

Nightingale ismini Rhea'yı rahatsız edecek en kilit kelime gibi zevkle söylemişti.

Kadın istifini bozmadı, arkasında kaldığım için yüzünü göremesem de omuzlarının vakur duruşu yerli yerindeydi. Yüzünde yapma kibar bir gülümseme olduğunu hayal etmeme gerek yoktu, emindim. Sesi de bunu ele veriyordu.

"Geriye tek bir Nightingale'in kalması ne yazık," dedi.

Bu imalı lafın üzerine Rem'in birbirine kavuşturduğu ellerindeki parmakların bile seğirdiğine emindim. Gözleri kısıldı fakat Gordion Hanımı'na bir tepki vermesi mümkün değildi, kast sistemi buna müsaade etmiyordu. Dişlerini sıktığını, çukurlaşan yanaklarından anladım.

Bir şey söylemek yerine kenara çekildi ve Rhea'ya bir an önce taht odasına gitmesi gerektiğini bu sefer hareketleriyle belli etti.

Gordion Hanımı, bir iki saniye daha ona baktıktan sonra süzülür gibi yürüyüşüyle önden ilerledi. Ben de isyan eden kaslarıma aldırmadan yürümek zorunda kaldım, odada biraz daha kalıp olanları sindirecek zamanım bile yoktu.

Rem ve Gordion savaşçıları eşliğinde tekrar taht odasına girdik. Rhea'nın peşisıra ilerlerken davetliler bizi izlediği için diken üzerindeydim ve her an ayağım takılıp düşecekmiş gibi hissediyordum.

Skedwaller kardeşler soluk renkli gözlerini ikimizin üzerine dikmişlerdi. Ardell daha ihtiyatlı görünsede Arion'ın gözleri eğer bir kılıç olsaydı Gordion Hanımı ve beni lime lime etmişti.

Gordion'la hiçbir ilgim olmamasına rağmen maruz kaldığım şeylere dayanma gücüm gittikçe azalıyordu. Üstelik işler şu an hiç olmadığı kadar çıkılmaz bir hal almıştı. İçimden bir ses, daha yaşayacaklarımın kıyısına bile gelmediğimi söylüyordu.

Bu kurguyu ele alan ben olsaydım zorla evlendirilmem ve nefretle doğan bir aşk yaşamam falan gerekiyordu fakat ben gelin olmak yerine uzaktan yakından alakam olmamasına rağmen suikastçı olmak üzereydim.

Üstelik ay ışığı ve gece karanlığıyla bezenmiş, ilahi bir varlık gibi görünen bu adama kötü ya da iyi herhangi bir duygu beslemek zordu. Ondan nefret etmiyordum. Ondan hoşlanmıyordum da. Sadece... Bilmiyorum. Onu yazmak isterken yaşamak henüz hiç kimsenin tarif edemeyeceği, hiçbir yazarın betimleyemeyeceği ve hiçbir şairin dizelere dökemeyeceği bir histi.

Tahta çok yaklaştığımızı fark ettiğimde ayaklarım geri geri gitmek istiyordu fakat Rhea durduğunda ben de yerimde sabit kalmaya çalıştım. Efendi'nin

gözleri ona odaklanmamıştı, dosdoğru benim gözlerime dikilmiş haldeydi. Yüz kaslarımdaki ufacık bir kımıldanıştan ya da gözlerimden geçip giden tek bir ifadeden bir şeyler anlayacakmış gibi hissediyordum.

"Kızımla hasret gidermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Efendi Nightingale," dedi Rhea.

Blake dirseğini tahtın koluna yaslamış, baş ve işaret parmağını birbirine sürtüyordu. Düşünceli bakışları benim üzerimdeydi. İçeride ne konuştuğumuzu mu anlamaya çalışıyordu yoksa aklında bambaşka bir şey mi vardı, bilmiyordum.

Sedna ise tahtın sırt kısmında tünemeye devam ederken sarı- yeşil gözleri kapalıydı, uyuyor gibi görünüyordu. Şu an onun sahip olduğu rahatlığa erişmek için nelerimi vermezdim.

Blake'in bakışları beni savunmasız bırakıp telaşlandırmak üzereydi, bu yüzden gözlerinden kaçınmaya çalıştım fakat ilgimin istemsizce çekildiği yer durumu çok da iyi bir hale getirmedi. Sanki bir mıknatısmış gibi bakışlarım direkt Gölge'ye çevrilmişti. Tahtın arkasında duruyordu.

Şu an beni kendine çekip pelerininin içindeki sıcaklığıyla tekrar güvende hissettirmesini, peçesinden dolayı nefesi yanağıma değmese bile yüzünün bana yakın olmasını ve başlığının gölgesinde kalan mat gözlerinin yüzümde dolaştığını belli belirsiz görebilmeyi isterdim.

Elim refleks olarak gerdanıma gittiğinde oradaki boşluk hissi tüm vücuduma yayıldı. Şeytan minaresini takamamıştım fakat şu an keşke boynumda olsaydı. Sanki panik atağı olan birinin yanında taşıdığı sakinleştirici antidepresan gibiydi.

Denize düşen yılana sarılırmış.

Gölge beni yakalayıp buraya getiren, kaçma girişimlerimi hep hüsranla sonuçlandıran kişiydi. Beni güvende hissettirmesi Blake'in çıkarlarına ters düşmeyeceği zamanlarda geçerliydi, bunu kendime sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordum. O, bu diyarda olan herkes gibi benim de Efendi'ye ait olduğumu söylemişti fakat bilmediği şey ben bu zamana bile ait değildim.

Gözlerimi tekrar tahta çevirdiğimde Blake'in odağının hâlâ bende olduğunu gördüm. Tek kaşı hafifçe havaya kalktı, birbirine sürttüğü parmakları durdu ve gözleri yeşil alevler gibi harlandı.

Gölge'ye istemsizce kayan o saniyelik bakışım bile içeriden geldiğimde yüzümde olan boş ifadeden daha çok ilgisini çekmişti, çünkü başı kara peçeli savaşçısına çevrildi.

"Gölge," dedi sükûnet dolu bir sesle. İçeride çalan hafif müziği bile bastıran bir sükûnet...

Kalbim arıza vermeye yüz tutmuş bir cihaz gibi tekledi.

"Gordion Hanımı ve savaşçılarına, kalacakları yere kadar eşlik edin." Sonra başını çevirip Rhea'ya baktı. "Bugün için eğlenceyi sonlandırıyorum. Yoldan geldiniz, dinlenin. Bir ihtiyacınız olduğunda temin edilecektir," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Kızınız gibi siz de konukseverliğimizi sonuna kadar kullanabilirsiniz."

Görünürde onun esiri ya da düşmanı değildik, konuğuyduk. Fakat o da kinayeli ses tonuyla belli ediyordu ki ben kesinlikle esirdim ve Rhea kesinlikle onun düşmanıydı.

Hem de onu öldürmemi isteyen bir düşman.

Hayır, bu sefer çığlık değil, deli gibi kahkaha atmak istiyordum.

Rhea, durduğu yerden Blake'i biraz daha süzdü, sonra teşekkür maiyetinde başını hafifçe eğdi. "Geceniz güzel olsun, Efendi." Bana dönüp yan bir bakış attığında, ben de gözlerimi ona çevirdim. Kahverengi gözleri sevgi dolu görünüyordu ve bu çok korkunçtu. "Senin de öyle, *kızım*."

"İyi geceler," diye mırıldandım. Şu an gerçek anneme iyi geceler dilemeyi çok isterdim ve bu istek içimin burulmasına sebep oldu. Onu çok özlemiştim.

Gölge tahtın yanından geçip bize doğru gelirken tepkisiz kalmaya ve ona bakmamaya çalıştım. Efendi'nin dikkatini tekrar çekmek istemiyordum.

Bizi teğet geçip taht odasının kapısına doğru ilerlediğinde Rhea'yla kahverengi tunikler giymiş zırhlı savaşçılarıyla etnik kıyafetli hizmetkârları peşinden ilerledi ve taht odasından ayrıldılar.

"Ben de..." dedim onların arkasından bakmayı bırakıp Blake'e dönerek. "Odama çekilebilir miyim?"

Daha çok işim vardı. Beyin fırtınası yapmak ya da odamın balkonundan atlamak arasında gidip gelmeyle uğraşacaktım.

Sedna gözlerini açıp bana baktığında, onunla Efendi'nin bakışlarını makul bir soğukkanlılıkla karşılamaya çalıştım. İki yılanın bakışları üzerimdeyken ne kadar soğukkanlı kalabilirsem tabii... Bir saatin tik takları kafamda çınlıyordu.

"Çekilebilirsin," dedi Blake elini hafifçe ileri sallayarak.

Ona kısa bir bakış attıktan sonra hiçbir şey söylemeden ya da hiçbir reverans hareketinde bulunmadan arkamı dönüp yürümeye başladım. Açıkçası şu anki yürüyüşümle taht odasını terk eden bir prensesten çok, sevmediği ders hocasından kurtulmak için amfiyi terk eden üniversite öğrencisi Ross'dum.

Elbisemin paçalarına takılıyor gibi olunca ellerimle eteğimi tuttum ve hızımı biraz daha arttırdım. Tam taht odasının kapısından geçtiğimde Blue beni karşıladı.

"Prenses..."

Ona öyle bir baktım ki ne olduğunu şaşırıp hemen lafını düzeltti.

"Ross, iyi misin?"

Tekrar hareketlendim. "Odama gitmem lazım."

Blue başını aşağı yukarı sallayarak bana eşlik etti ve merdivenleri tırmanıp odama doğru ilerledik. Kale büyük olduğu için yol bana zulüm gibi gelmişti. Sonunda kapıdan içeri girdiğimizde Blue'nun kapatmasına fırsat vermeden tuvalete girip içimde ne var ne yoksa çıkardım.

Blue, kustuğumu fark ettiğinde sesi telaşlı geliyordu. "Ross?"

Biraz daha kustum.

Lanet olsun bu diyara. Gordion'a da Scathan'a da!

Midemde hiçbir şey kalmadığına emin olduktan sonra Blue'nun koşarak yanıma getirdiği bir bardak suyla ağzımı çalkalayıp tükürdüm. Nefes nefese kalmıştım, başım deli gibi dönüyordu. Blue rengimin attığını fark ederek koluma girdi ve yatağa kadar yürümem için bana destek oldu.

Yumuşak ipekten yatak örtümün üzerine oturduğumda, Blue komodinin üzerindeki yağ kandillerini de yakıp zaten mumlarla aydınlanan odayı biraz daha ışıklandırdı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir kutu Xanax'a ihtiyacım var."

Blue anlam veremeyerek durdu. "O nedir?" dedi kafasının karıştığını belli edercesine kaşlarını çatarak.

Nefesimi verip sırt üstü yatağa uzandım. "Sakinleştirici etkisi olan bir ilaç," dedim antidepresanı anlatmaya çalışarak. "Himotep'in karışımları gibi düşün."

"Sakinleştirici etkisi olan karışımlar var ama Xanax'ı hiç duymamıştım."

"Benim geldiğim yere özel," dedim, konuşmaya hiç halim olmasada Blue'yla bu tür sohbetler etmek hoşuma gidiyordu.

"Neden böylesin?" dedi Blue. "Annenle karşılaşınca mutlu olursun sanmıştım. En azından her şey bir çözüme kavuşmak üzere. Efendi ve Gordion Hanımı anlaşırsa..."

"Anlaşırsa ne?" dedim başımı ona çevirerek. "Ne için anlaşacaklar? Efendi diyarları birleştirmek için bile olsa benimle evlenmeyecek, bir gelin istemediğini söyledi. Beni geri mi gönderecek? Hiç sanmıyorum çünkü bu her şeyin boşa gitmesine sebep olur. Ne olacak, Blue?"

Nemf'e bu şekilde çıkıştığım için suçluluk duydum. Sesimi daha makul bir tona getirirken nefesimi verdim. "Ben söyleyeyim; anlaşmalı da olsa diğer türlü de olsa, burada kalmaya devam edeceğim."

Ve o annem sandığın kaçık kadın, Efendi'ni öldürmemi istiyor.

"Belki de burada kalman kötü bir şey değildir."

Söylediği şeyle gözlerim yattığım yerden tekrar ona çevrildi. Yatağın başında dikilmiş, varlığı bile modern zamanda kabul edilmeyecek biri olarak bana bakıyordu. "Biliyorum burası senin toprakların değil fakat... Gordion'da seni hep bir odaya kapatmışlar. Burada daha şimdiden Efendi sana imtiyazlar tanıyor, belki de bir gün tamamen serbestçe dolaşmana izin verebilir. Belki Gordion'dakinden daha iyi bir hayat yaşarsın."

Ah, Blue.

"Anlamıyorsun," dedim derinden gelen bir sesle.

Her sabah yastığımın altında duran telefonumun ekranındaki saate bakmak için elimin oraya gittiğini, ayılmak için içtiğim kahvelerin yokluğunu çektiğimi, bir misvak çubuğuyla diş fırçalarken şarjlı diş fırçamı özlediğimi, takip ettiğim televizyon dizilerini merak ettiğimi ve en önemlisi annemi özlediğimi ona anlatamazdım.

"Sevdiğim hiçbir şey burada yok."

Özellikle her gün kitap yazmak için açtığım bilgisayarım.

Ve ağlamaya başladım.

Bir bebek gibi, hıçkıra hıçkıra gözyaşlarımı akıttığımda Blue paniklemişti. Yatağın başında bir o yana bir bu yana yürüyor, "Ah, ağlama, ben... Xanax yok ama gidip sana Himotep'in sakinleştirici karışımlarından getirebilirim," dedi ve resmen topukları poposuna vurarak odadan çıktı.

O gittiği anda daha çok bağıra bağıra ağlamaya başladım. Tüm olanlar gözyaşları eşliğinde içimden irin gibi akmaya başladı. Ben şimdi ne yapacaktım?

Rhea'nın teklifte sunduğu gibi gerçekten geri dönmeme yardım edip etmeyeceği hakkında bir fikrim yoktu, kadını tanımıyordum fakat emin olduğum tek şey verdiği görevi başarıp başarmamam onun için önemli değildi. Başarırsam, çok istediği bir şey gerçekleşecekti. Başarmazsam bir kaybı olmayacaktı.

Diğer yandan.. Kızı olmayan birine kızıymış gibi davrandığı ortaya çıkarsa Efendi kendisini aldattığı için Gordion'a savaş açabilirdi. Kadın bunu gerçekten göze alıyor muydu?

Biraz daha hıçkırdım.

Benim tüm bunları yaşamam değil, sadece yazmam gerekiyordu!

Nefesim ciğerlerime sıkışınca yataktan kalkıp balkon kapısına doğru yürümeye başladım. Hıçkırıklarım biraz olsun dinse de gözyaşlarım akıyordu. Damlaların tuzlu tadını aldım, tüm yüzüm sırılsıklam olmuştu. Balkon kapısını açtığımda içeri esen hava ıslak yüzümde buz gibi bir etki bıraktı ve en azından kendime gelmemi sağladı.

Yıldızlı gökyüzüne bakarken soluklarım hafifledi, Blake'in bahçelerinden gelen çiçek kokuları daha iyi hissettirdi. Siperlerde yanan meşale ışıklarının altında savaşçılar nöbet tutuyor, bugün yağmur olmadığı için ay ışığının güçlü parlaması sayesinde ilerideki tepeler bile görünüyordu. Andillar kasabasını seçemiyordum, kalenin en yüksek kubbesine çıksam görebilirdim.

Birkaç gün önce Blue sokağa çıkma yasağının kalktığını, ortalıkta hiç Supra görülmediğini söylemişti.

Tırabzanlara biraz daha yaklaşıp aşağı baktım. Gölge beni aşağı bakarken görse bir çarşafa ihtiyacım olup olmadığını sorardı. Bu aklıma geldiğinde dudaklarımdan güler gibi bir nefes çıktı. Başımı iki yana sallayıp bir kahkaha daha attım. İçimde biriken duyguların sesi bu sefer de kahkahalarımla yükseliyordu.

Bir an, aniden ve sarsıcı bir hisle kahkahalarım kesildi.

Birinin varlığını hissettim, aşağı bakmayı bırakıp başımı yukarı kaldırdım ve öylece durdum. "Gölge..." dedim refleksle. İsmi dudaklarımdan öyle hızlı firar etmişti ki kendim de duyduktan sonra ne dediğimi fark ettim.

Arkamdaki varlık bana iyice yaklaştığında üzerime doğru eğildiğini anladım ve peçesinin ardından gelen boğuk sesini duymayı bekledim fakat... Onun yerine nefesini kulağımın dibinde işittim.

Nefes...

Gölge'nin nefesini hissedemezdim.

"Benim," dedi, benliğimin özüne kadar titreten bir ses.

Blake.

Bedenim birden aşırı duyarlı hale geldi, tüm tüylerim diken diken oldu ve tırabzanlarda duran parmaklarım büküldü.

Taht odasından değil, bizzat ondan kaçmıştım. Olanları ifşalamayı reddeden gözlerime bakmaması için. Çünkü bakarsa dudaklarıma olmasa bile gözlerime her şeyi itiraf ettirebilirdi.

Akıl okuyamadığına emindim, böyle bir gücü olsa çoktan her şey ortaya çıkardı. Beni çözemiyordu, dikkatle izliyor ve bir çıkarımda bulunmak istiyordu fakat Efendi bile olsa bunu başaramazdı. Çünkü ben onun bildiği hiçbir toprak parçasından gelmiyordum.

Ama o zümrüt yeşili gözleri... Herkese her şeyi kendi hür iradesiyle itiraf ettirebilecek güce sahipti.

Ona Gölge dediğimi fark etmek ise şu an boğazıma sarılmış bir urgan var gibi hissettirmişti. Beni bu tırabzanlardan aşağı itebilir ve urganın ucunda sallandırabilirdi.

Arkamı dönüp yüzüne bakacak cesaretim yoktu, o da orada durup benim dönmemi bekleyecek biri değildi. Bu yüzden tam yanıma geldi, kafamı sağa çevirmesem de onu görebiliyordum. Uzun bedeni neredeyse bana dokunacak kadar yakınken tırabzanlardan manzaraya bakmaya başladı.

"Gölge," dedi üzerindeki tuniği kadar ipek bir gibi bir sesle. "Onun burada olmasını mı bekliyordun?"

Kelime dağarcığımı kaybetmiş gibi durdum, dudaklarımdan nefesim dışında hiçbir şey çıkmadı. Başını yana çevirip bana üstten bir bakış attığını fark ettiğimde, gözlerim siperlerdeki meşale ışıklarındaydı.

Gölge'nin odama gelmesi elbette uygun bir şey değildi, başının derde girip girmeyeceğini bilmiyordum. O yüzden sessiz kalmayı bırakmam gerekiyordu, bir şeyler söylemeliydim. Cesaretimi toplayıp başımı hafifçe çevirerek Blake'in yüzüne baktım.

Bu verdiğim en kötü kararlardan biriydi. Hoş, verdiğim bir tane iyi karar yoktu zaten.

Ay ışığı sanki gözlerinde parlıyordu. O kadar olağanüstüydü ki bir an gerçekten korkmadan ona bakmayı istedim. Bir sanat eserini inceler gibi incelemeyi.

Bir kalenin taş tırabzanlı balkonunda bir kralla duruyordum. Gökyüzündeki yıldızlar bile şu andan gözlerini alamayıp merakla bizi izliyor olabilirdi.

Kalbim matkap gibi göğüs kafesimi delerken nefesim asitmiş gibi boğazımı yaktı. "Ben sadece... Blue bana ilaç bulmaya gitti. Belki Gölge getirmiştir diye düşündüm." Başımı iki yana salladım, kelimeleri aksatmamak için uğraştım. "Bir kere bana ilaç getirmişti."

Blake bana üsten bakmaya devam etti, yüzümdeki yaşları inceledi. Burnum bile akmıştı, şu an elbisemin koluna silmem pek hoş bir hareket olmazdı o yüzden sümüklü bir çocuk gibi durmaya devam ettim.

Bana uzun gelen birkaç kalp atımı kadar geçen süreden sonra elini cebine atıp bir mendil çıkararak bana uzattı. Beyaz mendile bakarken bir harekette bulunmadım. Elimi bile kıpırdatsam yılana yem olacakmışım gibi hissediyordum. Bana kısa bir an daha baktıktan sonra yanıma doğru bir adım attı ve ben de ona doğru tamamıyla dönmek zorunda kaldım.

Mendili kaldırıp yanağımı silmeye başladığında donup kalmıştım.

Boyu uzun olduğu için başım geriye yatmış haldeydi, bembeyaz yüzü ve parlak gözleri o kadar yakındı ki gerçek olup olmadığını anlamak ister gibi parmağımı ona dokundurmak istedim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim, prenses. Fakat bu sefer gelen Gölge değil, benim."

"Hayal kırıklığına uğramadım," dedim güçlükle. "Bir önemi yok."

Sol yanağıma geçip orayı da silmeye başladı, dokunan şey bir bez parçası da olsa tüm kanım yüzüme toplanıyordu. Blake'in böyle bir şey yapması güzel miydi yoksa bu hareketinde de tehditkâr bir şeyler mi vardı, emin olamıyordum.

"Bir önemi yok mu?" Tek kaşı hafifçe kalkarken gözleri gözlerime dikildi.

Çok yakındı. Çok yanlıştı.

"Bunu neden sorguluyorsun?" dedim geriye doğru bir adım atıp etkisinden kurtulmaya çalışarak. Elindeki mendili indirip kolunu yana sarkıttı. "Burada benimle konuşan çok az kişi var, bunlar da maalesef beni kaçırmaları için gönderdiğin savaşçıların."

Başını hafifçe yana yatırdı, beni izlemeyi sürdürürken elindeki mendili taş tırabzanlara bıraktı. "Gölge'yle konuşabiliyor musun?" diye sordu bana doğru bir adım atıp. Ben ondan uzaklaştıkça bana yaklaşması beni daha çok ürpertiyordu.

"Gölge'nin insani duyguları olduğundan bile emin değilim," dedim. "Sadece senin için gerekli olduğum için birkaç kere hayatta kalmamı sağladı."

Cevaplarım onu tatmin etti mi, bilmiyorum. Dudaklarını büktü, başını aşağı yukarı hafifçe salladı ve gözlerini manzaraya çevirip etrafa kısa bir bakış attı. "Blue telaşla odandan çıkıp şifacının yolunu tuttuğunda bana denk geldi ve bir şeyler anlattı. Ona, sevdiğin hiçbir şeyin burada olmadığını söylemişsin."

Duraksadım.

Blake bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bana sevdiğin şeylerden birini söyle."

Beklenmedik sorusuyla afalladım. Kirpiklerimi kırpıştırarak dudaklarımı araladım fakat ona birini bile söylesem anlamayacaktı. "Önemi yok," dedim geçiştirerek. "Sadece ağlarken duygu yoğunluğuyla söylediğim bir şey."

Dikkatle bana bakarken keşke böyle bakmasa diye içimden dua etmeye başladım. "Lafımın ikiletilmesinden hoşlanmıyorum."

"Kimse lafını ikiletmediği için olabilir," dedim mırıldanarak. Blake tek kaşını biraz daha kaldırarak karşılık verince derin bir nefes verdim. "Ben... Yazmayı seviyorum." Bir bilgisayar olmayacağına göre, "Bir defter ve kalem olabilir," diye ekledim.

Beklediği şey bu olmayacak ki yüzünde belirgin bir merak ifadesi belirmişti. "Neler yazıyorsun?"

Ona her şeyi olduğu gibi anlatsam yüzünün alacağı şekli merak ediyordum ama bu işleri daha da beter bir hale getirirdi. "Kurgu oluşturuyorum. Yani... Kendi zihnimde oluşturduğum hayali karakterler ve olayları yazıyorum."

Blake'in bu bakışlarını diyardaki diğer kişiler görseler Efendi'den o kadar da korkmazlardı. Bana akli dengem yerinde mi onu çözmeye çalışıyor gibi baktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Kitaplar sadece büyüler ve şifa için kullanılır. Ya da geçmişte yaşanan gerçek olayları başkalarına aktarmak için."

Bir an kendimi bir cafede oturuyormuşuz da çok satan kitapları tartışıyormuşuz gibi hissettim. "Bana neyi sevdiğimi sordun, ben de söyledim. Bazen eğlenmek için hayali olayları okumak isteyenler olur. Gerçek dünyadan kaçmak için."

"Gerçek dünyadan kaçamazsın," dedi Blake. "Sen gözlerini kitap sayfalarına gömüp onu görmezden gelsen bile gerçeklik her an yanındadır."

"Bazen kısa bir kaçış bile iyidir. Özellikle gözlerimi kitap sayfalarına gömüp senin varlığını unuttuğum birkaç saat beni çok mutlu ederdi."

Cümlem aramıza koca bir buz sarkıtı gibi düşmüştü. Efendi'nin gözleri, tekrar yılanı Sedna gibi bakmaya başladı. Bana doğru yaklaşırken bu sefer sabit kalamadım, geri geri gittim. Sırtım taş tırabzana yaslandığında önümde durdu. Üzerime doğru eğilerek kollarını iki yanımdan tırabzanlara dayadı ve yüz yüze gelmemizi sağladı.

"Seni ağlatan benim varlığım mı?" diye sorarken balkona her çıktığımda yüzüme çarpan hava gibi taze ve soğuk nefesi yüzüme çarptı.

Dudaklarımı zar zor oynatarak konuştum, sesim nefes gibi çıktı. "Beni hapseden senin varlığın."

"Peki ya annenin varlığı?" Dudakları tehlikeli biçimde yüzüme yakındı. "Rhea'nın da seni bir odaya hapsettiğini biliyorum. Anne kız ilişkiniz hakkında bir çıkarımda bulunmak istesem," dedi gözleri yüzümde dolaşırken. "Bugün onu gördüğüne sevinmediğini söyleyebilirim."

Buz gibi bir dehşet damarlarımda dolaştı. Gözlerime bakıp bir şeyler çözmemesi için sakin kalmaya çalıştım.

"Fakat yine de onunla dönmek istiyorsun, öyle mi?"

Gordion'a dönmek istemiyordum. Rhea'yla gitmeme izin verse bile Rhea'nın beni buradan ayrıldığımız an öldürmeyeceği meçhuldü. Artık onun işine yaramazdım ve içimden bir ses, o kadının gözümün yaşına bakmayacağını söylüyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

Blake kıpırdamadı, sadece gözleri yüzümde dolaşmayı bırakıp gözlerime odaklandı. Kalbim atmıyor, bedenimde tek bir kas bile seğirmiyordu.

"Senden tek istediğim benimle kalman."

Bu öyle bir cümleydi ki...

Bulunduğumuz konumdan ve Blake'in ipek gibi yumuşak ses tonundan yıldızlar romantik bir cümle olduğunu ve benim onunla kalmamı istediğini sanırdı.

"Morian'a gelin gidersen Gordion ve Morian birleşir, bu sembolik birleşmeyi duyan diğer diyarlar da onlara katılabilir ve bana karşı güç toplarlar." Yanağıma dokunduğunda buzdan parmakları tenimi dondurdu. "Benimle kal."

Blake'e asla dile getirmeyeceğim, belki de itiraf edemeyeceğim cümleler o anın verdiği zayıflıktan olsa gerek zihnimde daha yüksek bir çığlıkla kendilerini belli etmeye başladılar. Fakat benim söyleyemiyor olmam, gözlerimin yeniden dolmasına engel olmadı.

Blake'in bakışlarındaki ifade değişirken "Prenses," dedi derinden gelen bir sesle sorgulayarak.

"Kalmak istediğim tek bir yer var," dediğimde sesim titriyordu. "Gitmek istediğim yerle aynı." Blake'in bakışları gözlerimden ayrılmadı. "Evime gitmek istiyorum. Kalmak istediğim tek yer sevdiğim insanların, tanıdığım yüzlerin bulunduğu yer. Evim..." Duraksadım, susmalıydım belki de ama dayanamayarak devam ettim.

"Söylenerek gittiğim üniversitem, her akşam uğradığım kütüphanem, sabahları uğradığım kahve dükkânı..." Aptal gibi mi görünüyor olmam hiç umurumda değildi. "Sürekli anahtarlarını unutan ev arkadaşım ve durmadan tartıştığım alt komşumu bile özlediğimi hissediyorum." Gözümden bir damla yaş aktı. "Sabahları gittiğim kahve dükkânının köşesindeki kedi için bile saatlerce üzülebilirim. Her sabah ona mamasını ben götürüyordum, eksik hissediyordur ve belki de ona bakmıyorlardır artık. Hepimizin hayatının rutinleri var, ben ise şu an dünyamın tersine döndüğünü hissediyorum."

Nefesimi verdiğimde Blake gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti, yeşil harelerinde şaşkınlığın izleri belirip kaybolmuştu.

"Nasıl?" diye sordum, dudaklarımı yavaşça hareket ettirerek. "Gerçeklerden kısa bir an uzaklaşmak nasıl hissettirdi?"

Kirpikleri kıpırdandı, gözleri dudaklarıma kısa bir an değip tekrar yukarı çıktı. Ne söylediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Yazdığım kitabımdan bir kesitti sadece," dedim duygu patlamamı ve gerçekleri kamufle ederek. "Hayal dünyam seni de içine almış gibi görünüyor, Efendi. Gerçeklerden kopmuş gibisin."

Kısa bir süre daha bana baktı, sonra doğrulduğunda yüzü yüzümden uzaklaşmış oldu. Böylece hafifçe soluğumu verebildim.

"İnan bana," dedi yeşil gözlerinde bir parıltı dolaşırken. Dudağı hafifçe kıvrılmıştı fakat manasını asla çözemezdim. "Beni gerçek dünyadan koparan hayal dünyan değil."

Kanım yanaklarıma hücum ederken bir şey söylemedim. Bugün zaten *çok şey* söylemiştim.

Sonra benden birkaç adım uzaklaştı ve balkon kapısına yöneldi. "Üzgünüm ama hiçbir yere gitmene müsaade edemem." Bana yan bir bakış attı, dudaklarındaki kıvrım daha çok belirginleşmişti. "Ve bundan sonra gerçeklerden kopmak istediğimde senden kitabını anlatmanı isteyeceğim, prenses."

Arkasını dönüp gittiğinde sırtımı tırabzanlara yasladım ve derin bir nefes verdim. Şu an bizi izleyen yıldızların bile elleri kalplerinde olmalıydı.

***

Geçmişe ya da geleceğe odaklananlar, şimdiki zamanı kaçırır derler. Her yeni gün umut doğurur, bir şeyleri değiştirmek için şanstır, lakin benim bir şeyleri değiştirmeye gücüm yeter miydi bir şansım var mıydı bilmiyorum.

Gün doğarken güneş ışıkları odaya süzülüyor, bana şimdiki zamanda kalmamı hatırlıyordu. Blue bana sakinleştirici bir karışım getirdiğinde hâlâ balkondaydım, yatağa yatıp karışımı içeceğimi söylediğimde ise zorla da olsa gitmişti ama amacım sadece yalnız kalmaktı. Karışımı içmemiştim.

Düşünceler yatağıma serilmiş çiviler gibiydi, uyumak bile istemiyordum. Bir yandan Efendi'yi öldürmemi isteyen ve geri dönmeme yardımcı olacağını söyleyen bir Hanım vardı, diğer tarafta ise hiçbir yere gitmeme müsaade etmeyeceğini söyleyen bir Efendi.

İmkânsızlıklar denizinde boğuluyordum ve bana can simidi atan yoktu. Tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Bomboş süzülüyordum. Bir yazar olarak bir şeyleri kurgulamak kolaydı fakat hayatın akışındayken kurgu zekâmı kullanamıyordum çünkü hayatımı oluşturan detaylar benim elimde değildi.

Kapım tıklatıldığında bakışlarımı oraya yönelttim ve gelene baktım.

Blue içeri girip bana baktığında hâlâ uyumamış olduğumu anladı ve sıkıntıyla dudaklarını büktü. Saçlarını yine örmüştü, üzerinde bu sefer tamamen yeşilden oluşan bir kumaş takım vardı. "Karışımı içmemişsin," dedi komodinin önüne gelerek.

"Sonraya kalsın," dedim ruh gibi bir sesle. "Yine ihtiyacım olur."

Sıkıntılı bir nefes eşliğinde arkamdaki kapıda dikildiğini anladığım hizmetlilere işaret verdi. Kızlar sessiz adımlarla odada dolaşıp hazırlanmam için gerekli olan şeyleri ayarladılar ve kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp odadan ayrıldılar.

Blue küveti hazırladı, içindeki suya beni mutlu edeceğini düşünerek ilk geldiğimde de yaptığı gibi Nemf özünü bırakarak güzel bir koku oluşmasını sağladı. Süzüldüğüm imkânsızlıklar denizinde Blue sadece küçük bir dal parçasıydı, tutunsam da yeterli gelmiyordu.

"Gordion Hanımı ve Efendi taht odasında," dedi. "Hazırlandığında seni bekliyorlar."

Başımla onayladım, bu toplantıdan kaçış yoktu. Eninde sonunda ikisiyle de aynı ortamda kalacaktım.

Banyodan sonra bana getirdiği domates, yeşillikler ve yumurtadan oluşan kahvaltı tabağını yemek yerine ekmeğin arasına peyniri koyup yedim. Bana göz ucuyla baksada tavırlarıma bir yorum yapmadı ve yemeğim bitince

üzerime ekru rengi çiçek işlemeli bir elbise giydirdi, gövdeme ise kahverengi bir korse bağladı. Saçlarımı şömine ateşinde ısıttığı maşayla dalgalandırdı, sonra kısa tutamımı yine inci bir tokayla tutturarak kamufle etti. Bu kız modern zamanda olsa, stilist olabilirdi. Beni hazırlarken zevk aldığını fark etmiştim.

Boynuma ilk defa incilerden yapılmış bir kolye taktığında, aynadan kendime baktım. Güzel ve geçmişe aitmiş gibi görünüyordum. "Gidelim," dedim aynada daha fazla kendime bakmak istemeyerek. Bu elbiseleri seviyordum ama kot pantolonlarımı da özlemiştim.

Odadan çıktık ve koridorları geçtik. Blue taht odasının önüne geldiğimizde birkaç adım geri çekildi, kapının önünde bekleyen Rem beni görünce kapıyı açtı ve geçmem için bekledi. Gordion savaşçılarından biri de kapının diğer tarafında duruyordu.

Hepsi beni izlerken soluğumu hafifçe verdim ve taht odasına girdim.

Büyük pencerelerden içeri sızan ışıklar odayı aydınlatırken babet ayakkabılarımın sert tabanları mermer zeminde ses çıkıyordu. Odanın en başına bir masa koyulmuştu ve bu masanın çevresinde ayakta dikilen Blake ve Rhea vardı.

Odanın sağ köşesinde Gölge ve Arion'ı gördüm. Sedna, tahtta oturuyordu. *Gerçek kraliçe diye buna denir.* Rhea yerine Sedna'yla pazarlık yapmayı yeğlerdim.

Sol köşede Gordion hizmetlilerinden ikisi ve bir savaşçı vardı. Onlardan biraz ayrı duran Ailis'i gördüğümde ise kaşlarım hafifçe havalandı. Kızıl saçlarını sıkı sıkı toplayıp topuz yapmıştı, üzerine ise yanındaki hizmetkarlar gibi etnik kıyafetlerden giymişti. Birbirimizi en son kasabada görmüştük ve konuşmamız gereken şeyler bir hayli birikmişti.

Gözlerimi tekrar masanın iki ucunda dikilen Efendi'yle Hanıma çevirdim ve yürümeye devam ettim. Masanın tam ortasına denk gelen yerde durduğumda ikisi de bana bakıyordu.

Rhea üzerine saçları gibi gümüş bir elbise giymişti, önünde parlak taşlardan yapılma işlemeler vardı. Düz saçına dünkü gibi bir taç takmıştı. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin çenesiyle çelik gibi bir iradeye sahipmiş gibi görünüyordu.

Fakat karşısındaki... Ah. Blake, ipek gibi pürüzsüzlükle dikenli bir çalı gibi görünmeyi nasıl başarıyordu, bilmiyorum. Üzerine siyah bir tunik giymişti, işlemeleri gözlerindeki zümrüt yeşilleriyle aynıydı. Siyah saçları parlak ve geriye doğru şekilliydi.

Başımı selam verir gibi eğdim. Gözlerim o esnada kısa bir an masaya takıldı, üzerinde haritalar vardı. Ben gelmeden önce nelerden bahsettiklerini merak etmiştim.

"Biz de seni bekliyorduk, prenses," dedi Blake.

"Akıbetimi öğrenmek için can atıyorum, Efendi." Sesim kibardı fakat yüzümdeki ifade öyle değildi. Rhea'ya bakmasamda kahverengi gözlerinin bir atmaca gibi üzerimde olduğunu fark edebiliyordum.

Kirpiklerimi kaldırıp tahtın solunda duran Gölge'ye bakmamak için kendimi zor tuttum.

Blake yeşil gözlerinde sinirlerimi bozan tatminkâr bir parıltıyla bana baktı. Her şey onun istediği gibi gidiyordu fakat aslında hiçbir şey istediği gibi değildi. Ben prenses değildim, Rhea'ya karşı hiçbir kozu yoktu.

"Efendi'ye Morian'la anlaşmamızı fesh ettiğimi söyledim lakin bir güvenceye ihtiyacı var," dedi Rhea akıbetimi kendisi söylemek isteyerek. Blake'in tatmin dolu gözlerinden o da rahatsız olmuş olmalıydı.

Anlaşma dediği benim düğünümdü.

Yani Leda'nın düğünü.

"Morian Efendisi kendisine başka bir gelin alana kadar sen burada kalacaksın."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Morian Efendisi'nin kendine ne zaman gelin alacağı belli mi?"

Blake, parmak ucunu masaya sürterek haritalara kısa bir göz gezdirdi. "Senden ne zaman vazgeçerse, o zaman." Sonra başını kaldırıp bana baktı. "Yani Gordion'dan..."

Benim *ben* olarak hiçbir önemimin olmadığı bir yerde yaşamanın berbatlığını yine hissettim. Tarih derslerindeki prenses ve kraliçelere acımaya başlamıştım.

"Ya sonsuza kadar vazgeçmezse?"

Elbette vazgeçerdi. Sonsuza kadar bekâr kalacak değildi fakat yine de bu soruyu sormak istedim.

Blake'in yeşil gözleri gözlerimi buldu. "Öyleyse sonsuza kadar burada kalırsın."

Boğazıma oturan yumru gibi çaresizliği yutkunarak geçirmeye çalıştım. Onlara belli etmek istemiyor, bir prenses gibi vakur durmaya çabalıyordum.

"Konuştuğumuz gibi; sınırlarımızdaki Gordion'un sebep olduğu kayıpları tetkik edip gerekeni yapacağım," dedi Rhea, Blake'e bakarak. Şimdi ikisi birbirlerine kilitlenmişlerdi. Rhea'nın gözleri sert olsada, Blake'in gözleri rahatlığını ele veriyordu.

"Lakin Prenses'e herhangi bir zarar gelirse, bu savaş demektir. Morian aramızda bir evlilik bağı olmasada bizden yana olur, bunu biliyorsun." Soluk tenli ellerini önünde kavuşturdu. "Diğer diyarları da yanımıza çekmek için elimden geleni yaparım. Tek kozun kızımın hayatta olması, Efendi. Bunu sakın unutma."

Harika. Sevgili *annem* Scathan Efendisini öldürebilmem için hayatta olmamı garantilemişti.

"Hafızam çok iyidir, Leydi Rhea," dedi Blake aynı rahat ifadeyle. Vücudu dik durduğu için daha uzun görünüyordu, tuniğindeki işlemeler göz rengini

daha da ortaya çıkarmıştı. Ellerini arkada kavuşturduğunda özgüvenini ve ortamda kendisi için bir tehdit hissetmediğini belli etti. "Sizin de öyle olmasını umuyorum."

Benim kim olduğumu unutma... Dudakları dile getirmese de gözleri kesinlikle bunu söylüyordu.

Onlar politik bir çerçevede atışırken benim bakışlarım yavaşça Gölge'ye kaydı. Gözlerini görememek sinirlerimi bozuyor, gidip başlığını açarak peçesini yüzünden sökme isteğiyle dolmama neden oluyordu.

Yanında duran Arion'ın gözlerinin de üzerimde olduğunu fark edince yüzümü masaya çevirdim. Gordionluları yok etmeye olan ilgisi şimdi bile yüzünden okunuyordu.

"Bu kadar yeterli," dedi Blake. "Bizi Gordion Hanımı'yla yalnız bırakın."

Ben duraksamıştım fakat emri alan herkes taht odasını terk etmek için hareketlendi. Gölge ve Arion, Gordionluların çıkmasını bekledikten sonra harekete geçtiler ve taht odasını terk ettiler. Ben ise hala ne yapmam gerektiğini bilmeden öylece duruyordum.

Blake başını çevirip bana baktı. "Annenden ayrılmak istemediğin belli prenses fakat vedalaşma vaktin geldi."

Gözlerimi kırpıştırdım. *Hemen gidiyor muydu?* Bakışlarım ona döndüğünde kahverengi gözleriyle gözlerim kesişti. *Sana detayları iletirim*, demişti fakat nasıl? Ona ne yapmam gerektiğini sorarcasına gözlerine bakmaya devam ettim.

Bakışları korkunç bir hızla yumuşadı ve bana kollarını kaldırarak yaklaştı. "Sağlıkla kal, sevgili kızım."

Blake'in odada kalmasına izin verdiği tek varlık olan Sedna'yla beraber bana baktığını hissederken rahat değildim fakat oyunu kuralına göre oynamaya çalıştım.

"Sağlıkla kal, *anne*," dedim. Kelime acı bir asit çıkmış gibi boğazımı yaktı, kötü bir tat bıraktı. Daha fazla ikisine de bakacak gücü kendimde bulamayarak arkamı döndüm ve adımlarım zeminde kayar gibi ilerledim.

Taht odasının kapısını benim için açacak biri yoktu. Demirden kulpunu tutup çektim, oldukça ağır gelmişti. Zorlanarak kapıyı açıp dışarı çıktığımda antrede beni bekleyen yüzleri gördüm.

Arion, Rem ve diğer tarafta Gordionlular. Blue ve *Gölge* aralarında yoktu.

Rem atılıp kapıyı benim yerime kapattığında ona teşekkür mırıldandım. Her ne kadar bana karşı çok sıcakkanlı olmasada, Arion gibi düşman kesilmiyordu.

Platin saçlı son hava bükücü ise gözlerini kısmış beni izliyordu. Beyaz keten gömleğinin yakaları ipliydi, altında koyu kahve deri bir pantolon vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Zorbalık yapmak için mi bekliyorsun?" dedim ikimiz de uzun süre birbirimize bakınca.

Arion dudaklarını büktü. "Bugün nefret duygumun bile önüne geçen bir üzüntü yaşıyorum," dedi. "Ailenle beraber burayı terk etmeyecek olman beni kahrediyor."

Gordionlular kendilerine gelen taşı sert bir ifadeyle karşıladılar ve dikleştiler. Arion ve Rem'den irilerdi, saçları neredeyse saç derileri görünecek kadar kısaydı. Scathanlılar gibi büyü güçleri var mıydı bilmiyordum.

Ailis ise diğer iki hizmetli kızla duruyordu.

"Senin akıbetin?" diye sordum ortamdaki gerilimi tamamen es geçerek.

Ailis'in gözleri kısa bir an etrafta dolaştı, bizi izleyenler olmasa neler konuşacaktı bilmiyorum fakat, "Henüz bilmiyorum," diyerek kısa bir cevap verdi.

"Efendi sizi bahçeye çıkarmamı söyledi, prenses," dedi Rem araya girerek. "Gidelim."

Kaşlarımı hafifçe çatarak ona baktım. Neden bahçeye çıkarılmamı söylemişti ki? Yine benimle bir konuşma mı yapacaktı?

Rem ince uzun bedeniyle önüme geçip yürümem için bana psikolojik baskı yaptığında nefesimi verdim ve Ailis'e son kez baktıktan sonra yürümeye başladım. O da buradan giderse kim olduğumu bilen tek kişiyi de kaybedecektim.

Omuzlarım düşük, sırtımda on ton yük varmış gibi yürümeye başlamıştım. Her gece buradan kurtulmak için Morian Efendisi'ne bir gelin yollaması için Tanrı'ya dua edecektim.

Bahçeye açılan kemerli girişe geldiğimizde Blue yanımızda belirdi. "Ah geldim," dedi elinde tahta bir tabak tutarken. Üzerindeki kurutulmuş etlere bakarken kafam karışmıştı. "İşte, getirdim."

"Bunlar ne?" diye sorduğumda Rem cebinden çıkardığı rulo halindeki küçük, sert ağaç kavuğundan yapılmış kâğıdı bana uzattı.

"Bahçeye çıkın ve notu okuyun, prenses," dedi. "Bunlarla ne yapmanız gerektiğini o zaman anlarsınız."

Bana dünyanın en zor tekerlemesini söylemiş gibi suratına baktım.

Blue elindeki tabağı bana uzatırken yüzünde yanaklarını pembeleştiren bir ifade vardı. Kaşlarım bitişik, aklım karışıktı. Kuru etleri elinden aldım ve onlara bakmayı sürdürürken bahçeye yürümeye başladım.

Sonunda kemerli kapıdan geçip bahçeye çıktığımda bir süre daha yürüdüm ve havuzun mermer sütununa tabağı koyup nota baktım. Üzerinde yılan olan damgası Blake'in yazdığını gösteriyordu.

Parmaklarımın titremesini bastıramadan küçük rulo kâğıdı açmaya koyuldum. İçindeki notu okurken yüz ifadem kafa karışıklığından şaşkınlığa gitmiş olmalıydı.

Prenses,

Üniversite, kahve dükkânı ve kütüphane gibi anlamını bilmediğim şeyleri sana temin edemem. Bana hayal dünyanı biraz daha açman gerekiyor.

Fakat bazılarını gerçekleştirmeye çalışabilirim. Artık senden her sabah mama bekleyen kahve dükkânının köşesindeki kedi değil, isimlerini verdiğin dört tane yavru Charon.

Joe. William. Jack. Averell.

Sana ihtiyaçları var. Onlara kendilerini eksik hissettirmemen dileğiyle.

Blake Nightingale.

Kalbimde tuhaf bir sıkışma oldu, farkındalık sırtımdan aşağı bir şeyler yürüyormuş gibi omurgam boyunca ilerledi.

Sabahları gittiğim kahve dükkânının köşesindeki kedi için bile saatlerce üzülebilirim. Her sabah ona mamasını ben götürüyordum, eksik hissediyordur ve belki de ona bakmıyorlardır şu an. Hepimizin hayatının rutinleri var, ben ise şu an dünyamın tersinde yaşıyor gibiyim.

Her kelimemi hatırlıyordu. Üniversite, kahve dükkânı ve kütüphaneyi eksiksiz yazmıştı, Charonlara verdiğim Daltonların isimleri bile hafızasındaydı.

Gordion Hanımı'na hafızasının iyi olduğunu söylerken *kesinlikle* doğru söylüyordu.

O an pıtır pıtır sesler duymaya başladım, küçük ciyaklaşmalar vardı ve yavru Charonlar koşturarak bana doğru gelmeye başladı. İrkilip kaçmak üzereyken birden benim vereceğim mamaya muhtaç olan dört bebekten korktuğum için kendimi suçlu hissettim.

Blake'in evcil hayvanları oldukça ilgi çekiciydi. Bir yavru kedi yerine boynuzlu vaşakları beslediğime inanamıyordum.

Tahta tabağı alıp içindeki etleri tutarak ayağımın dibinde zıplamaya başlayan yavruların önüne koyarken dudaklarımda bir kıvrım belirdi ve o kıvrım bir kıvılcım gibi büyüyüp kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Joe, uzun boynuzlarıyla daha çok mama vermem için elbisemin üzerinden bacaklarımı dürttü. Gülerek başımı iki yana sallayıp ona bir ufak parça daha verdim.

O an bahçede beliren başka bir ses duydum, hızlı adım sesleriydi. Arkamı döndüğümde kime ait olduğunu görmem uzun sürmedi çünkü küçük beden anında yanımda bitmişti.

Rem'in kardeşi. Adı neydi? Ah evet, Wren.

Omuzlarına gelen siyah saçları çok koşmuş olacak ki terden ıslanmış, yanakları ise al al olmuştu. Çatık kaşları bize bakarken, "Charonları sen mi besliyorsun?" diye sordu. "Prensesler böyle şeyler yaparlar mı?"

Ses tonu inceydi, kelimeleri bazen yayıyordu. Tüm bu çocuksu özellikleri onu çatık kaşlarına rağmen oldukça tatlı kılıyordu.

"Prenseslerin neler yapacağını tahmin edemezsin," dedim elimdeki tabaktan bir eti ona uzatarak.

Ete baktı, sonra minik parmaklarıyla tutup kendisine doğru koşan Averell'e fırlattı. Yavru, yemeği havada kapmıştı. Boynuzlarını sevinçle bir o yana bir bu yana salladı, bu fırlatma oyununu sevmiş olmalıydı.

"Ata da binerler mi?" diye sordu çocuk.

En son Blake'e ata binmek için yalvarışını hatırladım, en sevdiği aktivite olmalıydı. "Binebilirler fakat ben hiç tek başıma ata binmedim," dedim dudaklarımı kıvırarak.

Çocuk zıplamaya başladı, yerinde duramıyor gibi görünüyordu. Yavru Charonlardan daha hareketliydi.

"Sana benim bindiğim atı göstermemi ister misin?" dedi. "Belki bir gün sen de benim atıma tek başına binersin."

Kaşlarım havaya kalktı, çok hevesli görünüyordu. "Charonları beslemeyi bitirip atını görmeye gidebiliriz," dediğimde çatık kaşları düzeldi, abisine benzeyen siması yumuşadı. Hoşuna gitmişti.

Birlikte yavruları biraz daha besledik, sonra Wren hoplayıp zıplayarak bahçeden atların olduğu ahıra giden bir yola doğru beni çekiştirdi ve kale duvarlarını içeriden değil dışarıdan geçmeye başladık.

Kalenin görmediğim kanatlarına geldiğimizde, belki de yaptığımın yanlış olduğunu düşündüm. Efendi sadece Charonları beslemem için bahçeye çıkmama müsaade etmişti. Yokluğum soruna neden olabilirdi.

Ben rahatsızca dönüp dönmemeyi düşünürken çocuk durmadan konuşuyordu. "İşte bak, ahır orada. Gel," dedi. "Fırtına benim atım. Atların en güzeli, en hızlısı ve en güçlüsü."

Ahıra girdiğimizde saman ve at kokusu burnuma dolmuştu, Wren hiç vakit kaybetmeden bir bölmeye koşturdu. "İşte bu Fırtına."

İlerleyip bölmenin açık üst kapağından görünen ata baktım. Daha doğrusu *taya*. *En güzel, en hızlı ve en güçlü* yavru bir at.

Sırıtmaya başladığımda Wren'in kaşları çatılır gibi oldu. "Atımı beğenmedin mi?"

"Hayır, hayır," dedim taya doğru ilerleyip burnuna dokunarak. "Bir gün atına binmeyi çok isterim fakat ben onun için biraz ağır olabilirim."

"O zaman atların ikinci en güzeli, en hızlısı ve en güçlüsüne binmek ister misin?" dedi bana gelip kocaman bir canavardan bahsediyormuş gibi. "Blake amcam kendi atının daha iyi olduğunu söylese de bence Gölge'nin atı Gölge daha iyi." Kıkırdadı.

Gölge'nin atına birçok kere binmiştim, yanımda Gölge'yle...

Vücudumda bir kıpırdanma olunca silkelendim.

"Gölge atına Gölge ismini mi koymuş?" Kaşlarım havaya daha çok kalkmıştı.

"Hayır, ben koydum," dedi çocuk omuz silkerek. "Benden başka kimse atlara isim koymuyor." Sonra yüzünde hınzır bir ifade belirdi. "Blake amcamın atının adı da, Pamuk."

Birkaç saniye duraksadım, sonra öyle gür bir kahkaha attım ki buraya geldiğimden beri attığım tek güçlü ve gerçek kahkahaydı.

Yılanı Sednayla birlikte tahtında oturan ve bir diyarı titreten Blake Nightingale'in atının adını çok güzel düşünmüştü. "Harika," dedim. "Bu konuda çok başarılısın."

O sırada Wren'in bakışları ahırın girişine kaydı ve heyecanla hoplamaya başladı. "İşte geldi! Geldi! Ata bineceğiz, değil mi Gölge? Bineceğiz, değil mi?"

Yanına koştuğu kara peçeliye bakarken gülümsemem yavaş yavaş kayboldu, nabzım boğazımda atmaya başlamıştı. Kapı girişinde duruyordu. Yanına gelip zıplayan Wren'e eğilerek bir şey söyledi, çocuk bana dönüp kısa bir bakış attıktan sonra aynı heyecanla koşturarak ahırdan çıktı.

Tanrım.

Baş başa kaldığımızı fark edince atların olduğu bölmeye girip biri tarafından tekmelenmeyi dilemeden olduğum yerde durmaya çalıştım.

Gölge yavaş adımlarla bana yaklaşıyordu. Bacaklarını saran siyah pantolonu, siyah uzun kumaş pelerini ve peçesiyle başlığı yerli yerindeydi. Ayağındaki çizmeler yerlere saçılmış bazı saman parçalarını ezerken iyice dibime geldi.

Açık kapıdan içeri ışık süzülse de başlığının altında kalan gözlerini yeteri kadar aydınlatmıyordu. Mat birer demir parçaları gibilerdi.

"Seni görmek ne güzel," dedim dudaklarıma yayvan bir tebessüm yerleştirerek.

"Kaçma girişimlerinin son bulduğunu sanmıştım."

Peçesinin ardından gelen sesi özlediğimi fark ettiğimde karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. *Saçmalıyorsun, Ross* dedim kendi kendime. *Ne olduğunu bile bilmediğin bir varlıktan bahsediyoruz.*

"Kaçma gibi bir planım yok. Artık *Efendi'yle* kalmayı istiyorum."

Seninle değil.

Söylediğimi nasıl bir ifadeyle karşıladığını bilmiyordum, eldivenli eliyle Wren'in tayına dokundu. "Tek başına ata binmeyi öğrensen başına ne gibi belalar açabileceğini tahmin edemiyorum."

"Atla ne kadar hızlı olursam olayım, *Gölge* ve *Pamuk'la* beni yakalarsınız," dedim dudaklarımı bükerek. "O yüzden boşa çabalamaya gerek yok."

Wren'in koyduğu isimlerle kinaye yaptığımda bakışları bana çevrildi. Eğer yüz mimiklerini tam anlamıyla görebilseydim, belki de hakkında bir şeyler düşünebilirdim. Öylece dümdüz bakıyormuş gibi geliyordu.

Eldivenli eli birden boynuma doğru uzandığında irkilir gibi oldum, nefesim kesildi. Tepkime kısa bir an duraksadıktan sonra eldiveninin derisi boynumdaki inci kolyeye dokundu.

"Bir gün o ata binip buradan çok uzaklaşmaya karar verirsen şeytan minaresini taktığına emin ol."

Kaçmak istesem bile başım belaya girerse beni kurtaracağını ima etmesi göğsümden aşağı bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. İşler o kadar çıkılmaz bir noktadaydı ki... Hayatım gölgelere karışıyor, zümrüt yeşili bir ateşle aydınlandığında ise beni hazırlıksız yakalıyordu.

Efendisini öldürüp buradan kaçamazdım. Rhea bana yardım edeceğini söylüyordu ama beni Gölge ve diğer savaşçılardan kurtaramazdı.

Boynumdaki inciye dokunan eli tenime değmese de sanki boğazıma sarılıyormuş gibi hissettiriyordu. Kalbim bir haindi, beni göğüs kafesimi parçalamakla tehdit ediyordu.

Birden elim onun eldivenli eline dokundu ve donup kaldığını fark ettim.

Beni de alıp kara peçesinin ve siyah kumaşlarının ardına saklamasını istiyordum. Üzerimdeki yüklerin altında ezilmek üzereydim ve beni çekip çıkarması için onun elini tuttum. İlk defa ona karşı duygu yoğunluğu olan sesle bir soru sordum ve bunun ikimizin de uzun süre aklından çıkmayacağına emindim.

"Gün gelip kaçmam gereken kişi sen olursan, kurtulmak için yine de şeytan minaresini çalmalı mıyım?"

-

Yorumlarınızı bekliyorummm.

Görüşürüz Zamansızlar :*

Bölüm 13 : Özgür Ruh

Lütfen bol bol yorum yapın öylesi daha eğlenceli oluyor. İyi okumalar:*

Şarkılar :
Bryan Adams- You Can't Take Me
Tommee Profitt, Jung Youth- Only One King

Asla pes etmeyeceğim, asla pes etmeyeceğim hayır
Beni alamazsın, ben özgürüm.

-

Gölge, dünyanın tüm renklerini hızla yok etmişti.

Ona sorduğum son sorudan beri kara bir deliğin içine çekilmiş gibiydik. İçinde bulunduğumuz an bozulmasın diye nefes bile almıyordum.

Kelimeler aklımın süzgecinden geçmeden bir an dudaklarımdan fırlamıştı. Şimdi ise sessizlik uzuyordu. Tenine dokunmasamda elinin taş kesildiğini fark edebiliyordum. Ahırdaki atlar bile hafif kişnemelerini ve nefes seslerini bırakmış, bizi dinlemeye başlamıştı.

Gerçeklere bir an gözlerimi kapatmak, kitap yazarken olduğu gibi anı yaşamak istemiştim. Gölge benim kitap karakterim olsaydı onu yazarken ne kadar zorlanacağımı düşündüm. Gizemi o kadar büyüktü ki içinde kaybolabilirdim.

Cevap vermeyeceğine emindim, kara peçesinin ardından dudaklarının şeklini bilmesem de onları aralayıp çok az konuşurdu. Bana ne zaman bu kadar yakın olsa ani bir atakla o siyah kumaştan kurtulabilsem ve yüzünü açığa çıkarsam diye düşünüyordum fakat buna izin vermeyeceğini biliyordum. Şans eseri görebilsem bile sonuçları ne olurdu bilmiyordum. Kendisini herkesten gizlemesinin bir sebebi olmalıydı ve bu sebep beni aşıyordu.

Eli kıpırdandı ve onun siyah peçesine odaklanmış gözlerimi fark etmiş olacak ki deri eldivenli tek parmağını benim çeneme yerleştirdi. Bir yandan parmaklarım eldivenlerine gömüldüğü için benim elim de onunla birlikte hareket etmişti. Yüzümü kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı.

Yakından bile tam anlamıyla göremediğim gözlerine. Başlığının karanlığına karışmış, mat metal parçalarına. Kaşları bile görünmüyordu.

"Belki de..." dedi peçesinin ardından gelen derin sesiyle. "Benden kaçarken bile kendini sadece bana ulaşmak isterken bulursun."

Söylediği şeyle birlikte daldığım karanlık dehlizden çıktım ve kanım yüzüme hücum etti. Kalbim bir tepki verip teklerken boğazımdaki nabız da ona ayak uydurmuş, sarsıcı darbeler indiriyordu.

Benim bu dünyaya ait olmadığımı bilmiyordu. Eğer gidebilirsem ne ben ona ulaşabilirdim ne o bana, bunu bilmiyordu. Benim Prenses Leda olmadığımı bilmiyordu.

Blake Nightingale için Leda çok önemliydi. Gölge için ise sadece ben önemli olsam da buraya ait olmadığım için hiçbir önemi yoktu. Kendi dünyama gitmek zorundaydım.

Bu zamanda kalsam bile işler bizim için yolunda gitmezdi. Gordion Hanımı benden Efendi'yi öldürmemi istemişti ve beni ele vermemesinin tek nedeni buydu. Efendi'yi öldürürsem mutlak itaat ettiği liderini yok ettiğim için Gölge beni öldürmek zorunda kalırdı, bunu yapmazsam da prenses olmadığım ortaya çıkardı ve Blake onu aldattığımız için Gordion'a ibret olsun diye beni öldürürdü.

Bu hikâyenin sonu hep bir kişi için kötü bitiyordu, o da bendim.

Ne güzel hikâye ama...

O an içimde biriken tüm duygular susuz kalan bir çiçek gibi soldu, kuru yaprakları yere döküldü ve hissizleştim. Olması gereken buydu, artık böyle devam etmeliydim.

Benliğimin en duyarlı yanına ulaşmaya çalıştım ve onu dürtüp harekete geçerek Gölge'den bir adım uzaklaştım. Eldivenli elini bıraktığım için onun da çenemde duran parmakları geri çekildi ve kolunu yana indirdi.

"Nesin sen?" diye sordum birden. "Neden peçenin ardına gizleniyorsun?"

Gölge, elleri iki yanına düşerken öylece bana baktı. "Peçemin ardına neden gizlendiğimin bilinmesini isteseydim," dedi boğuk sesiyle. "Peçe takmama gerek kalmazdı."

Ben ikna oldum.

Fakat içimdeki meraklı taraf ikna değildi.

"Zekice bir cevap." Nefesimi verdim. "Fakat senin de güçlerin... Yani büyün olduğunu biliyorum. O yaptığın büyüydü, değil mi? Handa kaldığımızda beni için için yaktın, neredeyse organlarımın kavrulacağını sandım."

Gölge'yle ilgili bir şeyleri daha çok irdelemeye başlamıştım ama hakkında hiçbir şeyden emin değildim, sonuçta burada güçleri olan birçok canlı görmüş ve duymuştum. Birini felç edebilen ve görünmez iplerle bağlayan Nemfler, yaramı iyileştiren deniz kızı görünümlü Naiadlar, şarkılarıyla insanı büyüleyen dağ ruhları Pareheler...

"Büyüydü," dedi Gölge düşüncemi doğrulayarak.

"O zaman sen... Sen de bir Dewin'sin, öyle değil mi?"

Onu merak etmem hoşuna gitmemiş gibi omuzlarını dikleştirdi fakat sorumdan da kaçmadı. "Kim bilir?" dedi sanki uzaklardan gelen bir tınıyla. "Başka güçlerim olup olmadığını bilmek istiyorsan beni yine o günkü gibi kızdırmayı deneyebilirsin."

Meydan okumak isteyerek gözlerimi kıstım fakat bu ne olduğu belirsiz varlığı kızdırıp yine organlarımla barbekü partisi vermesini istemiyordum. "Ne olduğun ve güçlerin umrumda bile değil."

Benim huysuzlandığımı hisseden atlar bile bölmelerinde hareketlendi, gösterinin bittiğini onlar da fark etmişti. Bize yakın olan Wren'in tayı

Fırtına burnundan usulca nefes verdi.

O an içeri doğru koşan Wren'i fark edince Fırtına'nın onu benden önce hissettiğini anladım. "Geldim, geldim!" dedi üzerine siyah bir pelerin giymiş halde gelerek. Başlığını da kafasına takmıştı. Tek eksiği bir peçeydi. "Gölge'ye binmeye hazırım."

Bakışlarım küçük çocuktayken Gölge'nin kısa bir an daha beni izlediğini fark ettim fakat ben ilgimi ona yöneltemeden o ilgisini benden çekti ve çocuğa baktı. Demek ki Wren'i üstünü değiştirmesi için yollayarak bizim yalnız kalmamızı sağlamıştı.

"Sen de binecek misin, Prenses?"

Wren'in sorusuna suratımda alaycı bir ifadeyle cevap verdim. "Hayır, Wren, Gölge'ye binmek istemiyorum."

Yaptığım kelime oyunu edepsizceydi, bir prensese hiç yakışmıyordu fakat Scathan'lılar hazır olsun... Kalede bir Gordion Prenses'i değil, Boston'dan gelen Rossanna Camborne vardı.

Gölge başını çevirip bana baktı, gözlerini tam göremesemde karanlığın içinde kalan irislerine bakarken suratıma yapma bir tebessüm yerleştirdim. Eğer yüzü açıkta kalsaydı belki de hatlarında bir meydan okumanın izlerini seçebilirdim.

O an kendi tuzağıma düşmüştüm.

Gölge'nin eldivenli ellerinin boynumdaki kolyeye değil, daha başka yerlerime dokunduğunu hayal etme gafletine düştüm. Teninden değil eldiveninden bile etkilenmem saçmalık ötesiydi.

Buraya geldiğimden beri cinsel dürtülerimi tamamen unutmuştum, daha doğrusu onları fark bile edecek zamanım olmamıştı. Şimdi anlıkta olsa böyle bir düşüncenin filizlenmesi irkilmeme neden oldu. Yüzümdeki gülümseme hafifçe solarken onun peçesinin altındaki dudaklarında bir kıvrım oluştuğuna yemin edebilirdim.

Neyse ki ilgisini daha fazla üzerimde tutmadı. Bir bölmeye giderek kapısını açtı ve siyah atını dizginlerinden tutup dışarı çıkardı. At hafifçe toynaklarını yere vurup nefesini gürültüyle verirken Wren büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Gölge ilerleyip bir bölmeye daha gitti ve oranın kapısını açarak bir at daha çıkardı.

Parlak kahverengi tüyleri olan yelesi diğer tüm atlardan daha uzun ve güzel bir kısrağı çıkardığında ona bakıyordum. Kısrağın eyerini düzeltti, kemerini kontrol etti ve siyah atın yanına bıraktıktan sonra bana doğru yürümeye başladı.

Wren'in abisine benzeyen keskin gözleri bile merakla yuvarlaklaşmıştı, benim gözlerimin de ondan farkı olduğunu sanmıyordum. Ne yapıyordu bu?

Sorumun cevabını öğrenmem uzun sürmedi. Birden beni kolumdan yakalayıp bir iki adım öne çekti ve kahverengi ata yaklaştırdı. Sonra belimden tutarak beni ata bindirdiğinde ufak bir çığlıkla atın dizginlerini yakaladım ve sabit durmaya çalıştım.

"Manyak adam!" dedim nefes nefese. "Ata binmek istediğimi kim söyledi? Ayrıca biraz kibar olsana!"

Wren, ağzı hafifçe açılmış durduğu yerden bana bakıyordu. Buradan daha küçük görünüyordu ve üzerindeki başlıklı pelerin gülünç görünmesine neden oluyordu. "O ne dedi, Gölge?" dedi kafası karışmış bir şekilde. "Manyak ne demek?"

Hakaret ettiğimi anlayan Gölge çocuğa bir şey söylemedi fakat başlığının altından bana ters ters baktığını fark edebiliyordum. Çocuğun yanında hem hakaret etmiştim hem de anlamadığı kelimeleri söylüyordum. Hatayı ben yaptığım için düzeltmesi de bana düşmüştü. "Çılgın demek!"

Wren kaşlarını hafifçe çattı. Gölge daha fazla düşünmesini engellemek ister gibi onun belinden yakalayıp ata bindirdiğinde çocukta en az benim kadar hazırlıksız yakalanmıştı fakat tek fark o bundan hoşlanmıştı. Küçük kıkırtıları ahırı doldurdu.

Gölge kendisi de ata binip Wren'i kendine çekti, sonra atını benim kısrağımın yanına iyice yaklaştırdı. "Bu şekilde tut," dedi atın dizginlerini tutuş şeklini göstererek. "Sanki ayaktaymışsın gibi dik dur. Fazla yüklenme, yavaş yavaş ilerleyeceğiz. Ayaklarını şu şekilde hafifçe vurarak," derken çizmelerine bakmamı işaret etti. "Hareket etmesini sağla."

Üzerimde elbise varken bacaklarımı iki yana açarak ata binmiştim, neyse ki bu elbiselerin altına giydiğimiz içlik uzundu ve bir tayt gibi baldırlarımı koruyordu. Elbisemin etekleri iki yandan sarkarken ayaklarımı eyere yerleştirdim ve ata topuğumla hafifçe dokunarak hareket etmesini komut verdim.

At yavaşça toynaklarını yere vurarak yürümeye başladığında heyecandan kalbim dörtnala giderek bizi geçti. Ellerim terliyordu. Ailis'le kaçma girişimimizde at sürmeyi bilmediği için neredeyse ölüyorduk, düşüp boynumuzu kırmamamız bir mucizeydi.

Ahırın açık kapısından çıktığımızda temiz hava yüzüme çarptı, yüksekte olduğum için kendimi hem gergin hem iyi hissettim. Ahırın önünde çitlerle çevrilmiş dikdörtgen şeklinde bir biniş alanı vardı, Gölge benden daha hızlı bir şekilde ahırdan çıktı ve atını yanıma getirdiğinde, "Yavaşça ilerlemeye devam et," dedi.

Hızla çitle çevrili yola sokarak biniş alanına çıktı, bense kısrağımla öylece durmaya devam ediyordum. Altımda kıpırdanıyor, benden bir komut bekliyordu. Üzerinden kayıp düşmekten ödüm patlayarak topuğumu yine hafifçe dokundurdum ve atı hareket ettirdim. Yavaş toynak hareketleriyle çitle belirlenmiş yolda ilerledi ve otomatik bir araba gibi nereye gideceğini bilerek biniş alanına çıktı.

Gölge çitlerin çevresinde hızlanmıştı, Wren kucağında sevinç çığlıkları atıyordu. Bense yavaş adımlarla çitlerin etrafında dolaşmaya başlamıştım. Gölge'nin güvencesiyle oldukça eğlenen Wren'e imrenerek bakmış olacağım ki Gölge hızla giden atını yanımda yavaşlatıp bana seslendi.

"Bir şeyleri başarmak için birilerine ihtiyacın yok, tek başına da yeterince dişlisin."

Kelimeleri bir rüzgâr dalgası gibi esti, havayı titreştirdi ve kulaklarıma ulaştı. Bulutlar gökyüzünde sürüklenip güneş ışınlarının biniş alanına kısık bir ışıkla yansımasına sebep olurken soluklarım hafifledi. Bana dişli demişti ve bunu beni yüreklendirmek için öylesine söyleyecek biri değildi. Bu da yaşadıklarımızın bir bir gözümün önüne gelmesine sebep oldu.

Beni yakaladıklarında onlardan korkmama rağmen başkaldırmam, zapt edilemediğim için sürekli kaçmaya çalışmam vene olduğunu bile bilmediğim bir yaratığı öldürmem... Bunları görmüş, bunlara şahit olmuştu. Beni dişli görüyordu.

Göğsümde bir sıcaklık peyda oldu, aynı sıcaklık kanımın damarlarımda coşkulu bir nehir gibi akmasını sağladı. Gölge ve Wren'e son kez bakıp eyeri sıkı sıkı tuttum ve kısrağa topuğumla bu sefer daha sert dokundum.

Kısrak, komutumu bekliyormuş gibi sanki derin bir nefes aldı ve hızlanarak rüzgârın sert darbeleriyle yüzüme vurmasına sebep oldu. Panikledim, hafif bir çığlık attım fakat içimde şahlanan bir şeyler gerilen bedenimin kontrolünü almıştı. Dizginleri daha sıkı tuttum, parmak eklemlerim beyazlaştı yine de bu anın hoşuma gittiği gerçeğini kabul etmek zorundaydım.

Binicilik bazı üniversite arkadaşlarımın hobileri arasında vardı fakat ben hiç böyle bir aktiviteye yeltenmemiştim. Yine de şimdi aklıma gelmişti; çocukken bir zamanlar atlara merakım vardı. Bunun sebebi de Spirit animasyonunu izlememdi, Özgür Ruh isminin hakkını veren bir filmdi.

Spirit zapt edilemeyen bir attı ve onu hapsetmeye çalışanlarla mücadele hikâyesi beni çok etkilemişti. *You Can't Take Me* şarkısı bile şu an kulaklarımda yankılanıyordu. *Dinlediğim şarkıları bile özlemiştim.*

Kısrağım hızlanırken rüzgâr yüzümü daha çok kamçıladı, saçlarım kısrağımın yelesi gibi uçuşmaya başladı. Bir an kendimi Spirit'le özdeşleşirken buldum.

Bu diyara hapsedilmiştim fakat kaderimi kabullenip hayat bana ne sunarsa yaşamak yerine mücadele ruhumu bir türlü dizginleyemiyordum. Sadece artık aptalca kaçış planları yapmayacak, daha temkinli ilerleyecektim. Ve o

sırada da bu diyarda her ne kadar Leda olsam da Rosanna gibi yaşamaya çalışacaktım.

Kısrak iyice hızlandı, biniş alanında öylece dönüyor bile olsak üzerinde hâkimiyetimi kaybetmemem ve zamanın içindeki bir boşlukta süzülüyormuş gibi hissetmem harikaydı. Dişlerimin göründüğü neşeli bir sırıtmanın dudaklarıma ulaştığını fark ettiğimde eğlendiğim gün yüzüne çıkmıştı, bu da buradayken yaşadığım şeylerden biri değildi.

Bugün ikinci kez gülüyordum.

Birisi Blake bana Charonları beslememi istediğinde yavrulara bakarken ki şefkatli sırıtmaydı, diğeri de Gölge beni ata bindirip tek başıma hızlanmam için cesaret verdiğinde özgür ve cesur hissettiğim sırıtma.

İki erkekte beni hapsediyordu fakat aynı zamanda bugün şefkati, cesareti ve özgürlüğü hissetmemi sağlamışlardı. Birisi göz önünde olsada insanı tedirgin eden bir gizemi vardı, diğeri kara kumaşların ardına saklanan tamamen bilinmez fakat garip bir şekilde güven veren bir gizeme sahipti.

Gizem, şu an yüzüme çarpan hava gibiydi. Bana dokunup gidiyor, cezbediyor ve onu devamlı hissetmek için yakalama isteği duymama neden oluyordu. Bu iki erkeğin de gizemlerini çözmek istiyordum.

Aslında tüm diyarın...

Sonunda ellerim üşüdüğü için dizginleri tutmam zorlaştı. Bunu bana Gölge söylememişti fakat içgüdüsel bir hareketle dizginleri kendime doğru çekip kısrağın yavaşlaması için komut verdim, o da beni dinledi ve doğru şeyi yaptığımı belli etti.

Gölge de atını durdurdu ve aşağı atlayıp dizginlerini tutarak yavaş yavaş benim yanıma geldi, Wren hâlâ atın üzerinde oturuyordu. Beyaz yanakları kıpkırmızı olmuştu. Başındaki başlık geriye düşmüş, siyah saçları karışmıştı. Keşke Gölge'nin başlığı da düşseydi diye iç geçirdim...

İnmem için atın dizginini bırakıp bana ellerini uzattı. Kısa bir duraksamadan sonra Gölge'ye doğru uzandım. Belimden tutarak beni attan

indirdi. Göğüslerim ve tüm bedenim kumaş kıyafetlerine sürtündü. Ayaklarımı yere bastığımda dizlerim hem at sürmekten hem de kara peçelinin kollarında olduğum için olsa gerek pelte gibi olmuştu.

"Attan neredeyse düşecek gibi görünüyordun, prenses!" diye kıkırdadı Wren.

Olduğumuz ana dönüp Gölge'nin kollarından sıyrılarak geri çekildim ve başımı kaldırıp siyah atın üzerinde oturan Hobbit'e baktım. "Bence iyi bir iş çıkardım."

"Hakkını vermen gerekiyor, Wren."

Gölge'nin söylediği şeyi duyunca kanım ısınmaya başladı. "Bugün için teşekkür ederim," dedim ikisine de.

"Yine gelir misin?" dedi Wren atın üzerinden. Minik elleriyle dizginleri benden daha kuvvetli tutuyor gibi görünüyordu.

"Yarın Charonları beslemek için buluşalım. Artık her gün onları ben besleyeceğim."

Gölge'nin Charonları beslememi isteyenin Efendi olduğunu bildiğine emindim ve bu onu şaşırtmış mıydı bilmiyorum fakat sessiz kaldı.

Yerimde rahatsızca kıpırdandım, ne yapmam gerektiğini bilmeyerek, "Ben gidiyorum," dedim ve elimi kaldırıp onlara el salladım.

İkisi de bana öylece baktı, sonra Wren elini kaldırıp salladı.

Bu beni rahatlatsa da Gölge beni izlediği için gülümseyemedim ve sırtımda karıncalar dolaşıyormuş hissiyle geldiğimiz bahçeye doğru yürümeye başladım.

Kemerli bahçe kapısından kaleye girdiğimde Rem beni bekliyordu, bugünkü görevi öylece durup beni orada beklemek olmalıydı çünkü yüzünde sıkıldığını belli eden boş bir ifade vardı. Beni görünce yaslandığı duvardan doğruldu. Sırtı dikleşti, yaralı tek kaşı havaya kalktı ve *hiç gelmeseydin* der gibi gözleriyle beni azarladı.

Savaşçı olmaya alışkındı, gardiyan değil. Bu her halinden belliydi.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Remus?" diye sordum ben de tek kaşımı kaldırarak. Dudaklarımda hafif bir kıvrım belirdi, samimiyetsiz ve alaycı.

Canın cehenneme, Prenses, der gibi gözlerinde bir ışık parladı fakat dudaklarına ulaşmadı. Dağılmış saçlarımı ve pembeleşen yanaklarımı inceledi, çatılan kaşları belli ediyordu ki o burada sıkılarak beklerken benim iyi vakit geçirmemden hoşlanmamıştı.

"Seni bekliyordum, Prenses. Odana kadar eşlik edeceğim."

"Keşke elinde bir telefon falan olsaydı, ben gelene kadar oyalanırdın."

Remus sanki aklını yerinden söküp almışım gibi boş gözlerle bana baktı. Dudaklarıma öyle büyük bir tebessüm yayıldı ki, aklını karıştırmaktan büyük bir haz duydum.

"Tele *ne*?" dedi kaşlarını sanki mümkünmüş gibi daha da çatarak, yara izi neredeyse küçücük kalmıştı.

"İnan bana, Remus, *büyü* gücün var fakat telefonun ne olduğunu hayal bile edemezsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimi önümde kavuşturarak yürümeye başladım. Arkamdan somurtarak beni takip etmekten başka bir çaresi kalmamıştı. Eğer Kaidan olsaydı, Gordion lisanına söyleniyor olurdu.

Kalede benim kaldığım odaya ilerlerken, merdivenleri tırmanmaya başladık. "Ailis?" diye sordum, Gordion hizmetlisinin akıbetini merak ederek. "O..."

"Hâlâ kalede," dedi. "Efendi hizmetlinin de seninle kalmasını uygun gördü."

Rahatlamayla verdiğim nefesle omuzlarım düştü, neredeyse bir oh çekecektim fakat kendimi zorla da olsa tuttum.

"Tekrar hizmetine başlayacak. Bu sefer de kendinizi kasaba bulmazsanız iyi olur, Prenses. Birinciyi Efendi'ye bildirmedik, fakat bir daha bu şekilde olacağını sanıyorsan..."

"Kaçmaya niyetim yok," dedim homurdanmalarını keserek. "O yüzden boşa nefesini tüketme. Kesin bilgi. Artık kaledeyiz, bize alışsan iyi edersin."

Remus sanki kaçmamam ve bize alışmak zorunda kalması daha kötü bir şeymiş gibi suratını buruşturdu.

"Çok kabasın," dedim ona yan bir bakış atıp. "En azından suratını arkamdan buruştur, gözümün önünde değil."

"Ben arkadan iş çevirmeyi sevmem," dediğinde bana bir taş attığını fark ettim.

Gordion Hanımı Blake'in arkasından iç çeviriyordu ve beni de buna dâhil etmişti. Remus'un bu taşı bana atmasının sebebi de bana güvenmiyor oluşuydu. Kaçmaya çalışmayacak olabilirdim, fakat hâlâ güvenilir biri değildim.

Onu duymazdan geldim. Bir an önce Ailis'le konuşmam gerekiyordu, bu yüzden, "Eğer tekrar hizmetime başlayacaksa, Ailis'i odama gönderir misin?" diye sordum.

Sanki Ailis'le bir olup Efendi'yi öldürme planı yapacağımızı düşünüyor gibi bir bakış attı. Tanrım, bu çocuğun gözlerinden kaçınmam gerekiyordu.

"Gönderirim," dedi odamın kapısına geldiğimizde.

Odanın kapı kulpunu tuttum ve ona kısa bir teşekkür mahiyetinde baş onayı verip içeri girdim. Arkamdan kapıyı kapatırken çoktan gitmişti bile.

Yatağıma doğru ilerleyip resmen üstüne yığılır gibi oturdum. Ne gündü ama...

Birçok duyguyu art arda hissetmiştim. İyi bir gün müydü kötünün de kötüsü mü karar veremiyordum. Gordion Hanımının gitmiş olması beni bir nebze de olsa rahatlatsa da, varlığı bir karabasan gibi ensemdeydi sanki. İsteğini

onaylayarak süre kazanmıştım fakat bu işten kurtulacak kadar zamanım var mıydı emin değildim.

Bir süre sonra kapım tıklatıldı ve açıldığında Ailis'in kızıl kafası eşikte göründü. Ayağa kalktım, içeri girip kapıyı kapattığında bana her şeyi anlatması için onu sarsmamak için kendimi tutarak olduğum yerde dikildim.

İkimiz de bir süre birbirimize baktık, sonra ilk konuşan elbette ben oldum.

"Ne bok yiyeceğiz şimdi biz?"

Ağzımı bozmam umurumda değildi, nasılsa Prenses olmadığımı tek bilen oydu.

Ailis, dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinin altı çökmüştü, onun da burada uykusuz geceler geçirdiğini fark edip üzerine gitme isteğimi biraz da olsa bastırdım. "Burada nasıl kaldın?"

"Efendi gitmeme izin vermedi," dedi omuzlarını düşürerek. Bunu Remus zaten söylemişti fakat bir de Ailis'den duymak istemiştim. Blake onu benim burada kendimi yalnız hissetmemem için mi tutmuştu yoksa burada gördüklerini Gordion hanımına anlatmaması için mi?

Ailis'in Gordion'a yarayacak pek bir şey gördüğünü sanmıyordum fakat diğer türlüsü de bilemiyorum, Blake'i düşünceli biri yapıyordu. Özellikle birkaç gündür yaptıkları aklımı karıştırmaya başlamıştı.

"Haberin var mı?" dedim ona biraz daha yaklaşarak, sesimi kısık tutmuştum. Bu diyarda duvarların bile kulağı olabilirdi. "Hanımının benden istediği şeyi biliyor musun?"

Biraz duraksadıktan sonra başını aşağı yukarı salladı. O da istenen şeyin imkânsızlığının farkındaydı, bunu gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordum.

"Bu sabah kargası benim kaldığım odanın penceresine kondu, ağzında tuttuğu bir notla bana ayrıntıları iletti."

Ne?

"Notu bir kargayla mı yolladı?" dedim hafif açık kalan ağzım ve buruşuk suratımla.

"Onun Spiritus'u hayvanlarla bağ kurma. Hayvanların onu dinleyip dinlememesi kendi iradelerine kalmış fakat çoğu dinliyor, özellikle kargası sözünden hiç çıkmaz."

Spiritus kelimesini aklımdaki çekmecelerden birinden çıkardım ve cadılarda bulunan özel güçler olduğunu hatırladım. Ruhsal güç. Evet, o tarz bir şey.

Skedwaller ikizlerinin Spirituslarını kullanıp çevremizdeki havayı vakumlayarak beni nefessiz bırakmalarını nasıl unutabilirdim ki... Remus'un Spiritus'u da havayla alakalıydı ama onunki belli ki tüm havayı vakumlamak değil, ortamın ısısını ayarlamakla daha çok ilgiliydi. Yaralı olduğum gün babasıyla konuşurken odanın nasıl buz kestiğini hatırlıyordum.

Rhea gittiği için sevinirken, bir kargayla bile bana ulaşabileceğini bilmek ödümün patlamasına neden olmuştu. "Ayrıntılar ne?" diye sorarken sesim genzimden çıkmıştı.

Ailis notta yazılanları kelimesi kelimesine aklından okumaya başladı.

"Bir yırtıcının en savunmasız anı ya uyurken ya da yemek yerken olur. Onun için leziz, tatlı ve arzudan gözünü kör edecek bir yemek olmanı istiyor... Ya da ininde onunla uyumanı." Bana biraz daha yaklaşıp devam ederken nottaki yazıları sanki Rhea'nın sesiyle okuyormuş hissi verdi. "Tam senin için ağzı sulanıp, etrafındaki hiçbir şeyi görmeyecek kadar sana odaklandığı an ya da kollarında derin bir uykudayken... Onu hançerle."

Ağzım aralıktı, dehşet kaburgalarıma bir darbe indirdiği için nefesim kesildi.

"Ya da uzun bir yol daha var, fakat zaman harcamak işleri daha da karıştırabilir, yine de seçim senin," dedi Ailis. "Bir diğer yol, onun duygularıyla oynamak. Onu kendine âşık et ve gardını indirdiğinde öldür ya da..." Son sözü söylerken ela gözleri gözlerime kitlendi. "Senin için ölmesini sağla."

Kanım damarlarımda dondu, tüm uzuvlarımı taş kesen bir hisle olduğum yere çakıldım.

Blake Nightingale'i kendine âşık et.

Blake Nightingale'i öldür.

İki imkânsız istek...

Blake beni gelin olarak istemediği için rahattım fakat bu kaçık kadın beni daha zor bir şeyin içine sokmuştu.

"Hanımın aklını mı kaçırdı?" dedim sinirden titreyen sesimle Ailis'le burun buruna gelerek. Bu kalede çok iyi işiten türler olup olmadığını bilmiyordum fakat Blue diğerlerinden iyi duyduğunu söylemişti. Odama beni kontrol etmek için gelirse kapıda bizi duymasını istemezdim. "Tüm bunların hepsi imkânsız şeyler ."

"Hanımımın isteği bunlar, benim değil," dedi ona çıkıştığım için içerlemiş gibi.

"Kendine âşık et ve öldür fantezisi istiyorsa gitsin başka yerde arasın, ben bunu yapamam," dedim. "Bunun için yetiştirilmedim, suikastçı değilim ben!"

Âşık et ve öldür romanlarda oldukça tutan bir türdü, güzel bir satış rekoru kırabilirdi fakat burada New York Times'a bestseller bir roman yazmıyordum, bizzat bu hayatı yaşıyordum.

"Tüm bunlara karşı çıkarsan sana son bir şey daha söylemiş," dedi Ailis pembe dudaklarını bükerek.

Göğsümü aldığım nefesle iyice kabartıp gürültüyle geri verdim. "Ne söylemiş?" derken ağzım kum doluymuş gibi hissediyordum.

"Ben sadece sana öneri sundum, kızım. Nasıl yaparsan yap, bu işi bitir. Yoksa *sen* bitersin."

Delirmeme ramak kalmıştı.

Geriye doğru birkaç adımla Ailis'den uzaklaştım ve elimi saçlarımdan geçirip odada volta atmaya başladım. Gerilen omurgam rahatsız hissetmeme neden oluyor, at sürdüğüm için mi bilmiyorum ama kaslarım gereğinden fazla ağrıyordu. Gordion Hanımı yüzünden ise başım yerinden kopacak gibi gelmeye başlamıştı.

"Bana Gordion'u anlat," dedim volta atmayı sürdürürken. "Başta sadece Rhea mı var? Nasıl başa geçti? Tek çocuğu Leda mı? Her şeyi bilmek istiyorum."

Ailis, ellerini önünde birleştirmiş dimdik omuzlarıyla yatağımın kenarında dikilirken üzerinde kahverengi Gordion hizmetli kıyafeti vardı. Kızıl saçlarını arkadan tutturmuş, uçlarını geriye doğru salmıştı.

"Scathan ve Morian'da taht hep erkek çocuklarına kalır, eğer yoksa Efendi'nin kardeşlerine ya da o hayatta değilse onlardan birinin oğullarına geçer. Hiçbiri yoksa o soy tükendi demektir, taht soylu ailelerin en güçlüsüne geçer. Fakat Gordion'da durum farklı..."

Kaşlarım havaya kalktı, okulda tarih derslerimi bu kadar dikkatli dinlememiştim.

"Gordion'da taht en büyük çocuğa geçer, kız ya da erkek olması fark etmez. Eğer ilk çocuk tahtı kabul etmezse ondan sonrakilere sıra gelir. Bir önceki Efendi'nin ilk çocuğu Rhea Dragler başa geçti. Eşi Efendi Lance ise soylu bir aileden geliyor fakat en baştan beri olduğu gibi bir önceki Efendi'nin soyunu alarak o da bir Dragler oldu."

Gordion bu konuda gönlümü çelmişti. Kadınların da başa geçtiği bir diyar, *harika*.

"Efendi ve Hanımın, iki tane çocukları oldu. İlk çocuk Prenses Leda ve oğulları Prens Ryu."

İsimleri aklıma kazımaya çalıştım. Prenses en büyük çocuklarıydı ve kayıptı fakat bu kadın hâlâ beni kullanıp Blake Nightingale'den kurtulma peşindeydi. Ya da belki de... *Kayıp değildi.* Prenses çoktan ülkesine

dönmüş, annesinin dizinin dibinde saklanırken ben burada her şeyin ceremesini çekiyordum.

Kendi çıkarımlarımda ve dertlerimde kaybolmadan devam etmesi için Ailis'e başımla işaret verdim. Volta atmayı bırakmıştım, kalçamı boy aynasının yanında duran masaya yaslamıştım.

"Efendi Lance yıllardır bir hastalığın pençesinde, yatağından çıktığı görülmüyor. Diyarı birkaç yıldır Gordion Hanımı Rhea tek yönetiyor."

Kaşlarım hafifçe havaya kalktı. "Efendi'nin hastalığı ne?"

"Bilinmiyor," dedi Ailis. "Bir büyünün etkisinde olduğunu bile söyleyen var."

Dudaklarımı birbirine bastırıp hiç görmediğim bir adam için üzüldüm, hem Rhea'nın eşi olduğu için hem de hastalığı için...

"Prenses büyük çocuk, başa geçebilir fakat onun yerine onu Morian'a gelin mi göndereceklerdi? Tahtı kabul etmedi mi?"

Ailis'in dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Morian'a gelin gitmesi ve iki diyarı birleştirmek onun çocukluğundan beri kararlaştırılmış bir şey. Rhea iki diyarı başka türlü birleştiremezdi."

Bu bilgi beni bir miktar ürküttü. Prensesin geleceğine başkaları karar vermiş, kiminle evleneceğini bile çocukluğunda belirlemişlerdi. *Korkunç.*

Kaşlarım daha da havaya kalktı. "Morian Efendisi'yle görüşmüşlüğü var mı? Birbirlerine âşıklar mıydı?"

"Çocukluklarında birbirlerini gördüler fakat sonrasında bir araya gelmediler. Aralarında bir aşk yoktu, hayır."

"Yani Prenses bu evliliği istemiyor muydu?" diye sordum.

"Bunu bilemem," dedi. "Ben sadece hizmetliydim, Prenses'in sırdaşı değil."

Hüsranla omuzlarımı düşürdüm, her şeyi yeni öğrenmeye başlayan bir çocuk gibi meraklı hissediyordum. Âşık olmadığı bir adamla evlenmeyi isteyecek değildi tabii ki, yine de belli de olmazdı. Prenses'in nasıl biri olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordum. Ailis bana anlatsa bile o sadece gözlemlerini anlatabilirdi, sırdaşı olmadığını söyleyerek bana burada arkadaşlık ilişkilerinin değil kast sistemimin olduğunu bir kere daha hatırlattı.

O sırada karnımda bir kasılma hissettim ve belimdeki ağrı bir anda dikkatimi çekti. Evet, ata bindiğim için sıktığım kaslarım hâlâ ağrıyordu fakat bu ağrı... *Kahretsin. Kahretsin.*

"Aaaa," dedim fark ettiğim gerçekle yerimden doğrularak, paniklemiştim. "Ailis, şimdi bana söylemen gereken çok önemli bir şey daha var."

Kızın kaşları merak ederek çatıldı ve benim paniklemiş halime baktı. "Nedir?"

"Siz şey olduğunuzda ne kullanıyorsunuz?" Ellerimi salladım. "Yani kadınlar her ay gelen kanamalarını nasıl kontrol ediyor?"

Regl olmak üzereydim ve çok acil bir pede ihtiyacım vardı. *Markası hiç fark etmez.*

Umarım tampon olarak ağaç kabuklarını kullanmıyorlardır diye umut ederken Ailis benim paniklediğim konuyu çok daha korkunç bir şey hayal etmiş olacak ki nefesini hafifçe verdi. "Yıkanabilir bez kullanıyoruz."

Harika.

"Scathan Hizmetlilerine nereden bulabileceğimi sorarım." Sonra kafası karışmış gibi beni inceledi, o ana kadar benim nereden geldiğimi hiç düşünmemiş gibiydi. "Geldiğin yerde siz ne kullanıyordunuz ki?"

Ona ped markası reklamı yapmak istemeyerek omuz silktim. "Bunu daha sonra anlatırım, acilen gitmelisin. Ve..." Benim bu günler çok sancım olurdu, ağrı kesici ilaçlarıma ulaşmam gerekti. "Sancı için ağrı kesici birkaç karışım var mıdır?"

Düşündü, böyle bir şeye hiç ihtiyacı olmadığı belliydi. Belli ki bu günleri ağrısız geçiyordu, şanslı şey.

"Öğrenirim," dediğinde onu başımla onayladım.

"Üzgünüm, hizmetlim değilsin fakat maalesef hayatı sana bir iki gün zindan edeceğim. Bu günlerim kolay geçmiyor."

Ailis benim paniğime kapılarak hareketlendi ve "Çabuk olmaya çalışacağım," dedi. "Burada hizmetlinim, buna kendini de beni de alıştırman lazım yoksa o yara izli baykuş bizi yakalar. Sürekli izliyor ve gözlemliyor. Bir açığımı aramaya çalışıyor gibi."

Ben burada türlü belalar atlatırken Ailis'in tam olarak neler yaşadığını pek düşünmemiştim. Belli ki o da belayı Remus'la bulmuştu.

O odadan çıkıp gittiğinde kendimi yatağa attım ve iyice bastıran sancımla tortop olarak yatmaya başladım. Annem olsa bana sıcak su torbası getirirdi ya da asla çikolata yemeyen ev arkadaşım Kalli bana çikolata alırdı. Evimin özlemiyle zaten şu an fazlasıyla dengesiz olan hormonlarım beni daha da dağıttı.

Kapım tıklatılıp açıldığında yattığım yerden başımı hafifçe kaldırıp gelene baktım.

Blue'nun mavi saçlarını gördüğümde rahatlamıştım,. Beni Prenses Leda sanıyordu fakat yine de ona kendimi Ailis'den daha yakın hissediyordum.

"İyi misin, Ross?" dedi yatağa doğru gelerek.

Sızlanıp başımı yastığa tekrar yasladım. "Ölmek ya da bir tabak çikolatalı pastaya kafamı gömmek istiyorum."

Blue, kafası karışmış görünüyordu. "Çukulata mı?"

"ÇİKOLATA!"

"Tamam, bağırma lütfen," dediğinde nemflerin kibarlığı sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Bu kıza acilen kaba bir dil öğretmem gerekiyordu.

"Hayır, bana, *kes sesini Ross! Abartılı tepkiler verme!* demen gerekiyor."

Blue sanki bir nemf olarak mitolojiden fırlamış gibi görünmesine aldırmadan bana çok tuhaf bir canlıymışım gibi baktı. "Hizmetlin bana ay döngüne girdiğini söyledi. Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

"Çikolatalı pastaya var."

Blue, gayet makul bir sesle ve sabırla cevapladı. "*Çikolata* ne bilmiyorum."

"Kakao?"

Dudak büktü. "Ah evet ama o bu diyarda yok, gemilerle başka diyarlardan gelen ürünler olabiliyor. Belki o zaman bulabiliriz."

"Bana şekerli herhangi bir şey lazım." Yaralı bir hayvan gibi konuşmaya da başlamıştım, bu zamanlarda tepkilerim hep abartı olurdu.

"Sana vişneli pasta yaptırabilirim ve bir de... Bala ne dersin?"

"Biliyor musun Blue," dedim yanağımı yastığa iyice gömerek, sesim bu sefer de ölüme yakın bir hastanınki gibi çıkıyordu. "Sen bu dünyaya çok fazlasın. Galiba seni seviyorum."

Sanki ona bir tekme sallamışım gibi irkildiğini hissettim, göz ucuyla ona baktım. Yanakları pespembe olmuştu. Eliyle mavi kafasını kaşıdı, "Ah, ben, ne diyebilirim ki... sen çok güzel bir kadınsın, Ross. Gerçekten. Ama ben kadınları etkileyici..."

Ağzım hayretle aralanırken kafamı daha çok kaldırıp ona baktım. "Ne? Hayır, *hayır*!" dedim sesimi biraz yükselterek. "Öyle değil, seni normal bir insan olarak seviyorum demek istedim. İnsan da değilsin ya neyse, konumuz bu değil."

"Ah!" dedi nefesini gülerek verirken. "Yanlış anladığım için üzgünüm, bana hiçbir kadın beni sevdiğini söylememişti."

Duraksadım, bu rahatsız hissetmeme neden oldu. "Sadece etkilendiğin cinse sevdiğini söylemene gerek yok. Arkadaşlar da birbirlerini sevdiğini

söyleyebilir."

Arkadaş kelimesi Blue'nun donmasına neden oldu, ben de ne dediğimin farkına vardım. İkimiz *arkadaş* değildik, ben onların kısmen düşman olduğu bir diyarın Prensesi olarak burada esirdim, o da sadece çok iyi bir kalbe sahip olduğu için bana yardımcı olan bir Scathanlıydı.

Eğer burada arkadaş edinirsem, buradan gitmem daha zor olurdu. İnleyerek başımı yastığa yapıştırdım, bu sefer ki sızlanmamın nedeni burada kaldığım her gün bir şeylere ya da birilerine alışma ihtimalim vardı.

Tanrım, her şey giderek zorlaşıyordu.

***

Akşam vakti kendimi daha iyi hissediyordum. Birkaç kaşık bal yemiştim, vişneli pastayı ise Blue beklediğimden daha hızlı bir şekilde yaptırmıştı ve inanılmaz lezzetliydi. Ağrı kesici karışım ise hepsinden biraz daha geç geldi fakat neyse ki işe yaramıştı. Himotep gerçekten modern zamanda da lazım olan bir şifacıydı.

Bezle yürümek biraz rahatsız etse de odadan çıkmak istiyordum, fazlasıyla sıkılmıştım. Üzerimde ipek kumaştan rahat bir gece mavisi elbise vardı. Bel kısmı üzerime oturmuştu, etekleri yere dökümlü uzanıyordu. Saçlarımı Elbiselerin bedenleri hep bana uygun oluyordu, terzi Blue değildi fakat ölçülerime uygun hale getirilmesine o yardımcı oluyormuş. Giyim kuşam ve saç işlerinde oldukça iyiydi. Onun tavsiyesiyle saçımı örerek ucunu bana verdiği bir kumaşla tutturmuştum.

Artık odadan çıkmak için hazırdım, oldukça sıkılmıştım bu yüzden bir an önce kendimi koridora attım. Etrafıma bakındığımda hizmetlilerden birini görmüyordum, kendi başıma hareket ederek aşağı kata inen merdivenlere doğru yürümeye koyuldum.

Keşke bir telefon olsaydı da kim neredeydi haberleşebilseydim. Neyse ki kaleye artık aşinaydım, merdivenleri inerek geniş hole geldim ve etrafıma bakındım. Bir hizmetli kız elindeki tepsilerle mutfağa doğru giderken onu durdurup, "Blue'yu nerede bulabilirim?" diye sordum. "Mavi saçlı nemf?"

"Savaşçıların hepsi talim alanındalar, Prenses."

Talim alanının nerede olduğunu hatırlamak isteyerek etrafa bakındım ve aklımda bir harita çizdim. Hava karanlıkken talim yaptıklarını bilmiyordum, genelde gündüz yapılır sanıyordum.

"Peki ya..." Sorup sormamak arasında kalmıştım, nerede olduğunu bilmek istemesem de birden karşıma çıkması daha da gerilmeme neden olurdu. "Efendi nerede?"

Kız, "Bir malumatım yok, Prenses," dedi. "Ben sadece yemek alanında görevliyim."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Teşekkür ederim," dedim kızı rahat bırakarak. "Sen işine bakabilirsin."

Kız tek bacağını kırıp bana kısa bir reverans yaptı ve koştur koştur mutfağa gitti. Olduğum yerde kısa bir an daha dikildikten sonra ağır adımlarla talim alanına açıldığını düşündüğüm kapıyı bulmak için harekete geçtim.

Neyse ki yanlış yerlere sapmamıştım, kendimi bir anda taht odasının önünde bulup oradan çıkan Blake'le burun buruna gelebilirdim. En karanlık sırlarımı ortaya dökmem için başıma bir silah dayanması yerine Blake'in bakışlarını üzerime dikmesi de aynı etkiyi sağlardı. *Kalsın*. Özellikle hormonlarım darmadağınıkken onu görmesem de olurdu.

Talim alanına açılan kapıyı bulduğumda iki yana açılan çift kanatlarını tuttum ve iterek dışarı çıktım.

Temiz akşam havası burnuma doldu, elbisemin eteği hafifçe geriye dalgalandı. Bugün hava biraz rüzgârlıydı fakat bir sıcaklık da esintiyle beraber bana ulaşınca gözlerimi daha iyi açarak etrafa bakındım.

Etrafta yanan meşaleler gökyüzüne kızıl bir duman karışmasına neden oluyor, o meşaleleri tutan savaşçılar ise etrafta hareket ederek ateş böceklerine benziyordu. Aynı zamanda talim alanının bazı noktalarına da ateş yanan variller yerleştirilmişti, etraf yeterince aydınlıktı.

Gördüklerimi daha detaylı incelemeye tanıdık yüzleri bulmaya çalıştım.

Kahverengi deri kıyafetler giymiş bal rengi saçları olan kızı gördüğümde Amazon Camilla olduğunu anladım. Talim alanının ortasında dört dönüyor, ellerini sanki her an pençeler çıkacakmış gibi önde tutuyordu. Deri kıyafetleri göğüslerini çaprazlama kapatıyordu, göbeği ve kolları çıplaktı. Teninin açıkta kalan kısımları toz topraktı, yerlerde sürünmüş gibi görünmesine sebep oluyordu. Onun arkasında Siera olduğunu öğrendiğim, beni bir kere arabada kısmen de olsa tedavi eden diğer amazon kızı gördüm.

Neydi onlar, *Akrepler*? Evet. Benim tabirimle Amazonlara *Akrepler* deniyordu.

O sırada ortada duran başkaları olduğunu da gördüm.

Kaidan'ın kısa sarı saçlı kafası meşale ışıklarında daha koyu renk görünüyordu. Altında koyu kahve deri bir pantolon vardı. Üzeri çıplaktı ve onun da elinde bir savaş silahı görmedim.

Onun biraz daha solunda kalan köşede ise Remus vardı. Üzerine siyah bir pantolon ve siyah deri bir yelek giymişti. Onun da okunu veya herhangi bir savaş silahını üzerinde göremiyordum.

Arion, platin sarı saçlarını toplamıştı. Üzerinde beyaz bir keten gömlek ve koyu kahverengi bir pantolon giymişti. Zırhı üzerinde yoktu, savaş lordu görüntüsünü bırakmıştı ve birini elleriyle parçalayacak gibi görünüyordu. İkizi ise yanında değildi.

Yanında olmasa da ona fazlasıyla yakın olan kişi Blue'ydu. Mavi saçlı nemf, üzerinde her zamanki gibi yeşil detayları olan deri bir kıyafet giymişti.

Hepsi savaş silahları olmasa da sanki bir mücadeleyi bekliyorlardı. Meşalelerin alevleri kızıl ışık oyunları yaparken, savaşçıları daha tehlikeli gösteriyordu.

Ve bekledikleri her neyse gerçekleşmeye başladı çünkü birden ortamda bir arbede oldu.

Talim alanının ortasına benim görmediğim bir alandan Arion'un ikizi Ardell geldi ve onunla birlikte gelen başka bir şey daha oldu.

Ardell'in platin saçları gece havasında beyaz bir ışık gibi parlayarak savruldu, çünkü resmen altından geçen siyah yaratığın üzerinden ters takla atmıştı. Sanki ondan kaçıyor gibi görünürken bir anda onun arkasında belirmişti.

O siyah şeyin ne olduğunu anladığımda adımlarım bir iki adım geriledi.

Supra.

Lanet olası yaratıkla talim yapıyorlardı!

Ben ağzım beş karış açık olanları izlerken Supra tiz bir çığlık kopardı, kanatlarını iki yana açtı ve arkasına dönerek o kanadın Ardell'e çarpmasına neden oldu. Kanadı kırık mıydı yoksa sağlam mıydı diye düşünürken dehşete düşmüştüm.

Ardell düşsede çevik bir hareketle bir eliyle yerden destek alıp diğer elini ileri doğru uzattı ve Supra'nın suratında bir alev topu patladı. Yaratık geriye doğru ince uzun bacaklarıyla yalpaladı ama o tiz sesiyle yine bir savaş çığlığı atmıştı. Alev topu sert derisini ne kadar yaktı bilmiyorum fakat büyük adımlarıyla Kaidan'a doğru koşmaya başlamıştı, sonra kanatlarını açıp hafifçe havalandı.

Kanadı kırık değildi. *Uçabiliyordu* ve sanki uçup beni yakalayacakmış gibi hissederek ister istemez geriye bir adım daha attım.

Kaidan ayaklarının üzerinde bir iki kere sıçrayarak hazırlık yaptı ve Supra daha çok havalanamadan elini ileri uzatıp onun yana doğru savrulmasına neden oldu.

Supra kanatlarını çırpsada dengesini kaybetmişti, tam Camilla'nın önünde yere düştü. O kadar yakın düştü ki Camilla geriye bir adım atamadan, Supra uzun parmaklı elini ileri savurdu ve sivri tırnağı kızın yüzünde bir çizik oluşturdu.

Camilla, eliyle yüzündeki kanı silerken arkasındaki Siera onu omzundan tutup geriye çekti ve elini ileri uzatıp Supra'yı geriye savurdu.

Yaratık bu sefer de Arion'a yaklaşmıştı. O sırada yaralanmış gibi kesik kesik sesler çıkarmaya başladı ve ellerini boğazına götürdü. Eğer Arion'un gücünü bilmeseydim onun boynundan yara aldığını düşünürdüm fakat hayır, Arion çevresindeki havayı çekiyor ve onu boğuyordu.

Sonra yaratığı serbest bıraktığı belliydi çünkü Supra homurtulu bir ses çıkardı ve Remus'a resmen havada sıçrayarak saldırıya geçti.

Remus elini ileri uzatsa da üzerine gelen yaratığı durduramadı, ikisi birlikte yere düştüler. Elleriyle onu omuzlarından yakalayarak geriye itmeye çalıştı, kısa bir boğuşma yaşadılar. Onun zorlandığını gören diğerleri bir hamlede bulunsalar mı diye düşünerek kıpırdandılar fakat belli ki sıra Remus'daydı, onun bir şeyler yapmasını bekliyorlardı.

Remus onun karnına bir tekme indirdi, büyüyle değil fakat fiziksel darbesiyle Supra'yı üzerinden atabilmişti. Yaratık, tek gözünü etrafta dolaştırdı ve boş bir alan bulup oraya doğru var gücüyle koşmaya ve hız kazanıp uçan bir uçak gibi havalanmaya başladı.

Gökyüzüne yükselirken onu havada savurmak ve dengesini kaybetmesine sebep olmak için belki de dewinlerden ve cadılardan çok uzaklaşmıştı bilmiyorum, fakat hiçbiri bir şey yapamadı.

Havada birden bir kırbaç şakladı.

Meşale ışıklarını yaran siyah bir ip gökyüzüne ulaştı ve havadaki Supra'ya sanki bir yılan gibi dolandı. Yaratık o tiz gürültüsüyle yakalanırken, ip onu yeryüzüne doğru hızla çekti ve hantal bedenini yere öyle sert yapıştırdı ki sanki benim ayaklarımın altındaki zemin titredi.

Ya da gördüğüm görüntü bacaklarımı titretmişti.

Blake Nightingale ete kemiğe bürünmüş bir mitolojik tanrı gibi talim alanının ortasında dikilmiş, elinden çıkan siyah dokunacıyla Supra'yı

hapsediyordu. Siyah bir pantolon giymişti fakat üzerinde tuniği yoktu... *Çıplaktı*.

Beyaz teni okyanus sularındaki yakamozlar gibi parlarken, saçları alacakaranlıktan daha siyah görünüyordu. Tuniği üzerindeyken ince fakat fit görünüyordu, çıplakken ise şaşırtıcı derecede kaslıydı. Tenine yer yer toprak bulaşmıştı, belli ki o da öncesinde talim yapmıştı. Gözlerinde gaddar bir ifadeyle Camilla'ya baktı, Akrep hemen hızlı bir hareketle ileri atılıp elinde tuttuğu küçük bir çubuğu yerde debelenen Supra'nın boynuna batırdı.

Supra saniyeler içinde debelenmeyi kesmişti. Bu bana da batırılan iğnelerdi. *Bir Akrep seni sokarsa şanslıysan ya bayılırsın ya da felç olursun.*

Supra kıpırdanmayı bırakınca Blake, siyah dokunacını kendisine doğru çekti. Birkaç adını bilmediğim erkek savaşçı ok gibi yerlerinden fırladı ve Supra'yı kol ve bacaklarından tutarak meşale ışıklarının ötesinde kaldığını fark ettiğim kafese doğru taşımaya başladılar.

Herkes nefesleniyor, biraz önce yaşananları gözden geçiriyordu. Bense ya nutkum tutulmuştu ya da felç geçirmiştim, olduğum yerden kıpırdayamıyordum. Daha önce olsa büyü güçlerini kullanan savaşçılara aklımı kaçırabilirdim, Supra da dilimi yutmama sebep olabilirdi fakat şu an Blake Nightingale'i izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

O siyah kırbacı her an elinden uzayacak ve bana bir yılan gibi dolanacak gibi geliyordu.

Blake, buradan koyu görünen gözlerini sağında duran Remus'a çevirdi. "Git ve temizlen, Alaister. Taht odasında seni bekliyor olacağım."

Remus, başarısız olmuştu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bu başarısızlığının ona getireceği şeyi kabullenerek başını eğdi.

Blake'in gözleri birden gözleri beni buldu.

Bakışlarının hedefinde olmak taş kesilen kaslarımı harekete geçirdi, bir adım daha gerilememe neden oldu fakat yine de hiçbir yere gidemedim.

"Talim bitti," dedi benden gözlerini ayırmadan, bağırmıyordu fakat sesi talim alanındaki herkesin üzerinde kırbacı gibi şakladı. "Çekilebilirsiniz."

Herkes başını eğdi, emre itaat ederek anında harekete geçtiler. Blake ise bana bakmayı sürdürüyor, olduğu yerden kıpırdamıyordu.

Ben de arkamı dönüp bana doğru yürüyen birkaç savaşçıyla beraber kaleye girmeye hazırlandım fakat Blake'in sesi duyuldu.

"Buraya gel, Prenses."

Arkamı dönünce yakınıma kadar gelmiş olan Blue'yla göz göze geldik. Ona yardım dilenen gözlerle baktım fakat bana *elimden bir şey gelmez* der gibi karşılık verdi.

Sırtımı dikleştirip, altımda bir bez olmasını umursamadan bir Prenses edasıyla yürümeye başladım. Ellerimi önümde birleştirmiştim, sanki yürüyüşe çıkmışım edasıyla gelişi güzel bakışlarımı yanımdan geçip giden savaşçılarda gezdiriyordum.

Skedwaller kardeşler bana ters ters bakıp yanımdan geçtiler, Remus'un derdi başından aşkındı o benimle pek ilgilenmedi. Blue ise özür diler gibi dudaklarını büküp gitmişti.

İlgilenmediğim tek şey Blake'di. Önemsiz, hiçbir şey ifade etmeyen öylesine biriydi şu an.

Ona yaklaştığımda bakışlarımı *önemsiz, hiçbir şey ifade etmeyen öylesine birine* çeviriyor gibi ona yönelttim.

Yanan varillerin ışığıyla parlayan yeşil gözleriyle karşı karşıya kaldığım an bakışlarım maalesef önemsiz birinin üzerinde kaldığı gibi kayıtsız kalamadı. Umarım ellerim ve bacaklarım güçlü olarak gözlerimden daha iyi iş çıkarırdı.

O an bir şey dikkatimi çekti, kirpiklerimi kırpıştırarak daha iyi görebilmek için ona doğru bir adım daha yaklaştım. Kıyafetlerinin yakalarından dolayı asla tam anlamıyla göremediğim boynundaki o leke... tamamen açıktaydı.

Sağ omuzundan başlayıp boynuna kadar uzanıyordu. Yılan derisi gibiydi; pullu ve yeşilin en koyu tonu.

Tanrım. Sedna'yla niye iyi anlaştıklarını şimdi daha iyi anlıyordum.

Kalbim göğüs kafesime balyoz gibi vurdu, kendimi geri çekilmemek için zorladım. Ona dair her şey gün geçtikçe daha karmaşık bir hâl alıyordu. Kötü ve iyi arasındaki keskin çizginin herhangi bir tarafında mıydı yoksa tam ortada mı duruyordu?

Lanetli bir cadının oğluydu, boynuna kadar uzanan yılan derisi vardı ve bir çocuğu ekmek çaldı diye astırıyor, bir kelebeği büyüyle öldürüyordu.

Fakat kedi beslediğimi söyledim diye bana not gönderip yavru Charonlarını beslememi söylüyordu.

"Gördüğün şey hoşuna gitmedi mi, Prenses?"

Neredeyse irkilecektim, nabzım boğazımda bozuk bir plak gibi tekledi. "Ne?" dedim yüzüne bakarak. "Ne? Hayır, ben... Sadece merak ettim."

Ağır adımlarla bana iyice yaklaştı ve daha iyi incelemem için fırsat tanımış oldu fakat ben yine de sadece yüzüne bakmaya devam ettim.

"Seni odandan çıkaran sebep nedir?" dedi meşale ışıklarını hapseden gözlerini üzerimde dolaştırarak.

Çok yakındı. Çok yakındı.

Gözleri parlamasa her şey daha kolay olurdu. Bir de üzeri *çıplak* olmasaydı ve yılan derisini incelemek, dokunmak için parmak uçlarımdan yayılan bir istek olmasıydı.

Boyu uzun olduğu için gövdesine denk geliyordum. Kendime hâkim olup yüzüne bakmaya çalışsam da, orası da pek güvenli bölge değildi. Teninden yayılıp burnuma ulaşan kokusu dizlerimin de gözlerim gibi gücünü kaybetmesine neden olacaktı, yine de sağlam durdum. Fırtına ve toprak gibi kokuyordu.

Beynimin içinde alarmlar öterken, "Yürüyüş yapmaya çıktım," dedim. Önümde bağlı olan ellerimi açarak kollarımı iki yana uzattım. "Kalede dolaşmama izin vermiştin, unuttun mu?"

Siyah kaşlarından biri hafifçe havalandı. "Hafızamın iyi olduğunu anlamış olman gerekiyor."

Bana yazdığı mektup aklıma düştüğünde yanaklarım ısındı, boğazımda nabız istilası olmaya başladı. Ona söylediğim modern zamana ait her kelimeyi tek tek yazmıştı. *Üniversite, kahve dükkânı ve kütüphane.*

"Yani Prenses," dedi kelimelerin üzerine basarak. "*Sana biri eşlik ediyorken* kısmını da unutmadım."

Kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırdım, şımarık ve masum Prenses rolünü üstlenmenin tam zamanıydı. "Ne zaman sıkılacağım belli olmuyor," dedim karşımda diyarın Efendisi yokmuş gibi bir kayıtsızlıkla. "Birilerine her istediğimde ulaşacağım bir çağrı cihazım yok."

Aslında bir çağrı cihazım vardı, *şeytanminaresi*. Fakat onu çaldığımda gelecek olan Gölge sıkıldığım için çaldığımı duysa büyülü varlığı anında elimden alırdı.

Blake'in parlak bakışları hâlâ yüzümdeydi fakat bu sefer siyah kaşları hafifçe çatılmıştı. O an cihaz kelimesinin ona hiçbir anlam ifade etmediğini fark ettim. *Kahretsin.* Diğerlerinin kafasını karıştırmak hoşuma gidiyordu fakat Efendi'nin kafasının karışması demek beni daha çok merak etmesi demekti. Bu da sırlarımın ifşalanmasını kaçınılmaz kılardı.

Bir yandan da Blake'in benim ettiğim bu tuhaf laflardan sonra o bilge gözlerinin körelmesi ve kaşlarının çatılması hoşuma gidiyordu. Sanki içinde bulunduğu okyanusun her canlısını ve alanını biliyor, fakat bambaşka bir okyanusa açılan bir bağlantıdan kendi sularına düşen bu yeni balığı çözemiyordu.

Biraz önce bir yaratıkla büyülü talim yapan savaşçıların olduğu alanda karşılıklı durmuş, varillerde yanan alevlerin arasında birbirimize bakıyorduk. Gökyüzü bizi izlemeyi çok severdi, balkondaki anlarımızı

unutmayan yıldızlar şu anda da sıraya dizilip yine gözlerini üzerimize dikmiş olmalıydı. İlerideki koruda duran ağaçların bile esintilere başkaldırarak hışırdamayı kesip bizim konuşmalarımızı dinlediğini düşünüyordum çünkü dünya sus pus olmuştu.

Aramızdaki boşluk sessizlikle doluydu, eğer biraz daha böyle kalırsak gözlerim ona söylememesi gereken şeyleri fısıldayacaktı. Bu yüzden bakışlarımı kaçırıp gözlerimi yanan varillerin ötesine diktim, Supra'nın ileride duran büyük kafesi belli belirsiz seçiliyordu.

"Yürüyüş yapmaya çıktıysan Prenses," dedi Blake konuşmaya başlayarak, "sana eşlik etmeme izin verir misin?"

Gözlerim tekrar ona çevrildi, kaşlarım havaya kalkmıştı. "Efendi benden izin mi alıyor?" derken yapma bir hayretle çıkan sesimde gizli bir alay vardı. "Hayır dersem tek başıma yürümeme izin verecek misin?"

Blake'in dudaklarının köşesinde hafif bir kıvrım belirdi. "Hayır."

En azından izin alıyormuş gibi yapacak kadar nezakete sahipti. Eliyle bana nereye istersem yürümem için işaret verdiğinde, ona son bir ters bakış attım ve adımlarımı Supra'nın olduğu kafese doğru ilerlettim.

Blake önce ne yöne doğru gittiğime baktı, neyse ki bir müdahalede bulunmadı ve o da benimle beraber yürümeye başladı. Sanki yanımda çıplak büyülü bir savaşçıyla bir yaratığa doğru yürümüyormuşum da bir centilmenle çiçekli bir bahçede yürümüyormuşum gibi derin nefesler alıp akşam havasının tadını çıkararak yavaş yavaş adımlar atmaya devam ettim.

Sonunda Supra'nın kafesinin önüne geldik.

İlk defa gördüğüm bir canlıymış gibi davranmak zorundaydım, kaçtığımı ve bir Supra'yı öldürdüğümü bilmiyordu. Ki ilk defa görüyormuşum gibi yaparken de zorlanmadım çünkü yaratık kafese kapalıyken ve baygınken incelemesi daha kolaydı. *Öldürürken değil.*

"Yaratıklara ve hayvanlara karşı ilgilisin," dedim Supra'yı incelerken. "Göl kalesindeki Kupala, ormandaki Matron'dan sonra bu." Supra kafesin

zemininde yattığı için biraz eğildim. "Evcil hayvanlarını saymıyorum." Sonra bakışlarımı kaldırıp, "Neden bu yaratıkla talim yaptınız?" diye sordum.

Gözlerini Supra'dan ayırıp bana çevirdi. "Diyarda karşılarına çıkabilecek her tehlikeye hazır olmalarını istiyorum."

"Bugün savaş silahı kullanmadınız," dedim. "Neden?"

Keskin bakışlarını tekrar kafesteki yaratığa çevirdi. "Silahlar her zaman işe yaramayabilir, savaşırken büyülerini kullanmayı da öğrenmeliler."

"Senin de talim yaptığını bilmiyordum. Bana daha çok tahtında oturup bu işi başkalarına bırakıyormuşsun gibi gelmişti."

Yüzü bu sefer tamamen bana doğru çevrildi, ellerini arkasını birleştirip çıplak gövdesiyle bana baktı. Bir tane yarası ya da izi yoktu. *Yılan derisi dışında.*

"Büyü kullanılması kolay bir şey değil, savaşırken kullanılması hiç değil. Bunu onlara birinin öğretmesi gerek." Sonra gece havası kadar hafif esintili bir sesle ekledi. "Tahtımda oturup işleri başkalarına bırakmayı çok isterdim, lakin yönetme işi düşündüğün kadar basit değil, Prenses."

Dudaklarımı birbirine bastırıp söylediğim şeyden pişman oldum. Haklıydı, liderlik vasfı herkeste olmuyordu ve yönetmek en zor şeylerden biriydi. *Ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler* diyen Marie Antoinette gibi bir örnekle karşılaşsaydım bunu söylemem daha mantıklı olurdu.

"Eğer gelin olmasaydın, başa sen geçecektin," dediğinde gözlerimi kaldırıp onunkilere kilitledim. "Gordion Hanımı olsaydın diyarı nasıl yönetirdin?"

Bu soru beni gafil avlamıştı, ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Bir yeri yönetecek karaktere uygun muydum bilmiyordum, fakat gerçekten Leda olsaydım ne yapardım?

Dudaklarım hafifçe aralandı, tekrar kapandı. Sonra tekrar açıldığında kelimelerin ağzımdan karışık çıkmaması için özen gösterdim. "Adil olmak

için elimden geleni yapardım ve benden korkmalarını değil, beni sevmelerini isterdim."

Yeşil gözleri kısıldı, dudaklarında bir kıvrım peyda olmadı ama bakışlarında o kıvrımın izleri vardı. "Sevgiyle yönetmek," dedi kahkaha atmak istemesini gizlemek ister gibi başını iki yana sallayarak, "sadece yazdığın kitaplarda olabilir."

Yazdığım kitapta sen tıpkı bu kafeste yatan gibi bir canavardın.

Yavaş adımlarla arkama geçti, varillerin ışığıyla arama girdiği için karanlık gibi üzerime çöktüğünü hissettim. Üzerime doğru eğildi ve dudakları kulağıma yaklaştı. Teninin kokusu beni sardı; ona fırtına dememin sebebi yağmuru, yaprağı, toprağı yani tüm doğayı esintisinin içine almasıydı.

Dudakları kulağıma neredeyse değerken konuştu. "Sana itaat etmelerini istiyorsan senden korkmalarını sağlamalısın." Sesi kadife gibiydi, kulağımda yumuşacık bir etki bırakıyordu fakat sözleri içime taş oturmasına neden olmuştu. "Caydırıcı cezalar hep en gaddar olanlarıdır. Bir kez yaparsın, diğerleri her hatalarında bunu bana da yapar mı diye düşünür ve hata yapmaktan kaçınır."

Ellerimi kapatıp açmak zorunda kaldım. "Bir çocuğu ekmek çaldığı için asmak gibi mi?" Sözler ağzımdan çıktıktan ne dediğimi fark etmiştim.

Blake sustu, sadece nefesi usulca kulağımda dolaştı. Açık havada bile olsak ortamdaki basınç gittikçe artıyordu.

Sonra geri çekildi.

O çekilince ben de arkama dönüp yüzüne baktım. Kayıtsız görünüyordu, söylediğim şeyi duymamış gibiydi. "Bu akşam bu kadar yeterli," dedi, "Odana git Prenses ve iyi bir uyku çek. Yarın yönetmek nasıl olur onu göreceksin."

Kafam karışmıştı. Yarın yönetmenin nasıl olduğunu *nasıl* görecektim?

Bana artık gitmem gerektiğini gösteren bir bakış attı. *Çekilebilirsin* demeden gitmemin en mantıklısı olduğunu düşünüp eteklerimi tutarak yürümeye başladığımda o olduğu yerde kalmıştı. Arkamdan beni izlerken adım atmak oldukça zordu fakat sırtımda sürünen yılanlar varmış gibi hissederken bile dik durabildim.

Yine de gardımı sarsan bir şey oldu.

Benim girmek için yürüdüğüm kapıdan çıkıp talim alanına giren kişiyi gördüğümde adımlarım yavaşladı. Siyah peçesi, siyah kıyafetleri ve uzun siyah bir kabanla Gölge karşımdan geliyordu.

Arka tarafımda Blake karşımda Gölge varken talim alanının ortasındaydım.

Zamanı durduğumu düşündüğüm ana döndüm, sanki şu an akış devam ediyordu ama bu sefer ben durmuştum. Tüm vücudum uyuşmuş gibiydi, varillerden gelen ateşler yanaklarımın yanmasına sebep oldu.

Arkamı dönüp ister istemez Blake'e baktım. Ölü bedenlerden oluşmuş bir dağın üzerinde, savaştan hiçbir iz almadığını belli edercesine üzeri çıplak duran bir savaş tanrısı gibi görünüyordu. Gözleri benim üzerimdeydi.

Başımı tekrar çevirip Gölge'ye döndüm. O hangi mitolojiye aitti bilmiyorum. Tamamen muammaydı. Kilitli bir kitap.

Yanımdan geçerken sanki ağır çekimle yürüyormuş gibiydi. Bana bakmadı, gözleri Efendi'nin olduğu yerdeydi ve çizmeleri yeri döverken ona doğru yürüyordu. Bense yanından geçen herhangi biri, bir esinti ya da ağaçtan yere düşen bir yapraktım.

Ellerimle eteklerimi tutup adımlarımı daha çok hızlandırdım ve bir an önce kaleye girmek istedim.

Blake ve Gölge'nin olduğu koskoca bir göğün altı bile benim için kapan demekti ve şu an nefes alamıyordum.

***

Dün akşam merdivenleri nasıl tırmandım odama nasıl çıktım, hatırlamıyorum. Ruhum odaya bedenimden önce gelmiş gibiydi.

İhtiyaçlarımı öğrenmek için gelen Ailis duş alabilmem için hizmetlileri ayarlamıştı, kısa bir yıkanma faslından sonra geceliğimi giyip büyük yatağa gömülmüştüm. Neyse ki uyumam uzun sürmedi. Sabah uyandığımda saçlarım Blake'in gönderdiği sabunlar sayesinde gül gibi kokuyordu.

Blue odaya girdiğinde, gelenin Ailis olduğunu sanmıştım fakat mavi saçlarını görünce yüzümde direkt bir gülümseme belirdi.

"Sana bir şey getirdim," dediğinde elinde tuttuğu rulo kâğıda baktım.

Önce kaşlarım çatılsada ne olduğunu kısa bir sürede fark ettim ve kalbim hızlanmaya başladı. "Efendi bugün öğlen seni taht odasında istiyor fakat öncesinde Charon'ları beslemeye gitmeni ve bahçede bu notu açmanı istiyor."

Kâğıda bakarken neredeyse elim ayağım titreyecekti, Blue'ya ne yapmam gerekiyormuş der gibi baktım fakat içinde ne yazdığını bilmediğini belirterek omuz silkti.

Yataktan kalkıp Blue'ya doğru ilerledim ve ruloyu elinden aldım. Üzerinde Blake'in yılanlı mührü vardı. Bahçede değil hemen şimdi açmak istesemde Blue'nun tek kaşı ikaz dolu bir şekilde havalandı.

Nefesimi verip omuzlarımı düşürdüm ve hazırlanmam için bana yardım etmesini bekledim. Her günkü rutinde gerçekleşen hazırlanma faslım bittiğinde bahçeye Blue eşliğinde gittim ve bana getirilen kuru etlerle yavruları besledim. Wren'e bugün bahçede buluşalım demiştim fakat gelmemişti, belli ki ufaklığın başka işleri vardı.

Boynuzlu vaşaklar etleri deli gibi yediler, Joe büyük göbeğini sevmemi istiyor gibi sırt üstü yattı. Biraz onlarla sevgimi paylaşarak kendimce terapi yaptıktan sonra bir köşeye koyduğum ruloyu açma vaktimin geldiğini düşündüm. Bahçeye gelir gelmez direkt açmak istesem de nedense heyecanlanmıştım, kendime biraz süre tanımak istedim.

Ruloyu açıp kâğıtta ince mürekkep darbeleriyle yazılmış notu okumaya başladım.

Prenses,

Bahçeden sağ kanada doğru yürü ve küçük çiçekli patikayı takip et. Seni bir yere ulaştıracak, bundan sonra yavruları besledikten sonra orada zaman geçirmek isteyebilirsin.

Blake Nightingale

Parmaklarımın neden titrediğine dair bir fikrim yoktu. Nefesimi içime çekince çiçek kokuları burnuma doldu ve beni rahatlamaya çalıştı. Nereye ulaşacaktım, zaman geçireceğim yer nasıl bir yerdi?

Meraklı fakat fazlasıyla temkinli adımlarla dediği yöne ilerlemeye başladım ve çiçekli patikayı takip ettim. Sonunda oldukça büyük olan bahçenin en sağ kanadında kalıp boydan boya camlardan oluşan küçük oda dikkatimi çekti.

Kapısı beyaz demirdi, camların çevrelerini saran sarmaşıklar odayı da bahçeye ait bir varlıkmış gibi gösteriyordu. İçimde daha da filizlenen merakla gidip kapısını açtım ve içeri girdim.

Küçük odada küçük bir dokuma halı, bir şömine ve yerlerde minderler vardı. Sol köşesinde duran ve bahçedeki çiçeklerin göründüğü cam duvara yaslanmış bir masa koyulmuştu. Yavaş adımlarla masaya yaklaşıp üzerindeki ağaçtan yapılmış sert kahverengi kâğıtlara ve mürekkep kutusunun yanında duran ince tüyden kaleme bakakaldım.

O an odadaki hava değişti, birinin daha içeri girdiğini anlamıştım.

Giren kişiyi de anlamıştım.

Blake Nightingale arkamdaydı ve bunun bilinciyle odadaki basınç öyle bir arttı ki kulaklarım çınlamaya başladı, kalbim çok ama çok tuhaf bir şekilde yerinde kıvrıldı.

Tam arkama geldiğinde bu sefer üzerinde bir kıyafet olduğunu hissettim çünkü kumaşı kayık yaka elbisemden açıkta kalan omzuma değdi. Bana iyice eğilip konuştuğunda ise kelimelerin gücüyle ve sesinin etkisiyle aynı anda hem ayık hem de baygın kalabilmenin mümkün olup olmayacağını düşündüm.

Cümlesi tekrar tekrar kulaklarımda yankılandı.

"Bir kitap yazmanı istiyorum, Prenses."

-

Bir bölümün daha sonuna geldik. Lütfen oy vermeyi unutmayın, burada sizinle etkileşimde olmak için varım. Kendinize iyi bakın, Zamansızlar:*

Bölüm 14 : Yargı

Agnes Obel: Familliar

Bizim aşkımız kimselerin göremediği bir hayalet.
Bu bir tehlike.
Bütün gölgeleri tutmaya devam edersen, karanlıkta kim olduğumuzu unuturuz.

İyi okumalar, Zamansızlar! Bol yorumlarınızı bekliyorum<3

-

Aklımdakileri ilk yazıya döktüğümde on yaşındaydım.

Her şey bir kendime ve hayata dair bir arayışla başlamıştı. Aradığım şeyleri içinde yaşadığım dünyada bulamayacağımı anlayınca zihnimde başka dünyalar yaratıyordum. Sonra bunları yazmak istedim çünkü tekrar tekrar okuyarak yaşamak istiyordum. Kitap yazmaya dair bir bilgim yoktu, yazarlık ne onu bile bilmiyordum. Yazdığım notların aslında bir roman için ön hazırlık olduğunu büyüyünce fark edecektim. Bir tutkuydu. Sonrasında koca bir yangın dönüşecek bir kıvılcım.

Her mevsimin kokusunun bende uyandırdığı hisler başka olurdu. Sonbaharda çok dokunaklı bir aşk hikâyesi, yazın ise daha coşkulu ve arkadaşlığı da kapsayan bir genç kurgu yazmıştım. Şimdi ise buradaydım...

Son kurgumun içinde...

Tarihi bir aşk romanı...

Ve o romanın baş kötüsü olarak tasarladığım kişi şu an arkamda duruyordu.

Gerçekti, yaşıyordu. Tuniğinin ipek kumaşı omuzlarıma sürtünürken nefesi kulaklarıma vuruyordu. Zihnim son cümlesiyle kısa bir an öyle bir durdu ki sadece onun sesi aklımın duvarlarında eko yaptı.

Bir kitap yazmanı istiyorum, prenses.

Bir kitap yazmanı istiyorum.

Kirpiklerimi indirip masada duran kâğıtlara bakarken vücudum sanki o kadar çok yükselmişti ki bulutları da aşmış, oksijenin olmadığı semalara çıkmıştı. Sakin kalmak için soluk almaya çalıştığımda göğsüm kabardı. Saçımdan gelen gül sabunu kokusu onun fırtınasıyla dağılmış, burnum tamamen onun kokusuyla dolmuştu.

Yavaşça, çok ama çok yavaşça bir cümle daha kurdu ve daha sonra bu ana dönüp baktığımda nasıl titremeden durabildiğime hayret edecektim.

"Zihninde sakladığın gizli dünyalara sızmak istiyorum."

Sanki benliğimin en gizli odalarına açılan kapıdan içeri soğuk hava yayılmaya başlamıştı. Hayır, bundan çok daha fazlasıydı. *Zihnimde benim bile keşfetmediğim bambaşka yerlere sızmaya çalışıyordu.*

Belki beni iyileştirecek bir ilaç olabilirdi belki de infaz edecek bir zehir. Blake hakkında bir hüküm veremiyordum, onun aklında nasıl bir dünya sakladığını asla bilemezdim.

Peçesinin ardına saklanan Gölge'ydi fakat ben asıl Blake'i göremiyor gibiydim.

Gözlerim hâlâ masada duran kâğıtların üzerindeydi, parmaklarım hafifçe onlara dokundu. Ne yazabilirdim? Onun okuyacağını bilerek zihnimdekileri kelimelere dökebilir miydim?

Hayır.

Kollarında uykudayken onu hançerle.

Onu kendine âşık et ve gardını indirdiğinde öldür ya da senin için ölmesini sağla.

Böyle cümleler aklımda dönerken nasıl yazabilirdim ki?

Zihnimde gerçek hayattan kaçmak için bir dünya vardı fakat şimdi o dünya gerçekliğin ta kendisiydi. Bu zamanda her adımımın sonu felakete çıkabilirdi, bu yüzden aklımın içindekileri her şeyiyle açık edemezdim.

Blake'e doğru döndüğümde aramızdaki mesafe o kadar azdı ki masa kalçalarıma denk geliyordu ve geriye gidebileceğim bir alan olmadığını belirtiyordu. Başını eğmemişti fakat kirpikleri beyaz teninde gölgeler yaparken bakışları üzerime düşmüştü.

"Senin zihnine nasıl sızılır, Efendi Nightingale?"

İsmini telaffuz ediş şeklime bakarken gözlerini bile kırpmadı, zümrüt bakışlar üzerimde takılı kaldı. Dudakları hareketsiz, nefesleri düzenli ve olmaması gerektiği kadar muntazam bir zarafetle durmaya devam etti.

"Benim zihnimin girişi var fakat çıkışı yok, prenses," dedi mücevher ışıkları gözlerinde dans ederken. "Yine de içine girmek ister misin?"

Bana öyle bir baktı ki kendimi onun zihnindekileri bilsem kapana kısılıp sonsuz boşlukla savruluyor gibi hissedeceğimi düşündüm. "Zihninin içi beni ürkütüyor," dedim dürüstçe.

Yüzünde ölçülü bir sükûnet varken dudaklarını küçük bir açıyla büktü. "O zaman ne şanslıyız ki ben zihnimdekileri kelimelere dökemiyorum."

Daha fazla gözlerime bu kadar yakın olursa aramızda sözlere gerek kalmadan bazı konuşmalar geçebileceğinden endişelendim. Sırlarımın ifşalanması beni korkutuyordu.

Ona belli etmeden ondan uzaklaşmak için bakışlarımı gelişi güzel odada dolaştırdım ve rahat bir tavırla kenara bir adım attım. Güzelce döşenmiş cam fanusun içinde dolaşmaya başladığımda her hareketimi takip ediyordu.

"Tüm bu jestleri neden yapıyorsun?"

Neden cevap vermediğini merak ederek tam şöminenin önüne geldiğimde ona baktım. Bakışlarından anlamıştım; işte bu yüzdendi, beni anlamıyordu.

Jest kelimesini bilmiyordu. Bu yüzden bir cevap vermesini beklemeden devam ettim.

"Tüm diyarı biliyorsun, her şeyi görmüşsün. Ama benim zihnimi merak ediyorsun, öyle mi?"

Ellerini arkasında kavuşturduğunda tuniğinin ön iki tarafına alt alta dikilmiş altın düğmeleri gerildi. "Gizemli şeylerin beni cezp ettiğini daha önce belirtmiştim." Yeşil gözleri ifadesizdi fakat dudaklarına imalı bir kıvrım dudaklarına yerleşir gibi oldu. "Bilmediğim şeyleri keşfetmeye bitmek bilmez bir ilgim var."

Merakını giderdiğinde benden geriye bir şey kalmayacaktı.

"Ne yazarsam yazayım beni yargılamayacağına söz verir misin?"

Yüz ifadesi aynı kaldı, sürekli bir hesap peşinde olan gözleri bu sefer ne düşündüğünü açık etmedi. Sonra derin bir nefes alıp dişlerini göstererek gülerken, "Sözüm yemindir. Seni yargılamayacağım," dedi.

Gülüyordu, *gülüyordu!* İç rahatlatan tatlı bir gülümseme olduğunu söylemek isterdim fakat aksine tüm kaslarımın içine yerleştirilmiş bombaların fitili ateşlenmişti, her an patlamak üzereydim.

Sonra o gülümseme yerini ne olduğunu anlamadığım başka bir ifadeye bıraktı, bir an odanın havası değişti. Bana doğru bir adım attığında oda normalden daha küçük gelmeye başladı. "Seni yazdıkların için yargılamayacağım, prenses," dedi başka adım atmayarak. "Seni sadece yaptığın eylemler için yargılarım."

Âşık et. Öldür.

Eylemlerimi düşünmek bile istemiyordum. Yazdığım kelimelerin arasında kaybolmaya duyduğum haz kıpırtıları şimdiden beni dürtmeye başlamıştı. Her şeyi açık etmeden kurgumu burada da oluşturabilirdim.

"Bir kitap yazacağım," derken serinkanlı davranarak parmaklarımı şöminenin dış cephesinde dolaştırmaya başlamıştım. Ara ara gözlerim

camın ötesindeki bahçeye kayıyordu. "İçinde sen de olacaksın."

Ona baktığımda bakışlarında keskin bir ilgi belirdi, tek kaşı hafifçe havaya kalktı. "Gerçeklerden kopmak için hayali şeyler yazdığını söylemiştin," dedi bana balkondaki konuşmamızı hatırlatarak. "Ben *gerçeğim*."

Bir gün Blake Nightingale'in karşıma çıkıp ben gerçeğim diyeceğini hayal bile edemezdim.

"Hayali şeylere gerçeklerden eklemeler yapabilirsin, kitap yazmanın kesin kuralları yoktur."

Uzun boyuyla odayı doldururken daha fazla adımlar atamadım. Olduğum yerde durdum, o da biraz daha bana doğru döndü. "Devam et."

"Bir karakter daha var," dedim bakışlarımı camın dışında görünen çiçeklere tekrar dikerken. Gün ışıkları ağaçlardan süzülerek odaya ulaşmaya çalışıyordu ve o ışık bana bir ismi çağrıştırdı.

Falcon Sarpedon.

Gerçek kahraman.

Bu kurgum için kafamda bu isimlerle yola çıkmıştım, baş kız karakter de ben olacaktım. Fakat Falcon yoktu ve ben kötü karakterimin kalesinde mahsur kalmıştım.

Kahramanım bu diyarda olabilir miydi?

Sanki telefonumun alarm çalmıştı da bir tür uykudan uyanmış gibi irkildim. Kalbim bu düşünceyle birden delirmeye başladı, bütün duygular iç içe geçip eridi ve damarlarımda akan kanın yerini aldı. Dudaklarımı hareket ettirsem sesim elimde olmadan değişmiş çıkacaktı çünkü bu soru ansızın gelen bir heyecanla boğazıma oturmuştu.

Blake aklımdan geçen şeyin ifademi değiştirdiğini fark etti, keskin bakışları tıpkı kırbacı gibi bana uzandı ve bedenime dolandı sanki. "Devam et, prenses," dedi. Annesinden masal bekleyen bir çocuk gibiydi.

Beni yok etmemesi için durmadan onun merakını harlamam gerektiğini fark ettim. Belki de onu bu şekilde kendime âşık...

Ne diyordum ben? Gordion Hanımı'nın isteğini yapamayacaktım, ben birini öldüremezdim.

"Devamı daha sonra," dedim yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirerek. "Heyecanı kaçar."

Beni gözlemlerken meydan okumamı anladığını ve kabul ettiğini belirtir gibi zümrüt yeşillerini kıstı. Sohbetimiz bu andan sonra nasıl devam ederdi bilmiyorum çünkü odanın açık bahçe kapısının eşiğinde bir figür belirdi.

"Efendi Nightingale," dedi tanıdık bir ses. Rem'in aslında gelmek istemiyormuş da mecbur kalmış gibi bir ton takınarak devam etmesini dinledim. "Mira, burada. Sizi bekliyor."

Bu sefer meraklanma sırası bendeydi. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak burada olanın kim olduğunu düşündüm. Blake merakımı fark ettiyse de bakışlarıyla bir karşılık vermedi, ilgisi başka bir şeye yönelmişti. Sadece "Sohbetimize daha sonra devam ederiz, prenses," dedi ve bakışlarını benden ayırıp Rem'e yöneltmişti.

"Prensese taht odasına kadar eşlik et."

Ve odadan çıkıp gitti.

Olduğum yerde durmaya devam ederken havada kalan kaşlarımı indirdim ve neden taht odasına gitmem gerektiğini düşündüm. Sonra Blue'nun bana söylediği şey aklıma geldi. *Efendi seni taht odasında görmek istiyor ama öncesinde bahçede Charonları beslemeni söyledi.*

Hem Blake'in merakını kendine çeken Mira'nın kim olduğunu hem de taht odasına neden gittiğimi düşünürken Rem'in sabırsız bakışlarıyla karşılaştım. Nefesimi vererek onu daha fazla bekletmemek adına yürümeye başladım ve odadan çıktım.

İçeri kısa bir an göz gezdirdi, Efendi'nin bana neden böyle bir oda hazırlattığını merak ediyor muydu bilmiyorum ama hiçbir renk vermedi. Düz bakışları önüne döndü ve benimle beraber yürümeye başladı.

"Mira kim?" diye sordum yolun yarısında daha fazla dayanamayarak.

Rem, bana üstten bir bakış attı. "Efendi'nin gönül ilişkisi olup olmadığını mı merak ediyorsun?"

Ne? "NE?"

Sesimin kontrolünü sağlayamadım ve istemsizce yüksek çıktı. Sonra suratımı buruşturdum ve "Hayır," dedim. "Hayır, sorumun sebebi bu değildi. Basit bir o kim sorusu bu Rem, içinde bir şey aramana gerek yoktu."

Rem bana üstten bakmaya devam ederken püfler gibi nefesini verdi. Omuzlarına gelen siyah saçlarını çekmemek için kendimi zor tuttum. "Nefes bile almadan bu kadar konuşacağını bilseydim ağzımı açmazdım."

"Ben de bu kadar taş kafalı olduğunu bilmeme rağmen sana soru sormamalıydım."

Yüzünde hayret ifadesi belirdi, mavi gözleri açıldı ve bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Sen bana *taş kafalı* mı dedin?"

Geri adım atmadım, gerçekten Efendi'nin sevgilisi falan mı var diye merak ettiğimi kendime bile itiraf etmemişken Rem'e çaktıracak değildim. "Ben bir prensesim, sana istediğimi söyleyebilirim."

Deri yeleğinden açıkta kalan kolları kasıldı, yara izi kaşlarının çatılmasıyla yine buruşmuştu. O an bahçede bir esintinin baş gösterdiğini fark ettim. "Benim prensesim değilsin," dedi, "Beni o akılsız Gordion hizmetlilerinle karıştırma."

Normal prenses olsa bu üsluba sinirlenebilirdi fakat benim umurumda bile değildi, kafam bambaşka bir yere gitmişti. "Bunu sen yapıyorsun, değil mi?" diye sordum birden.

Kafası karışmıştı. "Neyi ben mi yapıyorum?"

Bahçedeki esintiyi kast ederek parmağımla daire çizdim. "Havayı."

Esinti birden durdu. Çiçekler yine usul usul yerlerinde kalmaya devam ederken dökülen son bahar yaprakları yerde uçuşmayı bıraktı.

Rem dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes verdi ve önüne dönüp yürümeye başladı. Ona yetişmek için hızlanırken neredeyse soluk mavi elbisemin eteklerine basacaktım. "Bu senin Spiritus'un değil mi?" dedim konuşmaya devam ederek.

Cevap vermeyeceğini düşünüyordum ama "Evet," deyip geçti.

"Dün talim alanında neden Supra'ya karşı güç kullanmadın?"

Bu sorum canını sıkmış gibi yine bana ters bir bakış attı. Birden sinirle ağzından kaçırmış gibi, "Henüz büyü gücüme tam anlamıyla hakim olamıyorum," dedi ve susuverdi. İtiraf etmesi zor bir şeyi bana söylemenin şokunu yaşayarak adımlarını hızlandırdı.

Ah. Spiritus'un sinirlendiğinde ortaya çıkıyor gibi görünüyordu fakat normal büyülerini diğerleri gibi savaş anında kullanamıyordu.

"Özel gücün çok havalı," dedim kale koridorlarına geldiğimizde.

Ne dediğimi duyunca suratını buruşturup bana baktı. "Havalı mı?"

"Yani birçok kişinin sana imrenebileceğine eminim," dedim omuzlarımı silkerek. O ise havalı kelimesini çözmeye çalışıyordu. "Mesela ben. Birinin kıçında şimşekler patlatmak isterdim. Belki kendini geliştirirsin ve ileride gücün bu şekle evrilir."

Kafası daha da karışarak bana baktı. "Bir prenses gibi konuşmuyorsun," dedi kulağa çok kötü gelecek bir cümleyi sanki *çok da kötü bir şey değilmiş* gibi söyleyerek. Hatta aksine bundan hoşlanıyordu, gözlerinde Blake'de sıklıkla gördüğüm bir parıltı belirmişti.

Nightingale parıltısı.

Remus her ne kadar Alaister soyadını kullansada Nightingale annesinden gelen soya daha yakın görünüyordu.

Taht odasının önüne geldiğimizde hizmetlilerin ve savaşçıların etrafta çok fazla dolandıklarını gördüm. Bir şeylere hazırlanıyorlardı.

"Bir davet mi var?" diye sordum, açık çift kanatlı kapıdan taht odasına girdiğimizde.

İçeride bir parti için hazırlık varmış gibi görünmüyordu, daha çok bir güvenlik açığı var mı diye kontrol sağlanıyor gibiydi. Her yere kalelerin girişinde de asılı olduğunu gördüğüm, kılıca sarılı yılan amblemi olan bayraklar asılmıştı.

"Bugün iki şey var," dedi Rem bana tahta doğru eşlik etmeye devam ederken. "Bicara ve Konsey."

Konsey kelimesini bilsemde kimlerden oluşturulmuş bir toplantı olacağını merak ettim fakat diğer kelime hakkında bir fikrim yoktu. "Bicara?"

Umarım Gordion'da olmayan bir şeydir diye düşündüm lakin mutlaka var olmalıydı çünkü Rem bana gözlerini kısarak baktı. *Kahretsin*.

"Hiç bir Bicara'ya katılmadın mı?" diye sorarken güler gibi bir ses çıkardı. Daha çok alay eder gibi. "Belli ki annen diyarı sana bırakmayı hiç düşünmemiş, prenses."

Rhea, ilk çocuğuna taht bırakmayı hiç düşündü mü , bilmiyorum. Belki gerçek prenses Bicaralara katılmıştır.

"Bicara, yargı günüdür. Efendi'nin suçlar için hüküm verdiği gün."

Yani monarşi mahkemesi.

Tarih derslerim hiçbir zaman iyi olmadı fakat olsada bu diyara ait birçok şeyin derslerde verilmediğini biliyordum. Artık mitlerde geçenlerin tarihin çarpıtılmış ya da tamamen yitip gitmiş gerçeklerinden oluştuğunu görebiliyordum.

"Efendi önce diyarın önde gelen cadılarıyla toplantı yapacak, sonra Bicara başlayacak."

Konuşmamız daha fazla devam edemedi. Rem Blake'in tahtının yanında, onunkinden daha küçük bir tahta oturmam için bana eliyle işaret verdi. Buraya Rhea da oturmuştu, şimdi de ben oturacaktım.

Temkinli adımlarla ilerleyip tahta oturduğumda Rem beni bıraktı ve bir baş selamı verip odanın çıkışına doğru yürümeye başladı. O çıktığında çift kanatlı kapılar kapandı ve içeride bir tek ben kaldım.

Bir kalenin taht odasında *bir tahta* oturmuş beklerken soylu değildim, prenses hiç değildim fakat kendimi öyle hissetmekten alamadım.

Blake yargı ve konsey gününe beni de dâhil etmişti. Balkon konuşmamızda bir diyarı yönetmenin nasıl olduğunu göreceğimi söylerken beni bunlara dâhil etmeye karar vermiş olmalıydı. Kaslarımı kıpırtısız bırakan bir his bedenime yayılmıştı, ne olacağını bir an önce görmek istiyordum.

Ve o anda sanki isteğim evren tarafından duyulup kabul edilmiş gibi çift kanatlı kapı açıldı ve içeri birileri girmeye başladı.

İlk giren yüz tanıdıktı, Skedwaller ikizlerinden Ardell'in platin sarısı saçları durduğum yerden bile beyaz ışıklı bir fener gibi göz alıyordu. İçeri adımını attığında kısa bir an duraksadı ve benim oturduğum yere bir atmaca gibi göz attı.

İkimizde birbirimize kilitlendik. Gordionlulardan hoşlanmıyordu, neredeyse onun yüzünden ölecektim fakat yine de gözlerinde kardeşinden daha ölçülü bir nefret vardı. Çünkü nefretinin yanına başka bir şey eklenmişti; merak.

Ben onları merak ediyordum, onlar beni... Bazıları bu merakı es geçip direkt benden kurtulmak isterken bazıları beni gözlemlemek istiyordu. Ardell kurtulmayı hedefleyen tarafta olmasına rağmen gözlemlemek de istiyor gibiydi.

Üzerime iç astarı mavi olan gümüş rengi bir pelerin giymişti, gümüş zırhla kaplı gövdesi ve iç astarına uygun mavi bir pantolonu vardı. Ağır adımlarla

içeri geçip tahta yakın bir yerde durdu, benden gözlerini çekti ve kapıdan girmeye başlayan diğer kişileri izlemeye başladı.

Ben de ilgimi oraya yönelttim ve içeri giren kadınlara gözlerimi bile kırpmadan baktım. Diyarın önde gelen *cadıları* oldukları için merakım oldukça fazlaydı.

İlk giren balmumuyla birleştirilmiş tutamları olan sarı saçlara sahip bir kızdı. Saçlarını tepeden bağladığı yere sivri demirler yerleştirmişti, her an onları eline alıp savaş silahı gibi kullanabileceği izlenimi veriyordu. Alnından sarkan bir zincir vardı, dudaklarını ve burnunu da delmişti ve oralara bizim piercing olarak adlandıracağımız takılar takmıştı. Kahverengi deri kıyafetinin birçok yeri açıktı, açık kalan kısımlarına tıpkı yüzünde olduğu gibi takılar kullanmıştı. Bu takılardan biri de kemiklerdi. *Kemik*... Tanrım.

Kız mağrur ve dik duruşuyla içeri girdi ve Ardell'in olduğu yere yürümeye başladı. Birbirlerine selam verdiler ve diğer gelenleri beklediler.

Sonraki gelen mavi pelerinin başlığını başına takan fakat beyaz saçları kenarlardan sarkan kısa boylu bir kadındı. Gözlerinin etrafını ve dudaklarını siyaha boyamış, kendisine gotik bir hava katmıştı.

Bir sonraki giren ise hepsinden yaşlı bir kadındı. Kestane rengi kısa saçları ve kırmızı yanaklarıyla normalde olsa sıradan bir kadın derdim fakat gözleri hepsinden bilge görünüyordu. Üzerinde saçlarıyla aynı renk bir elbise vardı, kollarında doğal taşlardan yapılmış gibi görünen bir sürü bileklik takmıştı.

İçeri giren bir diğer kadını gördüğümde, Camilla olduğunu fark ettim. Amazon tarzını değiştirmemişti, hatta da daha da perçinlemek ister gibi yüzüne beyaz savaş boyaları sürmüştü. Sert adımlarla ilk giren kızın yanına gitti ve birbirilerinin dirseklerinden tutarak iki savaşçının sahip olabileceği yumuşaklıkta sarıldılar.

O an, onların akraba olabileceğini düşündüm. Birbirlerine benziyorlardı.

Başkaları da girdi, neredeyse ona yakın kadın olmuştu ve dikkatimi en çok çeken şeylerden biri de içeride hiç erkek yoktu. Hepsi diyarın farklı

bölgelerinden geldiklerini belli edercesine değişik auralara ve tarzlara sahiplerdi. Birinin yüzünde kızıl boyalar, birinde yeşil vardı. Siyahi, kıvırcık saçlı bir kız da içeri girdiğinde Konsey'in tamamlandığını düşündüm fakat hayır.

Biri daha gelmişti.

Mağrur yürüyüşlü kadınlardan sonra, bu kadın daha rahat bir tavırla uzun çizmeleri yerde ses çıkarırken içeri adımlarını attı. Siyah deri pantolonu uzun bacaklarını sarmıştı, beyaz keten bluzunun yakası açıktı ve gövdesini pantolonuyla aynı deriden bir korseyle sarmıştı. Siyah saçları uzundu ve dalgalı şekilde omuzlarından dökülüyordu. Bluzundan açıkta kalan kolları dirseklerinden ellerine kadar siyah sarmal şekilli dövmelerle kaplıydı.

Diğerlerinin aksine o beni fark etmişti; hafif çekik koyu renk gözleri sanki her an ima dolu bir gülümseme barındırıyormuş gibi kısıktı, teni güneşin altında çok zaman geçirdiğini belli edercesine kavruktu. Gözlerini benden çekip diğer kadınlara da gelişigüzel bir bakış attı ve kapıya en yakın konumda durup beklemeye başladı.

O an anladım; bu kadın Mira'ydı.

Efendi Nigthingale'i bekleyen kadın.

Söz konusu Efendi de çok geçmeden içeri gireceği sinyalini önce yılanını göndererek vermiş oldu; Sedna yerde sürünerek tahta doğru ilerlerken sanki gözleriyle herkesi tek tek süzmüştü. Kısa saniyeler sonra Efendi de çift kanatlı kapıların kendi kendine açılmasıyla içeri girdi.

Şiddetli bir hava akımı gibi içeridekileri sardı, herkesin dikkati tamamen onda toplanmıştı. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı, gözlerimi kısarak saçlarına baktım ve onun Mira'yla ne yapmış olabileceğini yüzeysel bir şekilde düşündüğümü sanırken kendi kendimi aslında ateşli bir sevişmeden çıkıp çıkmadığını anlamaya çalışırken buldum.

Başımı iki yana sallayarak silkelendim ve önümdeki manzaraya odaklandım. Blake, cadılara göz gezdirmeden tahta doğru yürüdü, bakışları benim üzerimdeydi. Bu şekilde tüm ilginin bana kaymasına neden oldu.

Üzerime yönelen bakışları sahte bir sükûnetle karşıladım. Hepsinin yüzünde sessiz bir hayret yüzünde belirdi, ayağa kalkmadığım için şaşırmış olabileceklerini düşündüm ve Efendi tahta yaklaştığında ayağa kalkıp onun oturmasını bekledim.

Sedna ondan önce tahta ulaşmış, çoktan tepesine tüneyerek benim olduğum yöne doğru kıvrılmıştı. Başı bana ulaşmak istiyor gibi neredeyse üzerime uzanacaktı fakat onu görmezden gelmeye çalıştım. Belki korkmadığımı sanırsa beni rahat bırakırdı.

Tısladı.

Odada birçok kadın vardı ama bu kıskanç ve şüpheci kızın tek derdi bendim.

Biraz daha yaklaşırsa çığlık atacağımı bildiğim için Blake'e *ortalık karışmak üzere* diyen gözlerle baktım, o da mesajı almış olacak ki tahtına geldiğinde Sedna'yı tutup kendi boynuna doladı ve üzerinde beyaz bir yılan yokmuş gibi kadınlara döndü.

"Şeref verdiniz, hanımlar." Sesi pürüzsüz ve bir centilmene yakışır şekilde çıkmıştı. Devam ettiğinde de sesi kısıktı fakat koca odayı titretecek bir tınıya sahipti.

Kadınların hepsi başlarını eğdi ve Blake'e hürmetlerini sundular.

"Gordion Prensesi Leda," dedi Blake beni takdim ederek. "Bugün bize eşlik edecek."

Meraklı gözler bu sefer daha büyük bir ilgiyle bana odaklandı. Gerçek prenses olmadığım ortaya çıktığında Blake'e çok büyük bir darbe olacaktı; konseyi bile ona olan güvenini ve itaatini kaybedebilirdi.

Kendimi çok kötü hissettim; Blake daha önceleri umurumda olmasa da şu an nedense onun böyle bir darbeyi yaşamasını istemiyordum.

Efendi yerine oturduğunda ben de tuhaf bir ifadeyle ayakta dikildiğim için bakışlar tekrar bana döndü, hemen popomu tahta koydum. Ellerim

terliyordu, elbisemin eteklerine avuçlarımı koyarak stresimi saklamaya çalıştım.

Ortamda kısa bir süren bir sessizlik oldu, sonra odaya ilk giren ve Camilla'yla sarılan kız konuşmaya başladı.

"Efendi Nightingale," dedi kız tekrar başını eğip konuşmak için izin istiyor gibi.

"Urmicca." Blake kızın adını söyleyip, eliyle *buyur* der gibi işaret yaptı.

Kız başını kaldırıp konuşmaya başladı. "Bazı söylentiler Scathan'ın her köşesinde dolaşıyor, doğruluğunu bizzat siz Efendi'ye sormak istiyorum."

Blake bir parmağını çenesinde dolaştırırken tahtına biraz daha kaykıldı ve kıza devam etmesi için diğer eliyle işaret verdi.

Kız dudaklarını birbirine bastırdı, kadınlar onu izlerken devam edip etmemeyi düşündü fakat sonunda ağzındaki lafı çıkardı. "Kan emici kanatlı melunlar diyarın her köşesinde görülmeye başladı," dedi. *Supralardan* bahsediyordu. "İnlerinden çıkmayan iblisleri neyin cezbedip ortalığa saçılmalarına sebep olduğunu merak ediyoruz. Ya da *kimlerin*?"

Kadınlar arasında kıpırdanmalar oldu, bazıları birbirlerine baktı sonra tekrar Efendi'ye döndüler. Blake sabırsızlandığı ve sinirlenmeye başladığı belli olan bir sesle, "Kulağına gelen söylenti nedir, Urmicca?" dedi başını hafifçe yana eğerek.

Kız ince dudağını daha da düz bir çizgi haline getirdiğinde piercingi hareket etti. Sonra nefesini verip, "Dorchaların bu işin ardında olduğu söyleniyor," dedi.

Dorcha kelimesi öldürücü bir büyüymüş gibi odadaki hava akışı durdu, herkes sanki nefeslerini tuttu. Tek tepki vermeyen, kılını bile kıpırdatmadan kadına bakan Blake'di.

Mavi cübbesi olan beyaz saçlı ve kısa boylu kadın konuştuğunda ince sesi odayı doldurdu. "Avcılar her cübbe giyen cadıya saldırma ve onları öldürme

eğilimindeler. Dorchalar yüzünden her koldan tehlike altına giriyoruz."

"Nefeli haklı, Avcıların diyarı burası değil," dedi yüzüne yeşil boya sürmüş kadın. "Yakalanan her Avcının Scathan'dan sürülmesi gerek."

Kızıl boya süren ise ona karşılık verdi. "Onlar eskinin *Koruyucuları*, Visha. Bir lanetin öcünü almak istemeleri oldukça makul," dedi ve göz ucuyla Efendiye baktı, sanki onun tepki vermesini bekliyordu lakin Blake istifini bozmadı.

O an Blue'nun anlattıklarını hatırladım. Kızıl boyalı kadının söz ettiği lanetin sebebi Blake'in annesiydi. Dorchaların Lideri. *Dione*.

"Burası büyü diyarı, Calla. İnsanlar bile bize boyun eğmiş durumda. Eskinin koruyucularına ihtiyacımız yok," dedi yeşil boyalı Visha. "Artık Scathan'ın başında büyü güçlerine sahip biri var."

Hepsi dönüp Blake Nightingale'e baktı. Ondan önceki Efendi'nin bir insan olduğunu anlamam uzun sürmemişti, Blake'in güçleri belli ki sadece cadı annesinden geliyordu.

"Yanılıyorsun." Bir anda konuşan kişi diğerlerine göre daha orta yaşlı, kestane rengi saçlara sahip kadın olmuştu. "Cadıları yakmaya devam eden köyler var, Salem bunların başını çekiyor. Dans etmeyi, şarkı söylemeyi bile büyüden sayıyorlar. Bu şekilde giderse diğer köylerdeki insanlara da cesaret verecekler."

Tanıdık bir isim duyunca bir anda irkilir gibi oldum. Salem cadı mahkemeleri ve Salem cadılarının yakılması günümüz dünyasında da bilindik bir şeydi. Kısmi tarih bilgilerimi zihnimin sekmelerini açarak sorguladım; Salem İngiliz kolonilerinin kurduğu bir kasaba ve köyden oluşuyordu. Eğer bu zamanda varlığını sürdürüyorsa bin altıyüzlü yıllarda olmalıydık.

Blake tüm bunlardan haberdar olduğunu belirtircesine, "Ardell," dedi onun konuşmasını isteyerek.

Ardell, çelik bakışlarını kadınlara yöneltip, "Salem için gözcüler gönderildi," dedi. "Bu konuyu tetkik ediyoruz."

"Supralar konusuna gelince," diyerek söze girdi Amazon Camilla, sert bir sesle. "Dorchalar neden Scathan'ı hedef alsın? Onların dertleri biz değiliz. Bu işin ardında Morian'ın olduğu çok açık."

"Ya da Gordion?" diyerek bir fikir sundu, Mira. Gülüyor gibi görünen gözleri üzerimdeydi, böylece diğerleri de bana baktılar.

Beni bu şekilde hedef göstermesi önce afallatmış, sonra sinirlerimi bozmuştu. Dişlerimi hafifçe sıkarak omuzlarımı dikleştirdim.

"Gordion Scathanla anlaşma halinde," dedim bir prenses gibi mağrur konuşmaya çalışarak. Sanki esir değil de burada kendi isteğimle bulunuyormuşum gibi, "Burada oturuyor olmam bunu yeterince belli etmiyor mu?" diye sordum.

Belki de Supraları bu diyara musallat eden Rhea'ydı ve şu an iyi bir bok yemiyordum fakat hedef gösterilmek istemiyordum. Ben konuşurken Blake'in başı hafifçe bana dönmüştü, yan bakışları üzerimdeydi ve sesimin boğazıma kaçtığını hissettim.

Benim gibi herkes sus pus olup Efendi'ye baktı.

Blake bir süre sessizce kendi kafasında bir değerlendirme yaptı ve kaykıldığı tahtta dikleşerek oturdu. Sedna boynundan sürünerek tahtın sırt kısmına doğru yerleşti ve boynundaki yılan derisini açığa çıkarmak ister gibi başını sol tarafa doğru hafifçe yatırdı.

O bir Nightingale'den çok bir Dorcha.

Rem'in babasının sözleri kafamda çınladı.

"Bir söylenti daha var," dedi kadınlardan siyahi olan birden lafa girmişti. Herkes ona odaklandığında kadın koyu renkli bakışlarını etrafında dolaştırdı, bir sonraki cümlesinden sonra kendisine destek çıkılmasını

istiyor gibiydi. "Siz Efendi'nin de farklı yaratıklara ilgisi olduğu konuşuluyor, belki de Supraları..."

Blake birden ayağa kalktı.

Nefesler tutuldu, sesler kesildi. Herkes ne olacağını beklerken Efendi tahtından yavaş adımlarla uzaklaşıp siyahi kadına doğru ilerlemeye başladı. Taht odasındaki ışıklar, güneşin önünde kara bulutlar geçmiş gibi iyice soldu. Blake'in de Rem gibi havaya müdahale etme gücü var mıydı bilmiyorum fakat ortam sanki buz tutmaya başlamıştı.

Siyahi kadının duruşu kendisini bozmasada gözlerinde ürktüğünü gösteren bir ifade belirmişti. Oldukça uzun boylu bir kadındı fakat Blake ondan iki baş kadar daha uzun olduğu için yanına geldiğinde hafifçe onun yüzüne doğru eğildi.

Ellerini arkasından bağlayıp kadınla yüz yüze geldiğinde kaygısız tavrı hâlâ üzerindeydi yine de buram buram gerilim yayıyordu. Her duyguyu aynı anda nasıl üzerinde taşıdığını ve çevresine yaydığını bilmiyordum.

Soğuk. Sıcak. Kibar. Vahşi.

"*Kendi diyarıma* bu musibetleri benim saldığımı mı düşünüyorsun, Arete?"

Kadının cevap vermesini bekledim fakat vermiyordu.

Hayır, *veremiyordu.*

Yüzünde donuk bir ifade belirmişti, sanki birisi onu boğazından yakalamış ve nefesini kesmiş gibi. Ve bunun gerçekten yaşandığını anladım; Blake onun boğazına parmaklarını dolamasada nefesini kesiyordu. Kadın cevap vermek ister gibi anlaşılmaz sesler çıkardı, siyahi teni neredeyse soluyordu.

Diğer cadılar kıpırdamadılar bile, olanları izliyorlardı. Blake zarafet maskesi giymiş bir yırtıcı gibi kadının önünde durmaya ve onu boğmaya devam etti. Birden yerimden fırlayıp ona durması için bağırma arzusu duydum, parmaklarım tahtın kollarına saplanmıştı.

Sonra kadın birden irkildi, o an boğazını saran görünmez parmakların onu bıraktığını anladım. Soluklarını şiddetle değil, usulca almaya çalıştı. "Hayır, Efendi," dedi sesini makul bir düzeyde tutmaya çalışarak. "Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Sadece öyle söylentiler duydum."

Blake ondan uzaklaşmadan kadının gözlerine bakmaya devam etti. "O zaman," dedi nezaket dolu bir sesle. "Bu söylentiyi kimlerden duyduysan o isimleri bana tek tek vereceksin, Arete." Kadının adını tatlı bir tebessümle söylemişti. "Bicara sonrası Ardell seninle konuşur."

Omurgası tekrar dikleşti, ellerini arkasında kavuşturmaya devam ederek taht odasına yavaş adımlar atmaya başladı. Diğer kadınların arasında dolaştı ve hepsinin yüzüne tek tek baktı.

"Birçoğunuzun aklından geçeni biliyorum." Sesi buz gibi bir hava barındırıyordu. "Dorchaların kendi başlarına geçmeyip Scathan tahtını tercih ettiğim için bana bedel ödettiğini düşünüyorsunuz."

Bu kadar açıkça söylemesini kimse beklemiyormuş gibiydi, ölüm sessizliğine devam ettiler. Sadece birinin dudakları bu küstah ve kaygısız Efendi'ye karşı kıvrılmıştı, o da Mira'ydı.

Sonra Blake devam etti.

"Bu doğru olabilir," dedi tahtına iyice yaklaşarak. "Olmayabilir de. Dorchaların benden hoşlanmadıkları bir gerçek fakat gelin görün ki Avcılar da benden hoşlanmıyor."

Tahtına geldiğinde arkasını döndü ve kadınlara baktı; gözleri üzerlerinde keskin bir kılıç gibi dolaşıyordu. Sonra güler gibi dişlerini gösterdi. "Ve ne yazık ki Morian da beni hiç ama hiç sevmiyor."

Gülümsemesi alaycı, ima dolu ve insanı kaskatı eden bir soğukluğa sahipti. Tahtına oturdu ve bana kısa bir bakış attı."Neyse ki Gordionla işleri düzeltmek üzereyiz."

Bu hepsinden daha alaycı ve imalıydı. Gordionu işleri düzeltmek için zora sokuyordu, Rhea da onu öldürmek istiyordu. İşler pek de düzelecek gibi

değildi.

Birbirimize kısa bir an kilitlendik.

Bu işin sonunun ne olacağına dair bir fikrim yoktu.

Sonra Blake'in dudaklarındaki o kıvrım düzleşti, zümrüt yeşillerini benden çekti ve tekrar cadılara döndü. "Sanırım çok fazla düşmanım var hanımlar ve bunları yok ederken sizlerden sadakatinizi sürdürmenizi istiyorum."

Bakışlarım kadınlara kaydı. Hepsi kısa bir duraksamadan sonra başlarını eğerek ona hizmet etmeyi sürdüreceklerini belirttiler.

"Sadakatimiz sizindir, Efendi Nightingale!" dediler hep bir ağızdan.

"Öyleyse üç gün sonra Salem'de bir şölen ilan ediyorum. Siz hanımlar davetlimsiniz." Sesi rüzgarın sert solukları gibi herkesin yüzüne çarptı.

Bir şölen değil, bir katliam düzenleyecek gibiydi.

"Şimdi sırada Bicara var." Ellerini biraz hareket ettirdi ve çift kanatlı kapı kendi kendine iki yana açıldı. "Gelin."

Kelimeleri vurguluydu fakat onlara ünlem koyamıyordum, kendine has bir tınıya ve katılığa sahipti. Bağırmasa bile herkesi dize getirebilmeyi başarırdı, bu adamda liderlik vasfı o kadar fazlaydı ki bunun için doğmuştu.

Kapıdan giren ilk kişiyi görünce kalbim nedensiz yere kasılmaya başladı. Ne yüzünü görebiliyordum ne sesini duyabiliyordum fakat siyah kumaşlara sarılmış bedenini ne zaman görsem tuhaf bir hisse kapılıyordum.

Gölge içeri girmişti, onun arkasından da pejmürde kıyafetleri olan kişiler temkinli adımlarla taht odasına geldiler.

Cadıların hepsi taht odasının duvarlarına doğru çekilmişler, ortada boş bir alan bırakmışlardı. Bicara'yı tribünden izleyecek seyirciler gibilerdi. Bazılarının arasında, "Umbra," diyerek fısıldaştıklarını duydum.

Bunu Gölge'ye diyorlardı.

İçeri giren ona yakın kişi iki gruba ayrılmışlardı, dört kişi sağda toplandı diğerleri sola geçti. Birbirlerini öldürecek gibi kaçamak bakışlar atıyorlardı, bazıları tahttaki Blake'e bakmamak için gözlerini yere dikmişti.

Gölge herhangi bir müdahale etmesi gereken anda harekete geçeceğini belirterek boş bir köşeye geçti ve eldivenli ellerini önünde birleştirdi.

Blake hepsini inceledikten sonra elini uzattı. "Başlayın."

Önce kimse konuşmadı, sonra daha öfkeli görünen ve sol tarafta toplanan daha kalabalık gruptan bir kadın konuşmaya başladı. Ellili yaşlarında olmalıydı, siyah kıvırcık saçlarını toplamıştı. "Efendi Nightingale," dedi başını eğerek, sonra konuşmaya devam etti, "Javiklerin oğlu büyü kullanarak ekinlerimizi yaktı, tüm ailemizin geçim kaynağını yok etti!"

"Üstelik bir büyü kitabı var!" diyerek lafa karıştı kadının yanındaki genç kızlardan biri. Kadının kızı olmalıydı, saçları aynıydı. "Bu kitap onda kalmaya devam ederse kara büyü kullanmaya başlamayacağını kim söyleyebilir?"

"Javiklerin kara büyüye ilgisi köyde kulaktan kulağa yayılıyor!" dedi gruptan otuzlu yaşlarında, kırmızı yanaklı bir adam.

Javikler olarak adlandırılan aileden ellilerinde görünen siyah saçlı bir adam da kafasını örme şapkayı çıkarıp elinde tuttu. Teni fazla güneşte kaldığından dolayı kavrulmuştu. "Efendi!" dedi temkinli bir sesle, *korkuyordu*. "Oğlum Ivo'nun gerçekleştirdiği bu vahamet isteğiyle olmadı. Büyü güçleri olduğunu yeni keşfetmiş ve yaptıklarının sonucunun büyüklüğünü tahayyül edememiş."

O an bahsi geçen çocuğu gördüm, on yedi on sekiz yaşlarında olmalıydı. Babası gibi siyah saçlıydı. Gözlerini yere dikmiş, kendisine verilecek hükmü bekliyordu. Yanında da yaşı büyük bir kadın eliyle omuzlarını tutuyordu, annesi olmalıydı.

"Kitabı nereden buldun, Ivo?"

Blake'in sorusuyla birden hepsi sus pus olup dikkat kesildi. Ivo bakışlarını yerden kaldırmamıştı ama neredeyse titreyecek gibiydi, omuzlarının kaskatı olduğunu durduğum yerden bile görebiliyordum.

Yanındaki kadın eliyle omzunu sıkınca başını kaldırıp zorla Blake'e baktı. "Ben..." dedi tereddüt ederek.

"Handa çalışıyor," dedi kadın çocuğun konuşamayacağını anlayınca. "Bir yolcu ona vermiş, Efendi. Bizim büyü kitaplarıyla bir ilgimiz yok. Pilnyler yanan ekinleri için bizi cezalandırmak istiyorlar, ondan böyle bir söylenti olduğunu söylüyorlar. Kimse bizi karabüyüyle ilişkilendirmiyor!"

Birden ortalık karıştı.

Javikler ve Pilnyler birbirilerine bağırmaya başladılar. Pilnyler daha gaddar görünüyorlardı, ellerinde olsa karşı tarafı lime lime edecek gibilerdi.

Gölge birden iki grubun arasına girince hepsi aniden sustu. Kara peçeliyi gören dilini yutmuş gibi oldu. Ne konuşmuştu ne de bir harekette bulunmuştu, sadece aralarına girdi ve resmen duruşuyla *seslerini kesmelerini* söyledi.

Blake, bir parmağını tahtın kolunda gezdirdi ve aileleri inceledi.

"Hükmüm;" dedi keskin bir sesle, "Javiklerin ekinlerinin tümünün Pinlylere verilmesi."

Hükmü kısasa kısastı.

Javikler nefeslerini tuttu, aralarında dördüncü olan ve hiç konuşmayan muhtemelen Ivo'nun ablası ağlamaya başladı. "Biz nasıl geçineceğiz?" diye yakardı fakat babası ve annesi seslerini çıkaramadılar ama adamın omuzlarının çöktüğünü gördüm. İçim acımıştı.

"Büyü kitabı bulundurmak ve kara büyü yapmak yasak," dedi Blake devam ederek. Bu sefer sesi çok katıydı. "Scathan kalesine teslim etmek yerine kitabı kullandığı ve kara büyüye merak saldığı için oğlanı ömür boyu zindana atın."

Birden bir bomba patlamış gibi Javiklerden yakarışlar yükseldi. Gölge komutu anında aldı, oğlanı kolundan yakaladı fakat annesi aralarına girmeye çalıştı. "Hayır Efendi, hayır! Bunu yapmayın! Yanlışlıkla oldu! Oğlum bilerek yapmadı!"

Baba annenin kollarından tutarken kadın bağırıyordu. O an nabzım durmuştu, ellerim buz gibi oldu ve ne yapacağımı bilemeyerek ayağa kalktım sonra geri oturdum. Yerimde duramıyordum.

Aileyi hem aç bırakmıştı hem de oğulsuz.

"Bu çok acımasızca," dedim dişlerimin arasından.

Arion ve Rem de taht odasının kapısında bekliyor olacak ki kargaşayı duyup içeri girmişlerdi. Köşelerde bekleyen cadılar sessizce olayları izliyordu.

Blake söylediğimi duydu, bana dönüp baktı ve yeşil gözleriyle karşı karşıya kaldım. Ona öyle bir baktım resmen onu kendi içimde yargıladığımı belli ettim; dişlerim kenetlenmiş, gözlerim dolu doluydu.

Benim yargıma göre o *acımasızdı*. Ekmek çaldı diye bir çocuğu astıran, bu oğlanı zindanda çürümeye bırakan pisliğin tekiydi!

Gölge oğlanı aileden koparıp götürdüğünde Pilnylerin yüzlerindeki diş bileyen bakışlar memnuniyete dönüşmüştü.

"Kitabı aileden alın!" dedi Blake bana bakmayı sürdürürken. Olan biteni izlemiyor, sadece benim gözlerime bakıyordu.

O an yeşil gözlerinde çok kısa bir şey yandı söndü; bir ifade, sözlere gerek olmadan benimle konuşmaya çalıştığının küçücük bir emaresi. *Beni anla* der gibi. Ya da bana öyle gelmişti... Kafayı yemek üzereydim.

Zihnimin içine giriş var ama çıkış yok. Kendi zihninde kısılıp kalmıştı, asıl çıkamayan kendisiydi.

Bir diyarı yönetmek nasıl olur göreceksin, prenses, cümlesi kafamda çınladı. Ona sevgiyle yönetmeyi söylediğimde bunun sadece hayallerimde

olabileceğini söylemişti. Bu şekilde yönetmeyi biliyordu, bu şekilde görmüştü.

Annesi kötü cadıların lideriydi ve o da annesiyle aynı hamurdandı.

Sanki bir suyun altında kalmışım gibi sesler boğuk boğuk geliyordu, ayağa kalktığımı ve süzülür gibi taht odasının kapısına gittiğimi hayal meyal fark ettim. Blake'in gözlerine daha fazla bakmaya dayanamazdım, onun bakışlarından ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Tek bildiğim yaptıklarıydı.

Kargaşanın ortasından geçip taht odasından çıktım, hatta kemerli bahçe kapısını da aşmıştım. Bana yapılan cam fanusa saklanmak istiyordum. Kağıtların arasına karışmak, bu sefer Blake'in olmadığı bir kitapta karakter olmak istiyordum.

Peşimden kimse gelmedi, bunu onun sağladığını biliyordum. Eğer isteseydi beni birilerine gerek bile kalmadan yanında oturtmaya devam ederdi, büyüsü beni hapsederdi fakat bana dokunmadı.

Onu kötü yaratık olarak tasvir ederken nettim. Yaptığı şeyler bana böyle anlamlar ifade etmeyecekti, bir yaratıktan beklendiği gibi davranacaktı. Fakat o bambaşkaydı. Beni allak bullak ediyor, her şeyi barındırıyordu.

Nezaket. Vahşet. Kibarlık. Canilik. Güzel bir yüz. Yılan derisi bir ten.

Can odadada şöminenin önündeki yastıklardan birinin üzerine oturdum ve dizlerimi kendime çektim. Soluklarım sanki evreni sarsıyordu, neyin içine düştüğümü her geçen gün daha çok fark etmek kanımı donduruyordu. Aldığım oksijen genzimi yakarken kesik kesik sesler çıkardım.

Ne kadar süre burada tek başıma kaldım bilmiyorum, bir süre sonra soluklarım hafiflemişti fakat üzerimdeki ağırlık duruyordu. İçerisi güneşin batmakta olduğunu belirtircesine kararmaya başlamıştı.

Odada benden başka birinin daha olduğunu anladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Blake geldiyse onunla nasıl karşı karşıya duracağımı

bilmiyordum, tek istediğim ona bağırmaktı. Tüm gücümle çığlık atıp onu tokatlamak.

Efendi'ye bunu yapamazdım.

Fakat gelen kişinin fırtınayı andıran bir kokusu yoktu. *Bir kokusu yoktu.*

Berrak bir sesi, tam anlamıyla görünen gözleri de yoktu. Kara bir peçesi ve siyah başlığı vardı. Kararan akşam havasına karışıp odamı gölge içinde bırakan biriydi.

Ayağa yavaşça kalktım, arkamı döndüm ve Gölge'yle karşı karşıya kaldım.

"Nasıl yaparsın?" dedim derinden gelen bir sesle. Ardından Blake'e bağıramadığım için Gölge'ye bağırmaya başladım. "Oğullarını ellerinden koparırken hiç mi için acımadı!" Yanına yaklaşıp gövdesine bir darbe indirdim, sarsılmadı bile. "Her hükmü yerine getirmek zorundasın biliyorum fakat hiç mi başkaldırmayı düşünmedin!" Birkaç darbe daha vurdum, ellerim sert kumaşına çarptıkça içim soğur sanıyordum fakat hayır, asıl vurmak istediğim kişiye vuramadığım için rahatlayamıyordum.

Gölge beni durdurmayarak vurmama izin verdi, fakat bir histeri krizine gireceğimi anlayınca eldivenli eliyle bileğimden yakaladı.

Sessizce beni kendine çektiğinde kalbim pimi çekilmiş bir bomba gibi patladı ve kendimi ona sarılırken buldum.

Gölge, bana sarılıyordu.

Elleri beni sıcak pelerininin içine saklar gibi iyice sardı ve yanağım kıyafetinin kumaşına sürtündü. Kirpiklerime ağırlık bağlanmış gibi gözlerim kapandı. Dünya ya sus pus oldu ya da uykudan uyandı çünkü şu an ne hissettiğimi bilmiyordum.

Sadece... Blake, yanımdayken çılgın bir okyanus dalgalarının arasında sert bir kaya gibi dururken Gölge, şu an bana sarıldığında kıyıya çıkıp kumların üzerine uzanmışım gibi rahatladığımı hissediyordum. Dağılmaktan korkarak ona sarılmaya devam ettim.

Sonra dudaklarıma benim bile beklemediğim bazı kelimeler doluştu, bir arayış içimde vuku buldu ve bu hikayenin kahramanını aradığımı hissederek Gölge'ye bir soru sordum.

Sorum Gölge'nin beni saran bedenini kızgın bir demir sokulmuş gibi kaskatı etti, havada asılı kaldı ve tekrar tekrar odada çınladı.

"Sen Falcon Sarpedon musun?"

-

Ve bir bölümün daha sonuna geldik...

Söylemek istediğim bir şeyler var; ship savaşları oldukça fazla fakat bu kitabın bir kurgusu var ve ona göre ilerliyor. Her kitabın bir temeli vardır, okuduğunuz üzere Zamansız'da en baştan beri böyle bir kurgu. Artık bir karar versin demeyin, karar verilecek bir durum yok, tıpkı normal yaşantımızdaki gibi burda da bir hayat akışı ve yaşananlar var. Ve shipler dışında birçok şeyi de içinde barındıran bir hikaye, ona göre okuyalım.

ORTALIK ÇOK KARIŞACAK YA ÇOK AKMALSLS

Görüşürüz:*

Bölüm 15 : Salem

Astyria: Burn

İyi okumalar:*

-

Yıldızlar Blake ve beni izlemeyi severdi fakat güneş tepedeyken Gölge üzerime örtünüyordu.

Scathan kale bahçesine inşa edilmiş, cam bir odanın içinde Kara Peçeli'yle karşılıklı duruyordum. Bir insan nefesini en fazla ne kadar tutabilirdi bilmiyorum, nefes alıp vermeyi bile unutmuş olabilirdim. Oksijen ciğerlerime ulaşıyor ve hayati fonksiyonlarımı devam ettiriyor mu, hiçbir fikrim yoktu.

Farkında olduğum tek şey içimde fazlasıyla birikmiş, neredeyse gözeneklerimden taşmak üzere olan heyecan ve gerilimdi.

Efendi'nin cezasından dolayı hissettiğim üzüntü ve öfkeyi ondan çıkarmıştım ki buna hiç hakkım yoktu. Bu diyarı anlayamaz, yönetim şekillerine ve yaşamlarına karışamazdım. Monarşi benim bildiğim bir yönetim değildi, tarih sayfalarında okuduğum şeylerle kimseyi yargılamak bana düşmezdi. Diyelim ki yargıladım, bir emir eri olan Gölge'ye karşı isyan bayrağı çekemezdim.

Anın verdiği duygu yoğunluğuyla gövdesine yumruklarımı geçirmiştim ve ters bir tepki vermek yerine bana *sarılmıştı*. Ona bu kadar yakın mıydım bilmiyorum, hem çok uzak hem de yanı başımdaydı.

Sen Falcon Sarpedon musun?

Birden dudaklarımdan dökülen bu sorum ona resmen çarptı ve parçalandı. Odanın her bir yanında dolaşıyor, kulaklarımıza tekrar tekrar ulaşıyordu.

Hiçbir anlam ifade etmeyebilirdi fakat hayır, ona sarılıyor olduğum için bedenindeki değişimi fark edebiliyordum. Daha fazla dikleşti ve uzun boyu ortaya çıkıp benim bedenimi kolları arasında küçücük kıldı. Siyah sert kumaşın altından bile bedeninin taş gibi olduğunu hissedebilmiştim.

Yavaş, usulca ve kollarımın arasına almaya çalıştığım bir ışık oyunu gibi benden uzaklaştı.

Tepkisi o kadar belirsizdi ki, sorum çok ama çok derin bir kuyuya taş atmışım da en dipten gelen sesi duymaya çalışıyormuşum gibi hissettirdi.

Falcon Sarpedon isminin bir anlamı var mıydı? Kahramanım bu diyarda olabilir miydi?

"Bana neden bu ismi soruyorsun?"

Gölge'nin peçesinin ardından gelen boğuk sesi, hâlâ tepkisini ele vermiyordu. Dudaklarımı aralayıp ona cevap vermek istedim ama daha çok tavrını anlamaya çalışıyordum.

"Neden?"

Boğuk sesi birden yüksek çıktı, peçesi nefesinin esintisiyle dalgalandı. Boş bulunduğum için bedenim hafifçe irkildi, parmaklarımı elbisemin eteğine sapladım.

"Ben..."

Çünkü bu isim hep yazmak istediğim birine ait ve sen o musun merak ediyorum.

Bunu ona söyleyemezdim.

O, bu diyarda var mı merak ediyorum.

Bunu da söyleyemezdim.

"Neden yüzünü gizliyorsun?" dedim ona doğru bir adım atıp. Tepkim ve sorum benim de beklediğim bir şey değildi, daha çok afallar ve sinerim

sanmıştım. Benim saniyelik bu değişimimden sonra Gölge oniks taşından yontulmuş bir heykel gibi dikilmeye devam etti.

"Neden gizleniyorsun?" dedim elimi peçesine doğru uzatarak.

Birden bileğimi tuttuğunda eldiveninin derisi tenimde soğuk ve kaygan bir his bıraktı.

"Yüzün çok çirkin de olsa," dedim sesim düşündüğümden daha derin çıkmıştı, "tamamen yanmış bile olsa," derken daha da derinleşti, "ağızsız, burunsuz ya da kocaman sivri dişlere bile sahip olsan umurumda değil."

O an aramızda süregelen hava akışı odanın kapısı varmışçasına esintiliydi.

"Ya da bilmemem gereken önemli biriysen de umurumda değil. Çünkü ben zaten bu diyardan ya da diğer diyarlardan kimseyi bilmiyorum. Ben kapalı bir odada büyüdüm, ben bambaşka bir dünyadan geldim."

Yüz ifadem kırılmaya müsait bir cam gibiydi. Bileğime kenetlenen parmaklarıyla öylece duruyordu ve bir ufak hamle daha yaptığımda tutuşu yolumu tekrar kesti.

"Yapma."

Söylediklerimin üzerinde bir tesiri olmuş muydu bilmiyorum fakat sesi normalden daha boğuktu. Yine de tutuşundan anladım ki buna izin vermeyecekti, peçesini *asla* açamayacaktım.

"Nasıl bir yüze sahip olduğum ya da kim olduğum önemli değil," dedi içimdeki merakı daha da fitillediğinden habersiz kor gibi bir sesle. "Ve sen prenses, bir daha bana sorduğun o ismi bu kale içerisinde anmayacaksın."

Dudaklarım hafif aralıktı, ne kapatabildim ne de daha çok aralayıp bir kelime çıkarabilirdim.

"Eğer anarsan," diye devam etti Gölge. "Duvarlar, yerdeki halılar, mumların ışığı... Hangisi olursa olsun kulağıma getirir ve o zaman seni kollarına alan, üzüntünü gölgelemeye çalışan Gölge'yi bir daha karşında bulamazsın."

Bu isim ona bir anlam ifade ediyordu.

Falcon Sarpedon bu diyarda vardı.

Ve... Belki de karşımdaki *o* olabilirdi.

"Sorgulamadan söyleneni yapacak biri değilim," derken sesim bana bile uzak geliyordu. "Neden? Neden anmayayım?"

Gölge'nin havası daha da değişti, birden Blake Nightingale'in buz gibi havasından öte bir soğukluğa kavuştu. "Buralarda sorgulanmadan çok şey yapılır," dedi. "Sorguladıkça dibe batarsın ve bir gün o kadar çok batarsın ki kimse elinden tutmaz, seni çekip çıkarmaz. Öylece kaybolursun."

Parmaklarım neredeyse titriyordu, elimi onun tutuşundan kurtarıp derin bir nefes verdim. Geriye doğru bir adım attığımda aramızda bir çukur oluşmuştu, ikimizden biri ileri bir adım atsa içine düşecektik. Bu yüzden birbirimizden daha çok uzaklaşmamız lazımdı.

Bir anda odanın şöminesi alevlendi ve arkamdan gelen ısıyla başımı çevirip oraya baktım. İçerisi yanan ateşin ışığıyla kızıla boyanmıştı. Hemen hemen kararmaya yüz tutmuş havadan dolayı odadaki kandiller de tek tek yandılar.

Bunu Gölge yapmıştı... Onun da büyü güçleri olduğunu zaten biliyordum fakat bunu sık sık kullanmıyordu. Hatta neredeyse hiç kullanmıyordu.

Sonra arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden, o sarılmamız hiç yaşanmamış gibi odadan çıktı gitti. Eğer burada daha fazla zaman geçireceğimi düşünüp bu düşünceli tavrı sergilemeseydi aramızdaki o çukurun bir daha hiç dolmayacağını düşünürdüm.

Kafam o kadar karışıktı ki bir şeyleri çözmeye çalışsamda başaramayacağımı anladım, bu yüzden en iyisi zihnimi rahatlatmaktı. Ağır adımlarla masaya yürüdüm ve üzerindeki kâğıtlara göz atarak sandalyeye oturdum.

Bir kuş tüyü ve mürekkep kâğıdın yanında duruyordu.

Hafızamı gerilere doğru yoklayıp Kalli'yle konuştuğumuz günü düşündüm. Evdeki notta yazdığım karakter isimlerimi ve özelliklerini tekrar aklıma getirdim. Bir süre düşündükten sonra kuş tüyünü mürekkebe batırıp kâğıda yazmaya başladım. Çok tuhaf hissettirmişti, kendimi tam anlamıyla ortaçağda hissediyordum.

Falcon Sarpedon; yakışıklı, çekici, kahraman, korkusuz ve yenilmez .

Yenilmez'in üzeri karalanmıştı, kimse yenilmez olamazdı.

Gölge bu özelliklere sahip miydi? Gölge kimdi? Hiçbir fikrim yoktu.

Blake Nightingale; saf kötülüğü simgeleyen, yarı yaratık yarı insan gibi görünen, çirkin bir surat ve kara bir kalp.

Benim karakterlerimle ilgili planlarım bu yöndeydi fakat kurgum artık değişmişti.

Kâğıdı bir kenara koyup tekrar uzaklara dalarak düşünmeye başladım. Hava iyice kararmış, şömine ateşi ve kandillerin ışığı odayı aydınlatmıştı. Dışarıdaki çiçekleri cam duvardan görebiliyordum.

Ve kurgumu yazmaya bir kelimeyle başladım.

Hiddenfield.

Ev arkadaşımla beraber o kasabaya gittiğimiz andan itibaren başımdan geçenleri yazacaktım, işte benim kurgum artık buydu. Kurgum artık gerçekliğimdi.

***

Yazarken zaman çok hızlı akardı.

Kelimelerin arasında kaybolunduğunda birkaç saat birkaç dakika gibi gelir, hayal dünyanızda dolaşırken zihniniz başka âlemlere tamamen kapanır.

Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyordum. Tüyü mürekkebe batırıp son cümlelerimi de yazdıktan sonra geriye yaslandım.

Beyaz yılanı, siyah giyimli oğlanın yanında gördüğümde son cümlemi korkuyla dile getirdim.

"Ben o değilim."

En son kaldığım yer, Scathanlıların beni yakaladığı kısımdı. Parmaklarımı çıtlatıp etrafıma bakındım, artık gitme vaktimin geldiğini düşünerek ayağa kalktığımda içeri giren kişi irkilmeme neden oldu.

Ailis'in kandil ışıklarıyla şömine ateşine benzeyen saçları görüş açıma girmişti. Meraklı gözlerle önce etrafı taradı, sonra bana döndü.

"Beni seni kontrol etmem için gönderdiler," dedi. "Artık odana çekilmen gerekiyormuş."

Yazma saatlerim de sınırlıydı anlaşılan. Neyse ki ben de zaten devam etmek istemiyordum, odama çekilip uyumak ve bugünü hafızamdan tamamen silmek istiyordum.

Başımı salladım. Ailis meraklı gözlerle masaya baktığında, yazdıklarımı burada bırakıp bırakmama konusunda tereddüt ettim. Ya birileri okursa?

"Merak etme," dedi Ailis benim rahatsızlığımı fark etmiş olacak ki. "Bu odanın kapısı sen içinde olmadıkça açılmazmış. Başkası sen yokken buraya giremez."

Sonra gözlerinde bir ima belirdi, en az kandiller kadar parlaktı.

"Efendi senin için büyülemiş," dedi. "Kaledeki herkes bunu konuşuyor."

Omurgam dikleşirken yüzümü kayıtsız tuttum fakat bir şeyler yazdığım için rahatlamışken Blake'in benim için böyle bir şey yapması buzdan parmakların bedenimi sarması gibiydi. Yine de bunu Ailis'e belli etmedim.

"Bana âşık olmuyor, Ailis," dedim. "Sadece beni merak ediyor. Tıpkı farklı farklı hayvanları merak ettiği gibi. Ben onun yeni keşfettiği bir canlı gibiyim. Anlıyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hanım'ım buradan kurtuluşumuz için yapman gerekenleri söyledi," dedi. "Hangisini tercih ediyorsun? Onu öldürmeyi mi yoksa senin için ölmesini mi?"

"Ne istiyorum biliyor musun?" dedim tüm günün gerginliği ve bıkkınlığıyla.

"Ne?" dedi Ailis, saçına göre koyu renk olan kaşlarını kaldırarak.

"O *lanet kaçak prensesinin* kıçına bir ağaç dalı girmesini ve *Hanımı'nın* Blake Nightingale'in yılanına yem olmasını."

Ailis'in yüzü asıldı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunlar hoş sözler değil."

"İnan umurumda değil," dedim. "Bugün bunları düşünemeyecek kadar çok şey gördüm. Adam bir oğlanı yanlışlıkla tarla yaktı ve büyü kitabı kullandı diye ömür boyu zindana attı. Eğer Hanım'ın onu hemen yok etmek istiyorsa, kendisi onu kendine âşık etsin. Yaşına göre oldukça güzel kadın. Eğer kargası gelirse ona bunu ilet."

Yanından geçip kapıya doğru yürüdüğümde o da ağzı hafifçe aralanmış beni izliyordu. Muhtemelen bu yaşına kadar hiç saygısızlık yapmamıştı, emir eriydi ve Hanımı'na böyle cümleler kullanıldığına ilk defa şahit oluyordu. Eh, ben prensesi değildim, o yüzden beni mazur görebilirdi.

Elbette bir şekilde Rhea'yı memnun etmeliydim, bu kadar fevri davranmakr pek sağlıklı bir davranış değildi. Yine de bir iki kereyi tolere edebileceğini düşünüyordum çünkü Scathan İblisi'ni yok etmem için bana ihtiyacı vardı. Bu konuma sokabileceği kızından ve benden başka biri yoktu, rahatça feda edebileceği tek kişi de bu ikili arasından maalesef bendim.

Odadan çıktığımda Gordion hizmetlisi de peşimden geldi. Kapı kapandığı an başımı çevirip baktım ve gerçekten Blake'in ben olmadığım sürece burayı mühürlemesini düşündüm. Adam başlı başına çözülmesi zor bir bilmece gibiydi.

Başımı çevirip düşüncelere dalarak bahçe patikasından ilerledik ve kemerli kapıdan kaleye girdik. O sırada etrafta kimsenin olmadığını fark ettim, Rem

ya da Blue'yu görmeyi bekliyordum. Özellikle Rem sürekli karşıma çıkardı.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Talim alanındalar. Korsan bir kadın, okyanusun ötesindeki diyarlardan bir yaratık getirmiş. Onu inceliyorlar."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Korsan bir kadın mı?"

"Evet," dedi Ailis dudaklarını bükerek. "Mutfakta onu konuşuyorlardı. Efendi'yle arasında bir şeyler olabileceğini düşünüyorlar. İsmi Mira'ymış."

Mira. Ah. *Ah!*

Bugün Rem'in Efendi'yi beklediğini söylediği kadın. Bicara'daki cadı!

Aynı zamanda bir korsan mıymış?

"Talim alanına gitmek istiyorum," dedim merakla. Kaleyi artık az çok bildiğim için hemen adımlarımı oraya yönlendirdim. Nasıl bir yaratık getirdiğini görmek istiyordum.

Mira'yı görmek istiyordum.

Bu kısmın üzeri karalansın.

Ailis benim adımlarımın hızına yetişmeye çalıştı. "Remus odana çekilmeni söyle..."

"Remus söylemiş, Efendi değil," diyerek sözünü kestim.

"İlk sözün Efendi'den çıktığına eminim."

"Şşşt," dedim tekrar onu susturarak. "Bu Efendi'nin emrine ilk uymayışım değil, alışmıştır artık."

Talim alanının kapısına geldiğimde derin bir nefes alıp açtım ve temiz hava yüzüme vurduğu an gözlerim lazer ışınları gibi hızla etrafı taradı.

Savaşçıları gördüğüm an, onlardan daha büyük ve daha göze çarpan bir şey anında dikkatimi üzerine topladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Kocaman, bir insanı kolaylıkla yiyebilecek büyüklükte bir kertenkele ortalarında duruyordu. Kuyruğu da en az gövdesi kadar uzundu, neredeyse iki kısım da dört metre olmalıydı. Derisi zırhlı pullarla kaplıydı, bir kılıç bile ona saplanırken zorlanırdı.

Etrafında bir sürü savaşçı olmasına rağmen pusuya yatmış gibi hareketsiz duruyordu.

Blue, Remus, Arion, Ardell, Kaidan ve akrepler Camilla'yla Siera da oradaydı. Her zamanki kıyafetlerine benzer şeyler giymişlerdi. Blue aralarında onlardan farklı olduğunu belli edercesine mavi saçlarını açık bırakmış, meşale ışığında renginin daha da göz alıcı olmasına neden olmuştu.

Kaidan, gürzünü bir anda yere vurunca yaratık öyle bir hızla atağa geçti ki yerimden sıçradım. O sesi bekliyordu sanki.

Kaidan kıl payı onun sivri dişlerinden kurtuldu, yerde yuvarlanarak kendisini sağ tarafa attı. O an yaratık avını yakalayamamanın verdiği sinirle yerde dövündü ve gelişi güzel bir yere... Alev püskürdü.

Şok içinde bu ejderha ve kertenkele karışımına bakarken savaşçıların sessiz hareket ettiğini sonradan fark ettim. Yaratık sürekli pusuya yatıp bir kıpırtı bekliyordu ve o an onun görmediğini anladım.

Hepsinin ona karşı reflekslerini geliştirdikleri bir talim yapılıyordu. Birden gözlerim alanın ötesinde, ağaçların olduğu koruya yakın bir yerde duran iki figürü gördü.

Blake Nightingale ve Mira.

Kadını uzaktan süzdüm. Bugün taht odasında nasılsa hâlâ aynıydı fakat bu sefer bir korsan olduğunu da bildiğim için tarzını ve konseydeki diğer

cadılardan daha lakayt olan tavrını şimdi daha iyi anlıyordum. Deri pantolonu, beyaz gömleği ve beline bağladığı deri korsesiyle tekinsiz görünüyordu.

Efendi 'yle aralarında bir şey olabileceğini düşünüyorlar.

Ailis'in söylediği şeyi ben de düşünmüştüm fakat tamamen kör bir düşünceydi. Şimdi ise açık açık aralarında bir çekim görebilecek miyim diye onlara bakıyordum.

Blake'in gözleri savaşçılardaydı, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Herhangi bir şey varsa bile Efendi'nin tavırlarından bunu anlamam mümkün değildi.

Mira'nın ise savaşçıları ve getirdiği yaratığı izlerken dudakları kıvrılmıştı, yüzünde memnun bir ifade vardı. Sonra başını hafifçe çevirdi ve gözleri direkt *beni* buldu.

Birbirimize kısa bir süre baktık, buradan düşüncelerinin yüzüne yansımasını net bir şekilde göremezdim fakat gözlerini bile kırpmadan beni izlemesi omuzlarımı dikleştirmeme neden oldu.

Daha mağrur durmaya çalıştım. Kadının umarsız ve tehlikeli güzelliği karşısında yapabileceğim tek şey buymuş gibiydi. Leda'nın rolü bir korsan olmak değil, prenses olmaktı.

Sonra Ailis'e döndüm ve dev kertenkeleye olan ilgimi çoktan kaybederek, "Gidelim," dedim.

Mira'nın hâlâ bana baktığını hissederken bir çift zümrüt yeşili gözün ona katıldığına emindim. Onu sırtımdaki tenimin karıncalanmasından hissetmiştim.

Blake beni görsede umurumda değildi. Kaleye girdiğimde buraya gelmeden önceki planım hâlâ geçerliydi; yatağıma yatacak ve uyuyarak bugünü hafızamdan silmeye çalışacaktım.

***

İki gün geçmişti ve Blake Nightingale'in konseye söylediği şenlik için Salem'e doğru yolculuk başlamak üzereydik. Beni de kalede bırakmıyordu, hazırlanmam için haber göndermişti.

Geçen iki gün hizmetimde Ailis yoktu. Bugün ise giyinip kuşanmama Blue yardım etmişti, böylece kendimi bir gün sürecek olan bu yolculuğa daha rahat hazırladım.

Üzerime koyu lacivert bir elbise ve gri renkte bir pelerin giymiştim. Saçımın yarısını tutturmuştu, diğer kısımlar dalgalı şekilde salınıyordu. İkimiz de dağ ruhları tarafından biçimsizce kesilen tutamın bir an önce uzamasını diliyorduk.

Blue'dan geçen günkü devasa kertenkelenin adının Rinca olduğunu öğrenmiştim. Sonra Bicara'nın konusunu açmasamda, *zira o çocuğa verilen cezayı anmak bile istemiyordum*, konseyi sormuştum.

"Onlar kendi bölgelerinin güçlü cadıları," dedi Blue. "Efendi başa geçtiğinde hepsi ona sadakat yemini etti, başta büyü güçleri olan birinin olmasını istiyorlardı."

Bunlar bildiğim bilgilerdi.

"Biraz... Tuhaf olanları vardı." Aynada kendime bakarken kayıtsız bir tavırla ekledim. "Bir de aralarında bir korsan varmış."

Blue pelerinimin bağıyla uğraşırken, "Mira," dedi. "Efendi'nin okyanusların da ötesine uzanan kolu."

"Bu durum ne zamandır böyle?"

Blue pelerinimi tamamen bağladıktan sonra geri çekildi, merakıma kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Omuz silktim. Hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu, *merak ediyordum işte.*

Blue dudağını bükerek omzunu kaldırıp indirdi. "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım Efendi Nightingale daha başa bile geçmediği dönemde tanışmışlar."

Blake'in Efendi olmadığı dönemlerini düşününce merakım daha da harlandı. Nasıldı acaba? Yine vakur duruyor, parlak gözleriyle karşısındakini geriyor muydu?

Belki de sadece beni geriyordu, Mira için bu durum geçerli değildi. Konseyde Supraları diyara Blake'in salmış olabileceğini ima eden siyahi kadına Blake gözdağı verirken Mira'nın yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bundan çok hoşlanmıştı. Efendi'nin vahşi yönünü seviyor olabilirdi.

Düşüncelerimi dağıtmak için sanki üzerimde milyonlarca toz taneciği varmış gibi silkelendim.

Konudan iyice sapıyordum.

İşimiz bittikten sonra Ailis'in de bize katılmasıyla kale kapılarından dışarı çıktık. Savaşçı kafilesi çoktan toplanmıştı. Salem, Morian sınırına yakın olduğu için daha çok savaşçının bizimle geleceğini Blue söylemişti.

İki tane at arabası vardı; ben ve Blake için. Aynı arabada gitmeyeceğimizi öğrendiğime sevinmiştim, onun yanında diken üstünde yolculuk etmek istemiyordum. İki gündür de görmediğim için fazlasıyla rahattım, bunun bozulmasına gerek yoktu.

Bir yanım da iki gündür neden onu görmediğimi ve birlikte yolculuk yapmadığımızı düşünüyordu. Bicara'da verdiği hükümden sonra bir araya gelmemiştik; önce bana en güzel jestlerden birini yapıp naif tarafını göstermişti sonra yeri gelince nasıl gaddar ve gamsız olabileceğini...

Onun arabasının yanında atı *Pamuk* üzerinde binicisi olmadan duruyordu. Arion ve Ardell birbirlerinin neredeyse aynısı iki atın üzerine binmişlerdi, gümüş zırhları gün ışığında parlıyordu. Rem benim arabama daha yakın bir yerde, atının üzerindeydi.

"Gölge?" diye mırıldandım fakat Blue keskin kulaklarıyla sorumu hemen duymuştu.

"Akreplerle birlikte Supraların olası bir inini daha keşfetmeye gitti."

Onu da iki gündür görmemiştim. Falcon ismini andığımdan beri kaybolmuştu, belki de bana sinirliydi bilemiyorum.

"Charonları beslemesi için mutfaktan birini tembihledin, değil mi?" dedim Gölge'nin olmamasını çok da umursuyor gibi davranmadan.

Blue başını salladı. "Evet, gözün arkada kalmasın."

Merdivenleri inip aracıma doğru ilerledik ve içine bindiğimde Ailis de arkamdan gelerek karşımdaki koltuğa oturdu. Blue son bir gülümsemeden sonra kapıyı kapattı, görüşümü artık açık olan küçük pencereden sağlıyordum.

O an merdivenlerin başında Efendi'yi gördüm.

Bugün tamamen siyah giyinmişti, pelerinin kürk astarı vardı ve çizmeleri uzundu. Siyah saçları esen rüzgârla dağılıyor, beyaz teni gün ışığında mermer gibi görünüyordu. Merdivenleri vakur bir edayla indi, yanındaki savaşçılar koşturarak atlarına doğru ilerlediler. İhtişamı sinirlerimi bozuyordu.

"Çok beyaz," diye mırıldandım. "Kesinlikle güneş kremine ihtiyacı var."

Ailis kafası karışmış şekilde bana baktı. "Güneş kremi mi?"

Omuz silktim. "Hepiniz cadısınız, biraz ufkunuzu genişletin."

Cadılarla ve güçleriyle ilgili daha çok şey öğrenmeliydim, bu artık bir yazar olarak da istediğim bir şeydi. İki gündür odam dışında bulunduğum tek yer, Charonları beslemek için bahçe ve kitap yazmak için cam odaydı. Scathan kalesine geldiğimiz kısmı yazmaya başlamıştım.

Blake son basamağa geldiğinde küçük pencereden bakan beni gördü, gün ışığını geçiren yeşil bir cam gibi gözleri üzerime kilitlendi.

Birbirimize kısa bir bakış attık; başını hafifçe eğerek bana selam verdi, dudaklarında ufak bir kıvrım belirdi.

Keşke tatlı ya da seksi göründüğünü söyleseydim. Bir yazar olarak onu satırlarca betimleseydim. Üzgünüm ama kelimelerim yetersiz kalıyordu; adam tüm dünyayı değil, tüm evreni o kıvrımda barındırabilirdi.

Sonra gözden kaybolup kendi at arabasına bindi ve yolculuk başladı.

Derin bir nefes aldım, pencereden akıp giden manzarayı izlemeye başladım. "Dorchalar ve cadılar hakkında bir bilgin var mı?" diye sordum Ailis'e penceremi kapatırken. Kale duvarları içinde bunu sormamıştım, akıp giden yolda ilerleyen arabanın içi oldukça uygundu.

Ailis'in ela bakışları beni buldu, ya bilgilerini gözden geçiriyordu ya da birden bu soruyu sorduğum için afallamıştı.

"Ben..." dedi biraz düşünerek. "İki taraftan birini görmedim fakat Gordion'da onlar hakkında söylentiler var."

"Scathan'da olduğumuzu ilk duyduğunda bana Lanetli Efendi'nin diyarındayız demiştin. Bana Gordion'da Blake, annesi, Dorchalar ve avcılar hakkında neler konuşulduğunu anlat."

Ailis üzerindeki koyu kahve pelerine sarındı, bu bilgileri dile getirmeye pek istekli değildi fakat en azından Blue'dan daha çok bilgi verebileceğini düşünüyordum. Çünkü Blue bu konularda konuşmaya ölümüne çekiniyordu.

"Efendi'nin lanetli diye anılması daha çok annesinden kaynaklanıyor," dedi Ailis sesini kısık tutarak. "Annesi Dorchaların lideri. Dorchalar ise kara büyüyle uğraşanlar, habis cadılar."

"Bunları biliyorum. Daha da fazla şey öğrenmem lazım."

Ailis derin bir nefes çekti, sonra usulca geri verdi. Uzun bir masalı anlatmaya başlayacak gibiydi. "Öyleyse sana en baştan anlatmam gerek fakat bilgilerin doğruluğundan emin değilim."

"Devam et," dedim bilgi kulaktan dolma da olsa şu an bana gerekliydi.

"Cadılar ne zaman dünyaya gözlerini açtılar kimse bilmiyor fakat ilk ortaya çıkanları ve kendilerine benzeyenleri toplayıp birlikte büyük bir güç oluşturanları Dione ve Ardena kardeşler."

Kaşlarımı kaldırdım, Blake'in annesinin bir de kardeşi vardı.

"İnsanlar kendilerinden farklı gördükleri canlılara karşı korkuya kapılmışlar. Büyü güçleri keşfedilen cadıları yakalamışlar ve onları türlü işkencelere maruz bırakmışlar. Dione ve Ardena birleşip bir büyü yaparak kendilerine onları koruması için insanlardan *Koruyucuları* oluşturmuşlar. Bunların büyü güçleri yokmuş fakat çok hızlı hareket ediyor, çok iyi görüyor ve normal insanlardan daha güçlü oluyorlarmış."

Kendimi hikâyeye öyle bir kaptırmıştım ki araba bir tümseğe takılıp sarsılınca bile daldığım yerden çıkamadım. Konsey cadılarından biri, *onlar eskinin Koruyucuları* derken bundan bahsediyordu demek.

"Büyü güçleri kullanmak odaklanmak ister, bu yüzden koruyucuların fiziksel özellikleri cadıların daha kolay korunmasını sağlıyormuş. Sonra..." Ailis hikâyenin hüzünlü kısmı başlıyormuş gibi dudaklarını büktü. "Ardena ve Dione aynı Koruyucuya aşık olmuş; Lycan. Fakat Ardena bunu bilmezken Koruyucu'yla evlenmiş ve Dione'un gizli nefretini kazanmış."

Kaşlarım havaya kalktı. Aşk, tarihi dramlarda ve savaşlarda bile başrolü bırakmıyordu.

"Ardena ve Lycan'ın çocuğu olduğunda, Dione bebeği kaçırmış ve bir lanet yapmış. Artık Koruyucuların hepsi birer kurda dönüşmüşler, Dione'un hizmetinden başka bir şey yapamaz olmuşlar." Nefeslendi ve devam etti. "Ardena işin peşini bırakmamış ve kocasıyla kızını elinden alan ablasının lanetini bozmak için bir ayin gerçekleştirip canından olmuş fakat laneti de *kısmen* kırmış."

"Kısmen ne demek?" diye sordum. "Neden kısmen?"

"Laneti tamamen bozamamış, Dione'un emrinden çıkmışlar fakat Koruyucular kanlı ay gökteyken istemleri dışında kurda dönüşmeye devam ediyorlarmış." Bakışları bilgilerini değerlendirerek yere odaklandı sonra

tekrar bana döndü. "Ve Lycan, hanımıyla kızını elinden alan Dione ve peşinden giden cadıları avlamak için yemin etmiş. Bu yüzden onlara *Avcılar* deniyor."

Bir bebeği kullanarak lanet yapmak mı? Hem de kardeşinin yok olmasına sebep olacak bir lanet? Tanrım. *Tanrım.* Blake böyle birinin oğlu muydu?

Kanım resmen vücudumda tersten akıyordu, eklemlerim uyuşmuştu. Birçok şeyi şu an daha iyi anlıyordum. Dorchalar başlarına geçmeyip Scathan tahtını seçtiği, Avcılar Dione'un oğlu olduğu ve diğer diyarlar Scathan'ın başında olduğu için Blake'den nefret ediyor olmalılardı.

O kadar çok sevmeyeni vardı ki kendi savaşçıları ona bu kadar hürmet ettiği için oldukça şanslıydı. Korkuyla yönetmeyi bu yüzden seçiyordu, onu zaten kimse sevemezdi.

Fazlasıyla konuşmuştuk, daha fazlasını duymak istemiyor öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyordum.

Yolculuğumuz önce hızlı olsada sonra atların da yorulmasıyla yavaşlamıştı. Bilgiler aklımda fır dönerken akıp giden ağaçları ve yamaçları izlemeyi çoktan bırakmıştım. Ailis de karşımda uyuyordu, ağzı hafifçe aralanmıştı. Bu haliyle oldukça komik görünüyordu, eğer telefonum yanımda olsa bir resmini çeker ona beni Hanımı'nın haberci kargasına şikâyet etmemesi için şantaj yapardım.

Scathan toprakları yer yer yeşil ovalardan yer yer de sivri yamaçlardan oluşuyordu. Kızıl ağaçların olduğu yerler görmek istiyordum, böylece Hiddenfield'a yakın olduğumu düşünebilirdim. Hidden gölüne gitme fikrimi hâlâ unutamıyordum, geri dönüş biletim orada olabilirdi.

Yolculuk boyunca iki kere durduk; sadece birinde Efendi'yi gördüm. Onda da Arion'la birlikte derin bir sohbete dalmıştı ve yemeğe katılmadı. Yılanı Sedna kaledeyken arabaya bizden önce araca binmiş olacak ki onu sadece molalarda görmüştüm. Ormanlık alanlarda ortadan kayboluyor, muhtemelen kendine yiyecek bir av arıyordu.

Onun dışında kayda değer bir şey yoktu, bolca manzara ve uyuşan bacaklar... Kurutulmuş et yemekten midem sızlıyordu. Modern zaman yemeklerini özlemiştim, bir hamburger olsa fena olmazdı.

Gün karardığında pencereden gördüğüm kadarıyla Salem'e gelmiştik. Burası diğer gördüklerime oranla daha tertipli ve düzenliydi. Kerpiçten yapılan evlerin ikinci katları ahşaptandı, çatıları bungalov evleri andırıyordu.

Salem'i modern zamanından da biliyordum, cadı mahkemeleriyle meşhurdu. Şu an hangi zamanlarındaydık bunu bilmesemde cadılara karşı tutumları oluşmaya başlamıştı. Dansı bile büyüden sayarak yasaklamaları inanılır gibi gelmiyordu fakat gerçekmiş...

Tarihi bilgilerime dayanarak kasabaya İngiltere'deki kiliseler kendilerine uymadıkları için göç eden Püritenler gelmişti. Cadı mahkemelerini de bu dindar püritenler yönetmişlerdi.

Araba durduğunda yolculuk yapmaktan uyuşan bacaklarımla zor kalktım ve kapı açıldığında Rem karşımızda belirdi. Bana inmem için elini uzattığında ona tek kaşımı kaldırarak baktım.

Kasaba halkının önünde bana prenses gibi davranmak zorunda kaldığını belirtircesine o da yara izi geçen kaşını kaldırdı.

Elimi onun avucuna bıraktıktan sonra arabadan indim ve gerinme isteğime karşı tüm kaslarımı zorladım. Köy halkı büyük meydanda toplanmıştı, meydana masalar yan yana dizilmiş üzerine yemekler yerleştirilmişti. Yanan meşaleler, kandiller tüm sokağı aydınlatıyordu.

O an masalarda oturan konsey cadılarını gördüm. Hepsi sol tarafa yan yana dizilmişlerdi, eksiksiz görünüyorlardı. Sadece Mira yoktu.

Onun nerede olduğunu bilmiyordum, hâlâ Scathan kalesinde de olabilirdi. Belki de Blake'in yatağında...

Her neyse konudan yine sapıyordum.

İleride duran daha başka arabalar da gördüğümde, yanımdaki Remus'a, "Bunlar kim?" diye sordum.

"Scathan'ın diğer kalelerinden gelenler," dedi. "Dans edenler, büyü güçleriyle insanları eğlendirmeyi bilenler."

Şenlik ekibi...

Köylülerin bizi izleyenlerine göz gezdirdim, masalarda hiçbiri oturmuyordu. Elleri önlerinde birleşmiş bekliyorlardı. Üzerlerinde kumaş pantolonlar, örme süveterler ve bazılarında yün bereler vardı. Kadınların elbiseleri, nakışlıydı ve saçları sanki vaksla sabitlenmiş gibi tek bir tel bile dışarı çıkmayacak şekilde geriye taranıp toplanmıştı, tertipli görünüyorlardı.

Herkes hareket etmek için Efendi'nin de arabasından inmesini bekliyor gibiydi. Kendilerinin yanında vahşi, eğreti duran ve devasa görünen savaşçıların arasında gerginlerdi.

O sırada beklenen oldu ve Blake Nightigale'in kapısı kendiliğinden açıldı.

Büyüyle açılan kapıyla bazılarının nefesini tuttuğunu fark ettim. Blake gösteriye bu basit hareketle başlamıştı, bu bile onları irkiltmişti.

Efendi'nin çizmesi yere bastığında, gözleri meşale ışıkları gibi köylülerin üzerinde dolaştı. Siyah saçları gecenin karanlığı, teni aydı. Keskin çenesi kilitlenmiş, bakışları kısılmıştı. O an arabadan inip onun üzerine tırmanan Sedna'yı gördüm, köylüler de *görmüştü* çünkü bu sefer kısık iç çekişler kulaklara doldu.

Blake'in bir taç takmasına gerek yoktu, yılanı onun hükümdarlığının tacıydı.

Köylüler nefeslerini tutmuş beklerken Blake dudaklarını kıvırdı ve gülümsedi. "Akşamınız güzel olsun, Salem halkı."

Bağırmasına gerek yoktu, hepsi onu duyabilirdi çünkü tek bir çıt bile çıkmıyordu. Sadece yanan meşalelerin çıtırtısı vardı.

"Şeref verdiniz, Efendi Nightingale!" diye hep bir ağızdan senkronize bir şekilde bağırdılar.

Püritanlar burada mıydı, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, burada kimse Blake'e karşı gelebilecek gibi görünmüyordu. Cadıları yakanların bunlar olduğunu sanmıyordum.

Blake bana doğru yaklaştığında kalbim boğazımda atmaya başladı. Tam dibime geldi, yeşil gözleriyle bana üstten bir bakış attı. Pürüzsüz ellerini uzatıp parmaklarımı onun parmaklarının üzerine koymamı bekledi.

O kadar heyecanlıydım ki bir prenses olarak köylülerin önünde olmak daha da işin içinden çıkılmaz duygu sellerine kapılmama neden oluyordu. Elimin titrememesine özen göstermeye çalışarak Blake'in parmaklarının üzerine kendiminkileri koydum. Teni akşam havasından daha soğuktu.

Sonra ikimizde karşımıza bakıp kral ve kraliçe gibi yürümeye başladık. *Tanrım.*

Masanın en başköşesine geldiğimizde Blake durdu ve elimi bırakıp kollarını iki yana açarak köylülerin de masalara yerleşmesi için talimat verdi.

Hepsi Efendi'nin davetini kabul edip *ki başka şansları yoktu,* masalara oturdular. Ve şenlik başladı.

Birden arabalardan inenler meydanı doldurmaya başladılar. Arpları olan iki sarışın erkek ve flütleri olan üç tane kadın vardı. Kadınlar bedenlerini saran rengarenk kumaşlarla ve koyu kestane saçlarıyla kardeş gibi görünüyorlardı. Erkekler de bacaklarını saran yeşil taytlar ve uzun krem rengi tunikler giymişlerdi. Kafalarında kukuletaya benzeyen şapkalar vardı, sarı saçları kenarlardan kıvrılıyordu. Kartlardaki Joker'e benziyorlardı. Ellerinde küçük davulları olan iki erkek daha gruba katıldı. Liri olan bir kadın da yerleşti.

Sonra başkaları da meydana geldiler, bunların enstrümanları yoktu; dansçılardı.

Enstrümanlar çalmaya ve senkronize bir müzik tutturmaya başladıklarında onlar da kıvrak hareketlerle danslarını sergilemeye başladılar. Ellerinde iki demirin ucunda sallanan alevden toplar olan iki kadın hem dans edip hem gösteri sergilemeye başladı.

Blake, dans bile yasaklanan bu köyde hem en güçlü cadıları toplamış hem de dansın ve müziğin yankılanmasını sağlamıştı.

"Efendi Nightingale," dedi orta yaşlarda, mülayim görünümlü bir adam masanın önüne geçerek. Köylülerin sözcüsü olmalıydı. Gri kumaş pantolonunun üzerine örme bir kazak giymişti, başındaki kasketini eline almıştı. "Sefalar getirdiniz. Size en güzel mahsullerimizden ziyafet hazırladık. Umarım memnun kalırsınız, Efendi'm."

Blake teşekkür mahiyetinde başını eğdi. "Eksilen mahsullerinizin yerine daha fazlasını getirdik. Afiyetle yiyin," dedi elini ileri doğru uzatarak bir arabayı gösterirken. Kasabaya eli boş gelmemişti.

Adam gözleriyle arabaya kısa bir bakış atıp neredeyse yerlere kadar eğildi. "Teşekkür ederiz, Efendi'm."

Blake tekrar başını eğip adama eliyle boş kısmını işaret etti. "Gel," dedi. "Gel ve bana eşlik et..."

"Albert," dedi adam Blake'in duraksadığı kısmı doldurarak. Sonra temkinli adımlarla gelip Blake'in yanındaki sandalyeye oturdu. Adam solunda ben sağında kalıyordum.

Blake'in tebaasından hizmetliler şarap kadahlerine Ambrossia doldurmaya başladılar. Köylüler pek emin olmasalarda, kadehten birkaç yudum alanları da gördüm.

Blake yemeğe başladığında diğer herkeste çatal kaşıklarına dokundu, köylüler çekingen oldukları için hâlâ biraz tereddüt ediyordu. Cadılar, mağrur duruşları ve köylülerden ayrılan görünüşleriyle onları izliyor fakat yemekten de geri kalmıyorlardı.

"Söyle bana Albert," dedi Blake şarabından bir yudum alıp gözlerini dans edenlerden ayırmadan. "Kulağıma gelen haberler doğru mu?" Sonra dönüp bana baktı, adam diğer tarafında kaldığı için biraz öne eğilerek onu görmeye çalıştım. "Kasabada yakılan cadılar olduğu söyleniyor. Müzikler ve danslar bile yasaklanmış, öyle mi?"

Albert yutkundu, ademelmasının oynadığı ana şahit oldum. "Eee."

"Evet ya da hayır makul bir cevaptır, Albert." Blake'in sesi yumuşaktı, demirden ağır olan bir pamuk gibi...

"E-evet, Efendim. Püritenler... Onlar yapıyor."

Blake bakışlarını tekrar karşıya çevirip şarabından bir yudum daha aldı. "Bunun sorumluları şu an nerede?"

"Sizin geleceğiniz duyulunca gittiler, Efendi'm. Köyü terk ettiler, nereye gittiklerini bilmiyoruz."

Blake'in yeşil gözlerini yan profilden gördüm; uzun kirpiklerini ağır ağır kırpıp açıyor, karşısındaki gösteriyi izliyordu. Duydukları hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum, kayıtsız maskesini takmıştı.

Konuşmaları sonlanınca ben de karşımda dans edenleri izledim; içim yine bir özlemle yanmaya başladı. Dans etmeyi çok severdim, yazmak dışında en sevdiğim şeylerden biri de buydu. Dans derslerime gittiğimde müzikle salınırken aynı zamanda kurgularımı tasarlardım.

Dansçılar köylülerden bazılarını tutarak ayağa kaldırdılar ve onları da dansa davet ettiler. Hepsi o kadar gergindi ki sanki onları savaşa çağırmışlar gibi duruyorlardı, birbirlerine bakıyorlardı.

En sonunda genç olan bir tanesi, bir oğlan, dansa eşlik etmeye başladı. Ona yakın yaşlarda birkaç kişi daha katıldıktan sonra kadınlar da hafifçe hareketlendiler.

Bir süre sonra köylüler yumuşamıştı, cadı konseyi kendi aralarında konuşuyorlardı. Arion ve Ardell gözleriyle etrafı tarıyor, resmen bakışlarıyla devriye atıyorlardı. Blue'yu masanın en sonunda görebiliyordum, köylü bir kadınla konuşmaya tutulmuştu. Şimdilik her şey oldukça yolunda görünüyordu.

"Böyle gösterilerden hoşlandığını bilseydim senin için daha önce şenlik ayarlardım, prenses."

Sanki o kadar uzun zamandır konuşmuyorduk ki Blake'in birden benimle konuştuğunu duyunca kalbim tekledi. "Ben..." dedim anlık gelen bir afallamayla. "Dans etmeyi severim."

Blake'in başı hafifçe bana döndü, ben de aynı hareketi yaptığımda göz göze geldik. Yeşillerinde yine o ifade vardı, merak ve ilgi.

"Demek dans etmeyi seviyorsun," dedi kadife gibi sesiyle, kulaklarımı kaşımak ve etkisinden kurtulmak istedim. "Prensesimizin bilmediğimiz daha ne gibi özellikleri var?"

"Saymakla bitmez," dedim sesime yapma bir alay katarak. "Fakat keşke savunma için dövüş sanatlarına da ilgim olsaydı, canımı sıkanları dövmeyi çok sık ister oldum."

Blake'in dudakları iki yandan kıvrıldı, hatta dişlerini göstererek sırıttı. Parlak, sivri köpek dişleri her an boynuma geçip kanımı emecek gibiydi.

"Senin birilerini şimdi bile dövebileceğine eminim."

Dudaklarımı büktüm. Şu an bu adamla konuşmaktan eğleniyor olamazdım. "Benimle talim yapmaya ne dersin, Efendi?" dedim ona. *Seni dövmek istiyorum.*

Bunu tamamen alayla, öylesine söylemiştim. Gelişi güzel attığım bir taş gibiydi fakat Blake o taşı birden yakaladı. "Kabul ediyorum."

Hayır, hayır, onunla talim falan yapamazdım.

"Ben..."

"Geri mi çekiliyorsun?" dedi Blake meydan okur gibi tek kaşını kaldırarak.

Birini en çok gaza getiren şey, onu korkaklıkla suçlamaktır. Bana yaptığı imayı bakışlarımı keskinleştirerek karşıladım ve dudaklarımı büktüm. "Hayır, çekilmiyorum. Anlaştık."

Gözleri kısılırken gülümser gibi oldu fakat sonra bakışlarını çevirdi. Bense bir süre daha onun yan profilini inceledim. *Böyle biri gerçekten nasıl var*

olabilirdi?

Ona yakın olduğun için kürk astarının ucundan görünen yılan derisini görebiliyordum. İnanılmaz bir şeydi...

Sonra dansçılardan biri bir anda masanın önüne geldi ve benim elimden tuttu. Kıza afallayarak baktım, ağzım bir açılıp bir kapandı. Beni dansa çağırıyordu ama ben reddetmekle ona eşlik etmek arasında gidip geliyordum.

Sonunda çekiştirmelerine ayak uydurdum ve ayağa kalkıp dans alanına geçmek için masanın yanından dolandım. Blake'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Dansları garipti, ortaçağ filmlerinde rastladıklarımıza benziyordu. Senkronize bir şekilde zıplıyor, dönüyor ve bazen el ele tutuşuyorduk. Ben ayak uyduramasam da kimse sorun etmiyordu, beni de aralarına almışlardı.

Yol yorgunuydum, bacaklarım uyuşuktu fakat keyfim yerine geliyordu. Neşelemeye başlamıştım, hatta bir ara dişlerimi bile göstererek sırıttığımı fark ettim.

El ele tutuştuğum kızla ayrıldık, tıpkı onun gibi dönerek geriye doğru adımlar attım. Ellerimi havaya kaldırdım ve dönmeyi bıraktım. Tam tekrar hareket edeceğim sırada bir şey oldu.

Yüzüme çarpan şeyin önce ne olduğunu anlamadım, gözlerim aniden kapanmıştı. Kirpiklerim ıslandığı için birbirlerine yapıştılar, saçlarımın küçük tutamları yanaklarıma düştü. Havada kalan ellerimi yavaşça indirdim ve avucumun tersiyle yüzümü sildim.

Dudaklarımın arasından sızan sıvı... Suydu. Birisi yüzüme su çarpmıştı.

Gözlerimi araladığımda karşımda bir adam gördüm. Kafasında Abraham Lincoln* usulü bir şapka vardı. Elinde tuttuğu su şisesini bir kenara attı ve "Cadı!" dedikten sonra yüzüme tükürdü. "Hem de cadı bir prenses. Kutsal su bile senin ruhunu arındıramaz."

"Büyü şeytanın işidir, cadılar ve büyücüler şeytanın yeryüzündeki çocuklarıdır!" diyerek bağırdı onun arkasında duran biri.

"O masalara nasıl otururusunuz, sizi kâfir insanlar!"

"Hepiniz cehennem de yanmalısınız!"

Birçok adamın öfkeli sesleri, dans edenleri durdurdu ve enstrüman çalanların müziği yarıda kesti. Arkamda ne oluyordu bilmiyorum fakat ben ıslak yüzümle ve adamın tükürüğüyle öylece olduğum yerde kalakalmıştım.

O üçlünüm arkasında da bir kalabalık birikmişti fakat en öndekiler bu öfkenin liderleriydi. Bana tüküren adam göbekli ve bıyıklı, diğeri daha cılız ve pürüzsüz suratlı; en sonuncusu ise hepsinden uzun ve gençti. Cadıları yakanlar bunlar olmalıydı.

Ardell, önümdeki adama öyle bir yumruk attı ki adam yere resmen yapıştı. Göbeğiyle öylece yerde sırt üstü yatarken kaplumbağaya benziyordu.

Bunu benim için yapmadığını biliyordum fakat içim bir nebze de olsa rahatlamıştı. Blue ise koşarak bir medille yüzümü sildi.

Ortalık daha da karıştı. Öfkeli püritenler birden savaşçılara saldırmaya başladılar, savaşçılar ise onları yaralamadan durdurmaya çalışıyorlardı. Birisi o kargaşada yine beni gözüne kestirdi, yanıma yanaşıp elini kaldırarak bana bir tane tokat atmaya yeltendi fakat eli tam yanağıma gelemeden durdu.

Adam taş kesilmişti.

Blake Nightingale'in varlığını arkamda hissettim, bana biraz daha yaklaştı ve sırtım resmen onun gövdesine dokundu. Önümdeki adamla ben değil ama o şimdi yüz yüzeydi.

Efendi'yi fark eden herkes olduğu yerde durdu, saldırganlığı bıraktılar. *Kaplumbağa* yerden kalmış, öfkeli yanakları kızarmıştı.

Blake önümde bana tokat atmaya yeltenen, üçlüden en genç olanına baktı. Adamın hareket etmek isteyip edemediğini görebiliyordum, bir heykelden

farkı yoktu fakat boynuna kadar kızarmaya başlamıştı.

"Şeytan," dedi Blake adamın yüzüne doğru. "Sizi görse işi bırakır."

Adamın boğazındaki kızarıklık yüzüne doğru uzandı. Blake onu büyüyle zapt ediyor, serbest bırakmıyordu. Diğer püritenlerin hiç sesleri çıkmıyordu, öylece bakıyorlardı.

"Neyse ki ben öyle değilim," dedi Blake. "Ben işi size asla bırakmam."

Adamın kızarıklığı yüm yüzünü kapladı fakat sonra... Rengi gittikçe önce morarmaya başladı, sonra karardı ve iyice kömür rengine doğru ilerledi. Gözlerini kan topladı, Blake onu serbest bıraktığı an öyle bir haykırdı ki köyde sesi yankılandı. Kül rengine döndü ve sonunda sesi kesilirken gerçekten bir kül gibi rüzgarda uçuşup tamamen hiçliğe karıştı.

Blake, adamı için için yakarak küle çevirmişti.

Büyünün ağırlığını ben bile hissedebiliyordum, bu... *Kara büyüydü.*

Konsey cadılarının bile gerginlikle birbirlerine baktıklarını gördüm, köy halkı tamamen duvar köşelerine sinmişti. Blake'in bedeni tam arkamda olmasına rağmen ürperiyordum, üşüyordum ve titriyordum. Elini belli belirsiz belime koydu, beni kendine yasladı.

"Köy halkı," dedi omzumun üzerinden. Boyu benden çok uzun olduğu için başım konuşurken titreşen göğsüne denk geliyordu. "Evlerinize çekilin. Bundan sonraki şenlik sizin için değil."

Köylüler cümlenin sonunu bile beklemediler, adeta uçar gibi evlerine koşmaya başlamışlardı. Püritenler ise yerlerinden kıpırdayamadı çünkü hem savaşçılar başlarında bekliyordu, hem de Blake'in evlerine gitmelerini söyledikleri köylüler onlar değildi. Fakat belli ki bundan sonraki şenlik onlar içindi.

Herkes evlerine girdiğinde Blake karşısındaki iki adama baktı.

"Demek ateşten hoşlanıyorsunuz, beyler," dedi kaygısız bir sesle. "O zaman sizinle bir oyun oynayalım. Kurallar şöyle: sessiz olmalısınız. Eğer bir

cadıya bağırmaya kalkarsanız, yanarsınız." Sırıttığını kan donduran sesinden hissedebildim. "Tıpkı seslerini kestiğiniz cadılar gibi."

Ve o an anladım. Savaşçılar geri çekilip hepsi bir köşeye geçti. Üç püritenden biri kül olmuştu, diğer ikisi ise Arion tarafından meydanın ortasına atıldı.

Blake'in neyden bahsettiğini anlamamız uzun sürmedi.

Devasa kertenkeleyi de buraya getirmişti. Tanrım, Rinca buradaydı!

Meydana doğru kısa bacaklarıyla sürünür gibi ilerledi, adamlar korkudan neredeyse bembeyaz olmuşlardı. Bana tüküren koca göbeklinin şapkası başından düşmüştü, seyrek saçları rüzgarda sallanıyordu.

Rinca kendisine doğru yaklaştığında adam birden bağırdı ve bu yaptığı en büyük hataydı.

Kertenkele adamı duydu, pusuyu bıraktı ve direkt adamın üzerine devasa bir hızla atıldı. Onu tek lokmada yutarken adamın çığlıkları resmen yaratığın midesinde son buldu.

Diğer adam nefesi kesilmiş, tir tir titrerken arkasını dönüp kaçmaya çalıştı. Ses çıkarmamak için eliyle ağzını kapatmıştı, tam meydanın diğer köşesine gelmişti ki masalardan birine çarptı ve tabakların şıngırtısı etrafta yankılandı.

Rinca sesi duyunca o yöne döndü, hızlı bir atakla meydana doğru koşmaya başladı ve adamın çığlığı üzerine yediği alevlerin arasında daha da acıklı bir hal aldı.

İçler acısı manzaraydı, korkunçtu ve dehşet vericiydi fakat ben tamamen donmuştum. Ruhum içimden çekilmiş gibi olanları izliyordum. Blake'in parmakları bedenimdeydi fakat ben farkında bile değildim.

Bu adamların yaktığı cadılar da böyle bağırmış mıydı?

Rinca'yı getirdiğine göre Blake Nightingale en baştan beri şöleni böyle plamıştı. Adamlar öyle feci bir şekilde cezalandırılmışlardı ki yaktıkları

cadıların bedelini çok ağır ödemişlerdi.

Salem bundan sonra Efendi'nin gazabına uğrayan bu adamların azap çığlıklarını hatırlayacaktı.

-

Hello. Bir bölümün sonuna daha geldik. Size minnoş bir sorum var haha.

Sizce Falcon Sarpedon kim?

Blake Nightingale'i nasıl buluyorsunuz?

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere

Bölüm 16 : Cadıyı Yak

Şarkı Hans Zimmer: Time

İyi okumalar:*

-

Blake Nightingale yakılan cadıların öcünü ateş püsküren bir yaratıkla almıştı.

Tarih sayfalarında bu bilgiye yer verilmediğini biliyordum ve eğer modern zamanda insanlar ders kitaplarında bu konuyu işleseler Blake hakkında ne düşünürlerdi merak ediyordum.

Cadıların yakılması insanlık dışı bir suçtu. Onları bir yaratığa yem edip yakmak insanlık dışı bir adalet sağlama yöntemiydi.

Fakat dengeli bir alışverişti, bu yüzden Blake'i suçlayamıyordum. Yine de gördüğüm görüntüler karşısında midem çalkalanıyordu. O kadar hareketsizdim ki resmen akıl tutulması yaşıyordum, kaslarım fonksiyonlarını tamamen kaybetmişti.

Rinca mideye indirdiği adamı sindirmeye çalışırken Salem meydanının bir köşesine sinmişti.

Blake Nightingale ise hâlâ tam arkamdaydı ve sırtım neredeyse onun gövdesine yaslanıyordu. Elini belli belirsiz koyduğu karnımdan hafifçe yukarı çıkardı ve beni kendine daha çok çekti. O an neden çektiğinin farkına vardım, devrilmeye hazır bir bina gibi titriyordum.

Köy halkından kimse kalmamıştı, sadece Rinca ve Blake'e yem olan üç öncü püritenin peşinden gelen diğer püritenler vardı. Şenlik ekibi çoktan arabalarına kaçmışlardı. Cadı meclisi meydanın ortasında olan biteni izliyor, bazıları yüzlerinde püritenleri yok etmeye istekli nefretle bazıları ise tiyatro izliyormuş gibi kıvrılmış dudaklarıyla duruyordu.

Blake, arkamdan konuştuğunda sesinin titreşimini sırtımda hissettim.

"Onları Salem zindanlarına atın, buradan gitmeden hepsini yargılayacağım. Kaçanları da yakalayın." Sonra sanki ufak bir yaramazlık yapan köpeğiymiş gibi ekledi. "Rinca'yı tekrar kafesine koyun."

Savaşçılar direkt harekete geçtiler, Arion hepsini koordine eden taraftaydı. Remus, Kaidan ve diğerlerinin kaçanları yakalayan ekibe katıldığını gördüm. Blue evlerine kaçamamış olan masum köylülerden bazılarıyla konuşuyordu, onları rahatlatmaya çalıştığına emindim.

O sırada Blake'in bize çok yakın olan Ardell'e seslendiğini duydum. "Prensese hana kadar eşlik et," dedi. "Bugün kasabada konaklayacağız."

Salem'de kalma fikri beni ürpertse de gitme gibi bir şansımız da yoktu. Zaten bir günlük bir yoldan gelmiştik, atların da yol almaya hali yoktu. Benim ve birçoğumuzun da olmadığı kesindi.

Blake'in eli gövdemden çekilince meydanın ortasında bir karadelik oluşuyormuş da ben de içine düşüyormuşum gibi hissettim. Onun ufak dokunuşunun beni bu denli ayakta tuttuğundan habersizdim.

Ardell benim yürümemi bekleyerek bana bakıyordu, ben ise pek hareket edebilecek gibi durmuyordum. Belki beni beklemeye sabrı kalmadığı için belki de bir parçada olsa insani bir duyguya sahip olduğundan... Ardell gelip koluma girdi.

Bu bana başka bir şok yaşatsada, onun beni yönlendirmesiyle yürümeye başladım. Dönüp Blake'e bakma cesaretini kendimde bulamıyordum. Adamları yaratığa yem etmişti... *O bir Efendi'ydi. O bir Kraldı. O... Lanetli Cadının oğluydu.*

O kadar fazla unvanı vardı ki varlığının yüceliği artık beni daha da korkutuyordu. Benim zamanımda kimse bu kadar güce sahip değildi; ülke liderlerinin bile sınırlardı vardı, her şeyi yapamazdı. Fakat şu an *büyülü* bir monarşinin içindeydim.

Bedenim aklımdan önde gidiyor olmalı ki geçtiğimiz yolları görmemiştim bile. Ardell'in hâlâ kolumda olması ise daha da şaşırmama neden olmuştu. Ay ışığı ve sokak lambası görevi gören yer yer direklere asılmış kandiller sayesinde gümüş zırh gömleği parlıyordu, saçlarının da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

"Ben..." dedim yüzüme *kutsal su* döküp bana tüküren adama geçirdiği yumruğu hatırlayarak. "Teşekkür ederim."

Önce duraksadı, böyle bir teşekkürü beklemiyor olduğunu anladım. Sonra bedenini gevşetip, "Senin için yapmadım," diyerek geçiştirdi. Konuşabilecek kadar kendime geldiğimi görünce de kolumdan çıktı fakat yanımda yürümeye devam etti.

O kolumdan çıktığı için kendi başıma dengemi sağlamaya çalıştım, bacaklarım istem dışı titriyordu. Ellerimle elbisemin eteklerini tutup paçalarına takılmamaya çalıştım. Salem havası geldiğimiz yere göre daha ılıktı. "Bunu genelde aşkını belli etmemeye çalışan baş erkek karakterler söyler," diye mırıldandım.

O an ne dediğimin farkına vardığımda dönüp Ardell'e baktım, suratını hafifçe buruşturmuştu. Pürüzsüz teninde buruşturunca bile doğru düzgün kırışıklık oluşmuyordu. "Ne?"

Elimi gelişi güzel bir kere salladım. "Boş ver."

"Üzerine alınma," dedi bir kadına göre oldukça bariton olan sesiyle, bakışlarını da önüne çevirmişti. "Senin o kıymetli suratına tükürdüğü için değil, bir kadına yaptığı saygısızlığın karşılığını verdim sadece." Sonra bana cam gibi gözleriyle tekrar yan bir bakış attı. "Özellikle bir *cadıya*."

Adamın bana *cadı* dediği hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

İlk günden beri bana cadı diyorlardı, Pareheler bile beni kaçırdığında liderleri cadı demişti... Bugün olanlar da farklı değildi fakat ben onların yanıldıklarını ve bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Ta ki Supra'yla yaşadığım o ana kadar.

Zamanı durdurduğumun farkındaydım, sadece... Gerçekten cadı olabilir miydim? Zaman durdurmak gerçekten bir cadının gücü olabilir miydi?

Modern zamanda şu düşündüğüm şeyler için beni akıl hastanesine kapatırlardı. Ya gerçekten bir hastane odasında entübe edilmiş halde komadaydım ya da tüm bunlar gerçekti ve benim tüm hayatımı bir gözden geçirmem gerekiyordu.

"Her neyse, yine de *kıymetli suratımı* daha fazlasından koruduğun için teşekkürler. Fakat koluma girdiğin için Arion kolunu kesmeye çalışabilir," dedim. Sokağın sonundaki hanın tabelasını görebiliyordum. Dört katlıydı, ahşaptan yapılmıştı. Pencerelerinden ışıklar görünüyordu.

"Bir emir aldım," dedi Ardell Blake'in söylediği şeyi hatırlatarak. "Işık görmüş tavşan gibi bakakaldığın için seni kucağımda taşımaya meraklı olmadığıma göre koluna girmek en mantıklı seçimdi."

"Biz de ona *far görmüş tavşan* diyoruz."

Ardell'in suratı bu sefer daha da buruştu. "Neyden bahsedip duruyorsun sen? Gordion'un prensesi değil, delisi misin?"

Elimi tekrar salladım. "Yaşadıklarımdan dolayı akıl tutulması yaşıyorum, bana bakma sen."

Beyaza yakın platin saçlarını geriye savurdu, sabır dilenir gibi nefesini verdi. "Nefesini kesmemek için kendimi zor tutuyorum, benim için işleri zorlaştırma."

"Özel gücünüz çok havalı olsada bir daha üzerimde denememenizi tercih ederim," dedim.

"Özel güç mü? Spiritus o."

Gözümü devirdim. "Ruhsal güç işte. Kelimelere fazla takılmayalım."

"Çok garip konuşuyorsun," dedi Ardell sinirlenerek. "Seni anlamaya çalışmakla uğraşmayacağım."

"Beni anlaman için birkaç yüzyıl yaşaman lazım."

Ardell'in iyice sinirden kudurduğunu fark edince hem biraz zevk aldım hem de gerildim. Birden kendini kaybedip gerçekten çevremdeki havayı vakumlayarak beni boğmaya kalkabilirdi. Sanırım yaşadığım stres çeneme vurmuştu bu yüzden kendimi dizginlemeye çalıştım.

Tam han kapısının önüne geldiğimiz sırada beni tutup duvara yasladı ve dik dik suratıma bakmaya başladı. Nefesim kesilirken hafif açılan gözlerle ona baktım. "Bunu da," dedim parmağımı bulunduğumuz konumu gösterir gibi ikimizin arasında dolaştırırken. "Erkek karakterler yapar."

"Sesin bile sinirlerimi bozuyor," dedi Ardell dişlerini biliyor gibi. Sonra cam gibi bakışları yüzümde dolaştı, beni uzaktan inceliyordu fakat bu sefer yakından daha başka şeyler görebilecekmiş gibi bakıyordu. *Yakalayabilecekmiş gibi*. "Seninle ilgili içime sinmeyen bir şeyler var."

"Bu diyarın neredeyse tümünün *benimle ilgili içine sinmeyen bir şeyler var*," dedim nefesimi hafifçe vererek. "Fakat sesimle ilgili sorunu olan başka kimseyi görmemiştim."

Beni kale almadı, ölçüp biçen bakışları yüzümde dolanmaya devam etti. "Hiç büyülerini kullanmıyorsun," dedi beni gözlemlediği zamanları dile getirerek. "Spiritus'un var mı?"

İşte açılan çenem böylece hızla kapanmıştı. Sessizlikle geçen uzun saniyeler sonra, "Yok," dedim.

Ardell cevabımdan pek tatmin olmamıştı. Gözleri şüpheyle kısıldı, her zaman konuşurken kelimeleri ağır ağır telaffuz ediyordu şimdi ise ekstra üzerine bastırmıştı. "Neden duraksadın?"

Zamanı durdurmam Spiritus'um olabilir de ondan.

"Biraz önce yaşadıklarımdan dolayı yürüyemiyordum bile," derken zar zor nefesimi içime çektim. "Şimdi ise sanki aklım çok yerindeymiş gibi senin sorularına maruz kalıyorum."

Gördüklerimden etkilendiğim için bana çıt kırıldımmışım muamelesi yaparak küçük burnunu kırıştırdı. Eğer sorularıyla beni sıkıştırmayacaksa şu an bu muameleyi kaldırabilirdim.

Sonra beni sıkıştırmayı bırakıp ters ters suratıma bakarak han kapısına gitti ve kapıya öyle bir vurdu ki o yumruğu adamın suratında patlatışı gözümde canlandı. Sadece çevremdeki havayı çekip beni boğma değil, beynimi patlatma olasılığı da fazlaydı.

Han kapısını saçları derli toplu bir kadın açtı. Yüzünde sevecen bir gülümseme olsada gözlerine yansıyan gerilimi fark edebiliyordum. Yine dudak kıvrımlarını yukarıda tutmayı başararak, "Sefalar getirdiniz, hanımım," dedi.

Ardell kadına bir baş selamı verdi. "Önceden havadisi almışsınızdır," dedi. "Odalar hazır mı?"

Kadın başını aşağı yukarı salladı. "Buyrun, buyurun," dedi. "Şenliğin daha uzun süreceğini düşündüğümüz için oğlum şömineyi yakmamıştı. Siz şöyle geçin," derken biraz kenara çekildi ve geçmemiz için bize alan tanıdı. "Ateşi yakar yakmaz odalarınız hazır ve sıcak olacaktır."

Ardell çizmeleri hanın tahta zeminini gıcırdatırken içeri girdi, ben de peşi sıra ilerledim. İkimiz de en alt kattaki masaların olduğu, yemekhane olarak kullanılan kısma geçtik. Platin saçlı cadı etrafı kolaçan eden bakışlarıyla bir süre süzdü, sonra kadına döndü. Kadın çoktan oğlu olduğunu anladığım ince uzun boylu genç bir çocuğa direktifler veriyordu.

Ardell başıyla bana sandalyeye oturmamı işaret ettiğinde neredeyse yığılırcasına oturdum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Efendi ne yapacak?"

Ardell ağır adımlarla etrafı incelerken, "Bu kasaba bir güzel temizlenecek," dedi.

O sırada han sahibi kadın elinde tepsiyle geldi: "Hazır olana kadar size şerbet ikram edeyim. Geleceğinizi duyduğum zaman kendi ellerimle yaptım."

Ardell, keskin çenesi ve şahin bakışlarıyla kadını inceledi. Çenesini hafifçe kaldırıp, "Lüzum yok," dedi. "Odayı hazırlat yeter."

Kaba kız. Kadının düşen yüzünü görünce içimde bir burukluk hissettim. "Bir bardak alırım aslında," dedim zar zor yüzüme kondurduğum bir tebessümle. "Boğazım çok kurudu."

Kadın alelacele tepsiyi masaya koyup çömlek sürahiden şerbeti bardağa doldurdu. Ardell iki adımda yanımızda bitip bardağı kaptığında kaşlarımı kaldırmış ona bakıyordum.

Kadının gözlerine baka baka şerbetten birkaç yudum aldı.

Zehirli olup olmadığını test ediyordu ve bunu ben içmeden önce yapmıştı. İnanamaz gözlerle ona bakarken ölmemin aslında istediği bir şey olduğunu düşünüyordum ama Efendi beni onun sorumluluğuna vermişken değil...

Biraz bekledi, han sahibi kadın da gergin bir bekleyişle elinde sürahiyi tutuyordu. Sonra Ardell çenesiyle bana da doldurabileceğini işaret etti.

Kadın şerbeti doldururken bu sefer neredeyse eli titriyordu. Efendi biraz önce kadının tanıdığı köylüleri yaratığına yem etmişti zaten, platin saçlı cadı da yeterince korkutmuştu.

Şerbetten yudumlamaya başlamadan önce kadına bu sefer daha güçlü bir şekilde tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Kelimeleri onlar gibi vurgulu tonlamaya çalışmıştım fakat kelimeler ve telaffuzum ağzımda yavan kalmıştı. İçeceği içip daha fazla konuşmamaya karar verdim. Tam bardağın ortasında geldiğimde ise konuşmama fırsat kalacak her an yok olmuştu zaten çünkü ortalık birden yine karıştı.

Hanın kapısı kendi kendine, yani artık bildiğim kadarıyla büyüyle, açıldığında yerimden sıçradım. Ardell sıçramak yerine tetikte olarak kapıya odaklandı, bir eli belindeki kemerinde asılı olan kılıcına gitmişti.

Gür adımlarla içeri giren Arion, Remus ve Kaidan'ı görünce şaşkın bir şekilde onlara baktım. Onlar da seri bir şekilde gözlerini etrafta gezdirip bizi buldular.

Arion'un üzerinde tıpkı kardeşi gibi zırh gömlek vardı, hanın ışıkları altında kendini belli ediyordu. Kaidan ve Remus tarzlarıyla ona göre daha yabani duruyordu.

"Blue prensesle mi?" diye sordu Rem. Yaralı kaşı yukarı doğru kalkmış, yüzü son derece gerilmişti.

Arion o sırada beni ve buraya gelirken koluna girdiğim kardeşini inceledi. "O kolunu kaç kere yıkayacaksın?"

Neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Üzgünim, Arry, ama konumuz şu an bu mu?" diye ofladı Kaidan.

"Bana Arry deme seni *orospu evladı*."

Ağzım Arion'ın ettiği küfre hafifçe aralandı. Her zaman zırhının ve saçlarının parlattığı zarif bir mücevher gibi görünürken birden içinden yontulmamış bir kütük çıkmıştı. Fazlasıyla sinirli görünüyordu... Ama Kaidan'a değil. *Ardell'e*.

Koluma girdiği için gerçekten bu kadar sinirlenmiş olabilir miydi? Adamın bana olan nefretinin sınırı yoktu. Daha doğrusu Gordion'a... Üzerime alınmak istemesemde bu durum canımı sıkıyordu.

Kaidan, elinde tuttuğu baltasını Arion'a doğru tuttu. "Şu konuşmaya bak. Bir de soylu olan o," dedi bize doğru.

"Blue'yu neden soruyorsunuz?" Ardell kardeşini umursamadan diğerlerine baktı.

"Ortalıkta yok," dedi Rem. "Efendi onu bulmamızı buyurdu."

Arion'un kardeşine benzeyen cam bakışları beni buldu, keskin çenesi tıpkı Ardell gibi hafifçe havaya kalkmıştı. O kadar çok benziyorlardı ki... "Prensesin dibinden ayrılmadığı için belki onunladır diye düşündük."

"Papatya çayı ister misin, *Arion*?" dedi Kaidan ismine vurgu yaparak. "Üzerine biraz da melisa çiçeği ekleyebiliriz. Seninle bir iş yapmak beni fazlasıyla geriyor." Sonra kahverengi deri yeleğinden açıkta kalan omuzlarını salladı. "Fazla gerginliğe katlanamıyorum."

Ağzım neredeyse kulaklarıma varacaktı. "Papatya çayı bu diyarda da var mı?"

Hepsi dönüp bana baktılar. Tüm gözler aynı oranda ağır ağır kırpılıp açıldı.

Kesinlikle susmalıydım.

"Herkes konudan sapmasın," dedi Remus. "Burada değilse, nerede?"

O sırada açık kapıdan biri içeri daldı, nefes nefeseydi. Tanımadığım bir savaşçıydı. "Blue'dan bir iz bulmuş olabiliriz. Elbisesinin derisinden bir parça Salem'in kuzeydoğu sokağında bulunmuş."

"Siktir!" dedi Rem.

"Gerçekten bu *bok kafalı gerici püritenler* onu kaçırdılar mı?" dedi Kaidan suratını ekşiterek.

Şaşırtıcı bir şekilde kapıdan ilk çıkan Arion oldu. Elini kılıcına atmış, uzun adımlarla han kapısından çıkıp gitmişti. Diğerleri de birbirlerine kısa bir bakış attıktan sonra onun peşine takıldılar.

Ardell han sahibi kadına bakıp "Kapıyı kapat, birazdan birkaç savaşçıyı buraya göndereceğim," dedi. "Prensesi odasına yerleştir."

"Hey! Ben de Blue'yu merak ediyorum," diyerek ayağa kalktım. "Ben de sizile..."

"Hiçbir işimize yaramazsın." Ardell beni baştan sonra süzdü. "Ayak bağı olma, prenses."

Sonra kapıdan çıktı ve kapıyı büyüyle arkasından kapadı.

Haklıydı. Ayak bağı olmaktan başka bir şey yapamazdım fakat içim içimi yemeye başlamıştı. Ya Blue'ya bir şey olursa? Ya bu diyarda gerçekten sevdiğim kişiyi kaybedersem? Her ne kadar onunla tüm gerçekleri paylaşamıyor olsamda onun nezaketi ve arkadaşlığı beni buraya bağlayan en büyük etkenlerden biriydi.

"İyi misiniz, prenses?" diye sordu han sahibi kadın. Üzerindeki entarisi yıpranmıştı, siyah saçları bir teli bile bozulmayacak şekilde taranmıştı. Bu kasabada derli toplu olma gibi bir alışkanlık olmalıydı. Belli ki püritenlerin varlığı diğer köylüleri de etkiliyordu.

"Gerçekten kadınları yaktılar mı?" diye sordum kadına. "Sırf cadı oldukları için."

Kadın ince dudaklarını birbirine bastırdı, sonra belli belirsiz kafasını salladı. "Son dönem de her şey onların ellerine geçti. Mahkemelerin başına geçtiler, tüm satıcıları ve kasabamıza uğrayan tüccarları avuçlarına aldılar. Sadece cadıları değil, sözlerinden çıkanları da suçluyorlar ve çeşitli cezalar uyguluyorlar."

Omuzlarıma binlerce ağırlık çökmüştü. Yanan cadıları tarihte duymuştuk fakat bizzat o dönemi yaşayınca kalbim külçe gibi oldu, onların elleri kolları bağlanmış ateşin ortasındayken neler düşündüklerini merak ettim. Bunu hak etmemişlerdi.

Blake'in annesi Dione ve kardeşi Ardena'nın neden koruyucuları yaptıklarını şimdi daha iyi anlıyordum. İşler sarpa sarmasaydı mantıklı bir şey yapmış olacaklardı. Fakat aşk her hikâyede olduğu gibi bu hikâyenin gidişatını da değiştirmişti.

"Biraz daha ister misin, prenses?" dedi kadın sürahiyi tutarak.

Bardağıma baktım, hala içinde şerbet vardı hepsini içememiştim. "Hayır, almayayım," dedim. Midem burkuluyor, her an şerbeti kusabilirmişim gibi geliyordu. Bacaklarımda ise hafif bir uyuşukluk baş göstermişti. Blue'nun kaybı beni mental olarak etkilediği kadar fiziksel olarak da etkiliyordu, panik atak mı geçiriyordum?

"Ben," dedim ellerimle bacaklarımı ovalayarak. Utanmasam elbisemin eteklerini kaldırıp çıplak bacaklarımı tırnağımla kaşıyacaktım. "Pek iyi hissetmiyorum."

Kadın pür dikkat bana bakarken kollarım da bacaklarıma eşlik etti. Oradan enseme doğru bir ürperti çıktı fakat bilincim yavaş yavaş kaymaya başladığı için ürpertiyi bastırıverdi. Kadının yanına genç oğlu da geldiğinde şömineyi yakmış olduğu için odaya çıkacağımı düşündüm ama ikisi de sadece bakıyordu.

Yaşadığım farkındalıkla ayağa kalktım fakat bacaklarım tutmadı ve yere sırt üstü düşmem bir oldu. Ellerimle masadan destek almaya çalışırken sarsılıyordum. "Siz..." başım yere düştü, iki yana çevirip kedime gelmeye çabaladım ama nafileydi. Kirpiklerime ağırlık bağlanmış gibiydi. Sonra han sahibi ve oğlu bana bakarken mırıldandım.

"Siz bana ne yaptınız?"

"Üzgünüm prenses ama size de dediğim gibi..." dedi kadın kısık bir sesle. "Her şey onların elinde."

***

Sarsılıyordum.

Midem de sarsılıyordu ve başım deli gibi zonkluyordu. Kafamdaki düşüncelerse beynimin duvarlarına çarpıp duruyordu.

Ellerim ve ayaklarımın bağlı olduğunu anladığımda, gözlerimi açıp etrafımı görmeye çalıştım. Düşüncelerimin uyuşukluğu geçtiği an yaşananlar bir bir aklıma geldi, handaki kadın ve oğlu, şerbet... Dehşet de birden beni bağladı. Lanet olsun. *Lanet olsun.* Püritenler tarafından kaçırılmıştım!

Bir yük arabasında olduğumun farkına vardım, yan yatacak şekilde yerde uzanmıştım. Ellerim arkamdan bağlıydı. Ayak ve el bileklerimi oynatmaya çalışıp kurtulmak istedim ama nafileydi.

Bu yüzden boşa debelenmeyi bırakıp sakince bekledim ve bir çıkış yolu aradım. Bana ne yapacaklardı? Blake'in *beni bulacağını biliyordum*, buna neredeyse emindim fakat ne kadar sürerdi? Çok geç olduktan sonra bulması sadece cansız bedenimin işine yarardı.

Sayısız kere ölümle yüzleştiğim için bu sefer daha sakin kalmaya çalıştım, daha zihni açık ve olanları gözlemleyerek bir çıkar yol bulmaya çalışacaktım. Sinirlerim fazlasıyla gergindi, püritenler nefretimi çok çabuk kazanmışlardı.

Sonunda araç durduğunda yük kapısını açtılar ve ben kafamı kaldırıp bakınca bir tanesi iç çekerek yerinde sıçradı. "Bu uyanmış!" dedi ellerini yüzüne siper ederek, sanki ona bir şey fırlatacağımdan korkuyor gibi. "Ya bize büyü yaparsa? Şimdi ne yapacağız? Nasıl uyanır?"

Diğeri yüzünü kapatmasa da temkinli bakışlarıyla bana bakakaldı. "Hancı şerbetin hepsini içmediğini söylemişti, ondan olmalı."

Kafalarına taktıkları uzun şapkalar, onların da püriten liderleri olduğunu belli ediyordu. *Harika*. Keşke korktukları gibi gerçekten büyü yapabiliyor olsaydım.

Benim boş boş onlara baktığımı görünce büyü yapmayacağımı anladılar. Diğeri ellerini yüzünden çekti ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Eeee?" dedi. "Kendini kurtarmayacak mısın?"

"Hayır," dedim dudaklarımı bükerek. "Öldürün beni. Daha fazla bu diyara dayanamıyorum."

Afallayan bakışlarla dönüp birbirlerine baktılar, kafaları karışmıştı. Sonra tekrar bana döndüklerinde hâlâ bu işin için de bir bit yeniği olduğunu düşünüyor olsalarda hâlâ büyü yapmadığımı gördükleri için daha fazla beklememeye karar verdiler.

"Cadıları zapt eden iplerden alalım dedim sana," dedi boyu kısa olan. "O zaman böyle ansızın uyanırlarsa korkmamıza gerek kalmaz."

"Cadıları yakalamak için cadılardan büyülü ip mi alalım, seni geri zekalı."

Kısa olan omuz silkti. "Ne için aldığımızdan haberleri bile olmaz. Şeytana şeytani işlerle karşılık vermek gerekir."

"Beyler tartışmanızı bölmek istemem ama yan tarafımı hissetmiyorum, artık beni bir kaldırsanız mı? Ne yapıyorsanız öyle yapın."

İkisi de dönüp tekrar bana baktı. Rahatlığım ve kaygısızlığım hem canlarını sıkmış hem de kafalarını daha da karıştırmıştı. Gençlerdi. Bunların asıl liderler olmadığını anlamam için salak olmalarını görmeme gerek yoktu. Yüzlerinden toyluk akıyordu.

Eh, geldiğimden beri karşılaştığım şeyleri bilseler kendilerine karşı bu kadar rahat olmamı belki garipsemezlerdi.

Uzun olan dudaklarını nefretle büktü ve araca bir adım çıkarak bedenimi omuzlarımdan tutup beni kaldırdı. Beni tutmak bile kendisini tiksindiriyormuş gibi parmak uçlarıyla dokunmaya çalışıyordu.

"Ben de sana bayılmadım, bilgin olsun," diye mırıldandım.

Burun delikleri öfkeyle genişlerken beni omzumdan iterek araçtan indirmeye çalıştı. "Ayaklarım bağlıyken yürümem pek olası değil," dedim.

Kısa olan ise sabırsız bir şekilde nefes alıp verirken beni büyü yapmayacağıma ikna olmuş olacak ki ileri atılıp beni omzuna çuval gibi attı. *Iyy*. Beni öldürse daha iyiydi.

Kekremsi kokusunu içime çekmemeye çalıştım, burnum kapalıyken açık havaya çıktığımızda bile nefes almıyordum. Fakat kulaklarım kapalı değildi, bağırış çağırış seslerini çok iyi duyabiliyordum.

Başımı hafifçe kaldırıp etrafa bakınmaya çalıştığımda havanın aydınlanmaya yakın bir grilikte olduğunu fark ettim. Sabah olmak üzereydi.

Ve kalabalık bir meydandaydık. Eğer Salem'de olsaydık Blake beni çoktan bulurdu, bu kalabalık böyle toplanamazdı.

Adrenalin damarlarımda kol gezdi. Kısa adam beni taşırken birden karnına bacağımı geçirdim. Beni yere düşürdüğünde bedenim çuval gibi yığılırken karnım taş zemine çarptı. Ciğerlerimdeki havayı püskürtüp suratımı buruşturdum.

Ayaklarım bağlı olmasaydı kaçmam daha kolay olurdu ama yılan gibi sürünerek bunu başarmam mümkün değildi. Yılan deyince aklıma gelen Blake burada olana kadar zaman kazansam yeriydi, amacım da bir nevi buydu.

Püritenlerden uzun boylu olan beni saçımdan yakaladı. Kısa tutamlarım yüzüme dökülmüştü, Parehelerden kurtulmuşken Püritenler tarafından yok edilmek canımı fazlasıyla sıkardı.

Kalabalıktan uğultu yükseldi. "Cadıyı yak! Cadıyı yak!"

"Büyü güçlerini kullanamıyorsun değil mi?" dedi adam kulağıma. "Seni zavallı cadı prenses."

Saçımı öyle bir çekiyordu ki ensemdeki kökler neredeyse kopacaktı. Çenem gerilmişti, gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. "Gordion Prensesi'yle böyle konuşma cüretini kendinde nasıl buluyorsun?"

Adam bir kahkaha attı. "Scathan Efendisi de Gordion Hanımı da o tahtlardan inecek! Büyünün bu dünyada yeri yok, sizler yel altına layıksınız. Yani cehenneme!"

"William Shakespeare'in çok güzel bir sözü vardır," dedim adamla havadan sudan sohbet ediyor gibi. *"Cehennem boş, bütün şeytanlar burada."*

Kimden bahsettiğimi bilmesede kendilerine atıfta bulunduğumda iyice sinirlendi. Bana dokunurken bile tiksiniyor gibi olsada mecburen beni sırtına attı ve bu sefer kendisi taşımaya başladı. Beni tahta bir platforma çıkardığında dik duracağım şekilde yere bıraktı. Arkamdaki direğe ellerimi bağlayacağını sandım ama o... Aman Tanrım.

Boynuma bir ip geçirmişti.

İdam sehpasındaydım.

İdam

sehpasındaydım.

İşte o korku o an bana öyle bir vurdu ki biraz önce yaptığım tüm o özgüven rolü uçup gitti. Ağzım hafifçe aralanmış, donmuş gözlerle etrafa bakıyordum. Platformun altına büyük kütükler yerleştirilmiş, aralarına daha çabuk tutuşmaları için çalı çırpı serpiştirilmişti.

Beni yakarken asacaklardı.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

"Cadıyı yak! Cadıyı yak! Cadıyı Yak!" Naraları etrafta yankılanıyordu. Saçlarına beyaz boneler takmış kadınlar ve kumaş elbiseli şapkalı adamlar idam sahnesini izliyorlardı. Salem, tarihe yazdıracağı cadı mahkemelerine başlamıştı ve ben de o kurbanlardan biri olacaktım.

Tarihte bir adım olmayacaktı. Büyülü varlıklar insanlar için modern zamandan silinmişlerdi. Ya bilerek ya da istemeyerek.

Blake Nightingale tarih ders kitaplarında olmasa da kurgumda var olacaktı fakat onu da yazamamıştım.

Belki de cadılar günümüzde de vardı ve Blake bir tarihi figürdü, onu bilenler vardı. Ben o topluluktan uzak yetişmiştim. Keşke bu dönemlerde neler olduğunu bilebilecek bir yerde doğsaydım. Hiddenfield'da bunun olduğunu, orada her şeyi bilenlerin yaşadığını düşünüyordum.

Büyü, o topraklara işlemişti ve ben de bu sayede buraya gelmiştim.

"Cadıları yakın artık!"

Birden biri bağırınca bakışlarım ona döndü. Cadılar mı?

Çoğul ek kullanınca gözlerimle etrafı taradım ve gördüğüm şey beni tüm olanlardan daha fazla korkuttu. Hatta o kadar korktum ki neredeyse haykırarak ağlamak üzereydim.

"Blue!"

İsmi dudaklarımdan yutmaya çalıştığım boğuk bir çığlık gibi döküldü.

Başı önüne düştüğü ve mavi saçları yüzünü gizlediği için baygın olduğunu anladığım Nemf arkadaşım benim gibi bağlanmıştı. Tek fark onun elleri de arkasındaki direğe bağlıydı, diğer türlü öne devrilirdi. Ona içirdikleri şey, hâlâ uyumasını sağlıyor olmalıydı. Köylüleri rahatlatmaya çalışırken bu oyuna düştüğüne emindim; naifti, saftı ve onların iyi niyetli olduklarını düşünüp kanmış olmalıydı. İyi ki şerbetin hepsini içmemiştim.

"Blue!" Bir daha bağırdım. Eğer uyanık olsaydı şu an bizi kurtarabilirdi ama ben işe yaramazdım. "Bırakın bizi, sizi caniler! Bizim bir suçumuz yok!"

Blue işin içine girince daha çok paniklemiştim, bu da hareketlerime yansımaya başlamıştı. Benim çırpındığımı gören uzun ve kısa boylu iki püriten bıyık altından gülmeye başladılar.

"İşte şimdi nereye gideceğinizin farkına vardın, prenses," dedi uzun olan. "Cehennem sizi bekliyor."

"O bir cadı değil, seni embesil herif!"

"Ne olduğu önemli değil, bir insan olmadığı kesin."

Öfkem gittikçe kabarıyordu. Ona doğru tükürdüm. "Sen insan mısın peki?"

"Cadıyı yak! Cadıyı yak!" Kalabalık tekrar uğuldamaya başladı.

Uzun boylu olan memnuniyet dolu bir yüzle benim altımdaki odunlara yaklaştı ve elindeki kibriti havaya kaldırdı. Her şey gözümde ağır çekimle ilerlerken kibriti alev aldırıp altımdaki çalı çırpıya attı.

"Cadıyı yak!" Naraları daha da güçlendi, sesleri sanki dişlerini etime geçiriyordu.

Gözlerim etrafı taradı, nefesim gittikçe düzensizleşiyordu. Blake'in hemen gelmesi gerekiyordu. *Hemen.*

Alevler gittikçe artarken Blue'ya baktım. Korku boynumdaki ip gibi ilmek ilmek bana dolandı.

Erkeğin kızı kurtarması güzeldi fakat bir kitapta değildik, burası *gerçekti*. Bunu artık kabullenmem gerekiyordu. Yanacaktım ve bir an önce bir şeyler yapmam lazımdı.

Blue'nun da odunlarını ateşe verdiklerinde *cadıyı yak* naraları kulağımda belirsiz uğultulara dönüştü, zamanın çarkları benim için yavaşladı ve gözeneklerimden garip bir şey dışarı çıkmak için beni dürttü. O şeyi şu an istesemde zapt edemeyeceğimi fark etmiştim.

Dışarı çıkacaktı, kendini gösterecekti ve uzun zaman kapalı kalmanın acısını çıkarmaya çalışacaktı.

Alevler birden söndü.

Kalabalık birer adım gerilediğinde, idam sehpasına yakın iki şapkalı püriten birbirlerine baktılar. Blue'nun alevleri de benimkiler de sönmüştü ve bunu...

Ben yapmıştım.

Dişlerim kenetlenmiş, ciğerlerime dolan nefesim orada kapalı kalmıştı. Kaslarım kıpırtısız, zihnim tek bir şeye odaklıydı.

Püriten öfkeyle burun delikleri daha da genişlerken bir kibrit daha çakıp ateşe attı ve tekrar tutuşmasını sağladı. Alevler yükselmeye başladığı an *tekrar söndüler*.

Büyünün varlığını etrafımda hissediyor, neredeyse kokusunu alabiliyordum. Ağırdı, cezbediciydi ve tekrar tekrar koklamak istediğim güzel bir parfüm gibiydi.

"Cadıyı bayıltmalıydınız!" diye bağırdı kalabalıktan bir kadın.

"Büyü yapıyor! Bizi lanetleyecek!" Bir adam korkuyla kalabalığı yararak kaçmaya başlamıştı.

Püriten pes etmemişti, kendisine yapabileceklerimi umursamadan tekrar kibrit çakıp alevlere attı. Bu sefer söndüremedim, ikisini nasıl yaptığımı bile bilmiyordum zaten. Büyü yapmak otomatiğe bağlayabileceğim bir olay değildi, bu işten kurtulursam nasıl yaptığıma dair şaşıracağım zamanım olacaktı. Fakat şimdi... Blue'nun alevleri harlanıyordu.

Önüne dökülen mavi uzun saçlarına ulaşırsa bu dünya bu güzelliği kaybederdi. Hem görünüş hem karakteri olarak Blue bu doğaya gerekliydi. Yaşamalıydı.

Arkamda bağlanan bileğimi çekiştirdim ama düğüm çok güçlüydü. Benim alevlerim de harlandı, birkaç dakika sonra eteklerime ulaşacaktı. Şimdi o yakılan cadıların ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Adaletsizliği düşünüyorlardı. Kimisi bu adaletsizlikle yaşamak istemediğini, kimisi yaşayıp bu dengeyi değiştirmek istediğini düşünmüş olmalıydı.

Ben iki tarafta da değildim. Ben arkadaşımı kurtarmak ve yaşamak istiyordum. Buraya ait bile değildim, bu diyarın düzenini sağlaması gereken ben değildim.

Yine de... Bir adalet duygusu da içimde peyda olmaya başlamıştı. Blake'e bir diyarı yönetecek olsam sevgiyle yönetirdim diyordum fakat böyleleri sevgiden anlar mıydı? Blake doğruyu mu yapıyordu?

Hayır.

Monarşi güzel bir yönetim şekli değildi, günümüze de gelememişti fakat burada adaleti sağlamak benim düşündüğüm kadar da kolay görünmüyordu.

Ateş eteklerime ulaştı ve elbisem tutuşmaya başladığında ayak bileğime yakıcı bir ağrı girdi. Gözlerimi kapatıp çığlık attım. Acı, içimde kaynayan o gücü odakladı ve tek bir noktada topladı; sonra eline alarak gücü dışarı fırlattı.

Gözlerimi açtığımda havadaki yanan odunların isleri, elbisemin tutuşan eteği, Blue'nun neredeyse kendisine ulaşan alevleri; ellerini havaya kaldıran köylüler, beni izleyen şapkalı iki püriten... Hepsi. Her şey.

Donmuştu.

Sadece benim nefesim hafifçe dudaklarımdan çıkarken zamanın akışında hareket ediyordu, kirpiklerim kırpılırken ve göz bebeklerim karşımda belirmiş adama odaklanırken.

Donmuş kalabalığın önünde biri ağır birkaç adım atıp dimdik bir şekilde durdu ve uzaktan bile seçilebilen yeşil gözleriyle bana baktı.

Bir an, çok kısa bir an, bunu onun yaptığını düşündüm fakat hayır, bedenimde kol gezen gücü hissediyordum. Rüzgâr bile esmiyorken etrafımdaki havada hâlâ o güzel ve yoğun parfümü alabiliyordum. *Dünyayı ben susturmuştum, zamana ben hükmediyordum.*

Fakat o durmamıştı, donmamıştı ve kirpiklerini kırparken beni izliyordu. Anda kapalı kalmıştık, süreler bizim için işlemiyordu. Kimsenin karşı koyamadığı zaman bize karışamıyordu.

Blake Nightingale, benim durdurduğum zamanın içinde hareket ediyordu.

Birbirimizi izlediğimiz o an aslında ne kadar sürdü, bilmiyorum. Normal akışa göre bir saniye bile değildi fakat benim için asırlarca, milyonlarca yıl geçmişti.

Yüzü taştan yontulmuş gibi duygusuzdu fakat bakışları hiç durulmamıştı. Beni tutuşturmaya başlayan alevlerden daha harlıydı.

İç güdülerim zamanı daha fazla tutamayacağımı haykırdığı anda, kalbim durdu. Nefesimi verdim ve akış başladı.

Alevler bacağıma tekrar çarptı, o an Püriten benim boğazıma bağlı olan ipi tutan halatı kopardığını fark ettim. Ve platform açılıp beni havada sallanmaya bıraktı.

Boğazımda hissettiğim baskıyla bacaklarım sallanırken ellerim ipleri tuttu. Boynum kırılmamıştı ama nefesim ansızın kesilmişti. Bedenimi yakmaya başlayan alevleri bile hissedemiyordum, bilincim kapanıyordu.

Bacaklarımı havada sallayıp debelenmeye devam ettiğim sırada boynumdaki ip koptu, alevlerin arasında düşeceğimi sandım ama ateş çoktan sönüştü ve bir kucağa düşmüştüm.

Blake'in kucağına.

Yüz yüze kalmıştık fakat ciğerlerimden boşalan havayla öksürük krizine girip başımı çevirdim, kalbim çarpmayla durma arasında gidip geliyordu. Bileklerimdeki ve bacaklarımdaki ipler kendiliğinden, *Blake'in büyüsüyle*, çözüldü ve ellerim içgüdüsel olarak boğazıma gitti.

Blake beni kucağında tutarak platformun önüne çıktığında, bulanık gören gözlerim Blue'nun olduğu yere odaklanmaya çalıştı.

Onun da alevlerinin durduğunu ve Remus okunu fırlatıp onu tutan ipi kopardığında platformunun önünde duran bir tane püriteni tekmeleyip yere uçuran Arion'ın Blue'yu yakaladığını gördüm.

Blake'in sesi birden meydanda bir volkan gibi patladı ve lavları her yana dağıldı. "Sizi soysuzlar," dedi derinden gelen bir öfkeyle. "Sizi hainler."

Ünlemler bu adamın cümlelerinde işi yoktu. Bağırmasa bile her yeri titretiyor, yüksek ses çıkarmasa bile o konuştuğunda herkes sus pus olduğu için her kulak tarafından işitiliyordu. Sözleri evrenin en ücra köşesine bile ulaşıyor olabilirdi.

"Siz, benim halkımı..." Kelimeleri tane tane telaffuz ederken salt bir öfke sesinde dolaşıyordu. "Benim cadılarımı..." diyerek devam etti. "*Benim prensesimi* yakmaya çalışırsınız, öyle mi?"

Benim prensesimi ...

Cümlesi kalbimde gümbürdedi, kolları ve vücudu beni sardığı için kasılan bedenimi o da fark etmiş olacaktı fakat elimde değildi. Doğmakta olan

güneş meydanı aydınlatırken bu söz benim içimde de bir şeyleri aydınlatıyordu. Heyecana kapılmamalıydım, anın verdiği duyguların vahametine kendimi kaptırmamalıydım.

Onun prensesi değildim. Prenses bile değildim.

Ağrıyan boğazım, nefessiz kalan ciğerlerim ve yaptığım büyülerin yorduğu vücudumla kollarında neredeyse yığılırcasına dururken başım gövdesine yaslanmamak için direniyordu. Ona direniyordum. Ona kapılamazdım.

Birden arkamdaki platformun alevleri tekrar yandı ve hızlı bir şekilde harlandı. Beni getiren iki şapkalı püriten alevlere doğru uçtuğunda tüm halk iç çekti, bazısı çığlıklar attı.

Adamın çığlıkları arkamızdan bize ulaşırken gözlerimi sıkı sıkı yumup oraya bakamadım.

Blake, cadıları yakanları yakmadan bırakmıyordu.

"Hepiniz yargılanacaksınız," dedi adamların çığlıkları arasında. "Ben fikrimi değiştirip toplu katliam yapmadan önce savaşçılara zorluk çıkarmayın ve teslim olun."

Kirpiklerimi kaldırıp gözlerine yakından bakma gibi bir gaflete düştüm.

Yapardı.

O gözlerde bunu görüyordum. Toplu katliam yapardı, çığlıklarına bile acımazdı. Parlak, yakıcı ve keskin bakışları bana döndüğünde ise kalbimin artık göğüs kafesimde bile olduğunu sanmıyordum. Aramızda bir santim boşluk varken ona bakmak çok can alıcı bir hataydı.

Bir koluyla beni tutarken bilincimi kaybetmenin eşiğinde olan zihnimi tutmak istiyor gibi diğer elini sağ şakağıma değdirdi ve parmağıyla belli belirsiz orayı okşadı.

Buz gibi dokunuşu tenimdeydi. Ufak, neredeyse esen bir meltem kadar hafif bir dokunuştu fakat tüm bedenimde etkisi yankılandı.

"Prenses," dedi kısık sesi kulaklarımda buz gibi dokunuşu gibi soğuk esintiler yaparken. "Şimdi daha çok ilgimi çekmeye başladın."

Eğer öldüğümüzde kalbimiz duruyorsa, benim yaşarken kalbimin durmasına ne denirdi?

-

Beni ve Blue'yu idam etmeye çalıştıkları köy Harput köyüydü, Salemlilerle birlikte yargılanmak üzere Salem kasabasına götürülmüşlerdi. Onlar zindanlarda tutulurken Blake yargı için geri gelene kadar Ardell, Remus ve Kaidan kasabada kalıp asayişi sağlayacaklardı.

Blake kaleye giden yolda beni yalnız göndermek istemediğine karar vermiş olacak ki köyde kalmadı. Yine de aracımın içinde de değildi.

Beni kucağından arabaya bıraktığından beri kendimde değildim. Blue'yu merak ediyor ama algımı uzun süre onun üzerinde bile tutamıyordum. Büyü yapmıştım, idam edilmek üzereydim ve zamanı dondurduğumda Blake'i de içine almıştım.

İşler gittikçe karşıyordu.

Yol boyunca aracımda sadece Ailis vardı. O kargaşada Remus onu şenlik ekibinin arasına bırakmış, orada kalmasını tembihlemiş. Böylece Ailis zarar görmemişti, bir nebze de olsa buna sevinmiştim.

Boynumda ağrıyan ilmeğin izine dokunduğunda acıyla iç çektim. "Efendi mola verdiğimizde şifadan anlayan birkaç kişiye şifalı bitkiler toplatıp karışım yaptırdı, yarana sürelim," dedi.

Blake'in düşünceli tavırları, *benim prensesim* demesinden daha az kanımı donduruyordu. Hâlâ o cümlesinin kulağımdaki yankılarını silemiyordum.

Ailis boynuma karışımı sürerken parmaklarımla elbisemin kumaşını sıktım. "Gordion Hanımı'na söyle," dedim güler gibi. "Efendi'yi öldürmek çocuk oyuncağı olacak."

Tamamen dalga geçiyordum.

Adamın gücünü herkes görüyor, biliyordu. Rhea'nın isteği o kadar ütopikti ki benden başka bir şey istemesi için onu ikna etmem gerekiyordu. Belki Scathan'ın zaaflarını öğrenebilirdim. Savaşta işlerine yarayacak birkaç taktiksel bilgiyi ona verebilirdim.

Ama bu Scathandakilere zarar verirdi ve ben ne kadar istemesemde buradakilere önem vermeye başlamıştım.

İŞLER ÇOK AMA ÇOK FAZLA KARIŞIYORDU.

Ailis dudaklarını her zamanki gibi birbirine bastırdı, bu konuda bir yorum yapmadı. Ona çok fazla çıkışmak istemesemde elimde değildi, Hanımı'ndan vazgeçmesi gerekiyordu. Bu işte ikimiz baş başaydık.

Sonunda kaleye geldiğimizde hava kararmıştı, yolculuğumuz tam bir gün sürmüştü. Ailis'in yardımıyla arabadan indim, savaşçılar meşaleleri yakmışlar bizi kale merdivenlerinde ve aşağısında karşılaşmışlardı.

Blake'in en öndeki arabadan indiğini gördüm. Üzerinde yine kürk astarlı pelerinini giymişti, yüce Efendi görüntüsünü bir nebze olsun sarsmadan başını çevirip merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bana iyi olup olmadığımı bile sormadan gitmişti. İlgisini o kıyamet anında görmüştüm, bunu gözlerinin derinlerinde görmemi sağlamıştı fakat sonra birden beni bırakıp yok olmuştu. Tekrar beni gafil avlayacağı ana kadar benden uzak durmaya çalışıyor gibiydi. Onun kendi zamanları vardı, benim zamanlarımda yanımda olmuyordu.

"Blue?" diye sorduğumda bir başka araçtan inen mavi saçlı Nemf'i gördüm.

İyi olduğunu yolda öğrenmiştim fakat Arion'un kollarında kaleye çıktığını görmek şaşkınlığımın yüzüme yansımasına neden oldu. Mavi saçları salınıyordu, Arion'un platin açık saçlarıyla ikisi tezat bir kontrast oluşturuyordu.

Blue Arion'dan iğrenirdi, Arion onu hor görürdü. Bu ikisini bu halde görmek dünyanın ters yüz olacağının habercisi gibiydi.

Ailis'in yardımıyla merdivenleri tırmandım ve kaleye girdik. "Gitmek istediğim bir yer var," dedim, sesim çok kısık çıkıyordu. Boynuma dolanan ipten dolayı ses tellerim zarar görmüştü. "Odaya birazdan gelirim."

"Kötü görünüyordun," diyerek karşı çıktı Ailis ama ona başımı salladım.

"Sen odaya git, küveti hazırlat. Geleceğim."

Yavaş adımlarla, zar zor hareket ederek kalenin bahçe kapısına ulaştım ve kendimi kemerli kapıdan dışarı attım.

Temiz havayı içime çekerken, doğru düzgün nefes alamamanın verdiği rahatsızlığı bir türlü gideremiyordum. Ay ışığının aydınlattığı karanlık bahçede, ufak adımlarla yürüdüm.

Birden kücük ayak sesleri bahçede yankılandı, çiçekler sağa sola oynadı. Yavruların uykudan uyanıp bana doğru koşturduklarını görünce gülümser gibi oldum. Dudaklarımın kıvrılmayı unutmadığına sevinmiştim.

Blake bana nasıl olup olmadığımı sormamıştı fakat bu jestlerini yabana atamıyordum. Kötüysem de beni iyi yapmayı başaran şeyleri bana sunmuştu.

Charonlar zıpladılar, Joe en arsızları olduğu için neredeyse eteklerime tırmanıyordu. Eğilip boynuzlu kafasını sevdiğimde gırladı. Bir süre yere oturup onlarla zaman geçirdim.

Ay ışığı beni yıkasın istiyordum, üzerimdeki tüm kiri ve yoğun duyguları silip süpürsün. Fakat üzerime bir gölge örtündü ve yıkanmak yerine tamamen her şeyden saklanmış oldum.

Başımı kaldırıp arkama baktığımda belki de içten içe buraya gelme sebebim Charonlar ya da ay ışığının beni yıkamasını istemek değildi...

Gölge'nin beni bulmasını istememdi.

Karanlık silüeti tam karşımdaydı; peçesi, başlığı ve kıyafetleri üzerindeydi. Yavaşça ayağa kalktım, ellerimdeki tozu zaten kirli olan elbisemin eteğine sürerek silkeledim.

Zamanla ben oynamama rağmen her şey ağır çekimle gerçekleşiyor gibiydi. Çiçeklerine esintiyle salınması, Charonların birbirleriyle oynaması, ay ışığının yer yüzüne ulaşması...

Daha önce kötü hissettiğimde onun yaptığı şeyi bu sefer ben yaptım; hızlı bir hareketle ileri iki adım atıp kollarımı Gölge'ye doladım.

Ona sarıldığımda kıpırtısız kaldı, kumaşlara sarılı bedeni taş kesti. Kabanının içinde nasıl bir benden saklıydı bilmiyorum fakat şu an bana sıcacık hissettirdiğine emindim. Kollarımı daha sıkı sararak başımı göğsüne yasladım.

İşte o an onu hissettim.

Kalbini.

Kalbi atıyordu, hatta hızlanmıştı ve bu da onu gözümde bir robot değil, daha insani bir varlık kılmıştı. Ona sarıldığım için kalbinin hızlanması ise beni daha da sarstı. Kollarını yavaşça belime dolayıp eldivenli elini bel boşluğuma koyduğunda gözlerimi kapattım.

Tüm ihtiyacım olan buymuş gibiydi. Bana güven vermesi çok saçmaydı fakat şu an bu kollarda kapalı kalmak istiyordum.

"Keşke bir kokun olsaydı," diye mırıldandım.

Tüm o büyünün cezbedici yoğun kokusunu ve Blake'in fırtınasını burnumdan silecek bir koku. Bana her şeyi unutturacak bir koku...

Gölge kokusuyla olmasada, tutuşuyla bana her şeyi unutturmaya ant içmiş gibiydi. Beni iyice kendine çektiğinde kalbim ya ağırlaştı ya da kanatlanıp uçtu.

Zaman durmamıştı fakat ben Blake Nightingale'in bahçesinde gölgesinin kollarına sığınırken durmuş gibi hissediyordum.

-

Bir bölümün daha sonuna geldik. Offf ben daha hiçbir şey yazmadım ya, çok şey var ne yapacağız?

Görüşürüz :*

Bölüm 17 : Yanlış Seçim

Multimedia: Tommee Profit: Will I Make It Out Alive

İyi okumalar:*

-

Kendi hayatımı yazdığım romanın bu sayfasında kalbim mantığımdan bir adım önde gidiyordu. Sarıldığım beden ve göğsüne yaslandığım için hızla attığını duyabildiğim kalbin de benimle yan yana yürüdüğünü fark edebiliyordum.

Fantastik düşümden uyanmadan önce gözlerimi sımsıkı kapatıp Gölge'nin göğsüne yaslı kalmayı sürdürdüm. Yıldızların dudaklarını bükerek memnuniyetsiz bakışlarını üzerimize diktiğine emindim, onların izlemeyi sevdiği kişi başkaydı. Onlar güneş vurduğunda kendini belli eden gölgeyi değil, kendi ışıklarıyla gece karanlığında parıl parıl parlayanı seviyordu. *Efendi'yi seviyordu.*

Blake'in kasaba meydanında yaptıklarının izleri hâlâ üzerimdeydi, olanlardan arınamıyordum. Zihnimde bir film sahnesiymiş gibi dönüp duruyordu. Bu bahçeye Gölge'yi görmek için çıktığımı kendime itiraf ettiğimde ise çoktan ona sarılmıştım. Çünkü hikâyemin kahramanının o olması gerekiyordu, beni kurtarması gerekenin o olması gerekiyordu.

Falcon'ın o olması gerekiyordu.

Yaptığım yersizdi, ona sarılmam akıl alır bir şey değildi fakat umursayamıyordum. Yaşadıklarımın ağırlığını bir şekilde üzerimden atmam, bir yerlere saklanıp biraz soluklanmam gerekiyordu. Prenses olduğum için sürekli göz önündeydim, birçok olayın baş sahnesindeydim.

Yazarken kolaydı, yaşarken oldukça zorluyordu; kendi karakterlerimi bu denli anlayacağım aklıma gelmezdi.

"Neden sen orada değildin?" dediğimde sesim yıldızların beni duymak için neredeyse yeryüzüne inmek isteyeceği kadar kısıktı. "Beni kurtaran neden *sen* değildin?"

İstem dışı dudaklarımdan dökülen bu sorulardan sonra sanki bir taşa çevirme büyüsü mırıldanmışım gibi Gölge'nin vücudu kaskatı kesildi, attığını hissettiğim kalbi bile durmuştu. Eldivenli elleri yavaşça belimden kaydı ve bedenimden uzaklaştı.

Yaslandığım göğsünden geri çekilip yüzüne bakmak isteyerek başımı kaldırdım. Uzun boyluydu, bu yüzden başını bana doğru eğmediği için sadece siyah peçesini görebildim. Birkaç adım daha geri gitmem gerekiyordu ama ondan uzaklaşmak da istemiyordum.

"Şeytan minaresi çalmadın."

Konuşmayacağını sandığım sırada söylediği şeyi duyunca şaşırdım. Şeytan minaresini boynuma takmamıştım çünkü Efendi'nin görmesini istemiyordum. O an yanımda bile değildi ve büyülü varlık yanımda olmasa da birinin beni kurtaracağını bildiğimi fark ettim.

Blake'in beni bulmasını istemiyordum. *Blake'in beni bulacağını biliyordum.*

"Belki de gelmesini istediğin ben değildim."

Bedenimde tuhaf bir duygu dalgalanırken yüz ifadem sarsılır gibi oldu. *Alfabeyi unuttum.* Bunu suçlar gibi mi söylemişti yoksa bir tespitini mi dile getiriyordu, anlamamıştım.

Yüzünü hafifçe eğip bana baktığını fark edince ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım, sonra hemen yüzümdeki izleri silip aklımı başıma topladım. "Şeytan minaresini takmadım çünkü Efendi görürse ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Konuştuktan sonra birkaç adım geriledim ve bir şeyler söylemesini bekledim fakat sessiz kaldı. Efendi'yle arasındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyor, Blake'in ona olan güvenini bilsem de Gölge'nin sınırları neydi merak ediyordum.

Sessizliğin de bir gücü vardı ve Gölge bunu çok iyi kullanıyordu. Ona karşı daha çok merak dolmama, bir şeyleri öğrenmek için ona daha çok çekilmeme neden oluyordu.

Blake kendini gösterse de aslında apaçık bir gizemdi, Gölge ise kilidini bulamadığım kapalı bir kutu. İkisini de çözmek çok zordu.

"Peçenin ardında olduğuna emin olduğum somurtkan suratınla orada durup benimle uzun uzun sohbet etmeyeceğini bildiğim için uzatmayacağım," dedim sabit bir sesle. "Sadece..." Kelimeleri ağzımda tutamadım, bir çağlayan gibi akmaya başladılar. "Efendi'yle arandaki ilişkiyi anlamıyorum, bilmiyorum ama gün gelir de öğrenirsem benim için seni anlaması daha kolay olacak ve o zaman sana *sarıldığımda* belki de kendimi şu ankinden bile çok daha iyi hissedeceğim."

Şu an bile çok iyi hissetmiştim... Ne olduğunu bile bilmediğim bir varlığın bana böyle hissettirmesi psikoloji derslerine konu olurdu.

"Belki de," dedi Gölge peçesinin ardından değil açık açık duymaya can attığım sesiyle. "Bana *sarılmak* bile istemeyeceksin."

Ya bahçede kol gezen sonbahar rüzgârından ya da Gölge'nin karamsarlığından gelen soğuk hava dalgasından dolayı tüylerim havalandı, ellerimle kollarımı ovalamak istedim. Nasıl bir şeydi ki ona yakın olma isteğimi kaybedeceğimi düşünüyordu?

Bilgisayarın başına geçip bir kelime bile yazamadığım anlara dönmüştüm, tek yaptığım boş boş ona bakmak oldu.

O an elbisemin eteğini çekiştiren bir şey irkilmeme neden olunca kendi kafamı içinden çıktım. Başımı eğip bakınca yavru Charon Joe'yu gördüm; *bu kadar konuşmak yeter benimle ilgilen* der gibi suratıma bakıyordu.

Eğilip onun boynuzlu başını okşarken Gölge'nin başını eğerek beni izlediğini görebiliyordum. Lanet peçeli, beni hem rahatlatmış hem de germişti. Ona dair merakım her geçen gün daha da artıyordu.

"Bugün seni çözmeye çalışmak için fazla yorgunum," dedim. "Başka güne bırakıyorum."

Gölge tek dizini kırıp eğilerek benimle aynı hizaya geldi, birden kalbim neredeyse göğsümde patlıyordu. Yüzüne ilk defa bu kadar yakındım, ayaktayken boy farkımızdan dolayı yüz yüze gelmemiz imkânsızdı. Başlığı o kadar düşüktü ki kaşını bile göremediğim iki birer kuyuya benzeyen gözleriyle bana baktı, eldivenli eliyle kendine doğru gelmiş olan Joe'nun kardeşi Avarell'i oynatmaya başladı.

"Belki de beni çözmek yerine kendini bırakmalı ve yaşamalısın," dedi kısık tonlardaki sesiyle. "Ne istiyorsam onu yapıyorum, prenses. Tek sınırım bedenimi saran bu kumaş parçaları. Kimsenin onu aşmaya kalkmasını istemiyorum."

Joe boynuzuyla beni dürterken, "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum bir anda.

Gölge, duraksadı. Avarell onun eldivenini dişlerken, "Nedir?" diyerek karşılık verdi.

"Bana prenses değil, Ross de."

Blue'dan sonra bunu birinden isteyeceğim aklıma gelmezdi ama Gölge'nin bana adımla hitap etmesini istiyordum. O kumaşları sınır olarak kullanıp onların ardına saklansada ben gerçeklerin ardında kayıptım. Böylece biraz da olsa kendi sınırlarımı aşmış oluyordum.

Uzun, tefekkürlü bir duraksamadan sonra, "Rose?" diye yineledi, daha çok bir soru gibiydi.

İsmimin kısaltmasını *gül* olarak da söyleyebilirdi, hatta bu daha da hoşuma gitmişti. Blake'e en sevdiğim çiçeğin gül olduğunu söylediğim an aklıma

geldi, onun sesiyle adımı söylediğini duymuştum ama bana söylemiyordu. Çiçeklerden bahsediyordu.

"Evet," dedim alçak, ölçülü bir sesle. "Gül."

Gölge'nin merakla dolduğunu yüzünü görmesemde anlayabiliyordum. "Neden sana *Rose* dememi istiyorsun?"

Yaptığım belki de çok riskli bir şeydi. Blue'ya söylemekle Gölge'ye söylemek aynı şey değildi çünkü Blue bir şeyleri irdelemiyordu. Karşıdakini mutlu etmek, rahat hissettirmek için sorgulamadan bir şeyleri yapabilecek biriydi. Fakat Gölge... Sorgulayabilirdi. Bu yüzden ona güzel bir hikâye kurguladım.

"Ben... Gülleri çok severdim ve küçükken ismimin hep Rose olmasını isterdim. Böylece yardımcılarımı da tembihlerdim, herkes bana böyle seslenirdi." Sonra rolümü perçinledim ve homurdanır gibi ses çıkardım. "Tabii annemin duymadığı zamanlarda."

Rhea'ya *anne* demek dilimde asit tadı bıraktı.

Gölge sessizce hikayemi değerlendirdi, sonra "Rose," dedi sis gibi sesiyle.

Heyecanlandığımı belli etmemeye çalıştım ama kendi ismimi duymak o kadar güzel bir histi ki dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Yavru Charon'la ilgileniyor olsamda memnuniyetimin farkında olan Gölge'nin beni izlediğini görebiliyordum.

O sırada çiçeklerin kıpırdanmasıyla Efendi'nin her an gelip bizi görebileceği gerçeği soğuk bir fısıltı gibi beni uyardı.

Başımı çevirip bahçede birinin olup olmadığına baktım, ister istemez gerilmiştim. O sırada sürünerek çiçeklerin arasından çıkan beyaz yılanı görünce gerilimim hat safhaya ulaştı. *Sedna.*

Ben birden ayağa fırladığıma yavru Charonlar da yılanın varlığını hissedip kaçıştılar. Çiçeklerin arasında gözden kaybolsalar da viyaklamaları duyuluyordu.

Gölge, en sakin olanımızdı. Sedna sürünüp bize doğru gelirken tek dizini kırmış halde yerde durmaya devam etti, beyaz yılan uzayıp neredeyse kendi boyuna gelene kadar havaya kalktığında da ona bakmayı sürdürdü. Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Gölge ayağa kalktı.

Sedna, Blake'e burada gördüklerini yetiştirebilir miydi? Efendi'nin yılanla konuşup konuşamadığını merak ettim, böyle bir gücü var mıydı?

"Sedna ve Efendi birbirleriyle konuşabiliyorlar mı?" diye sorduğumda gelen karşılıkla dondum kaldım.

Gölge, kahkaha atmıştı.

Ağzım bir karış açık ona bakarken peçesinin ardından gelen kısık sesli kısa kahkaha daha çok taş kesilmeme neden oldu. "Çok komik," dedim sinirle. "Demek ki her normal insani varlık gibi kahkaha da atabiliyormuşsun, bunu görmüş olduk."

Sedna, sürünerek etrafımızda dolandı sonra bahçede kuytu köşelere gidip gözden kayboldu. Bizimle pek ilgilenmemişti.

"Hayvanlarla iletişim kurabilme yeteneği olanlar var; daha çok hislerini aktarma, istediklerini onlara belli etme gibi. Fakat Efendi'nin böyle bir gücü yok."

Kaşlarımı çatarak ona bakmayı sürdürünce sesli nefes verdi. Tepkileri gittikçe daha da insani bir hâl alıyordu, benim yanımda daha rahat davranıyordu.

"Sedna Efendi'ye büyülü bir gücü olduğu için kendi seçimiyle *bağlı*; onu dinler, komutlarına uyar. Efendi de onun hareketlerinden bazı çıkarımlar yapabilir. Fakat konuşmaktan kastın karşılıklı sohbetse bunu yapabilen olduğunu *sanmıyorum*."

Rhea'nın kargasıyla olan gücünü Ailis anlatmıştı, Gölge'nin ilk bahsettiği gücün Gordion Hanımı'nda olduğunu biliyordum. Fakat yılanın Efendi'ye sadece bir evcil hayvan gibi bağlı olması ürpertici miydi etkileyici mi, emin değildim. Adam resmen bir *yılanı* evcilleştirmişti.

Gölge bana doğru bir iki adım atıp yaklaştığında afallayan suratım dondu ve hareketlerini izledim. Eldivenli elini uzatıp yanağıma dokundu. "Git ve dinlen," dedi ve ekledi. "*Rose*."

Yürümekten önce nefes almayı hatırlamam gerekiyordu.

Dokunuşundan dolayı yer yön duygumu kaybettiğimi anlamaması için yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak başımı aşağı yukarı salladım ve elini yanağımdan çekince hiçbir şey söylemeden bahçenin kaleye giren kemerli kapısına yürümeye başladım.

Başımı çevirip ona bakınca öylece dikildiğini görüp tekrar önüme döndüm. Lisede ilk sevgilim olduğunda ve o bana ilk dokunduğunda bile bu kadar acemi bir heyecana kapılmış gibi görünmüyordum.

Yarı uçar yarı yürürken merdiven sahanlığına geldiğimde hizmetlilerden birini gördüm. "Blue'nun odasına gitmek istiyorum," dedim o bana reverans yaptığı sırada. "Bana yardımcı olur musun?"

Kız başını aşağı yukarı salladı. Birlikte üst kata çıkıp koridorlardan geçerken bile aklım hâlâ bahçede kalmıştı fakat ahşap bir kapının önüne geldiğimizde ve o kapıdan Arion çıktığında tüm ilgim ve alakam buraya çekildi.

Arion bana baktı, ben ona baktım. Hizmetli kız kimse ona bakmamasına rağmen reverans yapıp, "Blue'nun odası burası, prenses," dedi ve geldiğimiz yöne giderek gözden kayboldu. Beni Skedwaller erkeğiyle yalnız bıraktığı için lanet okusamda kızın yapabileceği bir şey yoktu. Arion beni bu koridorda, çevremdeki havayı çekerek öldürse tek yapacağı şey çığlık atmak olurdu.

Omuzlarına gelen platin sarısı saçlarını bu sefer arkadan toplamıştı, buz mavisi gözleri üzerime kilitlenmişti ve her geçen saniye daha da kısılıyordu. Üzerine beyaz keten bir gömlek giymişti, bir kısmını altındaki siyah deri pantolonun içine sokmuştu. Boyu diğerlerine göre birkaç santim kısa olmasına rağmen Kaidan kadar iriydi.

Blue'yu merdivenlerden yukarı taşıyan da oydu ve şimdi de odasından çıkıyordu. Soru sorar gibi tek kaşımı kaldırdım, gözleri daha da kısıldı. Neyi sorguladığımı çok iyi biliyordu.

"Birçok özelliğiyle işimize yarayan bir Nemf'i kaybetmemiz yazık olurdu ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, *prenses*."

Bu sefer benim gözlerim kısılmaya başladı fakat dudaklarımda da yapma bir sırıtma peyda olmuştu, misvakla fırçaladığım dişlerimin yeterince parladığını umut ediyordum. "İşinize yaradığı için mi onu kurtardın ve merdivenlerden taşıyıp uyumak yerine bu saatte odasından çıkıyorsun?"

Burun delikleri genişledi, bir boğa gibi duman çıkacak sandım. "Savaşçılarda zayiat var mı teftiş etmek benim ya da Gölge'nin görevi."

Gölge de bende zayiat var mı onu mu teftiş ediyordu?

Kısa bir kahkaha attım. "Senin çocuk gibi homurdanmalarını dinlemek istemiyorum, Arion," dedim adını kullanarak. Gittikçe buradaki herkese alışıyordum, bu kindar savaşçıya bile. "Blue'yu görmek istiyorum."

Yanından geçip gitmek isterken birden önümü kesti.

"Beni iyi dinle, prenses," dedi kısık sesle. "Kardeşimin sana olan merakını yanlış anlayıp onunla aranın iyi olacağı gibi bir düşünceye kapılma. Gordion soyunun bu kalede yaşaması zaten yeterince kötü, bir de seni kardeşimin yanında görmek istemiyorum."

Dişlerimi sıktım, bu çocuğun kini bitecek gibi görünmüyordu. "Lütfen aramıza girme," dedim. "Çünkü kardeşine âşık oldum."

Sanki bırakın tekmelemeyi, direkt karnına bir kılıç saplamışım gibi geriledi. Yüzü hayretle çarpılınca tatsız şakama kahkahama attım. Sürekli ölümden dönmek kafayı iyice kırmama neden oluyordu.

"İyi akşamlar, Arion," dedim ve o öfkeyle arkamdan bakarken kapıyı açıp odaya girdim. Kapıyı arkamdan kapattığımda ancak derin bir nefes

vermiştim. Her ne kadar arsızlığa vursamda Skedwaller'la karşılaşmak beni geriyordu.

Odaya girdiğimde etrafa kısa bir göz gezdirdim. İlk dikkatimi çeken şeyle Arion'u anında unutmuştum; ağzım hafifçe aralandı, meraklı gözlerim irileşti.

Etrafı şamdanlar ya da mumlar değil, havada uçuşan küçük ışık topları aydınlatıyordu. Bu özellik modern zaman da çok iyi elektrik tasarrufu olurdu. Nefesimi güler gibi verirken gözlerimi etrafta biraz daha gezdirdim; yeşil ve kahverengi tonlarının hâkim olduğu bir odaydı, çok büyük değildi. Odanın sol kanadında tek kişilik bir yatak vardı, onun solunda büyük bir kahverengi ahşap dolap koyulmuştu. Sağ tarafında ise bir şömine vardı ve içindeki ateş harlıydı.

Blue tek kişilik yatakta uzanıyordu. Mavi saçları beyaz yastık örtüsüne dağılmıştı, teni en az yatak örtüsü kadar beyaz görünüyordu.

Duraksama faslını geçip içeri hızlı birkaç adım attım. "Blue?" dedim soru sorar gibi, uyanık mı uyuyor mu olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Gözlerini hafifçe açıp bana baktı. "Ross?"

Ben yatağın yanına yaklaştığımda doğrulmaya çalıştı fakat hemen eğilip omzunu tuttum. "Hayır, hayır, rahat ol."

Yine de hafifçe doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Ben de yastığını bel boşluğuna denk gelecek şekilde düzeltmesine yardımcı oldum.

"İyi misin?" diye sorduğumda o da beni inceliyordu.

"Üzerini bile değiştirmemişsin," dedi kıyafetime bakarak. "Gidip dinlenmelisin. Sen de en az benim kadar kötü bir gün geçirdin."

Bu dünya bu kızı hak etmiyordu.

"Seni merak ettim, görmeden sabahı sabah edemezdim," dediğimde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Şaşkınlık mı mutluluk mu emin olamadım.

Her ne kadar Blue'yla bağ kurmak istemesem de arkadaş olmuştuk, bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ona değer vermeye başlamıştım, hem de fazlasıyla...

Beyaz teni daha da beyazlamıştı, mavi saçları solgun tenine daha tezatlık oluşturuyordu. Dudaklarını büktü, üzgün görünüyordu. "İyiyim, sadece... Olanlara hâlâ inanamıyorum. Bu kadar gözü dönmüş olmaları inanılır gibi değil. Tek istediğim onlara yardım etmekti." Olanları hafızasından silmek istiyor gibi gözlerini kapattı.

Yanına oturup bir elimi onun koluna koydum, desteğimi ve varlığımı ona bir şekilde göstermek istiyordum. "Nasıl oldu? Seni nasıl kaçırdılar?"

Blue yüzünü buruşturdu. "Şenlikte korkanları rahatlatmaya çalışıyordum, o sırada bana ikram ettikleri çayı içtim. Gözümü açtığımda her şey olup bitmişti bile."

Blue tüm çayı içtiği için benden daha uzun süre baygın kalmıştı. "Ben çayın hepsini içmediğim için bir yerden sonra uyandım," dedim. Salem cadıları modern zamanda bile konuşuluyordu, püritenlerin durmadığını biliyordum. Blake bizi yakmak isteyenleri yakmış, diğerlerine göz dağı vermişti fakat neyi ne kadar değiştirmişti? Benim bu olaylarda yer almam tarihte nasıl bir iz bırakacaktı? Olaya hiç açıdan bakmamıştım.

Benim eylemlerim tarihte bir şeyleri değiştirecek miydi? Ya da olması gereken ve modern zamana gelen şeyler zaten benim burada olmamla mı gerçekleşmişti? Kafam o kadar zor bir paradoksun içindeydi ki Blue'nun beni dürtmesiyle kendime geldim.

"Git ve dinlen Ross," dedi. "Kötü görünüyorsun."

Gerçekten biraz daha dinlenmezsem bayılacaktım ama bu kaşlarımı kaldırıp Blue'ya imayla bakmama engel olmadı. "Arion buradaydı," dediğimde dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni o kurtardı ve merdivenlerden taşıdı. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Dudaklarını daha da birbirine bastırarak gözlerini kaçırdı. Sanki bir şey anlatmak istiyor da zorlanıyor gibiydi.

"Blue?" dedim kaşlarımı kaldırıp imayla.

Dudaklarını abartılı bir şekilde oynatıp fısıldadı. "Başımda olduğunu anladığımdan beri uyuyor gibi yaptım ve o," dedi ve abartılı ifadesine devam etti. "*Eliyle saçımı yüzümden çekti.* İnanabiliyor musun? Uyanık olduğumu anlamasın diye ağır nefesler almak zorunda kaldım."

Dudaklarım titredi, hem şaşkındım hem de neşelenmiştim. "Blue," dedim güler gibi. "Neredeyse ölüyor olduğunla yüzleşen Arion'ın senden hoşlandığını anlamaya başladığına eminim."

Blue, korkunç bir şey söylemişim gibi gözlerini sımsıkı yumdu ve yatağında daha kaykıldı. "Böyle bir şey mümkün değil. Çocukluğumuzdan beri beni sevmez o."

"Sevdiğini kendine inkar ettiği için sana öyle davranıyordur," dedikten sonra dudağımı büktüm. "Ya da zorba bir piç kurusu olduğu için fakat sonuç değişmiyor. Arion senden nefret etmiyor, aksine senden *hoşlanıyor.*"

Blue gözlerini açsada başını iki yana salladı. "Bu çok korkunç, onun nefretine alışkınım ben. Sevgisine değil."

Elini biraz daha tuttum. "Her neyse," dedim üzerine daha fazla gitmeyerek, şu an zaten yeterince yorgun ve solgun görünüyordu. "Biraz dinlen, bunu daha sonra konuşuruz."

Başını bu kez aşağı yukarı salladı. "Sen de dinlenmelisin."

Onu bu sefer onayladım. "Yarın tekrar yanına gelirim," dedim elini son kez sıkarak. Dudaklarını bu sefer memnuniyetle birbirine bastırdı, onu merak etmem hoşuna gidiyordu. Artık arkadaş olmuştuk, bu değiştirilemez bir gerçekti.

Blue'nun odasından çıkıp kendi odamı bulmaya çalışırken zorlandım fakat sonunda kapımı görebilmiştim. İçeri girdiğimde buharı tüten küveti görünce neredeyse soyunmayı beklemeyip direkt balıklama atlayacaktım.

Ailis yatağa oturmuş beni bekliyordu. Konuşmadan direkt elbisemden sıyrılmaya çalıştığımı görünce koşarak geldi ve bana yardım etti. Küvete girdiğimde kaslarım çığlık çığlığa isyan ediyorlardı.

Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes verdim. "İşte bu iyi geldi."

"Neredeydin?" diye sordu Ailis.

Başımı doğrultmadan ona baktığımda, prensesi olmasamda bana doğrudan böyle bir soru sormasını istemediğimi belirtircesine yüzüne baktım. Daha çok Hanımı'nın isteklerini yerine getiriyor muyum diye soruyor gibiydi.

"Efendi'yle değildim," dedim imayla. "Onu kendime aşık etmeyi yarına bıraktım, bugün duygusal olarak da yeterince hırpalanmış haldeyim."

"Karga geldi," dedi Ailis. "Balkonda, ona bir kağıt iliştirmemizi bekliyor."

Rhea'nın kargasının geldiğini duyunca su sanki birden soğumuş gibi geldi. Bu sefer başımı doğrulttum. "Ne?" Dudaklarım bir aralanıp bir kapandı. "Lanet olsun."

"Ne diyeceğiz?"

Küvetten çıkıp çıplak vücudumla ayakta dikildim, sular yere damlıyordu. Ailis hızla yanıma gelip havlu yerine kullanılan pamuk bir örtüyü bedenime sardı. Makyaj malzemelerinin de olduğu masanın üzerinde duran kağıt ve mürekkepe batırılan tüye ilerledim.

Tüyü mürekkebe batırırken vücudumdan damlayan sular kağıdı ıslatıyordu. Yazımın üzerine gelmemesi için biraz daha dikkatli durarak yazmaya başladım.

Eğer gelip kendi işini kendin yapmak istemiyorsan bana biraz daha zaman ver ve karganı gönderip beni sıkıştırmayı bırak.

Sevgilerimle

Kızın Leda.

Rhea'nın bu satırları okurken yüzünde oluşacak ifadeyi tahmin edemiyordum. Onunla böyle konuşan var mıydı?

"Leda'yla ilişkisi nasıldı?" diye sordum kağıdı katlayıp Ailis'e verirken. "Prenses ona karşı asi miydi uyumlu mu?"

Ailis kağıdı alırken cevap verip vermemek arasında kaldı. "Prenses, uyumluydu. Genelde kendisine söyleneni yapardı."

Eh, yeni kızı öyle değildi maalesef.

Daha önce okuduğum *Yeraltından Notlar* kitabında yazdığı gibi; *duvarı yıkmaya gücüm yetmiyorsa kendimi parçalayacak değilim ama önümde duvar var diye boyun eğmeyi de kabullenemem.*

Rhea'yı ya da daha birçok zorluğu atlatmak için elimden geleni yapacaktım.

-

İki gün geçmişti, odamda kendi kendime düşünüp durduğum iki koca gün. Tek yaptığım Blue'yu ziyaret etmek ve bir gün de bahçedeki cam odaya gidip kitabıma bir bölüm daha yazmaktı.

Blake ortalıkta yoktu, beni huzuruna da çağırmamıştı. Gölge'yi göreceğim bir ortam da olmamıştı, Charonları beslerken gördüğüm tek kişi Remus'un kardeşi Wren'di.

Kimseyi görmeyerek odamda uzun zaman geçirmek tek bir açıdan iyi olmuştu. Olanları düşünmek ve en önemlisi bir *an* üzerinde yoğunlaşmak.

Zamanı dondurduğum an.

Nerefeyse asılmak üzereyken zamanı durdurmuştum, artık böyle bir gücüm olduğuna emindim. Fakat... Nasıl? Gerçekten bir cadı mıydım? Bunca zaman bunu bilmeden nasıl yaşamıştım? Modern zaman da cadılar var mıydı yoksa bu zamana gelince mi böyle güçlere sahip olmuştum?

Kafam aşırı derecede karışıktı. Çorbaya bir malzeme daha ekleyense de Efendi'nin durdurduğum zamanın içinde donmamış olmasıydı.

Meydanda hareket edip bana nasıl baktığını durmuş saniyelerin içinde ikimizin nasıl aktığını hatırlıyordum. Her geçen saniye o an beni daha da

ürpertiyordu çünkü Blake de gücümü görmüştü.

Efendi, zamanı durdurduğumu biliyordu.

Daha ben kendi gücümü ve benliğimi keşfedememişken o git gide özüme doğru ilerliyor, beni kanıma karışıp tüm gerçekliğimi çözmekle tehdit ediyordu.

Cadı olduğumu ilk geldiğimde söyleseler kabullenmezdim, bunca zaman gördüklerimden sonra ise elbette bana imkansız gelmiyordu. Peki bu özellik bana kimden geçmişti?

Annemi düşündüm; babam öldüğünde dayım ve eşi tarafından yalnızlığından dolayı sürekli kısıtlanırken onların sesini kesmek için büyü kullanmadığı için onu suçlayabilirdim. *Buraya gitme Rebacca, şunu yapman doğru değil Rebacca.* Ya da kuzenlerim beni kitap yazarken rahat bırakmazken ben güçlerimi kullanmadığım için üzülmüştüm. Zamanı durdurup hepsini tek tek tokatlayabilirdim.

Ben bu tarz düşüncelerle boğuşurken iki günün sonunda akşam vakti bir şey oldu.

Blake, beni taht odasına yemeğe çağırdı.

Sadece benim değil, cadı konseyinin de olduğunu öğrenince rahatladım mı bozuldum mu, emin değildim. Efendi nasıl olduğumu merak edip teşrif etmesede tüm olanlardan sonra baş başa konuşuruz diye düşünüyordum.

Üzerime kayık yaka gri bir elbise giydim, beyaz iple yapılmış işlemeleri vardı. Saçlarımı yarı toplamıştım. Bu sefer Ailis bana yardım ettiği için Blue kadar özenli değildi; mesela saçlarıma maşa yapmamıştık, kendi doğal dalgasıyla duruyordu. Yüzüme bir şey ya da gerdanıma koksun diye çiçeklerden yapılan yağlardan da sürmemiştik, sadece yıkandığım gül sabununun kokusu vardı.

Taht odasında geldiğimde kapıyı benim için tanımadığım bir savaşçı açtı. Rem ya da tanıdık birilerini görememiştim.

İçeri girdiğimde, tıpkı Hogwarts'ın ana salonuna girmişim hissi veren bir görselle karşılaştım. Havada uçan mumlar, kendi kendine çalan enstrümanlar vardı. Blake'le ilk baş başa yemek yediğimizde de bunları gördüğüm için şaşkınlığını yaşamadım, sadece etkilenmiştim.

Masaya ilerlerken yüzlere tek tek kısaca baktım. Konsey cadılarının hepsi vardı, başköşede ise Blake Nightingale oturuyordu. Onu kısaca incelemeye kalktım ve bakışlarımız kesişince neredeyse tökezleyecektim.

Yeşil gözleri birkaç adımlık mesafeden bile ışık yayıyor gibiydi. Eliyle diğer baş köşedeki sandalyeyi işaret edip, "Prenses Leda da geldiğine göre yemeğe geçebiliriz," dedi beni takdim ederek.

Kısa bir duraksamadan sonra benim için sandalyeyi çeken hizmetlinin yanına gittim ve yavaşça oturdum. Gözlerimi Blake'den alamıyordum fakat o bana bakmayı çoktan bırakmıştı.

Üzerinde gözlerinin yeşiline uyan bir tunik gitmişti, yakası uzundu ve yılan derisini hemen hemen kapatmıştı. Bakışlarının hedefinde olan kişiye ilgim yöneldiğinde, Mira'yı gördüm.

Korsan cadı, saçlarını tamamen salık bırakmıştı. Üzerinde yine beyaz bol bir gömlek ve deri korsesi vardı. Tek eksiği bir korsan şapkasıydı. Esmer teni havada uçuşan mum ışıklarında güzel görünüyordu. Blake'le bir şeyler konuşuyorlardı fakat devasa masanın diğer köşesinden duyamıyordum.

Yanımda oturan, ismini hatırlayamadığım yeşil boyalı cadı eğilip benimle konuştu. "Rhea'nın sır gibi sakladığı Gordion Prensesi'ni hep merak etmişimdir." Başımı çevirip ona bakınca yüzünü eğerek beni selamladı.

"İsminiz..." dedim ona hitap edebilmek için.

"Wisha," dedi kadın, elindeki şarap kadehini dudaklarına götürürken.

"Tanıştığıma sevindim, Wisha. Ben de hep Scathan cadılarını merak etmişimdir." *Scathan cadıları hakkında hiçbir fikrim yoktu.*

Wisha şarabını yudumlayıp beni gözlemlemeyi sürdürürken gözüm istem dışı masanın diğer baş köşesine kaydı. Blake'in Mira'yla konuşurken dudağının hafifçe kıvrıldığını gördüm. Bir dirseğini tahtı andıran koltuğunun koluna koyup parmağını dudaklarına dolaştırıyordu. *Pislik. Bu hareketi ilgisini çeken bir şey görünce yapardı.*

Bu hareketi ne zaman yaptığını bilecek kadar onu incelediğimi fark edince silkelenmek istedim fakat hayır, sonuçta ben bir yazardım. Betimleme yapabilmek için gözlemlemem doğaldı.

"Seni gördükten sonra merakımı cezbeden bir şey daha oldu," dedi Wisha tekrar ilgimi kendisine çekerek.

Kaşlarımı hafifçe çatmadan edemedim. "Nedir?"

Bana biraz daha yaklaştı. Onun yanında oturan mavi cübbeli cadı, bizi dinlemiyor gibi yapsada kulağı bizdeydi. Belli ki onun da merak ettiği şeyler vardı.

"Büyü güçlerimizle kendimizi sürekli savunamasak da birisi bizi asmaya kalktığında *uyanıksak* en azından kendimizi kurtarabiliriz." Sonra bana iyice yaklaştı. "Sen neden güçlerini kullanmadın, prenses?"

Kurnaz cadı.

Yüzümü ifadesiz tuttum. Şarap bardağımı dudaklarıma götürüp içtiğimde içindekinin Ambrossia olduğunu fark ettim. Bu modern zamanda mitolojik bir içecek olarak geçen şey süper bir icattı. "Çünkü..." dedim kadehi masaya koyarken kadına biraz daha yaklaşıp bir sır verir gibi yaptım. "Ölmek istiyordum. Ne yazık ki Efendi beni kurtardı."

Dudaklarımı büktüğümde, Wisha'nın kaşları hafifçe havaya kalktı. Beklediği cevap bu değildi ve ona istediğini vermemem hoşuna gitmişti. Eğer karşısında ne diyeceğini bilemeyen biri olsaydı, bir fare gibi onunla oynayacağına emindim.

Gözüm istem dışı yine kaymaması gereken yere kaydı.

Efendi sırıtıyor muydu?

Ne?

Masadan uçup ağzına bir tane geçirmek, madem sırıtma gibi bir yeteneği vardı da bunu bana sık sık göstermiyor diye ona çıkışmak istedim. Sonra aklıma o bana sırıttığında bile gerildiğim aklıma geldi. Yanındayken o kadar diken üstündeydim ki o ne yapsa kemiklerime beton dökülmüş gibi oluyordum.

Dik dik onu izlediğimi fark edince gözleri Mira'dan çekildi ve bana döndü. Dudaklarındaki sırıtış yavaşça kayboldu, gözlerindeki parıltı lazer ışınları gibi benim içimden geçti. Resmen yüzü asıldı. *Bana bakarken yüzü asıldı.*

"Hanımlar," dedi gözlerini tekrar benden çekerek. "Bu akşam burada olarak şeref verdiniz."

Şenlikte yaptığı katliam hiç olmamış gibi, bugün misafirlerini centilmence ağırlayan tatlı bir ev sahibi gibiydi. "Salem sorununu çözdüğümü sizlere bildirmek isterim, püritenlerin hepsi yakalandı ve yargılamalardan sonra cezalarını çekecekler."

Kadınların hepsi memnuniyet dolu gülümsemelerle kadehlerini Efendi'ye kaldırdılar, onlara uymayan sadece ben vardım. Eh, ben de konsey cadısı olmadığıma göre onlardan ayrı takılmam normaldi. Zira neredeyse asılıp yakılacağım ve her ne kadar bunu yapanlar iğrenç insanlar da olsalar birilerinin bir kertenkeleye yem olup yakıldığı olaylardan sonra kadeh kaldırmak içimden gelmiyordu.

Yemek boyunca herkes birbiriyle sohbet etti, Efendi ilgisini Mira'dan çekmedi. Ben de kendi kendime yemeğin tadını çıkarmaya çalıştım fakat yediğim haşlanmış sebzelerin tadı talaş gibi geliyordu. Bir an önce odama çıkmak istiyordum.

Sonunda dayanamayıp ayağa kalktım. "İzniniz olursa odama çekilebilir miyim, Efendi?" dedim kibar olmasına özen gösterdiğim bir sesle. "Kendimi pekiyi hissetmiyorum."

Blake'in bakışları buz gibi bir kayıtsızlıkla beni kesti. Bu yaptığım saygısızlık mıydı bilmiyorum fakat gerçekten kusacakmış gibi göründüğüme emindim. Bana çok uzun gibi gelen saniyeler sonra elini havaya kaldırdı. "Müsaade senindir, prenses."

Mira'nın koyu renk gözleri ilgiyle üzerimde dolaşırken rahat ve lakayt görünüyordu. Dudakları kıvrılırken gerçekten masaya kusmamı dört gözle bekliyormuş gibiydi. Yüzüne kusarsam da bu kadar rahat görünür müydü, merak ediyordum.

Hafifçe başımı eğip beni pür dikkat izleyen konseyi selamladıktan sonra arkamı dönerek taht odasından çıkmak için yürümeye başladım. Hepsi tekrar konuşmaya dalmıştı ama Blake'in bakışlarının Sedna sırtımda dolanıyor gibi hissettirdiğine yemin edebilirdim.

Odama girdiğimde gerçekten kusup kusmamayı düşündüm. Göt kafalı Efendi, nasıl olduğumu merak etmeyi bırak yüzüme bile bakmıyordu.

Daha gireli bir iki dakika bile olmamıştı ki kapım gürültüyle açılınca yerimden sıçyarak arkamı döndüm. Olduğum yere çakılmamın nedeni kapımın büyüyle açılması değil, ellerini arkasında kavuşturarak ağır adımlarla içeri girenin Efendi olmasıydı.

Tam odama girdiğimde kapı kendiliğinden aynı gürültüyle kapandı. Blake'in adımları yavaş, bedeni rahat görünsede kapının açılıp kapanma şiddeti tavrını ele veriyordu. Karşılıklı duracağımız kadar bana yaklaştı, aramızda bir adım kalınca durdu.

Tepeden beni izlediğinde, soru sorar gibi suratına baktım.

"Bu yaptığın şovun bir nedeni var mı?" dedim parmağımla kapıyı göstererek.

Çenesi zaten kemikliydi, keskindi ama şu an resmen bilenmiş bir bıçak gibiydi. "Bana herkesin önünde saygısızlık yaptın."

Nefesimi tutsamda sanki çok rahatmışım gibi tavır takındım. "Masaya kusmak istemediğim için beni affet, Efendi. Buraya kadar geldin madem,

istersen üzerine kusayım."

Midemin bulanmadığını o da biliyordu. Yılanını andıran gözleri hafifçe kısıldı. "Rahatsız olacağın bir şey mi oldu, prenses?" dedi centilmen maskesini bozmadan. "Wisha sana bir şey mi söyledi."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım. "Wisha'nın benimle konuştuğunu görmene şaşırdım zira bana gözün bir kere bile değmedi."

Tanrı cezamı versin.

Eh, bu dünyaya düşerek zaten bir cezayı çekiyor olabilirdim.

Ne dediğimin farkında varınca dilimi ısırdım ama çok geçti. Blake'in bakışları hafifçe değişti, yeşil parıltılar oyunbaz bir hal aldı. Yavaş yavaş bana doğru adımlar attığında gerilemek istedim, fakat bedenim bahçedeki heykellerden farksızdı.

Blake, arkasında kavuşturduğu eliyle yavaşça yürümeye devam ederken yılan gibi etrafımda dolanıp tam arkama geçti. Sonra eğilip kulağıma doğru, "*Benim prensesim*," dedi iliklerime kadar işleyen bir sesle. "Ona bakmadığım için kızgın mı?"

Benim prensesim.

Benim prensesim .

Bu iki kelime dile dolanan bir şarkı aklımda tekrarlanırken üzerimde bıraktığı etkiyi anlamaya çalışıyordum. Meydanda da bunu söylemişti, orada es geçmek kolaydı fakat odamda baş başayken kulağıma eğilerek söylemesi...

"Ya da..." dedi Blake tekrar yürümeye başlarken bu sefer tekrar karşıma gelmişti ve yüzünü görebiliyordum. "Ona bakmamı bile istemiyor olabilir, tıpkı onu kurtarmamı istemediği gibi."

Ne?

Tıpkı ölü bir balık gibi ona baktım, ağzım hafif aralıktı. Sırtımdan aşağı akan bir his, onun bir şeyleri ima ettiğini biliyordu ama emin de değildim. Wisha'ya söylediğimi mi duymuştu yoksa... Gölge'ye söylediklerimi mi?

Hiçbir şey söyleyemedim. Bakışları değişti, yüzü sabit bir hâl aldı. Birbirimizle kelimelerin olmadığı uzun bir bakışma yaşadık, sonra kapı tekrar açıldı.

"Bir daha benim masamdan benden önce kalkma, prenses. Unuttuysan hatırlatayım..." dedi Blake ve eğilerek bu sefer önden kulağıma yaklaştı. Sesi hem kulağımı hem içimde bir yerleri yaktı. "Ben Efendi'yim. Bu diyar ve içindeki herkes benim avuçlarımın içinde, her şey dudaklarımın arasındaki kelimelerde."

Dişlerimi sıkarken parmaklarım yavaşça avuçlarımın içinde büküldü. Yeşil gözleri dibimdeydi, dudaklarımızın arasındaki mesefa bir nefes kadardı. Dik dik birbirimize baktık, istemsizce ikimizin gözünde de bir meydan okuma peyda oldu.

İlk göz temasını kesen Blake oldu. Dönüp arkasında kavuşturduğu ellerini çözdü ve bu sefer daha hızlı adımlarla odadan çıktı, kapı arkasından kendiliğinden kapandı.

Bense durduğum yerde hem sinirle hem de bahçede olanları bilip bilmediğini merak ederek öylece kaldım.

Kendime geldiğimde taş kesen kaslarımı gevşetmek için bir süre odada volta attım, bir o yana bir bu yana dönüp durduğum bir saatin sonunda odadan hışımla çıktım. Bana gizli bir siniri vardı, nedenini bilmiyordum. Yine de verdiği göz dağından dolayı öfkeliydim, içimdeki enerjiyi atamıyordum. Ondan gizli bir şeyler yapmaya, her şeyin onun elinde olmadığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kalede bir o yana bir bu yana başı boş dolaşırken bir hizmetliyi görüp kolunu yakaladım. Blake belki de şu an Mira'yla zaman geçirip kendini rahatlatırken ben öylece duracak değildim.

"Gölge'yi gördün mü?"

Kız ona Efendi'yi sorsam daha az şaşırır gibiydi. Gözleri kocaman oldu, başını iki yana salladı. Onu bırakıp gitmesi için elimle işaret ettiğimde koşar adımlarla gitti.

Tekrar dolanmamı sürdürdüm, sorduğum hiçbir hizmetli Gölge'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Sonunda karşıma çıkan ince uzun bedene tosladığımda kalbim ağzıma geldi.

"Niye çıldırmış gibi her yerde Gölge'yi arıyorsun, prenses?" Remus, yaralı kaşı gerilirken kaşlarını kaldırmıştı.

Elimi kalbime koyup Arion'a çarpmadığım için şükürler ettim. "Ona bir şey soracağım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Rem sorusuna cevap alamadığı için bana sorgulayıcı bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. "Talim alanında."

"Senden bir şey isteyebilir miyim?" dediğimde yüzü daha da sorgulayıcı bir hal aldı. "Gölge'ye cam odaya gelmesini söyler misin? Lütfen."

"Neden?"

Nefesimi gültüyle verdim. "Sana nedenini söylemeyeceğimi biliyorsun, Rem."

Yüzünde somurtkan suratına eğreti duran bir gülümseme belirdi. "Sen de isteğini yapmayacağımı biliyorsun."

"Sana başka zaman için sözüm olsun. Benden istediğin bir şeyi yapacağım."

Yüzünü buruşturdu. "Senden isteyeceğim ne olabilir ki?"

"Bu hayatta ne olacağı belli olmaz," dedim. "Bu fırsatı geri çevirme."

"Tamam," dedi ve yüzüne çok daha eğreti duran pislik bir gülümseme dudaklarına daha da yayıldı. "Fakat sanma ki bunu sen benim bir isteğimi yerine getireceksin diye yapıyorum, Gölge bunu yapmadığımı duyarsa derimi yüzeceği için yapıyorum."

Gözlerimi devirdim. Pislik dediğimi zaten yapacaktı, sadece beni uğraştırıyordu.

Ona ters ters baktıktan sonra bahçedeki cam odaya doğru yola koyuldum. Odaya geldiğimde ise benim içeri girmemle birlikte şamdanlar yandı, şömine kendi kendine ateşlendi. Blake bunu da ayarlamıştı, hâlâ bu adamın kibarlıkla hayvanlık arasındaki ince çizgide nasıl durabildiğini anlamıyordum.

Gölge'nin gelmesi beklediğimden uzun sürdü, o gelene kadar ben de yazdıklarımı okumuştum. İlk geldiğimde bana nasıl kaba davrandığını yazarken şimdi geldiğimiz durumu kaleme almak için sabırsızlanıyordum.

Gölge gerçek bir gölge gibi cam odada belirmiş, odayı karanlığa boğuyordu.

"Beni neden çağırdın," dedi ve kalbimi gümletecek kelimeyi ekledi. "Rose?"

Tanrım. Adımı her söylediğinde bir heyecan dalgası omurgam boyunca böyle inecek miydi?

"Dayanamıyorum," dedim sanki bir kafesin içinde hapismişim de beni kurtarması için ona yalvarıyormuşum gibi. "Bu kalede durmak istemiyorum. Lütfen. Lütfen neresi olursa olsun beni birkaç saatliğine buradan götüremez misin?"

Gölge, bu isteğime hiçbir tepki vermedi.

Neredeyse ağlayacak gibi oldum. "Sadece birkaç saatliğine prenses olmak istemiyorum."

Sanki onu harekete geçirecek bir büyü bekliyordu, herhangi bir şey. Bu yüzden ona doğru yaklaşıp kolunu yakaladım, dokunuşumla taş kesti. "Lütfen."

Önceden olsa isteğimi yapması imkansızdı, belki şimdi de öyleydi ama suskun kaldığı dakikalar boyunca kafasında her ne evirip çevirdiyse

isteğimi yapacağını anladım.

"Ahırda beni bekle."

Puslu sesiyle söylediği şeyden sonra kalbim boğazımda atmaya başladı. Efendi'den gizli bir şey yapmak istiyordum ve bunu göze alabiliyordum fakat Gölge'nin de bunu göze alması her şeye rağmen çok beklediğim bir şey değildi.

Yine de dudaklarımdaki tebessüme engel olamadım ve o cam odadan çıkıp gittiğinde daha da çok sırıtmadan edemedim. Koşar adımlarla bahçeye çıkıp ahıra doğru giden yoldan ilerlediğimde birden önüme çıkan biriyle bu sefer değil sıçramak neredeyse ölüyordum.

Bu konsey cadılarından biriydi.

Gözlerini simsiyah boyamış, mavi cübbe giyen sarı saçlı ve küçük yüzlü Nefeli'ydi. İsmini hatırladıklarımdan biriydi, çünkü diğerlerinden daha çok dikkat çekiyordu. Dorchalar yüzünden her cübbe giyen cadının avcılar tarafından avlandıklarını söylemişti.

"Ah," dedim bir adım geri atıp. "Seni görmemiştim."

Nefeli, çarpılmış gibi görünüyordu. Bana baştan sonra baktı. Beni süzerken o kadar derin bakıyordu ki kanımın donduğunu, bedenimin ürperdiğini hissettim. O an üzerime bir pelerin bir almadan dışarı çıktığımı fark etmek için çok geçti.

"Gitmek için yola çıkmak üzereydim," dedi mırıldanır gibi. Gözleri bu sefer yüzümde durarak pür dikkat gözlerime baktı. "Bana dokundun."

Kafam karışmış gibi yüzüm değişti. "Ben... İsteyerek sana çarpmadım."

"Bana dokunmak ne demek bilir misin, prenses?" dedi. Gözlerindeki kadim bakış bir adım gerilememe neden oldu. "Ben kehanet cadısıyım, birileri bana dokunduğunda geleceğine dair bir şeyler görebilirim."

Bana doğru bir adım attığında havada süzülüyor gibiydi. Mavi cübbesinin başlığını açıp sarı saçlarını açıkta bıraktı. Koyuya boyadığı gözleriyle beni

süzerken, bana çartığında bir şeyler gördüğünü anladım.

"Ah prenses," dedi hüzünle.

Kalbimin sesinin evrenin en ücra köşesinde bile duyulduğuna emindim, kulaklarımda bir davul çalıyor gibi gümbürdüyordu. Bir korku kıvılcımı yanarak içimde kocaman bir yangına sebep oldu.

"Ne?" dedim nefes almakta zorlanarak. "Ne gördün?"

Nefeli, ince dudaklarını büktü. "Büyük bir yanılgıya düşeceksin, prenses," dedi. "Çok ama çok büyük bir yanılgı."

"Anlamıyorum," dedim kafamın karışıklığı yüzüme yansırken. "Ne demek istiyorsun?"

"Yanlışı seçeceksin," dedi Nefeli. "Seçtiği kişi, yanlış olacak."

Ufak tefek kadın, beni allak bullak edecek bir şeyler söyleyecekti buna emindim. Ama konuştuğunda beni bu denli bir bilinmezliğe sürekleyeceğini tahmin etmemiştim.

-

Ay nooluyo ya :D

Bölüm 18 : Kehanet

Şarkı: Mountains vs. Machines : Hero

Kahraman olabilirsin
fakat işte buradasın.
Gölgenden korkuyor,
yıldızlara bakıyorsun.

İyi okumalar:*

-

Çok büyük bir yanılgıya düşeceksin.

Yanlış kişiyi seçeceksin.

Mavi cübbeli cadının sözleri kemiklerime beton gibi dökülmüştü, kıpırdayamıyordum. Değil zihnimde düşünce akışı, damarlarımda kan akışımın bile olduğunu sanmıyordum.

"Anlamadım," derken sesimi duyulabilir tutmaya gayret gösterdim. "Biraz daha açık ol."

Nefeli koyu renge boyanmış dudaklarını büktü, solgun sarı saçları hafif rüzgârla uçuştu. "Kehanetler her zaman çok açık olmaz, prenses," dedi sanki bana hayatımı ters yüz edecek bir söz söylememiş gibi. "Sana her ayrıntıyı söylersem kader beni affetmez ve başıma türlü musibetler örer. Ben sadece söyleyebileceğim kadarını dile getiririm. Lakin sana çok net bir şey söyledim."

İstem dışı öne doğru bir adım attım, neredeyse kollarını yakalayıp onu sarsacaktım. "Hayır, hayır," dedim *bana asla net bir şey söylemediğini*

belirterek. "Ne gördüğünü tam olarak söyle."

Koyu boyalar sürdüğü göz kapaklarını kapatıp biraz bekledi, gözlerini tekrar açtığında sinir uçlarım ürpermişti. "Ağlıyordun," dedi ince sesiyle. "Yaptığın seçim için ağlıyordun."

Yanlış kişi. Yanlış kişi. Yanlış kişi.

Kafamdan çıkmayan şeyi sorarken sesim artık güçlü bir fısıltıydı. "Yanlış kişi kim? Ne tür bir seçimden bahsediyorsun?"

Nefeli, bir süre sessizce beni izledikten sonra net bir şey söylemeyeceğini belli eden bakışlarını üzerimden çekti ve cübbesinin mavi başlığını başına geçirdi. "Hayatının akışını sen biliyorsun, prenses. Bu soruların cevabı sende."

Sonra arkasını döndü ve neredeyse kayar gibi adımlarla ileride duran atına yürüyüp üzerine bindi. O kadar ufak tefekti ki ata nasıl bu kadar kolay binebildi hayret bile edemedim, aklım tamamen kehanetinde kalmıştı.

Pelerini arkasında uçuşarak biniş yolundan hızla dört nala giderek akşam karanlığında kayboldu.

Birkaç dakika olduğum yerde durmaya devam ettim, tamamen allak bullak olmuş haldeydim. *Yanılgı. Yanlış kişi.* Sürekli kafamda dönüp duran kelimelerdi.

Bir seçim mi yapacaktım? Ne için, aşk için mi yaşamak için mi dostluk için mi?

Çıldırmak üzereydim. Hayatımın gidişatı zaten uçarı bir hâl almışken bir de bu soruların cevabını nasıl bilebilirdim. Ahıra doğru yürürken adımlarım sarsak, kördüğüm olmuş zihnimden dolayı yüz ifadem muhtemelen bomboştu. İçeri girdiğimde bile hâlâ düşünüyordum.

Rhea ve Blake arasında mı bir seçim yapacaktım? Yoksa, Blake ve ... Tanrım. Blake ve Gölge mi?

İkisi arasında bir seçim yapmamı gerektirecek ne olabilirdi? Duygularım mı, gelişen olaylar ve gerçekler mi?

Elimi at bölmesinin kapısına hızla koyup başımı eğerek soluklandım. Bölmedeki at, *Gölge*, benim vuruşumdan sonra hafifçe kişnedi.

"Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Gerçek *Gölge'*nin sesini duyunca gereğinden fazla irkildim, o da bunu fark etti. Geleceğini biliyordum ve fakat sanki asla bilmiyormuş da ona yepyeni bir gözle bakıyormuş olmalıyım ki sesinde şüpheli bir ton vardı.

"Ne oldu, *Rose*?" dedi puslu sesiyle. İsmimi söylediği için yerle bütünleşemedim bile, tedirgindim.

Yanlış kişi.

Nefeli'nin sesi kafamın içinde yankılandı. Gölge bana doğru bir adım atınca geriye çekildim, eğer yüzü açık olsaydı muhtemelen kaşlarının çatıldığını görürdüm. Sonra yaptığımın absürt olduğunu fark edip hemen duruşumu düzelttim ve boğazımı temizledim. "Hiç," dedim berrak tutmaya çalıştığım bir sesle. "Kaleden ayrılacağımız için heyecanlandım sadece. Ve... Gerildim. Ya Efendi öğrenirse?"

Gölge olduğu yerde durmaya devam ederken şüphe dolu bakışlarını tam göremesemde üzerimde hissedebiliyordum. "Efendi, başka şeylerle ilgileniyor."

Belli ki Efendi bizim kaybolduğumuzu anlamayacak kadar *meşguldü* ve nedense o başka şeylerin Mira olduğunu düşünmeden edemedim. Masada ikisinin konuşmasını izlerken hizmetlilerin konuştuğu gibi aralarında bir şeyler olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Gölge bu sefer ben ne olduğunu anlayamadan yanımda bitti. Birden elini uzatıp çenemi tuttuğunda eldiveninin derisinin kaygan ve soğuk dokusu tenimi soğuttu.

"Ben gelmeden önce ne oldu?" dedi derinden gelen bir sesle. Buraya ilk geldiğimde de sıklıkla duyduğum buyurgan ses tonunu takınmıştı. Daha haşin daha sert. Son zamanlarda bana sarılmış, beni rahatlamış ve isteklerime kulak vermiş olabilirdi fakat Gölge'nin nasıl biri olduğunu unutmamam gerekiyordu.

İlk yakaladıklarında kaçmaya çalıştığım için Ardell'e komut vermiş ve köprüden büyüyle uçmama neden olmuştu. Donmak üzere olduğum için yardım edilmesine izin vermemiş, handayken kendisi üzerime bir şey getirdiğinde ise giymediğim için beni büyüyle için için yakmıştı. Blake gaddarlığını nezaketle örtüyordu, Gölge ise daha vahşiydi.

"Hiçbir şey," dedim. Nefeli'nin sözlerinin anlamını ben bile bilmezken ona kendimle ve geleceğimle ilgili çözülmesi gereken bir kehaneti açık edemezdim. "Sadece seni beklerken fazlasıyla üşüdüm."

Gölge'nin çenemde duran eli yüzümü biraz daha kaldırdı, peçesi olmasa beni öpeceğini düşünürdüm. "Yalan söylerken gözlerini kaçırıyorsun."

Cam odada kendi hayatımı yazdığım kitaptaki Gölge karakterime eklenecek yeni bir özellik; *beden dili okumakta usta.*

"Gitmiyor muyuz?" Kapıdan yansıyan solgun ay ışığı ve yanan bir tane kandilin aydınlattığı yerde dipsiz bucaksız görünen irislerine gözlerimi dikmiştim.

Bir süre öylece bekledik, gardımı daha da güçlendirerek gözlerimi bile kırpmadım. Sonunda benden laf alamayacağını anlamış olacak ki boşa zaman harcamayarak gerek çekildi. Eldiveninin dokusu çenemden uzaklaşınca omuzlarımı düşürdüm, rahatlamıştım.

Birden diğer elinde tuttuğunu fark bile etmediğim siyah bir pelerini omzumdan geçirdi. "Artık üşümezsin," dedi pelerinin ipini bağlarken.

Nabzım ipi bağlarken eldivenin değdiği boğazımda atmaya başladı, arkama geçtiğinde ise sırtım resmen karıncalanıp omuzlarım hafifçe dikleşmişti. Ne yapmaya çalıştığını anlamak isteyerek ona doğru dönmek üzereydim ki dudaklarım bir örtüyle kapandı.

Hayır, bir peçeyle.

Yaşadığım farkındalıkla hem şaşkın hem de heyecanlıydım. Kumaşı arkadan bağladıktan sonra başıma pelerinin başlığını geçirdi ve tekrar önüme geldi. Artık ikimiz de kumaşların ardına saklanmışken karşıklı duruyorduk.

"Sadece birkaç saatliğine prenses olmak istemediğini söylemiştin."

Sanki kemiklerimi bir dinamit gibi tutuşturmuş, bedenimi havaya uçurmaya hazırlanıyordu. Nefeli'nin sözlerinden sonra ondan hem kaçmak istiyor hem de şu an hayat buluyordum çünkü bana nefes alacağım, prenses olmayacağım bir zaman yaratıyordu.

Siyah atın bölmesini açtı ve dışarı çıkıp eyerini tuttu. Binmem için beni beklediği sırada sık aldığım nefeslerim kumaşa çarpıyordu. Yanına ilerledim ve belimi kavrayıp beni atın üzerine oturtmasına izin verdim. Sonra o da seri hareketlerle arkama oturdu.

İkimiz de kumaşlara sarılı olsakta yaşadığım heyecanla kollarında sıcacık olmuştum. Atın dizginlerine asılıp ahırdan çıktı, biniş yolunda hızlanıp kaleyi ardımızda bırakmaya başladığında heyecanım giderek daha çok artıyordu.

Kalenin benim görmediğim küçük bir kapısını savaşçılardan ikisi Gölge'nin geldiğini gördüğü an açtı, sonra hızla yol alarak kaleyi arkamızda bıraktık.

Önceden olsa diken üstünde durur, sırtım ona değmesin diye uğraşırdım fakat şimdi ona iyice yaslandım. Bir kolunu gövdeme koyup beni daha da kendine çekti, başım resmen gövdesine yaslandı. Kumaşların ardında ve beni yakalayan bu kara zebaninin kollarında kendimi bu kadar özgür hissedeceğimi düşünmezdim.

Bir süre sonra daha önce Ailis'le kaçarak geldiğimiz ve Supra saldırısına uğradığımız Andilliar kasabasının ışıkları göründü. Bu sefer kasabada sokağa çıkma yasağı olmadığı belliydi, daha hareketli ve yaşam dolu görünüyordu. Sokaklardan birine saptığımızda buna emin oldum, dışarıda dolaşan birkaç kişi biz yanından geçerken dönüp bize baktı.

Sokaklar evlerin taş duvarlarına ve direklere asılmış kandiller, yer yer meşalelerle aydınlanırken ay ışığının sokakları aydınlatmasına pek gerek kalmıyordu. Supra'nın olduğu zaman boş, izbe ve soğuk görünen masaba şu an sıcak ve hayat doluydu. Bugün hava da o günkü gibi yağmurlu değildi, kale yüksekte olduğu için daha esintili olsa da burası neredeyse sıcaktı.

Gölge yavaşladı, atın toynak sesleri taş sokakta yankılanırken etrafı izliyordum. Bazı gözler meraklıydı, bazıları ise Gölge'yi tanımanın verdiği tedirginlikle yolundan çekilip kaçar adım uzaklaşıyordu.

At durduğunda önünde durduğumuz yere baktım, kapının yanındaki duvara çiviyle tahta bir tabela çakılmış ve üzerinde ***Ateş Böceği Tavernası*** yazıyordu.

"Taverna mı?" diye sordum kendi kendime yazanı tekrar ederek. Gölge peçemin ardından puslu çıkan sesime rağmen sorumu duydu, atın dizginini tutarken yerden bana baktı.

"Bir prenses bir tavernaya asla gelemez. Ama sen..." dedi elini bana uzattığında siyah eldivenine bakakalmıştım. "Bir prenses değilsin."

Birkaç saatliğine prenses olmak istemiyorum...

Bu gidişle Gölge'nin beni içten içe yakması için büyüsüne gerek kalmayacaktı. Elini tutup ondan güç alarak attan indim ve yere ayak basar basmaz tavernaya döndüm.

Peçem biraz rahatsız etsede alışmaya başlıyordum. Leda prenses olduğu için bir tavernaya gelmemiş olabilirdi fakat ben de hiç gelmemiştim. Gölge tavernaya doğru yürürken yeni bir şeyler öğrenmenin heyecanını yaşayan küçük bir çocuk neşesiyle adımlarımı hızlandırıp peşine takıldım.

"Neden Ateş Böceği?" diye sordum tavernanın tabelasına bakarken.

"Karanlık anlarda ışığın sembolüdür," dedi Gölge. Sonra sanki isim çok manidarmış gibi alay ederek konuştu. "Efendi başa geçip Scathan bayrağına yılan sembolü koydurduğundan beri kendilerine böyle semboller

buluyorlar." Gözlerimi ona çevirdiğimde bana yan bir bakış attı. "Efendi'nin diyara karanlığı getireceğini düşünüyorlar."

Lanetli cadının oğlu. Şeytanın oğlu. Scathan iblisi. Lanetli Efendi... Blake korkuyla yönetiyor diye onu suçlamıştım fakat bu diyarı sevgiyle yönetme şansı zaten hiç olmamıştı.

Gölge taverna kapısını açtığı an müzik ve insan sesleri kulaklarıma doluştu. O bana geçmem için kapıyı tutarken temkinli adımlarla içeri girdim. Gölge arkamdan sert bir adım attığında benim duyduğum tahta zeminin gıcırtısı içerideki gürültüden dolayı diğerlerine duyulmadı bile.

İçerisi uzun ve büyük bir alandan oluşuyordu. Ahşap bir barın arkasından servis tabaklarını veren biri vardı, üç tane kız da o tabakları alıp müşterilere götürüyordu. Kızların büzgülü açık yaka krem bluzlarını tutan çiçek işlemeli korseleri ve bluzlarıyla aynı renkte etekleri vardı.

Uzun odanın diğer ucunda bir platformda çalgı çalan iki adam ve şarkı söyleyen bir kadın duruyordu. Kahkahalar, sohbetler gırlaydı.

Sonra birden bir sessizlik oldu çünkü herkes Gölge'yi fark etmişti. Bazı fısıltılar kulaklarıma doluştu. *Umbra. Gölge.* Birlerine kulaktan kulağa bunu söylüyorlardı, aynı zaman da hepsi dönüp bir de beni süzdü.

Bir kara peçeliden daha sıkıntılı bir şey varsa o da iki kara peçelidir.

Gergin bir bekleyişin ardından kumaşların ardına da sarılsak dikkat çektiğimiz için neredeyse küfredecektim fakat sonra Gölge'ye daha fazla bakarlarsa onu kızdıracaklarını anlamışlar gibi herkes kendi işine döndü.

Barın arkasından servis tabaklarını yerleştiren kadın hızla çıktı ve bize doğru koşturdu. "Hoş geldin, Umbra," dedi ellerini önündeki önlüğe silerken. "Her zamanki yerini mi istersin?"

Kadın her ne kadar rahat ve sevecen görünmeye çalışsada Gölge'nin burada olmasından memnun olmadığını gözlerinde görebiliyordum. Lanetli Efendi'nin sağ kolu hiç şaşırmadığım üzere onları rahatsız ediyordu.

Gölge bir şey demedi, sadece başını hafifçe eğip kadını onayladı. Kadın göz ucuyla beni süzsede bakışlarını asıl tehlikeden çekmiyordu. "Buyurun, buyurun! Çok güzel yahnim var."

Gölge bir elini belime koyup beni yürümem için yönlendirirken, başlığımın altından insanları süzüyordum. Bazıları pejmürde kıyafetler giyip, tıraş olmamış şekilsiz saçlarıyla otururken bazıları temiz ve düzenli görünüyordu. Her kesimden kişinin burada olduğunu anlayabiliyordum.

Birkaç aksak adımdan sonra omuzlarımı dikleştirdim ve gidip kadının yanında durduğu masaya oturdum.

Gölge karşıma oturduktan sonra, "Eşlikçim için bir yahni, yanında da Cider," dedi boğuk sesiyle.

"Cider hafif kalmaz mı..."

Gölge başını kaldırıp kadına bakınca taverna sahibi sustu, hemen başını eğip barının arkasına koşturdu ve mutfağa açılan kapıdan içeri girdi.

"Cider nedir?" diye sordum, kapalı kapılar ardında büyümüş prenses rolümün hakkını vererek

Gölge bir elini masaya koyup geriye yaslandı ve hanın fazlaca yanan kandillerinin altında gri bir hançer gibi görünen gözlerini etrafta dolaştırdı. "Elma birası, hafif olur. Kolay sarhoş etmez."

"Ben zaten kolay sarhoş olmam," dedim ona hakkımda doğru bir bilgi vererek. "Normal bira da içebilir..."

"Cider'in tadı güzeldir," dedi Gölge. "Ben de onu içiyorum."

"Bahse varım bunun tadıyla alakası yok," dedim. Sesim peçenin ardından konuştuğum için ve içerideki gürültüden dolayı zor duyuluyordu. "Sarhoş olup kontrolünü kaybetmemek için bunu içiyorsundur." Eğer dudaklarımı

görebilseydi sırıttığımı bilirdi. "Seni peçeni çıkarıp havada sallarken hayal ettim de... Fena olmazdı."

Hayalimde bile peçesini çıkartsa da yüzü yoktu, tamamen karanlık.

Sırıttığımı görmesine gerek yoktu, anlamıştı. "Sen de zihnin bulandığında nasıl oluyorsun, görmek isterim," dedi ve yaslanmayı bırakarak öne doğru eğildi. "Rose."

Lanet olsun! Ona Rose ismini söylememeliydim, her dile getirdiğinde afallıyordum. Neyse ki peçe vardı da yutkunduğumu görmemişti.

Kadın bir kâse yahni, tahta kaşık ve bir fıçı bardağı masaya koyduğunda gelen şeylere bakıyordum. Kaşığı alıp yahniyi karıştırdım, içinde ne olduğunu anlamaya çalışırken...

"Geyik eti," dedi Gölge.

Bambi... Sürekli seni yediğim için çok çok üzgünüm.

Yahniye olan ilgimi bir miktar kaybederken fıçı bardağı tuttum. İçindeki elma birasına bakarken, "Peçeni çıkar," dedi Gölge. "Başlığının içindeki yüze bakmaya cesaret eden olursa bunu görürüm."

Görür ve gerekeni yaparsın. Umarım bahsettiği *görenleri öldürmek* değildir diye düşünürken duraksadım.

"Birilerini susturmak için illa öldürmeme gerek yok," dedi düşüncelerimi okumuş gibi.

O hanın daha kalabalık tarafına doğru dönük oturuyordu, ben ise sadece onu görüyordum. Eh, bir süre tek manzaram o olabilirdi.

"Umarım düşünce okuma gibi bir gücün yoktur," diyerek homurdandım.

Ben elimi başlığın içine sokup peçemi çözerken omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Bazen düşüncelerini çok açık ediyorsun," dedi ve masaya biraz daha yaklaştı. "Bazense zihnin o kadar kapalı ki ne düşündüğünü anlayamıyorum."

O zamanlar gerçekten saklamam gereken şeylerin aklıma düştüğü zamanlardı... Zorla yutkunarak gözlerimi ondan kaçırdım, diğer türlü nabzım çok hızlanıyordu.

Bardağı alıp Cider'i içmeye başladığımda, "Tadı güzelmiş," dedim dudaklarıma bulaşan birayı yalayarak. Blake'in kibar kadehlerinden içmeye alıştığım için bu koca fıçıdan içerken kibarlığı bırakmıştım.

Gölge'nin metalik bakışları dilime kayınca hemen bir kedi gibi yalanmayı kestim. Yerimde hafifçe kıpırdanıp, "*Her zamanki yerin* bile olduğuna göre demek ki buraya sık sık geliyorsun," dedim biradan bir yudum daha alıp.

"Her bilgi, buraya gelen boşboğazlardan çıkar. Gidişatı öğrenmek için tüm kasabayı gezmeme gerek kalmıyor."

Gölge'yi böyle yerlerde takılırken düşünmezdim fakat okuduğum kitaplardan ve izlediğim dizilerden yola çıkarak dediği doğruydu.

Elma birasını hızlı bir şekilde bitirmiştim, bu yüzden bardağı ileri uzatıp "Bir tane daha içebilir miyim?" diye sordum.

Başlığından dolayı tek kaşını kaldırdığını göremesemde eminim öyle bir eylemde bulunmuştu.

"Sarhoş olacak değilim," dedim mızmızlanarak. "Tadı güzelmiş!"

Kısa bir duraksamadan sonra bir kolunu kaldırdı ve kadın kendisine bakınca bardağı gösterdi. Kısa süre sonra bir Cider daha gelmişti ve ben onu da hemen bitirmiştim. Bir tane daha yalvar yakar içmeye başladığımda, "Sen neden bir şeyler yiyip içmiyorsun?" dedim. "Normal canlılar gibi yiyip içmende mi yok?" Sonra biraz öne eğildim, saçlarım başlığımın içinden öne doğru döküldü. Sırıtırken tilkiye dönüştüğüme emindim. "Aaa pardon, yiyip içmek için peçeni çıkarman gerekir." Dudaklarımı büktüm.

Keşke çıkarsa.

"Pardon?" dedi Gölge.

Bu sefer Fransız aksanıyla, "Pardonn!" dedim.

Onun için şu an bir uzaylıdan farkım yoktu, zira ölçüp biçen bakışlarının üzerimde dolandığını görebiliyordum.

"Eğer prenses olduğunu bilmesem," dedi. "Denizlerin ötesinden geldiğini düşünürdüm."

Gökyüzünden geldiğimi düşünmeyecek kadar gerçekçiydi.

Dirseğimi masaya koyduğumda, bardağın içindeki bira dalgalandı. "Prenses olduğuma neden bu kadar eminsin?" diye sordum. Bu soruma bir cevap alana kadar ara ara sormaya devam edecektim.

"Bunu ayık olduğun zaman bir daha sor."

"Ben zaten ayığım!" dedim sırtımı dikleştirerek. Ayıktım, zihnim pırıl pırıldı. Sonra omuzlarım düştü, "Kahretsin!" diye mırıldandım. Kafam dönmeye başlamıştı, belli ki bu diyardakiler için *hafif* olan Cider benim için değildi.

Gölge'nin dudağını kıvırarak beni izlediğini düşünmeye başlamıştım, yüzünü görmediğim için mimiklerini sürekli böyle hayal ediyordum. Kitap yazmak gibiydi.

Sonra bakışları hafifçe arkama odaklandı, ben de ister istemez omzumun üzerinden oraya baktım.

Çok iri yarı olan iki adam bir masada oturuyordu, bir tanesi servis yapan kızlarından birini kucağına çekmeye çalışıyordu. Kız saçı sakalı birbirine karışan adamdan uzaklaşmaya çalışırken kibarca gülümsüyordu ama rahatsız olduğu belliydi.

Kız tam adamdan uzaklaşıyordu ki dağ ayısı olduğunu anladığım adam kocaman kolunu uzatıp birden kızın kalçalarını avuçladı.

Bir bağırtı koptu, sesin kızdan gelmesini beklerdim fakat onu avuçlayan adamdan gelmişti. Ayağa fırlayıp kolunu tutarken sakalından damlayan biralar yere düşüyordu. Sendeledi, karşısında oturan arkadaşı da ayağa kalkmış ona ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Adamın kemiği kolundan fırlamıştı.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı ağır ağır bu işin kaynağına döndürdüm. Kara peçeli bir elini masaya koymuş, hâlâ geriye yaslanmış halde otururken adamlara bakıyordu. Sonra kısa bir an bana odaklandıktan sonra ayağa kalktı.

Ağır adımlarla adamların yanına yürüdüğünde diğer herkes sus pustu. "Scathan topraklarında bu şekilde davranılmayacağını size söyleyen olmadı mı, *Avcı*?" diye sordu adamların etrafında kara bir kedi gibi dolanarak.

Adama avcı dediği için dikkatimi daha da üzerlerine topalamaya çalıştım. Dione'un koruyucuları nasıl lanetlediğini ve onları kurda dönüştürdüğünü, sonra kız kardeşinin koruyucuları kurtardığını hatırladım. Fakat artık avcı olmuşlardı ve ben onlara bakarken en çok bir insanın kurda nasıl dönüşebildiğini merak ediyordum.

Kemiği kolundan fırlayan adam yakınırken diğeri Gölge'yle konuştu. "Kabahatimizi mazur gör, Umbra," derken son kelimeyi çok habis bir şey mırıldanır gibi söylemişti. "Bir daha olmaz."

Kendilerini lanetleyen Dione'un oğlundan hoşlanmadıklarını diğer cadılarla olan konseyde zaten öğrenmiştim, eh Gölge'den de onun adamı olduğu için hoşlanmadıkları kesindi. Yine de saygısını bozmadı, başını hafifçe eğerek bekledi.

Gölge, adamın tavrından hoşlanmadığına emin olsamda bir şey yapmadı, onun yerine *tatlı* bir uyarıda bulundu. "Bir daha olursa," dedi adamlarından yanından bana doğru gelmek için adımlar atmaya başladığında. "Parçalarınızı Radolf Sullivan'a gönderirim."

Tam yanıma geldiğinde masanın üzerindeki kumaşı aldı ve peçemi bağlayıp beni kolumdan tutarak ayağa kaldırdı. Tavernadan çıkmak için hareketlendiğimizde iki dev tavernadan gitmişti diğer herkes de sessizce içkisini içip yemek yiyordu.

Kapıdan çıktığımızda, "Radolf Sullivan da kim?" diye sordum. Sarhoş olsamda merakım yerindeydi.

Gölge beni kolumdan tutarken, "Avcıların lideri," diyerek geçiştirdi.

"Avcıların liderinin Lycan olduğunu sanıyordum."

Öğrendiğim bilgileri tazeliyordum.

Gölge başını hafifçe çevirip bana baktı. "Lycan, öldüğünde yerine en iyi yardımcısı geçti."

Yarı yalpalayarak yürüdüğüm için içimden küfürler ettim ama dıştan sorularıma devam ediyordum. "Yani Efendi çocuğu olmadan ölürse," dedim. "Yerine sen mi geçersin?"

Gölge sanki ona vurmuşum gibi olduğu yerde kaldı, ben de sarsılarak yanında durdum. "Sana bu kadar içirmek hataydı," dedi gece kadar koyulaşan sesiyle.

Elinden kurtulup geriye birkaç adım attım, beni kaleye götürecekti. "Hayır, hayır," dedim. "Ben iyiyim!"

"Buraya gel," dedi eldivenli elini bana uzatarak. "Dönüyoruz."

"Hayır!" diyerek sızlandım ve geriye birkaç adım daha atıp arkamı döndüm. "Biraz daha!"

Adımlarımı hızlandırıp diğer sokağa daldığımda Gölge'nin peşimden geldiğini biliyordum. Birden beni yakalayıp kendine döndürdü, ellerim göğüslerine yerleşti. Nefes alıp verişini hissedince başımı geriye atıp peçemin ardından güldüm.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Nefes alıp vermene," dedim. "Biliyor musun, bana sarılana kadar kalbinin attığını bile düşünmüyordum."

Homurtulu bir ses çıkardı.

Ben de ağzımı açtım ve ona sadece Sedna'nın anlayacağı bir şey mırıldandım. "Tısss..."

Başımı geriye atıp gülerken iyice sarhoş olduğum anlaşılmıştı. "Asıl bu dilden Efendi anlar," dedim gülmemi bastırıp. "Belki şu an Sedna'yla bu şekilde sohbet ediyordur."

"Fazla içtin," dedi Gölge yarı güler gibi bir sesle.

Birden elinden yine kurtuldum ve bu sefer koşar adım diğer sokağa daldım, sonra bir sonrakine ve birden kendimi bir meydanda buldum. Satış yapan tezgâhlar vardı, yanan variller meydanı aydınlatıyordu.

Aklıma Salem köyünün meydanında olanlar gelince ürperdim, Blake'in bağnazları Rinca'ya yem ettiği sahneler bir bir gözümün önünde belirdi. Kaskatı kesildiğimi fark ettiğimde sırtıma değen bedenle hafifçe rahatladım.

Gölge, buradaydı ve bir peçe takıyordum. Kimse beni tanımıyordu, kimse o varken bana bir şey yapamazdı.

"Sadece biraz daha," diye mırıldandım kumaşın arkasından.

Bir süre sonra, "Biraz daha," diyerek onayladı beni.

O arkamda dağ gibi durup beni güvende hissettirirken köylülere baktım. Sonra yavaş adımlar atıp tezgâhlara yaklaştım ve dolanmaya başladım.

Çeşitli otların, balıkların, meyvelerin ve çömlekten yapılmış süslerin olduğu tezgâhları geçtikten sonra irili ufaklı taşların olduğu bir tezgâha denk geldim. Sonra bakışlarım tezgâhın başında duran kadınla kesişti.

Başlığımın içinde gözlerimi ne kadar seçebildi bilmiyorum fakat daha önce de gördüğüm kandil ışığıyla parlayan bilmiş bakışlarının beni tanıdığını anladım. "Güzle kız, güzel kız," dedi yine şarkı söyler gibi. Bu, ilk kaçırıldığım zamanlar Dowra kasabasında da satış yapan kadındı. Kafasında yine bir örtü vardı ve esmer teni sanki güneşin altında çok kalmış gibi daha da koyulaşmıştı. "Senin için sakladığım şeyi mi almaya geldin?"

Ürperdim.

O kadar çok ürperdim ki Gölge'nin ağır adımlarla yanımda belirdiğini bile çok sonra fark ettim. Kadın peçeme ve başlığıma rağmen beni tanıması

yetmiyor gibi bir de benim için bir şey saklamıştı. Bakışları kısa bir an Gölge'ye kaydığında kandil ışığı gibi parladı. Sonra boynuna taktığı bir keseyi açarak içini karıştırdı ve çıkardığı şeyi bana uzattı.

Pembe kuvars taşı.

Aşk taşı olarak da bilinir ve sana yakışır, demişti bana.

Elim neredeyse titrerken taşı tuttum. Vazifesi üzerime kıyafet almak olan Kaidan bana bu taşı almamıştı.

"İki gümüş sikke," dedi kadın yine o zamanki gibi, gözleri bu sefer Gölge'deydi.

Gölge bir süre kadınla bakıştı, onun da Kaidan gibi taşı almayacağını sandım fakat elini cebine atıp bir keseyi kadına fırlattı. İçinde iki gümüşten fazlası olduğuna emindim.

Sonra kadının gözleri üzerimizdeyken, "Artık gidiyoruz," dedi Gölge ve kolumu tutup beni çekmeye başladı.

Ona karşılık veremeyecek kadar uyuşmuştum. Meydana geçtiğimizde, "O kadın kimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim taşa bakarken. "Dowra'da görmüştüm, Kaidan bana kıyafet alırken kadın yine bize taş satmaya çalışmıştı." Taşı evirip çevirdim. "Pembe kuvars, *aşk taşı*."

Göz ucuyla taşa baktı, sonra önüne döndü. Ben taşı sıkı sıkı tutarken ne ara ata bindik ne ara kaleye döndük, bilmiyorum. Yolculuğun bir kısmında ona iyice yaslanmış, neredeyse sızmıştım.

Ahırda pelerinimle peçemi çıkardı. En beklenmedik olanı ise beni kucağına alıp taşıması olmuştu. Bahçedeki cam odaya getirdi ve içeri girdiğimizde yumuşak yastıkların üzerine uzanmamı sağladı.

Hâlâ onu tutunuyor ve yaslı duruyordum. "Gitme," dedim hareketlendiğini fark ederek. Pembe kuvarsı avucumda sıkı sıkı tutarken yanan şöminenin çıtırtısı kulaklarıma doluştu ve yastıklara iyice gömüldüm.

Gölge, kalkıp gitmeden önce kalmasının neden mümkün olmadığını belli eder gibi bir cümle mırıldandı.

"Artık tekrar prensessin..."

-

Yoğun sisin ortasında koşarken korkunun damarlarımda aktığını, hücrelerime bulaştığını ve beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Koşuyor, bir şeyde kaçıyordum. Beni yakalamaya ant içmiş bir kötülük peşimdeydi.

Elbisemin eteklerini tutarak yönümü bulmaya çalıştım. Aradığım şeyi bu sefer biliyordum, karanlığı yok edecek bir ışık arıyordum. Ve o ışık bir silüet şeklinde belirdi karşımda.

Ona kavuşmam için elini bana uzatmıştı.

Onu görmek adına fazla ışığa maruz kalan gözlerimi kapatmamaya çalıştım. Fazla yanmaktan yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu ama ona değeceğini düşünüyordum.

Beni saf kötülükten koruyacak tek isim onundu. Zihnim bunu biliyordu. Karanlıktan tek kaçış, parlak bir ışıktı.

"Falcon Sarpedon," dedim kısık sesle.

Elimi ona uzattım fakat daha parmaklarına dokunamadan ensemde bir ürperti hissettim.

Bir yılan omurgam boyunca süzülüyor gibiydi. Işık yerini karanlığa bıraktığında, arkamı döndüm ve onu gördüm.

Karanlığın en zifiri halini göreceğimi sanırken, yine bir ışık vardı karşımda. Bu biraz önce kaybolan gibi değil, sanki yeşil saf bir mücevherden gelen bir ışıltıydı. Zümrüt gibi.

Bu sefer yenilgi dolu bir sesle değil, karmaşık duygularla bir isim döküldü dudaklarımdan.

"Blake Nightingale."

Karmaşıktı çünkü onu artık tanıyordum. Çünkü o bir yaratık ya da bir canavar değildi, güzel yüzlü bir Efendi'ydi.

Bana doğru yaklaştı, diğer elini uzatan ışık huzmesinden farklı olarak o elini tutmamı beklemedi. Direkt yanağıma dokundu ve buz gibi dokunuşu donmama neden oldu.

Şeytan cehennem ateşinde yakmıyordu, aksine ızdırap çekiyor gibi yanan bedenimi soğutuyordu ve ferahlatıyordu.

Zümrüt gözleri ışıldadı ve dudaklarında biraz önceki ışıktan daha göz alıcı bir gülümseme peyda oldu.

Gözlerimi aniden açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Elimi göğsüme koyup soluklanmaya çalıştım fakat tepemde dikilen bedeni görünce kalbim gerçekten yerinden çıkmış olabilirdi.

Nefesim kesilirken yastıklara daha çok gömüldüm.

Blake Nightintale, ellerini arkasında kavuşturmuş beni izliyordu.

Üzerine gözleriyle aynı renk işlemeleri olan siyah bir tunik giymişti, siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Keskin çenesi, çıkık elmacık kemikleri ve kedi gibi çekikleşen gözleriyle tepembe yeryüzüne düşmüş mitolojik bir tanrı gibi dikiliyordu.

"İyi uyudun mu, prenses?" dedi tek kaşını hafifçe kaldırarak.

Yalpalayarak ayağa kalktım. Çevreme bakıp elimi saçımdan geçirirken dün olanları kafamda canlandırmaya çalıştım. O sırada bir şey yere düştü ve o şeyin benim avucumdan düştüğünü fark ettiğimde çok geçti.

Yuvarlanıp tam Efendi'nin ayaklarının dibinde durdu.

Blake başını yere eğerek dün olanları kafamda canlandırmama katkı sağlayan pembe kuvarsa baktı. Sonra eğilip taşı eline aldı ve tekrar dikleşirken çevirip inceledi.

Hızla ilerleyip taşı elinden kaptım, kalbim güm güm atıyordu. "Çok güzel uyudum," dedim sanki cam odada uyamam ve elimden pembe bir taşın düşünmesi çok normalmiş gibi. "Kitap yazdıktan sonra odama dönemeyecek kadar yorulmuştum."

Blake'in yeşil gözleri taştaydı. "Pembe kuvars," dedi ve bakışları gözlerime tırmandı. "Belli ki birileri sana bu taşı vermiş." Yavaş adımlarla yanıma yaklaşırken Sedna'yı andırıyordu. "Kim verdi, prenses?"

Siktir. Siktir. Siktir.

"İlk *alıkonulduğum* zaman," dedim hemen ima dolu laflarımla olayı kamufle ederek. "Üzerime kıyafet alırlarken bir tezgahtar kadınla tanışmıştım. O verdi."

Yalan değildi. Sadece ne zaman verdiğini söylememiştim.

Blake istifini bozmadan dikilmeye devam ederken gardımı bozmadım. "Aşk taşı," diyerek mırıldandı. Odanın içinde ışık oyunları yapan güneş sabah olduğunu belli ediyordu, Blake'in sesi de en az o ışıklar kadar oyunbazdı. "Söylesene prenses, aşkın seni bulacağına inanıyor musun?"

İhtiyatlı tavrımı elden bırakmazken dün odamda birbirimize girdiğimizi de unutmamıştım. Bana kapıyı çarpıp gitmişti, *pislik*.

"Sen olduğun sürece hayır," dedim. "Sen beni alıkoyarken biriyle nasıl aşk yaşayabilirim?"

Gözlerimiz birbiriyle kıyasıya bir rekabet içine girdi. Sonra kaşları hafifçe havaya kalktı ve ellerini tekrar arkasında birleştirdi. "Hâli hazırda var olan bir aşka da engel olmuş olabilir miyim?"

Kaşlarımı hafifçe çattım. Dudaklarım bir aralandı bir kapandı. Cevabı hayırdı, kimseye aşık falan değildim. Yine de ona bunu söylemek zorunda da değildim. "Taşı görünce aşk hayatıma merak saldığını görüyorum Efendi ama kahvaltı bile yapmadan sorularına cevap vermek çok zor."

Gözlerimizdeki rekabet kıyasıya sürerken Blake'in çenesi keskin, duruşu dikti. Fakat sonra dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi ve gözlerindeki şeytani parıltıdan beni zorlayacak bir şey geldiğini anladım.

"Hazırlan prenses, kahvaltı bile etmeden yapacağın daha başka şeyler de var."

-

Tanrım.

Şu an yaşadığım şey gerçek miydi?

Şoktan uyuşmuş bedenimle karşımda dikilen *doğaüstü* varlığa bakıyordum. Buraya geldiğimden beri elbise giymeye alıştığım için altımdaki kumaş binici pantolonu ve üzerimdeki kısa beyaz keten gömlek tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Saçım arkadan balıksırtı örülmüştü, Parehelerin kestiği kısa tutamımı ise kulağımın arkasına atmıştım. Çizmelerim giymeden önce düşündüğümden daha rahattı.

Karşımda duran varlık ise... Altına giydiği deri bir pantolon dışında çıplaktı.

Beyaz teni güneşin altında mermer bir sütun gibiydi. İnce uzun olmasına rağmen kasları o kadar fazlaydı ki bu adamın tahtta oturmaktan başka şeyler yaptığı belli oluyordu. Onu daha önce savaşçılarıyla talim yaparken de böyle görmüştüm fakat aynı talim alanında benimle karşılık durup talim yapmak üzere olduğu zaman görmek başkaydı.

Neyse ki çevremizde kimse yoktu, başka gözler bize bakıyor olsa daha da gerilirdim.

"Bu işe bu kadar gönül vereceğini düşünmemiştim," dedim vücudunu izlediğimi çaktırmamaya çalışarak. Gözlerimi güneşten kısıyor gibi görünebilirdim fakat aksine ona bakmak güneşe bakmaktan daha zordu.

Dudağı biraz daha kıvrıldı ve bahçeye heykel diye koyulmalık vücuduyla talim alanında yavaş yavaş dolanmaya başladı. "Bunu benden isteyen sensin."

Salem şenliğinde kendimi daha iyi savunabilmeyi dilemiştim ve ondan talim yapmayı ben istemiştim fakat böyle bir sahnenin yaşanacağını düşünmemiştim. Terleyen ellerimi pantolonuma sildim. "Nasıl yapacağız? Bir silahım falan olmayacak mı?"

"Önce reflekslerin üzerinde çalışacağız," diyerek yanıma yaklaştı.

"Bari önce kahvaltı etseydik."

Mızmızlandığımı göründüğünde güler gibi olunca dişleri göründü. O dişleri bir gün omzuma geçirip kanımı emeceğini düşünüyordum, gülümsemesi beni o derece geriyordu. "Tehlike geleceği zamanı sormaz, bu yüzden talimler hep en zor koşullarda yapılır."

Bunu biliyordum, adamlarını nasıl çalıştırdığını görmüştüm.

"Başla," dedi bir büyü mırıldanır gibi, "Bana vurmaya çalış, prenses."

"Bir Efendi'ye vurduğum için cezalandırılmayacağım, değil mi?"

Lanet olası dişleri tekrar göründü ve inci gibi parladı.

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi yeşil gözleri üzerimde dolanırken. "Vurma gibi bir ihtimalin şimdilik yok."

Piç.

Blake Nightingale'i kum torbası gibi yumruklamak istiyordum.

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra elimi sallayıp bileğimi hazırladım. Sonra parmaklarımı içe büküp yumruğumu hazırladım ve suratına bir tane salladım.

Elbette denk gelmedi.

Dik dik birbirimize baktık. Meydan okur gibi tek kaşını kaldırdığında dişlerimi sıktım ve aniden karnına bir tane yumruk attım ama denk gelmedi. Hızlı bir hareketle geri çekildiğinde yumruğum havada sallandı.

İyice hırçınlaşırken hırs bedenime dolmaya başlıyordu. Art arda darbeler atmaya çalıştım, üzerine atıldım ama her seferinde sağa sola hareket ediyor veya geri çekiliyordu. Ya o çok hızlıydı ya da ben çok yavaştım.

Uzun süre debelendim, saç tutamlarım örgülerimden kurtuldu ve alnımdan ter damlacıklar süzülmeye başladı. Yanaklarımın güneşte yanıp kızardığına emindim. O mermer gibi tenine bir tane daha vurmaya çalıştım, yine olmadı.

Bir bağırış koptu dudaklarımdan ve bu sefer seri bir şekilde üzerine saldırdım. Yumruğu bırakıp direkt öne atıldım. Blake ona vurmaktan vazgeçip üzerine atladığımı fark edince elleriyle belimi yakaladı ve beni resmen havaya kaldırdı.

Ayaklarım yerden kesilirken yüz yüzeydik, ellerim beni taşıdığı için gerilen omuzlarını kavramıştı. Omuzlarım aldığım soluklarla sarsılırken nefesim onun yüzüne çarpıyordu. Çok uzun yol koşmuşum ve artık alacak nefesim kalmamış gibi kalbim bir anda durma noktasına geldi, olduğumuz durumu fark etmiştim.

Kendimi sırt üstü yerde bulduğumda ise ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Blake beni yere yatırmıştı, bir kolunu da boynuma dayamıştı. Eğer biraz bastırsa nefesimi kesebilirdi. Olduğum konumdan boynundaki yılan derisiyle neredeyse dip dibeydim ve en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum.

"Kahvaltı etmeden sorularıma cevap vermek istemediğini biliyorum, prenses," dedi Blake sanki havadan sudan sohbet edilecek yer ve uygun konumdaymışız gibi. "Ama yine de sormadan edemeyeceğim."

Elimi koluna koydum ve boynumdan çekmeye çalıştım.

"Ne," dedim nefes almaya çalışarak. "Ne soracaksın?"

Yumuşak bir yatakta yan yana uzanıyormuşuz gibi sol omzunun üzerinde doğrulurken sağ kolu beni iyice hapsetti. Bir talim alanında, güneş ışıklarının altında Blake Nightingale'in kolunun altında olduğum için mi nefessiz kalmıştım yoksa sorduğu soru yüzünden mi bilmiyorum.

"Söylesene," dedi Blake rahat ses tonuna rağmen keskinleşen gözleriyle. "Uykunda neden Falcon Sarpedon'u sayıklıyordun?"

*

Ay ay ay nerelere geldik:D

Sağlık sorunlarım dolayısıyla bölümü anca yayınlıyorum, çok zor zamanlar geçiriyorum ama yılmak yok yola devam.

Diğer bölüm bazı bombalar atmaya karar verdim:D:D

Görüşürüz :*

Bölüm 19 : Dione'un Kitabı

Şarkı: Tommee Profitt, Fleurie: Onward & Upward

Hiçbiri olamaz, onun kadar istekli ve yetenekli.
Seçilmiş olanı çağırın.
Kralı, dehşeti ve efsaneyi.

-

Ben bir havaydım.

Belki de havada uçuşan en küçük toz zerresi.

Ya da göz alıcı oyunlar sergileyen bir ışık huzmesi.

Her ne olursam olayım da buradan bir an önce kaybolayım istiyordum fakat olmayı dilediğim hiçbir şeye dönüşemedim. Böyle bir gücüm yoktu, benim dönüşebildiğim başka bir şeydi.

Zaman.

Akıp giden saniyeler.

Kimsenin durduramadığı saliseler.

Blake Nightingale bana sorusunu sorduğunda önce atmayı kesen kalbim yüzünden dünyanın durduğunu sandım fakat sonra onun kıpırtısız kalan siyah kirpikleri, dudaklarının arasından süzülen nefesin artık yüzüme çarpmaması gerçeği anlamamı sağladı.

Yine zamanı durdurmuştum fakat bu sefer Efendi o zamanda hareket etmiyordu, diğer her şey gibi o da donmuştu.

Söylesene, rüyanda neden Falcon Sarpedon'ı sayıklıyordun?

Kahretsin.

Blake cam odaya gelip tepeme dikildiğinde belli ki Falcon'ı sayıklıyordum. Rüyamda kendisini de görmeme rağmen adını sayıklamamam iyi miydi kötü müydü, bilmiyordum. Onu sayıklıyor olsam en azından utançtan yerin dibine girerdim, şu an ise çok daha işin içinden çıkılmaz bir duruma girdiğimi hissediyordum.

Gölge bana bu ismi anmamam gerektiğini söylemişti. Hatta bu ismi anarsam bana karşı olan iyi davranışlarını kaybedeceğimi belirtmişti. Ve ben bu ismi en anmamam gereken kişinin yanında söylemiştim.

Kolunu benim boynuma bastırmış halde talim alanının ortasında uzanıyorduk. Hareketsiz bir şekilde bana baktığını görmek, bir sanat eseriymiş gibi onu inceleme dürtüsüyle dolmama neden oldu.

Parmaklarım irademe ihanet edip hareketlendi ve yavaşça kirpiklerine dokundum, tenim tam o noktadan karıncalanmaya başladı. Başka zaman olsa yapmayı hayal dahi etmeyeceğim bir şeyi yapıyordum. Oradan ağır ağır dudaklarına geçtim, bu hareketim yutkunmamı zorlaştırdı. Sonra parmaklarım boynunda açıkta kalan yılan derisine değdiğinde saten bir kumaşa dokunuyormuş hissi vermesiyle afalladım. İnanılır gibi değildi.

Neden böyle bir deriye sahipti?

Dorchaların lideri olan lanetli bir cadının oğlu ve bir diyarın Efendi'si olması dışında Blake Nightingale'in hikâyesi neydi?

Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki yeşil gözlerine bu şekilde bakmaya devam edersem hipnoza gireceğimden ve tuttuğum zamanı tekrar serbest bırakacağımdan korktum. Ellerimi onun koluna yerleştirip boynuma yaptığı baskıdan kurtulmaya çalıştım. Kasları o kadar sertti ki üzerimdeki ağırlığını zor attım, ayağa kalkarken bedenini geriye ittirdiğim için sırt üstü düştü ve o anda zaman tekrar normal akışına döndü.

Ben tam kıl payı kurtulmanın heyecanıyla nefes nefeseyken onun sırtının yere yaslanmasıyla bakışlarını bana çevirmesi bir oldu. Dirseklerini yere

dayayıp hafifçe doğruldu ve ne olduğunu çözmeye çalışan gözlerle bana bakmayı sürdürdü.

Ayakta olduğum için beni boydan boya süzerken kaşları merakla havalandı, sonra yüzünde ne yaptığımı kavradığını belli eden bir ifade belirdi. Atik bir şekilde ayağa kalktığında refleks olarak geriye doğru bir adım attım. Açık havada olmamıza rağmen etrafa yayılan gerilim adeta elektrik akımı gibi cızırdıyordu, bir iki saniye aramızda tüm evreni dolduran bir sessizlik oluştu.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi sonunda ölçülü bir sesle. Bana doğru iki adım attı, o iki adamın arasında neredeyse topuklarımı kalçalarıma vura vura kaçacağım kadar uzun zaman aralığı vardı. Bana ağır ağır, sinsi sinsi yaklaşıyordu. "Demek prensesimizin Spiritus'u bu."

Yutkunduğumda boğazımda bir yumru hareket etti. Bu diyara ilk geldiğimden beri bana cadı demelerini umursamıyordum ama şimdi biliyordum, gücüm vardı ve ...

Tanrım, ben bir cadıydım.

Böyle ifade edince kulağa o kadar tuhaf geliyordu ki...

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken huzursuz görünüyor olmalıydım, karnıma kramplar giriyordu. "Nasıl yaptığımı bilmiyorum," dedim aynı huzursuzluğu sesime de yansıtarak.

Dudaklarında kıvrım belirdi, gücümü takdir etmiş gibi görünüyordu. "Zamanla oynuyorsun. Bu Spiritus'a sahip olan birileri olduğunu bilmiyordum." Kıvrım yok oldu, dudakları hafifçe büküldü. "Rhea'nın seni neden gizlediğini anlamak zor değil artık, bu eşsiz bir güç."

Rhea, beni bu yüzden gizlemiyordu.

Gordion Hanımı'ndan uzaklaşmak isteyerek ona bir soru sordum. "Meydanda her şey donarken sen neden hareket ediyordun?"

Neredeyse asılacak üzere olduğum gün, tam karşımda belirmişti ve herkes donarken o hareket edip benimle göz göze gelmişti. Bugün ise onu da diğer her şey dondurmuştum.

Üstü çıplak sinsi bir yılan gibi dolanmaya devam etti. Önümde ağır ağır volta atıyor, gözünü benden ayırmıyordu. "Onu sana sormamız lazım. Ben bir şey yapmadım, beni o zamanın içine *sen* aldın."

"Ben," dedim kafam karışmış gibi. "Bunun senin güçlerinle alakası olabileceğini sanmıştım."

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

Bana hâlâ sorgulayan gözlerle bakınca omuz silktim. "Nasıl yaptığımı bilmiyorum, gücümü yeni keşfettim."

Tam önümde durdu, mermerden yontulmuş gövdesine bakarken gözlerimi kısmak istedim. "Spiritus'unla ilgili bilgileri öğrenebilir, merakını giderebilirim prenses," dedi bana uzlaşmacı bir sesle fakat sonra ifadesi değişti. Daha koyu, daha yoğun ve daha... Kindar. "Fakat konuyu başka bir mecraya saptırdığını fark edebiliyorum. Önce sen benim merakımı gider ve sana sorduğum soruya cevap ver."

Kahretsinkahretsinkahretsin.

"Rüyanda..." dedi kelimeye vurgu yaparak. "Neden..." Elini arkasında birleştirip çevremde dolanmaya başladı ve tam arkama geçtiğinde kulağıma fısıldadı. "Falcon Sarpedon'ı sayıklıyordun?"

Soruyu sorduktan sonra tam karşıma geçince yüzüne baktım. Falcon ismini tanıyıp tanımadığını anlamaya çalıştım, böylece baş karakterimin varlığından daha çok emin olabilirdim. Yüz hatları öyle ince bir çizgide aman vermeden dolaşıyordu ki bir çıkarım yapmak daima çok zordu.

Yine de cevabımı beklerken ifadesiz gözlerinde çakan şimşeği görür gibi oldum, o kadar aniydi ki dikkatli bakmasam anlayamazdım.

Falcon ismini biliyordu. Başkarakterim de bu diyarda vardı.

Dudaklarıma yapıştırıcı sürülmüş gibi sessiz kaldığımı görünce sinirleneceğini düşündüm fakat öyle olduysa bile yüzünde ve duruşunda bir şey değişmedi. Ürkütücü bir zariflikle ellerini arkasında birleştirdiğinde tüm kasları bir bir gerildi.

İç geçirir gibi nefesini verip konuştu, sesinde gizli bir alay vardı. "Merak ediyorum... Seni alıkoyarak," dedi *alıkoyma* kelimesine diğer her şeyden daha çok vurgu yaparak. "Bir aşka engel olmuş olabilir miyim?"

Sorusu beni sersemletti. Falcon'ın gerçekte olup olmadığını sormak istedim fakat bu onu sayıklayan biri için çok tuhaf kaçardı. Önce dondum sonra, "Hayır," dedim sakin kalmaya çabalayarak. Ellerimi bir açıp bir kapayarak kan akışımı hızlandırmaya çalışıyordum zira uzuvlarım uyuşuyordu.

Blake'in bakışları gittikçe yoğunlaşırken beni sorgulamaya devam edeceğini anlayıp "Kitap karakterim," dedim birden. Sesimi sakin tutmak için çabalayarak boğazımı temizledim ve ona yoğun bir bakış attım. "Tıpkı senin gibi."

Olduğu yerde durdu, yan tarafıma denk geldiği için ona doğru dönmek zorunda kaldım. Kendisi de hem gerçekti hem karakterimdi, Falcon için de ucu açık bir cevap vermiştim.

"Uyumadan önce kitap yazıyordum, bu yüzden rüyamda sayıklamış olabilirim."

Bir müddet konuşmayarak söylediklerimi değerlendirdi. "Gerçek dünyayı yazmadığını sanıyordum," dedi beni izlemeye devam ederken.

Yazdığım gerçek sadece kendisi miydi, Falcon da buna dâhil miydi?

"Hayalle gerçeği karıştırmayacağıma dair bir kural yok." Tek kaşımı hafifçe kaldırdım. "Ne yazdığıma da karışacak mısın?

Hayal ve gerçek o kadar birbirine girmişti ki...

Sorduğum soruyla kısa bir duraksama yaşadı, sonra yavaşça tavrı değişti. Dudaklarını birbirine bastırıp arkada bağladığı ellerini ağır ağır çözerek

kollarını iki yanında tuttu. "Seni bu konuda tamamen serbest bıraktığımı söyledim," dedi ağır bir tonda. Sonra bakışlarını etrafta dolaştırdı, güneşten kısılan gözlerine bakarken en kusursuz silahının onlar olduğunu düşündüm. "Öyleyse sıra bende."

Yürümeye başladığında afallayarak olduğum yerde kaldım, biraz önce kaçmak için can atarken bu sefer de ben kıpırdamadım. Başını çevirip omzunun üzerinden bana sorgulayan gözlerle baktı.

"Spiritus'un hakkında bilgi istemiyor muydun?"

Bir iki saniye daha duraksadıktan sonra hareketlenip peşine takıldım. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin, prenses."

Kısa kesip yürümeye devam etti, her adımında vücudunun aldığı şekli görmezden gelmeye çalışıyordum. Üzerini giyinme gibi bir düşüncesi var gibi görünmüyordu.

Talim alanının benim kullandığım kapısından girmek yerine sola doğru yürüdük ve kale duvarının yanından ilerleyerek devasa yapının diğer tarafına geçtik. Orada bulunan başka bir kapı vardı, bu diğeri gibi değildi. Daha büyük ve çift kanatlıydı.

Blake yaklaşırken kanatlar kendiliğinden açıldı ve benim önden geçmemi bekleyerek olduğu yerde durdu. *Ölümcül centilmen.*

Neyse ki altımda pantolon vardı, elbiseler varken eteklerine takılmamak için daha ağır yürüyordum. İçeri geçtiğimde Blake benim yanıma yaklaştı ve aynı hizada yürümeye başladık. Yine de onun adımlarını takip etmek için sürekli yan gözlerle ona bakıyordum.

Kalede onun kaldığı kanada açılan tarafa geçmiştik, taht odasının olduğu kısım değil de üst kata çıkan merdivenlerin olduğu sahanlığa geçtik. Benden önce tırmanıp bana yol göstermiş oldu, ben de peşisıra ilerledim.

Dört kat çıktığımızda önümüzde bir kapı belirdi, hiçbir şey söylemese bile burasının onun odası olduğunu anladım. Yılan oymaları olan devasa bir kapıydı.

Büyük yılanın inine gelmiştim.

"Neden buradayız?" derken sesimin çatallı çıkmasına engel olamadım.

Blake durduğu yerden bana baktı. "Spiritus'unla ilgili bilgileri sana yatağımda vereceğim."

"Ne?" Sesim yüksek çıkmıştı.

Sırıttığını görünce dudaklarımı birbirine bastır... *Sırıtıyor muydu o?*

Teninden daha beyaz bir şey varsa o da dişleriydi. *Adi herif.*

Dişlerimi sıkma isteğime karşı koyup boğazımı temizledim ve ihtiyatlı bir tavır takındım. "Mizah yeteneğini biraz daha geliştir, Efendi."

Birden yüzünü bana yaklaştırdığında geriye sinecektim ama buna fırsatım olmadı. Çok tehlikeli bir yakınlıktı. Çok.

"Bazı zamanlar hangi dile konuşuyorsun bilmiyorum ama," dedi kısık sesle, zümrüt gözleri oyunbaz bir edayla kısıldı. "Çok hoşuma gidiyor."

Tehlike alarmı.

Her bir hücrem bu alarmla kaçışıp vücudumu uyuştururken aklım tamamen kafamın içinden kaçmıştı. Bir şeyleri merak etmesi, hoşuna gitmesi beni korkutuyordu. Asla salıvermeyeceği bir oyuncak olabilirdim.

Odanın kapısı kendiliğinden açıldığında bile birbirimize bakıyorduk, bakışlarımızda sessiz bir meydan okuma vardı. Bu talim alanındaki ya da her hangi bir sebepten yaşadıklarımıza benzemiyordu, bu daha çok görmezden geldiğimiz bir şeyle alakalı gibiydi.

Tam o esnada bir şey bacağıma sürtündü.

Bir şey.

Bacağıma.

Sürtündü.

Tiz çığlığım kuyruğuna basılmış bir kedi ciyaklamasına benziyordu. Sedna'nın beyaz derisini gördüğümde çoktan havalanmış, uçmaya başlamıştım. Suda yaşayan devasa bir Kupala'nın önüne düşmüştüm, ormanda yaşayan bir Matron neredeyse beni yiyordu, insan boyutundaki kanatlı yaratık Supra neredeyse kanımı emiyordu ama hiçbirinde böylesine aklım yerinden gitmemişti.

"Sedna alıngan bir kızdır, prenses," dedi Blake tam kulağıma doğru. "Ayrıca kindar. Bu tavrını unutmaz."

Sesi o kadar kulağımın içindeydi ki sanki beynimde yankılanıyordu. Nefes nefese yerde durup beni izleyen Sedna'ya bakarken başımı Blake'e çeviremiyordum. Kıvrılarak uzadı ve gözlerini üzerime dikti. Neyse ki ayaklarım yere değmiyor...

Aklım ve bedenim infilak etti.

Zamanı durdurmanın tam sırasıydı. Tam sırası. *Lanet olsun. Durdur şunu. Dur!*

Zaman akmaya devam ederken dudaklarımı birbirine bastırıp nefes bile vermeden başımı çevirdim ve tam yüzümün hizasında duran Efendi'nin yüzüne baktım. Neredeyse burun burunaydık, yeşil gözlerinin siyah irislerini net bir şekilde görüyordum.

Talim alanında zaman durmuşken onu incelemek kolaydı. Siyah kirpiklerini kırparken ve o ağzı, o lanet olası güzel ağzı kıvrılırken o kadar kolay olmuyordu.

Kucağında olduğumu fark etmemişim gibi gözlerimi kırpıştırdım. Kollarını bacaklarımın altından hiç geçirmemiş, çıplak gövdesine beni hapsetmemiş gibi...

"Bir yılanın bana dokunmasına alışkın değilim." Gayet olağan düzeyde, sakin ve olduğumuz duruma kayıtsız bir ses.

"*Sedna*," dedi Blake kaşlarını hafifçe kaldırıp ismiyle hitap etmem için kibar bir uyarıda bulunarak. "Alıngan olduğunu söyledim." Sonra yılana üstten bir bakış attı, başımı çevirip bakınca Sedna'nın beyaz bedenini sürüyerek koridorun diğer tarafına gittiğini gördüm.

Bu yılanla sohbet etmediğine beni kimse inandıramazdı.

Dengesiz bir şekilde durduğum için bedenim rahatlayınca refleks olarak bir elimi boynuna attım ve kaygan tenini avuçlarımın altında hissettim.

Ayaklı yılanın boynundaki deriye dokunmuştum.

Nabzım boğazımda teklerken başımı çevirip tekrar ona bakma gafletine düştüm. Oraya dokunduğum için sinirlendi mi ya da başka bir şey hisseti mi, bilmiyorum. Gözleri yoğun bir şekilde bana kitlenmişti.

Elimi çekip kucağından ineceğim sırada hareketlendi ve daha ben ne olduğunu anlayamadan odaya doğru yürümeye başladı. Kucağında onun odasına girerken nasıl bir an yaşadığımızı algılamaya çalışıyordum. Büyük adımlarla içeri geçtiğinde bakışlarımı etrafta dolaştırdım ama algım tamamen beni taşıyan Efendi'deydi. Yine de devasa, tıpkı gözleri gibi yeşil ipekten çarşaf serili yatağı görebiliyordum. O kadar büyüktü ki bu yatakta yılanıyla birlikte uyuyup uyumadığını merak ettim.

Yatağın benimki gibi direkleriyle perdeleri yoktu. Fakat başlığı çok yüksekti ve neredeyse duvarın yarısını kaplamıştı. Tıpkı kapıda olduğu gibi yılan oymaları vardı.

"Düşüncelerini duyabiliyorum, prenses," dedi kulağıma doğru.

Kalbim boğazımda attı.

"Öyle mi?" diye sordum çok derinlerden gelen bir sesle. Yatağına bakarken aklımdan ne geçiyordu ki? Korkuyla ona baktım.

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Hayır. Sadece yüz ifadeni görmek istedim."

Belli ki Efendi bugün neşeli tarafından kalkmıştı.

Gözlerimi ağır ağır kırparken birden kendime geldim ve kucağından indim. Aramıza biraz mesafe koymanın en sağlıklısı olduğuna karar verip iki adım geriledim. "Beni buraya neden getirdin?"

Odası çok büyük olsada onun varlığının içeriyi doldurması zor olmuyordu. Yine de göz ucuyla etrafı süzmeden edemiyordum. Duvarlardaki oymalarda duran mumlar benim odamdakinden daha büyüktü, bir şöminesi vardı ve önünde yere serilmiş yatak örtüsüyle aynı renkte minderler bulunuyordu. Perdeleri siyahtı, eğer kapatırsa gün ışığını tamamen engellerdi. Şu an ise aralık durduğu için boydan boya uzanan pençelerden içeri süzülen ışık, hem odanın hem Blake'in üzerinde oyunlar oynuyordu.

Gözlerim çok kısa bir an yine yatağına kaydı. Rhea'nın notunu aklıma getirmem için uygun an değildi fakat maalesef hatırlamıştım ve midemdeki sabahtan beri geçmek bilmeye kramp anında daha da şiddetlendi.

Gözlerimi odadan çekip ona çevirdim ve bir cevap bekleyerek gözlerinin içine baktım.

Ağır ağır yürüyerek önce büyük bir dolabın önünde gitti ve kapağını açıp içinden beyaz bir gömlek çıkardı. Keten gömleği üzerine geçirdikten sonra birkaç düğmesini vurarak şöminesinin önüne yürüdü. Elini hafifçe öne uzatıp bir şey mırıldandığında ne yaptığını anlamaya çalışarak onu izledim. Sonra birden duvardan sanki sızlanıyormuş gibi bir ses çıktı, şömineli kısım içeri doğru açılan gizli bir kapıya dönüştü.

Gözlerimi kırpıştırarak büyüyle açılan gizli kapıya baktım.

Blake bana yan bir bakış atıp içeri girdiğinde kendi odasındaki bu gizli bölmeyi benimle paylaşmasının ne anlama geldiğini düşündüm. Bana güvendiğini düşünmüyordum ya da ... Güveniyor olabilir miydi?

Eğer öyleyse bu bana güvenmemesinden daha korkunç gelmişti.

Rhea'nın notu bir sivrisinek ısırığı gibi yine kendini belli etti. *Onun güvenini kazan ve onu yok et.*

Silkelenip kendime gelmeye çalıştım, omuzlarımı dikleştirdim ve ihtiyatlı adımlarla içeri giren Blake'in peşinden ilerledim. Muhtemelen bu oda onun büyüsü olmadan açılmıyordu, bu yüzden kim görürse görsün endişelenecek bir şeyi yoktu. Tabii duvarları yıkacak bir güç buraya girerse başka.

Her şekilde kendimi çok mahrem bir yere girdiğimi fark etmekten alıkoyamadım.

Oda bir kandille aydınlatılmıştı ve tepede bir havalandırma penceresi vardı. Dokuma kilim halının üzerinde yürürken etrafı incelemeye başladım, ilk gözüme çarpan büyük masa olmuştu. İki tarafa konulmuş rafların üzerinde çeşitli aksesuarlar ve kitaplar gördüm fakat onları inceleyemeden masa tekrar dikkatimi çekti. Fazlasıyla kâğıt parçası, tuhaf kavanozlar ve tam olarak anlamadığım bir sürü alet edevat vardı.

"Kitaplar..."

"Büyü kitapları," dedi Blake masanın diğer tarafına doğru ilerleyerek.

O an yaşadığım farkındalıkla ağzım hafifçe aralandı. "Kara büyü kitaplarını yasaklıyorsun ve onları topluyorsun. Ve hepsi şu an burada, değil mi?"

Reddetmedi, onun yerine rahat bir tavırla konuştu. "Yani emin ellerde."

Gözlerim üzerine kilitlenmişken sesim sorgulayıcıydı. "Sen kullanmıyor musun?"

Tam sol taraftaki rafa yönelmişken aniden durdu, derin bir nefes verdi ve her ne yapacaksa öncesinde bana kısa bir ders vermeye karar vermiş olacak ki üzerime doğru geldi.

"Kara büyü kullanmak kolay değildir, prenses. Seni kendisine öyle bir bağlar ki..." Bir parmağıyla talim alanında çoktan özgürlüğüne kavuşan kısa saç tutamıma dokundu. "Ruhundaki çatlaklardan sızar," dedi cezbedici bir sesle. "Paramparça ettiği kalbinin acı dolu çığlıkları onun için kulağa hoş gelen bir müzikten fazlası değildir."

Dokunuşu nazik, sesi cezbedici bir günah gibi olsada cümleleri tenime diken gibi batmaya başladı. Soluğu sert bir şekilde veremediğim için dudağım hafifçe aralandı, nefes almak istedim.

Blake'in gözleri koyulaşıp çenesi keskinleşti. "Sonunda benliğinden arta kalanlarla yaşamak zorunda kalırsın." Son cümleyi fısıltı halinde dile getirdi. "O da kalırsa."

Gömleğinin yakasından görünen yılan derisine gözlerim kısa bir an kaydı. Bunu fark edince çenesi daha da keskinleşti, nefesi ağırlaştı. Neden böyle bir deriye sahip olduğunu sormak isteyen dudaklarım sızladı ama ağzımı açamadım.

Sonra Blake tekrar dikleşti ve arkasını dönüp sol taraftaki rafa ilerleyerek bir kitabı eline aldı.

Yavaşça bir adım daha atıp sorgulayan gözlerle ona baktım. "O nedir?"

Blake kitaba o kadar dalmıştı ki beni duyduğundan emin bile değildim, bambaşka bir yere gitmiş gibiydi. Sonunda buraya niye geldiğimizi anımsamış olacak ki "Bu..." dedi zihnini silkelediği belli olan bir sesle. "Dione'un Kitabı."

Dione'un Kitabı.

Tanrım.

Havalandırma penceresinden çok hava gelmese de sanki sert bir rüzgâra kapılmışım gibi ürperdim, kollarımı ovuşturma isteğiyle doldum. Tüylerim diken diken olmuştu.

Nazik bir şekilde kitabı masaya koyduğunda hareketlerini izliyordum. Kitaba gizli bir saygıyla dokunuyor gibiydi. Annesiyle olan ilişkisini o kadar merak ediyordum ki...

"Dione ve kız kardeşi..." Duraksadı, o ismi söyleyip söylememe arasında kalmış gibiydi. Sanki söylerse lanetlenecekmiş gibi. "Ardena..." dedi sonunda. "Büyü güçlerini keşfedip bunu saklamayan ilk cadılardı. Bu

sayede güçleri olan tüm cadıları kendilerine çektiler ve büyük bir topluluk oluşturdular."

Kitabın kapağını açtı ve sayfaları nazik bir şekilde çevirmeye başladı, ben de masaya iki adım daha yaklaşıp kitaba baktım. Anlamadığım dilde yazılar vardı, Latince olabilirdi. "Diyar diyar namları yayıldı, her türden büyüye sahip herkes onları buldu veya haber yolladı. Onlara katıldılar ve artık büyü meşrulaştı."

Pür dikkat dinlemeye devam ettim, ara sıra onun yüzüne bakıyordum ama o gözlerini kitaptan çekmiyordu.

"Bazı cadılarda genele yayılmayan güçlerin olduğunu gördüler, bunlar ruhsal güçler olarak kabul edildi; Spirituslar." Gözlerini kaldırıp bana alttan bir bakış attı. Zamanı durdurmak benim Spiritusumdu. *İnanılır gibi değil.* "*Annem* bildiği tüm büyüleri yazardı. Genel büyüler, *kara büyüler* ve... Spirituslar da buna dâhil."

Kalın yapraklı sayfaları çevirdi ve kitabın ortalarına geldi. "İşte buradan başlıyor," dedi parmağını yazıların üzerinde gezdirerek. "Bu biraz zaman alacak."

O kitabı incelerken ben de yavaşça etrafa bakındım, raflara doğru ilerledim ve kitapları inceledim. Zindana attığı çocuğun kara büyü kitabı da burada olmalıydı. Bu bir yandan riyakârlıktı bir yandan da başkalarını kara büyüden koruyor gibiydi. Blake hakkında çok bir şey çözemiyordum.

Kavanozların içinde yosunlaşmış sular, kurutulmuş bitkiler vardı. Sonra gözüm diğer rafta bulunan iki siyah deri kaplı kitabın arasına sıkıştırılmış bir şeye odaklandı.

Elimi uzatıp kalın kâğıdı çektim, haritaların çizildiği kâğıtlar kadar büyüktü. Görmeyi beklediğim de tam o tarzda bir şeydi fakat tamamen başka bir şeyle karşılaşmıştım.

Ben elimde tuttuğum şeye hipnoza girmiş gibi bakarken Blake'in sesi tam arkamdan duyuldu. İncelediği kitaptan ayrılmış, benim yanıma gelmişti.

"Annem."

Nabzım hızlandı, gördüğüm şeye büyülenmiş gibi baktım.

Dione'un bir portresiydi. Blake'e benzer özellikleri o kadar fazlaydı ki kanım dondu. Teni beyazdı, gözleri ise en az oğlu kadar parlak bir zümrüt yeşili. Tek farkı saçlarıydı, kızıl alevlerler gibi yüzünü iki yandan sarmıştı. İnce dudaklarında ise gizli bir kıvrım saklıydı. Çizen onu öyle bir detaylandırmıştı ki o kıvrımı sanki şu an karşıma geçmişti de öyle izliyordum.

"Babam çizdirmiş," dedi Blake benim omzumun üzerinden portreye bakarak.

"Çok benziyorsunuz." Siyah saçları dışında yüzü tıpatıp annesiydi. *Lanetli cadının oğlu.*

Bu cümlemin ondaki etkisi resmen sırtım boyunca yayıldı, ya çok gerilmişti ya da çok hoşuna gitmişti. Çok yoğun bir hissin onu sardığını biliyordum ama hangisi olduğunu çözemiyordum.

Öne doğru uzanıp kolunu belimin yanından geçirdi ve kâğıdı tuttu. Bana arkadan sarılıyormuş gibiydi, sırtım gövdesine yaslanmıştı. Bugün çok sık temas etmiştik ve bu gittikçe tehlikeli bir hâl alıyordu.

Kâğıdı tutup çekerek elimden aldı, sonra hareketlenip tekrar rafta olduğu yere koydu. "Konudan sapma, prenses," dedi masaya doğru yürüyerek. "Senin için buradayız. Eşyalarıma dokunma."

Meraklı olmak benim suçum değildi, her şeyi öğrenmeyi arzuluyordum. Annesiyle arasındaki ilişkiyi deli gibi merak ediyordum ama sorsam bile şu an anlatacak gibi görünmüyordu.

"İşte burada," dedi parmağını tekrar kitapta açık olan sayfaya vurarak. "Zamanı yönetmek."

Yanına ilerletip gösterdiği sayfaya baktım. Bu kısım bizim dilimizde yazılmıştı, mürekkep darbeleri oldukça temizdi. Benim kitap yazarken

kullandığım el yazısından utanmadan edemedim.

Zamanı yönetenler: Nadir görülen bu Spiritus'a sahip olanlar, zamanla oynayabiliyorlar. Keşiflerim sonucu, daha çok zamanı durdurduklarını gördüm. Lakin güçlerinde ustalaştıklarında durdurdukları zamana başkalarını da alabiliyor, kendilerine eşlik etmesini sağlayabiliyorlar. Daha da ustalaştıklarında... Zamanda yolculuk bile yapabileceklerini düşünüyorum. Bu güce sahip olmamam ne yazık.

Dione'un son cümlesi bu güce sahip olsa her şeyi daha da kaosa sürükleyeceğine dair yeterli mesajı veriyordu.

Kaygı dolu bakışlarım yazıyı bir kez daha okudu, altında yazan birkaç Spiritus'a daha gözlerim kaydı. *Duyguların renklerini görebilmek, düşünce okuyabilmek...* Tanrım, tüm bunlara sahip birileri de mi vardı? Eğer düşüncelerim okunursa mahvolurdum. Duygularımın renklerini görmek ise inanılmaz kötü olurdu. Blake'e her baktığımda hangi renge büründüğüm hakkında bir fikrim yoktu.

Sonra tereddütle Blake'e baktım.

Ben tüm bu düşünceler arasında kaybolmuşken o da beni izliyordu. Gücüm hakkında bilgi sahibi olmak güzel bir şeydi fakat bu bilgiye Efendi'nin de sahip olması pek hayra alamet değildi. Zamanda yolculuk kısmın onu işkillendireceğini düşündüm. Tam da tahmin ettiğim gibi bakışlarında çok ama çok hafif bir kuşku dolaştı, yeşil gözlerini kıstı ve beni uzun uzun izledi.

Tamamen bambaşka dilde konuşan ve davranan bu kadın... Başka bir zamandan gelmiş olabilir miydi? Aklından geçenler muhtemelen buydu.

Fakat sonra o kuşkuyu sildi, benim prenses olduğuma emin olduğunu o an gözlerinden anladım. Bu bile onu olmadığıma dair şüphelendirmiyordu.

"Senin Spiritus'un ne?" diye sordum birden. *Var mı?* diye sormamıştım çünkü benim ve Skedwaller kardeşlerin bile varsa Blake'in mutlaka buna sahip olduğunu düşünüyordum. Zaten soruma yok diyerek bir cevap da vermedi, onun yerine yüzündeki keskin ifade silindi ve güler gibi oldu.

"Seni odama getirdiğim ve burayı gösterdiğim için bu bilgiyi de vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Alınmamıştım. "Sanki bu yaptıklarının hiçbir önemi yokmuş gibi davranma, burayı herkese gösterdiğini sanmıyorum."

Bir şey söylemedi.

"Bundan bir çıkarın var değil mi? Bunu bana iyilik olsun diye yapmadın."

Yüzündeki o güler gibi olan ifade silindi fakat bu sefer dudaklarında daha başka bir kıvrım belirdi. Tıpkı kâbusumda olan o gülümseme gibi.

"Rhea bu kadar zeki ve böylesine özel bir güce sahip kızını burada bırakmaya nasıl razı oldu, merak ediyorum."

Olduğum yere çakıldım. Belki de yerin dibine gömüldüm, bilmiyorum. Kendimi yeryüzünün çekirdeğine doğru ilerliyor gibi hissediyordum. Çok zekiydi, ayrıca sinsiydi. Rhea'nın onu öldürmemi istediğinden haberdar olmasa bile düşünmüyor da olamazdı ama garip bir şeyler vardı. Ya aptalı oynuyordu ya da ... Tüm bunlara rağmen bir çıkar peşindeydi. Veya sadece onu öldüremeyeceğimizi düşünüyor olmalıydı.

"Onu bir savaşla tehdit etmiş olmasaydın, beni burada bırakmazdı," dedim sesimi olabildiğince ifadesiz tutarak. "Ayrıca sorumun cevabı bu değil. Spiritus'um hakkında bana iyilik olsun diye bilgi vermedin."

Hesapçı bakışları değişmedi, derin bir nefes aldı. "Beni çok yanlış anlıyorsun, prenses. Tamamen iyilik peşindeyim, aksine kara büyü dışında her türlü gücün kullanılması taraftarıyım," dedi dudaklarını hafifçe bükerek. Sonra düşünüyor gibi duraksadı, parmağını havaya kaldırdı. "Tabii gücünle bana ne konuda *yardım edebileceğin* belli olmaz. Burada kendime de bir *iyilik* yapmış oluyorum."

Gücümde ustalaşmamı istiyordu çünkü onu kullanacaktı. Odanın ortasına doğru yürüdüm, dokuma kilim halının üzerine geldiğimde ona doğru dönüp, "İşgüzar!" dedim dişlerimin arasından. "Gücümü senin için kullanmayacağım."

Gözleri keskinleşti, havası değişti ve birden annesinin oğlu oluverdi çünkü üzerine sinen yoğun kasveti hissedebildim. "Tek istediğim yardımın olur, prenses. Seni bir şeye zorlamayacağım."

"Beni burada kalmaya zorluyorsun ama!" O kadar hiddetlendim ki nefes darlığı çekiyor gibi sık soluklar almaya başladım.

Blake kaşla göz arasında karşımda bitti, onun da ilk defa sakin ama tehlikeli görüntüsü dışında kontrolsüz bir hiddete kapıldığını gördüm. "Ben bir diyar Efendi'siyim," dedi dişlerinin arasından. "Kendi çıkarlarımdan önce Scathan'ın çıkarlarını düşünürüm. Ama sözümden de dönmem. Şartlarım sağlandıktan sonra seni serbest bırakacağımı söylediysem, *bırakırım*."

Şart Morian Efendisi'nin başkasıyla evlenmesiydi. Böylece Morian ve Gordion stratejik bir birleşme sağlayamayacaktı.

İkimiz de birbirimize diş bileyerek baktık, ardından arkamı dönüp uzun adımlar atarak odadan dışarı çıktım. Onu orada öylece dikilirken arkamda bırakmanın hazzıyla odasını resmen arşınlayarak kapıdan çıktım ve koridorda Sedna'yla karşı karşıya geldim.

İkimiz de duraksayıp birbirimizi baktık.

"Bana böyle bakmayı kes!" dedim parmağımı ona doğru uzatarak. "Efendi'nde gözüm yok, al senin olsun!"

Sedna, kıpırtısız kaldı. Eğer biraz insanı duyguları varsa şaşırdığına yemin edebilirdim.

Yanından geçip giderek merdivenleri indim ve kendimi kalenin diğer kanadına atıp odama nasıl çıktım doğru düzgün hatırlamıyorum bile. Odamda ise Ailis'i görünce kapının eşiğinde bekleyip ona baktım.

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla... "Rhea'dan haber mi var?" dedim bezgin bir sesle. Tanrı canımı alsın diye yalvarmak üzereydim.

Ailis, dudaklarını birbirine bastırıp başını aşağı yukarı salladı ve elindeki notu bana doğru uzattı. Blake'e olan öfkemin yerini Rhea'ya olan nefretim

almıştı. Onu tam anlamıyla tanımıyordum ama kızı yerine başka bir kızın yok olup gitmesine göz yumabilecek biri olması ona karşı hoş duygular beslememem için yeterliydi.

Kapıyı kapatıp Ailis'e yürüyerek notu aldım ve açıp içinde yazılanları okumaya başladım.

Sevgili kızım.

Çok fazla zamanın olduğunu düşünme gibi bir gaflete düşebileceğini düşünerek sana kısa bir uyarıda bulunmak istedim. Ben de sana sınırsız süre vermek isterdim lakin zaman daralıyor, Efendi'nin bir şeylerden şüphelenip harekete geçmesi kaçınılmaz olur. Senin için en ideal zaman Kış Daveti olacaktır. Güçlü cadılar ve dewinlerle dolu kalabalık bir kalede kimsenin senden şüphelenmeyeceği ideal bir zaman.

Efendiyi yok et ve geldiğin yere dönmen için sana yardım edeyim. Güzel haberlerini bekliyorum.

Kâğıdı avuçlarımın arasında buruşturup dişlerimi sıktım. Bir de bana *kızım* diyordu...

"Kış daveti ne?" diye sorarken gerginliğim zirveye tırmanıyordu.

"Diğer ay dönümünde verilen bir davet, yani on dört gün sonra. Gordion'da bahar ayı kutlanır ama Scathan kışı daha çok seviyor gibi görünüyor."

İki haftam vardı.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedim Ailis'e dönerek. "Bana siyah bir pelerin ve ... Mutfaktan bir bıçak getirir misin?"

Ailis'in kaşları havaya kalktı. "Bıçak mı?"

"Hayır, bıçağı Efendi'nin üzerinde kullanmayacağım," dedim. "Onu mutfaktan aldığımız alelade bir bıçakla öldürebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu konu üzerinde düşündü, sonra bana hak vermiş olacak ki omuz silkti. "Doğru."

"Sen dediğimi yap, çaktırmadan bir bıçak al ve bana getir."

Ailis kısa bir duraksamadan sonra beni başıyla onaylayarak odadan çıkıp kapıyı kapattı. O gittiğinde makyaj masasının önüne yürüdüm ve küçük kutuyu alarak yatağıma oturdum.

İçini açıp pembe kuvarsı ve şeytan minaresini alarak yatağın üzerine koydum. İkisine de uzun uzun bakarken parmak uçlarımla usulca dokunuyordum.

Sabah Blake'in pembe kuvarsı tutup incelerken ki görüntüsü gözümün önüne geldi. Nereden bulduğuma dair sorusuna bir nevi doğru yanıt vermiştim, gerçekten de ilk beni bulduklarında gittiğimiz köydeki pazarda olan kadın vermişti. Sadece o zaman değil, dün vermişti o kadar. Yanıtım gerçeğin çarpıtılmış bir haliydi.

Bugün onunla olanlar ise bünyeme fazla gelmişti. Spiritus'umu öğrenmesi hoşuma gitmiyordu. Sanki hakkımda ne kadar çok şey öğrenirse beni o kadar ele geçirebilirmiş gibi geliyordu.

Seni zaten ele geçirdi, dedi iç sesim ama onu susturdum. Henüz beni tamamen ele geçirmiş değildi, buradan kurtulabileceğime dair inancım hâlâ sürüyordu.

Sonra parmaklarım şeytan minaresine dokundu. Dün resmen siyah kumaşlara görünüp peçe takarak Gölge'yle kasabada dolaşmıştım.

Ya Falcon'ı sayıkladığımı Blake'den öğrenirse?

Efendi onunla ne gibi şeyleri paylaşıyordu bilmiyorum fakat ya Falcon'ı sayıkladığımı Gölge öğrenirse benden uzaklaşabilirdi çünkü onu anmamamı söylemişti.

Ne kadar süre durup iki nesneyi inceledim bilmiyorum, Ailis geldiğinde beni daldığım denizden çıkarmıştı.

Pelerini uzatıp, bıçağı da kendi giydiği hizmetli kıyafetinin yakasından çıkardı. "Korsemin içinde bir yerlerime batacak diye çok korktum," dedi söylenerek.

"Teşekkürler, Ailis." Bıçağı ve pelerini aldım.

"Onları ne yapacaksın?"

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Köye gideceğim."

"Ne?" derken kafası karışmış görünüyordu. Sonra gözleri büyüdü. "Yine kaçmaya mı çalışacaksın?"

"Hayır," dedim omuz silkerek. "Bunu yapamayacağımı anladım, yol bilmeden en fazla nereye kadar gidebilirim ki? Şu anlık ulaşabileceğim tek yer Andillar."

"Orada ne yapacaksın o zaman?" Suratını buruşturduğunda çilleri kırıştı. "Yine bir Supra'yla karşılaşabilirsin."

"Ailis," dedim pelerinin ucunu tutup yatağın üzerine oturarak. Sonra ucundan bir kumaşı bıçakla kesmeye çalıştım. "Bilmediğin şey şu... Baş karakterler her zaman pervasız olur ki bir şeyler öğrenebilsin."

Ona alttan bir bakış atıp sırıttığımda kafası daha da karışmış görünüyordu. "Baş karakter mi?"

"Boş ver," dedim kumaşı güzelce kestikten sonra. "Çok uzun kalmayacağım ve muhtemelen başımı belaya sokacağım ama hayatım daha kötü nasıl gidebilir ki? Ya Kış Daveti'nde Efendi'yi öldüremediğim için Rhea beni ele verecek ve öleceğim. Ya da onu öldürmeye çalışırken Efendi beni yakalayacak ve öleceğim."

Ailis durumumun vahimiyetini dinlerken bana acımış ya da tamamen aklımı kaçırdığımı düşünmüş gibi bakıyordu.

Ayağa kalktım ve omuz silktim. "Kafayı yediğimi düşünüyorsan, bingo!" dedim parmağımı ona uzatarak. "Ben delinin tekiyim. O yüzden şimdi git

ve prensesin bugün Efendi'yle talim yaptığı için çok yorulduğunu falan söyle, beni kimse rahatsız etmesin."

Söylediğimi yapıp yapmamak arasında gidip geldiğini görebiliyordum ama benimle baş edemeyeceğini anlayınca omuz silkti ve odadan çıkıp gitti.

Ben de bir süre havanın kararmasını bekledim, hatta sırt üstü uzanıp bacaklarım yere sarkarken tavanı izlediğim sırafa bir ara içim bile geçmişti.

Sonunda gözlerimi açtığımda güneş batmıştı, odamdaki mumları yakmaya kimse gelmediği için içerisi ay ışığıyla aydınlanıyordu. Kapıya yürüyüp açtığımda koridordaki şamdanlar ve mumlar sayesinde görüşüm aydınlandı ve bahçedeki cam odama doğru yürümeye başladım. Elimde de bahçede üşüyüp üzerime atacakmış gibi siyah pelerini tutuyordum, avucumun içinde kestiğim kumaş parçası vardı.

Birkaç hizmetli beni gördü ama başlarını eğip selam vererek yanımdan geçmekten başka bir şey yapmadılar. Bahçeye çıktığımda tam cam odaya yönelmiştim ki Charonları beslemeyi unuttuğumu fark edip adımlarımı aniden kestim.

Lanet olsun.

Ayağımı yere vurarak oflaya oflaya yürümeye devam ettim, geri döndüğümde ilk işim yavruları beslemek olacaktı. Joe'nun bana epey söyleneceğinden emindim, biraz göbeğini okşayarak gönlünü almayı umuyordum.

Ahıra yaklaştığımda adımlarımı yavaşlattım ve etrafı iyice kolaçan etmeye başladım. Bu planım tutar mıydı bilmiyorum ama şansımı deneyecektim.

Kimseye rastlamayınca temkinli adımlarla ahıra girdim ve daha önce de bindiğim kısrağın bölmesine doğru ilerledim. Atın eyerini takmak zor olacaktı, her ne kadar pantolonumu çıkarmasam da eyersiz de binilmezdi.

Bölmeye geldiğimde kısrak hafifçe nefesimi üfleyip toynağını yere vurup beni karşıladı. "Selam," diyerek fısıldadım ve bölmesini açıp onu dışarı çıkardım. Yerde duran eyeri alıp üzerine yerleştirmeye çalışırken acemi

hareketlerim kısrağı sinirlendirdi, toynaklarını bir iki kez yere vurdu. "Özür dilerim. Sadece filmlerden gördüğüm kadarını uygulamaya çalışıyorum."

O sırada bölmelerden bir at daha homurdandı. Bunun Gölge olduğunu görebiliyordum. Efendi'nin atı Pamuk ise uyuyor gibi görünüyordu. Eh, ikisinin de kalede olduğunu bilmek güzeldi, yokluğumu fark etmelerinin uzun sürmesini umdum.

Sonunda kısrağın eyerini ayarladım, bu sefer de üzerine binmek kaldı.

Önce pelerini taktım, başlığını başıma geçirdim ve kestiğim kumaşı ağzımın görünmeyeceği şekilde bağladım. Gölge'nin yan çarı olarak yolculuğa hazırdım.

Yaklaşık beş dakikam da kısrağa binmeye çalışmamla geçti. Sonunda kendimi zar zor yukarı çekip bir ayağımı diğer tarafa attım, o an kısrak huzursuzlanarak başını bir yere salladı. Bölmelerin birinin yanında bir tabure gördüm.

"Daha önce söyleseydin ya," diyerek homurdandım binebilmem için o tabureyi görseydim keşke diye hayıflanarak. "Her neyse, hadi götür beni buradan."

Sonra at bindiğim zamanki gibi bacaklarımı yavaşça iki yandan kısraya bastırdım ve yavaşça hareketlendik.

Gölge'yle birlikte gittiğimiz yoldan ilerledim, kale kapısına yaklaşırken kalbim deli gibi atıyordu. Hızlı olmam gerekiyordu, yavaşlarsam benim Gölge olmadığımı anlamaları bir saniyelerini almazdı. Daha ufak tefektim.

Bu yüzden bacaklarımı hızla bastırınca kısrak dört nala koşmaya başladı ve içimden kapıyı açmaları için dua etmeye başladım. Elim eyeri sıkı sıkı tutuyordu, bir ara popom yana kayıyor gibi oldu ama toparladım. Attan düşüp boynumu kırmam kitabım için güzel bir son olmazdı.

Kalenin arkasına açılan kapıya geldiğimde resmen heyacandan gözlerimi kapatmak üzereydim, ellerim karıncalanmıştı.

Ve tam kapıya toslayacağımı düşündüğüm sırada iki kanat açıldı ve geçmem için bana yol verdi.

Amantanrım. Amantanrım.

Kaleden dört nala uzaklaşırken neredeyse çığlık atacaktım.

Kalbim en az kısrak kadar dört nala koşuyordu, eyer avuç içlerimi kesiyordu ama sıkı sıkı tutunup köye doğru ilerlemeye devam ettim. Karanlık patikayı ay ışığı aydınlatıyordu, ağaçların arasındaki hayvan sesleri kanımı hızlandırıyordu. Bir an önce köye ulaşmayı diledim ve sonunda tam da istediğim oldu.

Önce ışıklarını gördüm, sonra kerpiç evlere ulaştım. Atı yavaşlatıp sokakta ilerlerken birkaç kişi dönüp bana baktı. Çok güzel at sürmüştüm fakat inebilmek için bacaklarımda yeterince gücün kaldığını sanmıyordum, baldırlarım isyan ederek sızlanıyordu.

Gölge'nin atını bağladığı yeri bulduğumda, eyeri çekip kısrağı durdurdum. Ateş böceği tavernası tam yanımdaydı.

Tavernaya girip çıkanlar dönüp arada bana baktı, bazıları beni Gölge sanmış olacak ki hemen bakışlarını eğip hızlı hızlı uzaklaştılar. "Şimdi ineceğim ama sakın hareket etme," dedim kısrağa. "Bacaklarım pek tutacak gibi görünmüyor."

Derin bir nefes alıp bir bacağımı da diğer tarafa attıktan sonra iniyordum ki, kısrak sanki ona tam tersini söylemişim gibi hareketlendi ve yere düştüm.

Nefesim ağzımdan inler gibi çıktı, siyah kumaşa çarptı. Gölge peçesiyle nasıl doğru düzgün nefes alıyordu bilmiyorum ama acilen temiz havaya ihtiyacım vardı, bu yüzden peçemi yüzümden çektim.

Soluklarımı düzenlemeye çalışırken bana tepeden bakan kısrağa gözlerimi kıstım. "Sence bu komik miydi?"

Kişnedi.

"Sen çok utanmaz ve yaramaz bir kızsın."

Azarlamalarım hoşuna gitmiş gibi kuyruk salladı.

"Bir de yılanıyla konuşuyor diye Efendi'ye laf söylüyorum," dedim homurdanarak. "Ben de bir kısrakla konuşuyorum, harika." Ayağa kalkıp üzerimi silkeledim, arka tarafım muhtemelen çamur olmuştu. "Beni dinle *Spirit*," dedim ismini tam şu anda koyarak. "Birazdan döneceğim. Ben dönene kadar kimsenin sana dokunmasına izin verme."

Kişnedi.

Bunu evet olarak algılayıp gülümsedim ve onu bir köşeye bağladım. "Bekle beni," dedim ve son kez burnuna dokunduktan sonra diğer sokağa yürümeye başladım. Pazar yerini anımsamaya çalışıyordum, Gölge'den kaçarken çok hızlı ve gelişigüzel hareket etmiştim.

Birkaç sokak gittikten sonra kaybolduğumu sandım, o sırada takip ediliyorum gibi bir his sırtım boyunca dolanmaya başladı. Hızla dönüp arkama baktığımda bir şey göremedim, sokakta benden başka kimse yoktu. Kuşku dolu gözlerle çevremi süzüp tekrar yürümeye başladım, diğer sokağa döndüğümde ileride yürüyen birkaç kişinin pazara gittiğini düşünerek peşlerine takıldım.

Tam da düşündüğüm gibi tezgahlar görüş açıma girdi. Satış yapanların sesi ve tezgahları dolaşan köylülerin hareketleri ortamı canlı kılıyordu. Varillerdeki ateşler meydanı aydınlatıyordu.

Başımdaki başlığı açmadan aralarına daldım ve gözlerim etrafı taramaya başladı. Aradığımı bulduğumda ise buraya kadar gelebilmemin bile mucize olduğunu düşünüyordum.

Tezgahın önüne geldiğimde doğal taşlar satan kadının gözleri bir atmaca gibi beni buldu. Gülümsediğinde dişleri parlamıştı ve beni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu.

"Güzel kız, güzel kız," dedi neşeli bir sesle. Hep şarkı söyler gibiydi. "Geleceğini biliyordum."

Pelerinimin içinden pantolumun cebindeki pembe kuvarsa dokundum.

"Dün geldiğimde beni nasıl tanıdın? Yüzüm açık değildi."

Kadının bilge gözleri gözlerimin derinliklerine yolculuk yapıyor gibiydi. Hem korkuyor hem de onunla konuşmak istiyordum.

"Seni değil," dedi kadın. "Güçlerini tanıdım. Çoğu kişide bulunmayacak cinsten."

"Ne?" dedim afallayarak. "Nasıl? Anlamıyorum."

Kadın bir parmağıyla beni tezgahın arkasına çağırdı. Gidip gitmemek arasında kararsız kaldım fakat sonra yavaş adımlarla tezgahın arkasına geçtim ve tam önünde durdum. Bir taburede oturuyordu ve bana alttan bakıyordu ama sanki tepeden bakıyor gibiydi.

"Karşımdakinin sahip olduğu ruhsal güçleri sezebiliyorum. İçimde hissediyorum ama onları kullanamıyorum. Bu da benim ya ruhsal gücüm ya da lanetim."

Spiritus'u Spiritusları sezmekti. İnanılmaz.

Cebimdeki taşı çıkarıp avucumda tutarak kadına gösterdim. "Peki ya bana neden pembe kuvars verdin? Aşk taşı olduğunu söyledin. Neden bana böyle bir taşı veresin ki?"

Kadının bu seferki tebessümü daha anaçtı fakat bilgelik fışkıran gözleri ise daha oyunbazdı. "Bu tamamen yaşlı bir cadının geleceğe dair hissiyatı." Kadın dudaklarını bükerek taşlarına baktı. "Doğal taşların kendi titreşimleri vardır ve kişiyle bütünleştiğinde ona vaat ettiği şeyi verir. Seni gördüğüm andan beri Rose Kuvarsın seni çektiğini anladım." Sonra bir sır veriyor gibi göz kırptı.

"Aşk, zamanında terkisine atlayıp gelir ve ne yaparsan yap ondan kaçamazsın."

Kalp atışlarımın şiddeti iki kat attı, taşı tutan avucum yanıyor gibi hissediyordum.

"Nerissa'nın söylediklerine kulak vermek istersen ," dedi ve tekrar gözlerime yoğun bir bakış attı. "Her zaman burada bulabilirsin." Sonra tezganın ardına gelen bir müşteriye döndü ve benimle ilgisini kesti.

Orada kısa bir an duraksayıp ne yapacağımı bilemedikten sonra avucumu kapatıp taşı sıkı sıkı tutarak arkamı döndüm ve tezgahın arkasından çıktım. Arkamı döndüğümde Nerissa'yla kısa bir bakışma daha yaşadıktan sonra pazar yerini terk ettim, adımlarım hızlı hızlı kısrağıma doğru yönelmişti. Umarım bir an önce bulur ve kaleye döner...

Çıplığım köhne sokakta yitip gitti.

Siyah kumaşlar, siyah bir başlık ve siyah bir peçe... Tam dibimde bitmişti.

"Lanet olsun!" dedim elimi kalbime koyarak. "Ödümü patlattın!"

Gölge, sokağın karanlığıyla daha da koyulaşmış gözleriyle bana bakarken yine kullandığım onlara yabancı cümleleri algılamaya mı çalışıyordu yoksa beni yakaladığı için sinirleniyor muydu anlamıyordum.

"Sakın bana kızma, kaçmaya çalışmıyordum ve..." Omuz silktim. "Efendi'ye söyle kalenin güvenlik açığı var. Ayrıca.. Sen beni nasıl buldun?"

"Hiç kaybetmedim ki." Dudaklarında alay dolu bir gülümseme olduğunu görmesem de hissettim. "Kapıların gerçekten sana açıldığını mı sandın?"

Ağzından çıkanı algıladığında ağzım hafifçe aralandı. "Kapıları sen açtırdın," dedim sesime yansıyan hayretle. "Senin derdin ne?"

"Nereye gittiğini merak ettim." Beni kolumdan yakaladı. "Ve gördüğüm kadarıyla gerçekten kaçmaya çalışmıyordun."

"Ben senin deney faren miyim?" derken beni yarı sürüklüyordu.

"Çok işim var, Rose ve sen şu an beni fena halde oyalıyorsun."

Bana Rose demesini öyle seviyordum ki.

"Beni buraya getirmeni söylesem tekrar yapardın mıydın ki?"

"Hayır," dedi beni çekiştirmeye devam ederken.

"Sence de Andillar sokaklarında Gölge ve Kara Bulut olarak güzel nam salmaz mıydık?" Diğer elimde tuttuğum peçemi kaldırıp salladım.

Gölge bana yan bir bakış attı.

"Kara Bulut dan hoşlanmadıysan Kara Dul olabilirim. Kulağa fazlasıyla azılı geliyor..."

Beni birden duvara yapıştırdı.

"Bugün yaptığın pervasızlığı görmezden geleceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Seni buraya getirdiğime beni pişman etme ve bir daha kendi başına iş yapma."

Nefesim kesildiği için konuşmam uzun sürdü. "Peçeni çıkar da öyle konuş. Kumaşın ardından sesini tam alamıyorum."

Sinirden köpürdüğünü anlayabiliyordum ama korkup sinersem daha çok üzerime geleceğinin de bilincindeydim.

"Şimdi kaleye gidiyoruz ve bu konuyu daha sonra konuşacağız." Beni hızla çekiştirmeye kaldığı yerden devam etti.

Atı Gölge'nin yanına geldiğimizde, "Spirit burada," dedim. "Onu bırakamam."

"Spirit mi?"

"Kısrak," derken omuz silktim. "İsmini Spirit koydum."

"O çoktan kaleye döndü, yolu en az senin kadar biliyor. Şimdi gel buraya," derken beni belimden yakaladı. Eldivenleri de olsa sanki çıplak elleri tenime dokunuyor gibi heyecanlanıyordum. Bu adama olan hislerim çok ama çok ilginç bir vakaydı. Beni birden atın üzerine oturtup muntazam bir hızla kendisi de arkama bindi ve dört nala gitmeye başladık.

"Neden bu kadar acele ediyoruz?" diye sordum bağırarak.

"Bir Supra saldırısı oldu, oraya gitmem gerekiyor."

"Beni takip etmek yerine oraya gidebilirdin," dedim ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. *Prenses olarak çok önemliydim*.

"O Supra sana da saldırmış olabilirdi."

Dediği doğruydu fakat birçok tehlikeyi göz ardı etmeden bir şeyler öğrenemezdim.

Sonunda kaleye geldik, arka kapının iki kanadı açıldı ve Gölge hızla bizi içeri soktu. Ahıra geldiğimizde bana tek kelime etmeden indi ve beni de indirerek gitmemi bekler gibi durdu.

"Dikkatli ol," dedim mırıldanır gibi. Supra'nın ona zarar verebileceğini sanmıyordum ama yine de dikkatli olmasını istiyordum.

Birkaç saniye bir şey söylemeyecek sandım, sanki bu kelimeleri hiç ama hiç beklemiyor gibiydi. "Olurum," derken sesi normalden daha da boğuk çıkmıştı.

Yaşadığımız o tuhaf kısa andan sonra zor hareket edip ahırdan çıktım ve bahçeyi de aşarak kaleye girdim. İlk işim mutfağa gidip Charonlar için et istemekti.

Yavrularla kısa bir süre vakit geçirdikten sonra odama çıktım ve beni yakalayanın Gölge olduğunu şükrederek içeri girdim. Odamın mumları yakılmıştı, içerisi yeterince aydınlıktı. Balkon penceresi de açık olduğu için içeri hafif bir rüzgar esiyordu.

Tam pelerini çıkarıp yatağın üzerine attığım sırada bir şey dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak uzanıp yatağın üzerinde duran notu aldım.

Parşomeni evirip çevirirken mühür olmadığını gördüm, Blake bırakmış ya da göndermiş olsa mührü olurdu. Rhea'nın gönderdiği kalın kağıtlara da benzemiyordu, bu daha beyaz ve inceydi. Neredeyse günümüz kağıtları gibiydi.

Rulo halindeki kağıdı açıp içindekileri okumaya başladığımda çatılan kaşlarım düzeldi ve gözlerim kocaman açılmaya başladı. Önce şaşlınlık sonra dehşetin yüzüme yansıdığında emindim, iliklerime kadar işlemişti.

Nereden geldiğini biliyorum ve seni kimin hapsettiğini de.

Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin. O zamana kadar kendine çok dikkat et, prenses .

Ya da Rosanna Camborne mu demeliydim?

Falcon Sarpedon.

Nereden geldiğini biliyorum, cümlesinden başlayarak yazılanları tekrar tekrar okudum ve kağıdı tutarken ellerimin titremesine engel olamadım.

Satırların sonunda yazan ismi okuduğumda ise aklım tamamen bulanmış, kalbim kayıplara karışmıştı.

-

Heyyoooo. Neler oldu ya yine:Ddd

Ne diyosunuz neler olduğuna dair bir fikriniz var mı? Yorumları buraya alalım Ahhaja

Görüşürüz :*

Bölüm 20 : Rose

Şarkı: Katie Garfield- Warfare

Karanlıkta koşuyoruz
Saklanacak yer kalmadı
Savaş hatları çizildi
Dumanı ve ateşi tadın.

-

Okuduğum notun içinden çıkmam uzun sürmüştü, sürekli aynı kelimeleri gözden geçirip duruyordum. Kafamın içi bir an öyle boşalmıştı ki seslensem zihin duvarlarımda yankı yapabilirdi.

Falcon Sarpedon. Falcon. Sarpedon.

Muhtemelen yankı yapan kelimeler bunlar olurdu.

Bir yandan onun bu dünyada olabileceğine ihtimal versemde, gerçekten var olmasına kendimi hazırlamadığımı fark ettim. Bir tane kitap karakterimi görmek fazlasıyla sarsıcıydı, ya iki tanesini görmek? *İnanılır gibi değil!*

Gözlerimi nottan kaldırıp odada dolaştırdım. Bu not odama kadar nasıl gelebilirdi? Bunu buraya kim koymuştu? Döndüğümde mumlar yanıyordu, ya Ailis girmişti ya da notu bırakan kişiydi. Hizmetliler ben odada olmadığım sürede içeri girmiyorlardı.

Belki de odama Ailis dışında rahatça girebilen başka biridir?

Aklıma gelen isimle gözlerim hafifçe kısıldı, elimdeki notu daha sıkı tuttum.

Gölge.

Falcon gerçekten o olabilir miydi?

Ellerim titrerken notu katlayıp pantolonumun cebine koydum ve yere oturup bacaklarımı kendime çekerek düşünüp durmaya başladım. Belki beni köye giderken yakalamadan önce odama uğramıştı ve olmadığımı görüp peşime düşmüştü. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum fakat Gölge olması muhtemel geliyordu.

Lakin notta yazdığı gibi... Beni kurtarmaktan bahseder miydi? Ondan daha önce böyle bir medet ummuştum fakat bana bu diyardaki her şey gibi Efendi'ye ait olduğumu söylemişti. Belki de kendini açık edemiyordu, gizli bir hikâyesi vardı?

Peki ya Efendi'yle aralarındaki ilişki neydi? Kardeşi falan olabilir miydi?

Düşüncelerimin beni çıkardığı noktaya gelince şaşkınlıkla soluğumu verdim. Aklım o kadar karışıktı ki çözmem şu an için mümkün değildi. Blake'in bir kardeşi olabilir miydi? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Aile üyelerini daha iyi araştırmalıydım.

Balkondan esen havayla uçuşan perdeye bakarken, düşüncelerim başka yere saptı ve bu sefer yine olduğum yeri sorgulamaya başlamıştım. Bir zaman yolcusu muydum, yoksa komada mıydım?

Bu dünyadaki yerim neydi?

Elimi havaya kaldırıp esen havayı hissettim. Eğer komadaysam ve tüm bunlar benim aklımın içinde yaşanıyorsa nasıl bu kadar gerçek hissediyordum?

"Tüm bunlar başına nasıl geldi, Ross?" diyerek mırıldandım. Geri dönme arzum hiç dinmiyordu, fakat bir yandan da kendimi bu dünyaya iyice çekilirken buluyordum.

"*Ross..."*

Tam arkamdan gelen sesle zihnen kendime geldim ama uzunca bir süre kıpırdamam mümkün olmadı. Düşüncelere öyle dalmıştım ki biri geldiğinde hissedecek durumda bile değildim. O biri sinsi Efendi'den başkası olsa belki

bir nevi fark edebilirdim ama bu adamın gizlice sokulması şaşırılacak bir şey değildi.

Başımı ağır çekimde soluma çevirdim ve onu ayakta dikilirken gördüm. Gözlerim bacak hizasında olduğu için başımı biraz geriye yatırmam gerekti.

Söylediğimi duymuştu. *Ross dediğimi duydu. Lanet.*

Bana tepeden bakarken kaşlarını yukarı kaldırdı.

Boş bakışlarla ona karşılık verdim.

Düşüncelerime sızmaya çalışıyor gibi gözleri üzerimden ayrılmadı. "Ross?" dedi bir kez daha. *İsmimi söyleme.*

Dilim damağıma zımbalamış gibi bir iki saniye konuşamadım. "Kitap karakterim," dedim sonunda. Yalan ağzımda acı bir tat bıraktı. "Olaylar onun çevresinde dönüyor."

Kaşları indi, bana öyle bir baktı ki gözlerinin gerisinde ne olduğunu anlamadım."Öyleyse..." zümrüt yeşilleri mum ışıkları gibi yanarken, "Ross, sen mi oluyorsun?"

Bir anda fırlayan kalp ritmim beni bir krizi eşiğine getirmek üzereydi. "Bir nevi öyle," dedim. "Evet."

Bir süre daha sessizce birbirimizi izledik. Ne düşünüyordu hiç bilmiyordum, tek istediğim gözlerini üzerimden çekmesiydi çünkü o bana baktıkça gardımı zor alıyordum. Aynı zamanda Falcon Sarpedon'a ait not cebimi yakıyordu sanki.

"Neden buradasın?" diye sorarak konuyu dağıttım. "Bu saatte odama gelmen bir Efendi bile olsan uygun mu?"

Blake sanki bu konuyu uzun uzun tartışmak istiyor fakat buna fırsatı yokmuş gibi bir nefes verdi. "Odandan çıkmanı istemiyorum," dedi sorumdaki kinayeyi es geçerek. Sonra sağ elindeki parmakları açtı, o an balkon kapım şak diye kapandı ve uçuşan perdeler bir anda durdu. "Balkon kapını da sakın aç..."

Blake'in lafı yarıda kesildi çünkü tam balkon kapısına bir şeyin çarpma sesi geldi. Şoktan uyuştuğumu hissettim, yerimden kıpırdayamadım bile.

Göz göze geldik; tehlikenin geldiğini bakışlarındaki değişimden anladım. Keskin, dikkatli ve ölümcül.

Bir şey kapıya bir daha çarptı ve birden kapı içeri açıldı. Tiz bir çığlık odayı doldurduğunda kendimi sırtım yere yapışırken buldum, görünmez bir güç beni ittirdiği için sürüklenmiştim.

Bu çığlığı biliyordum.

Bu çığlık bir Supra'ya aitti.

Balkon kapısından girip neredeyse bana çarpacak olan kanatlı yaratığa bakarken nefesim kesilmişti. Sırtımdaki tüm kaslar eğer şokta olmasam muhtemelen beni felç ederdi, o derece sert düşüp sürüklenmiştim.

Supra bana çarpmadan beni ittiren görünmez gücün Blake'in büyüsü olduğunu anladığımda, yaratık odada oradan oraya uçuyordu. Birçok şeyi devirdi, bazı mumlar yere düştü. Bir tanesi yerdeki postun üzerine düşünce bir alev patlak verdi.

Büyük bir yangın oluşmadan önce Blake'in elini ileri uzatıp ateşi mum alevi gibi kolayca söndürdüğünü gördüm. Neyse ki buradaydı, yanıma gelmişti.

O an onun neden geldiğini daha iyi anladım. Supra'nın kalede olduğunu biliyordu.

"Bunun burada ne işi var?" diye bağırdığımda sesim tizdi.

O sırada Supra'nın dikkati bana yöneldi, birden üzerime atıldığında yana yuvarlandım. Yatağın altına girmiştim, yaratıktan kıl payı sıyrıldım. Bir çığlık koparıp anormal uzunluktaki kolunu bana uzattı. Yatağın diğer tarafına geçmek için süründüm, neyse ki üzerimi değiştirmeye fırsatım olmamıştı hâlâ pantolon giyiyordum.

Supra birden sağ kolumu yakaladı.

Onu kendimden uzaklaştırmak istedim, tek düşünebildiğim buydu; yoksa kanımı emmek için harekete geçip dişlerini tenime geçirecekti. Başımı eğip ona baktığımda sağ elimin parmaklarını açtım ve Supra görünmez bir güç ona çarpmış gibi geriye sürüklendi.

Bunu yapanın Blake değil ben olduğumu elimi açmasam bile bilirdim, büyünün nahoş yoğunluğu her bir yanımı sarmıştı. Nasıl mümkün olduğunu bilmesem de diğer şeyler gibi bunu da yapmıştım, parmaklarımı açmam tamamen içgüdüsel bir şeydi.

Büyü beni çağırıyordu.

Anın inanılmazlığına kapılacak zamanım olmadığı için sürünerek yatağın diğer tarafından çıktım, tam ayağa kalktığımda Supra kanatlarını açtı ve yatağın diğer tarafından benim üzerime doğru uçmaya başladı.

Bu sefer çok hızlıydı, bana çarpması için kendimi hazırladım fakat Blake öyle hızlı atıldı ki kanatları olan sanki oydu. Sırtı Supra'ya dönük olacak şekilde beni kollarına sardı, yüzüm tamamen gövdesine yaslanmış haldeydi. Aldığım her nefes sadece onun kokusundan oluşuyordu, Supra'nın kesif kokusu bambaşka bir dünyada kalmış gibiydi.

Bedenimiz sarsıldığında Supra'nın onun sırtına çarptığını anladım, fakat bir dağ gibi dikilmişti ve bedenimizin devrilmesine engelledi. Nefeslerim onun gövdesine çarparken kulaklarımda boğuk bir uğultu oluşturuyorlardı. Nabzıma eş değer hıza sahip bir şey olabileceğini sanmıyordum.

Ellerim Blake'in karnında duruyordu, onu oradan çekip sarılır pozisyona getirerek sırtına doğru götürdüm. Elimle sırtını yokladığımda orada iki çizgi şekilde yırtık olduğunu fark ettim, Supra'nın pençeleri sırtını delmişti.

Nefesi benim saçlarıma çarpıyor, her şey saniyeler içinde gerçekleşiyordu. Boğazıma bir yumru oturdu, ona sarılıyor gibi görünsem de gerçekten sarılma isteğiyle doldum. Tüm diyar ondan korksada, çok güçlü olsada... *Onu korumak istedim.*

Birden sırtını bana döndü, kollarından çıktım ama bir elini geriye atarak bana dokunmayı sürdürüp oradaki varlığımdan emin oldu. Diğer elini ileri

uzatıp konuştuğunda sesi kadim, yoğun ve hükmediciydi.

"Tenebris Ores!"

Karanlık ipler elinden hızla uzayarak Supra'yı yakaladı ve bir sarmaşık gibi sardı. Yaratığın bedenini hızla tavana çarptığında irkildim, kırılan kemiklerin sesini duyabilmiştim. Bir kere daha çarptı. Bir daha ve bir daha.

Her çarpışında suratım buruştu, irkilmelerim sürdü. Odanın ortasına doğru yürüyüp ona bu sefer balkon kapısına yakın duvara çarptı. Sonunda yaratığın pestili çıktığında onu dokunaçlarıyla tutmaya devam ederken açık kapıdan balkona fırlattı.

Açık kapıdan içeri süzülen esintiyle dalgalanan perdeler dışında odada hiçbir şey kıpırdamıyordu. Blake'in yüzünü yan profilden görebiliyordum, uyuşmuş gibi olanları izliyordum.

Bir elini boynuna götürüp suratını çok ama çok kısa bir an buruşturdu. O kadar gelip geçiciydi ki pür dikkat onu izlemesem fark edemezdim. Yılan derisine sahip olduğu tarafı kaşınmış ya da canını yakmış gibiydi. Acaba oradan yaralanmış mıydı?

Bu adama dair hiçbir şey normal değildi. Elinden çıkan o şeylerin Spiritus olduğunu sanmıyordum ama her büyü gücüne sahip olanın da yaptığını düşünmüyordum. Neydi onlar?

Ben onu izlerken dönüp bana baktı.

Biraz önce yaşananların yoğunluğuyla hâlâ nefesimi düzene sokabilmiş değildim. Gözleri alevlerin arasında yanan kızgın bir demir gibiydi.

Kısa bir sessizlikten sonra kıpırdandım. "Bu da neyin nesiydi?" dedim parmağımla balkon kapısını göstererek.

"Kaleye saldırıyorlar," dedi balkona doğru birkaç adım atarken, yaratığa kısa bir bakış daha atıp bana döndü. "Genelde bu kadar kalabalık olmazlar, savaşçılar birçoğunu geri püskürtü ama bu aralarından sıyrılmış olmalı."

Dehşete düşmüştüm. "Kaleye mi saldırıyorlar?" dedim aslında bir sorudan çok şaşırdığım için ettiğim bir tekrardı.

O sırada odamın açık kapısının eşiğinde beliren birini görünce ilgim oraya çekildi. Beyaza yakın sarı saçlarını tepeden toplayan ve üzerine gümüş rengi zırhını geçiren Ardell etrafa bakarak kısa bir durum değerlendirmesi yaptı, açık balkon kapısından dışarıdaki yaratığı görünce Blake'e baktı.

O sırada odamın açık kapısının eşiğinde beliren birini görünce ilgim oraya çekildi. Beyaza yakın sarı saçlarını tepeden toplayan ve üzerine gümüş rengi zırhını geçiren Ardell etrafa bakarak kısa bir durum değerlendirmesi yaptı, açık balkon kapısından dışarıdaki yaratığı görünce Blake'e baktı.

"Taht odasında toplanıldı," derken bariton sesi nefes nefese çıkmıştı, koştuğu belliydi. "Saldırılar azaldı fakat birkaç tanesi kalenin koridorlarına sızmış." Dudaklarını büzdü, kötü bir haberin geleceğini gösterir gibi sıkıntılı bir nefes verdi. "Hizmetli kızlardan birini ölü bulduk."

Kalbim buruldu. Hangisiydi bilmiyorum, yanından geçerken belki görmemiştim bile ya da herhangi bir soru sorduğum biri de olabilirdi. Öyle ya da böyle bir can gitmişti.

Blake'in bedeninden buram buram yayılan kasveti sanki bir büyü gibi hissettim, tüyleri ürperten yoğunluktaydı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde de aynı yoğunluğu yüzünde gördüm.

"Prenses'e mukayyet ol ve onu taht odasına götür," dedi Ardell'e, sesi emrediciydi. "Ve oraya *bu musibetlerin* girmemesini sağla.

Ardell başını keskin bir ifadeyle eğip geri kaldırdı. Blake uzun adımlarla odadan çıkıp gittiğinde önce onun arkasından baktık ardından ikimizin bakışları birbirine döndü.

Ortamda tuhaf bir sessizlik oluştuğunda rahatsızca kıpırdandım. Sonunda, "Acele et," dedi elini belinde asılı duran kılıcının kabzasına koyarak. "Efendi'yi duydun."

Üzerimdeki şoku ve uyuşukluğu atıp onun kılavuzluğunda yürümeye başladım. "Bu nasıl olur?" diye birkaç dakika sonra. "Kaleye saldırabileceklerini düşünmezdim."

Ardell, koridoru kolaçan ederek yürümeyi sürdürdü. "Saldıramazlardı." Kılıcını çıkarıp her an bir Supra'yı doğramak üzere hazır olarak elinde tutmaya başladı. "Birisi ya da birileri onları buna teşvik etmiş olmalı."

İmalı bir sesle konuştuğunda başımı çevirip ona baktım. "Gordion'dan mı bahsediyorsun?" dedim. Rhea böyle bir şey yapsa şaşırmazdım.

"Rhea kızı bu kaledeyken iblis sürüsünü saldırmaları için gönderir mi?" derken gözleri kısılmış, etrafı kontrol ediyordu fakat sonra bana kısa bir bakış attı. "Ne diyorsun, Prenses?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Buna vereceğim bir cevap yoktu, Ardell'de bunu anlamıştı. Gözlerinde beliren acımaya yakın bir ifade canımı sıktı, *hayır kızı buradayken bunu yapmaz* diyememem kulağa oldukça üzücü geliyordu. Ne yazık ki gerçek kızı burada olsa bile bunu yapıp yapmayacağına dair bir fikrim de yoktu.

Tam merdiven eşiğine geldiğimizde aşağıdaki sahanlıkta bir çığlık yankılandı. Ardell elindeki kılıcı gardını alarak kaldırdı ve birbirimize kısa bir hazır ol bakışı attık. Birden havada uçan yaratık tavana çarptı, asılı duran büyük mum avizesinin sallanmasına neden oldu.

Ardell merdivenleri hızla inerken bir eliyle beni de kolumdan çekiyor, önüme siper oluyordu. Yaratık kanatlarını çırparak gözleri görmediği için sahanlıkta bir ses arıyordu, fakat sonra suratı sol tarafta duran merdivenlere yöneldi. *Yani bize.*

Aşağıda inleyen kadın sesini duyabiliyordum, hizmetlilerden ya da savaşçılardan biri olmalıydı. Kalbim korkuyla kasılırken Ailis ya da Blue olup olmayacağını düşündüm, fakat benim korkuma fırsat kalmadan Supra bize saldırdı.

Ardell kılıcını savurduğunda ben de yere çökmüştüm, çığlık bile atamadım. Sadece nefesim kesildi ve ellerim büyü yapmam için beni teşvik ederek

karıncalanmaya başladı. Büyüm varlığını öğrendiğim andan beri beni daha çok çağırmaya başlamıştı.

Ardell'in savurduğu kılıç Supra'nın gövdesinde bir kesik açtı, akan irin gibi kanı merdivenlerin korkuluğuna sıçradı. "Buraya gel seni melun!" diyerek homurdandı. Kana susamış görünüyordu, gözleri elindeki kılıçtan daha keskindi.

O an ona o kadar imrendim ki keşke ben de kılıç kullanabilseydim diye içimden geçirdim ama bu konuda pek başarılı olabileceğimi sanmıyordum. Yine de daha atik olmak istiyordum.

Supra tiz bir çığlıkla yine bize tekrar saldırdığında Ardell'in beklediği bir hamle olduğu için kılıcıyla karşılaması kolay oldu ama beklemediğimiz saldırı arkadan gelmişti.

Üstteki koridordan uzun bacaklarıyla koşarak gelen Supra'yı ikimiz de sonradan fark ettik. Kanadı kapalıydı fakat üzerimize öyle bir sıçradı ki bir an geriye kaçamadım ve bana çarpmasıyla beraber zincirleme şekilde Ardell'le beraber merdivenlerden yuvarlanmaya başladık.

Patırtılar iki Supra'nın da dikkat kesilmesine ve aynı anda ikimize doğru harekete geçmelerine neden oldu. Ardell'in üzerinden yuvarlandım, sırtım yerdeyken dirseklerimden güç alarak doğruldum.

İki Supra tam bize ulaşmışken birden içimden bir şey dışarı aktı, ortamı sardı ve o yoğun duygu seli bedenimi kuşattı.

Supra'lar havada asılı kaldılar.

Zaman durmuştu.

Ben gözlerimi kırpıştırarak iki yaratığın havada açılmış kanatları ve keskin dişleriyle asılmasını izlerken, birden biri bir ejderha kendilerine alev püskürtmüş gibi alev topuna maruz kaldı.

Şaşkınlıkla başımı yana çevirip sağ kolunun üzerinde uzanırken sol elini yaratıklara kaldırmış olan Ardell'i gördüm. Aynı hızla elini yine ileri

savurdu ve bu sefer diğer yaratığa alev topu fırlattı.

Nefes nefese ona baktığım esnada saliselerin yine harekete geçtiğini fark ettim, yaratıkların alev almış bedenleri yer çekimine yenik düştü. Biri merdivene yapıştı, diğeri korkuluğa çarparak sahanlığa serildi.

Ardell'le başımızı birbirine çevirerek göz göze geldik. Çelik mavisi gözleri ne yaptığımı anlamanın verdiği şaşkınlığı barındırsa da aynı zamanda ilgisini de çekmişti, meraklı bir ışıltı gerilerde saklıydı.

Birden bir hareketlilik oldu, böylece bakışmamız bölündü. Remus ve Kaidan tam tepemizde dikilip bize bakarlarken, diğer savaşçıların bir kısmı merdivenleri tırmanıp üst kata çıktı bir kısmı da sahanlıkta duruyordu.

"Kızı şifacıya götürün!" diye buyruk verdi Ardell. Bir savaşçı hemen komutu alıp yerde inleyen kızı kucağına aldı, hizmetlilerden biriydi ve onu tanımadığımı fark ettim. Blue ya da Ailis değildi.

"Arka bahçe temizlendi," dedi sonra sıkıntıyla nefesini verdi. "Gözcü kulesindeki savaşçılardan biri ölmüş, yerine başka birini yerleştirdim. Surlarda da okçular nöbete başladılar."

"Bugün akan kanların öcünü kimden alacağız?" dedi Kaidan, yüzünde ilk defa hatırı sayılır bir ciddiyet vardı. Elini kısa saçlı başında dolaştırdı.

Remus'un bakışları benim üzerimdeydi.

"Ne?" dedim Gordion Prenses'i olmaktan nefret ederek. "Rhea kızı bu kaledeyken bu yaratıkları buraya musallat eder mi bilmiyorum!"

"Ne dedi yine o?" diyerek suratını buruşturdu Kaidan. "*Musalla* mı?"

Kaşlarımı çattım. "E yok artık, bu kelime de mi daha yok? Eski olduğunu sanıyordum."

Sanki bilmediği dilde bir şeyler söylüyormuşum gibi yüzünü hafifçe buruşturarak beni izledi. "Bu zamana kadar Prenses'i aklı eksik olduğu için odasında saklamış olmasınlar?"

Refleks olarak Kaidan'a doğru orta parmağımı kaldırdım.

Hareket çektiğimi gören Kaidan'ın suratı daha da buruştu. "Ne yapıyor bu?" dedi kadim bir büyü yapmamdan endişeleniyor gibi.

Remus'un da yaralı kaşı havaya kalktı. "Muhtemelen bu da bir küfür."

Parmağımı Remus'a uzatıp şıklattım. "Bingo!" dedim sahte bir neşeyle. "İkinizden birinin zeki olması çok güzel."

Kaidan baltasını kaldırdı. "Ben aptal mıyı..."

"Sen aptalın önde gidenisin," dedi Ardell homurdanarak.

"Ardell Prenses'den yana oldu!" Kaidan hayretle konuşmuştu, sonra sesine abartılı kindar bir tını yayıldı. "Bunu Arion'a söyleyeceğim."

Ardell kardeşinin bizim iletişimimizden rahatsız olacağını bilmesine rağmen pek oralı olmadı. "Arion nerede?" diye sordu.

Remus cevap verdi. "Blue'yu kontrole gitti."

Kaidan'ın ıslığını duyduğumda ona baktım. Kot pantolon, bol bir tişört ve eline tutuşturduğu ama asla not almayacağı birkaç defterle üniversiteye gitmek bu çocuğa çok yakışırdı. "Bu Arion'da bir haller var."

"Arion'a da aynısını söylesene," dedi Remus Kaidan'a.

Kaidan baltasının keskin ucuyla ensesini kaşıdı. *Aynen not defterleri çok yakışırdı.* "Buna hiç
lüzum yok. O ipek gibi saçlarını bağladıktan sonra kılıcını kuşanıp beni düelloya davet etmesini istemem."

"Kesin şamatayı," dedi Ardell. "Kaleyi taramaya devam edin." Birden beni kolumdan tutup çekince tökezledim. "Biz taht odasına gidiyoruz."

Boyu benden birkaç santim uzundu, zarif görünüyordu ama bahse varım Kaidan'ı bile devirebilirdi.

"Sana eşlik edebilirim," dedim kolumu elinden kurtarıp, "çekiştirmene gerek yok."

"Yavaş hareket ediyorsun." Bana bakmaya bile dayanamıyor gibi suratını dümdüz karşıya odaklamıştı. Bir yandan Gordionlu olduğum için benden nefret ediyor bir yandan da diyaloğa girmekten ve beni merak etmekten kendini alamıyordu.

"Sizin kadar çevik olmadığım için beni mazur gör," diyerek homurdandım.

"Zamana hükmediyorsun."

Dediğini duyunca Spiritusum'dan çok fazla kişinin haberdar olmaya başladığını düşünüyordum. Ardell'i de duran zamanın içine almıştım, iyi ki de yapmıştım bu sayede Supra'ları öldürmüştü fakat gücüme iyice hâkim olmam gerekiyordu. Gelecekte duran zamanın içine almak istemeyeceğim şeylerle ya da kişilerle karşılaşabilirdim.

"Evet," derken sesim boğuktu. Cevap vermek istemesem de kaçarım yoktu.

Ardell sonunda dönüp bana baktı. "Bu Spiritus'a sahip olduğunu bildiğim kişi çok kadim bir cadıydı," dedi beni üstünkörü süzerek, benim aynı kadimliğe sahip olmadığım çok belliydi.

"Kim o?" diye sordum merakla.

"Ardena'nın en yakın hizmetkârı Ezra."

Kaşlarımı çattım. *Ardena. Dione'un kız kardeşi. Dione onun çocuğunu kaçırarak bir lanet başlatmıştı ve bir ırkı kurda çevirmişti. Avcılar.*

Artık birçok konuya daha çok hâkim olmanın özgüveniyle konuştum. "Ona ne oldu?"

Ardell sohbete değer olup olmadığımı ölçüyor gibi biraz bekledikten sonra konuşmaya başladı. "Ardena'nın izinden giden diğer cadılarla Dorchalara karşı savaş açtı, sonucu ölüm oldu." Sesi sabitti fakat yüzünde sıkıntılı bir ifade belirir gibi oldu. "Diğer cadılar da onun ölümünden sonra dağıldılar."

Dorchalar çok fazla ölüme ve acıya sebep olmuştu. Blake'in bu işin başındaki kadının oğlu olması yine tüm tüylerimin ürpermesini sağlamıştı.

"Beni asıl meraklandıran," dedi Ardell, "Spirituslar soydan gelir. Birden fazla Spiritus'a sahip olan Ardena ve Dione'un aksine genelde herkes bir Spiritus'a sahip olur. Sen de Ezra'nınkine sahip olduğuna göre bir aile bağınız olmalı."

Ne?

Bu diyarda aile bağına sahip olduğum biri mi vardı? Başa çıktığım birçok gerçekle birlikte bu bilgi de birden bana ağır geldi. Kalp atışlarım artık çok sağlıklı değildi, başıma bir iş gelmese bile erken ölecektim.

Keşke yaşıyor olsaydı diye düşündüm, onu görmek isterdim. Asıl annem belki de onun soyundan geliyordu.

Ardell'le daha fazla konuşmadık, aklından her ne geçiyorsa düşüncelere dalmıştı. Taht odasına girdiğimizde fazlasıyla kalabalık olduğunu gördüm, hizmetliler ve savaşçıların bir kısmı buradaydı.

"Bu kalede hep gençler var," dedim etrafa bakınarak. Yaşı büyük gördüğüm tek kişi Remus'un babası Randal ve şifacı Himotep'di. "Neden?"

"Yaşlılar, aileler ve bilgeler Sonsuzluk Kalesinde kalıyor. Blake... " Efendi'ye adıyla hitap ettiğini fark ettiğimde yakınlıklarını daha iyi anlamış oldum. "onları çok yakınında tutmaz, ona karşı daha *yargılayıcılar*."

Remus'un babası Randal'ın da Blake hakkındaki düşüncelerini bilince Ardell'in ne demek istediğini anlıyordum. Onu bir Dorcha olarak görüyorlardı.

"Kalenin adı neden Sonsuzluk?"

Ardell çok soru sormamdan rahatsız olmuşsada cevap vermeye devam etti, bir şekilde benimle sohbet etmeye kendi kendini ikna etmişti. "Sonsuz bir uçurumun kenarına inşa edilmiş."

Yükseklik gerçekten hoşuma gitmeyen bir şeydi. Göl Kalesinde suya düşüp Kupala'yla karşılaştığım için orada da bir daha kalmak istemesem de, Scathan Kalesinden memnundum. Hatta buraya fazlasıyla alışmıştım. Bahçesine, yazma odama, ahıra ve biniş alanına, yakın olan köyü Andiliar'a...

Tanrım. Önce bu diyardaki kişilere sonra da *buraya alışıyordum.*

Gözlerimle etrafı taradım, Akrepler pencere kenarlarında duruyor içeri o kısımlardan gelebilecek saldırılara karşı tetikte bekliyorlardı. Camilla'nın bazılarına emirler verdiğini duyabiliyordum, Akreplerin başı o olmalıydı. Gölge'yi etrafta göremedim, benimle birlikte kaleye geldiğinde acelesi vardı. Kale dışındaki bir saldırıya gideceğini söylemişti, umarım iyidir diye umut ettim.

Ürkek duran kişiler hizmetlilerdi, birkaçı birbirine sokulmuş bir köşede bekliyorlardı. Gözlerimle etrafı daha çok taradım. "Benim hizmetlim," dedim endişe barındıran bir sesle, "Ailis burada yok."

Ardell bana kısa bir bakış atıp o da etrafı taradı. "Bir Gordionlu daha eksilse fena olmaz."

Dehşetle suratına baktım. "O masum bir Gordionlu. Herkesi bir tutamazsın."

Ardell bana dönüp dişlerinin arasından konuştu. "Ailen her Scathanlı soyluyu bir tuttu ama," dedi ailesinin ölümünden sorumlu olanlara karşı dinmeyen nefreti hâlâ gözlerinde taşıyordu, "bu kötülükse ben *kötü* olmak istiyorum. Hepinizden nefret ediyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, nefret et. Ben Ailis'e bakmaya gidiyorum."

Tam gideceğim zaman beni kolumdan yakaladı. "Sen aklını mı kaçırdın?" derken ifadesinde şaşkınlık dalgalandı. "Hizmetlin için kendini tehlikeye mi atacaksın?"

Ona inanamaz gözlerle baktım. "O hepimiz gibi bir insan." Sonra *insan* kelimesi kulağıma tuhaf geldi, tuhaf geldiği için de sinirden gülmek istedim. "Yani bir *cadı* ama konumuz bu değil."

Ardell'in Ailis'i bir hizmetli olduğu için aşağılamadığını anlamıştım, o daha çok bir Prensesin, özellikle bir *Gordion* Prensesinin hizmetlisinin peşine düşmesine şaşırmıştı.

"Burada kal," dedi ve bir ıslık çaldı. Camilla dikkat kesilerek yanımıza geldiğinde, "Prenses'i koru. Hemen döneceğim," dedi.

Camilla, vücudunun çok az bir kısmını kahverengi derilerle örtmüştü, yüzünü ise beyaz boyalarla çizmişti. Örgülerle dolu başını aşağı yukarı salladı. "Tamam."

Ardell bana ikaz dolu bir bakış attıktan sonra taht odasının kapısına uzun adımlarla yürüyüp dışarı çıktı. "Neden ona hayatının aşkını görmüşsün gibi bakıyorsun?" diye sordu Camilla tek kaşını kaldırarak.

Şaşkınlıkla suratına baktım. "Ne?" dedim suratımı buruşturarak. "Hayır. Ona öyle bakmıyordum." Omuz silktim. "Aslında kötü bir olmamasının şaşkınlığını yaşıyordum sadece."

"Skedwallerlar huysuz olsalarda kötü değillerdir," dedi Camilla. "Burada kötülük sadece dışarıdan gelir."

Gerçekten de bu kaledekiler Efendilerini yargılamıyorlardı. Ya da ondan korktukları için böylelerdi bilemiyorum fakat hepsinin yüzüne baktığımda korku hissini taşıdıklarını bile düşünemiyordum.

Gözlerim biraz daha etrafta dolaştığında bir köşede kendisi gibi giyinmiş bir adamla konuşan Mira'yı gördüm. Bu korsan hâlâ kaledeydi.

Benim gözlerimin oyalandığı yeri fark eden Camilla güler gibi bir ses çıkardı. "Bu sefer de en büyük düşmanını görmüş gibi bakıyorsun."

İrkilerek ona döndüm ve ifademi toparlamak için birkaç saniye bekleyip boğazımı temizledim. "Bakışlarımı çok yanlış yorumluyorsun," dedim ona

ters ters. "Onu tanımıyorum bile."

"Efendinin yatak arkadaşı..."

Yüzüm bu sefer daha keskin bir şekilde Camilla'ya döndü. Bana baktı, baktı sonra dişlerini göstererek sırıttığında sert yüz hatlarına hiç yakışmadı. Dişleri beyaz boyaları gibiydi. "... olduğu söyleniyor ama ben doğru olduğunu düşünmüyorum." Cümlesinin devamını getirirken yüzü beni inceliyordu.

Kalbimin ağırlaştığını göz ardı ettim. "Sürekli bu kalede mi kalıyorlar?" diye sordum bir miktar bilgi alabilirim umuduyla.

"Uzun yolculuktan sonra bir süre kalırlar. Bu korsanlar işimize çok yarıyor," dedi Camilla bakışlarını onların üzerine çevirerek. "Okyanusların ötesinden en güzel zehirleri bile getirebiliyorlar."

Mira bana baktı, beni de ona bakarken yakaladı. Koyu renk gözlerindeki o lakayıt ifade yine yerli yerindeydi, sadece çok kısa bir an bakışlarının kısıldığını fark ettim.

Biz birbirimize bakarken Camilla'nın dediği şey oldu.

Gerçekten de kötülük dışarıdan geldi.

Taht odasının boydan boya yer alan pencereleri kırıldığında ve üstte bulunun cam kubbenin de camı yere saçıldığında herkes kendini bir yere attı. Tepeden yağan camlar bazılarını yaraladı, umarım ölümcül bir yara yoktur diye dua ettim. Camilla beni ani bir refleksle çektiği için bana isabet eden bir şey olmamıştı.

Supralar kanat çırparak kırılan camlardan içeri çoktan akın etmişlerdi. Sayamadığım kadar çok Supra vardı ve çığlıkları hizmetlilerin çığlıklarına karışıyordu.

Camilla gür bir sesle bağırdı. "Akrepler!"

O an odanın dört bir yanına dağılmış olan kadınlar hemen toparlandılar ve ayağa dikilerek ceplerinden çıkardıkları zehirli iğneleri yaratıklara

fırlattılar. Kimisi isabet etti, bir bağırış eşliğinde kanatlı yaratıklardan ikisi yere düştü. Felç olmuşlardı.

Bize doğru uçan bir tanesine Camilla iğnesini fırlattığında tam Supra'nın gözüne isabet etti. Bir çığlık eşliğinde yaratık tam ayaklarımızın dibine düşmüştü. Geriye birkaç adım attım, gözlerim dehşetle etrafta dolaşıyordu.

O an pantolonumun bir cebinde Falcon'ın notu varken diğer cebimde olanları hatırladım. Köye gitmeden önce yatakta o ikisini inceliyordum ve kaleden çıkarken cebime koymuştum. *Pembe Kuvars ve ... Şeytanminaresi.*

Gölge kalede olmayabilirdi fakat yine de denemek istedim. Supralar tepemizde uçuşurken ve savaşçılar onları geri püskürtürken elimi cebime atıp önce pembe kuvarsa denk geldim, ardından şeyranminaresini yakaladım.

Büyülü yardım çağrımı çıkarıp elimde evirip çevirdim. O sırada Camilla bir tane daha Supra'yı felç etmişti.

Denizkabuğunu dudaklarıma götürüp üflediğimde kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Neler olacağına dair merakım gittikçe artıyordu.

Bir Supra'nın yanımdan geldiğini fark ettiğimde geriye çekildim, kendimi kolonlardan birinin yanına attım. Tam sırtımı yaslayıp nefes nefese etrafıma bakıyordum ki taht odasının kapısı büyük bir fırtına içeri esiyormuş gibi açıldı.

Gerçekten de bir hava akımı içeri hücum etmişti, Supralar bir hortuma kapılacaklarmış gibi dengesizleştiler. Gölge'nin gelmesini bekleyerek eşiğe baktım, fakat bu hava akımının sahibini içten içe biliyordum.

Blake resmen kasırga gibi içeri girdi. Elleri havadaydı, siyah ipleri uzayıp havada uçan iki Supra'yı yakaladı ve diğer iki Supra'ya çarptı.

Kanatlı yaratıklar ciyaklayarak yere devrildiler. Onlar düşer düşmez Akrepler bıçaklarını çekip onları etkisiz hale getirdi. Blake bir kırbaç gibi ipleri odada dolaştırdı, birkaç yaratığın daha üzerinde şaklattı. Biri pencereden dışarı fırlarken, diğeri kendi hür iradesiyle dışarı kaçmıştı.

Hizmetliler dehşet içindeydi ama onları dehşete düşüren daha çok Efendileriydi.

Blake'in ardından içeri koşan Ardell bir eliyle de Ailis'i çekiştiriyordu. Onun ardında ise Remus ve Kaidan duruyordu.

Blake tek başına tüm Supra'ları birer birer yere düşürdü. Biraz sendeler gibi oldu, onu o kadar pür dikkat izliyordum ki diğerleri canının ve savaşmanın derdinde olduğu için bunu fark etmiş olamazdı. Siyah ipleri avuçlarına çekerek yok edip bir iki saniye bekledi, soluk aldığını gördüm. Bunu bu denli güçlü ya da uzun süreli yapmak onu yoruyor gibi görünüyordu.

Sonra o soluğu alınca sanki yeniden güç buldu ya da bulmak zorunda kaldı. Çünkü son kalan Supra'ya baktığında yüzünden geçen ifade sırtımı daha çok yaslamama neden oldu. Yeşil gözleri kırılan pencereden süzülen ay ışığıyla ve kolonlara yerleştirilmiş meşalelerle parıl parıl parlarken elini öne uzattı.

Bu sefer siyah ipler uzamadı, onun yerine yaratık uçtuğu yerde ciyaklamaya başladı ve sinek gibi yere yapıştı. O kadar çok çığlık attı ki sonunda küle dönüşüp pencelerden içeri esen havayla dağıldığında şoktan uyuşmuştum.

Bahçede bir keresinde bana yaklaşan kelebeğe de bunu yapmıştı. Onu içten içe acı çektirerek tamamen yok etmişti.

Blake elini indirdiğinde bu sefer yüzünde beliren kasılma daha çok fark edilirdi bu yüzden başını yana çevirip herkese yan profilini göstermiş oldu. Biraz duraksadıktan sonra tekrar taht odasına baktığında her şey sanki bir düğmeye basılmış gibi duraksamıştı, kimse ses çıkarmıyor kimse kıpırdamıyordu.

Blake gözleriyle etrafı taradıktan sonra bakışları benimkilerle buluştu.

Yere oturup sırtımı kolona yasladığım için yaralanıp yaralanmadığımı anlamak amacıyla olsa gerek bakışları üzerimde oyalandı. Sonra iyi olduğumu fark etti ve başını yana çevirip Ardell'e baktı.

"Sana, bir emir vermiştim," dedi tane tane konuşarak.

Ardell dudaklarını birbirine bastırdı, hiçbir şey söylemedi ve Ailis'in kolunu bıraktı. Ona beni korumasını ve taht odasına bu melunların girmemesini sağlamasını söylemişti ama Ardell benim için Ailis'i bulmaya gitmişti.

Birden ayağa fırladım ve şeytanminaresini cebime yerleştirirken onlara yaklaştım. Blake'in gözleri o minicik hareketimi sezmişti, cebime baktı. Bu da beni daha da gersede diplerine kadar gelmiştim. "Ona eğer Ailis'i bulmazsa benim gideceğimi söyledim. Buradan çıkmamam için kendisi gitmek zorunda kaldı."

Blake gerilen çenesi, belirginleşen elmacık kemikleri ve keskin gözleriyle dönüp bana baktı.

"Ardell," dedi ismini aynı sükunetle söyleyerek, "*bu sefer emrimi yerine getir* ve tüm bu keşmekeşi bitir. Camilla leşleri götürüp yakın."

Ardell ve Camilla başlarını eğdiler.

"Benimle gel, Prenses," dedi Blake. Arkasını dönüp yürüdüğünde duraksadım.

Tüm taht odasının gözlerini sırtımda hissediyordum, biraz daha duraksarsam bakışlarıyla etimi deleceklerdi.

Sonunda bacaklarımda güç bulup peşine takıldığımda uyuşukluğumu çoktan atmış, heyecanım ve gerginliğim kor gibi yanarak bedenimi tutuşturmuştu.

Blake'in vakur adımlarını takip ederken istifimi bozmamaya çalışsamda cebimdeki şeyler sanki kumaşımı yakıyordu. Onları bir an önce özel bir yere saklama arzusu duyuyordum.

Adımlarımızın bizi götürdüğü yeri fark ettiğimde çoktan odasının kapı önüne gelmiştik.

"Neden buradayız?" dediğimde kapıyı büyüyle açıp içeri girmişti.

Sedna'nın içeriden fırlamasını beklediğim için birkaç adım geriye çoktan atmıştım. Tam da düşündüğüm gibi oldu, açık kapı gören kediler gibi

kendini koridora attı.

Beyaz gövdesiyle sürünerek karşımda dikleştiğinde bağırıp ondan kaçamayacak kadar yorgundum.

"Evet biliyorum, al Efendin senin olsun dedim ama yine buradayım. Değil mi?"

Tısladı.

"Bakma bana öyle," diye tersledim onu. "Ben de bu durumdan çok memnun değilim."

Tekrar kapı eşiğine gelen Blake bize baktı, o an gözlerim Sedna'dan ayrılıp onu bulunca ağzım kurudu. Yine üzerini çıkarmıştı.

"Sedna," dedi Blake. "Bizi yalnız bırak."

Sedna, bana bilge bir bakış attığında onu tekmeleyerek koridorun sonuna uçurmak istedim. Parmağımı ona uzatıp, "Fesatsın," dedim.

Sedna eğer bir insan olsa gülüyor olurdu. Kıvrıla kıvrıla gidip koridorda gözden kayboldu.

Blake'in bakışları benim üzerimdeyken ona yan bir bakış attım, içeri girmeye diretiyordum.

Birden beni elimden tutup içeri çekti, sonra da kapıyı kapattı. Elini kapıya koyup başını eğdiğinde hızlanmaya başlayan kalbimle gerilen sırtını izliyordum. Bilmediğim dilde bir şeyler mırıldandı ve bir süre bekledi, sonra başını kaldırıp bana döndü.

"Bu da neydi?" dedim yaptığı şeyi belirtir gibi ona doğru elimi sallayarak.

"Koruma büyüsü." Odada ilerlemeye başladı.

Bunu daha önce kaldığımız kampta da yaptığını hatırlayınca Parehe'lerin şarkılarıyla beni dışarı sürükledikleri de hafızamda canlandı. "Tüm kaleye neden koruma büyüsü yapmıyorsun?"

"Bunun için çok fazla kişiden büyü toplamam gerekir. Bu da herkesi aşar."

O kampı koruma büyüsü yaparken de başka savaşçılarının elini tutup onların büyülerini toplamıştı.

"Bunu herkesin yapabildiğini sanmıyorum."

Cebinden çıkardığı bir bıçağı pencere pervazına yakın bir masanın üzerine atarken, "Yapamaz," dedi,"Bu da bir Spiritus." Herkesi büyüyle kan ağlatsada cebinde bir bıçak taşıyordu. *Hımm*.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Eğer bu bir Spiritussa..." ben doğru kelimeleri ararken dönüp bana kısa bir bakış attı. "Elinden çıkan o şeyler..."

Elini ileri uzatıp şömineyi yaktı. "Onlar Spiritus değil. Bunu yapabilenler var."

"Bunu başka yapanlar da mı var?" Soruyu sorarken yutkundum, boğazım gittikçe kuruyordu. "Kimler?"

Blake yere eğilip çizmelerini ayaklarından çıkarırken bana kirpiklerinin altından bir bakış attı. "Dorchalar."

Ruhum buz kesti. Omurgam boyunca yayılan hisle ne yapacağımı şaşırıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Blake çizmelerini bir köşeye attıktan sonra bir kapıya doğru yürüdü. Bu şöminenin gizlediği büyülü kapı değildi, gerçek ve varlığını belli eden bir tanesiydi. Onu yan profilden görürken birden gözüme boynundaki yılan derisi çarptı.

Bu sefer daha belirgin... sanki biraz daha yayılmıştı.

Ağzımı açıp bir şey diyemeden "Gir ve yıkan, Prenses," dedi Blake, beni baştan sonra süzerken. "Oda koruma altında rahat olabilirsin."

O tekrar hareketlenince ben de huzursuzca kıpırdanıp çaktırmadan kendimi kokladım. Bunu fark etmiş olacak ki dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım belirdi.

"Kıyafetlerim..." dedim o kıvrıma tokat atma isteğiyle dolarak fakat sözümü kesti.

"Bir şeyler ayarlarım."

"Odama gidemez..."

"Hayır," diyerek kestirip attı yine. "Tüm kale güvenli hale gelmeden gidemezsin."

Derin bir nefes verip içeri girerek karşımda gördüğüm devasa küvete baktım, neredeyse bir havuz kadardı. "Su biraz soğuk olabilir," dedi Blake beni uyarır gibi. Sonra odaya girdi birkaç dakika sonra geri dönüp bana keten bir gömlek uzattı. "Bunu giy."

Gömleğe bakarken nabzım hızlanmıştı. Lanet olsun. Bu çok fazlaydı. Çok fazla.

Gömleği sanki ateştenmiş gibi eline bir gözlerine bakarken, kaşları havaya kalktı. Biraz tereddüt ettikten sonra elinden aldım.

O küstah kıvrım yine belirir gibi oldu. Tokat atma ya da koşarak ondan kaçma isteğim birbirleriyle yarışıyordu.

"Sırtın," dedim o arkasını döndüğünde, iki uzun kesik kanamasa da derin görünüyordu. Benim yüzümden olduğu için vicdan azabı çektim. "Sıkıntı olmayacak mı?" Supra'nın bende açtığı kesik yüzünden neredeyse bayılmıştım ve Gölge beni iyileştirmesi için bir su nemfi olan Naiad'a götürmüştü.

"Hallederim," dedi. "Bir Supra kesiğine karşı hazırlıklıyım."

Doğru ya, o benim gibi bu dünyaya karşı bilgisiz ya da hazırlıksız değildi.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattığında şüpheyle ardından baktım, içeri gireceğini ya da beni gözetleyeceğini asla düşünmediğim için birkaç saniye sonra üzerimdekileri sıyırdım ve bir köşede topladım. Küvete girerken soğuktan dolayı biraz zorlansamda, su yorgun kaslarımı ve yanan bedenimi kendine getirmişti.

Bir süre suyun içinde düşündüm, saçlarımı yıkadım ve boş boş banyo duvarlarına baktım. Her şey o kadar karmaşık ve tehlikeli bir hal almıştı ki bu düğümü nasıl çözebileceğimi bilmiyordum.

Bedenim soğuk sudan uyuşmaya başlayınca sudan çıktım ve Blake'in siyah keten gömleğine dik dik baktım. Onu üzerime geçirmek, ona çok fazla yakınlaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Rhea'nın gönderdiği notlarda yazdıkları hafızamda çınladığı için kendimi suçlu hissediyordum.

Onun yatağına girmemi ve onu gafil avlamamı istemesi yeterince kötüydü, Blake'in odasında olduğum ve yatağına fazlasıyla yakın olduğum gerçeği ise daha kötü.

Kendimle verdiğim mücadelenin kazananı yerde duran kıyafetlerimi tekrar giymek oldu. Hoş değildi ama gerekliydi.

Odadan çıktığımda Blake yatağına oturmuş, dirseklerini dizlerine koymuştu. Başı ellerinin arasındaydı, sanki ben içeride düşüncelere dalmışken o da aynı eylemi gerçekleştirmiş gibiydi. Sonra yüzünü kaldırıp bana baktı, gömleğini giymediğimi görünce güler gibi bir ses çıkardı.

Ayağa ağır ağır kalkıp yanında duran pantolonu aldı ve bana doğru yürüdü. "Odada kal," dedi yanımdan geçerken, ardından banyoya girip kapıyı kapattı.

İçeride onun banyo yapacağını anlayınca hemen hızlı adımlarla kapıdan uzaklaştım. Odadan çıkıp çıkmamayı düşündüm ama asilik yapacak ya da ondan kaçacak zaman değildi, dışarıda tehlike kol geziyordu.

Sonunda gidip yatağa oturdum, ellerimi önümde birleştirip bu odaya ait olmayan bir eşya gibi Blake'i bekledim. Bir süre sonra banyodan çıktı, bakışlarım ona yöneldi ve üzerine bana verdiği gömleği giydiğini gördüm. Bu aslında üstü çıplak kalacağını ama benim bundan rahatsız olacağımı düşündüğünü hissetmeme neden oldu.

Gerçekten onun o yontulmuş gibi heykel bedeninden rahatsız oluyordum, iyi anlamda rahatsız olmam ne acı.

Eliyle gece karası ıslak saçlarını dağıttı, yatağa doğru yürüdü ve diğer tarafına geçip oturdu. Arkaya doğru başımı çevirerek ona bakıyordum, o ise oralı olmadan yatağa sırt üstü uzandı ve bir kolunu başının altına aldı.

"Yerde yatmayı düşünmüyorsan uzan, Prenses. Gece uzun."

"Burada mı uzanayım?" dedim ona sanki bana tavana tırman demiş gibi inanamaz gözlerle bakarken.

"Yatağım dikenden değil," dedi. Sonra bana baktı. "Sadece dikkat et de senin dikenlerin bana batmasın, Rose."

İrkildim. *İliklerime kadar irkildim.*

Ama bedenim kıpırtısızdı. "Rose mu?"

"Şu kendi yerine koyduğun kitap karakterin," dedi yeşil gözleri üzerimdeyken. "Ona Ross yerine Rose ismini koymalısın. En sevdiğin çiçeğe atıfta bulunmuş olursun."

Ah.

Dudaklarımın kıpırdaması biraz uzun sürdü. "Kitap yazmamda bana yardımcı mı oluyorsun, Efendi?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Müteşekkirim."

Dudakları kıvrılıp tekrar başını düzeltti ve gözlerini kapattı. "Uzan," dedi tekrar. "Yatak yeterince büyük. Sana dokunmam."

Bana dokunmanı istemekten korkuyorum.

Bir süre daha kara kara ne yapacağımı düşündüm, sonunda tereddütle bacaklarımı yatağa çıkardım ve sırt üstü uzandım. Gözlerini açıp bana bakmadı ama dudağının kenarı bu sefer daha belirgin bir açıyla kıvrıldı.

"Boynundaki iz," dedim yılan derisi demekten itina ederek, "sanki biraz daha yayılmış gibi görünüyor. Bu şey neden oldu ya da oluyor?"

Başımı hafif bir açıyla döndürüp ona baktığımda gözlerini açtığını gördüm. Tavana uzun bir süre baktı, boynunda bir kısmı görünen koyu renk teninin görüntüsü bile kusursuz profilini gölgeleyemiyordu.

"Kötülüğe ve kara büyüye ne kadar karışırsan çirkinleşirsin." Sesi durgundu ama içinde fırtınalar kopuyormuş gibi hissettim.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu demek oluyor ki..."

"Bugün yaptığım büyülerin hepsi kara büyüydü. Bu yüzden leke arttı."

Kaşlarımı çattım. "Her kara büyü yapanda böyle leke mi oluşuyor?" dedim anlamaya çalışarak.

Blake dönüp bana baktığında kalbimde bir sıkışma hissettim, göğsümde bir şeyler takla atıyordu. Ne yaptığı bir hareket vardı ne de söylediği bir söz. Romantik bir anda bile değildik, sadece sohbet ediyorduk. *Yatağında*.

"Büyük bir kötülük yaptığında daha çabuk çirkinleşirsin," dedi. "Her kara büyü büyük güç gerektirmez, seni karanlığa çok çabuk karıştırmaz. Annem, laneti yaptığında ilk değişen şey gözleri olmuş. Babam o gözlere rağmen onu kabullenmiş, çizdirdiği fotoğrafta bile normal biri gibi çizdirmiş fakat hayır. O gözler bir yılana aitti. *Kötü ve tehlikeli bir yılana.*"

Dehşet bedenimde kol gezsede konuşurken onu kesmek ya da dikkatini dağıtmak istemedim, bu yüzden ifadesiz kaldım.

"Bu lekenin oluşması için..."

Blake ne söyleyeceğimi benden önce biliyordu. "Büyük bir kötülük yaptım."

Tanrım.

Sonra bana iyice döndü, yan yatarak gözlerini yüzüme dikti. Böyle daha samimi bir ortam oluşuyordu ve ben bir yandan kaçmak bir yandan oraya yapışmak istiyordum.

"Fakat senin babam gibi olmayacağını düşünüyorum," dedi siyah kirpiklerini kırparken beni hipnoza sokmuyormuş gibi, "beni yazarken bilhasa bir yılan gibi tasvir edeceğine eminim."

Dudaklarım kıpırdandı ama onun ağzı seğirince benimle uğraştığını anladım. Birden üzerimdeki kasvet kalktı, ister istemez gülümsedim. "Sedna kadar mı olmak istersin, daha büyük bir yılan mı?"

Dudaklarını aralayınca dişleri göründü. "Sedna ona küçük göndermesi yaptığını duysa üzülür."

"Küçük mü?" dedim ürpererek. "O evcil kobran istese bir insanı mideye indirir."

"Annem onu bana verdiğinde çok küçüktü."

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. "Annen sana bir yılan mı verdi?"

"Benim aksime o benzerliklerimizi seviyordu ," dedi. "Karanlıkta bir yılan gibi akışkan olmayı ve gizlice sürünmeyi *hep sevdi*, bundan hiç vazgeçmedi."

"Peki ya sen?"

Sakince gözlerimin içine baktı. "Ben ne?"

"Ne soracağımı benden önce biliyor ve lafımı keserek cevap veriyorsun. Ama cevap vermek işine gelmediğinde sorumu tekrarlıyorsun, Efendi," dedim sahte bir suçlama kızgınlığıyla.

Dudakları bu sefer belirgin bir şekilde seğirdi, güler gibi oldu. "Beni çözmeye mi başlıyorsun, Prenses?"

Nefesimi verip gözlerimi devirerek, "Seni çözmek imkansız," dedim.

Birden ortamdaki hava ağırlaştı, Blake'in seğiren dudakları durdu ve siyah kirpiklerinin ardındaki gözleri dudaklarıma indi. Sonra aynı ağırlıkla tekrar gözlerime tırmandı. Bana doğru yavaşça sokulmaya başladığında nabız

falan kalmamıştı, bedenimde hareket etmeyen hiçhir şey yoktu. Hücrelerime kadar aktiftim.

"Seni çözmek daha imkansız," dedi bana iyice yaklaştıktan sonra.

Zarif parmaklarından birini kaldırıp yüzüme düşmüş olan kısa saç tutamıma dokundu ve onu geriye itti. Parmaklarından gecenin şafaktan önceki karanlığı kadar yoğun bir arzu yayılıyordu. Kıpırdayamıyordum, hareket edersem bu an bozulacaktı. Bozulmalıydı da ama lanet olası bedenim hareket etmiyordu. Gözleri saçlarımda dolaştı, oradan yanaklarıma indi ardından çeneme ve en son dudaklarıma ulaştı.

Tanrım, beni öpecekti.

Beni öpecekti.

Yoğun hisler bedenimi terk etmek istiyor gibi boğazıma tırmandı, kalmayı seçen birkaçı da göğsüme çöreklenmişti. O kadar yükseldim ki tek arzum dudaklarımın dudaklarına dokunması oldu. O an tekrar kafamda yakıcı bir düşünce belirdi.

Yatağına gir ve onu hazırlıksız yakala.

Çok fazla yalan vardı, çok fazla tehlike vardı. Ben Prenses değildim, Gordion hanımı beni suikast yapmam için burada bırakmıştı. Benim bu saklı gerçeklerim yetmiyormuş gibi Blake'in nasıl biri olduğunu bile çözememiştim. İyilik ve kötülük arasında öyle ustaca gidip geliyordu ki hangi tarafa ait olduğunu çözememiştim.

Birden başımı belli belirsiz geri çektim.

Yanağımda duran eli duraksadı, yüzü olduğu yerde kaldı. Kısa bir an daha bakıştık, gözlerinin ardından nasıl bir düşünce geçti bilmiyorum fakat başını hafifçe eğip gülümsedi. Kesinlikle neşeli değildi.

Kendini birden geri çekip tekrar aynı şekilde sırt üstü uzandı ve biraz önce yaşananlar asla olmamış gibi bir tavırla, "Tatlı rüyalar, Prenses," dedi ve artık uyuyacağını, sohbetimizin bittiğini belirtti.

"İyi uykular, Efendi," derken sesim kısıktı.

Sonra kendimi tahmin ettiğimden daha kısa sürede Blake'in kokusu yatağın diğer ucundan buram buram burnuma gelirken uykunun kollarında buldum.

Tüm gece rüyamda da Efendi Nightingale'i görmüştüm ve bu sefer kesinlikle *beni öpüyordu.*

-

Sabah uyandığımda Blake yoktu. Benim uyanacağım anı bekliyormuş gibi bir tane hizmetli kapıyı çaldı ve benim seslenmemle içeri kafasını uzattı. Artık odama geçebileceğimi, kalede güvenliğin sağlandığını söyledi. O kadar çok uyumuştum ki öğle saatlerinde olduğumuzu da öğrenmiştim.

Dün çok fazla şey yaşanmıştı fakat benim aklımda sürekli o son sahne dönüp duruyordu. Beni öpecekti. *Beni resmen öpecekti.*

Odama girdiğimde hâlâ bu düşüncedeydim ve parmaklarım karıncalanan dudaklarımda dolaştı. O sırada yatağımın üzerinde bir şey görünce parmaklarım duraksadı.

Kalbim sıkıştı, yine bir not geldiğini düşünerek hızlı adımlarla ileri atıldım. Bir not vardı evet fakat yanında bir şey daha vardı.

Kabzasında gül oymaları olan bir hançer.

Şaşkınlıkla hançere bakarken, uzanıp yanındaki notu aldım. Üzerinde Blake'in mührünü görünce sıkışan kalbim bu sefer kendi kendini kurtardı ve göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalıştı.

Notu açtığımda ve içindekini okuduğumda hâlâ yutkunamıyordum.

Kendini koruman için.

Ve...

Yılan her ne kadar bir bıçak kadar ölümcül olsada narin bir gülden de hoşlanabilir. Bunu da kitabına yaz, Prenses.

Blake Nightingale.

Elim kalbimde yatağa oturup bir süre soluklanmaya çalıştım. Elimdeki hançeri döndürürken ve Blake'in yazdıklarını tekrar tekrar okurken ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

İçeri giren biri yüzünden birden notu göğsüme bastırdım, elimdeki hançeri yatağa bıraktım. Gelenin Ailis olduğunu görünce rahatlamakla gerilmek arasında gidip geldim. Notu ve hançeri görüp Hanımına söyleyebilirdi, bunun olmasını istemiyordum.

Bu sebeple ayağa kalkıp makyaj masama yürüdüm ve çekmecesine hançerle notu bıraktım. Şeytanminaresiyle pembe kuvarsı da cebimden çıkarıp kutuya yerleştirirken, "İyi misin?" diye sordum.

"Evet," dedi Ailis. "Ardell'in beni kurtarmasını beklemiyordum fakat bir Supra'yı tam bana saldırmak üzereyken öldürdü."

Gülümsedim. Bunu ben de beklemiyordum. Ardell'in buzdan duvarları eriyor gibi görünüyordu, Arion'ın buzları ise sadece Blue'ya eriyordu.

Elimi diğer cebime atıp Falcon'dan gelen notu da çekmeceye koyacağım sırada kanım dondu, hareketlerim kitlendi.

Not yoktu.

Kahrolası cebimde.... NOT YOKTU.

Telaşla etrafa bakındım ama bu odada olmadığını biliyordum, dün Blake'in odasına girdiğimde cebimdeydi. *Çıktığımda ise yoktu.*

"Yüce Tanrım," dedim elimi başıma bastırarak. Not Blake'in odasındaydı. Yatağına düşmüş olabilirdi. "Benim... Benim Efendi'nin odasına gitmem..."

O sırada kapı tıklatıldı. Ailisle birbirimize baktık, ne olduğunu anlamaya çalışırken alnı kırışmıştı. Ardından gidip kapıyı açtı.

"Prenses," dedi tanımadığım bir savaşçı. "Efendi seni taht odasında bekliyor,"

Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek bir süre donup kaldım. Ardından yutkunmam boğazımı yakarken, ayaklarımın altında tutkal varmış gibi ağır ağır yürümeye başladım. Belki de kendi kendimi korkutuyordum, notu henüz görmemiş olabilirdi. Evet evet, hançeri beğenip beğenmeyeceğimi soracaktı belki de.

Taht odasına girdiğimde etrafa baktım, kırılan camlar çoktan yenilenmişti ve tüm yaşananlar hiç olmamış gibiydi. Savaşçılar kapı eşiğinde beklerken bakışlarım tahtı buldu. Uzaktan bile onun üzerindeki yoğun karanlığı, kasveti ve öfkeyi hissettim. İleri doğru yürümek istemesem de kaçarı yoktu, vakur tutmaya çalıştığım adımlarla ona yaklaştım.

Ve onu gördüm.

Bir elinde tuttuğu notu.

Diğer elini çenesinde dolaştırıyor, bakışları üzerimde oyalanarak neredeyse beni gerginlikten kıvranacak kıvama getiriyordu. Sonra nefesini verdi, hafifçe doğruldu ve sanki Shakespeare'den bir kesit okuyormuş gibi notu dile getirdi.

"Nereden geldiğini biliyorum ve seni kimin hapsettiğini de." Gözlerini kaldırıp bana baktı. *Ölecektim*. "Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin. O zamana kadar kendine çok dikkat et, *Prenses*."

Sonra okumayı bıraktı. Bana doğru yürümeye başladığında gün ışığında birer zümrüt olan gözleriyle gözlerimi deldi. "Ya da Rosanna Camborne mu demeliyim?" Bakışları tekrar nota kaydı ve ismi okudu. "*Falcon Sarpedon.*"

Tam karşımda durduğunda tek yaptığım boş gözlerle ona bakmak oldu.

İlk defa sükunetinin çatladığını, bana karşı gerçek bir öfke taşıdığını gördüm. Dişlerini kenetledi, gözleri koyulaştı ve yanakları çukurlaştı. Belki

bağırıp çağırmak istiyordu ama bu onun tarzı ve tavrı değildi. O daha çok sessiz darbeler indirmeyi seviyordu.

Ve tam da dediğim gibi sessiz bir darbe indirdi.

"Savaşçılar," dedi kapıda bekleyenlere, "zindana atın."

O kadar şok olmuştum ki kollarıma giren iki savaşçıyı ve sürüklendiğimi bile çok sonra fark ettim. Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı, gözlerimi kırpıp kırpmadığımı bile bilmiyorum. Tek hatırladığım Blake'in keskin gözleriydi.

Beni kalenin aşağı katlarına indirdiler, rutubet kokusu her bir tarafı sardığında kirli zeminde ayaklarım sürükleniyordu. Sonunda demirli bir bölmeye beni bıraktılar ve uyuşmuş bedenimle içeri girdiğimde arkamdan demir kapıyı kapatıp büyük bir zincirle kilitlediler.

Şok ve dehşet beni boğazımdan yakalayıp boğduğu için nefes almaya çabaladım, bedenim sırtımı yasladığım duvardan kayarak yere yığıldı. Üstte gördüğüm duvara açılan küçük havalandırma deliğinden gelen oksijen yeterli gelmiyordu. Bitmiştim. Her şey bitmişti.

Geri dönemeyecektim. Burada ölecektim.

Fakat en önemli Blake'in yüzündeki bakışı unutamamamdı.

Yılan hançer kadar ölümcül olsada narin bir gülden de hoşlanabilir.

Bunu yazan kişi beni zindana attırmıştı. Her şey tepetakla olmuştu. Sırtımı yaslayıp bir süre gözlerimi kapattım, nefes alıpverişlerim sığlaşırken bir zindanda olduğumu unutmaya çalıştım. Yerler pisti, taş duvarlar boyasızdı. Farelerin ciyaklama seslerini duyabiliyordum, benim kafesime girerlerse kaçamayacağımı bilmek gözlerimi daha da sıkı kapatmama neden oldu. Görmezsem varlıkları silinebilecekmiş gibi. Tüm bu olanlar hiç olmamış gibi...

Uzun bir süre orada kaldım. Ne birisi geldi ne de bir ses duydum, fareler bile susmuştu.

Sonunda adım sesleri işittiğimde gözlerim açıldı ve başımı ağır bir şekilde çevirip zindanın dışında duran bedene baktım.

Siyah pantolon, siyah pelerin ve eldivenler. Ardından peçesi...

O an tüm duygularım boşaldı, ağlamaya başladım. Önce sessizce damladılar, ardından hıçkırıklara dönüştü.

Gölge, yüz ifadesini göremesemde öylece dikilmeye devam ediyordu.

Sonra hıçkırıklarım gülümsemeye dönüştü. "Gelmedin," dedim hem hıçkırım hem gülerek. "Şeytanminaresini çaldım. Gelmedin."

Boğuk sesiyle, "Kalede değildim," dedi.

"Buradayken çalsam beni bu zindandan kurtarır mıydın?"

İlk defa ne diyeceğini bilemiyor gibi kıpırdandı. Sonra "O ismi anmamanı söylemiştim," dedi kumaşın ardından gelen puslu sesiyle.

"Anmadım zaten!" diyerek bağırdım. "O notu kimin getirdiğini bile bilmiyorum! Belki de sendin." Hızla ayağa kalktım ve demirlere yapıştım. "Sen miydin? Falcon sen misin?"

Gölge nasıl bir ifadeye büründü göremesem de bir adım geriye attı. Ya benden kaçıyordu ya da şaşırmıştı. Hangisi asla anlayamadım.

Bana cevap vermiyordu ama ben çoktan bir histeri krizine girmiştim. "Her şey bitti," derken alınımı demirlere yasladım. "Falcon sensen ya da bir başkasıysa fark etmez. Beni kimse kurtaramaz, Efendi benim Prenses olmadığımı öğrendi. Adımı kendi ağzıyla okudu."

Başımı kaldırdığımda keşke yüzünde peçesi olmasaydı da şaşkın mı değil mi bilseydim diye iç çektim.

"Evet, Gölge," dedim derinden gelen bir sesle. Yıpranmıştım, doluydum ve içimde akmaya hazır bir çağlayan gibi sırlar taşıyordum. "Yanıldın. Ben Prenses değilim."

Gölge o kadar uzun süre cevap vermedi ki bir an hiçbir şey demeden gideceğini sandım ama bana beklemediğim bir soru yöneltti.

"Öyleyse kimsin sen?"

Demirlerin soğuğu bile içimdeki ateşi söndürmüyordu, rutubet ruhumu çürütmek üzereydi. "Ben..." dedim kurumuş boğazımı yutkunarak ıslatırken.

"Ben Rosanna Camborne. Gelecekten geldim."

-

Evettt. Bir bölümün daha sonuna geldik.

Bir sonraki bölüm ne olur tahminleriniz var mı? :D

Görüşürüz, Zamansızlar:*

Bölüm 21 : Tutsak

Şarkı: Katie Garfield - Gallows

Ateş yanıyor
Gölgenin içine düşüyor
İnsanlar izliyor
Düşüşünü bekliyor.

-

Ben Rosanna Camborne. Gelecekten geldim.

Zihnim ağzımdan çıkan sözleri birkaç saniye sonra algılamıştı. Cümlelerim zindanın rutubetli havasına, farelerin tıkırtılarına ve benim hızla alıp verdiğim soluklarıma karışırken Gölge'nin tek bir insani belirtisi yoktu. Kıpırtısız duruyor, nefes bile alıyor gibi görünmüyordu.

Söylediğim şeyin farkındalığıyla ellerim demirleri daha sıkı kavradı. Blake'in okuduğu notta ismim yazdığı için ve her şeyin sona erdiğini düşündüğüm için bu itirafı yapmıştım fakat Gölge'nin sessizliği anında pişman olmamı sağlamıştı. Ne tepki vereceğini kestiremedim, yüzünü göremiyordum sadece konuşmasını sağlayabilirdim bu yüzden birden demire vurdum.

"Neden susuyorsun?" derken sesim zindanda yankılandı. Dengesizleştiğimi ve kontrolümü kaybettiğimi fark ediyordum ama durmak için bir çaba harcayamadım. Neden olduğunu bilmediğim suçluluk duygumu öfkeye dönüştürüyor ve onu Gölge'ye akıtıyorum. "Sana kaç kere prenses olmadığımı söyledim! Ama sen o olduğumu iddia edip beni tüm bu keşmekeşin arasına attın!" Sessiz kalıp beni izlemeyi sürdürdü, bu sinirimi daha da bozdu. Demire bir daha vurdum, avuç içim ağrıyordu. "Hepsi senin suçun!"

Bir daha vurdum. Bir daha. Ve bir daha. Ta ki canım dayanamayacağım kadar acıyana kadar.

Gölge birden elini demirlerin arasından sokup bileğimi yakaladı. Canımı daha çok yakmamı önlemek için mi yapmıştı yoksa karşısında çıldırmanın eşiğine gelmemden rahatsız mı olmuştu bilmiyorum.

"Sen..."dedi peçesinin ardından. "Prensessin." Ses tonu kumaşın ardından boğuk ve uzak gelse de cümlesinde bir keskinlik vardı.

Çıldıran ben değildim. Kesinlikle ben değildim.

"Sen aklını mı kaçırdın?" derken sesim hırıltılı çıkmıştı, iyice çözülmeye başladım. "Sana ne söylediğimi anlamıyor musun? Beni dinlemiyor musun sen? BEN PRENSES DEĞİLİM!"

Çok kısa süren fakat bana asırlar gibi gelen bir andan sonra, "Öyleyse söyle bana," derken bileğimi mengene gibi kavradı. "Hangi vakit bu zamana geldin?"

Söylediklerime inanmaya mı başlıyor diye kısa bir an ona baktım fakat boşuna bakıyordum. Onu göremiyordum ki!

Zar zor yutkundum, "Beni bulduğunuz yerde," dedim. "İlk o gün bu zamana geldim."

Gölge sanki eldivenine rağmen tenim elini yakmış gibi bileğimi aniden bıraktı. Söylediğime inandığını tam o anda anladım, yüzünü göremesem de biliyordum. Söylediklerimi hazmetmeye çalışırken omuzları dikleşti, bedeni kaskatı kesildi. Belli belirsiz geriye bir adım attı ama bunun kendisi bile farkında olmayabilirdi.

Ben ise çoktan sığlaşan nefesimle yere yığılmak üzereydim. Zindan bana olduğundan daha küçük gelmeye başladı.

Gölge'nin bana bambaşka gözlerle baktığını biliyordum. Söylediğim tüm o tuhaf sözlerin, onların aşina olmadığı davranışların sebebini kafasında oturtuyor olabilirdi. Ya da sadece yaptığı hatanın ağırlığını yaşıyordu.

Bense başka bir ağırlığın altında eziliyordum.

Blake'in benim için yazma odası hazırlatması, Charonları beslemem için bana not göndermesi, bana hediye ettiği gül kabzalı hançer gözlerimin önüne geldi. Tüm bunları ne sebeple yaptı bilmiyorum, belki çıkarı için belki benimle bir oyuncak gibi oynamak istediği için... Fakat taht odasında Falcon'ın notunu okurken ve zindana atılmamı söylerken ki yüz ifadesi iki büklüm olmama sebep oldu.

Mideme taş oturdu. Geriye doğru adımlar atıp sırtımı duvara yasladım, bacaklarımın beni taşımayacağını anladığımda yavaşça yere oturdum.

Zaman kum saatinden akan ince kum taneleri gibiydi; o tanelerden birine tutunmak istiyordum. Sıkı sıkı. Hiçbir gücün beni ondan söküp alamayacağı şekilde. Fakat hücrenin üzerime uyguladığı baskı sanki sadece klostrofobi oluşturmaktan fazlasıydı, gücümün baskılandığını hissedebiliyordum. Burada Spiritusum işlevsizdi.

Gölge'nin zindanın kasvetine karıştığını, karanlık bir siluet olarak hâlâ demirlerin ardında beklediğini görünce, "Git burdan," dedim kısık sesle. Bana artık peçe de taksa kendisi gibi kumaşlarının ardına da gizlese beni kurtaramazdı.

Birini ekmek çaldı diye astıran, kara büyü kitabı kullandı diye bir oğlanı ömür boyu zindana attıran biri ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Aynı zamanda bana gül kabzalı bir hançer hediye eden adam...

"Git buradan!" Birden bağırdım.

Gölge önce tepki vermedi, sonra cebinden çıkardığı anahtarın şıngırtısını duydum. Demir kapıyı açtı, hücreme giren çizmelerini görüyordum, başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. Yerdeki fare pisliklerinin kokusunu bile alabiliyordum fakat o yanıma geldiğinde ona dair hiçbir koku alamıyordum.

Tek dizini kırıp önümde diz çöktüğünde gözlerimi kaldırdım. Hücrenin tepesindeki küçük havalandırma deliğinden sızan ışıkla gözleri zar zor seçiliyordu. Konuşmayacağını sandım fakat kendini zorluyor gibiydi, sonunda hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Beni iyi dinle," dedi peçesinin ardından. "Bunları kimseye dile getirme."

Ağzım hafifçe aralandı, nefesim iyice boğazıma tıkandı. O kadar kapana kısılmıştım ki hiçbir şekilde kendimi kurtaramıyordum. Kısıldığım kapan bu hücreden çok daha büyüktü, çok daha şatafatlıydı ve çok daha güzeldi.

Ona tepki vermediğimi fark edince eldivenli eli çenemi kavradı, tutuşu sertti. Söylediği şeyi anladığımdan emin olmak istiyor gibi tepki vermemi bekliyordu. "Sen, prensessin."

Sanki dilimi yerinden sökmüştü ve bir daha biraz önce söylediklerimi dile getirmemi zaten engellemişti.

Sonra ayağa kalktı, arkasını dönüp giderken olduğum yerde ruh gibi oturmaya devam ettim. Hücremin kapısını kapatıp zindandan çıkıp giderken bile kıpırdamadım. Uzun süre öylece bir noktaya baktım, içi boş bir kabuk olmayı dilerdim fakat içim doluydu. Tuhaf bir duygu içimde kadar çok kaynıyordu ki ne olduğunu tadına bakmadan anlayamazdım.

Zümrüt yeşil gözlerin gazap ateşiyle yanarken uykuya daldığımda ise rüyamda bu sefer onu göremedim.

-

"Eli zedelenmiş. Biraz acısı olur lakin tez zamanda düzelir."

Olgun bir erkek sesini duyduğumda zihnim yavaş yavaş kendine geliyordu. Uzandığımın farkına vardım, başımın altında da bir yastık vardı. Odama dönmüş olabileceğimi düşündüğüm o kısacık anda burnuma zindanın rutubetli ve pis kokusu doldu.

Hayal kırıklığı üzerime ağır bir battaniye gibi örtünürken yerimden kalkmadım, gözlerimi de açmadım.

"Bu sediri buraya taşırken zedelenen omzuma da bak, ihtiyar." Ses kesinlikle Kaidan'a aitti.

"Buraya yakında bir halı, bir masa ve dolap da gelir." Kaşından yanağına inen yarası olan, somurtkan ve kuzenine çok benzeyen yüz hatlarıyla

sinirimi bozan Remus.

Artık seslerini duyduğum an kim olduklarını anlayacağım ve ayırt edebileceğim kadar onlara yakındım.

Kaidan'ın eğlenir gibi tekrar konuştuğunu işittim. "Şömine de yapılır benden söylemesi."

"Çeneniz kollarınızdan daha çok çalışıyor." Bariton bir kız sesi. Ardell. "Remus, Himotep'e zindandan çıkana kadar eşlik et."

Gözlerimi yavaşça aralayıp onlara baktım. Himotep ve Remus hücreden çıkarken Ardell ve Kaidan başımda dikilmeye devam ediyordu. Kirpiklerimi ağır ağır birkaç kere kırpıştırdım ve durumumun farkına varmaya çalıştım. Hâlâ zindandaydım fakat bu sefer bir yatağın üzerindeydim.

Yavaşça doğrulduğum sırada Ardell bana her zamanki sert çehresiyle üstten bir bakış attı. Kaidan uyandığımı görünce önce beni süzdü, sonra patavatsız bir yorum yapmak üzere olduğunu fark edip kendini tutmak istiyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neden buradasınız?" Sesim kısıktı, ağzım kurumuştu. Suya ihtiyacım vardı.

Ardell birden üzerime bir su matarası fırlattı. Kucağıma düşen matarayla sıçradım fakat tutmayı da başarmıştım. Zaten bana karşı nazik değildi, şu an daha da haşin görünüyordu.

"Kaidan," dedi sakin ama tok bir sesle, "işlerinin başına dön. Sana lüzum kalmadı."

Kaidan sıkı sıkı birbirine bastırdığı dudaklarını çözdü ve sızlandı. "Tek görevim bu sediri buraya taşımak mıydı? Sorgu falan yapmayacak mıyız?" deyip bana kısa bir bakış attı ve araya bir parantez cümle koyarak, "üzerine alınma prenses," dedi ve tekrar Ardell'e döndü. "Onu iki yandan köşeye sıkıştırabilir..."

"Sana lüzum yok dedim," dedi Ardell bıkkın bir nefes vererek Kaidan'a dönüp.

Kaidan Ardell'e kötü kötü baktı. "Cadıların en kötüsüsün," dedi ona. "Akrepler bile senden daha sevimli."

Ardell'in bakışları keskinleşti, Kaidan'a bir adım attı. Birbirlerine bilenmelerini izlerken biraz daha doğruldum. Konu bir anda benden çıkmıştı, zindanda olduklarını bile unuttuklarını düşünüyordum.

"Bu yüzden mi bana aşk mektubu yazdın, seni budala?"

Kaidan irkildi, bu saldırıyı beklemiyor olmalıydı. "Yedi yaşındaydım!" dedi savunmaya geçerek. "Aptal kardeşin senin beni beğendiğini söyleyerek beni oyuna getirdi!"

"Saçların ay ışığından daha çok parlıyor..." Belli ki Kaidan'ın mektubunda yazan cümlelerden birini tekrarlarken Ardell'in dudakları kıvrılır gibi oldu.

Kaidan birden ileri atılıp Ardell'in dudaklarını kapattı. Eli büyük olduğu için kızın yüzünün yarısını kaplamıştı. "Tamam, bana lüzum yok. Gidiyorum!" Birden haykırıp geri çekildiğinde elini aşağı yukarı sallıyordu. "Gidiyorum dedim be kadın ne ısırıyorsun?"

"Bana bir daha dokunursan bu sefer çok daha başka yerlerini ısırırım."

Kaidan'ın gözleri büyüdü, boğazına kadar kızardı. Neredeyse öksürük krizine girecek gibi görünüyordu, geri geri adımlar attıktan sonra arkasına bile bakmadan hücreden çıktı gitti.

"Aptal," diyerek mırıldandı Ardell. Kaidan'ın son cümlesiyle dengesinin şaşması onu eğlendirmiş gibiydi. Sonra bana döndü ve gizli neşesi yerini ciddiyete bıraktı.

Bir süre birbirimizi izledik. Hava kararmış olmalıydı, küçük delikten ışık gelmiyordu. Hücrenin dışındaki koridorda yanan kandiller içeri ışık yayıyordu. Yattığım sediri kısaca süzdüm; minderi sertti ve başımın

altındaki yastık dümdüz bir taş gibiydi ama hiç yoktan iyiydi. Zaten artık odamdaki kuş tüyü yatak ve yastığı bulamayacağım belliydi.

Ardell tek dizini kırıp yere çöktü ve benim yüzümle neredeyse aynı hizaya geldi. Üzerindeki gümüş zırhı her hareketinde kandil ışıklarını yansıtıyordu. Sarının en açık tonlarındaki saçını tepeden sıkı sıkı toplamıştı.

"Yazık," dedi sanki fanusa konmuş bir balığı izler gibi beni süzerken. "Seni gerçekten ciddiye almaya başlamıştım. Öyle bir gücün böyle bir sefalete mahkûm edilmesi ne acı..."

İfademi değiştirmedim, sözlerinin beni etkilemesine izin vermek istemiyordum. Ayaklarımı yere sarkıtıp oturur pozisyona geldim, pantolonum ve gömleğim hâlâ üzerimdeydi. Kirli saçlarım örgümden fırlayan tutamlarla doluydu. "En azından," dedim ellerimle yatağımı okşayarak, sonra gözlerimi kaldırıp ona baktım, "artık yatağım var."

Ardell'in gözleri kısıldı. Beni küstah ya da arsız olarak görmek yerine ifadesiz kalmaya çalıştığımı ve yaralanabileceğim her tavra karşı gardımı aldığımı anladığını fark edebiliyordum. Zekiydi, gözlemciydi ve gerçekten gücüme önem verdiğini anladım. Bu hale gelmemden hoşlanmış görünmüyor, bu gücün benim bedenimde olmasına üzülüyordu.

"Efendi'nin nezaketine aldanma," dedi uyarı tınıları yankılanan bir sesle. "Avını mideye indirmeden önce beslemeyi sever, böylece doyması daha kolay olur."

Parmaklarım yatağı belli belirsiz kavradı fakat ona belli etmemeye çalıştım. "Ne istiyorsun?" dedim kuruyan boğazımdan dolayı zar zor konuşarak. Mataradaki suyu daha içmemiştim, sanki içersem Ardell'in bakışları yüzünden boğazıma takılacakmış gibiydi. "Beni sorgulamak için mi buradasın?"

Dudakları büktü. "Seni sorgulayacak olan ben değilim. Sadece merak ediyorum..." Sesi iyice koyulaştı, kulaklarıma demir sokuluyormuş hissetmeme neden oldu. "O melun yaratıkların bu kaleye saldırmasında parmağın varken, seni onlardan korumaya çalıştığım esnada benimle alay ettin mi?"

Aniden gelen bu suçlamayla kalbim sarsıldı, mideme can sıkıcı bir şeyler yuvarlandı. "O yaratıkların buraya saldırmasıyla benim bir alakam yok." Ses tonumu kendinden emin tuttum.

Ardell yüz ifademi süzerken dudaklarını bükmeye devam etti. "Bir Gordion'luya güvenilmemesi gerektiğini neredeyse unutuyordum."

"Benim saldırılardan haberim yoktu. Sen beni kurtarmaya çalışırken, ben de seni kurtarıyordum." Tek kaşımı kaldırarak ona zamanı durdurduğum anı hatırlattım.

Dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. Sonra ağır ağır ayağa kalkıp elini belinde asılı duran kılıcının kabzasına koydu. "Bunlara inanması gereken kişi ben değilim." Arkasını dönüp hücreden çıktığında kalbim deli gibi atıyordu, sonra demirli kapıyı kilitledi ve bana son bir bakış atıp arkasını dönüp giderek beni zindan da yalnız bıraktı.

Benim saldırıların arkasında olduğumu düşünüyorlardı. Rhea'nın Blake'i öldürmemi istemesinden nasıl kurtulacağımı düşünürken, kendimi korkunç bir suçlamanın ortasında bulmuştum. O saldırıda ölenler olmuştu, o kayıplardan sorumlu tutulduğum sanılıyorsa durum düşündüğümden daha beter demekti.

Nefesimi hıçkırır gibi verdim, dizlerimi kendime çekerek sırtımı duvara yasladım ve başımı geriye attım. Gözlerim tavanı izlerken nefes alıp verişlerimi düzene soktum, zindan da olduğumu unutmaya çalıştım. Fakat gücümü kullanmasam bile zaman uyumadığım sürece burada akacak gibi görünmüyordu.

Mataranın tıpasını açıp su içtim, boğazımı serinletmeye ve orada taş gibi duran yumruyu yok etmeye çalıştım fakat işe yaramadı. Bir süre uzandım, biraz kalkıp hücrede turladım... Zaman akmadı. Yemek yemediğim için midem boştu, zira aç da hissetmiyordum. Ne yesem tadı talaş gibi gelecek gibiydi.

Tekrar yatağa uzanıp, eskiden hayallerle dolu olan zihnime girmeye çalıştım fakat bu sefer içerisi tamamen gerçeklerle doluydu. Önceden hayal sandığım isimler artık gerçekti.

Falcon da gerçekti.

Bana not göndermişti, beni kurtaracağını söylemişti fakat sonrasında bir zindana atılmış ve büyük bir saldırıdan mesul tutulmuştum. Beni benden başka kimse kurtaramazdı. Dizginleri ele almalı ve soğukkanlı olmalıydım. Zayıflık göstermiş, Gölge'ye her şeyi itiraf etmiştim fakat onun bunları Blake'e söyleyeceğini düşünmüyordum. Kimseye söyleyeceğini düşünmüyordum çünkü kendisi bile benim kimseye dile getirmemi söylemişti.

Ne planlıyordu? Ne istiyordu?

Gölge kimdi?

Bu sorunun cevabının beni git gide ürküttüğünü fark ettim. Ona yakınlaştıkça gerçek daha önemli hâle gelmişti ve beni etkilemesi önceki zamanlardan daha fazla olacaktı. Birden benim için daima Gölge kalmasını dilediğimi fark ettim.

Falcon mıydı, Blake'in kardeşi miydi yoksa bambaşka birisi miydi bilmiyorum ama birden artık o kumaşların ardını görmek istemediğimi fark ettim. Göreceğim şeyden korkuyordum.

Uykuya daldığımda bunları düşünüyordum, gözlerimi tekrar açtığımda bunları düşünüyordum. Zaman bir süreden sonra akmaya başladı. Ufak delikten gün ışıdı, tanımadığım bir savaşçı bana kurutulmuş et ve ekmek getirdi. İştahsız bir şekilde onu yedim, tekrar uzandım tekrar kalktım ve tekrar tekrar aynı şeyleri tekrar ettim. Hava yine kararda...

Sonunda birkaç ayak sesi işittim ve demirlerin ötesinde duran Kaidan ve Remus'u gördüm. Yanlarına gelen Ardell kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

"Gitme zamanı."

Doğrulup otururken gözlerimle onları süzdüm, süresi dolan bir elektronik alet gibi bozulan kalbim tekleyerek çalışmayı denedi. Ardell bana doğru yaklaşıp bileklerimi tuttu ve ellerimi önümde birleştirip bileklerime bir ip

bağladı. "Bu ne için?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Birinizin kılıcını alıp size saldıracağımı falan mı sanıyorsunuz?"

"Kılıç tutamayan o narin ellerin kimsenin umurunda değil," dedi Ardell düğüm atmayı bitirdikten sonra. "Bu büyü yapmanı engellemek için."

"Kadın prenses, Ardell," dedi Kaidan. "Gordion da odasında leziz meyveler yemek dışında bir şey görmüş gibi durmuyor, Fanicum ipini nereden bilsin?"

Suratımı buruşturdum. *İşe yaramaz prenses muamelesine tekrar merhaba.* "Beni savunduğun için teşekkürler Kaidan fakat biraz canımı sıkmadın değil."

"Oyalanmayın," diyerek araya girdi Rem. "Efendi bekletilmeyi sevmez, bilmiyor musunuz?"

"Efendi mi sevmez, sen mi?" Kaidan Rem'e dirsek attı. "Ondan daha somurtkan olduğunu biliyor muydun?"

Rem yanındaki Kaidan'ı tek eliyle ittirdi. "Kale soytarılarından daha şaklaban olduğunu biliyor muydun?"

"Bir daha sizinle hiçbir görev almak istemiyorum," dedi Ardell beni kollarımdan tutup ayağa kaldırarak. "Arion'a ihtiyacım var."

Kaidan sırıttı. "Kardeşin Nemf düşmanlığından Nemf seviciliğe terfi etti. Blue'ya Efendi'ye bağlı Sedna'dan daha bağlı, kızın etrafında sürünüp duruyor."

Ardell beni çekiştirerek hücreden çıkarırken Kaidan'a da ters bir bakış atmayı eksik etmedi. Ben ise Efendi'nin huzuruna gittiğimi düşünürken boğulmak üzereydim.

"Prensesin elini çok mu sıkı bağladın?" dedi Kaidan suratını buruşturarak. "Canı acıyor olmalı, mosmor oldu."

Mosmor olma sebebim canımın acısı değildi, sıkı bağlamadığını bilen Ardell de bunun farkındaydı. "Susun ve beni takip edin," dedikten sonra

kolumu tutmaya devam ederken beni zindanın koridorlarından geçirdi. Boş hücrelerin önünden geçerken hiç tutsak olmadığını fark ettim.

"O kara büyü kitabı olan çocuk nerede tutuluyor?" diye sorduğumda Ardell duraksadığımı fark edip beni tekrar çekti.

"Bu seni ilgilendirmez." Uyarı dolu bakışları yan yan üzerime kitlendi. "Önce kendi tutsaklığını düşün."

Merdivenlerden tırmandık, kalenin içindeki koridorlardan geçtik. Buraya gelirken o kadar kendimde değildim ki şimdi yol bana daha uzun gelmişti. Sonunda aşina olduğum sahanlığa geldik. Kale hiç saldırı almamış gibi düzenli, ihtişamlı ve sağlamdı.

Taht odasının önüne geldiğimizde kalbim tamamen çalışmaya başladı, bomba geri sayımı yapan bir saat gibiydi. Patlayacaktı.

Kaidan ve Remus iki yandan kapıyı ittirdiler ve iki kanat açıldığında kenara çekildiler, Ardell'le ikimiz ortalarından geçerek içeri girdik.

Sadece ben ve Efendi'nin olduğunu sanırken başkalarını da görünce kalbim ağzıma geldi.

Gölge tahta en yakın duran kişiydi, ellerini önünde birleştirmiş sanki taht odasına ait bir heykel gibi bekliyordu.

Blue'yu biraz daha önde, sol tarafta gördüm. Sağlıklı ve her zamanki gibi zarif görünüyordu. Mavi saçları örgüydü, üzerinde kahverengi deri kıyafeti vardı. Yüzünde üzüntülü olduğunu belli eden bir ifade vardı, endişeden pürüzsüz yüzüne hiç yakışmayarak alnı kırışmıştı.

Diğer tarafında Arion duruyordu, dudaklarındaki kıvrım şu anki durumumdan zevk aldığını gösteriyordu. Kardeşinin aksine o benim gücümü takdir etmiyor ya da iyi biri olup olmamamla ilgilenmiyordu. Ona göre ben bir Gordionluydum ve ölmeliydim.

Onun yanındaki Akreplerin lideri Camilla tamamen ifadesizdi. Kaidan ve Remus da sağ tarafa geçtiler. Ardell beni tam ortada bıraktıktan sonra

ikisinin yanına geçti.

Beni ilk yakalayan ekibin hepsi buradaydı.

Blake'in has savaşçıları.

Artık kaçışım yoktu, tam karşıma bakıp gözlerimi tahtta oturan kişiye çevirmek zorundaydım. Tamamen kontrollü ve sakin olmalıydım. İfadesizliğim bozulsun istemiyordum, nefes aldığımı bile fark etmelerini istemiyordum. Bu yüzden nabzımı dahi tutup başımı çevirdim ve bakışlarımı tahta diktim.

Blake Nightingale, sağ tarafındaki dirseğini koyduğu taht koluna doğru yaslanmıştı. Taht odasının kolonlarına asılmış meşale ışıkları spot gibi üzerine vuruyordu. Üzerinde gözleriyle aynı renk bir tunik vardı, düğmeleri altın rengiydi. Siyah saçlarının yanları kısa kesilmişti, yeni tıraş olmuş gibi yüzü pürüzsüzdü. Ben pislik içindeki çamurlu bir suyken, o tertemiz berrak bir göl gibiydi.

Sedna dizinde uyuyordu. Dizinde evcil bir kediyi seviyormuş gibi eliyle onun başını okşarken beni izlemeye devam etti.

Cesaret almak için Gölge'ye belli belirsiz bakmak istedim fakat göz bebeklerim bir milim bile kıpırdamadı. Gözlerimi Efendi'den çekemezdim, çekemiyordum. O da boynuma kadar kızarmama sebep olacak kadar beni incelemeye devam etti.

"Çağırın."

Normal tonda tuttuğu sesine rağmen komutu sanki bir kırbaç şaklaması gibiydi, Ardell hemen uzun adımlarla taht odasının kapısına doğru ilerledi. Başımı çevirip kimi çağırdıklarına baktım, merak tüm kemiklerime sızmış beni felç etmişti.

Sonunda Ardell kapıyı açtığında içeri birisi süzülerek girdi ve bunun Blake'in konseyinde olan cadılardan biri olduğunu gördüm. İlk defa Bacara günü gördüğüm kadınlardan biri. İsmi...

"Calla," dedi Blake cadı tam benim yanıma geldiğinde ona seslenerek. "Şeref getirdin."

Kadın başını eğerek selam verdi. Gözlerini kaplayan kırmızı boyalar yine vardı, koyu renk saçlarını tepeden tutturmuştu, uçları bal mumuyla öbek öbek ayrılmıştı. Teni kızıla çalıyordu. Kızılderili desem yeriydi.

"Bu küçük iyiliğinin karşılığını alacaksın." Sonra bana baktı, yılanını okşayan eli durdu. Onun bakışıyla beraber Calla birden yanıma yanaştı ve bileğimi kavradı.

O bileğimden birini tuttuğunda birbirine iple bağlı bileklerimi çekmeye çalıştım, kaşlarımı çatmıştım. Burada neler oluyordu?

"Sana sorduğum sorulara dürüst bir şekilde cevap ver, *Leda*," dedi Blake isme vurgu yaparak. "Aksi takdirde Calla yalan söylediğini anlar."

Bana Leda demişti, hâlâ prensesin ismiyle sesleniyordu. Ya benimle alay ediyordu ya da aklımla oynayıp her şeyi bir bir ötmemi sağlayacaktı.

Calla'yla göz göze geldim, kırmızı boyaların ardındaki kahverengi gözleri yüzüme dikilmişti. Yalan söylediğimi anlamak gibi bir gücü mü vardı? Kahretsin. Kahretsin!

"Söyle bana," dedi Blake tekrar konuşarak ilgimi kendisine çekerek, tamamen ona kilitlenirken vücuduma istemsiz bir felç yayılmaya başladı, eklemlerim taş kesildi. "Supra saldırısının arkasında Gordion mu var?"

Dudaklarım titredi, nabzım boğazımda toplanıp orada çırpındı. "B..." konuşamadım, doğruyu söyleyecek olmama rağmen tereddütte düştüm. Çok fazla baskı altındaydım, tanımadığım bir yalan detektörü bileğimi tutuyordu. "Bilmiyorum."

Sonunda ağzımdan çıkan şeyden sonra kulağım uğuldarken Calla'nın bir şey söylemesini bekledim, gözlerim kısa bir an ona kaydığında Blake'e baktığını ve ikisi göz göze gelince başını onaylayarak eğdiğini gördüm.

Sonra Blake tekrar yeşil irislerini bana çevirip gözlerime baktı.

"Peki ya..." dedi başını hafifçe yana yatırarak. "Bu saldırının arkasında *Morian* mı var?"

Dişlerimi sıktım, kendimi gittikçe daha kötü hissediyordum. Bu sorgulama bana kendimi küçük düşmüş hissettiriyordu, hepsi bir yalan söylememi bekleyerek daha doğrusu böyle bir şeyin olabilitesine daha çok ihtimal vererek beni izliyordu.

"Bilmiyorum," dedim tekrar tok bir sesle. Bu sefer tavrım daha kendinden emin çıkmıştı. "Hatta işini kolaylaştırayım, Efendi," dedim sükûnetimi korumaya çalışarak. "Bu saldırının arkasında kimin olduğunu *bilmiyorum*."

Blake bu sefer Calla'ya belli belirsiz kısacık bir saniyede baktı, kadın yine başını eğerek doğruyu söylediğime onu onaylamıştı. Yeşil gözler benimkilere zor açılacak bir kilitle kitlenmişti.

"Buraya geldiğinden beri..." derken yan yatan başını düzeltti, o kadar derin baktı ki sanki yalan söyleyip söylemediğimi Calla'ya bakmadan anlamak istiyordu, "Falcon Sarpedon'la *karşılıklı* iletişim kurdun mu?"

Kemiklerimin içine sıva enjekte edildi, damarlarım katılaşan sıvanın içinde dondu. Kan akışım kesildi ve hayati fonksiyonlarım duraksadı. Dudaklarımı aralarken cevabın doğruluğunu düşünüyordum. Onunla *karşılıklı* iletişim kurmamıştım, sadece bana gönderdiği not vardı.

"Hayır."

Dudaklarımdan çıkan bu bir kelimeden sonra Calla'ya bakmadı, benim gözlerime kitlenmeyi sürdürdü. Odadaki gerilim elle tutulur cinstendi, içeride bulunan herkesin kasıldığını fark edebiliyordum. Kıpırdanmalar oldu.

"Hayır... *Ne*?" derken Blake'in kaşları hafifçe havaya kalktı.

Kelimelerimi tane tane telaffuz ettim. "Hayır, onunla *karşılıklı* iletişim kurmadım." *Onu tanımıyorum bile.*

Blake Calla'ya baktığında kadın başını yine olumlu anlamda eğdi.

Uzun bir sessizlik oldu, kimse hareket etmedi. Sonunda Blake, "Bırakabilirsin," dediğinde Calla bileğimi bırakıp yana çekildi ve başını aldığı emri uyguladıktan sonra eğdi.

Blake hareketlenip ayağa kalktığında Sedna sürünerek tahtın sırtına dolandı. İnce uzundu, çok iri olmasa bile heybeti ve görkemi tahtına yakışmasına sebep oluyordu.

"Yardımın için müteşekkirim," dedi Blake Calla'ya. "Söz verdiğim gibi sorununuzu çözmek için Anasazi'leri ziyarette bulunacağım."

Sonra tahtın platformundan inmek için aşağı bir adım attı. Elini arkasında birleştirip kendine güvenen, karşısında bir tehlike görmeyen ya da hiçbir şeyin kendisine tehlike oluşturabileceğini düşünmeyen tavrına geri döndü. Herkes dönüp onun tekrar bir şey demesini bekliyordu.

"Prensesin saldırıdan mesul olmadığı anlaşılmıştır," dedi savaşçılarına ithafen.

Gölge'ye kısacık bir an baktım, gözlerini tam göremesem de üzerimde hissediyordum fakat uzak geliyordu. Blake'in yanında bana daima uzaktı. *Ya da öyle durmak zorundaydı.*

"Şimdi bizi yalnız bırakın."

Hayır. Hayır bırakmayın.

Sessiz çığlığımı kimse duymadı, hareketlendiler ve tek tek taht odasından çıkmak için yürümeye başladılar. Gölge hepsinden sonra ilerledi, yanımdan geçerken bana bakmadı. Boğazım yine düğüm düğüm oldu.

Hepsi taht odasından çıktıktan sonra kanatlı kapının kapanma sesini duydum. Gözlerim yavaşça kapandı, derin bir nefes aldım ve soluğumu verip gözlerimi tekrar açtım. *Hazırdım.*

Blake'in gözleri bağlı bileklerime kaydı, sonra tekrar yüzüme tırmandı.

"Gelelim asıl sorumuza."

Kirpiklerimi bile kırpıştırmadım, göz bebeklerim üzerinde dondu. *Hazır değildim.*

"Calla'ya ihtiyacın yok mu?" dedim sorusunu biraz daha ertelemek isteyerek.

"Sohbetimize şahit olmasına gerek yok," diyerek kestirip attı. Siyah kirpiklerinin altından bakarken leziz bir günah kadar cezbedici dudaklarını büktü. Ve o ismi söyledi.

"Rosanna Camborne," dedi tadını almaya çalıştığı bir tatlıymış gibi dilini alt dudağının üstüne gezdirerek.

Boğazım yutkunmamın etkisiyle hareket etti, omuzlarım biri tırnaklarını geçirip geriye çekiyor gibi dikleşti. Bunu diğerlerinin karşısında değil, direkt baş başayken sormuştu. Onların öğrenmek istediği saldırının ardında olup olmadığımdı, fakat Blake'in asıl bilmek isteği Rosanna'nın kim olduğuydu.

"Kimdir bu Rosanna Camborne?" Bakışları keskin, gözleri parlaktı.

"Ben," dedim. Kelime ağzımdan yalın ve tereddütsüz çıkmıştı.

Blake'in yüz ifadesi değişmedi fakat gözleri hafifçe kısıldı. "Sen?" diye sorarken tek kaşı havaya kalktı, sırtında bağladığı ellerini çözüp kollarını iki yanında tuttu.

Artan nabzımı göz ardı ettim ve sakince ona bakarken, "Benim," dedim tekrar. "Kitabımdaki *ben*... Rosanna Camborne'um."

Cevabımı zindanda geçirdiğim o sonsuz saatlerde tasarlamıştım. Gölge'nin dediği gibi gerçekleri dile getirmeyecektim fakat kitabımda kullandığım şeyleri gerçeklerime de adapte ettiğim metaforlarmış gibi davranmaya devam edecektim.

Duraksadı, aramıza süzülen sessizlik eşliğinde söylediğim şeyi dikkatle değerlendirdi. Bana çok uzun gelen bir süre sonra başını eğdi, dudaklarının

kıvrılıp bir gülümsemeye peyda olduğunu fark ettim. Cevabım onu eğlendirmiş miydi?

Başını kaldırıp tekrar bana baktığında açık açık sırıtıyordu. Başını iki yana sallarken, "Prenses," dedi iç geçirir gibi. "Beni eğlendiriyor musun yoksa sinirlendiriyor musun, emin değilim."

Dudaklarımı büktüm. "Ben de hiçbir zaman eğleniyor musun sinirleniyor musun, emin olamıyorum."

Sırıtan dudakları soldu, keskin bakışları ışığa tutulduğunda uçtan uca parlak bir yansıma yapan kılıç gibiydi. "Peki, kitabında yazdığın ismi Falcon Sarpedon nereden biliyor?"

"Bilmiyorum," dedim derinden gelen bir sesle. İşte bu en korkunç soruydu. Bu diyarda hiçkimseye tam adımı söylememiştim, gerçekten bunu nereden biliyordu?

"O notu sana kim verdi?"

"Yatağımda buldum."

Bana doğru birkaç adım attı. "Öyleyse bu, bu kalede bir hain olduğu anlamına gelir. Bir tahminin var mı?"

Yutkundum. Keskin bakışlarına bu sefer dürüst bir şekilde karşılık verirken, "Bilmiyorum," dedim. "O notu oraya kim bıraktı, *bilmiyorum*."

Bana iyice yaklaştı, önümde durduğunda boyundan dolayı başımı geriye attım.

"Zihnin o kadar dolu ki," dedi benim duyabileceğim kadar alçak perdeden bir sesle. "Dudaklarından dökülenler hayal dünyan kadar güvenilmez olsa da kendini dinlettiriyor."

Dudaklarım zımbalandı, kemiklerime balyozla vuruyorlardı. Bacaklarımın beni nasıl taşıdığına hayret ediyordum.

Birden elini bileklerimde hissettim, teninin soğukluğu ruhuma sızdı. Göz temasımızı bozmadan bileklerimdeki ipi çözdü. Bunu büyüyle yapabileceğini düşündüm, fakat direkt elleriyle çözmeyi tercih etmişti. Tenime dokunmanın fırsatını kaçırmamıştı ve beni o parmakları her bileğimin iç tarafına değdiğinde zıplayan kalbimle baş başa bırakmıştı.

Oturup kalbimle uzun bir konuşma yapmam gerekiyor ama kısaca ona özet geçmem gerekirse, bu adam canilikle centilmenlik arasındaki ince çizgide yürüyen bir manyaktı. Uzak durulması gerekenler listesinin başı. *Kitabımın kötü karakteri.*

"Git, Leda," dedi bana bilerek ismimle, *prensesin ismiyle* hitap ederek. Kim olduğumu hatırlatmaya çalışıyordu.

"Zindana mı?" derken sesim onun duyabileceği tondaydı. Dişlerimi kenetlemiştim, gözlerim en az onun kadar keskin bakıyor olmalıydı.

"Seni zindana attırmak," derken sesi resmen kıyafetlerimden içine, oradan da kemiklerime akıp bir dinamitin ipini tutuşturdu. "Sana yapabileceklerim arasında en basitiydi."

Göğüs kafesime içeriden bir şey çarptı.

"Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Taht odası yok olmuş, meşalaler sönmüştü. Dünya uykudan uyanıyor fakat sadece bize tanıklık edip diğer her şeyi görmezden gelerek yok sayıyordu.

Kaslarım bir dinamitin etkisiyle patlamış gibiydi, hafif bir titreme bedenimi sardı. Ondan saklamaya çalıştım, kendime sığınacak herhangi bir düşünce ya da yer aradım. Yoktu. Anda kalmıştım.

Beni dün zindana attıran, biraz önce sorgulayan ve ölümüme hüküm verebilecek olan adam vardı. Her şey onun iki dudağının arasındaydı.

Gözlerim dudaklarına kaydı.

Bu dudaklar, verdiği hükümlerle bir diyarı yönetiyordu. Bu dudaklar, döktüğü kelimelerle ellerinden siyah dokunaçlar çıkartırıyordu. Havva'nın

bir yılanın fısıldamasıyla dalından kopardığı elma kadar çekici bu dudaklar, mıknatıs gibi şu an beni kendine çekiyordu.

Birden kendime geldim, kıpırtısız kaldım ve ona çekildiğimi fark edip fark etmediğini anlamak için gözlerine baktım. O da benim gözlerime bakıyordu. Anlamıştı.

Çekimi anlamıştı.

Korku boğazımı yakaladı, kendimi geri çekip aramıza duvar örmeye başladım. Tuğlaları tek tek yerleştirip sağlam olması için uğraşacaktım.

"*Odana git* ve yemeğini ye," dedi Blake. "Banyonu yap. Uyu ve dinç bir şekilde uyan. Yarın yolculuğumuz var."

"Nereye?" derken boğazımı temizledim. Sesim çatallaşmıştı.

"Calli'ye bir teşekkür borcum var ve ben nereye gidersem, sen oraya geliyorsun." Güldü. "Bundan sonra seni yanımdan ayırmaya niyetim yok, *Leda*."

Beni tekrar zindana göndermemesi ve kendince suçsuzluğumu kabul etmedi güzel bir şeydi, iyi hissettirmesi gerekiyordu. Ölmediğim için şükretmeliydim. Fakat beni ebediyen yanından ayırmaya niyeti yok gibi bakarken ne iyi hissettim ne de mutlu oldum.

Hissettiğim tek şey saf korkuydu.

-

Yola çıkmak için hazırlanmama yardım ederken Ailis sessizdi. Kızıl saçlarını sıkı sıkı topuz yapmış, üzerine Scathan hizmetlilerin elbisesinden giymişti. O bizimle gelmiyordu, Blake yolculuğa az kişiyle çıkmak istemiş, ona izin vermemişti. Belki de tek bir Gordionluya bile güvenmiyorken, ikisiyle birlikte uğraşmak istememişti.

"Hanım'ından haber var mı?" dedim aynada kendime bakarken. Füme rengi bir elbise giymiştim, yine prenses halime dönmem çok hızlı olmuştu.

Kendime bakarken prensesliğe yakıştığımı fark ediyordum. Git gide kendimi buna daha yakın görüyordum.

Ailis üzerime geçirdiğim elbiseyle aynı renk pelerinin ipini bağlarken başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Kale ardebe içindeydi, o esnada haberci karga geldiyse bile görmedim."

"Bu saldırının ardında o olabilir mi?" Ses tonum kısık olsada toktu, Rhea'nın böyle bir fırsat yakalasa kullanacağını biliyordum.

"Sanmıyorum," dedi Ailis, sanki hanımı kendisi bu kaledeyken bunu yaparsa yıkılırmış gibiydi. "Böyle bir hamle yapabilecek olsaydı senden Efendi'yi öldürmeni istemezdi."

"Belki tüm tuşlara basıyordur," diye mırıldandım. Ailis anlamak ister gibi suratıma baktı ama onu geçiştirdim. "Her neyse, gidelim."

Rhea konusunu daha fazla düşünmek istemiyordum, önümdeki yolculuğa odaklanmam gerekiyordu. Anasazakiler kimdi, nasıllardı bilmiyorum ve oldukça merak ediyordum.

Odamdan çıkıp kale merdivenlerini indik ve kanatları açık duran büyük dış kapıdan çıktığımızda yolculuk kafilesini gördüm. Merdivenin başında durup kimlerin geldiğine baktım.

Ardell ve Arion önde, beyaz atlarına binmişlerdi. Kaidan ile Blue arabanın arkasında duruyordu. Remus, Camilla ve Siera merdivendelerdi, onların kalede kalacağını anladım.

"Siz neden gelmiyorsunuz?" diye sordum birkaç basamak indiğimde bana bakan Rem'e.

"Kalenin güvenliği sağlanmalı."

Bakışlarım etrafta dolaştı. "Peki ya... Gölge?"

Remus'un dik bakışları yüzümdeydi. "Gölge'de kalenin güvenliğini sağlayacak. İstersen Efendi'ye söyle," dedi başını yana eğerek. "O da sizinle gelsin."

Ben de dik dik gözlerine baktım. İmalı ses tonundan rahatsız olmuştum ama bunu da hak etmiştim. Lakin gerçekten kim olduğumu bilen tek kişiyi tekrar görmek istemem benim suçum değildi. Onunla konuşmam gerekiyordu. O yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp omuz silktim.

Şeytan minaresini yanıma almamıştım, cebimden düşebilecek her şey artık beni korkutuyordu. Sadece korsemin içine yerleştirdiğim gül kabzalı hançer yanımdaydı. Kurtulmak için birine yardım çağrısı yapmak yerine işleri kendim ele alacaktım.

Adımlarım arabaya yöneldi, Blake'le aynı arabada gitmediğimizi fark ettim çünkü arka arkaya iki araba duruyordu. En büyük araba ise kamp için kurulacak çadır ve içindeki eşyaları taşıyor olmalıydı.

Bana verilen arabanın merdivenine basarak içeri bindim. Remus kapının önüne geldi, bana ters ters bakınca dayanamadım. Orta parmağımı kaldırıp ona hareket çektim.

Gözlerini kısınca yara izi buruştu. Bu hareketin küfür anlamına geldiğini öğrenmişti.

İçeri birden sürünerek fırlayan beyaz yılanı görünce irkildim, sırtım arabanın koltuğuna yapıştı. Nefesim boğazıma tıkanmıştı.

Sedna karşımdaki koltuğa kurulduğunda dehşetle bir ona baktım, bir Remus'a döndüm.

Dudaklarına ilk defa eğlenen bir gülüş yayıldı, elini kaldırdı ve tüm parmaklarını içe bükerek orta parmağını havada bıraktı.

Piç.

"İyi yolculuklar, prenses," dedi ve kapıyı kapattı.

Yerimden kıpırdayamadım bile. Sedna'ya bakakaldım, araba hareket ettiğinde ise hâlâ koltuğa yapışmış vaziyetteydim.

"O yılan..." dedim zar zor soluduğum sesimle. "Kendisi gelmek yerine beni seninle yolculuk etmeye mi gönderdi?"

Sedna'nın gözleri gözlerimdeydi.

"Bu, böyle gitmez," dedim parmağımla ikimizi göstererek. "Olmaz. Birlikte yolculuk yapamayız."

Tısladı.

"Burada seninle medeni bir şekilde sohbet etmeye çalışıyorum."

Tıss.

Pekala.

Omuzlarımı yukarı aşağı oynatarak gevşetmeye çalıştım. "Öyleyse," dedim fobimden dolayı hızla atan kalbimi ovalayarak. "Birbirimize alışalım."

Sonra elimi kalbimden çekip havaya kaldırdım, titriyordum. Sedna elime baktı, sonra çekik sarı gözlerini tekrar bana çevirdi. *Bunu sahiden yapacak mısın?* der gibi suratıma baktı.

Elimi aniden geri çektim ve gözümü kapatarak bağırdım. Sonra elimi salladım, nefeslendim ve tekrar gözümü açtığımda bana olduğu gibi bakmayı sürdürdüğünü gördüm. Bu sefer o gözler bana kesinlikle *aptal* diyordu.

"Her neyse," dedim geriye yaslanıp gevşemeye çalışırken. "Dokunmak yok. Ne *sen bana dokun* ne ben sana."

Birkaç saniye daha baktıktan sonra ilgisini yitirmişim gibi kıvrıldı ve uyumaya başladı. Nefesimi ıslak çalar gibi verdim, pencereyi açıp dışarıdan hava almaya çalıştım.

Diğer yılanla yolculuk yapmayı tercih ederdim. Lakin beni tekrar zindana attırmasada işi bitmemişti, bunun bana uyguladığı ceza yöntemlerinden biri olduğunu biliyordum.

***

Araba durduğunda pendereden dışarı baktım, hava kararmıştı yani tüm tün boyunca yolculuk etmiştik. Sedna bir kere bile uyanmayarak işimi kolaylaştırmıştı, lakin ben bir kere bile uyumamıştım.

Kapı açılana kadar uzun süre bekledim, kimsenin beni hatırlamayacağını ve burada Sedna'yla kapalı kalacağımı düşündüğüm esnada kapı açıldı.

Yılan aniden gözlerini açtı, kapıdan dışarı fırladığında yine irkildim. Uykusunu üzerinden atması diğer canlılara göre kısa sürüyor olmalıydı. Acıktığını biliyordum, neyse ki yolculuğun ortasında gözlerini açıp ne bulduysam yerim felsefesiyle beni yemeye kalkmamıştı.

Kapının dışındaki Blue beni çağırarak, "Gel, Ross," dedi. "Biraz daha gecikirsen yiyecek bir geyik bulamayacaksın. Kaidan hayvanın tamamını mideye indirmek üzere."

Suratımı buruşturdum. "Geyik sevmediğimi biliyorsun."

"Ah, sana kıtır ekmek ve kurutulmuş et de getirdim. Fakat çok sağlıksız," dedi ve beni süzdü. Biraz zayıflamış olmalıydım, bunu hissedebiliyordum. Sabah aynada baktığımda köprücük kemiklerimin daha çok ortaya çıktığını görmüştüm.

"Sorun değil, onları yerim." Arabadan inip Blue'nun tam yanında durdum. "Ve..." sesimdeki sıkıntılı tonu anlayınca bana baktı. "Artık yalnız olmadığımız sürece bana Ross deme."

Duraksadı.

"Gerçek adımla seslenebilirsin," dedim kelimeleri ağzımda geveleyerek. "Leda de."

"Ama Ross'u sevdiğini..."

"Artık sevmiyorum, Blue!" Birden çıkışınca Blue dudaklarını birbirine bastırdı. Halimi iyi görmediği ve malum dün zindanda kaldığım için iyi olmadığımı fark ettiği için alınmadı. Yani alınmadığını umdum, yüzü her zamanki gibi anlayışlı görünüyordu.

"Sen nasıl istersen," dedi dişlerini göstererek. "Leda." Sonra koluma girip beni ateşin başına doğru çekiştirdi. "Zindandan kurtulduğun için o kadar mutluyum ki. O saldırılardan senin sorumlu olmadığını biliyordum."

İçim buruldu. "Bana fazlasıyla güvenen bir sen varsın."

Omuz silkti. "İster nemf saflığı de, ister iç güdü." Dönüp saçlarından daha koyu mavi gözleriyle bana baktı. "Asla senin kötü biri olduğuna inanmam."

Geyiği değil ama bu kızı yemek istiyordum.

"İyi olmana çok sevindim," dedim koluma duran elinin üzerine elimi koyarak. Püritenler ona fazlasıyla zarar vermişti.

"Artık ikimiz de iyiyiz, geçmişi unutalım."

Yakın geçmişi unutmak istesemde uzak geçmiş daima aklımın gerilerinden bana sesleniyordu.

Bizim kol kola geldiğimizi gören Arion resmen limon yemiş gibiydi. Ardell bıçağını biliyordu, Camilla geyik etini ateşin üste kurdukları şişte çeviriyordu. Efendi ise yoktu, çoktan kendisi için yapılan devasa çadırına geçmiş olmalıydı.

"Bu Gordion casusunun bizimle gelmesi ne kadar doğru?" dedi Arion.

"O Gordion casusu değil. *Prensesi*." Blue Arion'a çıkışmıştı.

Arion gözlerini kısarak ona baktı. Her ne kadar iyileşme aşamasında Blue'nun dibinden ayrılmasa da hâlâ didişiyor görünüyorlardı. "Alarında hiçbir fark görmüyorum."

"Eğer bu durumla bir derdin varsa Efendi'yle konuş Arion," dedi Ardell. "Ya da sus da biraz dinlenelim."

"Ne zamandan beri bunun savunucusu oldun?" Arion kız kardeşine bakarken onunla aynı renk gözleri birer buz sarkıtı gibiydi.

"Sen ne zamandan beri Efendi'nin emirlerinin doğruluğunu sorguluyorsun?"dedi Ardell bıçağını bilemeyi bırakıp ona bakarak. "Burada olmasını o istiyor. Konu kapandı."

Arion bir taşa vurup Ardell'in bacağına çarpmasına sebep oldu. "Her zaman yukfa yürükliydin. Bir kadın olduğu için ona karşı yumuşuyorsun."

Ardell birden ayağa kalktı, elindeki bıçağı öyle hızlı fırlattı ki keskin ucu Arion'ın yanağını sıyırıp geçti. Çizgi şeklinde açılan küçük yaradan kan akarken, Arion elini yanağına değdirdi ve parmaklarına bulaşan kana baktı.

Şaşkındı, öfkeyliydi ve saldırmaya hazır görünüyordu. Tam elini uzatıp büyü yapmaya hazırlandığını belli ediyordu ki bileğini biri yakaladı.

Efendi'nin ta kendisi.

Blake'in ortamı dolduran havası herkesin duraksamasına neden oldu, o da gözlerini birbirlerini kırıp geçmeye hazırlanan Skedwaller kardeşlerin arasında gezindirdi.

"Arion," dedi sakin bir sesle, "eğer bir daha kardeşine büyü kullanmak için bu elini kaldırdığını görürsem..." Başını onun yüzüne çevirdi ve yalancı sükunetle süslenmiş sesiyle konuşmaya devam etti. "Seni bu zamana kadar hiç olmadığın şekilde *pişmam ederim*."

Herkes nefesini tutmuştu, Kaida'nın birkaç adım geri atıp sanki dikkat çekmemek için bir ağaç olmayı dilediğini fark ettim. Camilla'da sessizdi.

Sonra Blake dönüp Ardell'e baktı. "Sen de bıçağını doğru yerlere fırlat."

Arion'un elini bıraktıktan sonra tekrar çadırına doğru yürürken beni çağırdı. "Prenses, çadırıma gel."

Ah, hayır.

Gitmek istemeyerek ben de Kaidan gibi ağaç taklidi yaptım fakat Blue beni arkamdan iteklemişti. Yalpalarken ona isyankâr gözlerle baktım, lakin Blake'in emrinden kaçış yoktu.

Nefesimi vererek peşinden gitmeye başladım, neyse ki bu sayede Skedwallerlardan uzaklaşıyordum. Benim yüzümden daha fazla kavga etmelerine gerek kalmayacaktı.

Çadırın bez kapısını araladım ve ağır adımlarla içeri girdim. İçeri de bir yer yatağı, kandiller ve bir masayla sandalye vardı.

Blake bordo pelerinini çıkardı, bir köşeye koydu. İçindeki tunuği de pelerini gibi bordoydu. Siyah pantolonu ve siyah çizmeleri vardı. Elini gece karası saçlarının arasından geçirdikten sonra bir sehpanın üzerinde duran sürahi alıp yanında duran metal kadehi de eline alarak içini kırmızı bir sıvıyla doldurdu. *Ambrosia.*

"Ye," dedi kadehi masanın üzerine bırakarak. Bir tabak olduğunu ve içinde meyvelerle peynir olduğunu gördüm. Yanında da somon ekmek vardı.

Acıktığım için söylediği ikiletmedim, ilerleyip sandalyeye oturdum ve meyveleri yemeye başladım. Ambrossia gerçekten bu diyarda en bayıldığım şeylerden biriydi, ondan da koca bir yudum aldıktan sonra ona baktım. Odada dolanıyor, kendi kendine bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorduğumda bana baktı.

"Seninle bunu daha sonra konuşacağız," dedi. "Önce biraz gevşemen lazım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gevşemem mi lazım?"

Gözleri gökten düşen yanan meteorlar gibi üzerime çakıldı. "Gerginleştiğin zaman zaman bana baş kaldırıyorsun ve baş kaldırışlarını tolere edecek sabıra şu an sahip değilim."

Ağzımdaki ekmeği çiğnerken yanağım şişti, ceviz tutmuş sincap gibi ona baktım. Bak sen şuna demek isterdim ama karşımdaki normal bir adam değildi. Lanet olsun ki içinde bulunduğun diyarın kralıydı.

"Ne bu, mideye indirmeden önce besleme metodu mu?"

Duraksadı, söylediğim şeyi düşünürken kaşlarını çatıldı. Sabır dilenir gibi nefesini verdi. "Şu an senin kelimelerini anlamaya çalışmak da istemiyorum."

"Bence," dedim parmağımı ona uzatarak ve ekmeği yuttum, "senin gevşemeye ihtiyacın var."

Durdu, zümrütler yüzümü arşınlarken dudakları kıvrıldı ve bundan hiç hoşlanmadım.

"Haklısın," dedi omuzlarını dikleştirerek. Bana doğru yürümeye başladığında ekmek bağrıma oturdu. Elimle göğüs kafesime vurup öksürdüm, sonra kadehi iki avucumun arasında alarak koca bir yudum içtim.

Blake pelerininin cebinden bir şeyler çıkardı ve yanıma gelip önümdeki tabağı kenara ittirdi. Elma yere düştü, elimi uzatıp zavallı meyveyi almaya çalıştım ama önüme koyduğu kağıt dikkatimi çekince donup kaldım.

Boş kağıda bakarken, mürekkeple tüyü de yanına bıraktı ve arkadan ellerini iki yanımdan masaya koyarak üzerime eğildi. Yanağı yanağımın yanındaydı, bir milim oynasa birbirlerine değecekti. Saçımı topladığım için kendimden nefret ettim, ensem ve yanağım açıktaydı ve tenim tam o noktalardan karıncalanmaya başlamıştı.

"İkimizin de gevşemesi için ortak bir şeyler yapmayız," dediğinde sesi kulağımı yaladı. *Tanrım, yardım et.*

"Ortak bir şeyler mi?" Cümle boğazımdaki bir yumruydu. Sesim zorla çıktı ama sanki hiç şu anki durumdan etkilenmiyormuş gibi duruşumu bozmadım.

"Evet," derken nefesi ensemde esti. "Şimdi sana nasıl gevşeyeceğimizi anlatacağım."

Boğazım kupkuruydu. Bir çöl kadar kuru. "Anlat."

Bir eliyle elimi tuttuğunda vücudumdaki tüm hücrelerim bağırarak oraya toplandı. Parmaklarını üstten parmaklarımın arasında geçirdi, elini aheste bir şekilde tüyün yüzüne koydu. Oraya koyması için parmaklarının parmaklarımın içine sızmasına gerek yoktu fakat bunu yapıyordu.

Cüretkârdı ve kasten bana dokunuyordu.

"Yaz, prenses," dedi kulağıma. "Şu anı yaz."

Lanet olası nabzım.

Hislerimin yoğunluğu beni zorladı, hareket kabiliyetimi elimden aldı. O etkileyici biriydi, daima da ondan etkilenmiştim fakat bu başkaydı. Bu onun görkeminden, güzelliğinden ya da kitap karakterim olmasından kaynaklanan bir şey değildi.

Bu... Arzuydu. Bana dokunmasını isteme arzusu.

"Şu anı nasıl tasvir edersin?" dediğinde elimi bıraktı ve güçlü parmaklarının pelerinimin ipini çözdüğünü, sonra onu üzerimden alıp bir köşeye attığını fark ettim. Ardından tekrar bir kolunu üzerimden geçirip masaya koydu, diğer eli ise... Korsemin iplerindeydi.

"Beni bu anda..." derken parmaklarının iplerde oynadığını ve düğümü çözdüğünü fark ettim. Korsemi açacaktı. Tanrım. "*Nasıl anlatırsın?*"

Dudakları yanağıma dokunduğunda şafaktan önce yayılan yoğun bir karanlık gibi arzusu bedenime yayıldı. Onları tenime bastırdığı ve beni yanağımdan öptüğünü fark ettiğimde infilak ettim.

Gözlerim kapandı, titrek bir nefes hafif aralık dudaklarımdan çıktı. Avuçlarım masaya yapıştı ve bacaklarımın arasında bir sızı baş gösterdi. Beni tutan ipler yanıyor, yanıyor, yanıyor ve inceliyordu. İnceldiği yerden kopmak üzereydi.

"Rosanna," dedi kulağıma.

Ölüm böyle bir şey miydi?

"Rosanna'nın bu anda..." derken dudakları yanağımda kıpırdanıyordu, masada duran elini karnıma yerleştirip beni kendine yasladı. "Blake Nightingale'e karşı ne hissettiğini yazmanı istiyorum."

En başından beri başrol kızın ben olacağımı düşündüm, kahramanımın Falcon ve kötü yaratığın Blake.

Fakat şimdi eğer dediği gibi bu anı yazarsam, başrol kız kendini kötü karakteri kahramana çevirmek isterken bulurdu.

Umutsuzca bu onların hikayesi olsun isterdi.

Rosanna Camborne ve asıl kahraman Blake Nightingale.

Dudakları yanağıma tekrar dokunduğunda gözlerimi kapatıp kendimi bıraktım ve onu hissettmenin tadına ulaşmak için bu anı en dibe kadar sıyırdım. O an kitabımın adı aklımda belirdi ve ilk defa kitabıma bir isim bulduğumu anladım.

Zamansız.

-

Ayyyyy noluyo noluyo:D Kaçın yangın var hahaha

Olaylar bitti sandıysanız alınırım. Görüşürüz aşk böceklerim.

Bölüm 22 : Düş Kapanı

Şarkı: AG , Mindy Jones : Lose Control

-

Zamansız.

Kitabımın adını Zamansız olarak düşünmüştüm çünkü zaman benim için yoktu. Geçmiş, gelecek ve şimdi birbirine girmişti; asıl dünyamın hangisi olduğunu karıştırmaya başlamıştım.

Rosanna Camborne ve asıl kahraman Blake Nightingale.

Peki, bu mümkün müydü?

Bu diyara gelmem, cadı olmam ve daha birçok şey mümkün olabiliyorken bu bana çok olası bir şey gibi gelmiyordu. Onun her duyguyu hissedebileceğine emin olsamda âşık olabileceğini düşünmüyordum. Arzu, tutku ve şehvet... İşte bunlar olabilirdi.

Dudakları hâlâ yanağıma dokunurken başım geriye düşmüş, omuzuna yaslanıyordu. O dudaklardan yanağıma yayılan *arzuyu* hissediyordum. İnanılır gibi değil, *Efendi beni arzuluyordu.*

Önceden böyle hissediyor muydu, bilmiyorum. Daha çok kendi hislerime odaklanmıştım. Şimdi ise kapalı gözlerimle dokunuşlarını hissederken sanki zihnimizden konuşuyorduk.

Bunun olacağını biliyordun, prenses .

Bunun olacağını biliyordum, Efendi.

Soğuk nefesi yanağıma her çarptığında tenim tutuşuyordu. Bana arkadan biraz daha sokuldu, gövdesi boylu boyunca sırtıma yaslandı. Göz

kapaklarım o kadar ağırdı ki kirpiklerimi aralayamıyordum.

Benliğimde kalan son duyarlı parça bile ortadan kaybolmuştu zira eğer kaybolmasa Blake'in bana sokulan bedeninden kurtulmuş, çadırdan dışarı fırlamıştım.

"Rosanna'nın bu anda Blake Nightingale hakkında ne düşündüğünü yazmanı istiyorum," demişti bana.

Yapamazdım.

Hissettiklerim beni korkutmuştu. Hem de öyle bir korktum ki şu anı durdurmak ve içinden sıyrılmak istedim ama isteğim kırık bir kum saatinden dışarı süzülen kum tanesi gibi hızla yok oldu. Başım geriye düşmüşken ve onun dudağı yanağımda dolanırken aklımın kısa süre gerçeklere kapanmasına izin verdim, kendimi serbest bıraktım.

Kafamın içinde şarkılar çalmaya başladı, dans etmeyi çok sevdiğim için sanki bedenlerimiz bir dansa kapılmış gibi hissettim. Bir melodinin peşinden ilerleyen iki uyumlu beden. Kıpırtısızdık, fakat hayalimde dans ediyorduk. *İşte kitabıma bunları yazardım.*

Kokusu burnuma doldukça gerçekliğe dönmem daha da zorlaştı, korsemin iplerini çözen elini hâlâ hissediyordum. Diğer eli ise karnımın üzerindeydi.

"Söyle bana," dedi kulağıma doğru. "Yazmasan bile... *Ne hissettiğini* söyle."

Ve ben tekrar, tekrar infilak ettim.

Lütfen, dedim içimden, *lütfen bırak beni*. Fakat dudaklarım irademe ihanet etti ve sessiz kalmayı tercih etti. Sadece sığlaşan soluklarımı vermek için ağzım hafifçe açılmıştı.

Korsemin ipini tamamen çözdüğünde bıraktı ve yere düşmesine sebep oldu. Serbest kalan elbisem bollaştı, göğüslerim serbest kaldı. Bedenim uyarılmıştı, başımı eğsem ince kumaştan belli olan göğüs uçlarımı görebilirdim. Birine karşı o kadar uzun zamandır cinsel bir istek

duymuyordum ki resmen bu hisle afalladım. Çekim beni yok etti, bedenimi parçaladı.

Yere düşen bir şeyin tok sesi ikimizi de andan koparamadı ama dikkatimizi biraz da olsa çekmeyi başarmıştı. Başımı eğdiğimde, gül kabzalı hançerin yerde durduğunu gördüm.

Blake'in yanağımda kıvrılan dudakları o hançeri alıp kalbime saplamışım gibi hissettirdi. Ellerini bedenimden bir saniye çekerse, kurak bir yerde kalıp su dilenen biri gibi dokunuşunu dilenebilirdim. Bacaklarımın arasında beliren sızı, işleri daha da beter bir hale getirdi. Onu arzuluyordum.

Onu arzuluyordum.

Kendime yaptığım bu itiraf zihnimin mahkemesinde yargılanmama neden oldu, duyarlı parçalarım beni tek tek suçladı.

O an masanın üzerinde bir hareketlilik sezdiğimde mahkeme aniden sonlandı, bu sefer ki dikkatimi tamamen çekmişti. Ve gördüğüm şeyle soluğum tamamen kesilirken sırtımı sanki mümkünmüş gibi Blake'e iyice yasladım. Aslında amacım geriye kaçmaktı, fakat bedeni buna müsaade etmemişti.

Sedna, masanın üzerindeydi.

Tekrar geriye kaçmaya çalıştım, Blake'in diğer eli de karnıma yerleşip beni olduğum yerde tuttu. Başı hâlâ yanağımın yanındaydı, onun bakışları da Sedna'daydı. Karnımda duran elini aşağı doğru indirip elimi tuttuğunda zaten nefes alamıyordum, iyice oksijenin varlığını unuttum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve elimi kaldırdı.

"Ne..." dediğimde sesim o kadar kısıktı ki ben bile zor duydum. "Ne yapıyorsun?"

"Şşş." Nefesi yanağımı teğet geçti. "Sakin ol ve bana güven."

Bana güven.

Bu asla yapamayacağım bir şeydi. Yine de o an onunla bunu tartışacak ya da bu bilgiyi ona verecek durumda değildim. Bu yüzden zaten uyuşmuş olan irademden faydalanıp elimi Sedna'ya doğru uzattı.

Yılan, başını kaldırıp bize baktı. Hatta bizi süzerken başını yana eğdi.

"Hayır, Blake." İtirazım havaya karıştı. İsmini ilk defa ona dile getirdiğimi fark ettim, bunu onun da fark ettiğini biliyordum çünkü eli kısa bir an duraksadı. Yeterince yakındık, o bir sınırı aşmıştı. Bu da benim aştığım sınırlardan biri oldu.

Sonra parmaklarım Sedna'nın başına dokundu.

İrkildiğimde bedenimi öyle bir sardı ki asıl yılanın beni sardığını ve önümdekinin zararsız olduğunu düşündüm.

Sedna, kıpırdamadı. Benim parmaklarım onun beyaz derisinde dolaşırken sarı gözleriyle bizi izlemeyi sürdürdü. Blake, parmaklarımı onun sırtına doğru ilerletti. Pullu derisine dokunmak çok tuhaf hissettiriyordu. Fobimi yenmiş sayılmazdım, fakat... Bilmiyorum. Hem korku doluydum hem korkumun üzerine gitmenin şokunu yaşıyordum.

Pul pul derisini okşarken Sedna'nın hareketsiz kalması işimizi kolaylaştırdı. Belki de Blake'in gözleriydi onu yerinde tutan.

Ben bir yılanı okşadığıma inanamazken Blake elimi ondan çekti ve beni kendine döndürdü. Yeşil gözleriyle karşı karşıya kalınca kalbim göğüs kafesimin duvarlarını tırmandı. Sedna'ya omzumun gerisinden bir bakış atıp tekrar bana odaklandığında yılanın hareketlendiğini ve gittiğini hissettim.

"Yılanınla konuşmadığına beni kimse ikan edemez."

Güler gibi oldu. "Onunla konuşmak için kelimelere ihtiyacım yok." Sonra elleri bel boşluğuma yerleşti, resmen sarmaş dolaş duruyorduk. "Bazen prenses," dedi güçlü parmakları belimi iyice kavrarken. "Hisler yeterli."

Onun boynundaki yılan derisinin ucu görünüyordu. Elimi oraya götürüp dokunmak, Sedna'ya dokunduğumdaki gibi hissedip hissetmeyeceğimi

görmek istiyordum.

"Ondan korkmana gerek yok," dedi yüzümü incelerken. "O, benim hoşlandığım şeyleri sever."

Kan yanaklarıma hücum etti. "Benimle flörtleşiyor musun, Efendi?"

Arkada yine ona anlaşılmaz sözler ettiğimin alarmı çaldı. Bakışları da bunu belli ediyordu, gözlerini kısmıştı. Parlak yeşilleri meraklıydı.

"Yani... Benden hoşlandığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım oldu, gözlerindeki yaramaz parıltı ise o kıvrımı daha anlamlı kılıyordu. "Annemin kitaplarını incelerken bazı büyülere rastlarım," dedi kulağı okşayan bir sesle. "Onları sadece kendisi için yazmış, başka kimse anlamasın diye karmaşıklaştırmış. Onları anlamaya çalışmak beni heyecanlandırırdı."

Kaşlarımı hafifçe çattığımda dudaklarındaki kıvrım daha da büyüdü.

"Sen de o çözülmesi zor büyüler gibisin."

Biraz daha susmazsa kollarında benliğimden hiçbir parça kalmayana kadar eriyip yok olacaktım. Ve o da bunun olmasını istiyor gibi susmadı, bir cümle daha ekledi.

"Beni heyecanlandırıyorsun."

Kalbim, bir haindi. Hem de ne hain! Beni öyle bir satmıştı ki şu an bu adamın dudaklarından çıkan her kelimeyle kendinden geçiyor, göğüs kafesimi terk etmek için çırpınıyordu. *Kaltak.*

Onu içimden *rahat dur*, diyerek azarladım ve sağduyumu toparladım. Blake'in yüzüne bakarken gözlerim kısıldı. "Beni zindana attıran biri mi bana bunları söylüyor?" Ellerimi kollarına koyup tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama çelik gibiydi, bir milim bile kıpırdamadı. "Beni çözmeye uğraşma, Efendi Nightingale. Beni hapsetme ya da *öldürme*, yeter."

Bakışlarımdaki değişimi fark etti, sis gitmişti ve artık görüşüm berraktı. O, yeri geldi mi cani, vicdandan yoksun ve gaddardı. Ona karşı hiçbir şey hissedemezdim. Kötü karaktere âşık olmak, kitabımın kurgusunda yoktu. Gerçekliğimde de olmayacaktı.

Tüm irademi kullanıp onu iki elimle ittirdim. Gövdesine koyduğum avuç içlerim alev alev yanıyordu, gözleri içimi kaynatıyordu ama aklıma ve mantığıma sahip çıktım. Kıpırdamadığı için bir daha ittirdim.

Bedeni sarsılmadı bile. Dudaklarında artık bir kıvrım yoktu, zümrüt yeşilleri ciddi bakıyordu. "Bana ihanet ettiğini düşündüm."

Duraksadım, dudaklarım konuşmak isteyerek seğirdi fakat ne söyleyeceğimi bir iki saniye değerlendirdim. "O zaman beni en baştan zindana atmalıydın zira sana sadık olmam için bir sebebim yok. Ben zaten bir *tutsağım*."

"Hâlâ neyin ne olduğunu karıştırıyorsun," dedi gözlerinde uğursuz bir parıltıyla. "Üstelik bir tutsağın nasıl olduğunu en son görmüş olmana rağmen."

Biraz önceki arzunun yerini aniden alan öfkeye sıkı sıkı tutundum. Bu daha iyiydi, bu daha güvenliydi. Beni öldürmesi, kendisine âşık etmesinden daha iyiydi. En azından aniden hayata gözlerimi yumar, devamlı acı çekmezdim.

"Evet, farelerin sesleri hâlâ kulaklarımda. Bir ara zindana in ve o kesif kokusunu içine çek. Belki mahkûm ettiğin o çocukla da empati kurarsın ."

Kalkan tek kaşını görünce alarm tekrar öttü. Yanlış kelime seçimi. *Empati ne bilmiyor.*

"Yani onun gibi hissedebilirsin!"

Beni bıraktı ve masayla onun arasından kaçabileceğim kadar geriye bir adım attı. Başını yere eğip derin bir nefes çekti. "Başa döndük," dedi bezgin bir sesle. "Gerginliğin çadıra girdiğinden daha fazla." Başını iki yana salladı. "Senden isteyeceğim şeyi dinleyecek durumda değilsin, o yüzden git. Git yoksa..."

"Yoksa *ne*?" derken yerdeki gül işlemeli hançeri elime almıştım, onun alenen ortada olması rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Benim saklı silahımdı. "Ayrıca benden ne istiyorsun?"

Birden sanki onu bir kavgaya davet etmişim gibi bana doğru uzun iki adım attı. Üzerime geldiğini görünce geriye çekildim ama ayağım yer yatağına takıldı ve geriye devrildim.

Sırtım yatağa çarptığında nefesim ciğerlerimi terk etti. Blake ise duraksamadı, ellerini iki yanımdan yere koyarak üzerime uzandı. Yüz yüzeydik, ellerinden aldığı destekle üzerime ağırlığını vermiyordu ama ben ezildiğimi hissediyordum. Yatağın örtüsüne karışmak üzereydim.

Yana açılan ellerimden birinde hançeri tutuyordum. Rhea'nın istediği anlardan biri olabilirdi, tek yapmam gereken kolumu kaldırıp onun arkasından hançeri saplamaktı. Fakat Blake bunu düşündüğümü bile bilmiyordu. Ya da düşünsem bile *yapamayacağımı* biliyordu.

"Yoksa sana dokunurum. Sana öyle bir dokunurum ki sabah olmaz, gün ışıkları yeryüzüne düşmek için önce benim senden ellerimi çekmemi bekler." Dudakları dudaklarıma tehlikeli derecede yakındı, o an hançeri tutan parmaklarım açıldı ve artık onu tutmuyordum.

"Dünya susar," dedi neredeyse dudaklarımızın arasındaki yakınlığı kapatacak gibi olurken. "Susar çünkü senin her dokunuşumla düzensizleşen soluklarını rahat dinleyebileyim."

Yutkunmak istedim, boğazımı serinletmek fakat bu hareketimi anında algılardı. Nefes bile almadım, alırsam göğsüm şişer ve onun gövdesine dokunurdu. Kıpırdama. *Kıpırdama.*

"Öyleyse çok güzel bir fikrim var," dedim.

Bir iki saniye sessizce bakıştık. Devamını getirmemi beklerken onun solukları dudaklarıma çarpıyordu.

"Sen git."

Duraksadı. Onun duraksamasını fırsat bilip diğer kolumu da uzatarak avuç içlerimi iki yandan yatağa vurdum. "Burası oldukça rahatmış." Dudaklarımı büktüğümde onun dudaklarına değecek diye korktum, neyse ki bu olmadı. "Suçsuz yere zindanda farelerle ve iğrenç bir kokuyla geçirdiğim gecelerin telafisi olarak, burada ben uyuyayım."

Kaşları havaya kalktı. Yaptığım konuşma onu eğlendirmiş miydi, sinirlendirmiş miydi anlamamıştım.

"Yoksa..."

"Yoksa ne?" diye sorduğunda onu tekmeleyerek üzerimden atmak istedim çünkü etkileyiciliği sinirimi bozuyordu.

"Yoksa yarın her ne isteyeceksen gidip başkasından iste. Beni tekrar zindana atsan bile seni duymam."

Ona karşı kullanacağım bir kozumun olması çok iyi hissettirdi. Gerginliğimi atmamı istiyordu ya... *işte şimdi atıyordum*. Dudaklarım yavaş yavaş aralandı, elimde olmadan dişlerimi göstererek sırıttım. Onu gafil avlamak o kadar hoşuma gitmiş ki çok büyük haz aldım.

Kalkan kaşları indi, gözleri kısıldı. Kısık bakışları sırıtan ağzıma düştü, siyah kirpikleri yanağında gölge yaptı. Yeşil gözleri çadırın loş ışığı yüzüne vurmadığı için koyulaşmıştı.

"İyi bir uyku çek, prenses," dedi kısılan gözleri gözlerime tırmanırken. "Çünkü yatağımda uyandığında isteğimi geri çevirme gibi bir şansın olmayacak."

Sonra üzerimden kalktı. Ağırlığı eksilince kendimi boşlukta hissettim, yattığım yerden onun ayağa dikilen bedenine baktım. Bana tepeden ters bir bakış attı, sonra hışımla çadırdan çıktığında açılıp kapanan perdeden içeri doluşan soğuk iyice boşluğa düşmeme sebep oldu.

Sırıtmam şaşkınlıkla yavaş yavaş solarken dirseklerimi yatağa koydum ve hafif doğruldum. Etrafa inanamaz gözlerle baktım. Gitmişti. Efendi'nin çadırında, onun yatağında *ben* uyuyacaktım.

Dudaklarım tekrar seğirirken kahkahamı bastırdım. Geriye devrilip ellerimi iki yana açarak derin bir nefes çektim ve çadırın tavanında oynaşan ağaç dallarının gölgelerini izledim. Tam yorgunlukla ve yaşadığım yoğun hislerin ağırlığıyla gözlerim kapanıyordu ki birden yatakta sürünen bir şey dikkatimi çekti.

Sürünen.

Kahretsin.

Başımı ağır ağır sağa çevirdim ve Sedna'nın yatak örtüsünün üzerinde sürünerek yanımda dolanışını ve başını doladığı bedeninin üzerine koyup son kez bana bir bakış attıktan sonra gözlerini kapattığını gördüm.

Afallayarak çadırın kapısına baktım. Efendi'nin yatağına kıvrılması normaldi, ama ben o yataktayken kıvrılması... *Piç kurusu!* Onu durdurmamış, hatta kesin bilerek göndermişti.

Gözlerim kısıldı. Bu sefer onun dudakları seğirirken kahkahasını bastırdığını hayal ettim. Ki bundan neredeyse emindim.

"Lanet olası Nightingale!" dedim dişlerimin arasından.

Sedna, başını kaldırıp çatallı dilini çıkararak tısladı.

Başımı tekrar ona çevirdim, gözlerim kocamandı. "Efendi'n yokken bile ona laf ettirmiyorsun, ha?" dedim ona. Sanki evcil bir kedi gibi yanıma kıvrılmış olan bir yılanla konuşma aşamasına da gelmiştim. Bu diyar beni artık delirtemezdi. Zaten delirmiştim! "Ona söyle," dedim sesimi kısıp Sedna'ya bir sır veriyor gibi. "Katıksız piçin teki. Eh, bunu ona nasıl tercüme edersin bilmiyorum."

Sonra ona arkamı döndüm, ellerimi yanağımın altına koydum ve sanki arkamda gövdesinin bacağımdan kalın olduğundan emin olduğum beyaz bir boa yılanı uyumuyormuş gibi gözlerimi kapattım. Sahibine lanetler yağdırırken, aynı zamanda tek dileğim sabah gözlerimi onun midesinde açmamaktı.

Asla uyuyamayacağımı düşünürken tahminimden kısa sürede derinlere daldım, yorgundum ve zihnim başka yerlere kaçmaya hazırdı.

Fakat kaçtığı yer tam da ulaşmak istemediği yerdi.

Yoğun bir sisin ortasında olduğumu gördüğümde nerede ya da neyde olduğumu biliyordum. *Rüyadaydım.*

Önceden bu kısımları gördüğümde korkuyordum. Neyden ya da kimden korktuğumu bilmeden, korkuyordum. Şimdi ise yine aynı hisse sahiptim ama bu sefer neyden korktuğumu çok iyi biliyordum.

Elbisemin eteklerini tutarak koştum, yönümü bulmaya çalışırken başım bir o yana bir bu yana dönüyordu. Saçlarım savruluyor, bazı tutamları yüzüme yapışıyordu.

Artık nerede ya da ne zamanda olduğumu da biliyordum. Efendiler zamanında, Scathan'daydım.

Kaçtığım şey ise Scathan'ın Efendisiydi.

Beni yakalarsa ona ait olacağımı biliyordum, bundan korkuyordum. Bundan kaçıyordum. Beni kurtaracak bir şeye ihtiyacım vardı. Acı çekerdim, yok olurdum, tükenirdim. Çünkü o kötüydü, o kötülükten doğmuştu. Sevemezdi. Sevse bile sevgisi yok ederdi.

Kaç dedi aklım, kaç dedi kalbim, kaç dedi ruhum. O kadar çok koştum ki, bu sefer bir ışık karşıma çıkmadı. Beni kurtaracak kurtarıcım beni bulmadı. Falcon Sarpedon, yoktu.

Soğuk, vücut ısımı gittikçe düşürürken bu sefer arkamdan bir ışık belirdi. Yeşil bir ışık. Önceden Falcon'ın ışığını söndüren bir karanlık olarak görürdüm, fakat şimdi saf bir zümrüt gibi parıldadığını bildiğim adama dönüp baktım.

"Blake Nightingale," dedim mırıldanarak.

Soğuk beni sarıp varlığımı sonsuza kadar işkence etmek için dondurmadı, aksine diğer her şeye karşı hissizleşerek sadece ona odaklanmamı sağladı.

Bedenim dondukça, içte atan kalbim ısınmaya başladı. O kadar ısındı ki göğüs kafesimi yaktı, sanki buz gibi havaya inat beni yaşatmaya devam edecek enerjiye sahipti.

Blake'in yeşil gözleri gözlerimdeydi. Dudaklarında hafif bir kıvrım vardı, bu rüyanın nasıl değiştiğini bildiğine dair bir kıvrım.

O an ise değişmeyen tek şey, aklımda hâlâ tek bir şey vardı.

Şeytan'ın cehennemde ateşinde yaktığı koca bir yalandı.

Gözlerimi hızla açıp yerimden doğrulurken rüyamda neredeyse alev aldığını hissettiğim kalbim hâlâ yaşadığımı belirtircesine hızla çarpıyordu. Bir ara sırt üstü uzanmış olmalıyım ki ellerim iki yanımdan örtüleri sıkı sıkı kavramıştı.

Başımı çevirip baktığımda Sedna'nın yatakta olmadığını gördüm. Bir yılanla uyuduğumun farkındalığı beni gördüğüm rüya kadar etkilemedi. Örtüleri sıktığım parmaklarımı çözdüm, avuç içlerim terlemişti. Yavaşça doğrulup ayağa kalktığımda onları elbisemin eteklerine sildim.

Etrafa bakındığımda ortalık dün nasıl bıraktıysam aynı görünüyordu. Blake'in kürk astarlı bordo pelerini çadırın bir köşesindeydi, belli ki içeri hiç girmemişti. Rahatlayarak nefesimi verirken ilerleyip korsemi yerden aldım. Kendi başıma bağlamam mümkün değildi, bunun için birine ihtiyacım vardı. Bu yüzden korseyi ne yapacağımı bilemeyip onu masanın üzerine bıraktım ve yerden pelerinimi aldım.

Üzerime geçirip ipini bağladığımda, önünün açılmaması için dikkat etmem gerekecekti. Elbisemin ince kumaşından belli olan göğüslerimi sergilemek istemezdim. Bir destekli sutyenin açlığını çekerek dudaklarımı büzdüm ve çadırın perdesini aralayıp dışarı çıktım.

Gün aydınlanmış, herkes çoktan uyanmıştı. Sönmüş ateşin kalıntılarının etrafında kütüklere oturmuşlar, bir şeyler yiyorlardı.

"Uyanmışsın!" dedi Blue yanıma gelerek. "Gel, kahvaltılık bir şeyler ye. Bak, sana tabak hazırladım." Uzattığı tahta tabağın üzerindeki peynirlere,

kurutulmuş meyvelere ve somon ekmeğe baktım.

Dün Blake'de bana bunları sunmuştu. Et yemeyi sevmediğimi biliyordu, bunu fark edip bana böyle bir jest yaptığını dün o kadar gerilmiştim ancak şimdi farkına varabiliyordum.

"Teşekkürler, Blue," dedim tabağı elinden alırken.

Gözlerim kısa bir an, oturduğu kütüğün üstünden bir ekmeği koparark yerken ters ters bana bakan Arion'a kaydı. Kardeşiyle ettiği kavgadan sonra muhtemelen bana daha çok bilenmişti. Blue'nun bana gösterdiği ilgi de sinirlerini bozuyordu.

Onu görmezden gelip Blue'nun beni yönlendirmesiyle bir kaya parçasının üzerine oturdum. Ardell bana bakmadı, zaten parlak olan kılıcını bir bezle siliyordu. Kaidan ise ağzını tıka basa doldurmuştu.

Gözlerim Blake'i aradı.

"Efendi nerede?" diye sordum.

"Nehir kenarında seni bekliyor," dedi Blue. Sonra yanıma oturup fısıldadı. "Nasıl oldu da o çadırda uyumadı da sen orada kaldın?"

Beni beklediği kısmı es geçmek isterdim ama hain kalbim aniden tepki verdi, neredeyse bayılıyordu. Adi *kaltak* iyice kontrol edilemez olmuştu.

Ardell ve diğerleri bize hiç bakmasada kulak kabarttıklarını fark edebiliyordum. Kuru meyvelerden birini ağzıma atarken kıpırdandım. "Efendi'nin birden vicdanlı olacağı tuttu," derken omuz silktim. "Beni zindana attırdığı için pişmanmış."

Hepsi kafasını kaldırıp bu sefer bana alenen baktı. Kaidan'ın konuşurken ağzındaki yemek parçaları yere saçıldı. "Neler oluyor bu aşağılık yerde?"

Modern zamana en uyan tip olarak onu gördüğüm için böyle konuşması daha eğlenip kahkaha atmama sebep oldu. "Cümlenin sonuna *dostum* kelimesini eklemelisin."

Kaidan ağzındaki çiğnerken karışık kafası daha da karıştı. "Lisanın beni deli ediyor," diyerek homurdandı. "Bazı geceler senin söylediğin kelimeleri düşünerek uyuyamıyorum. Beni azad et! Konuşma benimle!"

Sırıtarak ona bakarken Arion'un ters bakışları görüş açıma girdi. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

Çelik mavi gözleri kılıcı gibi bilendi. "Benimle *konuşmayı* geç, bana bakma bile."

"Asıl sen gözlerini benden çeksen iyi olur," dedim dişlerim ekmeği bıçak gibi keserken. "Yoksa benden hoşlandığını düşünmeye başlayacağım."

Birden irkildi. Sanki ona bir kılıç sallasam daha az hasar alırmış gibi dehşete düşmüştü. Yanımda duran Blue'ya o kadar kısa bir an baktı ki benden başka kimsenin fark etmediğine emindim. Blue bile ona bakarken bunu fark etmiş olamazdı.

Yakalandın, Skedwaller. Bu nemften gerçekten hoşlanıyorsun.

"Bu..." dedi suratını buruşturan Arion. "Dünya ters dönse bile asla gerçekleşmeyecek bir şey."

O sırada Ardell'in kılıcını yere saplayıp bizim bakışmamızı kestiğini gördüm. "Toplanmaya başlayın," dedi ayağa kalkarak. "Efendi geldiğinde yola çıkacağız."

"Efendi seni bekliyordu," dedi Blue kulağıma. "Bir an önce gitsen iyi olur."

Başımla onayladım, bir peynir parçasını da ağzıma attıktan sonra ayağa kalkıp Blue'nun bana gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım. Pelerinime iyice sarınmıştım, esen hafif rüzgârın önümü açmasına engel oluyordum.

Kısa bir yürüyüşten sonra su ağaçların arasından görüş açıma girdi, gökyüzündeki beyaz bulutlar sanki onun yüzeyine inmişti. Adımlarımı temkinli bir şekilde atarak akarsuyun kenarına geldiğimde Blake'i öylece ayakta dikilirken gördüm.

Başını omzunun üzerinden çevirip bana baktı.

Yeşil gözleri gün ışıklarını suyun yüzeyinden daha çok yansıtıyordu. Ona doğru ilerlerken heyecanlanmamaya gayret ettim, artık sürekli şahlanan hislerimin dizginlerini tutamıyordum.

"İyi uyudun mu, Prenses?"

Sorduğu soruyla omuzlarım gerilirken parmaklarım avucumun içine kıvrıldı. Rüyamın tesirinden kurtulamamıştım. O ise tesirinden kurtulamadığım şeyin yılanı olduğunu sanıyordu ve muhtemelen onu yanıma gönderdiği için keyifliydi.

"Evet, Sedna'yla sarmaş dolaş uyumak bana çok iyi geldi." Suratıma yapay bir tebessüm yerleştirdim.

Daha da keyiflendi. "Bir de sahibiyle sarmaş dolaş uyusaydın nasıl olurdun bir düşün."

Tebessümümü korurken zorlandım, kalbim boğazımdan tırmanıp yere düşüverecekti. "Sana bir mesaj iletmesini söylemiştim, umarım iletmiştir."

Bana doğru döndüğünde tek kaşı havaya kalkmıştı. "Nedir o mesaj?"

Senin katıksız bir piç olduğun.

"Eh, yılanınla konuşmak için kelimelere ihtiyacın yok. Hisset, *Efendi*, hisset."

Dişleri göründü. Sırıtırken güzel göründüğü için onu elimi savurup nehre büyüyle uçurmak istedim. Böylece belki akan suya kapılıp kaybolur giderdi. *Bunu yapabilir miydim?*

Elimi birden ileri savurdum.

Blake kıpırtısız durduğu yerden bana baktı, sırıtan dudakları kapanırken kaşları tekrar havalandı.

Lanet olası büyüler. Ne zaman her istediğimde geleceklerdi?

Havada asılı kalan elimi başıma götürüp saçımı düzelttim. "Beni niye çağırdın?" dedim boğazımı temizlerken.

"Büyünü kontrol etmeni öğrenmen gerekiyor," dedi asıl konuya geldiğimiz için ciddiyete bürünerek.

Kafamdan geçenleri duymadığını bilsemde direkt sorumu cevaplar gibi olunca huzursuzlandım. Bana doğru birkaç adım attı, sonra yere oturup bağdaş kurdu. Ellerini siyah pantolonunun üzerinden diz kapaklarına koyduğunda ona bakakaldım.

Gözüyle bana karşısını işaret etti. "Otur."

Afallayarak bir iki saniye daha bekledim, buyurgan bakışları sonunda beni karşısına oturttu. Onun gibi bağdaş kurmak yerine bacaklarımı yana doğru kıvırıp oturmuştum. Pelerinim hâlâ üzerimdeydi, etekleri yere serilmişti.

"Pelerinini çıkar."

Suratımı hafifçe buruşturdum. "Neden? Hayır, çıkarmam."

"Üzerinde bir ağırlık olmasını istemiyorum. Bana kalırsa, çıplak kalmalısın. Ama o kadarını *hiç* istemeyeceğini düşündüm." Gözlerindeki yaramaz ifadeyi görünce o yeşilleri oymak istedim.

"Ne yapıyoruz böyle?" diyerek karşı çıktım. "Bu sabah birden kalktın ve bana büyü kullanmayı mı öğretmek istedin?"

"Ben bir üstat değilim, sana her konuda bir şeyler öğretemem. Fakat bugünlük Spiritus'un konusunda öğreticin olacağım."

"Neden?" dedim sorgulamaya devam ederek.

"Nedenini işimiz bittiğinde konuşuruz. Şimdi sana ne söylüyorsam onu yap ve o *pelerini* çıkar."

Lanet. Lanet. *Lanet*.

Güçlerimde ustalaşmak istediğim için bu fırsatı kaçırmam aptallık olurdu. Asılan suratımla pelerinin ipini çözdüm ve onu bir kenara attım. Füme rengi elbisemin kumaşından belli olan göğüs uçlarımı saklamak için biraz kambur durdum.

Adi hergele bunu yakalamıştı, gözleri eğlendiğini belli ederek kısılırken, "Şimdi ellerini öne uzat ve avuç içlerinle toprağa dokun," dedi.

Asık suratımla ona ters bir bakış attıktan sonra dediğini yaptım. İfadesi keskinleşti, o beni süzerken güçlerime nasıl ulaşacağımı düşündüm. Hafifçe esen rüzgâr siyah saç tellerinin kıpırdanmasına, havanın soğukluğu beyaz teninin kızarmasına sebep oluyordu.

"Gözlerini kapat ve bu ana odaklan. Zamanın tıpkı bu nehir gibi aktığını düşün."

Akarsuyun sesi kulaklarıma dolarken gözlerimi kapattım ve derin nefes alarak dediğini yaptım.

"O nehrin yolunu kesen duvarın taşları senin elinde. Tek tek o taşları ör, suyun akışını kes."

Denedim. Denerken yüzümün kasıldığını, gözlerimi iyice yumduğumu fark ediyordum. Bir süre sonra kirpiklerimi aralayıp etrafa bakındığımda su hâlâ akıyordu, ağaçlar esen rüzgârla dalgalanıyordu. Zaman, durmamıştı.

"Olmuyor. Bu şekilde olacağını san..."

"Yola gelmez bir acemisin."

Gözlerim dik dik ona bakarken, çenemi sıktım. "Sen de motivasyon konusunda harikasın." Bakışlarında beliren soru işaretiyle çanlar çaldı. "*Yani*, Efendi, çok kötü bir öğreticisin. Beni bu konuda düşürmen değil, yükseltmen gerekiyor!"

Yine bir sırıtma.

"Çok sık sırıtır oldun," dedim dişlerimin arasından. "Herhalde tahtından uzaklaştıkça asıl benliğinden de uzaklaşıyorsun."

Sırıtması soldu. O güzel manzaranın içine ettiğim için pişman oldum. *Kendimi akarsuya büyüyle savurabilir miydim?*

"Bana güçlerimi kullanmayı annem öğretti," dedi kasvet bağlayan bakışlarıyla. "Onun ise yolu, beni küçük görerek kamçılamaktı. Beni yükseltmedi, prenses. Beni öyle bir düşürdü ki ondan kurtulmak için kendi kendime kanatlanıp uçmam gerekti."

Boğazım düğümlenirken sessiz kaldım. Annesi hakkında konuştuğunda cevaplarım tükeniyor, kelimelerim onun kasvetinde boğuluyordu.

"Bu yüzden... Kendi gücünün farkına var, yapabileceklerini tahmin bile edemezsin."

Nabzım hızlandı, kulaklarım cümlesiyle uğuldamaya başladı. İçimde bir hazinenin üzerinde uyurken ansızın gözlerini açan bir ejderha gibi büyümün uyandığını hissettim. Gözlerimi kapattım, soluğumu usulca verdim ve akan nehrin sesini dinledim.

Zamanın o nehir gibi aktığını düşünürken, "Ördüğün duvarın önünde biriken suyla yıkandığını hayal et, o suda seninle kimin yıkanmasını istiyorsan onu da yanına al," dedi. "*Beni*... yanına al."

Önce akan suyun önüne tek tek taşları yerleştirip bir duvar ördüm, akarsuyun sesi kesildi. Biriken suyun içine adım attım, çıplak ayağımın o suyla ıslandığını gerçekmiş gibi hissettim. Sonra tamamen içine girip arkamı döndüm ve onun da suyun kenarında durduğunu, ardından benim sessiz çağrımla suya girdiğini hayal ettim.

İkimiz de artık birikintinin içindeydik. Gözlerimi yavaşça araladığımda büyünün yoğunluğunu tüm bedenimde hissediyordum, tenim karıncalanıyordu. Etrafta tek bir ses yoktu, bu da kulaklarım tıkanmış gibi hissettiriyordu. Nehrin akan sularının gerçekten durduğunu gördüm, bakışlarımı çevirdiğimde Blake'in ise hâlâ kırpabildiği gözleriyle beni izlediğini fark ettim.

Onu da zamanın içine almıştım.

Dudakları memnun bir ifadeyle kıvrıldı. Zamanı bağlamış gibi hissediyordum, o an soluğumu vererek sanki düğümü çözdüm ve her şey tekrar hareket etti.

Blake, kısa zamanlı da olsa zamanı durdurmamı takdir ediyor başını aşağı yukarı onay verircesine salladı. "Güzel bir gelişme. İşe yarar."

Soluklarımı düzene sokup yere bastırdığım ellerimle güç alarak ayağa kalktım. "Öğreticiliği iyilik olsun diye yapmadığını zaten biliyorum ama benden ne istediğini biraz daha söylemezsen zamanı durdurur, o gül kabzalı hançeri kalbine saplarım!"

Tehditim havada dolaştı, toprağın dibine karıştı ve akan suya kapıldı. İşte bu sayede onu alt edebilirdim. Bu sayede karşımda güçsüzdü. Gücüm onu alaşağı edebilirdi, kendi eliyle kendini yok edecek bir silah yaratıyor olabilirdi.

Oturduğu yerden kaldırdığı bakışları geri geri gitmeme neden olacaktı. Pişmanlıkla dudaklarımı dikmek istedim, bir daha hiç konuşmamak bana en makul ceza olurdu.

Ağır ağır ayağa kalktı, pantolonundaki tozları silkeledi. İnce uzun bedeniyle tamamen doğrulduğunda bordo tuniğinin sardığı omuzları dikleşti.

"Böyle bir niyetin varsa prenses, zamanı daha iyi kullanmayı öğren. Eğer o zaman akar da seni yakalarsam," dedi ve bana bakarken tekrar dudaklarını bir tebessüm sardı. "Sonrasını hayal gücüne bırakıyorum. Ne de olsa bu konuda iyisin."

Dudaklarım kıpırdandı ama bir şey demedim. Rhea'nın onu öldürmemi istediğini tahmin ediyor muydu? Etse bile bunu yapabileceğimi düşünüyor muydu?

Düşünmüyordu. Düşünseydi beni bu kadar yakınında tutmazdı. Düşünseydi dün üzerimdeyken o hançeri sırtına saplayabileceğimi bilerek elimde öylece tutmama izin vermezdi.

"Anasazilere ziyarete gittiğimizde gücüne ihtiyacım var," dedi ellerini sırtında birleştirerek. İşte şimdi tahtında oturan Efendi'ye benziyordu. Hesapçı, kurnaz ve buyurgan. "Senden gücünü kullanıp, onların kutsal kitaplarını çalmanı istiyorum."

Ne?

"Anlamadım?" dedim kaşlarımı kaldırarak, bir parmağımı kendime doğrultmuştum. "Benden hırsızlık mı yapmamı istiyorsun? Hem de bir ırkın kutsal kitabını çalacağım öyle mi?"

"O kitaba ihtiyacım var."

"O zaman onlardan istemeyi dene."

Derin bir nefes verdi. "Vermezler," dedi bıkkın bir ifadeyle. "Bana saygı gösterirler, hainlik yapmazlar. Onurlu yaşamak onların en önemli yaşam kaynağı. Ama annemden dolayı benden çok haz ettiklerini söyleyemem."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir yandan annesinden dolayı bu derece ötekileştirilmesi beni rahatsız ediyordu, bir yandan da o da korkutarak yönetmeyi seçip böyle düşünenlerin bu tavrını perçinliyordu.

"Bunu nasıl yapacağım?" dedim konuyu annesinden uzaklaştırarak. "Ya yakalanırsam? Kitabın gittiğini anladıklarında ne olacak?"

"Anladıklarında her şey için çok geç olacak. Beni bununla suçlamak, Efendi'lerine savaş açmak demek. Yaşadıkları diyarın Efendisine ellerinde bir kanıt olmadan savaş açmazlar." Sonra onlara ait olduğunu anladığım sözleri söyledi. "*Onurlu yaşa, onurlu öl."*

"Senin onların kutsal kitabını çalman onursuz bir davranış."

Blake başını hafifçe yana yatırdı, söylediğim şeye gücenmiş görünmüyordu. "Neyse ki Anasazi değilim."

"İşte sen busun," dedim başımı olumsuz anlamda iki yana sallayarak.

Bazen aklımdan onun nasıl biri olduğu çıkıyordu ama neyse ki kendini anında belli ediyordu. Kendi çıkarları peşinde koşan biriydi ve ben de o çıkarları için bir piyondan başka bir şey değildim. Gücümü bile bu nedenle öğretmeye çalışıyordu. Bana fiziksel gücümü öğretirken bile ileride nerelerde işe yarayacağını düşündüğünü belirtmişti.

Beni her şekilde kullanıyordu.

Gözleri kararırken, "Ben *neyim*?" diye sordu.

Onunla uzun uzun bakıştım, fakat ona cevap vermedim. Verirsem ağzımdan çıkanların onu paramparça edeceğini biliyordum. Dıştan sağlam duracaktı, içten kalbi kararacaktı. Bu yüzden kelimelerimi yuttum ve ona zihnimden cevap verdim.

Annenin oğlusun.

Arkamı dönüp gideceğim sırada bana seslendiğini duydum.

"Prenses..."

"Ne?" dedim ona doğru bakıp. "Yine ne istiyorsun?"

Bakışları önce üzerimde dolaştı, göğsümde oyalandığını fark ettiğimde tenimde milyonlarca karınca anında oraya toplandı.

"Pelerinini unutma."

Nefesimi içime çektim, utandığımı çaktırmamaya çalışarak birkaç adım atıp ilerideki pelerini elime aldım. Üzerime geçirirken homurdandım. "Gerçekten pelerini çıkarmama gerek var mıydı ki?"

Ben kendi kendime söyleniyordum ama belli ki onun buna verecek bir cevabı vardı. "Hayır, yoktu."

Hayretle açık kalan ağzımla ona baktım. "O zaman neden çıkardım ki?" dedim elimi gelişigüzel havada savururken.

"Canım istediği için."

Suratım resmen çarpılmıştı, yüz kaslarım onun arsız suratına bakarken kitlendi. Sonra ayaklarımı yere vura vura giderken ona boğazımın derinliklerinden gelen bir sesle söylendim.

"Sedna'nın sana iletmesini istediğim şeyi, bir gün yüzüne söyleyeceğim zaman gelecek Efendi. Bunu unutma!"

Bir şey söylemedi ama dünden beri çok fazla gerçekleştirdiği şeyi yaptığını, yine *sırıtmaya* başladığını biliyordum.

***

Anasaziler, bir dağın eteklerindeki geniş ovaya yayılmışlardı. Arabanın penceresinden, kazıklı çitlerle çevirdikleri köylerine uzaktan baktım. Kurdukları deri çadırların tepesinde birleşen dalları ve yanından geçtiğimiz köye doğru yürüyen insanların başına taktıkları kuş tüylü taçlarla yüzlerine sürdükleri kızıl boyaları gördüm. O an kimlerle karşı karşıya olduğumu anlamıştım.

Blake'in konseyindeki Calla'yı da kalede ilk gördüğümde onlara benzetmiştim, fakat şimdi emindim. Bunlar yerlilerdi, bir *Kızılderili* kabilesine gelmiştik.

Karşımda oturan Blake'e baktım. Bu sefer beyefendi benimle yolculuk etmek istemişti. Gelene kadar hiç konuşmamıştık, tek yaptığı arabaya binip çadırından getirdiği korsemi bana vermek olmuştu.

"Pelerinini çıkar ve arkanı dön," dedi bana.

O an kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Korseni bağlayacağım."

"Hayır," dedim itiraz ederek.

"Birazdan onu çıkarman gerekecek, Prenses. Eğer rahat edeceksen, sen bilir..."

Sinirle korseyi ona fırlattım. Havada yakalayıp bana bakarken kazanmanın verdiği keyifle korsemi bağlamaya hazırlandı.

Pelerini boynumdan çözerken ona ters ters bakmayı sürdürüyordum. "Sorularımdan birine cevap vermedin. Ya o anda elimde kitapla yakalanırsam ne olacak?"

Bir kenara koyduğum pelerini çıkardıktan sonra göğüslerimi gizlemek isteyerek hemen kenara kaydım ve kapıya doğru döndüm. Arkama oturduğunu hissettiğimde ruhum kendini arabanın kapısından dışarı attı, bedenim ise sanki birden yanan alevlere korkusuzca daldı.

"Yakalanırsan suçu ben üsteleneceğim için sana bir şey olmayacak."

Kollarını gövdemin iki yanından geçirirken korsemi önüme yerleştirdi, yine onun kollarında olmanın verdiği hisle neredeyse konudan sapıyordum. "Öyleyse sana ne olacak?"

"Bunu düşünmeye gerek yok," derken elleri ipleri yerlerine geçirirken sırtıma dokunmadan geçmiyordu. "Yakalanmayacaksın. *Sana güveniyorum*."

Gözlerimi açık tutmaya kendimi zorlayarak arabanın duvarına bakışlarımı sabitledim. "Bana güvenmen için hiçbir sebep yok."

Parmakları sırtım boyunca aşağı indi, tam bel boşluğumdaki ipi bağlarken dudakları örülü saçlarımın arasında dolaştı. "Her şeyin bir sebebi olması gerekmez. Bazen sadece..." dedi ve kulağıma yaklaştı, "...oluverir. Karşı koyamazsın."

Sözlerine inat ona *karşı koymak* isteyerek elinden kurtuldum ve diğer koltuğa geçtim. Korseyi bağlamıştı, ellerimle önünü yokladım ve sağlam olduğuna emin oldum. Göğüslerimi çok sıkmadığı için Ailis'den daha iyi bir iş yaptığını içimden itiraf ettim. Çözmekte usta olduğu kadar bağlamakta da ustaydı.

"Bu işte Ailis'den daha iyisin," dedim alay dolu bir sesle. Daha çok imalı bir tondu ama anlamamasını umdum.

Hiç kaçırır mı, *anladı*. "İlk defa bir kadının korsesini bağlıyorum. Eğer merak ettiğin buysa."

"Ne?" dedim sanki anlamsız bir açıklama yapmış gibi. "Elbette bunu merak etmedim."

Bir şey söylemedi, ben de söylemedim ve ona bakmamak için gözlerimi kapıya çevirdim. Neyse ki kısa süre sonra araba durdu da beni çekildiğim karadeliğe daha fazla kapılmaktan kurtardı.

Açılan kapıya bakarken, dışarı dikilen Arion'ı gördüm. Onun yanına diğerleri de gelmişti. Blake önce benim inmemi belirterek eliyle kapıyı işaret etti.

Üzerime pelerinimi aldım ve ipini bağlarken arabadan indim. Karşımızda gördüğüm kabileye bakarken, nutkum tutulmuştu.

Başlarına taktıkları kuş tüyü takılı taçlarını inceledim, üzerlerine açık kahve deriden kıyafetler giymişlerdi. Yüzlerine tıpkı Calla gibi kızılboyalar sürmüşlerdi ki zaten söz konusu Calla grubundan önüne çıkıp bize doğru yürümeye başlamıştı.

Hepsi pür dikkat ardımdan inen Efendi'ye bakıyordu.

Beni incelemedikleri için mutlu oldum, zira bu onları daha rahat izlememi sağlıyordu. Resmen yerlileri görmüştüm. Tarihte çektikleri zulüm, Salem'de yakılan cadılar kadar iç yakıcıydı. Anasizleri hiç duymamıştım ama Kızılderililerde her kabilenin farklılıklar gösterdiğini biliyordum. Bu yepyeni bir keşif olacaktı.

"Sefa getirdin, Efendi Nightingale," dedi Calla kabilenin sözcüsü olarak. "Yolculuğunuz nasıldı?"

Blake hepsine yavaşça göz gezdirdikten sonra onları selamlayarak başını eğdi. "Sorunsuzdu lakin ziyadesiyle yorgunuz."

Calli anlayışla başını salladı, sonra kalabalıktan birine baktığında elini kaldırarak bir kadını takdim etti. "Reisimiz, *annem*, Cheona."

Kızılderililerin kadın ön planlı yaşadıklarını biliyordum. Bu hoşuma giderken kadının sert çehresine baktım. Esmer yanaklarına sürdüğü kırmızı boyaları üç çizgi şeklinde boynuna kadar iniyordu. Bize doğru yaklaşırken kaldırdığı kollarında şakırdayan bileziklerin kemikten yapıldığını fark edince yutkundum.

"Gel, Efendi." Sonra dönüp diğerlerine baktı. "Gelin ve yiyip için. Topraklarımızın en güzel mahsullerinden yiyecekler hazırladık."

Kadının sert mizacına karşın bol gönüllülüğü ve anaç tavrı beni ters köşe etti. Gözlerindeki bilge bakışlarını bana çevirdiğinde Blake beni tanıttı.

"Gordion Prensesi Leda Dragler. Bana eşlik edecek."

Kadının koyu renk gözleri üzerimde dolaşırken kaslarım bir bir kasıldı. "Gel, *Qulla*. Ziyafetin tadını çıkar."

Bir elini koluma koyup beni de kendisiyle yürüttüğünde Blake'e kaçamak bir bakış attım. Gözleriyle bana onlara uymamın onayını verdi. Aksak adımlarla kadına eşlik ettikten sonra beni büyük bir çadıra doğru götürmesine izin verdim. Kabilenin diğer üyeleri de bize bakıyordu, hepsi baştan sona gelen yabancıları süzüyordu. Dış dünyaya fazlasıyla kapalı olduklarını bize bakışlarından anladım.

Altmışlarında görünen Cheona benden daha hızlı yürümüştü. Bu yüzden adımlarımı ona uydurmak için hareketlendim, sonunda çadıra girdik ve devasa yer sofrasına gözlerimi diktim.

"Bufalo sever misin, *Qulla*?"

Geyikten sonra bir de... Bufalo mu?

"Ben... aslında etle pek aram yok."

Kadın bana bakarken bilge sözleri artık pek de bilge bakmıyordu, onun için de anlaşılmaz olmayı başarmıştım. *Harika*.

"Senin için başka şeyler de var, Prenses," dedi Calla. Neyse ki pilavlarımız da oldukça lezzetlidir."

Cheona yerdeki sofranın en baş köşesine geçerken, "Qualla ne demek?" diye sordum.

"Prenses demek," dedi Calla dudakları kıvrılırken. "Sen annemin sol tarafına otur. Sağ taraf ise Efendi'ye ayrıldı."

Onu onayladım ve hepimiz sofraya yerleştik. O akşam kabilenim büyükleri bize katılmadı, sadece Calla ve annesiyle yemek yedik. Kadının kocası yaşamıyordu, reis olmak ise ona doğuştan gelen bir haktı.

"Bugün güzelce dinlenin," dedi Cheona. "Yarın sizi çok daha iyi ağırlayacağız."

Çömlek tabaklara vuran kaşıkların sesi sustu, Blake ayağa kalktığında savaşçıları da kalkmıştı.

"İyi geceler, Reis Cheona," dedi. "Yarın konuşulması gerekenleri konuşuruz."

Cheona gözlerini kapatıp başını eğerek onu onayladı. Ben kalktığımda Calla'da hızla ayağa kalkmıştı. "Size yıkanabileceğiniz deremizi göstereyim," dedi.

Ardell, Arion, Kaidan ve Blue sessizce çadırdan çıktılar. Blake önce benim çıkmamı beklerken ona kısa bir bakış attım, ardından deri çadırdan dışarı çıktım. Bu insanlardan nasıl kitap çalacaktım ki? Bizi ağırlamak için yedirdikleri her yemek boğazıma çoktan dizilmişti.

Hava kararmıştı, varillerde yanan odunlar gökyüzüne siyah dumanların yükselmesine neden oluyordu. Calla yıkanabileceğimiz dereyi ve hepimize tek tek çadırlarını da gösterdi. Efendi büyük bir çadırda tek başına konaklayacaktı, gruptan ayrılıp önden çadırına gitti.

Arion ve Kaidan birlikte kalacakları çadıra giderken, Arion Kaidan'ı tehdit ediyordu. "Gece o horultulu sesini duyarsam baltanla kafanı keserim."

"Seninle aynı çadırda uyumak gibi bir cezaya zaten çarptılırdım, konuşarak işimi daha da zorlaştırma."

Onlar birbirini yiyerek çadıra giderken Calla, Ardell ve Blue'ya da aynı çadırı gösterdi. Blue resmen yalvaran gözlerle bana bakınca araya girdim.

"Blue benimle kalabilir."

"Sen benimle kalacaksın, Qualla," dedi Calla.

Blue'ya yapacak *bir şey yok* der gibi baktım. Blue yüzüne hiç yakışmayan bir somurtmayla Ardell'le bakıştı, Ardell'in buz mavisi gözleri ise nemfe bakarken kısılmıştı.

Onlar aynı çadırda sabaha sağ çıksınlar diye dua ederken Calla ile birlikte onun çadırına ilerledik. İçeri girdiğimizde Calla bana çadırın sol köşesindeki yer yatağını gösterdi. "İşte, Qualla, burası senin. Sen dinlen, ben annemle konuşup geleceğim."

Onu başımla onayladım ve içeri girdim. Renkli iplerle örülmüş kilimler duvara asılmıştı, bazı kemikten süsler bir ip geçirilmiş, tavandan sarkıyordu. Kenara yerleştirilmiş şamdanlara koyulmuş mumlar içeriyi aydınlatıyordu.

Yer yatağına uzandığımda amacım sadece biraz gözlerimi biraz dinlendirmekti, sonra kalkıp Calla'dan üzerime giyebileceğim bir şeyler isteyecektim. Fakat düşündüğüm gibi olmadı, uykuya beklenmedik derecede çabuk daldım.

Dün geceyle aynı rüyayı gördüğümde Blake'in etrafımdaki sisleri dağıtan ışığında kaybolmuştum. Bu sefer bana yaklaştı, bu tekrarlayan rüyamda ilk defa bana kadar bana yakın olduğunu fark ettim.

Daha önce beni rüyamda öptüğü rüyam başkaydı bu ise bana sürekli buraya gelmeden önceki zamanlarımı hatırlıyordu. Çok uzun zamandır bu rüyanın değişik versiyonlarını yaşıyordum.

Bu versiyonunda elini kaldırıp bana dokundu. Dudakları dudaklarıma yaklaşacağı sırada...

Aniden doğruldum.

Nefes nefese elimi hızlanan kalbime götürdüm. Calla'yı çadırın diğer köşesindeki yatakta doğrulurken görünce şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. *Ne kadar uyumuştum böyle?*

"Sıkıntın nedir, Qualla?"

Calla, saçlarını açmıştı. Yüzünden sildiği boyaları yüzünden onu ilk başta tanımakta zorlandım. "Sadece... ben sadece ben kabus gördüm." Etrafa bakındım. "Ne kadar süredir uyuyorum?"

"Şafağa az kaldı. Uzun süredir uykudasın."

Sonra ayağa kalktı, elini öne uzatıp kemikten yapılma şamdandaki bir mumu büyüyle yaktı. Anasazilerin de cadı olduklarını neredeyse unutmuştum.

Calla düşünceli gözlerle beni izlerken, "Bu sık sık olur mu?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Sonra gidip çadırın en ücra köşesinde olduğunu fark ettiğim bir sandığın başına çöktü. Kapağını kaldırıp içini karıştırmaya başladı.

Ellerimi yatağa dayamış meraklı gözlerle ona bakıyordum. Ayağa kalktığında elinde bir şey sallanıyordu.

"Düş kapanı," dedi bana doğru ilerlerken.

Rüya kapanı modern zamanda da vardı, boheme modayı benimsemiş işletmelerde süsleme için sıklıkla kullanılırdı. Fakat Calla'nın bana getirirken anlattığı şeyler onun gerçek bir işlevinin olduğunu da belli ediyordu.

"Düşlerine başka ruhların girmesini engeller." Onu alıp başımın üzerine denk gelen süslerden birinin ucuna astı. "Atalarım, kötü ruhların uyuyanın çevresinde dolaştığını ve boş kalan bedeni almaya çalıştıklarını söylerdi. Düş kapanlarının bizi o kötü ruhlardan koruduğuna inanılırdı."

Tekrar yatağına gidip otururken cümlelerini sonlandırdı. "Sonra unutulup gitti ama bir dene. Belki işe yarar."

"Teşekkür ederim," dedim dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırarak. Üzerimde asılı duran Düş kapanına bakarken tekrar uzandım ve uzun süre onu izledim.

Blake'in ruhunun rüyalarıma ulaşması mümkün müydü? Rüyalarıma o giriyor bile isteye giriyor olabilir miydi? Nabzım sorularımla gittikçe hızlandı. *Böyle bir gücü gerçekten olabilir miydi?*

"Calla," dedim sessizce ama hemen beni duydu.

"Evet, Qualla?"

"Senin birilerine dokunduğunda yalanları anladığını biliyorum. Merak ettiğim başka Spirituslar da var. Mesela... Rüyalara girebilen birilerini hiç duydun mu?"

Calla, bir süre sessiz kaldı. "Kulağıma böyle bir güç çalınmıştı."

"Kime aitti biliyor musun?"

Calla, bir süre daha sessiz kaldı. Benim bu sorularımı neden sorduğumu merak ediyor olmalıydı. "Biliyorum."

"Kim?" diye direttim.

"Dione Nightingale," dedi Calla korktuğum şeyi dile getirerek. "Efendi Nightingale'in annesi."

***

Sabahın ilk ışıklarıyla yıkanmak için girdiğim derenin soğukluğu bile bedenime işlemiyordu. Ruhumun üşümesi daha sarsıcıydı çünkü onun bile güvende olduğunu hissetmiyordum.

Rüyalarıma giriyordu.

Spirituslar soydan gelirdi ve bu gücün onda olduğuna emindim. Fakat anlayamadığım kısım ben bu diyara gelmeden önce bu onu rüyamda görüyordum.

Hayır, diyerek beni uyardı iç sesim. *Onu görmüyordun. Sadece varlığını hissediyordun.*

Belki de buraya geldiğimde de rüyama girmiş, rutine bağlayan düşümün nasıl ilerlediğini görmüştü. İki gündür ise o rutini değiştirmişti, rüya kendi isteğine göre ilmek ilmek işlemişti.

Bir keresinde beni rüyamda öpmüştü. Bunu da mı o yapmıştı?

Suya iyice dalarak yüzümü de ıslattım. Kulaklarım su altında uğuldarken kendimi düşüncelere kapatmaya çalıştım ama yüzeye çıktığımda hepsi kafamın içinde yine yerli yerindeydi.

Gelişi güzel başımı çevirip derenin kıyısına baktığımda Blake'i görünce nabzım boğazımda patladı.

Siyah bir tunik giymişti, normalde derli toplu duran siyah saçları hafif karışıktı. Yeşil ağaçların yansımasıyla yeşilleşen suyla aynı renk gözleri bana bakarken kısılmıştı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Kayıtsız bir ifadeyle cevapladı. "Çadırında yoktun."

"O çadırda Calla da kalıyordu, umarım izinsiz girmedin," dedim suya iyice gömülerek. Başımı eğip baktığımda çıplaklığım görünmediği için şükrettim.

"Calla'yı dışarıda gördüm." Blake' e baktığımda bakışları sudan daha derindi. "Yatağının başında Düş Kapanı vardı, prenses. Onu, sana mı verdi?"

Titrememek için kendimi zorladım. Resmen bir engerek gibi düşlerime sızıyordu.

"Bunu neden soruyorsun?" Sonra gözlerimi kısarak ona baktım ve suçlama dudaklarımdan hızla döküldü. "Yoksa artık rüyalarıma giremeyeceğin için kızgın mısın, Efendi Nightingale?"

Suçlamamı reddetmedi, yakalandığı için gerilmedi de. Kayıtsız bir tavırla bana bakarken, dudakları kıvrıldı. Yakalanmak hoşuna bile gitmişti.

"Ne zaman anlayacağını merak ediyordum."

Elimle ona su sıçratmaya çalıştım ama bunun fazlasıyla uzaktı. "Seni adi herif! Bir daha kafamın içine gireyim deme!"

Ben suda kendi kendime histeri krizine girerken o arsız arsız su kenarında beni izliyordu.

"Beni rüyamda öptün! Bunu da sen yaptın değil mi? Bu da senin işin!"

"Seni öptüm mü?" derken kaşları havaya kalkmıştı. Sonra dişleri göründü. "Hayır, prenses. Buna ilk defa dün gece kalkıştım ve ne yazık ki uyandın."

Ne?

Beni öptüğü rüya bilinç altımın bir ürünü müydü?

İşte bu beni onun rüyalarıma girmesinden daha çok korkuttu. Bir kere daha su sıçratım bağırdım.

"Bir da böyle bir şeye kalkışamayacak olman ne güzel!" dedim. "Senin o kara ruhunu uzak tutmak için Düş Kapanını başımın üzerine asmadan uyumayacağım!"

İşte o an bir şey oldu.

Blake Nightingale kendisini dizginleyen tüm duvarları yıktı, zincirleri kırdı ve suya doğru adımlar atmaya başladı. Çırpınarak geriye gitmeye çalıştım ama sudaydım, yüzerek en fazla nereye kaçabilirdim ki?

Çıplak göğüslerim su yüzeyine çıkmaması için neredeyse gömülmüştüm ama Blake beni hızla yakaladı ve kolları çıplak belime bir yılan gibi

dolandı.

Çıplak göğüslerim onun tuniğine yapışırken nefesim sıçrayan damlalarla ıslanan yüzüne çarptı. Siyah kirpikleri ıslaklığın etkisiyle daha da koyulaşmıştı, gözleri sudan daha derin ve yeşildi.

"Seni rüyalarında öpemiyorsam," dedi boğazının derinlerinden gelen bir sesle. "Gerçekte öperim, *prenses*."

Ve dediğini yaptı.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda artık ben yoktum. *Leda yoktu. Rosanna yoktu.* Her kim olursam olayım, hangi zamanda kaybolursam olayım onun kollarındaydım. Onun dudaklarındaydım.

Kalbimde tutuşan bir kıvılcım koca bir yangına döndü. Islak dudakları aralanıp iyice dudaklarımı hakimiyetine aldığında dünya uykudan uyanıyormuş gibiydi.

Dilini ağzımın içine soktu, istemsizce bir iniltiyle kollarımı boynuna doladım. Karşılık verdiğimi fark ettiğinde beni iyice sardı ve o an... Artık o da yoktu.

Blake yoktu. Efendi yoktu. Lanetli cadının oğlu yoktu.

En önemlisi o anda bir *gölgesi* de yoktu.

Şu an sadece biz vardık.

-

İçim kıpır kıpır oldu.

Evvett. Neler düşünüyorsunuz? :D Meraktan çatlayacağım. Hadi yazın.

Görüşürüz Zamansız bebeklerim.